

ஸ்ரீ: 6352
ஸ்ரீ மஹர்பாரதம்

சாந்திபர்வம்.

(மோக்ஷதர்மம்.)

தம்பிகோணம், அத்வைத ஸபாபண்டிதர்கள், மஹாவித்வான்,
ப்ரம்மஸ்ரீ, வேதாந்தகேஸரி, மஹாமஹோபாத்யாயர்,
பைங்காநாடு,

க்ஷணபதிசாஸ்திரிகள்

அவர்களாலும்,

மஹாவித்வான், ப்ரம்மஸ்ரீ,

கருங்குளம்,

கிருஷ்ணசாஸ்திரிகள்

அவர்களாலும்

மொழிபெயர்க்கப்பெற்றீர்,

தம்பிகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம. வீ. இராமானுஜாசாரியரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விலை ரூபா - 4

தபால்சார்ட்ஜ் அனு - 8

Madras:

PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,

32, MOUNT ROAD.

1915

(All Rights Reserved)

D. V. SWAMPATHANAR LI

ADVANTAGE

ஸ்ரீ:

மு க வு ரை.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்தின் * 'பெரும்பலம்' என்று ஸ்ரீ வேதநி யாஸபகவானே கூறியிருக்கிற சாந்திபர்வத்தின் தமிழ்மொழிபெயர்ப் பானது பூர்த்தியாகி வெளியான விஷயம் பாவருக்கும் பெருமகிழ்ச் சியை விளைக்குமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. மிகப்பெரியதும் கடின முமான இப்பர்வத்தில் எளிதிற் பொருள்விளங்காத சுலோகங்கள் மற்றப்பர்வங்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகவுள்ளன. ராஜதர்மமும், ஆபத்தர்மமும், மோக்ஷதர்மமுமாகிய பரமதர்மங்களைச் சொல்லுகிற பாகமானதால் இதில் விஷயமும் மிக்ககடினமானது. பிரஸித்திபெற்ற பெரியபண்டிதர்களை மோக்ஷதர்மத்தில் அநேகவிடங்களில் உண் மைப் பொருள் விளங்கவில்லையென்று கூறுவார்களானால் இதைப் பற்றி நான் சொல்லவும்வேண்டுமா? மஹாபாரதத்தை மொழிபெயா த்து வெளியிட உத்தேசித்து, என்விருப்பத்தை முதலில் சிலபெரி யோர்களிடத்தில் விஜ்ஞாபித்தபோது, அவர்கள், 'சாந்திபர்வத்தை மொழிபெயர்ப்பது ஸ்ராமமானகாரியம்; அதனுள்ளும் மோக்ஷதர்ம மொழிபெயர்ப்பு அதிக ஸ்ராமமாயிருக்கும். ஆதலால், அதுநிறை வேறினால்தான் மஹாபாரதமொழிபெயர்ப்பு நிறைவேறின, நாக நம்பலாம்' என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்னதின் உண்மை அனுபுவத்தில் எனக்கு நன்கு விளங்கிற்று. இந்தப்பர்வத்தின் வேலையினால் என்முத்திக்கும் சரீரத்துக்கும் உண்டான ஸ்ராமமும், ஏற்பட்ட பொருட்செலவும் மற்றப்பர்வங்கள் எல்லாவற்றின் வேலை யினாலும் உள்ளவற்றினும் குறைந்தவையல்ல. இப்பர்வத்தைச் சீக் கிரம் பூர்த்தி செய்யவேண்டியதைப்பற்றிப் பல பெரியோர்கள் அடிக் கடி கடிதங்கள் எழுதியும் விசாரித்தும் என் மனத்திற்கு மிக்க ஊக் கத்தை அளித்துவந்தார்கள். பாரதம் முழுவதும் மொழிபெயர்த் தானதோடு கடினமான பர்வங்களும் அச்சிட்டு வெளியாகிவிட்ட படியால், வெளிவராத மற்றப்பர்வங்களும் ஸர்வேஸ்வானுடைய கீருபையாலும் பெரியோர்களுடைய அனுக்கிரகத்தாலும் இனி விரைவில் வெளிவருமென்று உறுதியாகச் சொல்லலாம்.

* ஆதிபர்வம் பக்கம் ௧௧, வரி ௪

இப்பர்வத்தின் பொருட்சிறப்புக்கேற்ப, தக்கபண்டிதர்களைக் கொண்டு இதனை மொழிபெயர்க்க விரும்பி, சும்ப்கோணம் அத்தை ஸபா பண்டிதராகவிரந்த மஹாவித்வான் ப்ரம்மபூதி, வேதாந்த கேஸரி மஹாமஹோபாத்தாயர் பைங்காநாடு கணபதி சாஸ்திரிக ஸ்வர்களைக் கேட்டுக்கொண்டேன். அவர்கள் பெரிதும் மனமுவந்து மொழிபெயர்க்கத்தொடங்கி 240 - ஆவது அத்தியாயம்வரையில் மொழிபெயர்த்து உதவினார்கள்.

சிலகாலஞ்சென்றபிறகு அவர்கள் துறவறம்பூண்டு வித்தியடைந்தமையால் எஞ்சிின்றதும் மிக்க கடினமுமானபாகத்தை யானைக் கொண்டு மொழிபெயர்ப்பதெனப் பெருங்கவலையுற்றுச் சார்திபர்வ வேலையைப் பலநாள் நிறுத்திவைக்கவும் நேர்ந்தது.

இந்திலைமையில், ஐடி அத்தை ஸபாபண்டிதராக இப்பொழுது விளங்கும் மஹாவித்வான் ப்ரம்மபூதி கருங்குளம் கிருஷ்ண சாஸ்திரிகளவர்கள் என வேண்டுமோளுக்கணங்கி, காலதாமதத்தால் எனக்கு மிகுந்த பொருள் நஷ்டமும் பலவிதமான ஸாமங்களும் உண்டானதை உணர்ந்து இரவும் பகலும் ஓய்வின்றி உழைத்து 240-ஆவது அத்தியாயத்துக்கு மேலுள்ள பாகத்தை அகிவிசையில் மொழிபெயர்த்துக்கொடுத்து என்கவலையை நீக்கினார்கள். அவர்களுடைய பெருங்கூடுணையினாலேயே, சார்திபர்வத்தை முற்றிலும் வெளியிட நான் சக்தனானேன்.

மஹாபாரத மொழிபெயர்ப்பானது பல சிறந்த பண்டிதர்களை யும் உதவிக்காக மற்றும்பலரையும் வைத்துக்கொண்டு பலவருடங்கள் செய்யவேண்டிய பெருங்காரியமென்பதையும், அதற்குத் தக்க படிபொருளுதவியில்லாமல் நான் மிகவும் ஸாமப்பட்டிக்கொண்டிருந்ததையும் அறிந்து சும்ப்கோணம் ப்ரம்மபூதி Professor K. சுந்தர ராமையாவர்கள் M. A. ரூபா 200-ம் ப்ரம்மபூதி ஆனாபிள் தீவானபகதூர் ஜஸ்டிஸ் T. சதாசிவையாவர்கள் ரூபா 100-ம் நன்கொடையளித்து உதவினார்கள்.

இப்பெருங்காரியத்தை மேல்கடந்த இயலாமல் 1914-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாஸத்தில், ஸமாசாரப்பத்திரிகைகள் மூலமாக நான் ஒரு விண்ணப்பஞ்செய்திருந்தேன். அதனைப்பார்த்தபிறகு சென்னை எக்ஸிக்குடி கௌன்ஸில் மெம்பர் மஹாகனம் பொருந்திய Hon'ble Mr P. S. சிவசுவாமி ஐயரவர்கள், C. I. E., C. S. I. ரூபா 100-ம்

கொழும்பிலுள்ள Hon'ble Mr. P. இராமநாத முதலியாரவர்களுடைய 200-ம் உத்திர்ப்பித்த ஊக்கமளித்தார்கள்.

ஆண்டிப்பட்டி ஜம்னதாரவர்களாகிய ஸ்ரீமான், S. RM. M. CT. பெத்தாச்சி செட்டியார் அவர்கள், M. R. A. S. பிஷ்மபர்வத்தை அச்சிட்டு வெளியிடச்செல்லும் ரூபா 1000உம் தாங்களே கொடுத்து உதவுவதாக வாக்களித்து முன்னதாக நல்லஸமயத்தில் ரூபா 500 அனுப்பி என் மனக்கவலையை அகற்றிப் பெரும்புண்ணியத்தைக் கைக்கொண்டார்கள்.

இதற்குமுன் எனக்கு முட்டுப்பாடுகள் நேர்ந்த ஸமயங்களில் கைம்மாறுகருதாது வேண்டிய திரவிய ஸஹாயஞ்செய்து உதஸாகப் படுத்திய பிரபுசிகாமணிகளைப்பற்றி யான் அவ்வப்போது உரிய இடங்களில் கூறியிருப்பதை யாவரும் பார்த்திருக்கலாம்.

மேற்கூறிய தமிழ்நாட்டினரையன்றி அயல் நாட்டாராகிய ஐரோப்பிய கனவான்கள் சிலரும் என்னுடைய அஸைகரியங்களை யறிந்து மனமிரங்கி ஆதரித்து வருகிறார்கள்.

இந்தப் பரமோபகாரிகளுடைய பேருதவியினாலேயே இந்த மஹா இதிஹாஸமானது தமிழுலகிற்குப் பயனுள்ளதாக ஆகிப்படியால் நம் தமிழ் நாட்டாரனைவரும் இவர்களிடத்து நன்றிபாராட்டக் கடமை யுற்றிருக்கிறார்கள்.

தேசாபிமானமுட்பாஷாபிமானமும் உள்ள பல கனவான்கள் தங்கள் தங்களால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்வதாக வாக்களித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெபரையும் செய்யும் உதவியையும் பின்னா வெளியிடவேன். இப்பெருங்காரியத்தில் தங்கள் தங்களால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்து எனக்கு ஊக்கமளித்துத் தமிழுலகிற்குப் பேருகவிபுரிந்து லுக்கும் சிபுக்களுக்கும் கையொப்பக்காரர்களுக்கும் என் மனப்பூர்வ மான நன்றியைச் செலுத்துகிறேன்.

இங்ஙனம் :

ம. ஸீ. இராமானுஜாசாரியன்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.
சாந்திபர்வம்.
விஷயஸூசிகை.

மோக்ஷதீர்த்தம்.

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- 173 ஒரு பிராம்மணருக்கும் ஸேனஜித்துக்கும் நடந்த
ஸம்பாஷணையும் பிங்களோபாக்யானமும் ... 590 - 595
- 174 காலம் விரைந்து செல்லுதலால் ஈன்மைக்குக்கார
ணமானதை விரைவில் செய்யவேண்டுமென்ப
தைப்பற்றி ஒருபிதாவுக்கும் புத்ரனுக்கும் நடந்த
ஸம்பாஷணை 595 - 599
- 175 சம்யாகர், வறுமைமேன்மைக்கும் பொருள்தன்
பத்துக்கும் காரணமென்பதைப்பற்றிப் பீஷ்
மருக்குச் சொல்லியது 600 - 601
- 176 மோக்ஷத்துக்காக அடையத்தக்க கீர்த்துணங்க
ளும் மங்கியென்பவரின் வரலாறும் ... 602
மங்கியானவர் விரக்தியே ஸுககாரணமென்றும்
ஆசையைவெறுத்தும் தெய்வம் பெரிதென்
றும் கூறியது 602 - 606
போத்யர் ஆசையைவிடுவதே ஸுகமென்று கூறி
யது 607 - 608
- 177 விரக்தியே ஸுகத்திற்குக் காரணமென்னும் விஷ
யத்தில் ப்ராஹ்மதருக்கும் அஜகரவ்ரதமுள்ள
முனிவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை ... 608 - 612
- 178 அறிவே ஸுகத்திற்குக்காரணமென்னும் விஷயத்
தில் இநதிரானுகும் கார்யபனுக்கும் நடந்த
ஸம்பாஷணை 612 - 616
- 179 முன்னுண்மத்தில் செய்யும் நல்வினையினைகள்
பின்னுண்மத்தில் பயனைத்தருதலால் தர்மமே
செய்யவேண்டுமென்பது 617 - 619
செய்வினை செய்தவனையே அடையுமென்பது ... 618
- 80-190 ப்ருகுஷுக்கும் பரீத்வாஜருக்கும் நடந்த ஸம்பா
ஷணை... .. 619 - 649

விஷய அடிகை.

ஆத்யாயம்.

பக்கம்

உலகஉற்பத்திமுதலியன ...	619 - 622
பூமிமுதலியவற்றின் உற்பத்திமுதலியன ...	623 - 624
ஸ்தாவரங்களும் ஐந்து பூதங்களாலானவையென்பதும் அவற்றிற்கும் உயிர்முதலியன உண்டென்பதும் ...	624 - 628
சரீரத்திலுள்ள பிராணன்முதலியவற்றின் காரியங்கள், ...	628 - 630
சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறாக ஜீவன் ஏதென்று பரதவாஜர் ஆகூசித்தது ...	630 - 631
சரீரத்தைக்காட்டிலும் ஜீவன் வேறென்பது ...	632 - 635
பிராம்மணர்கள் தம்தம் இஷ்டப்படியான நடக்கைகளால் குணவேறுபாட்டைந்தது ...	635 - 637
ப்ராம்மணர்முதலியவர்களின் லக்ஷணமும் வைராக்யமே மோக்ஷத்திற்குக்காரணமென்பதும் ...	638 - 639
உண்மையின் சிறப்பு... ...	640
மெய் ஸ்வர்க்கத்திற்கும் பொய் நரகத்திற்கும் பரம்பரைக்காரணமென்பது ...	640 - 641
இவ்வுலகத்துக்கும் ஸ்வர்க்கத்துக்குமுள்ள வேற்றுமை ...	642
ஹோமம் அதயயனம் தானம் தவம் இவற்றின் பயன் ...	642 - 643
நான்கு ஆஸ்ரமதர்மங்கள் ...	643 - 647
ஹிமாசலத்துக்கு வடக்கிலுள்ள உலகம் ஸ்வர்க்கம் போன்றதென்பதும் அது பண்யசாலிகளால் அடையத்தக்கதென்பதும் ...	648 - 649
191 நல்ல ஆசாரங்கள் ...	650 - 653
192 ஆத்மதத்வம் பூதங்களின் கார்யங்கள் முக்குணமுதலியவற்றின் செயல்கள்முதலியன ...	653 - 661
193 த்யான யோகம் ...	661 - 662
194 ஜபத்தின் பயன் ...	665
ஜபிக்குமுறை ...	665 - 667
195 ஜபத்தை முறைப்படி செய்யாதவனுக்குள்ள தாழ்கதிமுதலியன ...	667 - 668
196 எல்லாதேவர்களின் ஸ்தானங்களும் பரமாதமாவின் ஸ்தானத்தினும் இழிந்தவையென்பதும் பரமாத்மஸ்தானத்தின் சிறப்பும் ...	669 - 670
197 ஐயப்பாம்மணருக்குக் காயத்திரி, தர்மமுதலியவர்களுடனடந்த ஸம்வாதம் ...	671 - 682

அத்யாயம்.

118

	பொய்யின் இழிவுத் தன்மை சிறப்பும் ...	676 - 677
198	ஜபப்ராம்மணனும் இக்ஷ்வாகுவும் மோக்ஷமுடைந்த தும் ஜபத்தின் பயனும் ..	683 - 686
199-204	பருவஸ்பதிக்ரமம் மனுவுக்கும் ஞானமுதலியவன் றைப்பற்றிநடந்த ஸம்பாஷணை ...	686 - 706
	கர்மஞானமாரக்கங்களின் விவரணம் ...	687 - 690
	ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களின் லக்ஷணமுதலியன... 690 - 696	
	பரமாத்மாவை அறியும்வகையும் அதனிடமிருந்தே எல்லாம் உண்டாகி அதனிடமே ஒடுவகுகின்றன வென்பதும் ...	696 - 706
205	நிபந்தனா தந்தாய்க்கு ஸம்ஸாரத்தை அரணயமா கச் சொல்லியது ...	707 - 708
	ஸம்ஸார சக்ரலக்ஷணம் ..	709
	நாரதருக்கும் ஸாவித்ரிக்கும் நடந்த ஸம்வாதம் ...	710 - 711
	நாரதர் தவஞ்செய்து விஷ்ணுவைத் தரிசித்தது ...	711 - 712
206	விஷ்ணு உலகங்களைப்படைத்தமுறையும் அவ ருடைய அவதாரமுதலியவையும் ..	714 - 718
207	மரிசுமுதலான ஸருஷ்டிகர்த்தர்களும் ஒவ்வொரு திக்கிலுள்ள ரிஷிகளும் ...	719 - 721
208	விஷ்ணுவின் வராகாவதாரத்தை ..	722 - 726
209	நாரதர் வாஸுதேவரின் பெருமையை அறிந்தது	726 - 732
210	விஷ்ணுவானவர் மனிதன் மாணகாலத்தில ஜபிக் கததக்க மந்திரத்தை நாரதருக்கு உபதேசித்தது	734 - 740
	நாரதர் விஷ்ணுவைத் தரிசித்தது ...	734 - 739
211	கருடன் விஷ்ணுவின் மாகாதமியத்தைப் பீஷ்ம ருக்குச் சொல்லியது ...	742 - 747
212-214	ஒரு குருவானவா தம்சிஷ்யனுக்கு ஆத்மதத்வத்தை உபதேசித்தது. ...	748 - 760
215	பரமாத்மஜ்ஞானமில்லாதவர்கள் படும்துன்பமும் அத்துன்பம் விலகத்தக்க உபாயமும் ..	760 - 765
216	ப்ரம்மசர்யமுதலியவற்றின் சிறப்பு ...	763 - 764
217	வைராக்கியமுதலிய மோக்ஷகாரணங்கள் ...	767 - 770
218-219	பரமாத்மாவை அறியும்வகை ...	770 - 777
220	பஞ்சசிகர் ஐனகருக்கு நான்நிகமதமுதலியவற்றை உக்கண்டித்துச்சொல்லியது ...	779 - 782
222	பஞ்சசிகர் கர்மபலன்களை ஐனகருக்குச் சொல்லிய து ...	783 - 789
223	மிதிவையெரிந்ததும் ஐனகர் வலையெறிந்ததும்	789 - 791

வ்வுயஸுசிகை.

அத்யாயம்.

பக்கம்

- 224 இல்லறத்திலிருந்தே முக்திபயறுவதற்கு உதாரண
மான ஸுவர்ச்சலையின் கதை ... 791 - 800
- 225 அடக்கமுள்ளவனுடைய லக்ஷணமும் அடக்கத்
தின் சிறப்பும் ... 801 - 802
- 226 தவம் உபவாஸமுதலியவற்றின் முறையும் பயனும் 803 - 804
- 227 ஸந்தகுமாரர் முனிவர்களுக்குப் பகவத்ஸவரூபத்
தை உபதேசித்தது ... 807 - 809
- 229 ஞானம் மோக்ஷஸாதனமென்பதையும் அதை அடை
யும்வகையையும்பற்றி இந்திரனுக்கும் ப்ராஹ்ம
தனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை ... 810 - 815
- 230 - 232 இந்திரன் பலியை இகழ்ந்ததும் காலத்தின்வன்
மையைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் பலிக்கும் நடந்த
ஸம்பாஷணையும் ... 817 - 828
- இந்திரனுக்கும் லக்ஷ்மிக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை
யும் லக்ஷ்மிவலித்தற்கும் விலகுதற்கும் காரணங்
களும்... 824 - 827
- 233 மோக்ஷஸாதனத்தைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் நமசித்
தும் நடந்த ஸம்பாஷணை ... 828 - 831
- 234 ஆபத்தில் தைய்யமே ஸுகத்துக்குக் காரணமென்
பதைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் பலிக்கும் நடந்த
ஸம்பாஷணை ... 832 - 840
- 235 லக்ஷ்மி தான் ஸ்ரீஸுரரைவிட்டுவிலகியகாரணத்தை
இந்திரனுக்குச்சொல்லியது ... 843 - 848
- 236 ப்ரம்மஜ்ஞானிகளின்லக்ஷணத்தைப்பற்றித் தேவல
ருக்கும் ஜைகீஷ்வயருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை 850 - 852
- பார்வதீபரமேஸ்வரர் ஜைகீஷ்வயரைப் பரீக்ஷித்
தது... 852 - 855
- 237 நற்குணங்கள் உலகைவசப்படுத்துமென்னும் விஷ
யத்தில் நாரதரின் பெருமையைப்பற்றி உக்ர
ஸேனனுக்கும் வாஸுதேவருக்கும் நடந்த ஸம்
பாஷணை ... 855 - 857
- நாரதர் வாஸுதேவருக்கு உபாயங்கூறியது ... 858
- 238 - 260 வ்யாஸர் சுகருக்குப் பலவிஷயங்களை உபதேசித்தது 860 - 923
- உலகஉற்பத்திமுதலியன ... 860 - 867
- ப்ரளயமுதலியன ... 868 - 869
- ப்ராம்மணதர்மமுதலியன ... 869 - 871
- ப்ராம்மணஹரப்பூஜித்து மேன்மைபெற்றவர்கள் 871 - 872
- ப்ராம்மணதர்மமும் ஞானத்தின்சிறப்பும் ... 872 - 875

அத்யாயம்.

பக்கம்.

ஞானமே மோக்ஷஸாதனமென்பது முதலியன ...	875 - 879
பிரானிகளின் உயர்வுதாழ்வும் ஞானத்தின் திறப்பும்	880 - 882
மதம்யுகமுதலியவற்றின் வேற்றுமைமுதலியன...	882 - 884
ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை அடையும்வழிமுதலியன ...	885 - 888
யோகத்தின் முறை ...	888 - 891
கர்மஞானங்களின் வேற்றுமைமுதலியன ...	891 - 893
ப்ரம்மசர்யத்தின் முறையும் பெருமையும்	894 - 896
க்ருஹஸ்ததர்மம்...	896 - 899
வானப்ரஸ்ததர்மம்...	899 - 902
ஸீந்யாஸ்ததர்மம் ...	902 - 906
ஆத்மாவை அறியும் வகைமுதலியன ...	906 - 908
பஞ்சபூதமுதலியவற்றின் குணங்கள்	908 - 910
ஆத்மாவே எல்லாமாய் எல்லாவற்றையும் செய்கிற தென்பது ...	910 - 912
ஞானிகளின் பெருமை ...	913 - 914
ஆத்மஜ்ஞானம் ..	914 - 916
வைராக்யமே மோக்ஷஸாதனமென்பது ...	917 - 918
பஞ்சபூதமுதலியவற்றின் குணங்கள்	919 - 920
யோகதர்மம் ...	920 - 921
காமமுதலியவற்றை வெல்வது அவசியமென்பது	921 - 923
261 பஞ்சபூதங்கள் மனம் புத்திஇவற்றின் குணங்கள்	923 - 924
262-264 நாரதர் ம்ருத்யுவின் வரலாற்றை அகம்பனனுக்குச் சொல்லியது ...	925 - 932
ப்ரம்மதேவர் கோபத்தினால் பிரஜைகளை எரித்ததும் அதனைத் தணிப்பதற்காக ருதரர் அவரிடம் சென்றதும் ..	925 - 926
ருதரர் ப்ரம்மதேவரைக் கோபத்தையடக்கவேண்டியதும் அவர் அடக்கியதும் ...	926 - 927
ம்ருத்யுவின் பிறப்பு ...	927
ப்ராணிகளோக்கொல்லும் விஷயத்தில் ப்ரம்மதேவருக்கும் ம்ருத்யுவுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம் ...	928 - 931
நோய்களின் உற்பத்தியும் அவை ம்ருத்யுவுக்குத் துணையானதும் ...	931
285 தர்மத்தின் லக்ஷணம் ..	932 - 934
266 தம்முதரர் தர்மத்தின் பிரமாணத்தைப்பற்றி ஆரோபித்தது ...	934 - 935
267-270 ஜாஜலி தர்மநியத்தமாகக் கர்வமடைந்து தலாதாரனிடம் சென்றது...	936 - 937

புதியாயம்.

பக்க.

ஜாஜலிக்கும் துலாதாரனுக்கும் தர்மநிமித்தமாக, நடந்த ஸம்பாஷணை	940 - 951
271 கொலையையும் சரீரத்துக்குவாட்டதையும் செய் யாமல் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பது ..	952 - 953
272 காரியத்தை ஆராய்ந்து செய்யவேண்டுமென்பதும் சிரகாரியின் கதையும்	953 - 959
பிதாவின் சிறப்பு	954 - 955
மாத்வியின் சிறப்பு	955 - 957
ஆராய்ந்து செய்வதன் சிறப்பு	959
273 பிராஜைகளைத் துன்பப்படுத்தாமல் காக்கும் விஷ யத்தில் ஸத்யவானுக்கும் சயுமத்ஸேனனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை	960 - 963
274-276 பசுவைக்கொல்லாமல் யாகஞ்செய்ய வேண்டுமென் பதும் கபிலருக்கும் ஸ்யுமரஸ்மிகரும நடந்த ஸம்பாஷணையும்	964 - 978
277 அறம்பொருளின் பங்களுள் அறமே சிறந்ததென் பதைப்பற்றிய குண்டதாரண்கதை ..	979 - 983
278 கொலைக்குக் காரணமாதலால் யாகம் இழந்ததென் பதைப்பற்றி நாரதர்சொல்லிய உஞ்சவ்ருத்தி ப்ரம்மணர்கதை	983 - 985
279 பாவம் தர்மம் வைராக்யம் மோக்ஷமுதலியன ..	985 - 987
280 மோக்ஷத்திற்குரிய உபாயங்கள் ..	988 - 989
281 பிராணிகளின் பிறப்பிறப்புகளைப்பற்றி நாரதருக் கும் தேவலருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை ..	989 - 992
282 ஜனகன் ஆசையை விடுவதே ஸுகாரணமென் பதை மாண்டவ்யருக்குச் சொல்லியது ..	993 - 994
283 நற்கதிக்குரியதை உடனே செய்யவேண்டுமென் பதைப் பற்றி ஒரு தந்தைக்கும் தந்தனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை	994 - 997
284 ப்ரம்மத்தை அடைவதற்குரிய ஆசாரமுதலியன ..	998 - 1000
285 அறிவே ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமென்ப தைப்பற்றிச் சுக்ரருக்கும் வ்ருதரனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை	1001 - 1003
286 ஸகத்குமாரர் விஷ்ணுவின் மகிமையையும் பிறப் பின் கணக்கையும் ஜீவர்களின் வாணம் கதிமுத லியவற்றையும் சுக்ரருக்கும் வ்ருதரனுக்கும் சொல்லியது	1003 - 1009
287 - 288 இரதரனுக்கும் வ்ருதரனுக்கும் யுத்தம்	1012 - 1015

அத்யாயம்.

பக்கம்.

வருத்தினனுக்கு ஜீவரம் வந்ததும் இந்திரன் விருத் திரனைக்கொன்றதும்	1013 - 1015
இந்திரனை ப்ரம்மஹத்தி அடைந்தது	1016
ப்ரம்மதேவர் ப்ரம்மஹத்தியை அக்கினிமுதலிய நால்வருக்குப் பங்கிட்டது	1016 - 1018
நீர்க்குமிழிகள் பருகத்தகாவென்பது	1019
289 சங்கரர் தக்யாகத்தை அழித்தது	1022
சங்கரர்வேர்வையிலுண்டான தீ யாகத்தையெரி த்ததும் ப்ரம்மதேவர் கோபத்தீயை அடக்கும் படி அவரை வேண்டியதும்	1022 - 1023
ஜவரமானது எதுஎதனிடத்தில் எப்படிஎப்படி அமைந்ததென்பது	1023
290 தக்யாகத்தில் சங்கரரை அழையாமைக்காகத் ததிசி கோபித்தது... ..	1025 - 1026
தக்யன் சங்கரரை அலக்யமாகச் சொல்லியதும் உமையும் சங்கரரும் பேசிக்கொண்டதும்	1026 - 1027
வீரபத்திரா உண்டாகித் தக்யாகத்தை அழித்தது வீரபத்திரர் தம்மை இன்றொன்று தக்யனுக்குத் தெரிவித்த சிவனேவண்ணகச சொல்லியது	1027 - 1028
தக்யன் சங்கரரை ஸஹஸர நாமத்தால் துதித்தது சங்கரா தக்யனுக்கு வரமளித்தது	1028 - 1029
சிவஸஹஸரநாமத்தைப் படித்தல் கேட்டவளின் பயன்	1030 1042 1042 - 1043
291 ஆத்மா, புத்தி, பூதங்கள், இந்திரியங்கள், குணங் கள்முதலியவற்றின் விவரணம்	1043 - 1044
292 ஸூங்கர் துகமுதலியன தொடராமலிருத்தற் குரிய காரணத்தை காரதருக்குச் சொல்லியது	1045 - 1048
293 நாரதர் மேன்மையடைத்தற்குரிய காரணங்களைக் காலவருக்குச் சொல்லியது	1049 - 1050
294 ஒருடன் வகரனுக்கு வைராக்யமுதலிய மோகோ பாயங்களை உபதேசித்தது	1051 - 1055
295 உசுபன் சுகரரென்னும் பெயரை அடைந்தகதை சூலம் பிராகமானது	1056 - 1059
296-304 பராசரணை	1060 - 1063
ஸ்ரேயஸுக்குரிய காரணங்கள்	1061
யார் யார் துக்கிகப்படுத்தக்க நிலைமையை அடைவரென்பது	1063 - 1067
துயன்றவரை தர்மஞ் செய்வதே மேன்மைக்கு ...	1065

காரணமென்னும் விஷயத்தில் 'சிலரை' உதர	1068 - 1069
கரித்தது	1070 - 1072
வர்ணதர்மங்கள்	1070 - 1072
யார் யார் எந்த எந்த வகையில் சுட்டிய பொருள்	1071 - 1072
சிறந்ததென்பது	1073
திரிபுரவதம்	1074 - 1077
தவத்தின் பெருமை	1078
வர்ணங்களின் பிரிவுகள்	1078 - 1079
கோதரங்களின் வரலாறு	1079 - 1080
வர்ணங்களின் தனித்தனிதர்மங்களும் பொதுவான தர்மங்களும்	1080
வினையே தோஷத்துக்குக் காரணமென்பது	1082
தற்கொலையால் வரும் தீர்க்குகள்	1083
யார் யார் எது எதனினும் மேலானவரென்பது	1083
எது எதனாவதும் மரணம் இழிவானதென்பது	1083
மனிதனுக்கு அஜ்ஞானமே பகையென்பது	1084
மனிதப்பிறப்பின் உயர்வு	1085 - 1089
பலவித மோகோபாயங்கள்	1089 - 1094
305 உண்மை அடக்கமுதலியவற்றைப்பற்றி ஸாத்யர்	1094 - 1099
களுக்கும் ஹம்ஸத்திற்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை	1100 - 1109
306 யோகமுறையும் யோகிகளின் சிறப்பும்	1110 - 1113
307 ஸாவகியத்தின் முறையும் சிறப்பும்	1113 - 1117
308 வலிஷ்டர் கூராக்ஷரங்களின் லக்ஷணத்தை ஜனக	1121 - 1126
னுக்குச் சொல்லியது	1126 - 1130
309 வலிஷ்டர் ஜீவர்கள் அஜ்ஞானத்தினால் படும்துன்	1130 - 1134
புகளை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது	1134 - 1138
310 வலிஷ்டர் பிராணிகளுக்குச் சீரமும் உருவமுத	1138 - 1142
லியவையும் உண்டாகும்வகையை ஜனகனுக்	1142 - 1146
குச் சொல்லியது	1146 - 1150
311 வலிஷ்டர் யோகமுறை ஸாங்க்யதமுதலியவற்	1150 - 1154
றை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது	1154 - 1158
312 வலிஷ்டர் வித்தை அவித்தைகளைப்பற்றி ஜனக	1158 - 1162
னுக்குச் சொல்லியது	1162 - 1166
313 வலிஷ்டர் ஞானஞானங்களையும் உபதேசம்பெற	1166 - 1170
த்தக்கவர் தகாதவரையும் ஜனகனுக்குச் சொல்	1170 - 1174
லியது	1174 - 1178
314 ஸ்ரீமணிஷி நன்மைக்குரியவற்றை வஸுமனனுக்	1178 - 1182
குச் சொல்லியது	1182 - 1187

புதியாயம்.

பக்கம்.

- 315 யாஜ்ஞவல்க்யர் பிரகிருதி விசிகிருதிகளையும் படைப்புமுறையையும் ஜனகனுக்குச் சொல்லியது 1138 - 1139
- 316 யாஜ்ஞவல்க்யர் அவ்யக்தமுதலியவற்றின் காலக் கணக்கையும் ஸ்ருஷ்டியையும் ஜனகனுக்குச் சொல்லியது 1139 - 1141
- 317 யாஜ்ஞவல்க்யர் பிரளயத்தின்முறையை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது 1141 - 1142
- 318 யாஜ்ஞவல்க்யர் அத்யாத்மமுதலியவற்றையும் முக் குணங்களையும் ஜனகனுக்குச் சொல்லியது ... 1143 - 1144
- 319 யாஜ்ஞவல்க்யர் குணங்களுக்கும் வினைகளுக்கும் உரியகதிகளை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது ... 1145 - 1146
- 320 யாஜ்ஞவல்க்யர் ஸாங்க்யமதத்தை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது 1146 - 1148
- 321 யாஜ்ஞவல்க்யர் யோகத்தை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது... .. 1148 - 1150
- 322 யாஜ்ஞவல்க்யர் ஜீவன் வெளிப்படும் உறுப்புக்களால்வரும் பயனையும் மரணக்குறிகளையும் ஜனகனுக்குச் சொல்லியது 1150 - 1152
- 323 யாஜ்ஞவல்க்யர் விஸ்வாவஸூவின தேனவிதளுக்குத் தாம்விடையளித்ததை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது 1154 - 1160
- 324 பஞ்சசிகா மூப்பு இறப்புக்களைத்தாண்டும் வகையைய ஜனகனுக்குச் சொல்லியது ... 1162 - 1163
- 325 ஜனகனுக்கும் ஸாலபைக்கும் முக்தலக்ஷணமுதலியவற்றைப்பற்றி நடந்த ஸம்வாதம் .. 1165 - 1179
- 326 ஆஸூரி அவ்யக்தமுதலியவற்றைச் சொல்லும்படி சுபிலரைக்கேட்டது 1180
- 327 சுபிலர் அவ்யக்தமுதலியவற்றை ஆஸூரிக்குச் சொல்லியது 1180 - 1183
- 328 சுபிலர் தத்துவங்கள்முதலியவற்றை ஆஸூரிக்குச் சொல்லியது 1183 - 1184
- 329 வ்யாஸர் உலகம் அகிந்தியமென்பதையும் ப்ரம்மஜ்ஞானத்தினால் மோகம்பெறுவது அவசியமென்பதையும் சுருகுக்குச் சொல்லியது ... 1184 - 1192
- 330 வினை, செய்தவனையே சென்றடையுமென்பது முதலியன 1192 - 1194
- 331 வ்யாஸர் புத்ரனுக்காகத் தவஞ்செய்ததும் சங்கரர் வரம் அளித்ததும் 1195 - 1196

தீயாயம்.

பக்கம்.

332	சுருடைய பிறப்பும் உபநயனமுதலியவையுட் ..	1196 - 1198
333	வ்யாஸர் சுருக ஜனகனிடம் செல்லச்சொல்லியது	1199
	சுகர் ஜனகனிடம் சென்றது	1199 - 1201
334	ஜனகன் சுருகைப் பூஜித்தது	1202
	சுகர் ஜனகனிடம் மோகூதர்மங்களைச் சொல்லும்	
	படி கேட்டது	1203
	ஜனகன் சுருக்குப் ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை உபதே	
	சித்தது	1203 - 1206
335	ஸும்பரம்மணயர் உலகை அவமதித்துக் கூறியது	1207
	விஷ்ணு, சக்தியை அசைத்தது	1207
	ஸும்பரமுதலியோர் வ்யாஸரிடம் வேதமோதிய	
	தும் வ்யாஸர் அவர்களுக்கு வரமளித்ததும் ...	1208 - 1210
336	ஸும்பரமுதலியோர் வ்யாஸரிடம் விடைபெற	
	றுச் சென்றது	1210 - 1211
	நாரதர் வதுதற்கு எதுவுது தோஷமென்பதையும்	
	பிசாசின்கதையையும் சொல்லி வ்யாஸரை வேத	
	மோதச்சொல்லியது	1212 - 1214
	வ்யாஸர் பெருங்காற்றடிகையில் வேதமோதக்	
	கூடாதகாரணத்தைச் சுருக்குச் சொல்லியது	1214 - 1216
	வழுவாயுக்களின் வரலாறு	1214 - 1216
1-339	நாரதர் சுருக்கு உலகஇயல்புகளைச் சொல்லி மோ	
	க்ஷோபாயத்தை உபதேசித்தது	1217 - 1227
	சுகர் வைராக்யம் அடைந்து கைலாசென்றது ...	1227 - 1229
340	சுகர் யோகஞ்செய்துஸ்வர்ககத்துக்குப்புறப்பட்டது	1229 - 1230
	சுகர் தம்பிதா அழைத்ததால் மறுமொழிசொல்லும்	
	படி தேவர்களுக்குச் சொல்லியது	1231
341	வ்யாஸர் சுருகைத்தேடி வருந்தியது	1233
	சங்கரர் வ்யாஸருக்கு வரமளித்தது	1234
342	நாராயணர் தவஞ்செய்தது	1235
	நாரதர் பதரிகாஸ்ரம்மவந்தது	1236
	நாராயணரிஷி தாம்பூஜிப்பவரை நாரதருக்குச் சொ	
	ல்லியது	1237 - 1238
343	நாரதர் ஸ்வேதத்வீபஞ்சென்றது	1239
	பாஞ்சராத்ராஸ்திரத்தின் வரலாறு	1240 - 1243
344	உபரிசுவஸு யாகஞ்செய்தது	1243 - 1244
	ப்ருஹஸ்பதி ஹரியின்மேல் கோபித்தது ...	1244 - 1245
	ஷுகதர் நாராயணருடைய மஹிமையைப் ப்ருஹஸ்	
	பதிக்குச் சொல்லியது	1245 - 1248

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- 345 இந்நூல் யாகஞ்செய்ததும் ப்ருஹஸ்பதிக்
தேவர்களுக்கும் யாகபசுவைப்பற்றியவீவாதமும் 1249
உபரிசரவஸு பொய்சொன்னதும் ரிஷிகள் அவ
னைச் சபித்ததும் 1250
தேவர்கள் உபரிசரவஸுவுக்குவரமளித்துச்சென்றது 1251
உபரிசரவஸு ஹரியைப் பூஜித்துச் சாபத்தி
னின்று விடுபட்டது 1251 - 1252
346 நாரதர் நாராயணரைத் துதித்தது ... 1253 - 1260
347 நாராயணர் நாரதருக்குக் காட்சியளித்தது ... 1260
நாராயணர் தாம் செய்தஸ்ருஷ்டிமுதலியவற்றை
நாரதருக்குச் சொல்லியது 1262 - 1266
348 நாராயணர் தம் அவதாரங்களை நாரதருக்குச் சொல்
லியது 1266 - 1271
பாஞ்சராத்ர வரலாற்றைப் படித்தல் கேட்டல்முத
லியவற்றின் பயன் 1272 - 1273
349 ப்ரம்மாமுதலியோர் தவம்புரிந்ததும் நாராயணர்
வரமளித்ததும் 1277 - 1281
350 வாஸுதேவர் தமதுமகிமையையும் தமது நாமங்
களின் அர்த்தவிசேஷத்தையும் அர்ஜுனனுக்
குச் சொல்லியது 1284 - 1288
351 வாஸுதேவர் உலகத்தின் படைப்புமுறையையும்
ப்ரம்மணர் மஹிமையையும் அர்ஜுனனுக்குச்
சொல்லியது 1288 - 1299
352 வாஸுதேவர் தம நாமங்களின் அர்த்தவிசேஷங்க
ளையும் ருத்ரருக்கும் நாராயணருக்கும் போ
டநததையும் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லியது... 1299 - 1306
353 நாரதர் ஸ்வேததவீபத்திலிருந்து திரும்பிப் பதர்
காஸ்ரமம்வந்ததும் அங்கு நாராயணருடன்
ஸம்பாஷித்ததும் 1309 - 1312
354 நாராயணர் பகவானுடைய மஹிமையைச் சொல்
லியதும் நாரதர் தவஞ்செய்ததும் ... 1312 - 1314
355 நாராயணர் பிதிருகார்யம் மிகச் சிறந்ததென்று
நாரதருக்குச் சொல்லியது 1315 - 1316
பிண்டங்களின் வரலாறு 1315 - 1316
356 நாரதர் தம்ஆஸ்ரமம்சென்றது 1317
நாராயணரின் மஹிமை 1317 - 1319
357 நாராயணர் ப்ரமணாவைப்படைத்ததும் மதுகைட
பர் வேதத்தைக் கவந்ததும் 1321

முதலாயம்.

பக்கம்.

ப்ரம்மதேவர் வேதத்துக்காவருந்தி ஹரியைத் துதித்தது	1321 - 1323
நாராயணர் மதுகைடபரைக்கொன்று வேதத்தை மீட்டுப் ப்ரம்மாவுக்குக் கொடுத்தது ...	1324
358 ஏகாந்திதர்மத்தின்வரலாறு	1327 - 1334
359 வ்யாஸர் விஷ்ணுவுக்குப்புத்ரரான வரலாறு ...	1335 - 1339
60-361 பரமாத்மாவின்மஹிமையைப்பற்றி ப்ரம்மாவுக்கும் சுட்கரருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை ...	1341 - 1344
362 நாரதர் இந்திரானிடம்வந்ததும் அவன் அவரைக் கதைசொல்லச்சொல்லியதும்	1345
363 ஒருபிராம்மணர்லீட்டுக்கு ஓர்அதிதி வந்ததும் அவர் அவரை உபசரித்ததும்	1345 - 1346
364 பிராம்மணர் மோக்ஷபாயத்தைக்கேட்க, அதிதி தமக்கும் அது ஸந்தேகமாயிருக்கிறதாகச் சொல் லியது	1346 - 1348
365 அதிதி, ப்ராம்மணரைப் பத்மனிடம் போகச்சொல் லியது	1348 - 1349
366 அதிதி விடைபெற்றுச் சென்றதும் ப்ராம்மணர் நாகனிடம் சென்றதும்	1349 - 1350
367 பிராம்மணர் நாகனுக்குத் தம்வரவைத் தெரிவிக்கும் படிசொல்லி மணலதிட்டில வவரித்தது ...	1351
368 நாகனைச்சோநடிவாகள் போஜனம்செய்யும்படி ப்ரா ம்மணருக்குச் சொல்லியதும் அவர் மறுத்ததும்	1352 - 1353
369 நாகன்வந்ததும் அவன்மனைவி அவனை ப்ராம்மண ரிடம் போகச்சொன்னதும்	1353 - 1354
370 நாகன் கோபித்ததும் அவன்மனைவி அவனை ஸமா தானம்செய்து ப்ராம்மணரிடம் போகச்சொல் லியதும்	1354 - 1355
371 நாகன் பிராம்மணரைக்கண்டு பேசியது ...	1355 - 1357
372 நாகன் ஸூர்யனிடத்துள்ளஅதிசயங்களை ப்ரா ம்மணருக்குச் சொல்லியது	1358 - 1359
373 ஸூர்யன் தன்னிடம்ப்ரவேசித்த தேஜஸின்வர லாற்றைச் சொல்லியது	1359
374 ப்ராம்மணர் நாகனிடம்விடைபெற்றதுச் சென்றது	1360
375 ப்ராம்மணருக்கும் நாகனுக்கும்நடந்தஸம்வாதம் உ லகில்வந்தமுறை	1361

சாந்திபர்வம் விஷயஸூசிகை முற்றம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ம ஹி ப ர த ம்.

ச ர தி ப ர வ ம்.

விஷயஸூசிகை.

மோக்ஷ த ர் ம ம்.

அத்யாயம்.

பக்ஷம்.

- 173 ஒரு பிராம்மணருக்கும் ஸேனஜித்துக்கும் நடந்த
ஸம்பாஷணையும் பிங்களோபாக்யானமும் ... 590 - 595
- 174 காலம் விரைந்து செலலுதலால் நன்மைக்குக்காரண
மானதை விரைவில் செய்யவேண்டுமென்பதைப்
பற்றி ஒருபிதாவக்கும் புதரனுக்கும்நடந்த ஸம்பா
ஷணை ... 595 - 599
- 175 சம்யாகர், வறுமை மேன்மைக்கும் பொருள் துன்
பத்துக்கும் காரணமென்பதைப்பற்றிப் விஷம
ருக்குச் சொல்லியது ... 600 - 601
- 176 மோக்ஷத்துக்காக அடையத்தக்க ஸ்ரீதுகுணங்களும்
மங்கியென்பவரின் வரலாறும் ... 602
- மங்கியானவர் விரகதியே ஸுககாரணமென்றும்
ஆசையைவெறுததும் தெய்வம் பெரிதென்றும்
சூறியது ... 602 - 606
- மோத்யர் ஆசையைவிடுவதே ஸுகமென்று கூறியது 607 - 608
- 177 விரகத்தே ஸுகத்திற்குக் காரணமென்றும் விஷ
யத்தின் ப்ரஸாதநுகடும் அகரவரதமுள்ள
முனிவருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை ... 608 - 612
- 178 அறிவே ஸுகத்திற்குக்காரணமென்றும் விஷயத்தில்
இருதிரலுக்கும் காஸ்ரபபலுக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை 612 - 616
- 179 முன்ஜன்மத்தில் செய்யும் கல்வியை ஜீவின்கள்
பின்ஜன்மத்தில் பயனைத்தருதலால் தர்மமே
செய்யவேண்டுமென்பது ... 617 - 619
- செய்வியே செய்தவையே அடையுமென்பது ... 618
- 180-190 ப்ரகுடாக்கும் பரதவாஜுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை 619 - 649
- உலகஉற்பத்திமுதலியவை ... 619 - 622
- பூமிமுதலியவற்றின் உற்பத்திமுதலியவை ... 623 - 624

நியாயம்.

பக்கம்.

ஸ்தாவரங்களும் ஐந்துபூதங்களாலானவையென்பதும்	
அவற்றிற்கும் உயிர்முதலியன உண்டென்பதும்...	624 - 628
சரீரத்திலுள்ள பிராணன்முதலியவற்றின் காரியங்கள்	629 - 630
சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறாக ஜீவன் ஏதென்று	
பரத்வாஜர் ஆசேஷித்தது ...	630 - 631
சரீரத்தைக்காட்டிலும் ஜீவன் வேறென்பது ...	632 - 635
பிராம்மணர்கள் தம்மம் இஷ்டப்படியான நடக்கை	
களால் குணவேறுபாடடைந்தது...	635 - 637
ப்ராம்மணர்முதலியவர்களின் லக்ஷணமும் வைராக்	
யமே மோக்ஷத்திற்குக்காரணமென்பதும் ...	638 - 639
உண்மையின் சிறப்பு...	640
மெய் ஸ்வர்க்கத்திற்கும் பொய் நரகத்திற்கும் பரம்	
பரைக்காரணமென்பது ...	640 - 641
இவ்வுலகத்துக்கும் ஸ்வர்க்கத்துக்குமுள்ளவேற்றுமை	642
ஹோமம் அத்யயனம் தானம் தவம் இவற்றின்பயன்	642 - 643
நான்கு ஆஸ்ரமதர்மங்கள் ...	643 - 647
ஹிமாசலத்துக்கு வடக்கிலுள்ள உலகம் ஸ்வர்க்கம்	
போன்றதென்பதும், அது புண்யசாலிகளால்	
அடையத்தக்கதென்பதும் ...	648 - 649
191 நல்ல ஆசாரங்கள் ...	650 - 653
192 ஆத்மதத்வம் பூதங்களின் காரியங்கள் முக்குணமுத	
லியவற்றின் செயல்கள்முதலியன ...	653 - 661
193 த்யானயோகம் ...	661 - 663
194 ஜபத்தின் பயன் ...	665
ஜபிக்குமுறை ...	665 - 667
195 ஜபத்தை முறைப்படி செய்யாதவனுக்குள்ள தாழ்	
கதிமுதலியன ...	667 - 668
196 எல்லாத் தேவர்களின் ஸ்தானங்களும் பரமாத்மா	
வின் ஸ்தானத்தினும் இழிந்தவையென்பதும்	
பரமாத்மஸ்தானத்தின் சிறப்பும் ...	669 - 670
197 ஒரு ஜபப்ராம்மணருக்குக் காயத்திரி தர்மம் முதலி	
யவர்களுடன் நடந்த ஸம்வாதம் ...	671 - 682
பொய்யின் இழிவும் உத்யத்தின் சிறப்பும் ...	676 - 677
198 ஜபப்ராம்மணனும் இக்ஷ்வாகுவும் மோக்ஷமடைந்த	
தும், ஜபத்தின் பயனும் ...	683 - 686
19-204 ப்ருஹஸ்பதிக்கும் மனுவுக்கும் நானமுதலியவற்	
றைப்பற்றிநடந்த ஸம்பாஷணை ...	686 - 706

வீஷயஸூசிகை:

௩

அந்யாயம்

பக்கம்.

கர்மஞானமார்க்கங்களின் விவரணம்	...	687 - 690
ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களின் லக்ஷணபூதவியன...		690 - 696
பரமாத்மாவை அறியும்வகையும் அதனிடமிருந்தே எல்லாம் உண்டாகி அதனிடமே ஒடுங்குகின்றன வென்பதும்	696 - 706
205 நிபந்தனா தம்தாய்க்கு ஸம்ஸாரத்தை அரண்யமாகச் சொல்லியது	707 - 708
ஸம்ஸார சக்ரலக்ஷணம்	709
நாரதருக்கும் ஸாவித்ரிக்கும் நடந்த ஸம்வாதம்	710 - 711
நாரதர் தவஞ்செய்து விஷ்ணுவைத் தர்சித்தது	711 - 712
206 விஷ்ணு உலகங்களைப்படைத்தமுதையும் அவருடைய அவதாரமுதலியவையும்	714 - 718
207 மர்சிமுதலான ஸருஷ்டிகர்த்தர்களும் ஒவ்வொரு திக்குமுள்ள ரிஷிகளும்	719 - 721
208 விஷ்ணுவின் வராகாவதாரத்தை	722 - 726
209 நாரதர் வாஸுதேவரின் பெருமையை அறிந்தது	726 - 732
210 விஷ்ணுவானவர் மனிதன் மரணகாலத்தில் ஜபிக்கத் தக்க மந்திரத்தை நாரதருக்கு உபதேசித்தது	734 - 740
நாரதர் விஷ்ணுவைத் துதித்தது	734 - 739
211 கருடன் விஷ்ணுவின் மாகாத்மியத்தைப் பீஷ்மருக்குச் சொல்லியது	742 - 747
212-214 ஒரு குருவானவர் தம்சிஷ்யனுக்கு ஆத்மதத்வத்தை உபதேசித்தது.	748 - 760
215 பரமாத்மஞானமில்லாதவர்கள் படும் துன்பமும் அத்துன்பம் விலகத்தக்க உபாயமும்	760 - 763
216 பரம்மசர்யமுதலியவற்றின் சிறப்பு	763 - 767
217 வைராக்கியமுதலிய மோக்ஷகாரணங்கள்	767 - 770
218-219 பரமாத்மாவை அறியும்வகை	770 - 777
220 பஞ்சசிகர் ஜனகருக்கு நாஸ்திகமுதலியவததைக் கண்டித்துச்சொல்லியது	779 - 782
222 பஞ்சசிகர் கர்ப்பலன்களை ஜனகருக்குச்சொல்லியது		783 - 789
223 மிதியையெரிந்ததும் ஜனகர் கவலையற்றிருந்ததும்	789 - 791
224 இல்லாததிலிருந்தே முத்திபெறுவதற்கு உதாரணமான ஸுவர்ச்சலையின் கதை	791 - 800
225 அடக்கமுள்ளவனுடைய லக்ஷணமும் அடக்கத்தின் சிறப்பும்	801 - 802

வீஷ்யஸூதிகை.

புரியாயம்.	பக்கம்.
226 தவம் உபவாஸமுதலியவற்றின் முறையும் பயனும்	803 - 804
227 ஸந்தகுமாரர் முனிவர்களுக்குப் பகவதஸ்வரூபத் தை உபதேசித்தது	807 - 809
229 ஞானம் மோக்ஷஸாதனமென்பதையும் அதை அடை யும்வகையையும்பற்றி இந்திரனுக்கும் ப்ரஹ்ம தனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை	810 - 815
230-232 இந்திரன் பலியை இகழ்ந்ததும் காலத்தின்வன் மையைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் பலிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையும்	817 - 828
இந்திரனுக்கும் லக்ஷ்மிக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை யும் லக்ஷ்மிவலித்ததும் விலகுதற்கும் காரணங் களும்... ..	824 - 827
233 மோக்ஷஸாதனத்தைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் நகுசி க்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை	828 - 831
234 ஆபத்தில தைர்யமே ஸுகத்துக்குக் காரணமென் பதைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் பலிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை	832 - 840
235 லக்ஷ்மி தான் அஸுரரைவிட்டுவிடிக் காரணத்தை இந்திரனுக்குச்சொல்லியது	843 - 848
236 ப்ரம்மஜ்ஞானிகளின் லக்ஷணத்தைப்பற்றித் தேவல ருக்கும் ஜைஷ்வயருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை	850 - 852
பார்வதிபரமேஸ்வரர் ஜைஷ்வயரைப் பரிசூலித்தது.	852 - 855
237 நற்குணங்கள் உலகைவசப்படுத்தாமென்னும் விஷ யத்தில் நாரதரின் பெருமையைப்பற்றி உக்ரஸேன னுக்கும் வாஸுதேவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை.	855 - 857
நாரதர் வாஸுதேவருக்கு உபாயங்கூறியது ...	858
238-260 வ்யாஸர் சகருக்குப் பலவிஷயங்களை உபதேசித்தது	860 - 923
உலகஉற்பத்திமுதலியன	360 - 867
ப்ரளயமுதலியன	868 - 869
ப்ரம்மணதர்மமுதலியன	869 - 871
ப்ரம்மணரைப்பற்றித் து மேன்மைபெற்றவர்கள்	871 - 872
ப்ரம்மணதர்மமும் ஞானத்தின்சிறப்பும் ...	872 - 875
ஞானமே மோக்ஷஸாதனமென்பது முதலியன ...	875 - 879
பிராணிகளின் உயர்வுதாழ்வும் ஞானத்தின் சிறப்பும்	880 - 882
மதம் யுகமுதலியவற்றின் வேற்றுமைமுதலியன ...	882 - 884
ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை அடையும்வழி முதலியன ...	885 - 888

அத்யாயம்.

6352

பக்கம்.

யோகத்தின்முறை	888 - 891
கர்மஞானங்களின் வேற்றுமைமுதலியன	891 - 893
ப்ரம்மசர்யத்தின் முறையும் பெருமையும்	894 - 896
க்ருஹஸ்ததர்மம்	896 - 899
வானப்ரஸ்ததர்மம்	899 - 902
ஸன்யாஸதர்மம்	902 - 906
ஆத்மாவை அறியும் வகைமுதலியன	906 - 908
பஞ்சபூதமுதலியவற்றின் குணங்கள்	908 - 910
ஆத்மாவே எல்லாமாய் எல்லாவற்றையும்செய்கிற			
தென்பது	910 - 912
ஞானிகளின் பெருமை	913 - 914
ஆத்மஞானம்	914 - 916
வைராக்கியமே மோக்ஷஸாதனமென்பது	917 - 918
பஞ்சபூதமுதலியவற்றின் குணங்கள்	919 - 920
யோகதர்மம்	920 - 921
காமமுதலியவற்றை வெல்வது அவசியமென்பது	921 - 923
261 பஞ்சபூதங்கள் மனம் புத்திஇவற்றின் குணங்கள்	923 - 924
262-264 நாரதர் ம்ருத்யுவின் வரலாற்றை அகம்பனலுக்குச்			
சொல்லியது	925 - 932
ப்ரம்மதேவர் கோபத்தினால் பிரகைகளை எரித்த			
தும் அதனைத் தணிப்பதற்காக ருத்ரர் அவரிடம்			
சென்றதும்	925 - 926
ருத்ரர் ப்ரம்மதேவரைக் கோபத்தையடக்கவேண்			
டியதும் அவர் அடக்கியதும்	926 - 927
ம்ருத்யுவின்பிறப்பு	927
ப்ராணிகளைக்கொல்லும் விவசயத்தில ப்ரம்மதேவ			
ருக்கும் ம்ருத்யுவுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம்	928 - 931
நோய்களின் உற்பத்தியும் அவை ம்ருத்யுக்குத்			
துணையானதும்	931
265 தர்மத்தின் லக்ஷணம்..	932 - 934
266 தர்மபுத்ரர் தர்மத்தின் பிரமாணத்தைப்பற்றி			
ஆக்ஷேபித்தது	934 - 935
267-270 ஜாஜலி தர்மநிமித்தமாகக் கர்வமடைந்து தலாதா			
ரனிடம் சென்றது...	936 - 937
ஜாஜலிக்கும் தலாதாரனுக்கும் தர்மநிமித்தமாக			
நடந்த ஸம்பாஷணை	940 - 951

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- 271 கொலையையும் சரீரத்துக்குவாட்டத்தையும் செய்
யாமல் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பது ... 952 - 953
- 272 காரியத்தை ஆராய்ந்து செய்யவேண்டுமென்பதும்
சிரகாரியின் கதையும் ... 953 - 959
- பிதாவின் சிறப்பு ... 954 - 955
- மாதாவின் சிறப்பு ... 955 - 957
- ஆராய்ந்து செய்வதன் சிறப்பு ... 959
- 273 பிராணிகளைத் துன்பப்படுத்தாமல் காக்கும் விஷ
யத்தில் ஸத்யவானுக்கும் தபுமதஸேனனுக்கும்
நடந்த ஸம்பாஷணை ... 960 - 963
- 274-276 பசுவைக்கொல்லாமல் யாகஞ் செய்யவேண்டுமென்
பதும் கபிலருக்கும் ஸபூமரஸ்மிக்கும் நடந்த
ஸம்பாஷணையும் ... 964 - 978
- 277 அறம்பொருளினபங்களுள் அறமே சிறந்ததென்ப
தைப்பற்றிய குண்டதாரண்கதை ... 979 - 983
- 278 கொலைக்குக் காரணமாதலால் யாகம் இழிந்ததென்
பதைப்பற்றி நாரதர்சொல்லிய உருசவ்ருத்தி
ப்ராம்மணர்கதை ... 983 - 985
- 279 பாவம் தர்மம் வைராக்யம் மோஷ்டுதலியன ... 985 - 987
- 280 மோஷ்டத்திற்குரிய உபாயங்கள் ... 988 - 989
- 281 பிராணிகளின் பிதப்பிறப்புக்களைப்பற்றி நாரதருக்
கும் தேவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை ... 989 - 992
- 282 ஜனகர் ஆசையை விடுவதே ஸக்காரணமென்
புதை மாண்டவ்யருக்குச் சொல்லியது ... 993 - 994
- 283 உதகதிக்குரியதை உடனே செய்யவேண்டுமென்
பதைப் பற்றி ஒருதந்தைக்கும் தனயனுக்கும்
நடந்த ஸம்பாஷணை ... 994 - 997
- 284 தர்மமத்தை அடைவதற்குரிய ஆசாரமுதலியன ... 998 - 1000
- 285 அந்வே ஸக்கதுக்கங்களுக்குக் காரணமென்ப
தைப்பற்றிச் சக்ரருக்கும் வ்ருத்தரனுக்கும் நடந்த
ஸம்பாஷணை ... 1001 - 1003
- 286 ஸந்தகுமாரர் விஷ்ணுவை மகிமையையும் பிதப்
பின் கணக்கையும் ஜீவர்களின் வர்ணம் கதி
முதல்யுவந்தையும் சக்ரருக்கும் வ்ருத்தரனுக்கும்
சொல்லியது ... 1003 - 1009
- 287-288 இந்திரனுக்கும் வ்ருத்தரனுக்கும் யுத்தம் ... 1012 - 1016

அத்யாயம்.

பக்கம்.

வ்ருத்திரீனுக்கு ஜ்வரம் வந்ததும் இந்திரன் விருத்	
திரீனக்கொன்றதும்	1013 - 1015
இந்திரனே ப்ரம்மஹத்தி அடைந்தது ...	1016
ப்ரம்மதேவர் ப்ரம்மஹத்தியை அக்கினிமுதலிய	
நால்வருக்குப் பங்கிட்டது	1016 - 1018
நீர்க்குமிழிகள் பருகத்தகாவென்பது ...	1019
289 சங்கரர் தஷ்யாகத்தை அழித்தது ...	1022
சங்கரர்வோவையிலுண்டான தீ யாகத்தையெரி	
த்ததும் ப்ரம்மதேவர் கோபத்தியை அடக்கும்	
படி அவரை வேண்டியதும்	1022 - 1023
ஜவரமானது எதுஎதனிடத்தில் எப்படி எப்படி	
அமைந்ததென்பது	1023
290 தஷ்யாகத்தில் சங்கரரை அழையாமைக்காகத்	
ததீசி கோபித்தது	1025 - 1026
தஷன் சங்கரரை அலக்ஷ்யமாகச் சொல்லியதும்	
உமையும் சங்கரரும் பேசிக்கொண்டதும் ...	1026 - 1027
வீரபத்திரர் உண்டாகித் தஷ்யாகத்தை அழித்தது	1027 - 1028
வீரபத்திரர் தம்மை இன்னொன்று தஷனுக்குத்	
தெரிவித்துச் சங்கரரை வணங்கச் சொல்லியது	1028 - 1029
தஷன் சங்கரரை ஸஹஸ்ரநாமத்தால் துதித்தது	1030 - 1042
சங்கரர் தஷனுக்கு வரடளித்தது	1042 - 1043
சிவஸஹஸ்ரநாமத்தைப் படித்தல் கேட்டல்களின்	
பயன்	1043 - 1044
291 ஆத்மா, புத்தி, ஸ்தம்பகா, இத்திரியங்கள், குண்ட	
கள்முதலியவற்றின் விவரணம்	1045 - 1048
292 ஸமங்கர் துக்கமுதலியன தொடராமலிருத்தந்	
குரிய காரணத்தை நாரதருக்குச் சொல்லியது...	1049 - 1050
293 நாரதர் மேன்மையடைதற்குரிய காரணங்களைக்	
காலவருக்குச் சொல்லியது	1051 - 1055
294 கருடன் ஸகரனுக்கு வைராக்யமுதலிய மொனோ	
பாயங்களை உபதேசித்தது	1056 - 1059
295 உசாஸ் அக்ரரென்னும் பெயரை அடைந்ததை	1060 - 1063
குலம் பிராகமானது	1061
296-304 பராசரமீதை	1063 - 1081
ஸ்ரேயஸ்க்குரிய காரணங்கள்	1068 - 1067
யார் யார் துக்கிக்கப்படத்தக்க நிலையை அடைவ	
ரென்பது	1065

அத்யாயம்.

பக்கம்.

இயன்றவரை தர்மஞ் செய்வதே மேன்மைக்குங் காரணமென்னும் விஷயத்தில் சிலரை உதா கரித்தது 1068 - 1069
வர்ணதர்மங்கள் 1070 - 1072
யார் யார் எந்த எந்த வகையில் ஈட்டிய பொருள் சிறந்ததென்பது 1071 - 1072
திரிபுரவதம் 1073
தவத்தின் பெருமை... .. 1074 - 1077
வர்ணங்களின் பிரிவுகள் 1078
கோத்ரங்களின் வரலாறு 1078 - 1079
வர்ணங்களின் தனித்தனிதர்மங்களும் பொதுவான தர்மங்களும் 1079 - 1080
வினையே தோஷத்துக்குக் காரணமென்பது 1080
தற்கொலையால் வரும் தீங்குகள் 1082
யார் யார் எது எதனினும் மேலானவரென்பது 1083
எது எதனால்வரும் மரணம் இழிவானதென்பது... .. 1083
மனிதனுக்கு அஜ்ஞானமே பகையென்பது 1083
மனிதப்பிறப்பின் உயர்வு 1084
பலவித மோகோபாயங்கள் 1085 - 1089
*305 உண்மை அடக்கமுதலியவற்றைப்பற்றி ஸாத்யர் களுக்கும் ஹம்ஸத்திற்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை
*306 யோகமுறையுடைய யோகிகளின் சிறப்பும் 1094 - 1099
307 ஸாங்கியத்தின் முறையும் சிறப்பும் 1100 - 1109
308 வலிஷ்டர் சூரர்களின் ஸம்ஸாரத்தை ஜனக ருக்குச் சொல்லியது 1110 - 1113
309 வலிஷ்டர் ஜீவர்கள் அஜ்ஞானத்தினால் பரிந்துள் பங்களை ஜனகருக்குச் சொல்லியது 1113 - 1117
310 வலிஷ்டர் பிராணிகளுக்குச் சீரழும் உருவமுத லியவையும் உண்டாகும்பொருளை ஜனகருக் குச் சொல்லியது 1117 - 1121
311 வலிஷ்டர் யோகமுறை ஸாங்க்யமுதலியவற் றை ஜனகருக்குச் சொல்லியது 1122 - 1126
312 வலிஷ்டர் வித்தை அவித்தைகளைப்பற்றி ஜனக ருக்குச் சொல்லியது 1126 - 1130
313 வலிஷ்டர் ஞானஞ்ஞானங்களையும் உபதேசம்பெறத் தக்கவர் தகாதவரையும் ஜனகருக்குச் சொ ல்லியது 1130 - 1134
314 ஓருமுனிவர் நன்மைக்குரியவற்றை வஸுமாவிக் குச் சொல்லியது... .. 1135 - 1137

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- 315 யாஜ்ஞவல்க்யர் பிரகிருதி விநிருதிகளையும் படை
ப்புமுதையையும் ஜனகருக்குச் சொல்லியது ... 1138 - 1139
- 316 யாஜ்ஞவல்க்யர் அவ்யக்தமுதலியவற்றின் காலக்
கணக்கையும் ஸருஷ்டியையும் ஜனகருக்குச்
சொல்லியது 1139 - 1141
- 317 யாஜ்ஞவல்க்யர் பிராயததிமுதையை ஜனகருக்
குச் சொல்லியது... .. 1141 - 1142
- 318 யாஜ்ஞவல்க்யர் அதயாத்மமுதலியவற்றையும் முக
• குணங்களையும் ஜனகருக்குச் சொல்லியது ... 1143 - 1144
- 319 யாஜ்ஞவல்க்யர் குணங்களுக்கும் வினைகளுக்கும்
உரியகதிகளை ஜனகருக்குச் சொல்லியது ... 1145 - 1146
- 320 யாஜ்ஞவல்க்யர் ஸாங்க்யமதத்தை ஜனகருக்குச்
சொல்லியது 1146 - 1148
- 321 யாஜ்ஞவல்க்யர் யோகததை ஜனகருக்குச் சொல்
லியது 1148 - 1150
- 322 யாஜ்ஞவல்க்யர் ஜீவன வெளிப்பாடும் உறுப்புக்க
ளாலவரும் பயனாயம் மரணக்குறிகளையும் ஜனக
ருக்குச் சொல்லியது 1150 - 1152
- 323 யாஜ்ஞவல்க்யர் விஸ்வாவஸ - லில் கோவிகருக்குத்
தாம்விடையார் ததை ஜனகருக்குச் சொல்லியது 1154 - 1160
- 324 பருசுமகர் முப்பு இரப்புகளைத் தாணநித் வகையை
ஜனகருக்குச் சொல்லியது 1162 - 1163
- 325 ஜனகருக்கும் ஸல்லஸ்களும் முகதலமுனைமுதலிய
வற்றையெற்றி மடந்த ஸம்வாதம் ... 1165 - 1179
- 326 ஆஸுரி அவ்யக்தமுதலியவற்றைச் சொல்லும்படி
கபிலரைக்கேட்டது 1180
- 327 கபிலர் அவ்யக்தமுதலியவற்றை ஆஸுரிக்குச்
சொல்லியது 1180 - 1183
- 328 கபிலர் தத்வங்குமுதலியவற்றை ஆஸுரிக்குச்
சொல்லியது 1183 - 1184
- 329 வ்யாஸர் உஸகம் அத்தியமென்பதையும் உரம்
முதானத்தினால் கோ - ம்பெறுவது அவசிய
மென்பதையும் ஜனகருக்குச் சொல்லியது .. 1184 - 1192
- 330 வினே, செய்தவனையே செய்த அட்டபுமெ. பன்
முதலியனா 1192 - 1194
- 331 வ்யாஸர் புத்தரூபிகாகத ஸருஷ்டியையும் ஸகரா
வரம் அளித்ததும் 1195 - 1196

அத்யாயம்.

பக்கம்.

332	சுகருடைய பிறப்பும் உபநயனமுதலியவையும், ...	1196 - 1198
333	வ்யாஸர் சுகரை ஜனகரிடம் சொல்லச்சொல்லியது	1199
	சுகர் ஜனகரிடம் சென்றது ...	1199 - 1201
334	ஜனகர் சுகரைப் பூஜித்தது ...	1202
	சுகர் ஜனகரிடம் மோகூதர்மங்களைச் சொல்லும்	
	படி கேட்டது ...	1203
	ஜனகர் சுகருக்கு ப்ரம்மநோனத்தை உபதேசித்தது	1203 - 1206
335	ஸூத்ரம்மணயர் உலகை அவாழித்ததுக் கூறியது	1207
	விஷ்ணு, சகசியை அசைத்தது ...	1207
	ஸூமநதுமுதலியோர் வ்யாஸரிடம் வேதமோதிய	
	தும் வ்யாஸர் அவர்களுக்கு வரமளித்ததும் ...	1208 - 1210
336	ஸூமநதுமுதலியோர் வ்யாஸரிடம் ஸிடைபெற்றதுச்	
	சொன்றது ...	1210 - 1211
	நாரதர் எதுஎதற்கு எதுஎது தோஷமென்பதையும்	
	பிசாசின் கதையையும் சொல்லி வ்யாஸரை வேத	
	மோதச சொல்லியது ...	1212 - 1214
	வ்யாஸர் பெருங்காந்தடிக்கையில் வேதமோதக்	
	கூடாதசாரணத்தைச் சுகருக்குச் சொல்லியது	1214 - 1216
	ஏழுவாயுக்களின் உலாறு ...	1214 - 1216
337-339	நாரதர் சுகருக்கு உலக இயல்புகளைச் சொல்லி மோ	
	சூதாபாயத்தை உபதேசித்தது... ..	1217 - 1227
	சுகர் வைராக்யம் அடைந்து மகிழ் சென்றது ...	1227 - 1229
340	சுகர் யோகஞ்செய்து மொகசுததுக்குப் படிபட்டது	1229 - 1230
	சுகர் தம் பிதாஅழகுத்தலை மறுமொழி சொல்லும்	
	படி தேவர்களுக்குச் சொல்லியது ...	1231
341	வ்யாஸர் சுகரைத்தேடி வருவதையது ...	1233
	உலகர் வ்யாஸருக்கு வரமளித்தது ...	1234
342	நரநாராயணர் தவறுசெய்தது ...	1235
	நாரதர் பதிகாஸ்ரமம்வந்தது ...	1236
	நாராயணர், தாம்பூஜப்பவரை நாரதருக்குச் சொ	
	ல்லியது ...	1237 - 1238
343	நாரதர் ஸ்வேததட்டருசென்றது ...	1239
	பாருசராத்ரசாவத்ரத்தலை வல்லாது ...	1240 - 1243
344	உபாசரவஸூயாகஞ்செய்தது ...	1243 - 1244
	பருஹஸ்பதி வாயுமேல கொடுத்தது ...	1244 - 1245
	உகதா நாராயணருடைய மஹிமையை பருஹஸ	
	பதிகஞ்ச சொல்லியது ...	1245 - 1246

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- 345 இந்நூல் யாகஞ்செய்ததும் ப்ருஹஸ்பதிக்கும்
தேவர்களுக்கும் யாகபசுவைப்பற்றியவிவாதமும் 1249
உபரிசரவஸு பொய்சொன்னதும் ரிஷிகள் அவ
னைச் சபித்ததும் ... 1250
தேவர்கள் உபரிசரவஸுவுக்கு வரமளித்துச்சென்றது 1251
உபரிசரவஸு ஹரியைப் பூஜித்துச் சாபத்தினின்று
விடுபட்டது. ... 1251 - 1252
- 346 நாரதர் நாராயணரைத் துதித்தது ... 1253 - 1260
- 347 நாராயணர் நாரதருக்குக் காட்சியளித்தது ... 1260
நாராயணர் தாம் செய்த ஸ்ருஷ்டிமுதலியவற்றை
நாரதருக்குச் சொல்லியது ... 1262 - 1266
- 348 நாராயணர் தம் அவதாரங்களை நாரதருக்குச் சொல்
லியது ... 1266 - 1271
பாஞ்சராத்திர வரலாற்றைப் படித்தலு கேட்டலமுத
லியவற்றின் பயன் ... 1272 - 1273
- 349 ப்ரம்மாமுதலியோர் சுவம்புரிந்ததும் நாராயணர்
வரமளித்ததும் ... 1277 - 1281
- 350 வாஸுதேவர் தமது மகிமையையும் தமது நாமங்
களின் அர்த்தவிசேஷத்தையும் அர்ஜுனனுக்குச்
சொல்லியது... 1284 - 1288
- 351 வாஸுதேவர் உலகத்தின் படைப்புமுறையையும்
ப்ரம்மமணர் மஹிமையையும் அர்ஜுனனுக்குச்
சொல்லியது ... 1288 - 1299
- 352 வாஸுதேவர் தம் நாமங்களின் அர்த்தவிசேஷங்க
ளையும் நுதருக்கும் நாராயணருக்கும் போர்
புடந்ததையும் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லியது ... 1299 - 1306
- 353 நாரதர் ஸுவேதத்வீபத்திலிருந்து திரும்பிப் பதரி
காஸ்ரமம்வந்ததும் அங்கு நாராயணருடன்
ஸம்பாஷித்ததும்... 1309 - 1312
- 354 நாராயணர் பகவாஹுதைய மஹிமையைச் சொல்
லியதும் நாரதர் தவஞ்செய்ததும் ... 1312 - 1314
- 355 நாராயணர் பிதிரகார்யம் மிகச் செய்ததென்று
நாரதருக்குச் சொல்லியது ... 1315 - 1316
பிண்டங்களின் வரலாறு ... 1315 - 1316
- 356 நாரதர் தம் ஆஸ்ரமம்சென்றது ... 1317
நாராயணரின் மஹிமை ... 1317 - 1319
- 357 நாராயணர் ப்ரம்மாவைப்படைத்ததும் மதுகைடர்
வேதத்தைக் கவந்ததும் ... 1321

அத்யாயம்.

பக்கம்.

ப்ரம்மதேவர் வேதத்துக்காகவருந்தி ஹரினயத் துதித்தது	1321 - 1323
நாராயணர் மதுகைடபரைக்கொன்று வேதத்தை மீட்டு ப்ரம்மாவுக்குக் கொடுத்தது ...	1324
358 ஏகாந்திதர்மத்தின்வரலாறு ...	1327 - 1334
359 வ்யாஸர் விஷ்ணுவுக்குப் புத்ரரான வரலாறு ...	1335 - 1339
360-361 பரமாத்மாவின்மஹிமையைப்பற்றி ப்ரம்மாவுக்கும் 'சங்கராருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை ...	1341 - 1344
362 நாரதர் இந்திரனிடம்வந்ததும் அவன் அவரைக் கதை சொல்லச சொல்லியதும்...	1345
363 ஒருபிராம்மணர்வீட்டுக்கு ஓர்அதிதி வந்ததும் அவர் அவரை உடசரித்ததும் ...	1345 - 1346
364 பிராம்மணர் மோஹோபாயத்தைக்கேட்க, அதிதி தமக்கும் அது ஸந்தேகமாயிருக்கிறதாகச் சொல் லியது	1346 - 1348
365 அதிதி, ப்ராம்மணரைப் பத்மனிடம் போகச்சொல் லியது	1348 - 1349
366 அதிதி விடைபெற்றுச் சென்றதும் ப்ராம்மணர் நாகனிடம் சென்றதும் ...	1349 - 1350
367 பிராம்மணர் நாகனுக்குத் தம்வரவைத் தெரிவிக்கும் படிசொல்லி மன்னுதிட்டில் வலித்தது ...	1351
368 நாகனைச்சோந்தவாகன் போஷணம்செய்யும்படி ப்ரா ம்மணருக்குச் சொல்லியதும் அவர் மறுத்ததும்	1352 - 1353
369 நாகன்வந்ததும் அவன்மனைவி அவனை ப்ராம்மண ரிடம் போகச்சொன்னதும் ...	1353 - 1354
370 நாகன் கோபித்ததும் அவன்மனைவி அவனை ஸமா தானம்செய்து ப்ராம்மணரிடம் போகச்சொல் லியதும்	1354 - 1355
371 நாகன் பிராம்மணரைக்கண்டு பேசியது ...	1356 - 1357
372 நாகன் ஸத்ர்யசீடததுள்ள அதிசயங்களை ப்ரா ம்மணருக்குச் சொல்லியது ...	1358 - 1359
373 ஸத்ர்யசர் தன்னிடம் ப்ரவேசித்த தேஜஸின்வர லாததைச் சொல்லியது ...	1359
374 ப்ராம்மணர் நாகனிடம்விடை பெற்றுச்சென்றது ...	1360
375 ப்ராம்மணருக்கும் நாகனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம் உலகிலு வந்தமுறை ...	1361

சாந்திபர்வம் மோக்ஷதர்மம் விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ : ஸ்ரீமஹாபாரதம்.

சாந்திபர்வம்.

நூற்றெழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம்.

(பீஷ்மர், ஒருபிராம்மணருக்கும் ஸேனஜித்தேனும் அரசனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையையும் அந்தப்பிராம்மணர் ஸேனஜித்துக்குச் சொல்லிய பிங்களோபாகீயானத்தையும் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பூஜ்யர்களிற்கிறந்தவரே! ராஜதர்மங்களைப்பற்றியவைகளும் சுபங்களுமான தர்மங்கள் பிதாமஹரான உம்மால் சொல்லப்பட்டன. நீர் ஆஸ்ரமிகளுக்குரிய மிகச்சிறந்ததான தர்மத்தையும் சொல்லவேண்டும்” என்றுசொன்னார்.

பீஷ்மர், “ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குக் காரணமானதும் ஸத்யமான பயனே உண்டிபண்ணுவதுமான தர்மமானது எல்லாவிடத்திலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வுலகில் பலதுவாரங்களுள்ள தர்மத்தின்செய்கையானது பயனற்றதாகிறதில்லை. பரதர்களிலுத்தமனே! எந்தஎந்தமனிதன் எந்தஎந்தவிஷயத்தில் நிச்சயத்தைஅடைகிறானோ அவனவன் அந்தஅந்தவிஷயத்தைப்பே அறிவான்; வேறுவிஷயத்தையறிவமாட்டான். உலகத்திற்கு ஸாதனமான பொருள்கள் எந்தஎந்த விதமாக அஸாரமானபொருள்களாக அறியப்படுகின்றனவோ அந்த அந்தவிதமாக அந்தப்பொருள்களில் வெறுப்புண்டாகும். இதிற சந்தேகமில்லை. யுதிஷ்டிர! இவ்விதமாக உலகத்தைப் பலதோஷமுள்ளதென்று நிச்சயம்செய்துகொண்டபின் புத்தியுள்ளமனிதன் தன்னுடையமோக்ஷத்திற்குக்காரணமானவழியிலமுயற்சி செய்யவேண்டும்” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “பிதாமஹரே! பொருள்கஷ்டமானாலும் மனைவியோ மகனோ தந்தையோ மாணமடைந்தாலும் உண்டாகும்சோகத்தை விலக்கிகொள்ளக்கூடிய புத்தியை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்” என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“பொருள்கஷ்டமானாலும் தாரமோ புத்திரனோ தந்தையோ மாணமடைந்தாலும் மனிதன், ‘அந்தோ! (ஆத்மாவைத்தவிரமற்றது) துக்கம்’ என்று ஆரோபித்துக்கொண்டு சோகமடைவதும்வழியைச்செய்துகொள்ளவேண்டும். இவ்விஷயத்திலும் ஸேனஜித்தேன்

ஹம்அரசனிடம் அவனுக்குமித்திரனான ஒருபிராம்மணர்வந்துகூறிய பழைய இவ்விதிஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். 'புத்தசோகத்தால் மிகத்தாபமடைந்தவனும் சோகத்தால் (கைகால்முதலியவை) அசைவற்றவனும்அறிவுமழுங்கியமனமுள்ளவனுமான ஸேனஜித்தென்னும் அரசனைக்கண்டு ஒருபிராம்மணர் ஒருவசனத்தைச்சொல்லத்தொடங்கினார். 'அரசனே! நீ அறிவில்லாமல ஏன் மோஹமடைகிறாய்? உன்னைக்குறித்துச் சோகப்படக்கூடிய நீ ஏன்மற்றொன்றைப்பற்றிச் சேர்கப்படுகிறாய்?' ஐருஸமயம் உன்னைப்பற்றிச் சோகப்படும் ஜனங்களும் சோகப்படத்தக்கவர்களாய் அந்தக்கதியை அடைவார்கள். அரசனே! நீயும் நானும் நான்குபுறத்திலும் உன்னையடுத்து உபாவிக்கும் மற்றுமுள்ளவர்களுமான நாம்அனைவரும் எங்கிருந்துவந்தோமோ அவ்விடத்திற்கே செல்வோம்' என்றுசொன்னார். ஸேனஜித், 'தவத்தைப் பொருளாகக்கொண்டபிராம்மணரே! எதை அடைந்து நீர் சோகப்படாமலிருக்கிறீரோ உம்முடைய அந்தப்புத்தி எது? ஆலோசனை எது? ஸமாதி எது? ஞானம் எது? சாஸ்திரம் எது?' என்று கேட்டான். பிராம்மணர் சொல்லத்தொடங்கினார். 'இவ்வுலகில் அந்தஅந்தக்கம்ங்களுக்குத்தக்கபடி உத்தமமும் அதமமும் மத்தியமமுமான பிராணிகளையாவும் துக்கத்தால் நிரம்பியிருப்பதைப் பா. 'இந்தஆதமாவும் என்னுடையதன்று; அல்லது, பூரிமுழுமையும் என்னுடையது. ஏனக்குஎவ்விதமோ அவ்விதமே மற்றவர்களுக்கும்' என்று அறிந்துகொண்டாரணத்தால் எனக்குச்சோகமில்லை. நான் இந்தப்புத்தியைஅடைந்து ஸந்தோஷப்படவாரில்லை; சோகப்படவுமில்லை. எவ்விதம் பெரியகடலில் கடடையும்கட்டையும் சேர்க்கை அடையுமோ, சோந்தபின்னிலகுமோஅவ்விதம் பிராணிகளின் சேர்க்கையிருக்கிறது. புத்தராசனும் பெளத்தர்களும் ஞாதிகளும் பந்துக்களும் அவ்விதமேயிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் ஸ்வேஹத்தைச் செய்யக்கூடாது. அவர்களைஎன்புபெரிவது தச்சயமன்றோ? அறியப்படாதகாரணத்திலிருந்து வந்தபுத்தன் தீருமபவும் அறியப்படாத காரணத்தைஅடைந்தான். அவன் உன்னை அறியவில்லை. நீ அவனை அறியவில்லை. எதற்காக நீ சோகப்படுகிறாய்? துக்கமானது ஸுகத்தன்முடிவிலுண்டாகும். ஸுகமானது துக்கத்தின் முடிவிலுண்டாகும். ஸுகத்தின்ருந்து துக்கமுண்டாகிறது. துக்கத்திலிருந்து ஸுகமுண்டாகிறது. ஸுகத்திற்குஅடுத்தது துக்கமும் துக்கத்திற்கு அடுத்தது ஸுகமுண்டிருக்கும். மீனிதர்களுக்கு ஸுகமும் துக்கமும் தேர்வுநிபோலச் சுற்றிவருகின்றன. நீ ஸுகத்திலிரு

ந்து துக்கத்தை அடைந்திருக்கிறாய்; திரும்பவும் ஸுகத்தை அடையப்போகிறாய். எப்பொழுதும் துக்கத்தையே அடைகிறவனுமில்லை; எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே அடைகிறவனுமில்லை. ஸுகத்திற்குச் சரீரமே இருப்பிடமாகிறது. துக்கத்திற்கும் சரீரமே இருப்பிடமாகிறது. ஆகையால், தேவியான ஜீவன் சரீரமெடுத்து எந்தக்கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அந்தக்கர்மத்தின்பயனைச் சரீரத்தையெடுத்தே அனுபவிக்கிறான். ஜீவனத்திற்குக்காரணமான ஸூக்ஷ்மசரீரமும் அந்தச்சரீரத்துடன் கூடவே உண்டாகிறது. ஸ்தூலமும் ஸூக்ஷ்மமும் என்கிற இரண்டு சரீரங்களும் சேர்ந்து கொண்டே பலவிதமாயிருக்கின்றன. இரண்டும் சேர்ந்து நாசமடைகின்றன. ஜனங்கள் பலவிதமான ஸ்நேஹமென்னும் கயிறுகளால் விஷயங்களை உள்ளத்தில்கட்டிக்கொண்டு விரும்பியதைச் செய்துகொள்ளாமல் மணல்களால் போட்டகரைகள் ஜலத்தால் (கரைவது) போல (அவ்விஷயங்களால்) துன்பப்படுகிறார்கள். 1 ஸ்நேஹமுள்ளகாரணத்தால் எள்ளானது செக்கார்களால் ஆக்ரமித்துப் பிடிக்கப்படுவதுபோல, உலகம்யாவும் பிறப்பென்னும் சக்கரத்தில் 2 ஸ்நேஹமிருக்குங்காரணத்தால் அஜ்ஞானத்தாலுண்டாகும் துன்பங்களால் ஆக்ரமித்துப் பிடிக்கப்படுகிறது. மனிதன், மனைவி முதலியவர்களைப் போஷிக்கவேண்டி அசுபமான கர்மத்தைச் சோக்கிறான். அந்தமனிதன் 3 ஒருவனாக இவ்வுலகிலும் மேலுலகிலும் துன்பங்களை அடைகிறான். புத்திரர்களிடமும் தாங்களிடமும் மறநக்குமிடங்களிடமும் அசைபற்றிய மனிதர்களையாவரும் வனத்திலுள்ள கிழயானைகளைப் போலச் சோகமென்னும் சேறறுக்கட விலய முகினவர்களாகிறார்கள். பப்புவே! புத்திரனுக்கும் பொருளுக்கும் ஞானிகளுக்கும் வம்பந்திகளுக்கும் நாசமுண்டானால் காட்டுத் தீக்கொப்பான மிகப்பெரிய துக்கத்தை அடைகிறார்கள். ஸுகமும் துக்கமும் 4 பிறப்பும் இறப்பும் ஆகியயாவும் செய்வத்தை அடித்திருக்கின்றன. 5 ஸ்நேஹருது இல்லாதவனும் ஸ்நேஹருதுள்ளவனும், சத்துருவுள்ளவனும் மீதந்நிவ்னவனும், அறிவுள்ளவனும் அறிவிலலாதவனும், தெய்வத்தால் ஸ்நேஹத்தை அடைகிறான். ஸ்நேஹிதர்கள் ஸுகத்தைச் செய்கிறதற்கு நமையுள்ளவர்களல்ல. சத்துருக்கள் துக்

1 ஸ்நேஹம்.

2 உலகம் உண்டாம்.

3 'அந்தமனது' என்பது 'அந்த' என்ற சொல்லுக்கு 'மற்ற' என்ற பொருள் வரும்.

4 'செய்வதும்' என்பதற்கு 'செய்யும்' என்ற பொருள்.

5 சாந்திபர்வம், 33-ம் மந்திரம் முதலிய திருமொழி.

கத்தைச் செய்வதற்கு ஸமர்த்தர்களல்லர். புத்தியானது பொருள் களுக்குக் காரணமாகிறதில்லை. பொருளானது ஸுகங்களுக்குக்காரணமாகிறதில்லை. புத்தியானது தனத்தை அடைவதற்குக் காரணமன்று. மூடத்தன்மை ஸம்பத்தில்லாமற்செய்கிறதன்று. அறிவின் சிறந்தவன் உலகஸ்ருஷ்டியினுண்மையை அறிகிறான்; மற்றவன் அறியமாட்டான். புத்தியுள்ளவனோ மூடனோ, சூரனோ பயந்தவனோ, கவியோ அசடனோ, பலமுள்ளவனோ பலவீனனோ, அடையத தக்கபாக்யமுள்ளவனே ஸுகமானது அடைகிறது. பசுவானது கன்றிற்கும் இடையனுக்கும் யஜமானனுக்கும் திருடனுக்கும், சொந்த மட்கும், எவன் ஒருபசுவின்பாலேக்குடிக்கிறானோ அப்பசுவானது அவனுடையதென்பது நிச்சயம். உலகில் எவர்கள் மிகவும்மூடர்களோ, எவர்கள் அறிவின்மேலானகிலேயை அடைந்தவர்களோ அந்தமனிதர்கள் ஸுகமாகச் செழிக்கிறார்கள். இடையிலுள்ளமனிதன் கஷ்டப்படுகிறான். அறிவுள்ளவர்கள் புருஷார்த்தங்களுள் முந்தினதர்மத்திலும் கடைசியானமோக்ஷத்திலும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். அவர்கள் இடையிலுள்ள பொருள்காமங்களில் ஸந்தோஷப்படமாட்டார்கள். தர்மத்தையும் மோக்ஷத்தையும்அடைவது ஸுகமென்றும் இடையிலுள்ள பொருள்காமங்கள் துக்கமென்றும் (அறிவுள்ளவர்கள்) கூறுகிறார்கள். மூடனாயிருப்பவன் தன்கர்மங்களைச் சிந்தியாமல் கம்பளத்தால் மூடப்படுவதுபோல மிகுந்தஅஜ்ஞானத்தால் மூடப்பட்டு ஸுகமாகஉறங்குவான். எவர்கள் மேலான அறிவைஅடைந்தவர்களும் ஸுகதுக்கமுதலிய த்வந்துவங்களிலிருந்து விலகியவர்களும் மதஸரமில்லாதவர்களுமாயிருக்கிறார்களோ அவர்களை இன்பங்களும் துன்பங்களும் ஒருபொழுதும் துன்பப்படுத்தமாட்டா. நல்லஅறிவை அடையாமலும் மூடத்தன்மையிலிருந்து விலகியுமிருக்கிறவர்கள் கரைகடந்து ஸந்தோஷப்படுவார்கள்; தாபத்தையுமடைவார்கள். அறிவிலலாதவர்களும் மிக்கஅஹங்காரத்தால் திருப்தியடைந்தவர்களுமானமூடர்கள் தேவிலோகத்திலுள்ள தேவக்கூட்டங்கள்போல எப்போதும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். (முதலில்) ஸுகமாகத்தோற்றமும் சோம்பலானது முடிவில் துக்கமாகும்; அக்கமாகத்தோற்றமும்முயற்சியானது ஸுகத்தை உண்டிபண்ணுவதற்குக் காரணமாகும். அணிமாமுத்தலியவித்தியும் முயற்சியுள்ளவனிடம் லக்ஷம்யுடனவ்விக்கும்; சோம்பேறியிடமராது. ஸுகமோ துக்கமோ ப்ரியமோ அபரியமோ வருவதையெல்லாம் மனத்திற்குள்விலலாமல அனுபவிக்கவேண்டும், சோகத

திற்கிடமானபல்லாயிரங்களும் பயத்திற்கிடமான பலநூறுகளும் ஒவ்வொருநாளிலும் மூட்டைப் பிடிக்கின்றன; அறிவுள்ளவனைப் பிடிக்கிறதில்லை. புத்தியுள்ளவனும் அறிவையடைந்தவனும் (சாஸ்திரங்களைக்) கேட்கவிருப்பமுள்ளவனும் அஹங்காரமற்றவனும் அடக்கமுள்ளவனும் இந்திரியங்களை வென்றவனுமான மனிதனைச் சோகமானது தோடருகிறதில்லை. அறிவுள்ளவன் இந்தப்புத்தியையடைந்து பரிசுத்தமான மனத்துடன் ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். ¹சுக்லம் ²கருஷ்ணம் என்னும் வழிகளையறிந்தவனும் தெய்வம் ஆஸூரம் என்ற ஸ்வபாவங்களிலிருந்து வெளிப்பட்டவனும் பிறப்பு இறப்புக்களை அறிந்தவனுமான மனிதனைச் சோகமானது தொடத்தக்கதன்று, சோகமும் பயமும் கோபமும் ச்ரமமும் எதைக்காரணமாகக்கொண்டு உண்டாகின்றனவோ அது தன் அங்கங்களில் ஒன்றானாலும் அதை விலக்கவேண்டும். ஆசைப்படத்தக்க விஷயங்களுள் எதை எதை மனிதன் விலக்கிக் கொள்ளுகிறானோ அது அது பூர்ணஸுகத்திற்குக் காரணமாகும். ஆசையைத் தொடர்ந்து செல்லுந்தன்மையுள்ள மனிதன் அவ்வாசைகளை அனுஸரித்தே நாசமடைவான். மானிட உலகத்திலுள்ள விஷயஸுகமும் தேவலோகத்திலுள்ள பெரியஸுகமும் ஆசையை விட்டதாலுண்டாகும் ஸுகத்தின் பதினாறிலொருபாகத்திற்கும் ஒப்பல்ல. சுபமானதோ அசுபமானதோ முன்பிறப்பிலுள்ள சரீரத்தால் செய்யப்பட்ட கர்மமானது அறிவுள்ளவனாலும் மூடனாலும் சூரனாலும் அந்தக்கர்மத்தைச் செய்த மனிதனை அண்டியும். இவ்விதமே காணப்படும் ப்ரியங்களும் அப்ரியங்களும் துக்கங்களும் ஸுகங்களும் ஜீவர்களிடம் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன. மனிதன் இந்தப்புத்தியை நன்றாக அடைந்து நற்குணங்களுடன் கூடியவனாகிச் சோகப்படாமலிருக்கவேண்டும்; ஆசைப்படத்தக்க எல்லா விஷயங்களையும் வெறுக்கவேண்டும்; கோபத்தைப் புறத்தில தள்ளவேண்டும். இந்தக் கோபமானது மனத்தில் உண்டாகி வளர்ச்சி அடைந்தால் மனத்திலுண்டான மிருத்யுவாகும். பிராணிகளுக்குச் சரீரத்திலுள்ள கோபமென்பது அறிஞர்களால் இவ்விதம் சொல்லப்படுகிறது. மனிதன், ஆமையானது தன் அங்கங்களை அடக்கிக் கொள்வது போலக் காமங்களை யெல்லாம் உள்ளத்தில எப்பொழுது அடக்கிக் கொள்ளுகிறானோ அப்பொழுது தானை விளங்கும் ஆதமநுபுத்தின்ப நாசமானது உள்ளத்திலேயே தெளிவாக விளங்கும். ஒருவனுதுவானது கூறிகாபிருக்காவும்

1 சுக்லம் = வெண்மை; முகத்திலுக்காரணமானது.

2 கருஷ்ணம் = கருமை; ஸம்ஸாரத்திலுக்காரணமானது.

‘என்னுடையது’ என்ற அபிமானத்துடன் கருதப்படுமாயின், அது வே நாசத்தை அடையுங்காலத்தில் (அவனுக்குத்) தீர்ப்புதையுண்டு பண்ணுவதற்குக் காரணமாகிறது. இந்தமனிதன் எப்பொழுது ஒன்றிலும் பயமில்லாதவனாயிருக்கிறானோ, எப்பொழுது இவனிடமிருந்து ஒருவரும் பயமடையாமலிருக்கிறார்களோ எப்பொழுது இவன் ஒன்றையும் விரும்பாமலும் பகையாமலுமிருக்கிறானோ அப்பொழுது ப்ரம்மமாகிறான். மனிதன், ஸதயம் பொய், சோகம் ஆனந்தம், பயம் அபயம், ப்ரியம் அப்ரியம் இந்த இரட்டைகளை விலக்கிக்கொண்டபின் மிகவும் சாந்தமான மனமுள்ளவனாயிருப்பான். மனிதன் எப்பொழுது அறிவுள்ளவனாகிச் செய்கையாலும் மனத்தாலும் வாக்காலும் எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் துன்பத்தைச் செய்யாமலிருக்கிறானோ அப்பொழுது ப்ரம்மமாகிறான். துஷ்டபுத்தியுள்ளவர்களுக்கு விலக்கக்கூடிய மானதும் கிழத்தன்மையை அடையும் மனிதனுக்கும் குறைவடையாததும் ஆயுள்ள முடிவுவரையிலுமுள்ள ரோகமுமான ஆசையை விலக்கிக்கொள்ளுகிறவனுக்கு ஸுகமுண்டி. அரசனே! இந்தவிஷயத்தில் பிங்க்ளையென்னும் வேசியானவன் கஷ்டமுள்ள காலத்திலும் தான் ஸனாதனமான ஸுகத்தை அடைந்ததைக் குறித்துப் பாடிய காதைகளைக் கேள். பிங்க்ளையென்னும் வேசியானவன் ஸங்கேதஸதலத்தில் ஆசைநாயகனால் விலக்கப்பட்டவனாயிருந்தான். உடனே அப்பொழுது கஷ்டத்தை அடைந்த பிங்க்ளையானவன் துன்புத்தியைச் சாந்தமாக (ஆத்மரூபத்தில்) நிலைபெறச் செய்துகொண்டான். அவன் 1 ‘என் பித்துக்கொண்டவனாகிப் பித்தனல்லாத நாயகனை (விரும்பிக்கொண்டு) நெடுநெய்மவலித்துக்கொண்டிருந்தேன். அருகிலுள்ள இந்த நாயகனை முதலில் நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. ஒருநாளை னதும் ஒன்பது தவாரங்களுள்ள துமானவீட்டை எழுதிக்கொள்ளுகி

1 ‘பிகாரமுடையான் நாவகாரமான ரமாதமானை வெகு காலம் மறைத்துக்கொண்டிருந்தேன். உருதயகோசத்தில் ஆனந்தத்தைக் கொடுத்திருக்கொண்டிருக்கும் இவரை முந்தி நான் அறியவில்லை’ என்பது பீழையுரை.

2 இங்கு வீடென் துச்சாலையிலிருந்து 4 மீ; வீட்டிலிருந்து 4 மீ; யது துணுது தாங்குவது போல 4 ரததைத் தாங்குகொண்டிருப்பது பிராணை; ப்ருஹதாரணயிக்குடற்புத்தி நாலாவது அதன் யாயம் இரண்டாவது ப்ராம்யமாத்மதத் தும் இது காணப்படும், ப்ரக்டிரெப்ட் து இரண்டாவது ப்ரக்டிரெப்ட் தும் இது தென்மேல்புறமும். இரண்டாவது தவாரங்களை ஒன்பது; கண்கள், செவிகள், பூவுக்குகள், வாய்க்குறையும் மூலகத்தின் உள்ள இரண்டாமாம்... இங்கு ஒன்பது அஞ்சலையுடைய மூன்று மூன்று, கண், நாடு, குகை, துவை, மலை, புத்தி, காமம், காமமயமான ஒன்பதும் தவாரங்களாகவும் பஞ்சபூத உரை கூறுகிறது.

றேன். இங்குவரும் விரும்பத்தகாதவனுமணிதனை நாயகனென்று எவன் அபிமானிப்பான்? ஆசைவேஷத்துடன் கூடினவர்களும் உண்மையில் ஆசையில்லாதவர்களும்மானிட உருவங்கொண்டவர்களுமான வஞ்சகிகள் திரும்பவும் என்னை வஞ்சிக்கமாட்டார்கள். நான் அழிவுள்ளவளாயிருக்கிறேன்; விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். தெய்வத்தாலும் முன்செய்தவினையாலும் துன்பமாயிருப்பதும் ஸுகமாக முடியும். நான் நல்ல அறிவுள்ளவனும் விஷயங்களிலிருந்து விலகியவருமாயிருக்கிறேன். நான் இப்பொழுது இந்திரியங்களை வெல்லாதவளாயிருக்கவில்லை. ஆசையில்லாதவன் ஸுகமாக உறங்குவான். ஆசையில்லாமை 'மிகவும் ஸுகமாகும்' என்று சொன்னான். பிங்களை யானவள் விஷயபோகத்தைப்பற்றிய ஆசையை இல்லாததாகச் செய்து கொண்டு ஸுகமாக உறங்கினாள்' என்று சொன்னார். இவ்விதங்களும் மற்றவைகளும் யுக்தியுள்ளவை என்றானபிராம்மணருடைய வசனங்களால்¹ சோகத்தை விலக்கித் தைரியமுள்ளவனாகச் செய்யப்பட்ட வேனஜித்தென்னும் அரசன் ஸுகமாக ஸந்தோஷமடைந்தான்'' என்று சொன்னார்.

நூற்றெழுபத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

மோகக்ஷத்ரம் மம். (தோடீச்சி.)

(பீஷ்மர், காலம்வேகமாகச் செல்லுபதால் ஸ்ரீரயஸ - கீது ஸாதன மாடிருப்பதைச் சீக்கிரம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற விஷயத்தில் ஓரதகப்பலுக்கும் புத்ரலுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையைக் கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், "பிகாமஹரே! இங்குக்காலமானது எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நாசத்தைக் கொடுப்பதும் (யாவற்றையும்) மீறிச்செல்லுபதுமாயிருக்கும்பொழுது (மனிதன்) எவ்வித ஸ்ரீபலைய அஸ்தைய வேண்டும்? அகனை என்னக்கு? பதேசிக்குவேண்டும்'' என்று கேட்ட, பீஷ்மர் சொல்லுகதொடங்கினார்.

"இவ்விஷயத்திலும் ஒருதன்மைக்கும் புத்திரனுக்கும் நடக்க ஸம்பாஷணையான பழைய இவ்விநிஷாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். யுக்திபூர! அஸ்தை அறிந்துகொள். ஏ! பார்த்து! வேதமோதுவதுலபிடாமுயற்சியுள்ள யுருபிராம்மணருக்கு மேதாவியென்று பெயருள்ளனும் நல்லபுத்தியுள்ளவனுமான ஒருபுத்திரன் இருந்தான். மோகக்ஷ

¹ 'ஆத்மதத்வத்தில் நிலைநிறுத்தப்பட்ட' என்பது உழையாஹர.

தர்மங்களைப்பற்றியவிஷயங்களில்ஸாமர்த்தியமுள்ளவனும்கூட உலகநடைக்குரிய தந்திரத்தின்ஸாமர்த்தியமானஅந்தப்புத்திரன்வேதாத்யயனஞ்செய்வதில்மிகப்பற்றிதலுள்ளதந்தையேநோக்கி, 'தந்தையே! மனிதர்களின் ஆயுள் சீக்கிரமாக நாசமடைகிறது. ஆகையால், இதை அறிந்தவனானதீரபுருஷன் எதைச்செய்துகொள்ளவேண்டும்? பிதாவே! எவ்விதம் நான் தர்மத்தைச்செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று அறிவிதம் நல்லபயனுள்ளதானஅந்தத்தர்மத்தை எனக்கு முறையாக உபதேசிக்கவேண்டும்' என்றுகேட்டான். பிதா, 'மகனே! பரமம் சர்யாச்சரமத்திலிருந்து வேதங்களைக்கற்றபின் (க்ருஹஸ்தாஸ்ரமம் சென்று) பரிசுத்திபெறவேண்டிப் பித்ருக்களுக்காகப் புத்திரர்களை விரும்பவேண்டும்; ஆதானவிதிப்படி மூன்றுஅக்னிகளையும் உண்டு பண்ணிக்கொண்டு விதிப்படி யாகங்களைச்செய்தவனாகி அரண்யஞ்சென்று பிறகு முனியாயிருக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார். புத்திரன், 'உலகமானது நான்குபுறத்திலும் இவ்விதம்சூழப்பட்டும் கொல்லப்பட்டிமிருக்கவும் சில பழுதின்றிச் சென்றுகொண்டிருக்கவும் தீரபுருஷன்போல என்னபேசுகிறீர்?' என்றுகேட்டான். பிதா, 'உலகமானது எவ்விதம் கொல்லப்பட்டிருக்கிறது? எதனால் நான்குபுறத்திலும்சூழப்பட்டிருக்கிறது? எவைகள் பழுதின்றிச்சென்றுகொண்டிருக்கின்றன? என்ன எனக்குப் பயத்தையுண்டிப்பண்ணுகறாய்?' என்றுசொன்னார். புத்திரன் சொல்லத்தொடங்கினான். 'உலகமானது மிருத்யுவால் கொல்லப்பட்டதும் கிழத்தனத்தால் நான்குபுறத்திலும்சூழப்பட்டதுமாயிருக்கிறது. இரவும்பகலும் இதோ (பிராணிகளின்ஆயுளை அபஹரித்துக்கொண்டு) செல்லுகின்றன. ஐயா! ஏன் இதைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை? இரவுகளும் பழுதற்றவைகளாய் எப்பொழுதும் வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டிமிருக்கின்றனவே. 1 மிருத்யுவானவன் (பிராணிகளைப்பிடியாமல்) நிற்குமுனைப்பதில்லை. இதை நான் உள்படி அறிகிறேன். வலையால்பிடிக்கப்பட்டவனபோல ஸைசரித்துக்கொண்டிருக்கும் நான் எவ்விதம் பியமடையாமலிருக்கக்கூடும்? ஒவ்வொருவரும்சென்றவுடன் ஆயுளானது மிகவும் குறைவுபடுகிறதாதலின், அந்நாள்பயனற்றதாயிறென்று ஸமர்த்தனாயிருப்பவன் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இத்தங்கள் அடையப்படாமலிருக்கும்பொழுதே மிருத்யுவானவன் மனிதனைத் தொடருகிறான். அப்பொழுது ஆழமில்லாத ஜலத்திலிருக்கும்பின்போல எவன்ஸுகத்

1 இங்கு 'பிதாசொலகிறார்' என்பது பொருத்தமின்மையால் விடப்பட்டது.

[illegible]

கும்பொழுது ஏன் ஒன்றுமில்லாதவர்போல் நிற்கிறீர்? சரீரமடைந்த மனிதனைப் பிறப்படைந்தபொழுதே நாசஞ்செய்யவேண்டி அந்தகன் தொடருகிறான்; கிழகீதனமும் தொடருகிறது. ஸ்தாவராஜங்கமங்க ளான் இப்பொருள்கள், அந்தகன் ஜரைஇவ்விரண்டாலும் தெர்டரப் பட்டிருகின்றன. கிராமத்தில் வலிப்பவனுக்கு (பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவற்றிலுள்ள) ஆசையென்பதுதான் மிருத்யுவின்முகமாகும்.¹ அரண்யமென்பதுதான் இந்திரியமென்னும் பசுக்களைக்கட்டத்தக்க கொட்டிலாகுமென்று வேதம் உபதேசிக்கிறது. (ஆகையால்) கிராமத்திலிருப்பவனுக்கு (சிறநின்பங்களைப்பற்றிய) ஆசையானது தன் னைக்கட்டத்தக்க கயிறாகும். புண்ணியசாலிகள் இக்கயிற்றை அறுத்துவிட்டுச்செல்லுகிறார்கள். பாபிகளாயிருப்பவர்கள் இக்கயிற்றை அறுக்கிறார்களில்லை. எவன் மனத்தாலும் வாக்காலும் சரீரத்தாலும் மறறக்காரணங்களாலும் பிராணிகளைத் துன்பப்படுத்தாமலிருக்கிறானே அவன் உயிரையும் பொருள்களையும் அபஹரிக்கத்தக்கபிராணிக ளாலும் துன்பப்படுத்தப்படமாட்டான். (கிழத்தனம் வ்யாதிமுத லியஉருவமுள்ளதாக)வரும்மிருத்யுவின்ஸேனையை ²ஸத்தியம்ஒன்றா லல்லாமல் ஒருவனும் ஒருபொழுதும் தடுக்கவல்லவனல்லன். ஸத்ய மல்லாததை விலக்கவேண்டும். மோக்ஷமானது ஸத்யத்தையேஅடித் ததாயிருக்கிறது. ஆகையால், ஸத்யத்திற்குத்தக்க வ்ரதங்களைச்செய் கிறவனும் ஸத்யமானயோகத்தை மிகமுக்கியமாகக்கொண்டவனும் ஸத்யமானசாஸ்திரத்தைஅடைந்தவனும்எப்பொழுதும் அடக்கமுள் ளவனுமாயிருந்துகொண்டு ஸத்யத்தாலேயே மிருத்யுவை வெல்ல வேண்டும். மோக்ஷமும் மிருத்யுவுமானதிரண்டும் சரீரத்தில் நிலை பெற்றிருகின்றன. மிருத்யுவானது அவிவேகத்தால் வருகிறது. ஸத்யத்தால் மோக்ஷமுண்டாகிறது. நான் ஹிம்ஸைசெய்யாதவனும் ஸத்யத்தைவிரும்புகிறவனும் காமத்தையும் கோபத்தையும் வெளி யில்விலக்கியவனும் ஸுக்ந்தையும்துக்கத்தையும் ஸமமாகக்கொண் டவனும் ³க்ஷேமமுள்ளவனுமாயிருந்துகொண்டு ⁴தேவனைப்போல மிருத்யுவை விலக்கிக்கொள்ளுகிறேன். நிவ்ருத்திமார்க்கத்தில் பழ க்கமென்னும்பாகத்தில் பற்றுள்ளவனும் இந்திரியநிக்ரஹமுள்ளவ னும் ப்ரம்மஜ்ஞானமென்னும்பாகத்தில் நிலைபெற்றவனும் வாக்கு மனம் சரீரங்களுக்குள்ள ஜபம் த்யானம் ஸநானம்என்ற யாகங்க

1 த்யானஞ்செய்யத்தக்க தனிமையானஇடம் அரண்யமென்றுசொல் லப்படுகிறது. 2 பிரம்மஜ்ஞானம்.

3 'பிறர்களுக்கு ஸுகந்தைவிரும்புகிறவன்' என்பதும், 4 'ஹிரண்ய கர்ப்பன்போல்' என்பதும் பழையஉரை.

ஞள்ளவனுமான முனியாயிருந்துகொண்டு உத்தராயணம்என்னும் பிரம்மலோகவழிக்குத் தக்கவனாயிருக்கப்போகிறேன். அறிவுள்ளவனான என்போன்றவன் ஹிம்ஸையுள்ளவைகளும் அழியத்தக்க பயனுள்ளவைகளும் ¹ பசுக்களால்செய்யத்தக்கவைகளுமான யான்களைப் பிசாசமானது ² தன்சரீரத்தின் நாசமென்னும்காக்களைச் செய்வதுபோல எவ்விதம் செய்யத்தக்கவனாவான்? எந்தமனிதனுடைய வாக்குமனமும் எப்பொழுதும் நன்றாக தயானத்துக்குத்தக்கவைகளாயிருக்கின்றனவோ எவனுக்குத் தவறும் தயாகமும் ஸத்யமுமிருக்கின்றனவோ அந்தமனிதனே யாவற்றையுமடைவான். ஞானத்திற்கொப்பானகண்ணிலே, ஸத்யத்திற்கொப்பானதவரிலே, ஆசைக்கொப்பான துக்கமில்லை. தயாகத்திற்கொப்பானஸுகமில்லை. ஆத்மரூபத்திலிருந்தே ஆத்மரூபத்துடன்ஜனித்த நான் ஆத்மரூபத்தில் நிலைபெற்றவனாயிருக்கிறேன். நான் ஸந்ததியில்லாதவனாயிருந்தாலும் ஆத்மரூபத்திலேயே இருக்கப்போகிறேன். ப்ரஜையானது என்னைத (துக்கத்திலிருந்து) மீட்டுவைக்கத்தக்கதன்று. பிராமணனுக்குத் தனிமை, ஸமகிலை, ஸத்யம், சீலம், மரியாதை, ஹிம்ஸையிலலாமை, ரூஜுவாயிருப்பது, அந்தஅந்தக்காமங்களிலிருந்து ஒழிவடைவது இவைகளுக்குச்சரியான பொருள்களில்லை. ஓ! பிரம்மணரே! மரிக்கப்போகிற உமக்குப் பொருள்களால்என்னபயன்? பந்துக்களாலும் உமக்கு என்னபயன்? தாங்களால் உமக்கு என்னபயன்? உம்முடைய பிதாவும் பாட்டனாரும் எங்கேபோனார்கள்? ஹ்ருதயகுகையில் ப்ரவேசித்திருக்கும்ஆத்மரூபத்தைத் தேடிக்கொள்ளும் 'என்றுசொன்னான். அசனே! புத்திரனுடைய இந்தவசனத்தைக்கேட்டதும், பிதாவானவர் எவ்விதஞ்செய்துகொண்டாரே அவ்விதம் நீயும் ஸத்யமென்னும்தர்மத்தை மிகப் பெரிதாகக் கொண்டவனாயிரு' என்றுகூறினார்.

நாறநெழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பிஷ்பர், பிராணிகளுக்கு வறுமை மேலாமைக்கும், செல்வம் துன்பத்திற்கும் காரணமாகமேண்டும் உபயத்திலீச் சமயாகர் சொல்லியதைக் கூறியது.)

||திஷ்டிரா, "பொருள்களாவனவர்களுக்கும் ஏழைகளும் தீதத்தமக்குத்தக்க ஜீவனமுள்ளவர்களாயிருந்துகொண்டு ஜீவிக்கிறார்கள். பிதா

¹ பசுக்களின் சரீரத்தைப் பிசாசுமான்டபா. "த" இங்ஙனம் - ப. பது.

² 'பிசாசம், விஷம் அகரூப ஜலையாத்ரஸ தன்சரீரத்திலும்' எனப்பது பழையஉரை.

³ 'ஸவதந்நரிண' என்பது பழைம்; அதற்கு 'தம் சோஸந்நத்தைஅஸுஸரிததவர்கள்' என்பது பழையவுரை.

மஹரே ! அவர்களுக்கு ஸுகதுக்கங்கள் வருவது எப்படி ? அஃது எத்தன்மையது ?” என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“இவ்விஷயத்திலும் சாந்திமார்க்கத்தை அடைந்து முக்திபெற்ற 1 சப்யாகரென்னும் பிராம்மணரால் சொல்லப்பட்ட பழைய இவ்விதி ஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். முன்காலத்தில் கெட்டதாரத்தாலும் கெட்ட ஆடையாலும் பசியாலும் துன்பப்படுகிறவரும் வைராக்யத்தை அடைந்தவருமான ஓரு பிராம்மணர் என்னோடு சேர்ந்து சொல்லத் தொடங்கினார். ‘இவ்வுலகத்தில் பிறவியடைந்த மனிதனுக்கும் பிறந்தது முதல் பலவிதமான ஸுகங்களும் துக்கங்களும் வந்துகொண்டிருக்கும். அந்த ஸுகதுக்கங்களும் ஓருவழியானது இந்த மனிதனை அடைந்துகொண்டிருக்கும். (ஆகிலும்) ஸுகத்தை அடைந்து ஸந்தோஷப்படக்கூடாது. துக்கத்தை யடைந்தால் தாப்பப்படக்கூடாது. நீ ஆசையற்ற மனமுள்ளவனாயிருந்தும் பப்பொழுதும் உமையை எடுத்துக்கொண்டு ஆதமாவுக்குரிய சப்யை ஸப்செய்துகொள்ளாமலிருக்கிறாய் ; ஆத்மஸந்தோஷத்தையும் அடையாமலிருக்கிறாய். நீ ஒரு விதமான பொருளும் இல்லாமல் ஸஞ்சாரஞ்செய்துகொண்டு ஸுகத்தை அனுபவிப்பாய். ஒன்றுமில்லாதவனுமணிதன் ஸுகமாக உறங்குவான் ; ஸுகமாக எழுந்திருப்பான். உலகத்தில் ஒன்றுமில்லாதவனுமையானது, ஸுகமும் கல்வழிவிட்டு விடாததுப் போலும் இடையூறில்லாததுமாயிருக்கிறது. இது சந்தருக்களில்லாத வழியும் (ஆசைகொண்டவர்களுக்கு) அடையக்கூடியமும் ஸாதுக்களுக்கு எளியதுமாயிருக்கிறது. மூன்று உலகங்களையும் கண்டவனான நான், எல்லாவிஷயங்களிலும் வைராக்யத்தை அடைந்தவனும் மரிசுத்தியுள்ளவனுமான ஏழைக்கு ஒப்பாயிருப்பவனை இவ்வுலகங்களில் காணேன். ஏழைத்தனத்தையும் ராஜ்யத்தையும் சூரஸரீல தாக்கிப்பார்த்தேன். சிறத்தருணமுள்ளவனே தனமானது ராஜ்யத்தை விட மேலானதாயிருந்தது. வறுமைக்கும் ராஜ்யம் கங்கும் மரிசுப்பொரி தான இந்தத் தமாஸாயிருக்கிறது. பொருளெல்லாமனிதன் மிருத்யுவினவாயிருப்பவன்போல பப்பொழுதும் பாயமுள்ளவனாகியேயிருக்கவேண்டும். 2 பொருளைத் தள்ளவிட்டு அந்நலிருந்துவிடுபட்டவனும் ஆசையற்றவனுமான இந்தவழிமுறைத்திட்டம் நியும் திருடர்களும் மிருத்யுவும் வேறு இடையூறும் எத்தயுள்ளவைகளாகமாட்டா. பப்பொழுதும் உலகமும் இல்லாமல் மரிப்பவனாயிருப்பவனாயிருக்கப்படுதல்வந்தில் மரிப்பவனும் தன்னைப்பற்றியேயேயனைக்கொண்ட

1 ‘சப்யாகா’ எனப்படுவதுபாடம்.

2 வேறுபாடம்.

வனும் அடக்கமுள்ளவனுமான அந்தவழைமனிதனைத்தான் தேவர்கள் மிகவுங்கொண்டாடுகிறார்கள். பொருளுள்ளவன், கோபத்தாலும் பேராசையாலும்பற்றப்பட்டவனும் அறிவழிந்தவனும் கோணலான பார்வையுள்ளவனும் காய்ந்தமுகமுள்ளவனும் புருவக்கோணலுள்ள முகமுள்ளவனும் பாபியும் கோபங்கொண்டுகிழிபேஷ அடிசளைக்கடிப்பிலுனும் க்ரூரமாகப்பேசுகிறவனுமாயிருப்பான். அவன் பூமியைத் தானஞ்செய்யவிருப்பங்கொண்டாலும் எவன் அவனைப்பாக்க விருப்பமடைவான்? எப்பொழுதும், ஸம்பத்துடன்சேர்ந்திருப்பது பண்டிதனல்லதேமனிதனை மோகமுள்ளவனாகச்செய்யும். காற்றானது சரத்தகாலத்திலுள்ளமேகத்தை அபஹரிப்பதுபோல அந்தஸம்பத்து, னது அவனுடையமனத்தை அபஹரிக்கும். மேலும், அழகுள்ளவனென்றும் பொருளுள்ளவனென்றுமுள்ள அபிமானமானது இந்த அவ்வேகியை வந்தடையும். 'நான் நறகுலத்திற்பிறந்தவனாயிருக்கிறேன்; வித்தியுள்ளவனாயிருக்கிறேன். நான் ஸாதாரணமான மனிதனல்லேன்' என்றும் இத்தடிமுன்னகாரணங்களாலும் அந்தஅவ்வேகியின்மனமானது (தர்மததிலிருந்து) தவறுதலடையும். (சிற்றின்பத்தில்) மிக்கபறறுதலுள்ளமனமுள்ளவன் தந்தையால்சேர்த்துவைக்கப்பட்ட பொருள்முதலியபோகங்களை அழித்துவிட்டுக் குறைவடைந்து பிறப்பொருள்களை எடுப்பதை நல்லதென்றுகொண்டபான். மரியாதையைமீறிச்சென்றவனும் அங்கங்குடுத்து (பிறப்பொருளை) எடுப்பவனுமான அந்தஅவ்வேகியை, மிருகத்தை வேட்டிகள் அம்புகளால் அடிப்பதுபோல அரசர்கள் தடுத்ததுதண்டிப்பார்கள். இவ்விதமான இந்ததுக்கங்களும் சரீரத்தைக்கொட்டாநிறுவரும் பலவிதமானஅந்த அந்தத்துக்கங்களும் இவ்வுலகில் மனிதனை அடைந்துகொண்டிருக்கின்றன.நிலையற்றபொருள்களுடன்கூடியிருக்கும் லக்ஷணங்களை

1 இகழ்த்துதள்ளிவிட்டு 2 லுப்பன அருப்பப்பெருகன்பங்களுக்குப் புத்தியால பரிசாரத்தைசெய்யுதுகொள்ளவேண்டும். (பொருள்களை) கிடாமல் (மனிதன்) ஸுகமடையமாட்டான்; (பொருள்களை) விடாமல் உத்தமகதியைஅடையமாட்டான்; (பொருள்களை) விடாமல்பயன் லாதவனாகப்படுக்கமாட்டான்; (மனிதன்) யாவற்றையுமடைபதின், ஸுகமுள்ளவனாயிருப்பான்' என்றுகொண்டொன்ற இக்கருத்துவானுமானது முன்காலத்தில் அவ்விதப்பாலை எம்மாசெய்யும் பிதாம் மீண்டால் எங்குக்கூறாட்டாது. இவ்வாறு, (பொருள்களை) விடாததன்மூலம், யாவற்றையுமடைபவன் அப்பலப்பாடுதல் என்னு சொல்லார்.

நாற்றெழுபத்தாருவது அத்தியாயம்.
மேடா கூட தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், வீரகீத்யானது ஸுகந்தீர்த ஸாதனமேன்னும்
விஷயத்தில் மங்கியீன்உபதேசத்தையும் போத்யரின்
உபதேசத்தையும் கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பொருளிலுள்ளபேராயால் பீடிக்கப்பட்ட
மனிதன் பலதொழிலகளைச் செய்தும் பொருளை அடையாமல் போவா
னாகில் உதைச்செய்து ஸுகமடையக்கூடும்?” என்று கேட்ட, பீஷ்மர்
சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஓ! பாரத! யாவற்றிலும் ஸமமானபுத்தியும் ஆயாஸரில்லா
மையும் ஸதயவசனமும் வைராக்யமும் கார்யத்திலுள்ளிருப்பமில்லா
மையும் எவனுக்கிருக்கின்றனவோ அந்தமனிதன் ஸுகமுள்ளவனா
யிருப்பான். இவ்வைந்துமே மோகூத்திறகாக அடையத்தக்கவை
களென்று பெரியோர்கள் கூறுகிறார்கள். ஸாதுக்களுக்கு இவ்வைந்
தும், ஸவர்க்கமும் தாமமும் மிகஉததமமான ஸுகமுமாகின்றன.
இவ்விஷயத்திலும் மங்கியென்பவரால் வைராக்யத்துடன் சொல்லப்
பட்ட பழைய இவ்விதிஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். யுதிஷ்டிர!
அதனை அறிந்துகொள். பொருளின்விருப்பமுள்ள மங்கியானவர் பல
முறை தொழிலகளைச் செய்து பயனடையாதவரானார். அவர் பழக்கந
தக்க இரண்டிகன்றைச் சிறிதுபொருளைக்கொண்டு வாங்கினார். (புஷ்ர
துகத்தடியில்) நன்றாகக்கட்டப்பட்டவைகளும் பழக்கவேண்டியதற்
காக வெளியிலுரிடப்பட்டவைகளான அந்தஇரண்டிகளையுள்ளும்
பித்திருக்கும் ஒர்ஒட்டகத்தை நவிலவைத்து இருபுறத்திலும்
வேசமாகவேட்டின. அவ்விரண்டிகளையுள்ளும் பிடரின்பக்கத்திற
குச்சரியாதவந்தவுடன் ஒட்டகமானது கோபத்துடன் முற்றிருந்து
அந்தஇரண்டிகளையுள்ளும் தூக்கிக்கொண்டு மீட்டிவைத்துடன்
ஒட்டித்தொடங்கினது. துன்பப்படுத்துகிற அவ்வொட்டகத்தாலவரப்
பட்டவைகளும் மரிக்கக்கூடியவையான அந்தஇரண்டிகளையுள்ளும்
யுட்கண்டதும் மங்கியானவர் இவ்வைந்தைதான் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஸமர்த்தனானமனிதனும் கம்பிக்கைகொண்டு முயற்சியுடன்
நன்றாகத் தொழிலுச்செய்தாலும் விநியால்கிடைக்காத பொருளை
விரும்புவதற்கு ஒருபொழுதும் முடியாது. முதலில் பொருள்களில்

லாதவனும் ஜாக்ரதையுள்ளவனும் (பொருளுக்காக) வேலைசெய்கிற வனுமானஎனக்கு ஒட்டகம் இக்கன்றுகளைத் தூக்கிக்கொண்டதால் தெய்வம்செய்த இத்துன்பத்தைப்பாருங்கள். என்னுடைய கன்றுகள் ஒட்டகத்தால் தூக்கப்பட்டுவிடுதலையடையக் கிளம்பிக்கிளம்பிக் 1௪௯ தாளம்போலவும் 2௨ன்மாதத்திலகப்பட்ட நரிபோலவும் கஷ்டத்துடனே செல்லுகின்றன. என்னுடையபிரியமானகன்றுகள் ஒட்டகத்திற்கு மணிகள்போலத் தொங்குகின்றன. இது கேவலம்தெய்வத்தாலாகிய காரியந்தான். பலாத்காரமாகச்செய்வதில் பௌருஷமானது பயனுள்ளதேயுன்று. பௌருஷமென்பது ஒருஸமயத்தில் இருக்கக்கூடுமானாலும் அதுவும் விசாரிக்கப்பட்டால் தெய்வத்தை அடித்ததாகவே இருக்கும். ஆகையால், ஸுகத்தை அடைய விரும்பமுள்ளமனிதன் இவ்வுலகில் வைராக்கியத்தையே அடையவேண்டும். பொருள்களைத் தேடுவதில் ஆசையில்லாமல் வைராக்கியம்பெற்றமனிதன் ஸுகமாக உறங்குவான். ஜனகருடைய வீட்டிலிருந்து பெரிய அரண்யத்திற்குப் புறப்பட்டவரும் எல்லாவற்றிலுமிருந்து விடுபட்டவருமான சுகர், 'காமங்கள் எவற்றையும் அடைகிறவனும் இக்காமங்கள் எவற்றையும் விடுகிறவனுமாகிய (இவர்களில்) எல்லாக்காமங்களையும் அடைபவனை விட அவைகளை விடுபவன் சிறந்தவனாவான்' என்று நன்றாகச் சொல்லினர். ஆச்சர்யம்! விரும்பத்தக்க எல்லாத் தொழிலுகளின் எல்லையையும் அடைந்தவன் இவ்வரையில் ஒருவனுமில்லை. மனிகனுக்குச் சரத்திலும், யிரிலும் ஆசைபொருளிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆசைபெற்ற மனமே! தொழிலுவிருப்பங்களிலிருந்து விலகு; வைராக்கியம்பெறு; சும்மாநுரு; நீ பலமுறை அவமந்ஷப்பட்டும் வைராக்கியம் உடைய எல்லையே! பொருளில் ஆசை கொண்டமனமே! நீ என்னைக் கொல்லா மலிருக்கவிரும்புக! என்னுடன் இவ்விதம் வாந்தொஷக்துடன் இருப்பாயானில் நீ என்னை வீணாப்பிராசையுடன் தோர் வேண்டாம். தோர் துர்ச்சோத்து வைத்துப் பொருளானது உனக்குத் திரும்பவும் திரும்பவும் நாசமடைகிறதே! ஸ்ரட்டினே! பொருளானதை எண்ணவானே! அந்

1 'சாகதததைதராத்ரஸேஸை' லு என் வகையாக கொட்டித் தட்டி ஆதலையையாகேட்டு ஓடிய சாகம் தெய்வகமார் தவ வகையில் இவ்விதம் பட்டுக்கொண்ட துயர என் தவ உழமொழியுண்ட காத்தா உடைய ஒரு சொல்ல பழகிறது. இவ் 'சாக' போல தவ உழமொழி ஆதலையையாகேட்டுத் தட்டித் தெய்வகமாய் விருமையாதது 'தோதன்' என்பது 'தொழி' சாகதா. யாவென்ற ஆதத்ததது கொண்டுள்ள சாகதா

2 இரணம் ஆகியன ஒன்றையொன்று மூலதனத்தையாக உய்த்துக் கொள்வது; 'சுலா', 'மிருதவக' என்பதற்கும்கூடாமான வகையில் என்பது.

தப்பொருளாசையை எப்பொழுதுவிடப்போகிறாய்? அந்தோ! என் னுடைய அவிவேகமன்றோ நான் உன்னுடையவ்வேயாட்டிற்குத்தக்க மிருகமானேன். நீ தீயையில்லாமல் எப்பொழுதும் (என்னேப்) பலவித டீன துன்பங்களுடன் சேர்த்து வைக்கிறாய். மனிதன்பிறரிடம் இவ்வி கமான அடிமைத்தன்மையை ஒருஸமயம் அடையாமலிருக்கமுடியா தோ? முன்னுள்ளவர்களும் பின்னுள்ளவர்களும் ஒருபொழுதும் கரம ங்களின்முடிவை அடைந்தவர்களல்லர். ஆகையால், எல்லாத்தொழில் களையும் தள்ளிவிட்டு நான் அறிவுள்ளவனாகிறேன்; விழித்துக்கொண் டிருக்கிறேன். என்னுடையமனமானது பலதுன்பங்களால் பீடிக்கப் பட்டும் அறுவிதமாகச் சிதறிப்போகாமலிருக்கிறதே! இது நிச்சய மாக வஜ்ரத்தின்ஸாரத்தால் செய்யப்பட்டு மிகவும் உறுதியாயிருக் கிறது. காமமே! உன்னையும் உனக்குப் பரியமாயிருக்கும்வஸ்துவையும் நான் விலக்குகிறேன், நான் உன்னுடைய பிரியத்தைத் தேடிக்கொண்டு ஆத்மாவிற்றுகிரியஸூகத்தை அறியாமறபோனேன். ஏ! காமமே! உனக்குக் காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். ஸங்கல்பத்திலிருந் தன்றோ நீ உண்டாகியாய். நான் உனக்குக்காரணமான ஸங்கல்பத் தைச் செய்கிறதில்லை. நீ வேருடன் நசிக்கப்போகியாய். தனத்தை விரும்பவது ஸூகமன்று. அகை அடைந்தபின்னும் மிகப்பெரியசுந் தையுண்டாகிறது. அடைந்தபொருளின்நாசமானது மிருத்யுவுக்கு ஒப்பாகிறது. அடையப்பட்டபொருளும் இருக்குமோ இராத்தோ. சரீரத்தைப் பிறனுக்கு அடிமையாகத்தள்ளுவதிலும் அதை அடைகிற தில்லை அவ்விதமான பொருளைக்காட்டிலும் மிக்க துன்பமானது யாது? அடைந்தபொருளாலும் ஸந்தோஷமடைகிறதுதில்லை. திரும் பவும் அதையேதேடுகிறது. இனிமையானகங்காஜலம்போலப்பொரு ளானது ஆசையைப் பொருதவேசெய்யும். இவ்வாசையென்பது என் னைச்சொல்லத்தக்க காரிருக்கிறது. நான் அறிவுள்ளவனாகிறேன். காமமே! என்னேவிட்டு. என்னுடைய சரீரத்தை அடைந்திருக்கிற (பருதின் முதலிய) புத்தக்கூட்டமானது இஷ்டம்போல இச்சரீ ரத்திலிருந்துபோகட்டும்; அல்லது, ஸூகம்போல இந்நிலவவிக் கட்டும். காயத்தையும் லோபத்தையும் அனுஸரித்தவைகளும் இச் சரீரத்தினுள்ளவைகளையான உச்சரிடம் எனக்குப் பரியமில்லை. ஆகை யால், நான் உங்கொல்லவாரையும் தள்ளிவிட்டு ஸத்வகுணத்தையே அடையப்போகிறேன். நான் என்னுடைய சரீரத்திலும் மனத்தி லும் எல்லாப்பிசாணிகளையும் பார்க்கும்படி யோகாபயாஸத்தில் புத்தி யையும் பீரம்மவிசாரத்தில் சித்தத்தையும் ப்ரம்மத்தினிடம் மனத்தை

யும் நிலைநிறுத்திக்கொண்டு திரும்பவும் நீ என்னை இஃகனில் சேர்த்துவைக்காமலிருக்கும்படி பற்றுதலில்லாதவ் துக்கங் மில்லாதவனும் ஸுகமுள்ளவனுமாகி உலகங்களில் விளையாட^{பாசி} துன்ப^{பாசி} நேன். ஏ! காமமே! உன்னால் ஏவப்படும் எனக்கு வேறுகதியில்^{பாசி} எப்பொழுதும் பேராசைக்கும் சோகதிற்கும் சிரமத்திற்கும் நீ^{பாசி} கிரணமாகியும், பொருள்நசிக்குங்காலத்திலுண்டாகும் பெரிய துக்கமானது எல்லாவற்றையும்விட மிகப்பெரியதென்று நினைக்கிறேன். பொருளிலிருந்துவிலகியமனிதனை ஞாநிகளும் மித்திரர்களும் அவமதிக்கிறார்கள். பொருளில்லாதவனுக்குப் பலவாயிரம் அவமதிப்புக்களாலுண்டாகும் மிகக்கஷ்டமான தோஷங்களுண்டு. பொருளில் சிறிது ஸுகபாகமிருப்பதும் துக்கங்களாலுண்டிபண்ணப்படுகிறது. பொருளானது இவனுடையதென்றகாரணத்தால் மனிதனை முதலில் திருடர்கள் அடிக்கிறார்கள்; பலவிதமான தண்டனைகளாலும் துன்பப்படுத்துகிறார்கள்; எப்பொழுதும் பயத்தை உண்டிபண்ணுகிறார்கள். பொருளில்ஆசைபற்றியிருப்பது துக்கமென்று நெடுங்காலமாக என்னால் அறியப்பட்டது. ஏ! காமமே! நீ எதைஎதைப் பிடிக்கிறாயோ அதைஅதை யென்றும்பிக்கொண்டுசெல்லுகியும்; உண்மையைஅறியாதவனும் ஸந்தோஷப்படுத்தமுடியாத பாலகனும் தீயைப் போலத திருப்தியடையாதவனுமாகியும், நீ எளிதில் கிடைப்பதையும் அறியவேயில்லை. கிடைக்கஅரிதையும் நீ அறியவேயில்லை. பாதாளம்போலப் பூர்த்தியடையத்தகாத நீ என்னைத துக்கங்களுடன் சேர்த்துவைக்க விரும்புகியும். ஏ! காமமே! திரும்பவும் உன்னால் இப்பெழுது நான் அடையக்கூடியவனல்லன். யதிருச்சையாக நேர்ந்த திரவியநசிதகால வெறுப்புறது நான் பெரிய நிவ்ருத்தியைஅடைந்து இப்பொழுது¹ காமங்களைச் சிந்தியாதவனாயிருக்கிறேன். இவ்வுலகில் மிக்கதுன்பங்களை நான் பொறுத்திருக்கிறேன். புத்தியில் லாதநான் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. பொருள்நாசத்தால் அவமதிக்கப்பட்டநான் எல்லா அங்கங்களிலும் தாபரிலலாமல் படுத்திருக்கிறேன். ஏ! காமமே! மனதுகுலுள்ளயாவற்றையும் விலக்கிவிட்டு உன்னைத்தள்ளிவிடுகிறேன். ஏ! காமமே! எழுச்சில்கயிறுபோட்டு அடக்கிய காளையுடன் விளையாடுவதுபோல என்னுடன்கூட நீ திரும்பவும் விளையாடப்போகிறதில்லை. கித்திக்கிறவர்களை நான் பொறுத்துக்கொள்ளுவேன். (பிறரால்) ஹிம்மலிக்கப்பட்ட நான் (அவர்களை) ஹிம்மலிக்கப்போகிறதில்லை. பகைக்கும்படி பேசப்பட்ட நான்

அந்தஅப்ரியத்தைப் பாராட்டாமல் பிரியமாகப்பேசுவேன். திருப்தியுள்ளவனும் தன்னிலையிலுள்ள இந்திரியங்களுள்ளவனும் எப்பொழுதும் கிடைத்ததுகொண்டு ஜீவிப்பவனுமான நான் எனக்குச்சத்ருவானஉன்னைத் திருப்தியுள்ளவனாகச்செய்யப்போகிறதில்லை. வைராக்யத்தையும் ஸுகத்தையும் திருப்தியையும் இந்திரியங்களின் அடக்கத்தையும் ஸத்யத்தையும் கர்மேந்திரியங்களினடக்கத்தையும் பொறுமையையும் எல்லாப்ராணிகளிடத்திலுமுள்ளதையையும்சரணமென்றடைந்தவனாக என்னை அறிந்துகொள். ஆகையால், (மோக்ஷத்திற்குச்) செல்லும் என்னைக் காமமும் லோபமும் த்ருஷ்ணையும் கார்ப்பணயமும் விட்டுவிடவேண்டும். இப்பொழுது காமததையும் லோபத்தையும் கோபத்தையும் க்ருரத்தனத்தையும் தள்ளிவிட்டு ஸத்வகுணத்திலிருக்கிறேன். இப்பொழுது லோபத்திறகீடானநிலையை அடைந்து புத்தியிலலாமல் நான் துக்கத்தை அடையமாட்டேன். காமங்களுள் எவன் எதை விடுகிறானோ அவனுக்கு அது ஸுகத்தைப் பெருகச்செய்வதாகும். காமத்திறகீடிபட்டுச்செல்லுகிறவன் எப்பொழுதும் துக்கத்தையேஅடைவான், காமத்தைச்சேர்ந்தவற்றையும் (அதற்குக்காரணமான) ரஜோகுணத்தையும் மனிதன் விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். துக்கமும் லஜ்ஜையிலலாமையும் ஸந்தோஷமில்லாமையும் காமக்ரோதங்களிலிருந்து உண்டாகின்றனவாகும். முகவேணிநகிலத்தில் குளிர்த்தமடுவைஅடைவதுபோலப்ரம்மத்தை அடைந்த இந்தநான் கர்மங்களிலிருந்து ஒழிவையடைகிறேன் ; துக்கங்களில்லாதவனாகிறேன் ; ஒரேஸுகமாயிருக்கிறேன். இவ்வுலகத்திலுள்ள விஷயஸுகம்எதுவோ தேவலோகத்திலுள்ள பேரின்பம் எதுவோ இவ்விரண்டி ஸுகங்களும் ஆரையைவிடுவதால் உண்டாகும்ஸுகத்திற்குப் பதினாறிலொருபாகத்திற்கும் ஒப்பாகா. நான் உத்தமமான சதருபோன்றதும் எல்லாதேவதத்திலிருந்து ¹ ஏழாவதுமான காமத்தைக்கொண்டு கொல்லமுடியாத ப்ரம்மமென்றும்பட்டணத்தையடைந்து அரசன் போலவலிபுகிறேன் என்று சொன்னார். இந்தப்புத்தியைஅடைந்து வைராக்யம்பெற்ற மங்ரியானவர் எல்லாகாமங்களையும்தள்ளிவிட்டுப் ப்ரம்மத்தை அடைந்து பேரானந்தத்தை அடைந்தார். கன்றுக்குட்டிகள் நாசமடைந்தகாரணத்தால் மங்கியானவர் மோக்ஷத்தைஅடைந்தார். அவர் காமத்திற்குமுலமான

1 'அன்னமயம், பராணமயம், மனோபுமம், பிராணமயம், ஆனந்தமயம், ஸானந்தம், மகத்தத்தவம்' என்று ஏழு ; இந்த மஹத்தத்தவமே காமமென்று சொல்லப்படும்.

அஜ்ஞானத்தை அறுத்தார்; அதனால் உத்தமமானகதியை அடைந்தார். இவ்விஷயத்திலும் விதேஹதேசத்துக்கு அரசரும் மிக்கஅடக்கமுள்ளவருமான ஜனகரால்பாடப்பட்டதும் மோக்ஷத்தைப்பற்றியதுமான இந்த ச்லோகத்தையும் உதாஹரிக்கிறார்கள். அதன்பெருளாவது:—‘என்னுடைய பொருளானது அளவில்லாததுபோலிருப்பினும் எனக்கு ஒன்றுமில்லை. மிதிலையானது எரிக்கப்பட்டாலும் என்னுடையதொன்றும் எரிக்கப்படுகிறதில்லை’ என்பது. இதேவிஷயத்தில் வைராக்யத்தைப்பற்றிப் போத்யரால்சொல்லப்பட்ட இந்தச் ச்லோகத்தையும் உதாஹரிக்கிறார்கள். யுதிஷ்டிர! அதையும் அறிந்துகொள். நஹுஷன்புத்ரனான அரசன் வைராக்யத்தால் சாந்தியை அடைந்தவரும் சாஸ்திரஅறிவால் த்ருப்தியுள்ளவரும் சாந்தருமான போத்யமென்னும் ரிஷியைநோக்கி, ‘ப்ராஜ்ஞர்களிற்பெரியவரே! நீர் எந்தஅறிவை அடைந்து சாந்தியுள்ளவரும்ஸுகமுள்ளவருமாய் ஸஞ்சரிக்கிறீர்? சாந்தியைப்பற்றிய உபதேசத்தை எனக்கு அறிவிக்கவேண்டும்’ என்றுவினவினான். போதயர், ‘நான்உபதேசம்பெற்றிருக்கிறேன். இவ்வுலகில் ஒருவனுக்கும் நான் உபதேசஞ்செய்கிறதில்லை. அவ்வுபதேசத்திற்குரியலக்ஷணத்தை நான் சொல்லுகிறேன். அதன்கருத்தைத் தாளுகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பிங்களைஎன்னும் வேசி, அணில், ஸர்ப்பம், வனத்திலுள்ள வண்டிகளின்சுழற்சி, லக்ஷயத்தை அடிப்பவன், யுவநி இவ்வாறுபேர்களும் எனக்குக் குருக்களாகிறார்கள்’ என்று சொன்னார். அரசனே! ஆசையானது பலமுள்ளதாகும். ஆசையிலலாமை பெரியஸுகமாகும். பிங்களையென்னும் வேசியுனவன் ஆசையைஆசையிலலாததாகச்செய்துகொண்டு ஸுகமாக உறங்கினான். மாம்ஸத்தாடன்கூடிய அணிலைக்கண்டு மாம்ஸமில்லாதவைகள் அடிக்கத்தொடங்கவும் அந்தமாம்ஸத்தைவிட்டதால் அணிலானது ஸுகமாகவளர்ந்தது. வீட்டைஉண்டிபண்ணிக்கொள்வது துக்கத்தின்பொருட்டன்றி ஒருபொழுதும் ஸுகத்தின்பொருட்டன்று. ஸர்ப்பமானது பிறனால் செய்யப்பட்டு வீட்டில்புகுந்து கொண்டு ஸுகமாகவளர்கிறது. முனிகளாயிருப்பவர்கள் வண்டிகளென்னும் பசுநிலைபோலப் பிண்ணிகளுக்கு நோஹமிலலாமலே பிச்சையெடுக்கும்விருத்தியை அடைந்து ஸுகமாகவிளர்கிறார்கள். அண்டானது எல்லாப்பூக்களிலிருந்தும் ஸாரத்தைவிடுத்துக்கொள்வதுபோல புறிவுள்ளமனிதன் அறிதும்பெரிதுமான சாஸ்திரங்கள் விருந்துஸாரத்தைஎய்தித்துள்ளவனாகவும், லக்ஷயத்தை அடிக்கும் ஒருமனிதன் அம்பிள்ளலக்ஷயத்தில நன்ருகப்பற்றுதலுள்ள மன

முள்ளவனாகி அருகிற்செல்லும் அரசனையும் அறிகிறதில்லை. பலபேர் களுக்கு எப்பொழுதும் கலகமுண்டி. இரண்டிபேர்கனிநுந்தால் பேச்சு நிச்சயமாகவரும். ஆகையால், 'ஒருபெண்ணின்கையிலுள்ள ஒன்றைவளையல்போல ஒருவனாக ஸஞரிக்கப்போகிறேன்' ' என்று சொன்னார் " என்றார்.

நாற்றெழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மோகசுதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், பரபஞ்சம் அந்நியமென்றறிந்துண்டாதும் வீரக்தியா னது ஸுகந்தத்திற்குக் காரணமென்றும் வியதத்தில் பர மாணமாக பரஹ்லாதருக்கும் அஜகரவரதமுள்ளமுனிவ ருக்கும் நடந்தஸம்பாஷணையைக் கூறியது.)

புதிஷ்டிமர், "ஒழுக்கங்களை அறிந்தவனே ! மனிதன் எந்த நடக்கையால் சோகமில்லாமல பூமியில ஸஞ்சரிக்கக்கூடும் ? மனி தன் எதைச்செய்துகொண்டு உலகத்தில் உததமமானகதியைப்பெறு வான்?" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

" இவ்வியதத்திலும் பரஹ்லாதருக்கும் அஜகரவருததியிலுள்ள ஒருமுனிவருக்கும் நடந்தஸம்பாஷணையான பழையஇவந்திஹாஸத் தை உதாஹரிக்கிறார்கள். புத்தியுள்ளவரும் அறிவுள்ளவர்களில மிகச்சிறந்தவருமான பரஹ்லாதராஜா, உறுதியானமனமுள்ளவரும் (ராகத்வேஷங்கனின்) துன்பமில்லாதவருமாய ஸஞ்சரிக்கும் ஒரு பிராம்மணரைநோக்கி பரஹ்லாதருசெய்யதொடங்கினார். 'பிராம்மண ரே ! தம்நிலையிலிருப்பவரும் சக்தியுள்ளவரும் தலையுள்ளவரும் அடக்கமுள்ளவரும் காரியமிருப்பமில்லாதவரும் அஸுதியையிலலாத வரும் ஸத்தியவாகுகுள்ளவரும் வெருமானம் பெற்றவரும்நல்லறிவுள் ளவருமான நீர் உலகத்தல் பாலகன்போல ஸஞ்சரிக்கிறீர். நீர் லாபத் தைவரும்பவேஇல்லை; பொருள் ஷ்டங்குகள் லும் சோகமகூடையவில்லை. எப்பொழுதும் திருப்தியுள்ளவாட்டோல ஒன்றையும் கிணையாதவராயிருக்கிறீர் ; காமததினவகத்தால் பிரஜைகள் அபஹரிக்கப்படும் பொழுது மனமில்லாதவர்டோலவும் அறமும் பொருளும் இன்பமுமா

1 ஒரு பெண்ணைவாட்டி அவர் வர்களுகருது தெரியாபல அத்திக ருகருட டோஜனமசெய்ச்செய்து பக கொண்டு கொல்கருத்தும்போது கை யிலுள்ளவனையல்கா பதரத் மரபு குகையுள்ளவாய்ன். அலன் தானே வகைகளைஉடைத்துவிட்டு, ஒன்றைமட்டிலு கையில வைத்துக்கொண்டா னென்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் கூறப்படுகிறது என்பது பழையபுலர்.

கியகாரியங்களில், முயற்சியில்லாதவர் போலவும் காணப்படுகிறீர். தர்மத்தையும் தனத்தையும் நீர் அடையமுயலவில்லை. காமத்திலும் நீர் இருக்கவில்லை; இந்திரியங்களுக்குரிய விஷயங்களைப் ப்ரியமாக நினையாமல்¹ அவைகளிலிருந்துவிடுபட்டவராய் ஸாக்ஷிபோல ஸஞ்சகீக் கிறீர். முனிவரே! உம்முடைய அறிவு எது? ராஸ்திரம் எது? வருத்தி எது? பிராம்மணரே! இவ்வுலகில் எதை ஸுரேயஸென்று நினைக்கிறீரோ அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார்.

இவ்விதம் கேட்கப்பட்டவரும் அறிவுள்ளவரும் உலகத்திற்குரிய தர்மவிநியை அறிந்தவருமான அந்தப் பரம்மணர் எளியதும் பொருளுள்ளதுமான வசனத்தால்ப் ப்ரஹ்மாதரை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார். 'ஓ! ப்ரஹ்மாத! காரணமின்றிப் பிராணிகளுக்குண்டாகும் பிறப்பையும் குறையையும் வளர்ச்சியையும் விநாசத்தையும் பார். நான் சந்தோஷமடைகிற துமில்லை; துச்சமடைகிற துமில்லை. (பிராணிகளிடம்) ப்ரவருத்திகள் ஸ்வபாவத்தாலேயே இருக்கின்றன வென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஸ்வபாவத்தைப்பற்றி உண்டாகும் ப்ரவருத்திகள் யாவும் ஒருவனாலும் செய்யத்தக்கவைகளல்ல. ப்ரஹ்மாத! சேர்க்கைகள் பிரிவையே முக்கியமாகக் கொண்டவைகளென்றும் கூட்டங்கள் முழுவிலநாசமடைகின்றவைகளென்றும் தெரிந்துகொள். ஒன்றிலும் மனத்தை வைக்கக் கூடாது. குணங்களுடன்கூடியவைகளும் நாசமுள்ளவைகளுமான பிராணிகளைப் பார்த்து வனும் பிறப்பு இறப்புக்களை அறிந்தவனுமான மனிதனுக்குச் செய்ய வேண்டியது என்ன இருக்கிறது? பெரிய கடலிலுள்ள ஜலத்திலுண்டானவைகளான பெரிய சரீரங்களுக்கும் சிறிய சரீரங்களுக்கும் விநாசத்தை முறையே பார்க்கிறேன். அஸுரவெந்தனை! பூமியில் பிறந்தவைகளான ஜங்கமங்களும் ஸ்காவரங்களுமான பிராணிகளை நோத்திற்கும் நேரில் மிருத்யுவைப் பார்க்கிறேன். ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற வர்களும் அறுகபலமுள்ளவர்களுமான அஸுரர்களுக்கும் உத்தமமான பறவைகளுக்கும் காலத்தை மீறாமல் மிருத்யு கிளம்புகிறான். தேவலோகத்தில் ஸஞ்சரிப்பவைகளும் சிநியஸகைகளும் பெரியவைகளுமான ஒளிகளும் காலந்தவறாமல் விழுவதைக் காண்கிறேன். இவ்விதம் மிருத்யுவால் தொடரப்பட்ட பிராணிகளை நன்றாகப் பார்த்து வனும்¹ யாவற்றையும் பொதுவாக அறிந்தவனுமான நான் செய்யவேண்டியதைச் செய்துகொண்டு ஸுகுமாலாக நிற்குகிறேன்; யதார்த்தமாக

1 'எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான பரம்ம பதத்தை அடைந்தான்' என்பது வேறுபாடும்.

கிடைத்த மிகப்பெரிதான ஆகாரத்தையும் புஜிக்கிறேன். திரும்பவும், போஜனமில்லாதவனாகவே பலநாள்களும் பிடிக்கிறேன். திரும்பவும், பலகுணங்களுடன் கூடியதும் பலவகையுமான அன்னத்தை என்னக்கும் போஜனம் செய்விக்கிறார்கள். திரும்பவும் சிறிதும், திரும்ப அதிலும் சிறிதும், மறுஸமயம் ஒன்றும் கிடையாமலுமிருக்கும். ஒருஸமயம் நொய்யையும் தின்பேன்; பிண்ணாக்கையுந்தின்பேன்; ¹ சால்யன்னத்தையும் மாம்ஸங்களையும் புஜிப்பேன்; திரும்பவும் பலவிதமான பக்ஷியங்களையும் பக்ஷிப்பேன். ஒருஸமயம் கட்டிலில் படுப்பேன்; திரும்பவும் பூமியிலுமுறங்குவேன். ஒருஸமயத்தில் டாடியிலும் எனக்குப் பிடிக்கை கிடைக்கும் மரவுரிகளையும் சணலால் செய்யப்பட்டவஸ்துரங்களையும் பட்டுக்களையும் தோல்களையும் தரிப்பேன்; ஒருஸமயத்தில் பெரியனிலேபெற்ற ஆடைகளையும் உடுப்பேன்; தெய்விகமாய்வந்ததும் தர்மவழிவிட்டு விலகாததுமான போக்யவஸ்துவை நான் சிராகரிப்பதில்லை; கிடைக்கக் கவரிதான இவ்விதவஸ்துவை விரும்புகிறதில்லை; அசைவறதும் அழிவிலலாததும் சுபமும் சோகமில்லாததும் பரிசுத்தமும் ஒப்பிலலாததும் அறிஞர்கள் விரும்பத்தக்க நிலையிலிருப்பதும் மூடர்களால் விரும்பப்படாததும் அனுஷ்டிக்கப்படாததுமான இந்த ² அஜகரவரதத்தைப் பரிசுத்தஞ்சிச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். உறுதியானபுத்தியுள்ளவனும் ஸ்வதர்மத்திலிருந்து நழுவாதவனும் மிகக்குறைந்த உலகவாழ்க்கையுள்ளவனும் பராபரமானப் பீடத்தை அறிந்தவனும் பயத்தையும் பேராசையையும் அவிவேகத்தையும் மறையுமுள்ள தோஷங்களையும் போக்கியவனும் பரிசுத்தனுமாகி அந்த அஜகரவரதத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்; ஒருவகைப்படாத கணிகளும் பக்ஷியங்களும் போஜ்யங்களும் குடிக் கத்துக்கவைகளுமுள்ளதும் விதியின்பரிபாகத்தால் வெவ்வேறான தேசகாலங்களுள்ளதும் மனதற்ற குஸுகமும் லோபிகளால் அனுஷ்டிக்கப்படாததுமான இந்த அஜகரவரதத்தைப் பரிசுத்தஞ்சிச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்; 'இதுவேண்டும் இதுவேண்டும்' என்ற பேராசையாலுஷ்டிக்கப்பட்டதும் பொருளை அடையாததும் சோகப்படுவதுமான உலகத்தை நன்றாகக் கவனித்துப்பார்த்து உண்டான தத்துவஞானத்துடன் இந்த அஜகரவரதத்தைப் பரிசுத்தஞ்சிச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்; பொருளை அடையவேண்டிய காரணத்தால் நற்குணங்களை

¹ சட்டாநெல.

² அஜகரமென்பதும், பபாம்பு. அது தன் அருகிலிருந்தவதற் புத்தரபதலகாமல் ஆகாரத்திற் சஞ்சேனடி ஒரிடத்திற்கும் செலவாகித்தலை. அதுபோலிருப்பது அஜகரவரதமாகும்.

லாத்ரபுவை அடித்துப் பலவிதமாகக் கஷ்டப்பிம் இந்த உலகத்தை நன்றாகப்பார்த்து வைராக்யத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் மனத்தை ஜயித்தவனும் நல்ல அடக்கமுள்ளவனும் பரிசுத்தனுமாய் இந்த அஜகரவ்ரதத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். ஸுகமும் துக்கமும் பொருள் நஷ்டமும் பொருள்லாபமும் உத்ஸாஹமும் சோர்வும் மரணமும் ஜீவனமும் தெய்வத்தால் நிலைபெற்றனவாயிருக்குமென்று உண்மையாகத் தெரிந்துகொண்டி நான் பரிசுத்தனாகி இந்த அஜகரவ்ரதத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். பயமும் ஆசையும் அவ்வேகமும் அஹங்காரமும் போனைனும் தைரியத்துடனும் ஆலோசனையுடனும் நிச்சயத் தனம்கூடியவனும் நல்ல அடக்கமுள்ளவனுமானான் கிட்டவந்து கிடைந்ததைப் புஜிக்கும் மலைப்பாம்புகளைப்பார்த்து இந்த அஜகரவ்ரதத்தைப் பரிசுத்தனாகிச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். பதிப்பதிலும் உட்காருவதிலும் நியமமில்லாதவனும், இயற்கையில் இந்திரியங்களின் அடக்கமும் நியமமும் வ்ரதமும் ஸத்யவசனமும் பரிசுத்தியுமுடையவனும், பயன்களின் சேர்க்கையைவிட்டவனும், நல்லஸந்தோஷமுள்ளவனும், பரிசுத்தனுமானான் இந்த அஜகரவ்ருத்தியைச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். ¹ ஆசைப்படத்தக்கவஸ்துக்களைவிடும்பி முடிவில்துன்பமடைகிறதும் ஆகம்ருபத்தைவிட்டுவிடவியதும் ஆசைகொண்டதும் வரையறையில்லாததுமானமனத்தைக்கண்டு அறிவடைந்து நான் அந்தமனத்தை ஆகம்ருபத்திலுமுடிவுபெற்றிருக்கும்படி கூடக்க வேண்டி இந்த அஜகரவ்ரதத்தைப் பரிசுத்தனாகிச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். புத்தியையும் மனத்தையும் அனுஸரித்துச் செல்லாமல் (இலவறத்திலு) விரும்பத்தக்கவஸ்துகம் அரிதாயிருப்பதும் அவ்விதவஸ்துகம் நிலையற்றதாயிருப்பதுமாவிய அவ்விதஸ்தைதும் நன்றாகக்கண்டான் இந்த அஜகரவ்ரதத்தைப் பரிசுத்தனாகிச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். இந்த அஜகரவ்ரதமானது புத்திசாலிகளும் சமீகீர்த்தியைவெளிபிடுகிறவர்களும் சமம்குத்தையும் பிறம்குத்தையும்பற்றி ஆங்காங்கு இது இதுவன்று மிகக்கடினமாகத் தர்க்கவசனைச் சொல்லுகிறவர்களுமான சுவிகளாலும் பெரும்பாலும் கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வுலகில் அறிவில்லாத மனிதர்களால் வெவ்வேறுகநிச்சயஞ்செய்யப்பட்டதும் முடிவுபெறாததும் நிச்சயத்தையும் தோஷங்களின் கலையையும் அடையாததுமான இந்த மதபேகத்தை நாசுத்திறுக்காரணமென்று தெரிந்துகொண்டி நான் தோஷங்களையும்பேராசையையும் விடக்கி

1 'தூராயநாசககாராலும் பலதண்டககாராலும் அடிபட்டதன்' என்பது பழைய உரை.

விட்டு மனிதர்களிடம் வினையாடிக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். பெரியபுத்தியுள்ளவர்தமனிதன் ஆசைசெய்விலக்கிக்கொண்டு இவ்வுலகில் அஜகரத்தால்செய்யப்படும்வரத்ததைச்செய்கிறானேயென்று பயமும் பேராசையும் அறிவேகமும் கோபமு'வில்லாதவனும் ஸுகமுள்ளவனுமாக இவ்விரதத்திற்குரிய ஸந்தோஷத்துடன் ஸஞ்சரிப்பான்' என்று சொன்னார்.

நற்றெழுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், அறிவுதார் ஸுகத்திற்குக்காரணம் என்னும் விஷயத்தில் இந்திரனுக்கும் கார்ப்பருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையைச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹே! மனிதனுக்கு (அஜகரவரத்தி லுள்ளநிலைமக்கு) பத்துக்களோ கர்மமோ பொருளோ அறிவோ இவ்வுலகில் எதுகாரணமாகும்? கேட்கப்பட்டநீர் இதைஎனக்கு உபதேசிச்சேவேண்டும்" என்று கேட்ட, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"அறிவானது பிசாணிகளின் நிலைமைக்குக் காரணமாகிறது. அறிவே பெரியலாபமென்று கருதப்படுகிறது. அறிவு உலகத்திலுமேக்ஷத்திற்குக் காரணமாகும். அறிவானது ஸவர்க்கமென்பது ஸாதுக்காரின்சுருது. பவியும் ப்ரஹ்மாதரும் கருமியும் மங்கியும் ஐஸ்வர்யத்திற்கு அழிவுண்டானபோது அறிவாலன்றோ பயனாக அடைந்திருக்கிறார்களா. அவ்வித அறிவைவிடப் பெரிது என்னின்றிடுக்கிறது? இவ்விஷயத்திலும் இந்திரனுக்கும் கார்ப்பருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையான பாலமய இவ்விதிகாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். பதிஷ்டிரர் அதனை அறிந்திருக்கான். நனமுள்ளவனும் கர்வமுள்ளவனுமானவருவானபன், கவமுள்ளவனுமிக்கருகிச மயானவா கருவா ளவனுமிக்கிருமா? வுமானகாஸ்யபனென்பவனைத்தன்ருத்ததால்சீழே விழுந்தபுகொதான் கீழேவிழுந்தது துண்டப்படும் உந்தக்காஸ்யபன் உடனே கோபமொன்றி கைரியில்லாமல், 'நான் மரித்துப்போகிறேன். இவ்வுலகில் பொருளில்லாதவனுக்கு உயிரோடிருப்பதில் யாதொருபயனும் இல்லை' என்று சொன்னான். அவ்விதஞ்சொல்லிமரிக்கொள்ளுபவனாவது பதித்திருப்பவனும் பெரிசல்லாதவனும் அறிவில்லாதவனும் சிலவநாமனமுள்ளவனுமான காஸ்யபனேனோக்கு, இந்நான் கரீஉருவத்துடன்வந்து சொல்லத்தொடங்கினான்.

‘ஓ! காப்யப்! எல்லாப்பிராணிகளும் எல்லாவித்தாலும் மாணிடப்பிறவியை விரும்புகின்றன, மாணிடப்பிறவியிலும் பிராம் மணத்தன்மையை யாவருமே கொண்டாடுகிறார்கள். நீ மாணிடப் பிறவியும் அதிலும் பிராம்மணனும் அதிலும் வேதங்களைக்கற்றவனுமாயிருக்கிறாய். அடைவதற்குமிக்க அரிதான இப்பிறவியை அடைந்தும் அறியாமையால் நீ மரிப்பது கருதியன்று. ‘எல்லாம் அபிமானத் துடன்கூடியதானால் லாபமாகும்’ என்று கூறும் வேதம் உண்மையே. காப்யப்! மிகவும் ஸந்தோஷிதத்தக்க ரூபமுள்ளவன்யிருக்கிறாய். பேராசைகொண்டு இப்பிறவியை அவமதிக்கிறாயே? அந்தோ! இவ்வுலகில் எவர்களுக்கும் கைகளிருக்கின்றனவோ அவர்களுக்குக் காரிய விரித்தியுண்டு. இவ்வுலகில் எந்தப்பிறவிகளுக்குக் கைகளிருக்கின்றனவோ அந்தப்பிறவிகளில் மிக்க ஆசையுள்ளவனாயிருக்கிறேன். உனக்குப் பொருளில் ஆசையிருப்பதுபோல எவர்களுக்குக் கையுள்ளபிறவிகளில் ஆசையிருக்கிறது. ஆசையடைவதென்பது வேறுபெரியலாபம் ஒன்றுமில்லை. பிராம்மண! கையிலாட்டுருப்பதால் கைகள் (தைத்த) முள்ளை எரிச்சமுடியாதவர்களாயிருக்கிறோம்; அங்கத்தில கடிக்கும் பலவிதமான ஜந்தங்களால் ‘பாலஸாமலிருக்கிறோம். இவ்விதமின்றி எவர்களுக்குக் கைவலவொதிக்கவைகளும் பத பவிரல்வருள்ளவை களுமான கைகளிருக்கின்றனவோ அவர்கள் கடிக்கும் புழுக்களை அங்கத்திலிருந்து எரிச்செறிவிடுவார்கள்; தொழிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மாகழ்க்கும் பாசிக் கும் வலிவிற்கும் கைகளை அழைத்து கொள்ளுகிறார்கள்; ஆணை வையும் வசகமான அன்னத்தையும் படுக்கைகளையும் துறநிலை மலிருப்பதையும் அலுவல்க்கிறார்கள்; உலகத்தில பசுவை அடக்கிப் பிடித்து அலுவல்க்கிறார்கள்; காளையை வண்டியிடுக்கும்படி செய்யிறார்கள், பலவிதப் பாயங்களுக்கும் கமக்கு வேண்டி முயலுகின்றோம். எவ்வாறென்பதன் னுகிறார்கள். நாவிலலாதவை களும் கையிலலாதவைகளும் உலகமுழுவதானவைகளும் அன்பமுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. பாயங்களுக்கும் அவ்விதம் பிராணியாயிலலை. முனிவோ! நீ பாயங்களுக்கும் அழகும் எலையும் பாம்பும் தவளையும் மறையுள்ளபாம்புமறையிலுள்ள அலுவலாயிலலாமலிருக்கிறாய், காப்யப்! இவ்வளவுலகத்தால் உயர்ந்தவர்களைப்படுத்தக்கவனாயிருக்கிறாய், துரும்பு அன்னதாலல்லவென்றும் நீ எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் (மேலான) உயர்வாய்மையாயிருக்கிறாய். இவ்விதம் புழுக்கள் என்

னைப் பிடுங்கித்தின்னுகின்றன. இவைகளையெடுத்தெறியத்தக்கசக்தி எனக்கில்லை. கையிலல்லாமையால் எனக்குள்ள இந்தஅவஸ்தையைப் பார். செய்யத்தகாதபாவமாகுமென்றும் இதையும்விட மிகவும்பாவமான வேறுபிறப்பில் விழாமலிருக்கவேண்டிமென்றும் எண்ணிமட்டும் நான் இந்தச்சரீரத்தை விடாமலிருக்கிறேன். பாவப்பிறவிகளின் நடுவில் நான் நரிப்பிறவியை அடைந்திருக்கிறேன். இதைக்காட்டிலும் மிகப்பாவமுள்ளவைகளான வேறுபலகெட்டபிறவிகளுக்குக்கின்றன. சிலர் பிறவியிலேயே மிக்கசபமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். வேறு சிலர் மிகவும்துக்கமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவ்வுலகில் ஒரிடத்திலும் ஒருவனுக்கும் ஸுகமே உறுதியாயிருப்பதை நான் காணேன். மனிதர்கள் பிரபுத்தன்மையை அடைந்து பின் ராஜ்யத்தைவிரும்புகிறார்கள்; பிறகு, ராஜ்யத்திலிருந்து தேவத்தன்மையைவிரும்புகிறார்கள். தேவத்தன்மையிலிருந்து இந்திரபதத்தையும் விரும்புகிறார்கள். நீ உன்னிஷ்டம்போல் ப்ரபுவாகவேயாகலாம்; ஆகிலும், ராஜாவாக மாட்டாய்; தேவதையுமாகமாட்டாய்; (ஒருஸமயம்) தேவத்தன்மையையுமடைந்து இந்திரபதவியையும் அடைந்தாலும் ஸந்தோஷமடையவே மாட்டாய். விரும்பியவஸ்துவை அடைந்தும் திருப்தியுண்டாகிறதில்லை. ¹தாகமானது தண்ணீரால் சாந்தி அடைகிறதில்லை. தீயானது ஸமிததுக்களால் மிகவும்ஜ்வலிப்பதுபோல அந்தஆசை நிரும்பவும் அதிகமாகஜ்வலிக்கும். உன்னிடத்திலேயே சோகமும் இருக்கிறது. அதுபோல உன்னிடத்தில் ஸந்தோஷமுமிருக்கிறது. ஸுகம்துக்கம்இரண்டிமிருக்கின்றனவே; அவ்விஷயத்தில் அழுசையென்ஶு? எல்லாவிதமான காமங்களுக்கும் ராம்ங்களுக்கும் மூலமானாகருவிக் கூட்டத்தையும்புத்தியையும் பறவைகளைக் கூட்டிலடைபதுபோலச் சரீரத்தில் அடைத்துத்தனைந்துகொண்டிருப்பவனுக்குப் பயமிராது. இரண்டாவதுதலை அறுபடுமென்பது ஒரிடத்திலுமில்லை. மூன்றாவதுகையை அறுப்பதென்பதுமில்லை. ஆகையால், பயமில்லை. ருதியை அறியாத மனிதனுக்கு ஶ்ருவ்ஷயக்கு ஶும் ஆசை உண்டாகாது. தொடுவதாலும் பார்ப்பதாலும் கேட்பதாலுமன்றி ஆசை உண்டாகிறது. கள்ளையும்லட்வாகமென்றபறவைகளின் மாம்ஸத்தையும் நீ நினைக்கிறவனல்லன். அவ்விஷயமையும்விடச் சிறந்ததானபக்ஷ்யம் ஶ்ருநம் ஒரிடத்திலுமில்லை. கார்ப்பப! முன் உன் ஶ்ரு புஷிக்கப்படாதவைகளும் மற்றுமுள்ளவைகளுமானபிராணிகளிடமுள்ள பக்ஷியங்களும் போஜ்

¹ வியாதியாதிஷ்டாகமும் வறட்சி; அதை நிவர்த்திக்கும் மருந்தினை மித் தண்ணீரால்தணிவதில்லை.

யங்களுமளவைகளோ அவைகளின்நினைப்பே உனக்கில்லை. உண்ணு மலிருப்பதும் தொடாமலிருப்பதும் பாராமலிருப்பதுமாகிய இவ்வித நியமமானது மனிதனுக்கு ஸ்ரேயஸென்றுநினைக்கிறேன். ஸந்தேஹ மில்லை. கையுள்ளவர்கள், பலமுள்ளவர்களும் தனமுள்ளவர்களுமா கிருர்களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. மனிதர்கள் மனிதர்களாலேயே தீாஸத்தன்மையை அடையும்படிசெய்யப்பட்டு அடித்தல் கட்டுதல் முதலிய துன்பங்களால் திரும்பவும் திரும்பவும் பீடிக்கப்படுகிறார்கள். அவ்விதமானமனிதர்களும், விளையாடிகிறவர்களும் ஸந்தோஷிக்கிறவர்களும் சிரிக்கிறவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். மறறுஞ்சிலர், புஜபலமுள்ள வர்களும் கல்வியில்தேர்ச்சியுள்ளவர்களும் பெரிய மனமுள்ளவர்களு மாயிருந்தும் இகழ்ச்சியுள்ளதும் துன்பமுள்ளதுமான பாவவிருத்தி யைஅடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேறுஜீவனத்தையும் அடுத்திருப் பதில் உதஸாஹமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். அஃது அவர்களின் செய்கையால் அவ்வதம்உறுதியாக உண்டாக்கத்தக்கதாகிறது. ¹ புல் கஸனும் ²சண்டாளனுங்கடத தன்சரீரத்தை விடவிரும்புகிறதில்லை. அவன்தன்னுடையதான அந்தபயிற்வியில் ஸந்தோஷமுள்ளவனாயிருக் கிறான். மாயை எவ்விதமிருக்கிறதென்பதைப் பார். காஸ்யப! கை யில்லாதவர்களும் ஒருபக்கம்போனவர்களும் நோயுள்ளவர்களுமான மனிதர்களைப் பார்க்கும்பொழுது நீ உன்பிறப்பில் ஸம்பூர்ணனும் அடையவேண்டியவைகளை அடைந்தவனுமாயிருக்கிறாய். பயம்ல்லாத தும் பிணியில்லாததுமான பிராம்மணசரீரமும் பூர்ணமான அங்கங் ளும் உனக்குஇருந்தும் உலகங்களில் அவமதிக்கப்படாமலும் உன் ஜாதிக்ரூக் குறைவை உண்டிபண்ணுவதான உண்மையான ஓர்அப வாததாலும் நிந்திக்கப்படாமலுமிருந்தும் நீ சரீரத்தை விடத்துணி வது நகுதியன்று. பிராம்மணரிஷியே! நீ தர்மத்தைச்செய்யவேண்டி எழுந்திரு. ஓ! பிராம்மண! என்னுடையஇவ்வசனத்தை நீ கேட்டு நம்புவாயாகில் வேதத்திலு உபதேசித்ததர்மத்தின் முக்கியமான பய னையே அணை'வாய். நீ அஜாநாதையிலலாதவனாய் வேதமோதுவதை யும் அங்குணிகளை உபாஸிப்பதையும் வாத்யத்தையும் இந்திரிங்களின் அடக்கத்தையும் தானத்தையும் காப்பாற்றிக்கொள். நீ ஒருவனையும் சீழாகக்கொள்ளாவிருப்பாய். நன்றாக அத்தியயனஞ்செய்தவர்களும் யாருஞ்செய்வதையும் செயப்பதையும் அடைந்தவர்களுமாயிருக்கிற வர்கள் எப்படிச் சொகூடமில்வார்கள்? அல்லது, அசுப்பமானகாரியத்தை

1 குதாஹக்ரு, ஸந்தரியஸநர்யினிடம் தந்தவன்.

2 குதாஹக்ருப பிராம்மணஸநர்யினிடம் தந்தவன்.

யும் சிந்திப்பார்கள்? நல்லதிதியில் நல்லநஷத்திரத்தில் நல்லமுகூர்த் தத்தில் பிறந்தவர்கள் நற்காரியங்களைச்செய்ய விருப்பமுள்ளவர்க ளாய்ப் பெரியஸுகத்தைப்பெறுவார்கள் ; சக்திக்குத்தக்கபடி யாகத் தையும்தானத்தையும்செய்வதிலும் ஸந்ததி உண்டுபண்ணுவதிலும் முயலுவார்கள். ஆஸுரமான நஷத்திரங்களில் கெட்டதிதியில் கெட்டமுகூர்த்தத்தில் பிறந்தவர்களான மறறுஞ்சிலர் யாகங்களும் பிரஜைகளும்மில்லாதவர்களாகி ஆஸுரப்பிறவியில் விழுகிறார்கள். ஓ ! பிராம்மண ! 'நான், வேதங்களைநிந்துப்பவனும் யுக்திபேசுகிறவனும் பயன்றறதான் ¹ஆன்வீக்ஷிசியென்னும் தாக்கவித்தையில் பற்றுதலுள் ளவனும் யுக்திவாதங்களையேபேசுகிறவனும் ஸதஸுகளில் (சாஸ்தி ரத்தைவிட்டு) யுக்தியைப்பேசுகிறவனும் வேதவசனங்களைச் சொல் லும்பொழுது பிராம்மணாகளைக் கடுமையாசவும் அநிகமாகவும் பேசுகிறவனும் நாஸ்திகனும் யாவற்றிலும் ஸந்தேஹமுள்ளவனும் மூர்க்கனும் தன்னைப்பண்டிதனென்று நினைப்பவனுமான போலிப்பண்டி தனாகியிருந்தேன். ஓ ! பிராம்மண ! அவ்விதமிருந்ததற்குப்பயனாக எனக்கு இந்தநரிப்பிறவியுண்டாயிற்று. நரியானான் திரும்பவும் மானிடப்பிறவியைஅடைவேனோ ? பல நூறுகளானநாட்களாலும் ஒரு ஸமயம் அஃது அவ்விதம்நேருமா ? ஸந்தோஷமுள்ளவனும் அஜாக் ரதையில்லாதவனும் யாகத்திலும் தானத்திலும் தவத்திலும் பறறுத லுள்ளவனும் ஆறியவேண்டியதை அறிந்துகொண்டவனும் அப்படியே விலக்கத்தக்கதை விலக்கிக்கொள்ளுகிறவனுமாயிருப்பேனா ?' என்றுசொல்லிற்று. உடனே, காஸ்யபனென்னும் அநதமுனி எழுந் திருந்து வியப்படைந்து அந்தநரியைப்பார்த்து, 'அந்தோ ! நீ புத்தி யும் ஸாமர்த்தியமுமுள்ளதாயிருக்கிறாய்' என்றுசொன்னான். (பிறகு) அவன் தீர்க்கமான ஞானக்கண்ணால் அநதநரியைப்பார்த்து, தேவர் களிந்தேவனும் சசிதேவியின் பத்யுமான இந்தரனென்று கண்டு கொண்டான். உடனே, காஸ்யபன் அவனை மிகவும் பூஜித்தான். பிறகு, அந்தஇந்திரனால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெறறுத நன்விடுபாய்ச்சேர்ந்தான்' என்றுசொன்னார்.

1 'வேததுவைக்கண்ணி' ஸாதுயத்ததை 'மஹாபாரத'முகு ஸாத மானது' என்று பழையபொருள்.

நூற்றெழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், பரீஜனீமத்தில்செய்தநல்வினையும் கீவ்லையும் பரீஜனீமத்தல்
அதந்த்ரிரியப்பன்கடாக் கொடுப்பது நிச்சயமானதலால் அம்மயம் தர்ம
கார்யத்தையேசெய்யவேண்டுமென்று சொல்லியது.)

புதித்தார், “பிதாமஹே ! தானமும் யாகமும் அப்படியே
செய்யப்பட்டதவமும் ஆசிரியர்களுஞ்செய்யும் பணியினையும்
(பயனுள்ளவைகளாக) இருக்குமாயில் அவற்றை எனக்கு உபதேசிக்க
வேண்டும்” என்றுகேட்க, பீஷ்மா சொல்லத்தொடங்கினார்.

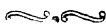
“அரசர்களிலமிகச்சிறந்தவனே ! இவ்வுலகிலுள்ளதை அறிவது
போல மேலுலகிலிருப்பதையும் நானறிவேன். இவ்வுலகில் கெட்ட
கர்மங்களைச் செய்கிறவர்கள் எவ்விதம் எதைச் செய்கிறார்களோ
அதையும் அவ்விதத்தையுங் கேள். துன்பத்திற் குக்காரணமான நாஸ்
திக்கியுத்தியால் மனமானது பாவத்திற் செல்லுகிறது. மனிதன் பாவ
மானசெய்கையைச் செய்தபின் பெரிமதிக்கத்தலைப் பவேசிக்கிறான்
பாவத்தைச் செய்தமனிதர்கள் துர்ப்பிஷ்டத்திலிருந்து துர்ப்பிஷ்டத்தை
யும், துன்பத்திலிருந்து துன்பத்தையும், பமதத்திலிருந்து பபத்தையும்,
மரணத்திலிருந்து மரணத்தையும் அடைந்து உழைப்பவர்களுக்கெல்லாம்
திக்காளும் அடக்கமுள்ளவர்களும் ஸத்வகுணத்திலிருப்பவர்களும்
புண்யத்தைச் செய்தவர்களுமான மனிதர்களும் உதவத்திலிருந்து உத
வத்தையும், ஸவர்க்கத்திலிருந்து ஸவர்க்கத்தையும், ஸாகத்திலிரு
ந்து ஸாகத்தையும் அடைகிறார்கள். நாஸ்திகள் கைவிலங்குடன்
பாம்புகளாலும் திருடர்களாலும் பயமுள்ளவைகளும் துஷ்டயானைக
ளுள்ளவைகளுமான அரண்யங்களிற் செல்லுகிறார்கள். இதைவிட
வேறு என்ன நினைத்தும்? தேவர்களிடம் அன்புள்ளவர்களும் அத்த
களுக்கு உயிர்க்களும் ஸாதுக்களிடம்பித்த புண்ணவர்களும் வசைஷ
மாகத்தானொருவர்களுள் அருமான மனிதர்கள், மனதொருவரிடத்த
யோடுகள் அடையுதற்க்களும் சேஷமதந்தருகளை மனமுயல் வகையால்
செய்யப்படும்காரணத்தால் அடையுதற்க்களான தேவயானமென்ற
வழியை அடைகிறார்கள். எவ்வருந்தித்த சாமரணத்தத்திற்குக்
காரணமென்று சொன்னவர்களுள் அனாதை சுவாமியை வளர்ப்பவர்
களும் பறவைகளிற் கொடுக்கப்படும் உபகார மனிதர்களுள் இருக்கிறார்
கள். எந்தவந்தமனிதனால் எந்தவந்தக்கர்மம் எந்தவந்தவிதம்செய்

யப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தஅந்தமுன்செய்தவினையானது அந்தஅந்த மனிதன்மிகவேகமாகஒடினாலும் அவ்வவனைத்தொடர்ந்துஓடும்; பதித் திருந்தால்பிடுக்கும்; நின்றால் அருகில்நிற்கும்; சென்றால்தொடர்ந்து செல்லும்; வேலைசெய்தால் வேலைசெய்யும். முன்செய்தகாமமானது நிழல்போல மனிதனைத்தொடர்ந்தேநிற்கும். எந்தஎந்தமனிதனால் முன்பிறப்பில் எந்தஎந்தக்கர்மம் எவ்விதம்¹வனிதம் செய்யப்பட்டதோ அந்தஅந்தமனிதன் தன் தன்னால்செய்யப்பட்ட அந்தஅந்தக் கர்மத்தையே எப்பொழுதும் அப்படி அப்படி அனுபவிக்கிறான். அதிர்ஷ்டத்தாலபாதுகாக்கப்பட்டதும் தம் தம்மிடம்வைக்கப்பட்டதுமான அவரவர்களின் கர்மங்களுக்குரியபயனைக் காலமானது, உலகிலகாணப் படும் பிராணிக்கூட்டத்திற்கு நான்குபுறத்திலுமிருந்தும் இழுத்துச் சேர்த்துவைக்கிறது. பூக்களும் கணிகளும் ஒருவனுலேவப்படாம லிருந்தாலும் தமக்குரியகாலத்தை எவ்விதம்¹மீராமலிருக்கின்றனவோ அதுபோல முன்பிறப்பில்செய்யப்பட்ட கர்மமும் தனக்குரியகாலத் தைமீர்ச்செல்லுகிறதிலை. ஸம்மானமும் அவமானமும் லாபமும் நஷ்டமும் ஆபத்தும் ஸம்பததும் கர்மங்களின்முடிவில் நிரும்பவும் நிரும்பவும் செய்யப்பட்டகர்மங்களை அனுஸரித்துஉண்டாகும். முற பிறப்பில்தன்னால்செய்யப்பட்டஸுகததையும் தன்னால்செய்யப்பட்ட துக்கத்தையும் மனிதன் கர்ப்பமென்னும்பிடுக்கையைஅடைந்து அனு பவிக்கிறான். இஃமையிலீலாயெளவனத்திலோ முதுமையிலோ எந்தச் சபத்தையும் அசபத்தையும் செய்கிறானோ அதை ஒவ்வொருபிறப்பி லும் அந்த அந்தப்பருவத்திலுஅனுபவிக்கிறான். கன்றானது ஆயிரம் பசுக்களின்நிவிலிருக்கும் தன் தாயை எவ்விதமடைகிறதோ அது போல முன்பிறப்பில்செய்யப்பட்டகர்மமானது செய்தமனிதனை அடைகிறது. முதலில் நன்றாகஅழுக்கடைந்தஆடையானது பிறகு ஜலத்தால் சுத்தி அடைவதுபோல முதலில் கெட்டகர்மத்தைச்செய்த மனிதனும் பிறகு புண்யகாமத்தால் பரிசுத்தியைஅடைவான். சரீர மானது தவததால்பரிசுத்திஅடைகிறது. தவததால்பெருமையுண்டா கிறது. உபவாஸங்களால் மிகத்தாபமடைந்தவாக்குக்கு இடைவிடாத நீண்டஸுகமுண்டாகும். தீபாவனததால் நீண்டகாலஞ்செய்யப் பட்ட தவததால்உண்டாகும் புண்ணிரத்ததால் பாபங்களை விலக்கிக் கொண்டவர்களாகுது எல்லாஇஷ்டங்களும் நன்றாக ஸித்ததுபெறுது. ஆகாயத்தால் பறவைகளின், அடிச்சுவடும் நீரில் மீன்களின், அடிச்சுவடும் எவ்விதங்களாபபுட்கிறதில்லையோ அதுபோல¹ பிரம்மஜ்ஞானத்தை

அடைந்தவர்களின்வழியானது காணப்படுகிறதில்லை. வேறுள்ள ஆகைப்பங்களாலும்குற்றங்களைச்சொல்லுவகா லும்பயனில்லை.(ஆகையால்) ஸாமர்க்கியக்துடன்சூடியதும் கனக்குத்தகருத்தகம் ஹிதமுமான தர்மத்தைச்செய்குகொள்ளவேண்டும்” என்றுசொன்னார்.

நாற்றெண்பதாவது அத்தியாயம்.

மேமா க்ஷ தர் ம ம். (தொடர்ச்சி.)

(பிரீதிமர், ப்ருதமஹரிஷியானவர் பாக்வாஜநகர உலகநகரீர் ஸ்ருஷ்டி காமநகரக் கூறியநகரச் சொல்லியது.)

யுகிஷ்டிமர், “ஸ்காவரஜங்கமங்களுள்ள இவ்வுலகமுழுதும் எந்விருந்தா உக்பக்தியடைகின்றது? ப்ரளயகாலத்தில் எந்தவஸ்துவைஅடைகிறது? ஒ! பிதாமஹரே! அதனை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். கடல், ஆகாயம், மலை, மேகம், பூமி. அகனி, காற்று இவைகளுடன்சூடிய இவ்வுலகமானது யாரால் படைக்கப்பட்டது? எவ்விதம் பிராணிகள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன? ஜாதிகளின்பிரிவுகள் எவ்விதம் ஏற்பட்டன? அந்த ஜாதிகளுக்குரியசக்தியும் அசக்தியும் தர்மமும் அகர்மமும் எவ்விதமுண்டாயின? உபிரோடிருப்பவர்களின் ஜீவன் எவ்விதமிருக்கிறது? மரித்தவர்கள் எவ்விதக்திற்செல்லுகிறார்கள்? இவ்வுலகிலிருந்து மேலுலகை எவ்விதமுடைகிறார்கள்? இவையாவற்றையும் நீர் எங்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்” என்று கேட்க, பிரீதிமர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“இவ்விஷயத்திலும் ப்ரச்னஞ்செய்கபர ப்வாஜருக்கு ப்ருகவால் சொல்லப்பட்டதும் மிகச்சிறந்ததுமான பழையஇவ்விதிவாஸத்தை உகாஹரிக்கிறாள். கைலைமலையின்கிரகத்தில் ஸ்ரீயால்ஜ்வலிப்பவர் போல் உட்கார்ந்திருக்கும் ப்ருதமஹரிஷியைக்கண்டு பாக்வாஜரான வந்தகடல், ஆகாயம், மலை, மேகம், பூமி, அகனி, காற்று இவைகளுடன் சூடியஇவ்வுலகமானது யாரால் படைக்கப்பட்டது? எவ்விதம் பிராணிகள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன? ஜாதிகளின் பிரிவுகள் எவ்விதம் ஏற்பட்டன? அந்த ஜாதிகளுக்குரியசக்தியும் அசக்தியும் தர்மமும் அகர்மமும் எவ்விதமுண்டாயின? உபிரோடிருப்பவர்களின் ஜீவன் எவ்விதமிருக்கிறது? மரித்தவர்கள் எவ்விதக்திற்செல்லுகிறார்கள்? இவ்விதனைத்தையும் இவ்வுலகத்தையும் மேலுலகத்தையும் நீர் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்டனர். இவ்விதம் ஐயமுற்ற பரவ்ராஜரால் வினவப்பட்டவரும் பூஜ்யரும் ப்ரம்மதேவர்போன்றவருமான அந்த

ப்ருகுவென்னும் பாம்மரிஷியானவர் பிறகு, அந்தப்பரத்வாஜர்பொருட்டு யாவற்றையும் சொல்லத்தொடங்கினார். 'உலகத்திலுத உருவமாகக் கொண்டவரும் உள்ளிருக்கும்ஆத்மரூபியும் ஸ்வாதனரும் விகாரமில்லாதவரும் அழிவில்லாதவரும் ஸுலக்ஷணரூபியும் பற்றுநிலில்லாதவரும் எங்கும்நிறைந்தவரும் ப்ரபுவுமான ஸ்ரீமந்தாராயணரிருந்தார். ப்ரபுருதியைச்சாட்டிவும் வேறானவரும் எப்பொழுதும் பொறிகளுக்குப் புலப்படாதவருமான அந்தப்பிரபுவானவர் ஸ்ருஷ்டிக்களிக்குப்பமுள்ளவராகித் தம்முடையஆயிரத்திலொருபாகத்திலிருந்து ஒருபுருஷனையுண்டிபண்ணினார். பிராணிகள் எவரிடத்திலிருந்து பிறப்படைந்தனவோ, எவரிடத்தில் கிலேபெற்றிருக்கின்றனவோ, எவரிடத்தில் லயத்தை அடைகின்றனவோ அவ்விதக்காரணரும் அவ்யக்தரென்றுப் ப்ரவித்திபெற்றவரும் எப்பொழுதுமிருப்பவரும் தமதுபிறப்புஇறப்புக்குக்காரணமான இடமும் வேற்றுமையும் கிழத்தனமும் மரணமும் குறையும் இல்லாதவரும் பூர்ணருமானதேவரும் மஹரிஷிகளால் அறியப்பட்டவருமாகிய அந்த மானஸரென்று ஒருவர் முதலிலிருந்தார். அந்தமானஸ்தேவா முகலில் மஹதான்னும்பெயருள்ளவரை ஸ்ருஷ்டித்தார். பிறகு, புஜ்யரான அந்தமஹாணம் அஹங்காரத்தைப்படைத்தார். எல்லாப்பிராணிகளையும் தரிக்கும் திறமையுள்ள அஹங்காரமென்னும்புபுவானவா பிரவித்தமான ஆகாயகதை ஸ்ருஷ்டித்தார். ஆகாயத்திலிருந்து ஜலமும் ஜலத்திலிருந்து அக்னியும் வாயுவும் உண்டாயின. பிறகு, அக்னிவாயுக்களின்சேர்க்கையால் பூமியானது உண்டாயிற்று. அந்தப்பூமியிலிருந்து தானாகவெளிவந்த (அஹங்காரமென்ற ப்ரபுவானவா) ஜனிகள் சூழ்ந்த துவ்யமான தாமரைமலரை உண்டிபண்ணினார். அந்த தாமரைமலரிலிருந்து வேதஉருவமுள்ளவரும் அறிவுஜ்ஞாநியமுதலியவற்றின் சிந்தனைபெற்றவருமான பிரம்மதேவர்தோன்றினார். துவ்யவந்துபூதங்களும், அஹங்காரமென்றுப் ப்ரவித்திபெற்றவரும் ப்ரல்லாடலகங்களையும் தன்உருவமாகக்கொண்டவிராட்புருஷனை ப்ரபாடகனவரும் பெரியதேஜஸுள்ளவருமான பிரம்மதேவருடைய உருவங்களையாகும். மலைகள் அவருடைய வலம்பும், பூமியானது அவருடைய மேதஸும் மாம்ஸமுமாகும். கடல்கள் அவருடைய சீரமம், ஆகாயம் வயிறும், காற்றானது மூச்சும், அக்னியானது தேஜஸும், ஆறுகள் அவருடைய நரம்புகளுமாகின்றன. ஸூர்யனும் சந்திரனும் அவருடைய கண்களென்பது ப்ரவிதகம். மேலேயுள்ளதேவலோகமானது அவருடைய அபிஜிஸும், பூமியானது பாதங்

1 'ஸ்ரீமஹாபுராணத்திலாவைக்காச சீரமாகக்கொண்டவரும் நாலுவகையான பிராணிகளைப்படைத்தவரும்' என்பது பழைய உரை.

களும், திக்குக்கள் (அவருக்குக்) கைகளுமாகின்றன. 1 அளவில்லாத உருவமுள்ள அவர், வித்திபெற்றவர்களாலும் அறியக்கூடாதவரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. எல்லாப்பிராணிகளின்றிப்பிற்கும் வேண்டி அஹங்காரத்தைப்படைத்தவர் எவரோ, எவரிடமிருந்து உலகமுண்டாயிற்றோ அவர் அனந்தரென்றுபிரவித்திபெற்றவரும் எல்லாஉலகங்களையும் உருவமாகக்கொண்ட அஹங்காரத்திலிருப்பவரும் மனத்தையியாதவர்களால் அறியக்கூடாதவருமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான்கிறார். நீ எதைக்கேட்டாயோ ஆஃது உனக்குச்சொல்லப்பட்டது' என்றுசொன்னார். பரத்வாஜர், 'இவ்வுலகில் ஆகாயத்திற்கும் திக்குக்களுக்கும் பூதலத்திற்கும் வாயுவுக்கும் அளவுகள்எவை? நான் பிரார்த்திக்கிறேன். நீர் என்ஸந்தேஹமறச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, ப்ருகு சொல்லத்தொடங்கினார்.

'வித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடையப்பட்டதும் அழகுள்ளதும் பலஉலகங்களால் நிறைந்ததுமான இவ்வாகாசமானது அளவில்லாதது. இதன்முடிவானது அறியப்படுகிறதில்லை. ஸூர்யனுடைய ஒளிசெல்லும் இடத்திறகுமேலும் ஸூர்யனும்சந்திரனும் காணப்படாத இடத்திற்குக்கீழும் ஸூர்யனுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியுள்ளவர்களும் அக்கியின் தேஜஸுக்கொப்பான தேஜஸுள்ளவர்களும் தாமாகவேவிளங்குகிறவர்களுமான தேவர்களிருக்கிறார்கள். கௌரவத்தைக் கொடுப்பவனே! ப்ரவித்தமான தேஜஸுள்ள அந்தத்தேவர்களும் செல்லக்கூடாததும் முடிவில்லாததுமாயிருப்பதால் ஆகாயத்தின்முடிவைக் கண்டவர்களில்லையென்று அறிந்துகொள். அளவிடமுடியாததான இவ்வாகாசமானது தாமேவிளங்குகிறவர்களும் நன்றாகஜ்வலிக்கிறவர்களுமான அந்தத்தேவர்களால் மேன்மேலும் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (அதுபோல்) பூமியின்முடிவில் கடல்களும் கடல்களின்முடிவில் இருளும் இருளின்முடிவில்ஜலமும் ஜலத்திற்குப்பிறகு அக்னியும்இருக்கின்றனவென்று கூறுகிறார்கள். பாதாளத்தின்கடைசியில் ஜலமும் ஜலத்திற்குப்பிறகு ஸர்ப்பங்களுக்கதிபர்களும் அவருக்குப்பிறகும்நீரும்பவும் ஆகாசமும் ஆகாயத்திற்குப்பிறகு திரும்பவும் ஜலமுமிருக்கின்றன. இவ்விதமாக ஆகாயத்திற்கும் ஜலத்திற்கும் அக்கினிக்கும் வாயுவுக்குமுள்ள அளவானது தேவர்களாலும் அறியமுடியாததாயிருக்கிறது. அக்னி வாயு ஜலம் பூதலம் இவைகளின் ரூபங்களும் ஆகாயம்போன்றவைகள்தாம். இவைகள், உண்மையை அறிபாடகாரணத்தால் வேறுகத்தோன்று

1 'செறிக்கமுடியாதஉருவமுள்ளஅவா' என்பது வேறுபாடும்.

கின்றன. மூவுலகமென்னும் கடலுக்கும் விதிப்படி அளவிருப்பது போலப் பலவிதமானசாஸ்திரங்களில் முனிவர்களும் 'கூறுகிறார்கள். காணமுடியாததாலும் அறியமுடியாததாலும் அளவு எவனால் சொல்லக்கூடும்? வித்தர்களும் தேவர்களும் செல்லத்தக்க ஆகாயமானது அளவுள்ளதாயிருக்குமாகில் அப்பொழுது (இவ்வாகாயத்திற்குக்காரணரும்) அனந்தரென்று பெயருள்ளவரும் அப்பெயருக்குச்சரியான பெரியஉருவமுள்ளவருமான மானஸபுருஷருக்குப் ப்ரவித்தமான அனந்தரென்னும் பெயரானது பொருளற்றதாகும். எப்பொழுது திவ்யமான அவ்வனந்தருடைய உருவமானது திரும்பவும் வயத்தையும் வளர்ச்சியையும் அடைகிறதோ அப்பொழுது வேறு எவன் அவ்வுருவத்தை அறியத்தக்கவனாவான்? எவன் அந்த அனந்தபுருஷர் போன்றவனோ அவனும் அதன் அளவை அறியத்தக்கவனல்லன். அந்தத் தாமரைமலரிலிருந்து உண்டானவரும் எல்லாமறிந்தவரும் சரீரமுள்ளவரும் ப்ரபுவும் ப்ரஜைகளுக்குப்பதியும் மிக்க உத்தமரும் தர்மம்நிறைந்தவருமான ப்ரம்மாவானவர் முந்தினவராயிருந்தார்' என்று சொன்னார். பரத்வாஜர், 'ப்ரம்மாவானவர் தாமரைமலரிலிருந்து உண்டானவராயிருப்பாரானால் தாமரைமலரானது (அவருக்கும்) முந்தினதாகிறது. நீர் ப்ரம்மாவை முந்தினவராகக்கூறுகிறீர். இதில் எனக்கு ஸந்தேஹந்தான்' என்று சொன்னார். ப்ருகு, 'இவ்வுலகில்' மானஸபுருஷருடைய எந்தஉருவம் ப்ரம்மதேவத்தன்மையை அடைந்ததோ அவ்வுருவமிருக்கும் ஆஸனமுறையைக்கருதுப் பூரியானது தாமரைமலரென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகாயத்திற்கினம்பி நிற்கும் மேருமலையானது அந்தப் பூமியென்னும் தாமரைமலரின்¹ கர்ணிகையாகும். உலகத்திற்கு ப்ரபுவான ப்ரம்மதேவர் அதன் நடுவிலிருந்துகொண்டு உலகங்களையும் மானஸர்களான தேவர்களையும் பலவிதமானபிராணிகளையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறார்' என்று சொன்னார்.

நூற்றெண்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(ப்ருத்வானவர் பரத்வாஜருக்கு மேருமலையிலிருக்கும் ப்ரம்மதேவர் ஜலாதலவியாற்றைப் படைத்தாழறையைச் சொல்லியது.)

பரத்வாஜர், 'மேருமலையின் அடியிலிருக்கும் அந்தப்பிராபீம தேவர் எவ்வதம் ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டித்தார்? ப்ரச்னஞ்செய்யும் எனக்கு இதையெல்லாம் உள்ளபடி சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார்.

¹ தாமரைப்பூவின் நடுவிலிருக்கும்காய்,

ப்ருகு, 'மானஸபுருஷரான அந்தப்ரம்மதேவர்முதலில் பிராணிகளின் படைப்பை மனத்தால் செய்தார், பிராணிகளை நன்றாகக் கவண்டி முதலில் ஜலமானது உண்டிபண்ணப்பட்டது. அந்தஜலமானது எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உயிராயிருக்கிறது. ப்ரஜைகள் அந்தஜலத்தால் வளர்ச்சி அடைகின்றன. ப்ரஜைகள் அதனால் விடப்பட்டவைகளாய் நாசமடைகின்றன. இவ்வுலகம் யாவும் அதனால் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. பூமியும் மலைகளும் மேகங்களும் உருவமுள்ள மற்றவைகளுமான யாவும் ஜலத்தாலுண்டானவையென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஜலமே அந்த உருவங்களுள்ளதாக அசைவற்று நிற்கின்றது' என்று சொன்னார். பரத்வாஜர், 'ஜலம் எப்படி உண்டாயிற்று? அக்கியும் வாயுவும் எப்படி உண்டாயின? பூமியானது எவ்விதம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது? இவ்விஷயத்தில் எனக்கு ஸந்தேஹம் பெரிதாயிருக்கிறது' என்று சொன்னார். ப்ருகு சொல்லத்தொடங்கினார்.

'ஓ! ப்ரம்மண! முன்காலத்தில் ஒருப்ரம்மகல்பத்தில் ப்ரம்மரிஷிகள் சேர்ந்தபொழுது மஹாத்மாக்களான அவர்களுக்கு உலகங்களின் உத்பத்தியைப்பற்றி ஸந்தேசமுண்டாயிற்று. அந்த ப்ரம்மணர்கள் மௌனத்தை அடைந்து அசைவற்றவர்களும் ஆகாரத்தைவிட்டவர்களும் காற்றை உண்பவர்களுமாக நூறுதேவவருஷம் ஞானநிஷ்டையை அடைந்திருந்தார்கள். வேதரூபமானவாக்கானது அவர்களையே வர்களின் செவியையும் அடைந்தது. அப்பொழுது ஆகாயத்திலிருந்து திவ்யமான ஒருவாக்கு உண்டாயிற்று. முன்காலத்தில் ஆகாசமானது அஸ்தமயத்தை அடைந்ததும், சப்தமில்லாததும், (அசையாத) மலைபோன்றதும், சந்திரனும் ஸூரியனும் வாயுவும் நாசமடைந்ததுமாகித் தூக்கமடைந்துபோலிருந்தது. அவ்வித ஆகாசத்திலிருந்து இருள்விரிந்து வேரோர் இருளுண்டானதுபோல ஜலமுண்டாயிற்று. அந்தஜலம் விழுந்ததால் வாயு உண்டாயிற்று. இவ்வுலகில் ஒட்டையிலல்லாதபாத்திரமானது சப்தமில்லாததாய்க்காணப்படும். அப்பாத்திரம் ஜலத்தால் நிறைக்கப்படும்பொழுது அதிலுள்ள வாயுவானது (கிளம்பிச்) சப்தத்தை எவ்விதமுண்டுபண்ணுமோ அதுபோல இடைவெளியில்லாமல் ஆகாயத்தின் நடுவானது ஜலத்தால் தகையப்படும்பொழுது கடலின்லுட்ததைப்பிளந்துகொண்டு சப்தத்தின் வாயுவானது கிளம்பிற்று. கடலின்மோதலாலுண்டான அக்காற்றானது வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. அஃது ஆகாயமென்னும் இடத்தை அடைந்து ஓய்வடையாமலிருக்கிறது. அந்தக்காற்றும் ஜலமும் ஒன்றோடொன்று உரையும்பொழுது அதிலிருந்து ஜலவிக்

தேஜஸுள்ளதும் அதிகபலமுள்ளதும் நீண்டஜ்வாலைகளுள்ளது
மான அக்னியானது ஆகாயத்தை இருளில்லாததாகச்செய்துகொண்டு
உண்டாயிற்று. அக்னியானது காற்றுடன்சேர்ந்துகொண்டு ஆகா
யத்திலிருந்து ஜலத்தைக் கெட்டியாகச்செய்கிறது. அக்னிவாயுக்
களின்சேர்க்கையால் அந்தஜலமானது கெட்டியாயிருக்குந்தன்மை
யைஅடைகிறது. அந்தஆகாயத்திலிருந்துவிழுந்த ஜலத்திலுள்ள
ஸ்நேஹமென்னும் குணமானது கெட்டியாயிருக்குந்தன்மையை
அடைந்து பூமித்தன்மையைஅடைந்திருக்கிறது. பூமியானது ரஸங்
களுக்கும் எல்லாவிதமானமணங்களுக்கும் ஸ்நேஹங்களுக்கும் அட்
படியே பிராணிகளுக்கும் காரணமென்றுதெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.
இந்தப்பூமியில் யாவுமுண்டாகின்றன' என்றுசொன்னார்.

நாற்றெண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(மரபதலிய ஸ்தாவரங்களும் ஐந்துபூதங்களாலும் நிறைந்தனவேன்றும்
அவைகளுக்கும் ஜீவன்மதலியவை உண்டென்றும் சொல்லியது.)

பரத்வாஜர், 'இவ்வுலகங்கள் எந்தப்பூதங்களால் வ்யாபிக்கப்
பட்டிருக்கின்றனவோ, எவைகள் மஹா பூதங்களென்று பெயருள்ள
வைகளோ, எவைகளை முன்காலத்தில் ப்ரம்மதேவர் உண்டிபண்ணினா
ரோ அந்தப்பூதங்கள் ஐந்தென்றுசொல்லப்படுகின்றன. பெரியபுத்தி
யுள்ள அந்தப்ரம்மதேவர் பல்லாயிரம் பிராணிகளைப்படைத்துருக்கும்
பொழுது ஐந்தேபூதங்களென்பது எவ்விதம் பொருத்தமுள்ளதா
கும்?' என்றுகேட்டார். ப்ருகு, 'மஹத்தென்னும்பதம் கணக்கில்
லாதவைகளைச் சொல்லும். பூதம்என்றபதத்திற்குப் பிறப்படைந்த
வைகளென்று பொருளாகும். அக்காரணத்தால் மஹாபூதமென்ற
இப்பதம் அவைகளுக்குப்பொருத்தமுள்ளதாகும். பிராணிகளின்
சரீரம் ஐந்துபூதங்களாலுண்டிபண்ணப்பட்டதாகிறது. இச்சரீரத்தி
லுள்ள சேஷ்டையானது வாயுவும், இடைவெளியானது ஆகாயமும்,
சூடானது அக்னியும், தரவமானது ஜலமும், கடினமானது பூமியுமா
கின்றன. இவ்விதம் ஸ்தாவரஜங்கமங்களெல்லாம் இவ்வைந்துபூதங்க
ளுடன்கூடியவையாயிருக்கின்றன. இந்தநியங்களைப் பெயர்வாய்
ந்தவைகளான செவியும் பூச்சுமும் நாச்சுமும் தாவரமும் கண்ணாம்பும் பூந்து

1 'ஸமுத்தக்ஷிபதே' என்பது உரையாகும்.

பூதங்களைச் சேர்ந்தவைகள்தாம்' என்று சொன்னார். பரத்வாஜர், 'ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் ஐந்துபூதங்களுடன்கூடியவைகளென்றால் ஸ்தாவரங்களின்சரீரத்தில் ஐந்துபூதங்கள் காணப்படவில்லையே? உண்மையில் சூடும் சேஷ்டையுமில்லாதவைகளும் கடினமுமான மரங்களின்சரீரத்தில் ஐந்துபூதங்களும் காணப்படவில்லையே? அவைகள் கேட்பதில்லை; பார்க்கிறதில்லை; மனதையும் ரஸத்தையும் அறிகிறதில்லை; ஸ்பர்சத்தையும் அறிகிறதில்லை. ஆகையால், அவைகள் எவ்விதம் ஐந்துபூதங்களுடனும் கூடியவைகளாகும்? த்ரவமும் சூடும் பூமியும் வாயுவுமில்லாததாலும், ஆகாயம் அவைகளில் காணப்படாததாலும் மரங்களுக்குப் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையில்லையே?' என்றுகேட்டார்.

ப்ருகு சொல்லத்தொடங்கினார். 'கெட்டியாயிருந்தாலும் மரங்களுக்கும் ஆகாயமிருக்கிறது; ஸந்தேஹமில்லை. (அக்காரணம்பற்றியே) அம்மரங்களுக்கு எப்பொழுதும் பூவும் கனியும் வெளிப்படுவது பொருத்தமுள்ளதாயிருக்கிறது. உஷ்ணத்தால் சிறமும்வாடுகிறது. பட்டையும் கனியும் பூவும் வாடுகிறதும் உதிர்கிறதாமாயிருக்கின்றன. ஆகையால், இம்மரங்களுக்கு ஸ்பர்சமிருக்கிறது. காற்று, அக்தி, இடிஇவைகளின் அதிர்ச்சியினால் சனியும் பூவும் உதிர்கின்றன. ஒலியானது செவியாலன்றோ உடறிக்கப்படும். ஆகையால் மரங்கள் செவியுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. கொடியானது மயிததைச்சுற்றிக் கொள்ளுகிறது; எல்லாவிடத்திலும் செலவுகிறது. சண்ணில்வாத வனுக்கு வழிகாணப்படுகிறதில்லையே? ஆகையால், மரங்கள் சண்ணுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. அவ்விதம் சுத்தமும் அசுத்தமுமான பலவிதமணங்களாலும் நூபங்களாலும் மரங்கள் பேயிலலாதவைகளும் பூக்களுள்ளவைகளும் கின்றன. ஆகையால், மரங்கள் மூக்குள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. வேர்களால் சண்ணைக்குடிப்பதாலும் வ்யாதிக்காணப்படுவதாலும் வ்யாதிக்குச் சிகித்ப்பையிருப்பதாலும் மரங்களுக்கு தாவிருக்கிறது. மனிதன் தாமரைத் தண்டை வாயில்வைத்து நீரையா இழுப்பதுபோல மாமானது காற்றுடன் கூடியதாகி வேர்களால் நீரைக்குடிக்கிறது. ஸுக்ஷுங்களை அறிவதாலும் வெட்டப்பட்டது தவிர்ப்பதாலும் மரங்களுக்குள் ஐவ்விதம் அறிக்கிறேன். அவைகளுக்கு அறிவிலையென்பதில்லை. அந்தம் தத்தால் குடிக்கப்படும் அந்நீரைக் காற்றும் அக்னியும் ஜீர்ணமாகும்படி செய்கின்றன. ஆகாயம் ஜீர்ணமாகுங்கொணத்தலை மரங்களுக்கு ஸந்தேஹமும் வளர்ச்சியுமுண்டாகின்றன. ஜங்கமங்கள் யாவற்றிற்கும்

சரீரத்தில் ஐந்துபூதங்களில் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறாயிருக்கின்றன. அவைகளால், சரீரம் நடைபெறுகிறது. இந்தச்சரீரத்திலுள்ள தோல் மாம்ஸம் எலும்புகள் மஜ்ஜை நரம்பு என்ற இவ்வைந்தும் பூமியின் உருவமாகும். தேகமுள்ளவனுக்குள்ளதேஜஸும் கோபமும் கண்ணும் சூடும் ஆஹாரத்தை ஜீர்ணமாசுசெய்யும் அக்நியமாகிய ஐந்தும் அக்னியின் உருவங்களாகும். செவி, மூக்கின்த்வாரம், வாய், ஹ்ருதயம், குடல் என்ற சரீரத்திலுள்ள இவ்வைந்துபாகங்களும் பிராணிகளுக்கு ஆகாயத்திலிருந்து உண்டாகின்றன. ஜலங்கள் பிராணிகளின் சரீரத்தில் எப்பொழுதும் ச்லேஷ்மம், பித்தம், வேர்வை, வஸை, உதிரம் என்னும் ஐந்து விதங்களாயிருக்கின்றன. பிராணியானது ப்ராணனென்னும் வாயுவால், அசைவுள்ளதாகிறது; வ்யானென்னும் வாயுவால் பலமாகச் செய்யும் வேலையைச் செய்கிறது; அபானென்னும் வாயுவால் கீழாகச் செல்லுகிறது; ஸமானென்னும் வாயுவால் ஸமமாயிருக்கிறது; உதானென்னும் வாயுவால் மூச்சு விடுகிறது. மார்புமுதலிய (வாக்கின்) இடங்களின் வேற்றுமையால் பேசுகிறது. இவ்விதம் ஐந்து விதமான இந்தவாயுக்கள் இவ்வுலகில் பிராணியைச் சேஷ்டையுள்ளனவாகச் செய்கின்றன. சரீரியானது பூமி ரூபமான மூக்கினால் மணமென்னும் குணங்களை அறிகிறது; ஜலரூபமானாவால் ரஸத்தை அறிகிறது; ஜ்யோதி ரூபமான கண்ணால் ரூபங்களைப் புரிகிறது; வாயுரூபமான த்வக்கால் ஸ்பர்சத்தை அறிகிறது. ப்ராணியானது ஆகாயரூபமான செவியால் சப்தத்தைக்கேட்கிறது. கந்தம், ஸ்பர்சம், ரஸம், ரூபம், சப்தம் (இவ்வைந்தும்) இவ்வைந்து பூதங்களின் குணங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. மணமென்ற அந் தக்குணத்தின் விரிவாகச் சொல்லப்படும் பேதங்களைச் சொல்லுகிறேன். விரும்பப்படும் மணம், விரும்பத்தகாத நாற்றம், இனிப்புள்ளது, உறைப்புள்ளது, மற்றவைகளை அடக்குந்திறமையுள்ளது, பலவகைவாஸனைச் சேர்க்கையுள்ளது, ஸ்நேஹகுணத்துடன் கூடியது, காரமுள்ளது, சுத்தமாயிருப்பது என்று தீப்படி ஒன்பது விதமாகப் பூமியிலுள்ள மணமென்ற குணத்தின் வேற்றுமையைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். கண்களால் (பூமியிலுள்ள) ரூபத்தைக்காண்கிறான். வாயு ரூபமான 'த்வக்' என்னும் தூந்திரியத்தால் ஸ்பர்சத்தை அறிகிறான். சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம் என்ற குணங்களும் (பூமியிலுள்ளனவாகக்) கூறப்படுகின்றன. ரஸத்தின் அறிவுையும் உபதேசிக்கிறேன். அதைச் சொல்லுமென்னிடமிருந்து கேள். ஸமானது பிரவித்தமானபுத்தியுள்ள பண்டிதர்களால் பலவிதமாகக் கூறப்படுகிறது. ஜலத்

தின் உருவமானரஸமானது இனிப்பு, உப்பு, கசப்பு, துவர்ப்பு, புளிப்பு, உறைப்பு என்று இவ்விதம் ஆறுவிதப்பிரிவுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அக்னியானது சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம் என்ற மூன்று குணங்களுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அக்னியுருவமான கண்ணானது ரூபங்களைப்பார்க்கிறது. ரூபமும் பலவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அக்னியின்குணமான ரூபமானது குட்டை, நீளம், பருமை, சதுரம், சிறிது, உருண்டை வடிவமுள்ளது, வெளுப்பு, கறுப்பு, சிவப்பு, மஞ்சள், ¹ நீலச்சிவப்பு, கெட்டியாயிருப்பது, பிசுக்குள்ளது, மெழுகுள்ளது, சொரசொரப்புள்ளது, மெதுவாயுங் கெட்டியாயுமிருப்பது என்று இவ்விதம் ²பதினாறுவிதமானவேற்றுமையுள்ளதாகக்கூறப்படுகிறது. வாயுவானது, சப்தம் ஸ்பர்சம் என்ற இரண்டு குணமுள்ளதாக அறியத்தக்கது. அவைகளில், ஸ்பர்சகுணமானது வாயுவுக்கு முக்கியமாகும். ஸ்பர்சமும் பலவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. சீதம், உஷ்ணம், ஸுகம், துக்கம், ³ ஸ்நேஹமுள்ளது, ஸ்நேஹமில்லாதது, ⁴ கரடுமுரடு, மிருதுவானது, தீக்ஷணமானது, லகுவானது, ⁵ மிகவுங்கனமானது என்று இவ்விதம் வாயுவின்குணமான ஸ்பர்சமானது பன்னிரண்டிவகையுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவ்வைந்துபூதங்களில் ஆகாயமானது ஒரேகுணமுள்ளதாகும். அக்குணமானது சப்தமென்றே சொல்லப்படுகிறது. அந்தச்சப்தத்திற்குள்ள பலவகைப்பட்டவிரிவைச் சொல்லுகிறேன். ஷட்ஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்யமம், தைவகம், பஞ்சமம், நிஷாதம் என்று ஆகாசத்திலிருந்து ⁶ உண்டாகும் சப்தமென்றகுணம் ஏழுவகையுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ⁷ சப்தமானது ⁸ எல்லாவிடத்திலுமிருந்தாலும் பேரிமுதலிய வாத்தியங்களில் மூன்றுஸ்வரங்களுடன்கூடியதாக வெளிப்படுகிறது. மிருதங்கம், பேரி, சங்கம், மேகம், ரதம், (மற்ற) ப்ராணி, பிராணியல்லாதது இவைகளினுடையதாகக் கேட்கப்படும் சப்கமும் ஷட்ஜமுதலிய இந்த எல்லாஸ்வரங்களையும் சேர்த்துத்தென்றே சொல்லப்படுகிறது. ஆகாயத்திலிருந்து உண்டான சப்தமானது இவ்விதம் பலவித உருவமுள்ளதாகிறது. ஆகாயத்திலிருந்து உண்டாகும் சப்தத்தை

¹ மயிலதோகையின் நிறம்போன்றது. ² வேறுபாடாகொளப்படும்.

³ மெய்யப்பலானது. ⁴ மென்மையற்றது.

⁵ இங்கு 'சூருதரீ' என்பதுமூலம். இதற்கு 'மிகவும் குறுவானது' என்பது பொருள். 'சூருதரீ' என்பதால், குறுவானது என்று ஒன்று உண்டாகும், ஆகையால், வாயுவின் குணம் பன்னிரண்டென்றும் பலபாடரை கூறுகிறது.

⁶ 'வ்யாபகமாய்' என்பது வேறுபாடும்.

வெளியிலுள்ள காற்றின் குணமான ஸ்பர்சமானது தடைசெய்யாமலிருக்குமாகில் மனிதன் அறிவான்; வாயுவின் ஸ்பர்சங்கள் சப்தம் தடைப்படும்படி விரோதமாயிருக்குமாகில் அதை அறியமாட்டான். சரீரத்திற்குக்காரணமான அந்த ஐந்துபூதங்களும் எப்பொழுதும் அந்த ஐந்துபூதங்களாலுமே வருத்தியடைகின்றனவாகும். ஜலமும் அக்னியும் காற்றும் எப்பொழுதும் பிராணிகளிடம் விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. பிராணன்களை வ்யாபித்துக்கொண்டு இச்சரீரத்திலிருக்கும் இந்தப்பூதங்கள் சரீரத்திற்குமூலமாகின்றன¹ என்று சொன்னார்.

நாற்றெண்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(சரீரத்திலுள்ள பிராணன்மதலியவற்றின் காரியவசேஷங்களாகச் சொல்லியது.)

பரத்வாஜர், 'சரீரத்திலுள்ள¹ அக்னியானது பார்த்திவமான சரீரத்தை அடைந்து எவ்விதமிருக்கிறது? வாயுவானது சரீரத்தில் வெவ்வேறான இடங்களிலிருந்துகொண்டு சரீரத்தை எவ்விதம் நடத்துகிறது?' என்று கேட்க, ப்ருகு சொல்லத்தொடங்கினார்.

'தோஷ்டில்லாத ப்ராம்மண! பலமுள்ளவாயுவானது பிராணிகளின் சரீரங்களை எவ்விதம் நடைபெறச்செய்கிறதோ அவ்விதம் வாயுவின் கதியையும் நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். சரீரத்தை அகித்தவரும் அக்னியானது² சிரஸை அடைந்திருக்கிறது. பிராணவாயுவானது சிரவிலும் அக்னியிலுமிருந்துகொண்டு தன்வேலையைச் செய்கிறது. அந்தப் பிராணனானது பிராணியும் எல்லாப் பிராணிகளின் ஆத்மாவான ஸதானபுருஷனுமாயிருக்கிறது. அந்தப் பிராணன் மனமும் புத்தியும் அஹங்காரமும் பூதங்களும் மறறவிஷயங்களுமாயிருக்கிறது. இவ்விதம் இவ்வுலகிலுள்ள பிராணிகளெல்லாம் பிராணவாயுவால் பரிபாலிக்கப்படுகின்றன. அந்தவாயுவானது ஸமானருபியாய்க்³ கோஷ்டத்திலிருந்துகொண்டு ஸமானனுக்குரிய வேலையைச் செய்துகொண்டிருக்கிறது. புத்திராசயத்தின் அடியையும் மலாசயத்தையும் அக்னியையும் அடைந்துகொண்டிருக்கும் அபானவாயுவானது மூத்திர

1 இங்கு, அக்னி என்பதற்கு 'ஜ்வாதமா' என்பது பழைய உரை.

2 இங்கு, 'சிரஸ' என்றால் 'பராத்மா' என்பது பழைய உரை.

3 சூடல; அதாவது, இங்கு சரீரத்தின் மதயபாகம்.

ரத்தையும் மலத்தையும் வெளியிற்செல்லும்படி செய்துகொண்டிருக்கிறது. சரீரசரீரத்தில் ஸமர்த்தர்களான ஜனங்கள், முயற்சி தொழில் பலம்என்றமூன்றுகாரியங்களிலும் ஒன்றாயிருப்பது எதுவோ அது உதானவாயுவென்று உபதேசிக்கிறார்கள். அதுபோல மனிதர்களின்சரீரங்களிலுள்ள எல்லாஸந்திகளிலுமிருக்கும் வாயுவானது வ்யானென்று சொல்லப்படுகிறது. த்வக்குமுதலிய ஏழுதாதுக்களிலும் பரவியிருக்கும் அக்ரியானது ¹ஸமானவாயுவால் ஏவப்பட்டு அன்னரஸங்களையும் ²ஏழுதாதுக்களையும் ³தோஷங்களையும் பரிணமிக்கச்செய்துகொண்டிருக்கிறது. பிராணவாயுவுக்கும் அபானவாயுவுக்கும்நடுவிலுள்ள இடத்தைஅடைந்து அவ்விரண்டிவாயுக்களுடனும் கூடிய அக்ரியானது ஆகாரத்தை நன்றாகப் பாகஞ்செய்கிறது. முகமுதல் குதஸ்தானம் ⁴வரையிலுள்ள பிராணன்செல்லும் மார்க்கமானது கடைசியில் குதமென்றுபெயருள்ளதாகிறது. இது (பிராணன்செல்லத்தக்க) பெரியவழியாகும். அதிலிருந்து பிராணிகளுக்குச் சரீரத்திலுள்ளபிராணன் செல்லத்தக்கவழிகளான எல்லா நாடிகளும் உண்டாகின்றன. பிராணவாயுவின்சேர்க்கையிருப்பதால் (எல்லாவிடத்திலும் அக்ரியின்) ஸம்பந்தமுண்டாகிறது.சூடென்பது எதுவோ அஃது அக்ரியென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்த அக்ரியானது பிராணிகளின் ஆகாரத்தைப் பாகஞ்செய்கிறது. பிராணனானது அக்ரியின்வேகத்தால் செல்லத்தக்கதிறமையுள்ளதாகிறது. அது குதஸ்தானத்தின்கடைசியில் தடைப்பட்டுத் திரும்புகிறது. அந்தப்ராணனானது உயரவந்து திரும்பவும் அக்ரியைப்பரவச்செய்கிறது. நாடியின்கீழ்ப்பாகம் ⁵பக்வாசயம் என்றும் அதன் மேல்பாகம் ⁶ஆமாசயமென்றும் சொல்லப்படும் சரீரத்திலுள்ளஎல்லாப்ராணன்

¹ வேறுபாடும்.

² ஏழுதாதுக்களாவன:—‘த்வக், உசிரம், மாம்ஸம், மேதஸ், எலும்பு, மஜ்ஜை, சுக்லம்’ என்பனவையாகும்.

³ வாதம், பித்தம், கபம் என்றமூன்றுமாம். ஜாடராக்னியானது இவ்வேழுதாதுக்களிலிருக்கிறது. அவைகளில்ஒவ்வொன்றையும் பாகஞ்செய்து அதிலுள்ளமலதலையும் ஸாரபாகத்தையுற்பித்ததுச் சரீரத்தைப் பரிபாலிக்கிறது. அவைகளில் ‘த்வக்’ என்றமலதலதாதுவில் உகிரமானது ஸாரமாகவும் மலமானது கலணிக்ஷணமலமாகவும் வேறுபடுகின்றன. இப்படியே பிண்டமுள்ளதாதுக்கள முத்தியுள்ளதாதுக்களின் ஸாரமாகும். உகிரத்தின் மலம்பகமும், மாம்ஸத்தின்மலம் பித்தமும், மேதஸின்மலம்வேர்வையும், எலும்பின்மலம்மயிரும், கஜமும், மஜ்ஜையின் மலம் ஸ்வேஜமும் ஆகும். இதன் விவரம் சரகஸம்ஸரிதை மிகுதலாஸ்தாரம், பத்தொன்பதாவது அக்ரியாயத்தில் தெளிவாக்கக் கூறப்படுகிறது.

⁴ வேறுபாடும்.

⁵ பாகமானஆகாரமிருக்கும் இடம். ⁶ பாகமாகாதஆகாரமிருக்காமிடம்.

களும் நாபியின்நடுவில் இடமுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. ஹ்ருத யத்திலிருந்து மேலுங் கீழும் குறுக்காகவும் வெளிப்படும்நாடிகள்யாவும்¹பத்துவிதமான ப்ராணவாயுக்களால் ஏவப்பட்டு ஆகாரத்தின் ஸாரங்களை அந்தஅந்தஇடத்தில் சேர்ப்பிக்கின்றன.²இது யோகங் களுக்குரியவழியாகிறது. ச்ரமத்தை ஜயித்தவர்களும்³ஸமபுத்தியுள் ளவர்களுமான எந்தத்தீரர்கள் தலையில்செல்லும்ஸுஷும்னைஎன்ற நாடியில் மனத்தைச்செலுத்தினார்களோ அவர்கள் இந்தவழியாக ப்ரம்மபதத்தைஅடைகிறார்கள். இவ்விதம் பிராணிகளுடைய எல்லா விதமானப்ராணவாயுவினும் அபானவாயுவினும் அக்நியானது வைக் கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தஅக்நியானது ஸ்தாலியில்வைக்கப்பட்டது போல அந்தப்ராணவாயுவுள்ளவிடத்தில் எப்பொழுதுமிருக்கிறது' என்றுசொன்னார்.

நாற்றெண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

('சீர்த்தந்தக்காட்டிலும் வேறுக ஜீவனாகு' என்று பரத்வாஜர் ஆக்ஷேபித்தது.)

பரத்வாஜர் கேட்கத்தொடங்கினார். 'ப்ராணவாயுவானது ஜீவிக்கச்செய்வதும் அந்தப்ராணவாயுவே சேஷ்டைகளைச்செய்வதும் மூச்சளிடுவதும் பேசுவதுமாயிருக்குமாகில் அப்பொழுது ஜீவனென் பது பயனற்றதாகும். உஷ்ணமாயிருப்பதென்பது அக்நியின்உருவ மாயும் அவ்வச்சீயே பாசஞ்செய்வதாயும் அக்நியானது ஆரீகாரத்தை ஜீர்ணஞ்செய்வதாயும் இருக்குமாகில் அப்பொழுது ஜீவன் பயனற்ற தாகும். மாணத்தைஅணுகிறபிராணியின்ஜீவஞ்ஞாபாணப்படுகிற தேயிலலை. (அச்சமயத்தால்) வாயுமட்டில் இச்சீர்த்ததைவிடுகிறது. சூடுஎன்பது நாசமடைகிறது..அன்றியும் ஜீவஞ்ஞாபாணவாயுவை விட வேறொருவதுகொண்டு பிராணனை முக்குடியமாகக்கொண்டதா? அல்லது வேற்றுமையிலலாமல் பிராணவாயுவுடன் சேர்க்கைஅடைந் ததா? வேறொருக்குமாகில் சுழல்காறறுங் காணப்படுவதுபோலப் பிராணவாயுக்கூட்டங்களுடன் சேர்ந்துசெல்லுகிறநாசக்தாணப்படும்.

1 'ப்ராண, அபான, வாயான, உதான, ஸமான, நாச, கூர்ம, க்ருகர, தேவதத்த, தனஞ்சய' என்பன.

2 மூலம்மூதலாசுதம்வகையிலுள்ளவழியானது' என்பதுமழையறை.

3 வேதபாடம்.

ஜீவன் வேற்றுமையின்றிச் சேர்க்கையடைந்திருக்கின் பிராணவாயு நசிக்கும்பொழுது அ்தனுடன்கூட ஜீவனும் நாசமடையும். கிணற்று ஜலத்தில் வேறுஜலமும் அக்னியில்தீபமும் சேர்க்கப்படுமொகில் அவ்வி ரண்டும் அவற்றுடன் நசிப்பதுபோல ஜீவனுது ப்ராணவாயு அக்னி இவைகளினுருவமுள்ளதானால் அவைகளுடன் நசிக்கும். அவைகளை விட வேறயிருந்தால் கடலில்போட்டதண்ணீர்க்குடம் அப்பெருங் கடல்விலகியபின் வேறாகக்காணப்படுவதுபோலப் பிராணவாயுவை விட வேறாகக்காணப்படும். ஐந்துபூதங்களுக்கும்பொதுவான இச் சரீரத்தில் ஜீவனென்பதுஏது? அவ்வைந்துபூதங்களுள் ஒன்றில்லா விட்டால் நான்குக்குச் சேர்க்கையிருப்பதில்லை. 1இருப்பிடமில்லா விட்டால் ஜலம்நாசமடைகிறது. மூச்சை அடக்குவதால் வாயுநாச மடைகிறது. 2குடல்பிளந்துபோவதால் ஆகாசம்நாசமடைகிறது. ஆகாரமில்லாததால் அக்னியானது நாசமடைகிறது. நோய்களாலும் உயிர்போவதாலும் பூமி சிதறிப்போகிறது. (இவ்விதம்) இவ்வைந்து பூதங்களில் ஏதாவதொன்று நாசமடையுமானால் சரீரம் மரணத்தை அடைகிறது. அச்சரீரம் மரணத்தை அடைந்தால் ஜீவனுது எதைத் தொடர்ந்துஓடுகிறது? ஜீவன் எதை அறிகிறது? எதைக் கேட்கிறது? எதைப் பேசுகிறது? ஒருமனிதன், 'இந்தப்பசுவானது பர லோகத்திலிருக்குமென்றேத் துன்பங்களிலிருந்துமீட்டுவைக்கப்போ கிறது' என்றுகருதிப் பசுவைத் தானஞ்செய்துவிட்டு மரிக்கிறானே; அந்தப்பசுவானது எவ்விடமிட்குவைக்கப்போகிறது? பசுவும் அதைப் பெறுவாக்கொண்டவனும் கொடுத்தவனும் இவ்வுலகிலேயே ஸமமாக நாசமடைகிறார்களே; அப்பொழுது அவர்களுக்கு எவ்கிருந்து சேர்க்கையுண்டாகும்? பறவைகளாலபுஜிக்கப்பட்டவனுக்கும் மலையின் உச்சியிலிருந்து விழுந்தவனுக்கும் தீயாலஎரிக்கப்பட்டவனுக்கும் திரும்பவும் எதிலிருந்துஜீவனமுண்டாகும்? வெட்டப்பட்டமரத்தின் வேரானது முளையாமலபோனால் அந்தமரத்திலுண்டானவிதைகள் முளைக்கின்றன. மரித்தவன் எங்கே திரும்பவும் வருகிறான்? (ஆகையால,) விதைமட்டும் முன்காலததில் உண்டிபண்ணப்பட்டிருக்கிறது. இந்தவிதையானது சரீரமாய்ப்பரிணமிக்கிறது. மரித்தவர்களைவார்களும் நாசமடைகிறார்கள். ஒருவிதையிலிருந்துண்டான வேறொரு விதை முளைத்துக்கொண்டிருக்கிறது' என்றுசொன்னார்.

1 'ஆகாரமில்லாவிட்டால்' என்பதுவேறுபாடும்.

2 'வாயு தலையவதமுலகுடல் அடைக்கப்பட்டதால்' என்பது பழைய உரை.

நாற்றெண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(ப்ருகு, சரீரத்தைக்காட்டிலும் ஜீவன் வேறுக
இருக்கிறதென்று வளக்கியது.)

ப்ருகு, 'ஜீவர்களுக்கும் தானத்திற்கும் செய்தகர்மத்திற்கும் நாசமில்லை. ஜீவன் வேறுசரீரத்தை அடைகிறான்; இச்சரீரமட்டும் நாசமடைகிறது. விறகுகள் எரிக்கப்பட்டபின் அக்ரியானது நாசமடையாமலிருப்பதுபோலச் சரீரநாசமடையும்பொழுது அச்சரீரத்தை அடைந்திருக்கும் ஜீவன் நாசமடைகிறதில்லை' என்று சொன்னார்.

பரத்வாஜர், 'அக்ரிக்குநாசமில்லாததுபோல ¹அந்தஜீவனுக்கு நாசமில்லாதிருந்தால் விறகு உபயோகமடைந்தமுடிவில் அந்த அக்ரினிகாணப்படுகிறதில்லையே; வழியும் ப்ரமாணமும் இருப்பிடமும் காணப்படாததும் விறகில்லாமல் அவிந்துபோனதுமான அந்த அக்ரியை நாசமடைந்ததென்றே நானறிகிறேன்' என்று சொல்ல, ப்ருகு சொல்லத்தொடங்கினார்.

'ஜீவனுக்கும் விறகிலிருந்த அக்னிக்கும் எப்பொழுதும் நாசங் கிடையாது. விறகுகள் உபயோகமடைந்த பிறகும் அக்னியானது இருந்துகொண்டே காணப்படாமலிருக்கிறது. வேறு இடமில்லாத அந்த அக்னி ஆகாயத்தை அடைந்துகொண்டிருக்குங்காணத்தால் அறியக்கூடாததாயிருக்கிறது. அதுபோலச் சரீரத்தைவிட்டபின் ஜீவன் ஆகாயத்தை அடைந்ததாயிருக்கிறது. அது ஸலக்ஷ்மமாயிருப்பதால் விறகில்லாத அக்னிபோல அறியப்படுகிறதில்லை. அக்னிபோல் ப்ரகாசத்தன்மையுள்ளதாக இந்திரியங்களைத் தரிப்பது எதுவோ அது ஜீவன் என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ப்ராண வாயுவினால் தரிக்கப்படும் அக்னியானது அந்தவாயு நாசமடைவதால் நாசமடையும். சரீரத்திலுள்ள அந்த அக்னியானது நாசமடைந்தவுடன் அறிவற்ற அச்சரீரமானது கீழே விழுந்து பூமியிருவத்தையடையும். ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங்களுமான வஸஸ்ப்ராணிகளின் சரீரத்திற்கும் பூமியன்றோ இடமாயிருக்கிறது? காற்றானது ஆகாயத்தைத் தொடர்ந்துசெல்லுகிறது. அக்னியானது அந்தக்காற்றைத் தொடர்ந்துசெல்லுகிறது. அந்த ஆகாயம் காற்று அக்னிமூன்றும் ஒன்றாயிருக்குந்தன்மையுண்டு. ஜலம்பூமி என்ற ஜ்ரணமும் பூமியில்

நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஆகாயமுள்ளவிடத்தில் காற்றும் காற்றுள்ள விடத்தில் அக்னியுமிருக்கின்றன. அவை வடிவமில்லாதவைகளென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஜலமும் பூமியும் மூர்த்தியுள்ளவைகளாகும்' என்றுசொன்னார்.

பரத்வாஜர் சொல்லத்தொடங்கினார். 'பாபமற்றவரே! சரீரமாகப்பரிணமித்த உருவங்களில் பூமியும் ஜலமும் அக்னியும் காற்றும் ஆகாயமும்போல ஜீவனும்இருக்குமாகில அஃது அந்தச்சரீரத்தில் என்னலக்ஷணமுள்ளதாயிருக்கிறது? இதை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். ஐந்துபூதங்களின் உருவமுமுள்ளதும் ஐந்துவிஷயங்களிலும் ஆசையுள்ளதும் அவ்விஷயங்களை அறிவிக்கத்தக்க ஐந்து பொறிகளுடன்கூடியதுமான பிராணிகளின்சரீரத்தில் ஜீவன் எவ்விதமாயிருக்கிறதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். உதிர மாம்ஸங்களின் சேர்க்கையுள்ளதும் மேதஸ நரம்பு எலும்புகளின் கூட்டமுள்ளதுமான சரீரமானது பிளக்கப்படும்பொழுது ஜீவன் காணப்படுவதேயில்லை. பஞ்சபூதங்களாலாகிய சரீரமானது ஜீவனில்லாததாயிருக்குமாகில் சரீரத்தைப்பற்றியதும் மனத்தைப்பற்றியதுமான துன்பமுண்டாகும்பொழுது அந்தத்துன்பத்தை எவன்அறிகிறவனென்று கேட்கலாம். மஹரிஷியே! மனம்ஸரியாயிருந்தால் சொல்லியமொழியை ஜீவன் செவிகளால்கேட்கிறது. மனம் வேறிடம்சென்றிருந்தால் அதைக்கேட்கிறதில்லை. ஆகையால், ஜீவன்பயனற்றதாகிறது; மனத்துடன்கூடிய கண்ணால் பார்க்கத்தக்கயாவற்றையும் பார்க்கிறது. அநதமனமானது சந்தையுள்ளதாயிருக்கும்பொழுது (ஜீவன்) பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் பார்க்கிறதில்லை. நித்திரையினிவசமடைந்தவன் பார்க்கிறதில்லை; மனத்தைஅறிகிறதில்லை; கேட்கிறதில்லை; பேசுகிறதில்லை; ஸ்பர்சத்தையும் ரஸத்தையும் அறிகிறதில்லை. (ஆகையால்) இச்சரீரத்தில் எது ஸந்தோஷத்தையும் கோபத்தையும் அடைகிறது? எது சோகத்தையும் பயத்தையும் அடைகிறது? எது விரும்புவதும் தயா நம்செய்வதும் பகைப்பதும் வசனத்தைப்பேசுவதுமாபிரிக்கிறது?' என்றுபேசுக்க, ப்ருகு சொல்லத்தொடங்கினார்.

'ஐம்புலன்களுக்கும்பொதுவான ஒருமனமானது இச்சரீரத்தில் முக்கியமானதன்று. உள்ளத்திலுள்ள ஓர்ஆத்மாவானது சரீரத்தை வஹித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தஆத்மா மனத்தையும் ஸத்தையும் சப்தத்தையும் ஸ்பர்சத்தையும் ருபத்தையும் மறக்கக் கூடாக்களையும் அறிகிறது. ஐந்துபூதங்களாலுமாகிய இச்சரீரத்தில் ஐந்து

பூதங்களின் ஸத்வகுணத்தாலுமுண்டான மனத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தராத்மாவானது மனத்தின்வழியாக எல்லாஅங்கங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கிறது. அஃது இச்சரீரத்திலுள்ள துக்கங்களையும் ஸுகங்களையும் அறிகிறது. தேகத்திலுள்ள ஆத்மா அநதமனத்தைவிட்டுப்பிரிந்தால் ஒன்றையும் அறிகிறதில்லை, எப்பொழுது ஐந்துபூதங்களின்சேர்க்கையானசரீரத்தில் ரூபமும் ஸ்பர்சமும் சூடும் இல்லாமற்போகுமோ அப்பொழுது சரீரத்திலுள்ள அக்னியானது அவிந்துபோவதும் ஆத்மாவானது சரீரத்தைத்தள்ளிவிட்டுநாசமடைகிறதில்லை. பிராணிகளுக்குள்ள ஸலக்ஷ்மசரீரமானது ஜலஉருவமாயிருக்கிறது. இந்தச்சரீரமுழுமையுமே ஜலத்தை முக்கியமாகக்கொண்டது. உலகத்தைப்படைத்த ப்ரம்மாவானவர் எல்லாப்ராணிகளிடத்திலும் அந்தஸலக்ஷ்மசரீரத்திலுள்ளமனத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட ஆத்மாவாயிருக்கிறார், ப்ரகிருதியைச்சேர்ந்தஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ்என்ற குணங்களுடன்கூடிய ஆத்மாவானது ஷேதரஜ்ஞனென்றுசொல்லப்படுகிறது. அந்தக்குணங்களிலிருந்தேவிடப்பட்டஆத்மாவானது ப்ரமாத்மாவென்றுசொல்லப்படுகிறது. எல்லாஉலகங்களையும் பரிணமிகச்செய்யும்அதை ஆத்மாவென்று கெரிந்துகொள். அது, ஜலபிந்துவானது தாமரையிலையிலிருப்பதுபோல அந்தச்சரீரத்திலிருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஷேதரஜ்ஞனாயிருக்கும்அந்தஆத்மாவை எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஹிதத்தைச்செய்யும்ப்ரமாதமருசியும் அழிவில்லாததுமாகத் தெரிந்துகொள். 'ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ்என்கிறஇவைகளை ஜீவனுடையகுணங்களென்றறிந்துகொள்ளவேண்டும். புத்தியுடன்கூடிய இச்சரீரம் ஜீவனுலபுபவங்கப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தஜீவன் சரீரம்யாவதறையும் சேஷ்டையுள்ளதாகச்செய்கிறதும் சேஷ்டையுள்ளதுமாயிருக்கிறது. 1 ஷேத்திரத்தை அறிந்தவர்கள் ஏழுஉலகங்களையும்படைத்தவாஎவனோ அவர் அந்தஜீவரூபத்தைவிட வேறென்றுகூறுகிறார்கள். சரீரத்திற்குநாசமுண்டானாலும் ஜீவனுக்குநாசமில்லை. அந்யாதவர்கள் ஜீவன்மரித்ததென்றுசொல்வது பொய். ஜீவனே வேறுசரீரத்தைஅடைந்து பிரயாணப்படுகிறது. பஞ்சபூதங்களின்உருவமான சரீரத்தைவிடவதுதான் இவ்ந்தஜீவனுக்கு மாணமென்றுசொல்லப்படுகிறது. இவ்வந்தம் ஆத்மாவானது எல்லாப்பிராணிகளிடங்களிலும் மறைக்கப்பட்டதும் காணப்படாததுமாக ஸஞ்சரிக்கிறது. அஃது உண்மையைக்காணத்தக்க சக்தியுள்ளவர்களால் கூர்மையுள்ளதும் ஸலக்ஷ்மமுமான புத்த்யால்மட்டும் அறியப்படுகிறது.

லகுவான ஆகாமுள்ளவனும் பரிசுத்தமான புத்தியுள்ளவனும் இரவுகளின் முதலிலும் க்கடையிலும் எப்பொழுதும் ஸமாதியிலிருப்பவனுமான அறிவுள்ளவன் அந்த ஆத்மாவைப் புத்தியில் பார்ப்பான். மனத்திற்குண்டான தெளிவால் மனிதன் சுபமும் அசுபமுமான கர்மத்தைத் தள்ளிவிட்டுத் தெளிந்த புத்தியுடன் ஆத்மரூபத்திலிருந்து கொண்டு அழிவற்ற ஸுகத்தை அடைவான். மனத்தின் ஸம்பந்தப்பட்ட ஜ்யோதி ரூபமானது சரீரங்களில் ஜீவனென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஜீவ ரூபியான ப்ரம்மாவிடமிருந்து இந்த ஸ்ருஷ்டியானது உண்டாயிற்றென்பது ஆத்மாவை நிர்ணயஞ்செய்தவர்களின் அபிப்பிராயம்.

நாற்றெண்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடீச்சீ.)

(ப்ராம்மணர்கள் தம் தம் இஷ்டப்படியான நடக்கைகளால் வர்ண வேறுபாடடைந்ததைச் சொல்லியது.)

ஸ்ருஷ்டியின்தொடக்கத்தில் ப்ரபுவான ப்ரம்மாவானவர் தம் முடைய தேஜஸுகளாலுண்டிபண்ணப்பட்டவர்களும் ஸூரியன், அக்ரிவிவர்களின் காந்திபோன்ற காந்தியுள்ளவர்களும் ¹ ப்ரம்மசிஷ்டர்களுமான ப்ரஜாபதிகளையே முதலில் படைத்தார். அதற்குப் பிறகு ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் தவகையும் சாஸ்வதமான ஸ்வதத்தையும் (அதன்மூலமான) ஆசாரத்தையும் சௌசத்யையும் உண்டிபண்ணினார். ப்ராம்மணர்களிலிருந்து வந்தவனே! தேவர்களையும் தானவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் தைத்யர்களையும் அஸுரர்களையும் பெரிய உரகர்களையும் யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் நாகர்களையும் பிசாசர்களையும் அப்படியே ப்ராம்மணர்கள், க்ஷத்திரியர்கள், வைஸ்யர்கள், சூதிரர்கள் என்கிற மனுஷ்யர்களையும் மறுமுள்ள பிராணிக் கூட்டங்களினரிடமிருந்தேயுண்டிபடைத்தார். ப்ராம்மணர்களுக்கு ² வெண்ணிற

¹ 'ப்ராம்மண' என்பது மூலம்; இதை ஆத்யாயம் 4-வது ச்லோகத்தில் ப்ராம்மணை ஸ்ருஷ்டி செய்ததாக வேறு கூறியிருந்தாலும் விதத்து ப்ரம்மசிஷ்டாக கொண்டு பொருள்கொள்ளப்பட்டது; பழைய உரையும் இட்டமையே யிருக்கிறது; ப்ராம்மணர் முதலியோரைச் சொல்லுகின்றது மட்டையாகப் பட்டியலும் இதை முதலாகவும்.

² இவ்வித நிலைவரை விட மென்பதால் ஸத்குணமும் வெந்தமென்பதால் ரதோக்ஷமும் மந்தைந்தமென்பதால் தமோக்ஷம்க்குந்தமோக்ஷமும் கருநிதம்க்குந்தமால் தமோக்ஷமும் சொல்லப்படுகின்றன. ஸதமோதலிய குணங்களை இவ்விதம் வழங்குவது சாஸ்திரங்களில் ப்ரஸித்தம். இவ்விரு முடங்களும் இக்கவனமே கொள்க.

மும் ஷூத்திரியர்களுக்குச் சென்றிறமும் வைப்யர்களுக்கு மஞ்சள்நிறமும் சூத்தர்களுக்குக் கருநிறமும் உண்டு' என்று சொன்னார். பரத்வாஜர், 'நான்கு 1வாண்ங்களுக்கும் 2வாண்மானது வாண்த்தால்பிரிக் கப்படுமாகில் எல்லாவாண்ங்களுக்கும்வாண்லங்கரமிருப்பதாகக்காண ப்படுகிறதே; காமமும் கோபமும் லோபமும் பயமும் சோகமும் சிந் தையும் பசியும் ஸ்ரமமும் (ப்ராம்மணர்களான) நம்மெல்லோர்களுக் கும் உண்டாகின்றன; எதனால் வாண்ம்மிக்கப்படுகிறது? வேர்வையையும் மூத்திரத்தையும் மலத்தையும் ஸ்வேஷ்மத்தையும் பித்தத்தையு ம் உதிரத்தையும் எல்லாப்ராணிகளுடைய சரீரமும் பெருகச் செய்கிறது; எதைக்கொண்டு வாண்ம் பிரிக்கப்படுகிறது? ஜங்கமங்களுள் ளும் ஸ்தாவரங்களுள்ளும் கணக்கிடத்தகாதவைகளான ஜாதிகளிருக் கின்றனவே; பலவிதமானவாண்முள்ள அவைகளுக்கு எதனால்வாண் நிச்சயம் ஏற்படுகிறது?' என்று கேட்க, ப்ருகுசொல்லத்தொடங்கினார்.

'இவ்வுலகமெல்லாம் 3ப்ரம்மதேவரிடமிருந்து உண்டானது. வாண்ங்களுக்குள்ளவிசேஷநிலை. முதலில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டப்ராம் மணர்கள் தம்கர்மங்களால் பலவாண்ங்களை அடைந்தார்கள். விஷய போகங்களில் ப்ரீதியுள்ளவர்களும் க்ரூரர்களும் கோபமுள்ளவர்க ளும் ஸாஹஸ்சளில்பிரியமுள்ளவர்களும் ஸ்வதர்மத்தைவிட்டவர் களும் சிவந்தவங்குமுள்ளவர்களான அந்தப்ராம்மணர்கள் ஷூத் திரியுடாதிக்ந்தாமையை அடைந்திருக்கிறார்கள். பசுக்களைக்கொண்டு ஜீவிப்பவர்களும் மஞ்சள்நிறமுள்ளவர்களும் கிருஷியைக்கொண்டு ஜீவிப்பவர்களும் ஸ்வதர்மங்களை அனுஷ்டியாதவர்களான ப்ராம் மணர்கள் வைப்யஜாதிக்ந்தன்மையை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஹிம் லையிலும் பொய்சிலும் ப்ரியமுள்ளவர்களும் லோபிகளும் எல்லாத் தொழிலையும் அடைந்து ஜீவிப்பவர்களும் கருநிறமுள்ளவர்களும் பரி சுத்தியிலிருந்து விலகியவர்களான அந்தப் பிராம்மணர்கள் சூத்ர

1 ஜாதீ;

2 கணம்.

3 இவ்விடத்தில், 'உலகமெல்லாம் ப்ராம்மணஜாதியாக இருந்தது' என்று சொல்பொருள்கொண்டு சீர்கா. பழைய உரையிலும் அப்பிதம் காணப்படு கிறது. அதன் பொருள் இது. முதலில், 'ப்ராம்மம்' என்ற பதமிருக்கிறது. அதற்கு ப்ராம்மண ஜாதிகள் தற்பொருள்கொண்டவது ப்ராகாரணசாஸ்திரத் தித்யுவிசேஷமாகும். வ்யாகரணத்திலே, 'ப்ராம்மோபாதே' என்ற பதத் தால் ஜாதியென்பதைத் தவிர வேறுபொருள் காணப்படவில்லை. 'ப்ராம்ம்' என்ற பதம் பழையவரலாம். ஜாதியைக் கூறுமிடத்தில் 'ப்ராம்மண' என்ற பதம் வரலாம். 'ப்ராம்ம்' என்ற பதம்பொருள் தாம் என்று கூறப்படுகிறது. ஆகையால், 'ப்ராம்ம்' என்ற பதத்திற்கு ப்ராம்மாவிடமிருந்து உண்டானதெ ன்வே பொருள்கொள்வதுதான் பொருத்தமாகும்.

ஜாதித்தன்மையை அடைந்திருக்கிறார்கள். இவ்விதமான இந்தக்கர்மங்களால் வேற்றுமையடைந்தவர்களான பிராம்மணர்கள் வேறு வர்ணத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். தர்மமும் யாகஞ்செய்வதும் இவர்களுக்கு எப்பொழுதும் தடுக்கப்படுகிறதில்லை. இவ்விதம், (பிராம்மணர்களுக்குக்) கர்மத்தின்வேற்றுமையால் இந்தநான்குவர்ணங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. முதலில் பிரம்மதேவரால் வேதமென்றவாக்கானது இவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது. இவர்கள் பேராசையால் (அந்தவேதத்தை) அறியக்கூடாத நிலைமையை அடைந்திருக்கிறார்கள். வேதத்தில் கூறிய தர்மத்திலிருக்கிறவர்களும் வேதத்தையும் விரதங்களையும் நியமங்களையும் எப்பொழுதும் தரிப்பவர்களான பிராம்மணர்களுடையதவம் நாசமடைகிறதில்லை. ¹எந்தப்பிராம்மணர்கள் பிரம்மணப்பிறவியானது சிறந்ததாகப் படைக்கப்பட்டதென்று ²தெரிந்து கொள்ளவில்லையோ அவர்கள் கீழான பிராம்மணர்களாகிறார்கள். அவர்களுக்கு அந்த அந்தப்பிறவியிலுள்ள பலவிதமான வேறுஜாதிகளுண்டாகும். அவர்கள் அறிவும் விசேஷ அறிவும் நாசமடைந்தவர்களும் தம்மிஷ்டம்போன்ற ஆசாரமும் செய்கையுமுள்ளவர்களுமாகிப் பிசாசர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ப்ரேதர்களும் பலவிதமான மிஸேச்ச ஜாதிகளுமாகிறார்கள். வேதத்திலுக்கூறிய ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்றவர்களும் தம்ஜாதிக்குரிய கர்மங்களில் நிச்சயமுள்ளவர்களுமான மனிதர்கள் முன்னோர்களான லிஷிகளால் தம் தவத்தால், பின்னோர்களான ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறார்கள். தர்மானுஷ்டானத்தை முக்கிய காரணமாகக் கொண்டதும் மனத்தால் செய்யப்பட்டதுமான அந்த ஸ்ருஷ்டியானது ஆதிதேவரான பிரம்மதேவரிடமிருந்து உண்டானதும் பரம்மத்தை மூலமாகக் கொண்டதும் அழிவில்லாததும் குறையில்லாதது மாயிருக்கிறது' என்று சொன்னார்.

மாற்றெண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம் (தொடர்ச்சி.)

(பிந்த, பரத்வாஜருக்கு பிராம்மணப் பதவியவர்களின் லக்ஷணத்தையும் வைராகியமானது மோக்ஷத்திற்குக் காரணமென்பதையும் சொல்லியது.)

பரத்வாஜர், 'பிராம்மணர்களில் உத்தமரே! எந்தக்கர்மத்துடனிருப்பவன் பிராம்மணனாவான்? எந்தக்கர்மத்துடனிருப்பவன் க்ஷத்

¹ 'ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகத்தை ப்ரம்மருடமென்று நினைத்தவர்கள்' என்பது பஞ்சபுலகை.
² வேறுபாடும்.

திரியனுவான்? எந்தக்கர்மத்துடனிருப்பவன் வைபவனுவான்? எந்தக்கர்மத்துடனிருப்பவன் சூத்திரனுவான்? பேசுகிறவர்களிற்சிந்தவரே! பிரம்மரிஷியே! அதைச்சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, ப்ருகு சொல்லத்தொடங்கினார்.

‘ஜாகரம்முகவிய ஸம்ஸ்காரங்களைப்பெற்றவனும் பரிசுத்தனும் வேதாச்யபனஞ்செய்கவனும் 1. ஆறுகர்மங்களில்லைபெற்றவனும் பரிசுத்தியிலும் ஆசாராக்கிலும் நன்றாக இருப்பவனும் அநிதிசங்கந்திடமிச்சத்தைதப்பிப்பவனும் சூருக்கரிடம் ப்ரீதியுள்ளவனும் எப்பொழுதும் வ்ரதமுள்ளவனும் ஸக்தியக்கைப்பெரிதாகக் கொண்டவனுமாக எவனிருக்கிறானே அவனே பிராமணனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஸத்யமும் தானமும் த்ரோஹரின்மையும் க்ரஹரின்மையும் பொறுமையும் தயையும் கவமும் எவனிடம் காணப்படுகின்றனவோ அவன் ப்ராம்மணனென்று சொல்லப்படுகிறான். க்ஷத்திரியர்களுக்குரிய யுக்தமென்னும் கர்மத்தைச்செய்கிறவனும் வேதாச்யபனமுள்ளவனும் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுப்பதிலும் ப்ராஜைகளிடமிருந்து வரியைப்பெறுவதிலும் உத்ஸாஹமுள்ளவனுமாகி எவனிருக்கிறானே அவனே க்ஷத்திரியனென்று சொல்லப்படுகிறான். க்ருஷிபிஷும் பசுக்காத்தலிலும் வர்த்தகத்திலும் எப்பொழுதும் பரிசுகளாகிப்புகுகின்றவனும் வேதாச்யபனமுள்ளவனுமாகி இருப்பவன்எவனே அவன் வைபவனென்று பெயிருள்ளவனென்கிறான். எப்பொழுதும் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பதில் உத்ஸாஹமுள்ளவனும் எல்லாக்கொழிலையும் செய்கிறவனும் சுத்தியில்லாதவனும் வேகத்தைகனிப்டவனும் ஆசாரமில்லாதவனுமாகி இருப்பவனெவனே அவனே சூத்ரனென்று சொல்லப்படுகிறான். முன்கூறிய ஸத்யபு கவியவரும் சூத்ரானிடத்திலும் காணத்தக்கனவாகும். இவை ப்ராம்மணன்மதவியபு ந்ருஜாதிகரிடமும் இல்லாமலுமிருக்கும். சூத்ரன் சூத்ரானானுவிருந்ரபானென்பதில்லை. பிராம்மணனும் பிராம்மணனாகவேவிருந்ரபானென்பதில்லை. ஆகையால், எல்லாஉபாயங்களாலும் ஆசையைப் கோபகையும் அடக்கவேண்டும். இவ்வடக்கமும் அப்படியே மனத்தை அடக்குவதும் பரிசுத்தமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ப்ரோயணைக்கொடுப்பதற்காக

1 ஸகாரததுடன்சேர்ந்த ஸதத்யோபா சி, சம், கோமம், தேவபுத்த, அத்தியுத்த, வைபவத்தெவம் என்று ஒவ்வொருபாசும் செய்யக்கூடியகர்மங்கள் ஆறு. ஸகாரததையும் ஸததயையையும் கோபகத்தொண்டு வைபவத்தெவத்தைச் சிறப்பில்லாததாகக் கொடுக்கலா தெற்குமேவ உணவாகா ; யாகம்செய்தல், யாகம்செய்ததல், வேதம்ஒதல், வேதம்சுதுமித்தல், தானந்தெயல், தானம் பெறல் எனினையும்.

வளர்ச்சியடையும் லோபத்தையும் கோபத்தையும் மிச்சமின்றி விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். எப்பொழுதும் ஸம்பத்தைக் கோபத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கவேண்டும். தவத்தை மத்ஸரத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கவேண்டும். வித்யையை மானம் அவமானம் இவ்விரண்டிலிருந்தும் காக்கவேண்டும். ஆத்மாவை அஜாக்ரதையிலிருந்து காக்கவேண்டும். ஓ! பிராம்மண! எந்தமனிதனுடைய முயற்சிகள் யாவும் ஆசையென்னும் பந்தத்திலிருந்து விலகியிருக்கின்றனவோ, எவன்செய்யும் ஹோமம் யாவும் பயனைவிடக் காரணமாகுமோ அவன் தியாகியும் புத்தியுள்ள வனுமாகிறான். மனிதன் ஹிம்ஸைசெய்யும் ஸ்வபாவமில்லாமல் எல்லாப் பராணிகளுக்கும் மித்திரனாயிருக்கும்வழியில் செலவுகிறவனாயிருக்கவேண்டும். ஆசைப்படத்தக்க பொருளைத் தள்ளிவிட்டுப் புத்தியால் இந்திரியங்களைவென்றவனாயிருக்கவேண்டும். இவ்வுலகம் மேலுலகம் இவ்விரண்டிலும் ¹அசை வல்லாத பதத்தை அடையவேண்டும். ஜயிக்குமுடியாதபதத்தை ஜயிக்கவிருப்பமுள்ளவன் எப்பொழுதும் தவமும் இந்திரியங்கள் நடக்கமும் மனவடக்கமுமுள்ளவனும் ஆசைக்குக்காரணமானவைகளில் பற்றில்லாதவனும் தயானத்திலிருக்கிற வனுமாயிருக்கவேண்டும். எது எது இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படுகிறதோ அது அது வயசு கமென்பது துண்ணம். இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததும் லிங்கரீதமென்றமனத்தால அல்லது ஊஹத்தால அறியத்தக்கதுமா யிருப்பதை அவயக் கமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மனிதன் (வதத்திலும் குருவசனத்திலும்) நம்பிக்கையுடனிருக்கும்படி மனத்தை உறுதிப்படுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அவ நம்பிக்கையிறசெல்லக்கூடாது. மனத்தைப் பிராணனில் அடக்கவேண்டும். பிராணனைப் ப்ரம்மத்தால் அடக்கவேண்டும். வேறொன்றையும் சிந்தியாமலிருக்கவேண்டும். வைராக்யத்தாலேயே மோக்ஷமடையவேண்டும். அவ்வந்தம்நிற்கும்பிராம்மணன் அநாதவழியாலேயே ஆனந்தரூபமானப் ப்ரம்மத்தை அடைகிறான். எப்பொழுதும் பரிசுத்தியும் நல்லஆசையும் பிராணிகளிடம் தயையும் உள்ளவனாயிருக்கவேண்டும். அது ப்ராம்மணாகுண லக்ஷணமாகும்.

1 'அசைவல்லாத ஆத்மாவை தயானதஞ்செய்யவேண்டும்' என்பது பழைய

ஊற்றெண்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.
மே ர க்ஷ த ர் ம ம். (தொடர்ச்சி.)

(ப்ருத, உண்மையானது ஸ்வர்க்கத்திற்கும் பொய்யானது நரகத்திற்கும்
பரம்பரையாகக்காரணமாகுமென்பதையும் பொய்யாலுண்
டாதும் துன்பங்களையும் இவ்வுலகத்திற்கும் ஸ்வர்க்கத்திற்
குமுள்ளவேற்றுமையையும் பரத்வாஜருக்குக்கூறியது.)

ஸத்யமானது வேதமாகிறது. ஸத்யம் தவமாகிறது. ஸத்
யம் ப்ரஜைகளை உண்டிபண்ணுகிறது. ஸத்யத்தால் உலகம்பரிபாலிக்
கப்படுகிறது. ஸத்யத்தால் உலகம் ஸ்வர்க்கலோகத்தை அடைகிறது.
பொய்யானது அஜ்ஞானத்தின் உருவமாகும். அஜ்ஞானத்தால் உல
கம் கீழேபோகும்படி செய்யப்படுகிறது. அஜ்ஞானத்தால் விழுங்
கப்பட்டவர்கள் அஜ்ஞானத்தால்மறைக்கப்பட்ட ஒளியென்னுந் தர்
மத்தைப் பார்க்கிறதில்லை. ப்ரகாசமென்பது ஸ்வர்க்கமென்றுசொ
ல்லுகிறார்கள். அஜ்ஞானமென்பதே நரகமென்றும்சொல்லுகிறார்கள்.
ஸத்யம், பொய் இவ்விரண்டுஞ்சேர்ந்து புருஷர்களால் இரண்டிமுள்ள
மனிதப்பிறவியடையப்படுகிறது. உலகத்திலுள்ள அந்தமானிடப்
பிறவியில் ஸத்யம், பொய், தர்மம், அதர்மம், ப்ரகாசம், அஞ்ஞா
னம், அப்படியே ஸுகம், துக்கம் என்ற இவ்வ் தமானடையிருக்கும்.
அவைகளில் எதுஸத்யமோ அதுதர்மம், எதுதர்மமோ அது ப்ர
காசம், எது ப்ரகாசமோ அதுஸுகமென்றும், அவைகளில் எது
பொய்யோ அதுஅதர்மம், எதுஅதர்மமோ அது அஜ்ஞானம், எது
அஜ்ஞானமோ அது துக்கமென்றும்சொல்லப்படுகின்றன. இவ்விஷ
யத்தில் சொல்லப்படுகிறதாவது, சரீரத்திலுள்ளவைகளும் மனத்
திலுள்ளவைகளுமான துக்கங்களுடனும் துக்கமாய்முடிவடையும்
ஸுகங்களுடனுங்கூடிய உலகங்களின்ஸ்ருஷ்டியை நன்றாகப்பார்க்
கும்பண்டிதர்கள் அவிவேகமடையமாட்டார்கள். அறிவுள்ளவன்
அவ்விதப்பிறவியிலுள்ள துக்கத்திலிருந்து விடுபடவேண்டியதற்காக
முயலவேண்டும். இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் பிராணிகளுக்
குண்டாகும்ஸுகமானது நிலைபெற்றதேயன்று. ராஜா-வாலவிழு
ங்கப்பட்டசந்திரனுடையஒளியானது எவ்விதம்ப்ரகாசிப்பதில்லையோ
அவ்விதமே அஞ்ஞானத்தால்விழுங்கப்பட்டபிராணிகளின் (பரமார்த்
தமான) ஸுகமானது ப்ரகாசியாமல¹ நரகமடைகிறது. அவ்வித

1 'நஸ்யதே', என்பதுவேறுபாடும்: இதற்கு 'மறைந்நிருக்கிறது' எனப்
பது பழையது.

மான விஷயஸுகமானது சரீரத்தைப்பற்றியதென்றும் மனத்தைப் பற்றியதென்றும் இரண்டிவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் செய்யப்படும் எல்லா முயற்சிகளும் ஸுகத்திற்கு வேண்டியென்றே சொல்லப்படுகின்றன. அறம்பொருள் இன்பமென்ற தரிவர்க்கத்தின்பயன் இவ்வித ஸுகத்தைவிட வேறு அதிக விசேஷமாக இருப்பதில்லை. அவ்விதமான இந்த விஷயஸுகமானது உலகத்திற்கு விரும்பத்தக்க விசேஷ குணமாகிறது. அறம்பொருள் களைப்பற்றிய முயற்சியானது அந்த ஸுகத்திற்குக் காரணமாகிறது. அறம்பொருள் உண்டாவதும் அவற்றிற்குள்ள முயற்சியும் ஸுகத்தைப்பயனுக்கொண்டவை' என்று சொன்னார்.

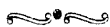
பரத்வாஜர், 'ஸுகங்களுக்கு உண்மையான நிலையுண்டென்று உம்மால் சொல்லப்பட்டதை நாம் அறியவில்லை. தவத்திலுநிலைபெற்றிருக்கும் இந்தரிஷிகளுக்கு விசேஷ குணமுள்ளதும் விரும்பத்தக்கதுமான இந்த ஸுகமானது அடையக்கூடாததன்றே; அவர்கள் இந்த ஸுகத்தை விரும்பவில்லையே; மூன்று உலகங்களையும் படைத்த ப்ரபுவான ப்ரம்ம தேவர் தனியே தவத்திலிருக்கிறாரென்று கேள்விப்படுகிறோம். அவர் ப்ரம்மசாரியாயிருந்துகொண்டு சிற்றின்ப ஸுகங்களில் மனத்தை வைக்காதவராயிருக்கிறாரே; அன்றியும், உமாதேவியின்பதியான பகவான் விஸ்வேஸ்வரர் அருகிலவந்தகாமனைச் சரீரமில்லாதவனாக நாம் மடையச் செய்தாரே; ஆகையால், இந்தப்பயனுள்ளது மஹாத்மாக்களால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லையென்றும் இதற்குள்ள குணக்கூட்டமானது அவ்வளவு விசேஷமுள்ளதன்றென்றும் சொல்லுகிறோம். பூஜ்யரானரீர் இதை அறியவில்லையா? ஸுகங்களுக்கு உண்மையான நிலையுண்டென்று பூஜ்யரான உம்மால் சொல்லப்பட்டது. புண்யத்தால் ஸுகம் அடையப்படுகிறது என்றும் பாபத்தால் துக்கம் அடையப்படுகிறது என்றும் பயனுண்டாவது இரண்டுவிதமென்று உலகத்துலப்ரஸித்தியிருக்கிறதே' என்று கேட்க, ப்ருகு சொல்லத்தொடங்கினார்.

'இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறதாவது, பொய்யிலிருந்து அஜ்ஞானமுண்டாகிறது. பிறகு, அஜ்ஞானத்தால் விழுங்கப்பட்ட மனிதர்கள் அதர்மத்தையே தொடர்ந்து செல்லுவார்கள்; தர்மத்தைச் செய்ய மாட்டார்கள்; கோபம், பீடாசை, அவிவேகம், மதமுதலிய தோஷங்களால் மறைக்கப்பட்ட ஜனங்கள் இந்த உலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் ஸுகத்தை அடைய மாட்டார்கள். (அவர்கள்) பலவிதமான நோய்களாலும் புண்களாலும் வலிகளாலும் தாபங்களாலும் வ்யாபிக்கப்படுவார்கள். கொலை, கட்டி, தடை, துன்பமுதலியவைகளாலும்

பசி தாகம் ஸ்ரீமங்களாலுண்டாகும் துன்பங்களாலும் வருத்தப்படுவார்கள். பெருங்காற்று அதிகஉஷ்ணம் மிகுருளிர் இவைகளாலுண்டான பயங்களாலும் சரீரத்தைப்பற்றிய துன்பங்களாலும் தாபமடைவார்கள். பந்துக்களின் நாசத்தாலும் பொருள் நாசத்தாலும் அவைகளை விட்டுவிட குவதாலும் உண்டாவனவும், ஜராமரணங்களாலுண்டாவனவும், மற்றும் முள்ளனவுமான மனததைப்பற்றிய சோகங்களாலும் துன்பமடைவார்கள். சரீரத்தைப்பற்றியவைகளும் மனததைப்பற்றியவைகளுமான இந்தத்துக்கங்களால்தொடரப்படாதது எதுவோ அதை ஸுகமென்றறிந்துகொள்ளவேண்டும். இந்தத்தோஷங்கள் ஸவர்க்கலோகத்திலுண்டாவதில்லை. அந்தஸ்வர்க்கலோகத்திலோ நல்லஸுகமானகாற்றும் நல்லவாஸனையுள்ளமணமும் உள்ளன. அவ்விடத்தில் பசியும் தாகமும் சீனப்படுமில்லை; கிழத்தனமில்லை; பாதகமில்லை. எப்பொழுதும் ஸவர்க்கலோகத்தில ஸுரந்தான். இவ்வுலகத்தில ஸுகம் துக்கம் இரண்டுமுண்டு. நாகத்தில துக்கம் ஒன்றுதான் என்று சொல்லுகிறார்கள் ஸுகமானது உத்தமமானபதமாகும். (ஆனால் இவ்வுலகில) ஸலாப்பி ஷாணிகளையும் உண்டுபண்ணததக்கபூமியும் அப்படியே ஸதீகரும் இருக்கிறார்கள். அந்தலோகத்தில, பரம்மதேவரென்றபுருஷரும் தேஜோமயமானபிஜமும் உண்டென்றறிவிக்கிறார்கள். இவ்விதமாக முன்காலத்தில் பரம்மதேவராவ இவ்வுலகம் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பாணஜன் தததம் கர்மங்களால்குழப்பட்டவைகளாய்ச் சுற்றிவருகின்றன என்று சொன்னார்.

நாடுறெண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மேதகஸ்தர்மம். (தொடர்க்கீ.)

(பிருதவாஸவர் தாபரதீயவற்றிப்பயனையும் நன்கு ஆசிரமங்களாக் குர்பயதர்மங்கடையும் சொல்லியது.)

பிரதவாஜர், 'தானததற்கும் நன்றாகச் செய்யப்பட்டதற்கு நன்கும் நன்றாகச் செய்யப்பட்டதவத்துக்கும் வேதாத்யயனத்திற்கும் ஹோமதந்தம் என்னபயன் சொல்லப்படுகிறது?' என்றுசேட்டார்.

ப்ருகு, 'ஹோமத்தால் பாபம்நல்குகிறது. வேதாத்யயனத்தினால் உத்தமமானசாந்தி உண்டாகிறது. தானத்தால்போருண்டாகிறது. தவத்தால்யாவறறையும் அமைவாவினென்றுசொல்லுகிறார்கள். தானமானது பரமோசத்தற்கென்றும் இவ்வுலகத்திற்கென்றும் இர

ண்மிவிதமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸூதுக்களின் பொருட்டுக் கொடுக்கப்படுகிறது சிறிதாலும் அது பரலோகத்திற்கு வந்துசேருகிறது. அஸூதுக்களிடம் அளிக்கப்படுகிற தானமானது இவ்வுலகத்தில் புஜிக்கப்படுகிறது. எவ்விதமான தானஞ்செய்யப்படுகிறதோ அவ்விதமான பயனுண்டாகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது' என்று சொன்னார். பரத்வாஜர், 'எவனுக்கு எந்தத்தர்மம் ஆசரிக்கவேண்டியது? கர்மத்தின் லக்ஷணமென்ன? கர்மம் எத்தனைவிதமாயிருக்கிறது? அதை நீர் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார். ப்ருக்ய, 'கமச்சூரியகர்மத்தைச் செய்வதில் முயற்சியுள்ளவர்களாயிருக்கிற அறிவுடையவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கமென்னும் பயன்கிடைக்கும். எவன் வேறுவிதமாயிருக்கிறானோ அவன் அவ்விதமேயுண்டாகிறது' என்று சொன்னார். பரத்வாஜர், 'முன்காலத்திலுள்ள பிரம்மரிஷிகளால் விநிக்கப்பட்டிருக்கிற நான்கு ஆஸ்ரமங்களில் அதற்குள்ள ஆசாரத்தை உள்ளபடி நீர் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டது ப்ருக்ய சொல்லக்கொடங்கினார்.

'உலகங்களுக்கு ஐயங்களைச் சொய்கிறவானாகவான் ப்ரம்ம தேவரால், கர்மங்களை நன்றாகக்காக்கவேண்டி முதலிலேயே ஆஸ்ரமங்கள் நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைத் தருகலத்தில் வாஸஞ்செய்வதே முதலாவது ஆஸ்ரமமென்று உபநிஷத்திலுள்ளது. அந்த ஆஸ்ரமத்தில் நல்லகாணசேவையும், ஸம்ஸ்காரம், பியமம், வ்ரகம் இவைகளில் நன்றாக ஆடங்கியுமனமுள்ளவனும் துரண்டி ஸச்ச்பாகாலங்களிலும் ஸநிரயனையும் வக்ஸியையும் மற்றதேகவர்களுக்கும் தானுச் செய்து ஆச்சுக்கையும் கோம் பீலயம்மில் சிவிரி'யிக்குத் தருவவணங்குவகாலும் வேகாப்பாஸஞ்செய்வதாலும் பீலகாக்கவிசாரம் செய்வதாலும் பரிசுக்கமாகச் செய்யப்பட்ட ஆக்காசமானவையுடையவனும், மூன்றுகாலங்களிலும் ஸநானஞ்செய்வது, பிரம்மசர்யம், வக்ஸியை ஆராதிக்கலு, ஆசார்ய நகுப்பணிவிடை, சிக்யம் பிகைபெரிப்பது, அனகலண்டமுதலியவைல்லா சிவமங்கனையும் வக்ராக்கமானிடம் அப்பணஞ்செய்தவனும், ப்ருக்யின்வாச்யங்கைச் சொன்னபடியெய்வதில் வேறுபுருக்யிலலாகவனும், ஆசார்யருடைய உணவுதொடக்கத்தைத் தவிர்த்துப் பெரிசாகக்கொண்டவனுமாயிருக்கவேண்டும். இவ்விஷயத்தில் ஒருவர் லோகமுமிருக்கிறது. அகண்டமுருகாவது 'பிரம்ம மண்ணமுதலிய மூன்றுவருணத்தினால் ஒருவனுடைய வன் குருவை நன்றாக ஆரதிக்கல வேகத்தை அடைகிறதே அவன் ஸ்வர்க்கலோகமென்னும்பயனை அடைகிறான். அவன்மனமும் சுகந்த அடைகிறது' என்பது. 'காஹஸ்த்யம்' என்பது துரண்டாவதான ஆஸ்ரமமென்று

சொல்லுகிறார்கள். அந்த ஆஸ்ரமத்தின் நல்ல ஆசாரத்திற்குரிய ஸ்க்ஷணம் யாவற்றையும், தொடர்ச்சியாகக் கூறுகிறேன். பரம்மசர்யத்தை முடித்து 'ஸமாவர்த்தனம்' என்ற ஸம்ஸ்காரம்பெற்றவர்களும் நல்ல ஆசாரமுள்ளவர்களும் மனவியுடன் சேர்ந்து செய்யத்தக்க தர்மத்தின் பயனை விரும்புகிறவர்களுமாயிருப்பவர்களுக்கு க்ருஹஸ்தாஸ்ரமம் விதிக்கப்படுகிறது. க்ருஹஸ்தனை யிருப்பவன் அறம்பொருள் இன்பங்களின்பயனுக்காக (இந்த) தீர்வர்க்கத்திற்கு ஸாதனத்தைவிரும்பி வேதாத்யயனத்தால் கிடைத்தபெருமையாலோ பரம்மரிஷிகளால்செய்யப்பட்ட வழியாலோ குற்றமில்லாத கர்மத்தால் தனங்களை ஸம்பாதித்து ஹவ்யகவ்யங்களிலுள்ள நியமங்களுடனும் தேவபூஜை ஸமாதி இவைகளின் அனுக்ரஹத்தால் விதிப்படி கிடைத்தபொருளுடனும் க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தை நடத்திக்கொள்ளவேண்டும். அஃது எல்லா ஆஸ்ரமங்களுக்கும் ஸுலபமென்று உதாஹரிக்கிறார்கள். எவர்கள் குருகுலத்தில் வலிக்கிறவர்களும் ஸந்யாஸிகளும் ஸங்கல்பித்த வ்ரதங்கள் நியமங்கள் என்ற தர்மங்களைச் செய்கிறவர்களுமாயிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கும் இந்த க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலிருந்தே பிஷையும் பலியும் கானங்களும் கிடைக்கின்றன. வானப்ரஸ்தாஸ்ரமத்திலிருப்பவர்களுக்குத் த்ரவ்யம் நுருப்பதில்லை. ஸாதகர்களான இவர்கள் பெரும்பாலும் குற்றமற்றதும் பத்திமுமான அன்னத்தைப்புஜிப்பவர்களும் வேதாயாஸ்ம் செய்கிறவர்களுமாய்த் தீர்த்தங்களுக்குச் செல்லவும் நல்லதேசங்களைத் தரிசனஞ்செய்யவும் பூமியில் ஸஞ்சரிப்பார்கள். அவர்களுக்கு எழுந்திருப்பதும் எதிர்கொண்டி செல்வதும் நமஸ்கரிப்பதும் அஸூகியை யின்றி நன்மொழிகூறுதலும் இயன்றவரையில் ஸுகமான ஆஸனமும் ஸுகமான பிச்சையும் உணவளித்தலும் மரியாதையும் க்ருஹஸ்தனைச் செய்பதற்க்கவைகள். இது விஷயத்திலும் ஒருஸ்ரீலோகமிருக்கிறது. அந்நொருளாவது:— 'ஆர் அநித்யானவன் எந்த க்ருஹஸ்தனுடைய வீட்டிலிருந்து தன் ஆசைபங்கமடைந்தவனாகித் திரும்பிச் செல்லுகிறானோ அவனுக்குக் கண்பாதித்தக்சொடுத்து விட்டு அவன்புண்டாகத்தை எடுத்துக்கொண்டு செல்லுகிறான்' என்பது. அன்றியும், இந்த க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தால் யாகங்களைச் செய்வதால் தேவர்களும், தாபாணன செய்வதால் பித்தருக்களும், வேதவிதையைக்கற்பதாலும் கேட்பதாலும் கரிபபதாலும் ரிஷிகளும், ப்ரஜையை உண்டிபண்ணுவதால் ப்ரம்மதேவரும் ஸந்தோஷமுடையவர்களும். இந்த க்ருஹஸ்தாஸ்ரமவிஷயத்தில் (வேறு) இரண்டு ஸ்ரீலோகங்களுமிருக்கின்றன. அவற்றினைப் பொருளாவது:— 'எல்லாப்ராணிகளுக்கும் நேஷ்டுள்ளவை

களும் செவிக்குஇனிமையுமான மொழிகளைச்சொல்லவேண்டும். இந்தக்ருஹஸ்தாஸ்யம்மத்தில் (பிறரைக்) குற்றஞ்சொல்லுவதும் அபவாதம் பேசுவதும் கடுஞ்சொல்லும் நிந்திக்கப்பட்டவையாகும். அவமரியாதையும் அஹங்காரமும் டம்பமும் மிகவும் நிந்திக்கப்பட்டவையாகும். ஹிம்ஸையில்லாமையும் கோபரிலலாமையும் ஸத்யவசனமும் எல்லா ஆஸ்ரமங்களுக்கும் பொதுவான தவமாகும்' என்பது. அன்றியும், இந்தஆச்ரமத்தில் மாலே, ஆபரணம், ஆடை, அப்யங்கம் இவைகளின் இடைவிடாதபோகமும் கூத்தும் பாட்டும் வாத்யங்களும் செவிக்கு ஸுகமும், கண்களுக்கு அழகானவஸ்துக்களின்காட்சியும்கிடைக்கும். 1 பக்ஷ்யம், 2 போஜ்யம், 3 லேஹ்யம், 4 பேயம், 5 சோஷ்யம் என்ற பல விதமான ஆஹாரங்களின்போகமும் தன்னிஷ்டப்படி ஸஞ்சாரத்தால் ஸந்தோஷமும் காமஸுகலாபமும் கிடைக்கும். இந்தவிஷயத்திலும் இரண்டிஸ்வோகங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றின்பொருளாவது: 'எந்த மனிதனுக்குக்ருஹஸ்தாஸ்யம்மத்தில் எப்பொழுதும் அறம் பொருள் இன்பம் என்றதரிவர்க்கமான துறங்குணக் துடன்வித்தியடைகிறதோ அவன் இவ்வுலகில் ஸுகங்களை அனுபவித்ததின் சிஷ்டர்சளுக்குரிய கதியை அடைவான். எங்கக்ருஹஸ்தன் உஞ்சத்தை ஜீவனமாகக்கொண்டவனும் தனக்குள்ள நம்மகை நச்செய்வதில் பற்றுள்ளவனும் காமஸுகத்திற்குள்ள முயற்சியைவிட்டவனுமாயிருக்கிறானே அவனுக்கு ஸ்வர்க்கம்கிடைப்பது 'யுகிசன்று' என்பது.

நூறுத்தொண்ணூறுவது அத்தியாயம்.

மே மரி அஷ த ர ம ம. (தோடர்ச்சி.)

(பிரதவாஸவர், பரதவாஸகீத பரதபாஸ்தாசீமகீதும் ஸத்யாஸாசீர மகீதாநிபாலபடிணதவதாஸோலிபிபிபுபு பர்மவத்பர்வதத்தித்ரு வடசீரலுபாபாலாசம் ஸ்வர்க்கததந்தருமமாவதேவீதும்
அனுபவநிசெய்தவாகால் அநடயத்தகீத
தேனீறாம சொல்லியது.)

வானபரஸுநிசீவா ரிஷிகளின் கர்மத்தை அனுஸரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; 1 புண்யபரணானதில் கதவீனையும் நடுகளையும் மலையருவிகளையும் அடையலிவண்டி. ஸுகசுநிபரர்கள்; அவர்கள்

- 1 கருகததனகீத ஸுகசுநிபரணியலவை.
- 2 அ ஸுகததனியலவை.
- 3 தொகையலுதனியலவை.
- 4 பரணகீத தனியலவை.
- 5 குழம்பு தனியலவை.

விசாலமானவைகளும் மான், எருமை, பன்றி, புலி, ¹ஸ்ருமரம், யானை இவைகளால் நிறைந்தவைகளும் மான் அரண்யங்களில் தவஞ்செய்துகொண்டு ஸஞ்சரிப்பார்கள்; கிராமத்திற்குத் தக்க ஆடைகளையும் ஆஹாரங்களையும் போகங்களையும் விட்டவர்களும், பலவிதங்களும் கணக்குள்ளவைகளும் வனத்திலுண்டானவைகளுமான ஒஷதிகளையும் கனிகளையும் கிழங்குகளையும் இலைகளையும் உறுதியான ஆகாரமாகக் கொண்டவர்களும், நிற்கிறவர்களும், உட்காருகிறவர்களும், தரையிலும் கல்லிலும் புழுதியிலும் பருக்கைக்கல்லிலும் மணலிலும் சாம்பலிலும் பிடிப்பவர்களும், நாணலாலும் சுசக்தாலும் கோலாலும் மரபுரியாலும் மறைக்கப்பட்ட அங்கங்களுள்ளவர்களும், சிகையையும் மீசையையும் நகங்களையும் ரோமங்களையும் கரிப்பவர்களும், காலங்களில் நியமமாக ஸ்நானஞ்செய்கிறவர்களும், காலங்களுமல் பலியையும் ஹோமத்தை யுஞ்செய்கிறவர்களும், ஸந்தித்துக்களையும் சூசங்களையும் புஷ்பங்களையும் கொண்டு வருவது பூஜிப்பது இடங்களைச் சந்திசெய்வது இவைகளின் முடிவில் ஸ்ரமபரிஹாரஞ்செய்குகொள்ளுகிறவர்களும், குளிர்வெப்பம் மழை காற்றுக்களால் நன்றாகக்காய்ந்தவைகளும் வெடித்தவைகளுமான எல்லா அங்கங்களின்கோலங்களையுமுடையவர்களும், பலவிதமான நியமங்களாலும் யோகாப்பாஸங்களாலும் கர்மானுஷ்டானங்களாலும் குறைந்துபோனவைகளும் நன்றாகக்காய்ந்தவைகளுமான மாம்ஸம் உதிராம்தோல் எலும்பு இவைகளை உடையவர்களும், தையத்தைப் பெரிதாகக்கொண்டவர்களுமாகி ஸத்வம் நுத்தலால் சரீரங்களை வலித்துக்கொண்டு மிருப்பார்கள். இந்தவான்ப்ரஸ்காச்ரமத்தை கப்பற்றி ஒரு ஸ்லோகமுமிருக்கிறது. அதன்பொருளாவது:—‘பிரம்மரிஷிகளால் விதிக்கப்பட்ட இந்தவான்ப்ரஸ்ததர்மத்தை எவன் நியமித்துடன் அனுஷ்டிக்கிறானோ அவன் அக்னிவிநாயக கோஷங்களை எரிப்பான்; ஜயிக்கத்தகாத உலகங்களையும் ஜயிப்பான்’ என்பது. அறவிசுநுடைய ஆசாரமோவென்றால் இவ்விதமாகும். அதாவது:—‘பொருளையும் காரத்தையும் பரிசுக்கை முதலியவற்றையும் நீக்கிவிட்டும் ஆசைப்பட்ட சூக்கவஸ்துகளில் தமக்குள்ள அபிமானமென்னும் பாசங்களை உதறிவிட்டும் ஸந்யாஸம் ஆடைவார்கள். மண்ணாங் சட்டியையும் கல்லையும் பொன்னையும் ஸமமாகக்கொண்டவர்களும், அசம்பொருள்காமங்களைப்பற்றியவைகளான முயற்சிகளில் பற்றுதலில்லா கடவுட்கூறுள்ளவர்களும், சத்ருவையும் மிச்சரினையும் உதாலினனையும் ஸமமுடிப்பார்க்கிறவர்களும், ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் ஜராயுஜம் அண்டஜம்ஸ்விதஜம் உத்திஜ

ஜங்களுமானபிராணிகளுக்கு வாக்காலும் மனத்தாலும் கர்மத்தாலும் த்ரோஷஞ்செய்யாதவர்களும், வீடில்லாதவர்களும், வலிக்க வேண்டி மலையிலும் மணல்திட்டிலும் மரத்தடியிலும் தேவாலயங்களிலும் ஸஞ்சரிப்பவர்களுமாயிருந்துகொண்டு நகரத்தையாவது கிராமத்தையாவது அடையவேண்டும். நகரத்திலுந்து இரவும் கிராமத்தில் ஓர்இரவும் இருப்பவர்களாய்ப் பிரவேசித்து உயிரை ததரிக்கவேண்டி மாறுபடாதகர்மங்களுள்ளவர்களான த்விஜாதிகளின்வீடுகளை அடையவேண்டும். யாசிக்கப்படாமல் பாத்திரத்தில்விழுந்தபிசுஷயைப் புஜிப்பவர்களும் காமம் கோபம் கர்வம் லோபம் அவிவேகம் தீனத்தனம் டம்பம் நிந்தை அபிமானம் ஹிம்ஸை இவைகளிலிருந்துவிலகினவர்களுமாயிருக்கவேண்டும். இந்த ஸந்யாஸஸாரமத்தைப்பற்றி ஸ்லோகங்களுமிருக்கின்றன. அவற்றின்பொருளாவது: - 'எவன் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் அபயமளித்து முனியாய்ஸஞ்சரிக்கின்றானோ அவனுக்கு எல்லாப்ராணிகளிடத்திலிருந்தும் எந்தச்சமயத்திலும் பயமுண்டாகிதில்லை. எவன் அக்னிஹோத்திரத்தைத் தன்சரீரத்திலேயேமுடிவுபெற்றதாகச்செய்துகொண்டு பிசுஷவாங்கிக் கிடைத்த அன்னங்களென்னும் ஹவிஸுகளால் சரீரத்திலுள்ள அக்னியைத் (திருப்திசெய்யவேண்டித்) தன்முகத்தல ஹோமஞ்செய்கிறானோ அவன் அக்னிசயன்மென்ற கர்மத்தைசெய்தவனான அடையப்படும் உலகங்களை அடைகிறான். எவன் பரிசுத்தனும் நல்லதுதியுள்ளபுத்தியையுடையவனுமாய் விறகிலலாத அக்னிபோல மிகவும்சாந்தமாயிருக்கும் மோக்ஷத்திற்குரியஸந்யாஸஸாரமத்தைச் சொல்லியபடி செய்துகொள்ளுகிறானோ அந்தபராம்மணன் பரம்மலோகத்தை அடைகிறான்' என்பது' என்றுசொன்னார்.

1 பரத்வாஜர், 'இந்த உலகத்தைவிடவேறான உலகம் உண்டென்று கேட்கிறோம். அஃது அறியப்படுகிறதல்ல. அதை நான் அறிந்து கொள்ளவிரும்புகிறேன். அதனை நீ சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்ட, ப்ருக் சொல்லாததாடங்கினார்.

1 "பரத்வாஜர், 'இந்தரியங்களுக்குட்பட்டபரம் இயற்கையைவிடவேறான பரமாத்மநபமானது வேதங்களில் கேட்கப்படுகிறது. அதை நான் அறிந்து கொள்ளவிரும்புகிறேன்' என்றுகேட்ட, ப்ருக், 'பரமாத்மரூபத்தைக்காணாததக்கஜுடமானதால் சிந்திக்கும் எல்லாகருணங்களுடனும் உடையதும் இமயமலை யென்றும்மேருமலையென்றும் யோசனாஸ்தரங்களில் சொல்லப்படும் உலகங்களின் அருகிலுள்ளதுமான பூரிக்கப்படக்கூடியவைகளில் ஸந்திஸ்தானத்தில புண்ணியசாலிகளால் அடையத்தக்க அந்த பரமாத்மலோகப்புகழ்தென்று சொல்லப்படுகிறது' என்றுசொன்னார்" - பது பழையஉரை.

‘எல்லாக்குணங்களுடனும் கூடியதும் புண்ணியமுமான இமய மலையின் உத்தரபாகத்தில் புண்ணியமும் சௌமமுள்ளதும் விரும்பத்தக்கதுமான அந்தலோகம் பரலோகம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவ்வுலகத்திலிருக்கும் மனிதர்கள் பரிசுத்தர்களும் மிகத்தெளிந்தவர்களும் லோபமோகங்களை விட்டவர்களும் பாவச்செய்கையில்லாதவர்களும் உபதர்வமில்லாதவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். அந்த உலகம் ஸுவர்க்கலோகத்திற்குச் சமமானது. சுபமான குணங்கள் அவ்வுலகத்திலுள்ளனவென்று சொல்லப்படுகின்றன. அவ்வுலகத்தில் மருத்யுண்டாகிறதில்லை; வ்யாதிகளும் (மனிதனைத்) தொடுகிறதில்லை; பரதாரங்களில் ஆசை உண்டாகிறதில்லை. அங்குள்ள ஜனங்கள் தம் தாரத்தில் பறந்துள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். அவ்வுலகத்தில் ஒருவனை ஒருவன் அடிப்பதென்பதில்லை; திரவியங்கள் வியப்புண்டாவதில்லை; பரோக்ஷமான பயனுள்ள தர்மமேயில்லை; ஸந்தேகமுமேண்டாகிறதில்லை; செய்த கர்மத்தின்பயனோ பிரததியக்ஷமாக நன்றாகக் காணப்படுகிறது; சிலர் வாஹனங்களும் ஆஸனங்களும் போஜனங்களும் உடைகளும் மாடிகளுடன்கூடியவீடுகளை அடைந்தவர்களும் எல்லாப்போகங்களாலும் சூழப்பட்டவர்களும் ஸ்வர்க்குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். சிலருக்கு உயிரைத்தரிக்க வேண்டிய தற்குப் போதுமான மட்டி மருப்பதாகக் காணப்படுகிறது; சிலர் பெரிய பரமத்துடன் பராணதாணஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கு உலகத்தில், சிலர் தர்மத்தைப் பெரிதாகக் கொண்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். சில மனிதர்கள் ஹிம்ஸை செய்வதற்கு வளையிருக்கிறார்கள். சிலர் ஸூதமுள்ளவர்களும் சிலர் துக்கமுள்ளவர்களும் சிலர் பொருளில்லாதவர்களும் மறநஞ்சலர் பொருளுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். இதில் சீரமமும் பயமும் அவிவேகமும் பசியும் ௨ நஞ்ஞமும் ௨ ண்டாகும் ௨ நன்; எந்த ஆசையால அறிவிலாதவர்கள் அவிவேகமடைவார்களோ பொருளாலுண்டாகும் அந்தமீலாபமும் மனிதர்களுக்கு இருக்கிறது. இவ்வுலகில் தர்மம், அதர்மம் என்ற தகரங்களைப் பற்றியவார்களைத் தயானதுபல விதமாயிருக்கிறது. கலவையுள்ளவன், அவன் ௨ ண்டையும், அறிக்கிறானோ அவன் பாபத்தாலுபத்தப்பட்டான். வசைசகம், அவமானம், திருட்டு, தூஷித்தல், அஸூயை, பிறருக்குத் துன்பம், ஹிம்ஸை, கோட்சொல்லுதல், பொய் இலைகளை எவன் செய்திருக்கிறான், அவனுடைய தவம் குறைவாகவும், அறிவுள்ளவன் இலைகளை அஹிம்சையாமனிருக்கிறான், அவனுடைய தவம் மிகவும் வளர்ச்சியடையும். தர்மம், அதர்மம் என்ற தகரங்களைப் பற்றிய பல விதமான சிந்தனை இவ்வுலக

கத்திலுண்டு. இதுகர்மத்திற்குரியபூரியாகும். இவ்வுலகத்தில்சுபம் அசுபம்என்றகர்மத்தைச்செய்தபின் செய்தமனிகள் சுபகர்மங்களால் ஷேமத்தையும் அல்லாதகர்மங்களால் துன்பத்தையும் அடைகிறான். முன்காலத்தில் ப்ரம்மதேவரும் மறறதேவேர்களும் அப்படியே ரிஷி க்கூட்டங்களும் இவ்வுலகததிலசெய்தயாசுகூலும் கவந்தாலும் பரி சுத்திபெற்று ப்ரம்மலோகத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். பூரியின்வட பாகமானது எல்லாவற்றையுங்காட்டிலும் மிகபுண்ணமாயும் சுபமாயு மிருக்கிறது. இவ்வுலகததில் புண்யத்தைச்செய்தமனிதர்கள் அவ விடத்திலுடையபடைகிறார்கள். வேறுசிலா செட்டகர்மங்களைச் செய்து பசு பறவைமுதலியபிறவிகளில் பிறக்கிறார்கள். அதுபோல் பூதலத்திலுள்ளவேறுசிலர் லோபமோகங்களுடையவர்களும் ஒரு வரையொருவர்விழுந்துவதில் ஆசையுள்ளவர்களுமாய்ஆயுள்முடிந்து நாசமடைகிறார்கள். அவர்கள் இவ்வுலகததிலேயே சுற்றிக்கொண்டிருப்பார்கள்; வடதிசையைஅடைகிறதில்லை. எவர்கள் க்யமமுள்ள வர்களும் ப்ரம்மசாரிகளுமாய்க் குருக்களை உபாஸிக்கிறார்களோ அறிவுள்ளவர்களான அவர்கள் எல்லாஉலகங்களையும்பற்றியவழியை அறிகிறார்கள். இவ்விதம் ப்ரம்மதேவரால் உண்டிபண்ணப்பட்ட இந்தத் தர்மமானது சுருக்கமாக என்னுடையபேச்சுக்கொப்பப்பட்டது. உலகத்திற்குள்ளதாமததையும் அதர்மத்தையும் எவன் அறிகிறானோ அவன் புத்தியுள்ளவனாகிறான் என்றுசொன்னா. அசுசனே! இவ்விதம் ப்ருக்ருமஹரிஷியால் உபேதசிக்கப்பட்டவரும்புத்தாபமுள்ளவருமான பாஞ்சவாஜர் விசேஷமான தர்மபுத்தியுள்ளவரும் எய்ப்புறறவருமாய் ப்ருக்ருமையப்பூஜிக்கார். அசுசனே! உலகத்தின் ஓக்கை தபத்தமானது உனக்குமுழுமையும்நன்றாகச்சொல்லப்பட்டது. அதற்குநிற்பெரியவனே! திரும்பவும்எவர்க்குநீகூட்டினரும்புகிறாய்?" என்றுகேட்டனர்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேராவது அத்தியாயம்.

தேவாஷிதர்மம். (தொடக்கம்.)

(பரிசுமா, தல்ல அகாசங்க லக்கூறியது.)

யுத்தேஜார், "தேவாஷிலலாதவனே! கந்தையே! அசுசனத்தின் முறையை நீர்சொல்ல உபேதசுக்கும் புய்தேன். நாமதர்மகவனே! நீர் யாவற்றையும் அறிந்தவராயிருக்கிறீர் என்பது ஒன்றுண்டாகருத்து" என்றுகூட்டு, பிஷ்மா சொல்லத்தொடங்கினார்.

“அயோக்யர்கள் கெட்டஆசாரமுள்ளவர்களும் கெட்டநடையுள்ளவர்களும் கெட்டபுத்தியுள்ளவர்களும் ஸாஹஸ்த்தில்விருப்பமுள்ளவர்களுமாயிருப்பார்களென்பதும் ஸாதுக்கள் ஆசாரத்தை அடையாளமாகக்கொண்டவர்களென்பதும் ப்ரவரித்தம், எந்த்மனிதர்கள் ராஜமார்க்கத்திலும் பசுக்களின்நடுவிலும் தான்யததின் நடுவிலும் சிவாலயத்திலும் அக்னிசாலையிலும் ஜலக்கரையிலும் மலத்தையும் மூத்திரத்தையும் செய்யாமலிருக்கிறார்களோ அவர்கள் நல்லவர்கள். 1 அவர்யம்மார்கச்செய்துகொள்ளவேண்டிய பரிசுத்தியைச்செய்துகொண்டு ஆசமனஞ்செய்தபின் நதியில்இறங்கி ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டும். அதன்பிறகு, தேவர்களைக்குறித்துத் தர்ப்பணஞ்செய்வது மனிதர்களுக்குத்தர்மமென்று (பெரியோர்கள்) கூறுகிறார்கள். எப்பொழுதும் ஸூர்யனைத் துதிசெய்யவேண்டும், ஸூர்யன்உதிக்குககாலத்தில் உறங்காமலிருக்கவேண்டும். மாலையிலும்காலையிலும் ஸந்த்பாகாலத்தில் (காயதரியை) ஜபிக்கவேண்டும். முதலஸந்தியிலிருந்துகொண்டும் அதுபோலமாலஸந்தியில் (உட்கார்ந்துகொண்டும்) ஜபிக்கவேண்டும். 2 ஐந்துஅங்கங்களிலா ரமுள்ளவனும் கிழக்குமுடிமுள்ளவனும் மௌனத்தைஅடைந்தவனுமாகிப் போஜனத்தைச்செய்யவேண்டும். அன்னத்தையும் பசுதியங்களையும்நிந்துக்கக்கூடாது. மிக்க ருசியுள்ளன வென்று புஜிக்கவேண்டும். 3 ஈரமானகையுள்ளவனாகி எழுந்திருக்கவேண்டும். இரவில்காலிலா ரமுள்ளவனாகிப்படுக்கக்கூடாது. தேவரிஷியானாரதராணீவர் இவ்விதம் ஆசாரத்தின்லக்ஷணத்தைச்சொன்னார். அக்னியையும் காணையையும் தேவதையையும் பசுவிருக்குமிடத்தையும் நாறசந்தையையும் தர்மிஷ்டனான்ப்ராம்மணனையும் எப்பொழுதும் ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்யவேண்டும். அத்திகளுக்கும் எல்லாவவஸ்தைகளிலும்கூட பந்துஜனத்திறதும் வேலைக்காரனுக்கும் வேற்றீமையில்லாத தானபோஜனம் மனிதனுக்குச் சிறந்ததாகும். மனிதர்களுக்குக் காலையிலும் மாலையிலும் போஜனம் வேதததாலவிதிக்கப்படுகிறது. இடையில் போஜனம் விதிக்கப்பட்டதாகக் காணோம். அந்தவிதிப்படி இருப்பவன் உபவாஸத்திநபயனுள்ளவனானான், அதுபோல ஹோமத்திறகுரியகாலத்தில் ஹோமஞ்செய்கிறவனும் 1 ருதுகாலந

1 ‘யேகசூக்சத்’ எந்திரவாக்ஷயம் இரண்டுதரம் வருவதால் ஒன்று விடப்பட்டது.

2 காலஇரண்டு, கைரண்டு, முகம்ஒன்று ஆகிறது அங்கங்கள்.

3 வேறுடாடம்; ‘போஜனமானமுடிவில் ஆபோசனம் செய்துகொள்ள வேண்டும்’ என்பதுகூறும்.

4 ஸ்தூக்ராவியஸ்து ஸ்நானம்செய்தபின்னரே பன்விரண்டொட்களில் விலக்குவிதிக்கப்பட்டதே முறையான ருதுகாலமென்று சொல்லப்படும்.

தில்மட்டும்(தாரத்தினிடம்)செல்லுகிறவனும் வேறு ஸ்திரீகளில்லாத வனும் நல்லஅறிவுள்ளவனுமாயிருப்பவன் ப்ரம்மசாரிபோன்றவனாவான்.பிரம்மணர்கள்உண்டுபிச்சுமான அன்னமானது காயின்மனம் போலவும் அமிருகம்போலவும் (ப்ரம்மாவின்) செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்தஅன்னத்தை எந்தஜனங்கள் அன்புடன் அடைகிறார்களோ அந்தஸ்துக்கள் ஸத்யமானப்ரம்மத்தை அடைகிறார்கள். எந்மனத்தன் மண்கட்டிகளை அடைக்கிறவனும் புற்களைக்கிள்ளுகிறவனும் நகத்தைக்கடிக்கிறவனும் எப்பொழுதும் எச்சிலுள்ளவனும் ப்ராசைகொண்டவனுமாயிருக்கிறானே அவன் இவ்வுலகில் நீண்டஆயுளை அடைய மாட்டான். மாம்ஸத்தைப்பறிப்பதிலிருந்துவிலகி, மங்கிரத்தால்பரிசுத்திசெய்யப்பட்டமாம்ஸத்தைமட்டும் புறிக்கவேண்டும். வீணாக மாம்ஸத்தைப் புறிக்கலாகாது. ¹புறக்கிவுள்ளமாம்ஸத்தை விலக்கவேண்டும். கன்கேசுத்திலோ பரதேசத்திலோ அகிகியாயிருப்பவனை ஆகாரமில்லாமலிருக்கும்படி செய்யக்கூடாது. காம்யமான கர்மங்களைச்செய்தபயனை அடைந்தால் அதைப் பெரியோர்களிடம் கொடுக்கவேண்டும். பெரியோர்களுக்கு அஸனமளிக்கவும் அவர்களைவணங்கி ஆசீர்வதிக்கச்செய்யவும்வேண்டும். பெரியோர்களைப்பூஜித்தால் ஆயுளும் தீர்க்கியும் ஸம்பதிக்கும்படியிருப்பான். உகிக்குங்காலத்திலுள்ள ஸூரியனைப்பார்க்கக்கூடாது. பரஸூரியையும் ஆடையில்லாதஸ்திரீயையும் பார்க்கக்கூடாது. புணர்ச்சியென்பதை எப்பொழுதும் தர்மவழிவிட்டுளிலகாமல் ரஹஸ்யத்திலேயே செய்யவேண்டும். குருவானவர் தீர்க்கங்களுள் ரஹஸ்யமானதீர்க்கமாவார். சுத்திகளுள் அக்னிபூனது உகதமமான சுத்தியாகும். பெரியோர்களால்செய்யப்படுவனவெல்லாம் கர்மவழியாகும். பசுவின்வாலேத்தொடுவதும் புண்யமாகும். துண்கோறும் பார்க்கும்பொழுதெல்லாம் (பிரம்மணர்களை) ஸங்கப்ரஸன்னஞ்செய்யவேண்டும். காலையிலும்மாலையிலும் ப்ரம்மணர்களுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்யவேண்டுமென்று உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ²தேவாலயத்திலும் பசுக்களின்நடுவிலும் ப்ரம்மணர்களின்நடுவிலும் கர்மானுஷ்டானஸமயத்திலும் வேதாத்யயனகாலத்திலும் போஜனஞ்செய்யும்பொழுதும் வலக்கையை வெளியிலெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். ³காலையிலும் மாலையிலும் ப்ரம்மணர்களை விதிப்படி புஜிப்பது விலையுள்ளவஸ்துக்களுள் உக்தமமானவிலையுள்ள

1 'புறந்தமாம்ஸம்' என்பது அபுலம்; 'சுரத்தத்திலு' பிச்சுமானமாம்ஸத்தை' என்பது பழைய உரை.

2 'யஜ்ஞோதவீதியாயிருக்கவேண்டும்' என்பது பழைய உரை.

தாகவிளங்கும்; ஸம்பத்துள்ளகிருஷிகளுள் உத்தமமானகிருஷியா யும்விளங்கும்; அதுகமாகத்தானயங்களைச்சேர்ப்பதுபோலவுமாகும், எப்பொழுதும் பேர்ஜனமளிக்கும்பொழுது அளிப்பவன் 'ஸம்பந்ம்' என்றுசொல்லவேண்டும். பெற்றுக்கொள்பவன் 'ஸுஸம்பந்ம்' என்று சொல்லவேண்டும். குடிக்கஜலமளிக்கால் அளித்தவன் 'தர்ப் பணம்' என்றும் பெறறுக்கொண்டவன் 'ஸுதர்ப்பணம்' என்றும் பாயஸமளிக்கும்பொழுதும் அதுபோல் கஞ்சியையும் சித்ரான்னக் கையும் 'அளிக்கும்பொழுதும் அளிக்கவன் 'ஸ்ரிகம்' என்றும் பெற்றுக்கொண்டவன் 'ஸுஸ்ரிகம்' என்றும் சொல்லவேண்டும். க்ஷௌன்செய் க்கொள்ளுகிறவனையும் அப்படியே தும்முசிறுவனையும் ஸ்நானஞ்செய்கிறவனையும் போஜனஞ்செய்கிறவனையும் எல்லா நோயாளிகளையும் காணும்பொழுது, 'ஆயுஷ்யம்' என்றுசொல்வது ஸந்தேஷிக்கக்கூடாகாது. ஸுரீயஸுக்கெகிர்ப்புகமக மூக்திராம் விடக்கூடாது. கன்னுடையமலக்கைப்பார்க்கக்கூடாது. புத்திரர் களுடனும் ஸ்ரீயி டைனும் பிச்சையையும் போஜனக்கையும்வில க்கவேண்டும். மூர்த்தீயின் பிபயாசைசொல்லுவதையும் அவர்களை ப்பற்றி நீயென்றுசொல்லுவதையும் விலக்கவேண்டும். சீழானமனி கர்களைப்பற்றியும் ஸமமானமனிகர்களைப்பற்றியும் இவ்விரண்டை யும் சொல்லுவது குற்றமாகாது. செட்டநடையுள்ளமனிகர்களின் மனத்திலுள்ள செட்டள்ளநதை அவர்களின்மூர்க்குறி வெளியிட்டுச்சொல்லும். பலஜனங்களுள்ளதலிலு கெரிந்துகொண்ட (பாபத்தை) மறைக்கிறமனிகர்கள் நாரமடைகிறார்கள். பலசலவி சனைக்கல்லாதமனிதர்கள் கெரிந்துசெய்யப்பட்ட பாபத்தை மறைக் கிறார்கள். ஒருதம்பதியை மனிதர்கள்சாணுவிட்டாவுங் தேவர்கள் நிச்சயமாச்சாண்பார்கள். பாவத்தால் மறைக்கப்பட்டபாவமானது பாபியையே கெட்டாக்குகொண்டிருக்கும். தாமதகாலமறைப்பதிந் தம்மானது தம்மாளாவனையே தொட்டாக்குகொண்டிருக்கும். இவ் வுலகிலுள்ள ஜனங்கள் காண்டெய்ப்பாவத்தை நீளையாடிக்ருக்கிறான். அந்தப்பவமானது சாஸ்திரத்ததற்கு நோதமாயிருப்பவனான அந்தச் செய்தமனிதனை மறையும். நாகுவானவன் 'வாஸிதம் சந்தரணைப் பிடிக்கிறதென' என்கும் பாவமென் னைமாயுடமனைது அமுன்லலாக வளைப் பிடிக்கும். பிபாசைபாவமொருபாபம். காவாமானது ஆக தத்தமாய்னையே அனுபவிப்பதினாலது. ஸ்ரீயின் அலைத்தொண்ட

1 'பாபத்தைமறையாமல் வெளியிடவேண்டாம்' என்றும் 'தாமதத்தை வெளியிடவிரக்கவேண்டும்' என்பதும் பழையபுறம்.

பாடுகிறதில்லை. முடினமானது (அதை), எதிர்பாராது. அறிவுள்ளவர்கள் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் மனத்தால்செய்யப்படுவதைத் தர்மமென்றுசொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், எல்லாப்ராணிகளிடங்களிலும் மனத்தால்சேஷமத்தைச்செய்யவேண்டும். தர்மத்தை ஒருவனாகவே செய்யவேண்டும். தர்மத்திற்கு வேறுஸஹாயமிருப்பதென்பதில்லை. மனத்தில்தர்மமில்லாமலிருக்கையில் வெறுவிதியைமாத்திரம்அடைந்துகிடைத்துஸஹாயமானது என்னசெய்யக்கூடும்? தர்மமானது மனிதர்களுக்குக் காரணமாகிறது; தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு அம்ருதமாகிறது. மறுபிறப்பில் தர்மத்தாலுண்டான ஸுகம் அந்தத் தர்மத்தைச்செய்தமனிதர்களால் இடைவிடாமல் அனுபவிக்கப்படுகிறது" என்றுசொன்னார்.

மாற்றுத்தொண்ணுற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மேரகஷ தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், ஆத்மதத்துவம் நகரம் நகரம் காசியங்கனையும் முக்தணவக நிர்செயல்க மும்பற்றிச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிர், 'பிதாமஹே' இவவுலகில்மனிதனுக்கு ஐத்மாஸுவப் பற்றிச் சித்திரத்தத்தக்கதாச் சொல்லப்படுகிற அக்யாத்மமென்பது எது? அது எத்தன்மைபற்றி அகனை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். ப்ரம்மநுபிராபிநுபாவதே' எவ்வரம்ஜங்கமம்என்ற இவ்வுலகம் பாவும் எவ்விருந்து உபபத்தயடைந்தது? ப்ரளயகாலத்தில் எதில் மோய்ச்சொருசிற எ? அகனைபும் நிர் வனக்குஉபதேசிக்கவேண்டும்" என்றுகேட்டது, பீஷ்மர் சொல்லுகொண்டுகினர்.

"அப்பா! பார்த்தனை! நீ என்னிடம் ப்ரர்னஞ்செய்கிறதும் மேன்மைமையச் சொன்னவற்றின் மிகச்சிறந்ததும் சுபமும் ஆசார்யர்களால் கண்டுகொண்டிந்தான் ப்ரம்மம் உருமான அக்யாத்மமென்ற இந்த விஷயத்தை (உலகத்தின்) உபபத்தியடைந்தவர்களுடன் என் உனக்கு விரிவாகச் சொல்லுகிறேன். உலகத்தில் மனிதன் அதைஅறிந்தால் ப்ரீதியையும் னெளத்யத்தைபும் அடைவான். அவனுக்குஇஷ்டமான பண்களின்லாபமும் உலகமும். அதுவு எல்லாப்ராணிகளுக்கும் விரிதமானதுமாயிருக்கிறது. உபபத்தனை! உறுதியானதிலேயுள்ளதும் மாசற்றதுமான அகமாஸை அருளுகானமென்னும்இருளானது எப்

பொழுதும் இவ்விதம்மறைத்துக்கொண்டு அந்தஆத்மரூபத்தில் தோன்றுகிறது. சந்திரன் எவ்விதமோ அவ்விதமே அந்த ஆத்மரூபமிருக்கிறது. அதைத்தெரிந்துகொண்டிருந்தமனிதன் பாவங்கள் நசிக்கப் பெற்று ப்ரம்மரூபத்தை அடையத்தக்கவனாகிறான். அண்டத்திற்கு ஆவரணமாயிருப்பவைகளின் அப்புறத்திலுள்ள இருள்போல அஜ்ஞானமிருக்கிறது. பூமியும் வாயுவும் ஆகாயமும் ஜலமும் ஐந்தாவதானதேஸஜுமானமஹாபூதங்களானவைகள் எல்லாப்ராணிகளுடைய உத்பத்திக்கும் லயத்திற்கும்காரணமாயிருக்கின்றன. அந்தமஹாபூதங்கள் கடலினுடைய அலைகள்போல எந்தப்பூதங்களிலிருந்து உத்பத்தியடைந்தனவோ அந்தப்பூதங்களிலேயே திரும்பவும் திரும்பவும் லயப்படுகின்றன. ஆமையானது தன் அங்கங்களை வெளியில் பரவச் செய்து திரும்பவும் சுருக்கிக்கொள்ளுகிறதுபோல ஐந்துபூதங்களையும் உருவமாக்கக்கொண்ட ஆத்மாவானது அந்தப்பூதங்களை உத்பத்தி செய்து திரும்பவும் சுருக்கிக்கொள்ளுகிறது. பராக்ரணில்திரிந்தவனே! சரீரத்தில் அந்தப்பூதங்களின்குணங்கள் ஒன்றுசேர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. அந்தக்குணங்களானவை எப்பொழுதும் லயமடைகின்றவைகளும் உத்பத்தியடைகின்றவைகளுமாயிருக்கின்றன. (சரீரத்தில்) எஃது இல்லாவிட்டால கேட்பதும் பார்ப்பதும் ப்ரகாசிப்பது மில்லையோ இவை எதை அழித்திருக்கின்றனவோ அஃது அக்காரணம் பற்றி அத்தயாதம்மென்று சொல்லப்படுகிறது. அஃது ஒரே உருவமுள்ளதென்று சொல்லப்படுவதும் பலவிதமானப்ராஜைகளுடன்கூடியதுமான அறிவாயிருக்கிறது. அவ்விதமிருக்கும்பொழுது சொல்லுதற்கரிதான அந்தஆத்மாவில் உன்னுடைய வாக்கானது பொருத்தமுள்ளதாகாது. புஜிக்கத்தகுந்தவர்கள் விஷயமாக (சீ சப்தமுதலிய) மிகப்பெரிய குணங்கள் ஆகாயத்திலிருந்தல்லவோ உண்டாகின்றன. இவ்விதம் ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமுமான இவ்வுலகம் முழுமையும் அந்த ஆத்ம உருவமாகவேயிருக்கிறது. ப்ரளயகாலத்திலும் அந்தஆத்மாவிற்குச் செல்லுகிறது. திரும்பவும் அதிலிருந்து உத்பத்தியடைகிறது. பூதங்களை உருவமாக்கக்கொண்ட ப்ரமாத்மா மஹாபூதங்களைப்படைத்துத் திரும்பவும் லயமடையச் செய்கிறார். பூதங்களைப்படைத்துப் ப்ரமாத்மா ஐந்துமஹாபூதங்களையும் எல்லாப்ராணிகளிடத்திலும் உண்டிபண்ணியேயிருக்கிறார். அந்தமஹாபூதங்களிலுள்ள வேற்றுமையை ஜீவனானது பார்க்கிறதில்லை. சப்தமும் செஷ்யும் இடைவெளிகளுமாகிய மூன்றும் ஆகாயத்திலிருந்து உண்டானவை. ஸ்பர்சம், சேஷ்டை, த்வக்குளன்றமூன்றும் வாயுவிலிருந்து உண்டானவையாகக்கருதப்

படுகின்றன. தேஜஸ், ரூபம் கண் (உணவுமுதலியவை) பாகமாவதற்குக் காரணமானவையென்று மூன்றுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ரஸம், ரூபம், நாசன்மமூன்றும் ஜலத்தின் குணங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. மண்மீ, மூக்கு, சரீரம் இந்தமூன்றும் பூமியின் குணங்களாகின்றன. மஹாபூதங்கள் ஐந்தே. மனம் ஆறாவதென்று சொல்லப்படுகிறது. ஓ! பாரத! இந்திரியங்களும் மனமும் இந்தஜீவனுக்கு ஞானத்திற்குக்காரணங்களாயிருக்கின்றன. புத்தியென்பது ஏழாவதென்றும் க்ஷேத்ராஜ்ஞானஜீவனே எட்டாவதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். 1 கண்ணானது பார்க்கவேண்டியதற்காகவே. மனமானது ஸந்தேஹத்தை உண்டிபண்ணுகிறது. புத்தியானது நிச்சயத்தைச் செய்கிறதாயிருக்கிறது. க்ஷேத்ராஜ்ஞானஜீவன் ஸாக்ஷிபோலிருந்து கொண்டிருக்கிறது. புத்தியானது சைதன்யசக்தியால் வ்யாபிக்கப்பட்டிச் சேதனையென்றுப் ப்ரஸித்திபெற்றதாயிருக்கிறது. அவ்விதமிருக்கும்பொழுது ஜீவனானது சேதனையை விடவேறானதாகி அறிந்துகொண்டிருக்கிறதென்று காணப்படுகிறது. தமோகுணமென்றும் அஜ்ஞானமானது சரீரத்தை விடவதும் விடாததுமாகக் காணப்படுகிறது. ஸாக்ஷியான ஆத்மாவானது அவ்வித அஜ்ஞானத்தை அறிவதும் அல்லது அதை விலக்குவதுமாயிருக்கிறது. இரண்டிலுள்ளவர்களுக்கும் மேலுள்ள இந்தச் சரீரத்தை எது கீழும் மேலும் அறிந்துகொண்டிருக்கிறதோ இந்த ஆத்மரூபத்தால் உள்ளிலுள்ள இதுயாவும் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள். இவ்வுலகிலுள்ளபுருஷர்கள் இந்திரியங்களை முழுமையையும் 2 ஜயிக்கவேண்டும். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற குணங்களையும் வெல்லவேண்டும். அந்தமூன்று குணங்களும் அந்த இந்திரியங்களை ஆசுரயித்தவையாகளாயிருக்கின்றன. மனிதன் இதை அறிந்துகொண்டிபிராணிகளுக்குள்ளே தப்பாதபையும் லயத்தையும் தன்புத்தியால் பார்த்துக்கொண்டால் மெள்ளமெள்ள உத்தமமான ஆத்மானந்தத்தைப் பெறுவான். புத்தியானது, ஸத்வம் ரஜஸ்தமஸ் என்ற முக்குணங்களாலும் பலவிதமாக இழுக்கப்படுகிறது. இந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஆறாவதான மனமுமாகிய யாவும் புத்தியின் உருவமே. புத்தியில்லாவிட்டால் அக்குணங்கள் எங்கிருந்து உண்டாகும்? இவ்விதமிருப்பதைப் பார்க்க ஸ்தாவரங்களும், ஜங்கமங்களுமான இவ்வுலகமனைத்தும் புத்திமயமாகவே ஆகிறது. (புத்தியானது லயமடைந்தால்) உலகம்

1 இது தமோகுணம் இந்திரியங்களும் அந்த அந்தவிஷயங்களை அறிவதற்காக வென்றதெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

2 'அறியவேண்டும்' என்பதுவேறுபாடும்.

லயமடைகிறது. (புத்தி உத்பத்தியடைந்தால்) உலகம் உற்பத்தி அடைகிறது. அக்காரணம்பற்றியே புத்தியானது வேதங்களில் இவ்விதம் உபதேசிக்கப்படுகிறது. புத்தியானது எந்த உருவத்துடன் பார்க்கிறதோ அந்த உருவம் கண்ணாகிறது. எந்த உருவங்கொண்டு கேட்கிறதோ அந்த உருவம் செவியென்று சொல்லப்படுகிறது. மணத்தை அறியும் பொழுது அதை மூக்கென்று சொல்லுகிறார்கள். நாக்குவடிவுமாக அது ரஸத்தை அறிகிறது. த்வக் உருவமாக அது ஸ்பர்சத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறது. புத்தியானது ஒரேகாலத்தில் பல இந்நிரியங்களின் உருவமான வேற்றுமையை அடைகிறது. எந்த உருவத்துடன் ஒரு பொருளை நனைக்கிறதோ அந்த உருவம் மனமாகிறது. ஐந்து விதமான வெவ்வேறு பொருள்கள் புத்தியின் இடங்களாகின்றன. அவைகளை ஐந்து இந்நிரியங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். அவ்விந்நிரியங்களைப் புத்தியானது காணப்படாமல் 19-டித்துக்கொண்டிருக்கிறது. புத்தியானது ஆத்மாவின் லபிடிக்கப்பட்டதாய் ஸத்வமுதலிய மூன்று குணங்களிலும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அஃது ஒரு ஸமயத்தில் ஸந்தோஷத்தையடைகிறது; ஒரு ஸமயத்தில் சோகப்படுகிறது. ஒரு ஸமயத்தில் ஸுகத்துடன் கூடாமலும் துக்கத்துடன் கூடாமலும் இருக்கிறது. இவ்விதம் மனிதர்களின் மனத்துள்ள மூன்று குணங்களிலும் இருப்பதும் எல்லாவஸ்துக்களின் உருவமுமான அபபடிப்பட்ட இத்தபுத்தியானது, தங்களுக்குப்பதும் பெரிய அலைகளுள்ள குமான கடலானது அந்த யின் பெரிய அலையை மீறியிருப்பதுபோல ஆந்தமூன்று குணங்களையும் மீறி ஆதமரூபத்திலுருக்கும். இவ்விதம் வேற்றுமைபில்லாத ஆதமரூபத்தையடைந்த புத்தியானது மனமென்ற உருவத்தலஸ்டிஷமமாய் இருக்கும். பிறகு, (மனத்திலிருந்து) சலிந்ததொடங்கும் ரஜோகுணமானது புத்தியின் உருவத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும். அப்பொழுது ராஜோகுணத்தால்தொடரப்பட்ட அந்தபுத்தியானது எல்லா ஆந்தமாய்ங்களையும் விவளப்பற்றிச் செல்லும்படி செய்யும். பிறகு, ஆந்தமாய்ங்கள் எவ்வாறு நின்றன, ஓவ் உண்மையான அறவும் புருஷத்தோஷமான அஃசமுதயிய ராஜோகுணத்தால்தொடர்ந்ததாலுண்டாகும் (மெய்யான) பரமமஜுள்ளும் உண்டாகுமென. புத்தியானது ஸத்வகுணமும் மோகமாய்ந்து ராஜோகுணமும் மெய்மானது தம்மோகுணமுமாய்ந்து அபரமூன்று குணங்களும் மூன்று உருவமாய் இருக்கின்றன. இவ்வுருவங்கள் எந்த எந்தவஸ்துக்களாகியுள்ளன அவ்வுருவங்களில்லாமல் ஆந்தமரூபமான ரஜோகுணங்களையும் முழுதுமாகத் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஓ. பாரதி! இவ்வஸ்து புத்தியின்வழி

யனைத்தும் உனக்கு விரிவாகச் சொல்லப்பட்டது. அறிவுள்ளமனிதன் இந்திரியங்களை யெல்லாம் வெல்லவேண்டும். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் (என்றமூன்றுகுணங்களும்) எப்பொழுதும் பிராணிகளை அடித்தவைகளாயிருக்கின்றன. ஓ ! பாரத ! ஸாத்த்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்ற மூன்றுவிதமான 1வேதனையானது எல்லாப் பிராணிகளிடங்களிலுமே காணப்படுகிறது. ஸுகததைத் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும் ஸத்வகுணமும் துக்கததைப்பற்றியதான ரஜோகுணமும் தமோகுணத்துடன் கூடி உலகநடையிலிருந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவைகளிலசர்வத்திலோ மனத்திலோ எதுபிரியததுடன் கூடியதாயிருக்கிறதோ அது ஸத்வகுணத்திலிருந்துண்டானபொருளாயிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொண்டு அதை அவ்விதம் உபேகைசெய்யவேண்டும். பிறகு, எது துக்கத்துடன் கூடியதும் தனக்கு அப்ரியததைச்செய்கிறதுமாயிருக்கிறதோ அதை ரஜோகுணம்நடைபெற்றிருக்கிறதென்றே நினைத்துக்கோபத்துடன் சிந்தியாமலிருக்கவேண்டும். பிறகு, எது மோஹத்துடன் கூடியதும் இந்திரியங்களுக்குப்பலப்படாதவ்வுயங்களுள்ளதும் ஊழிக்கததகாததும் அநியக்கடாததுமாயிருக்கிறதோ அதைத் தமோகுணமென்று நிச்சயஞ்செய்துகொள்ளவேண்டும். ஸந்தோஷம், பிரியம், ஆனந்தம், ஸுகம், மனநிலை கல்ல அடக்கம்என்ற இந்த ஸாத்த்விககுணங்களின் அருமையாக உண்டாகின்றன. ஸந்தோஷத்தில் லாமையும் பரிதாபமும் சோகமும் பேராசையும் பொழுமையும் ரஜோகுணத்தினை யாளங்களாகும். அவைகள் காசணத்தாலும்காசணமல்லாமலும் காணப்படுகின்றன. அபிமானமும் அவ்வேதமும் அஜாகிரதையும் தூக்கமுமீ சோம்பலும் மறையும்பலவிதங்களுமான தாமஸகுணங்கள் நிகவும் பாகயர்குறைவாலுண்டாகின்றன. உட்கடாதவிஷயத்தில செலவாவ 2பலவிதமாகச் செலவூந்தண்மைமையும் தீனமாகயாசிப்பதையும் ஸந்தஹததையும் உருவமாகக்கொண்டதுமான மனமானது எவனுக்கு நல்ல அடக்கமுள்ளதாயிருக்கிறதோ அவன் லுவலுக்கிலும் இறந்தபின்னும் ஸுகமுள்ளவனாயிருப்பான். ஸக்ஷி மமானபுத்தி 3கூடாஜ்ஞான ஆத்மா லுவலுண்டிக்குமுள்ள லுத்தவேறாமையையே பாரா. லுவை விவொன்றானபுத்தியானது குணங்களை உண்டிபண்ணுகிறது. மஹாஞ்ஞான ஆத்மாவானது அஹங்கார

1 வேதன் = அஃதவம்.

2 'அடைய முடியாதவ்வுயததும் குணையுள்ளவ்வுயததும்' என்பது உட்கடாதவிஷயம்.

3 'பலவிதவ்யங்குள்தம்' இது + மயததில்லு கதலுத்ததில்லு மயததில்லு' என்பது பழை பழைய உரை.

முதலியகுணங்களை உண்டிபண்ணிகிறதில்லை. 'கொசுவம்' அத்திமரத் தின்காயும் எப்பொழுதும் சேர்ந்துகொண்டிருப்பதீபோல இந்த ஆத்மாவும் புத்தியும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆத்மா புத்தி இவ்விரண்டிகளின்சேர்க்கையானது அத்திக்காய்க்கும் கொசுவுக்குமுள்ள சேர்க்கைபோலாகும். இயற்கையில் வேறான ஆத்மா புத்தி இவ்விரண்டும் எப்பொழுதும் சேர்க்கையை அடைந்து கொண்டிருக்கின்றன. மீனும் ஜலமும் எவ்விதம் சேர்ந்துகொண்டிருக்கின்றனவோ அதுபோலவே அந்தப்புத்தியும் ஆத்மாவும் சேர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. (புத்தியிலுள்ள) குணங்களானவை ஆத்மாவை அறிகிறதில்லை. அந்தஆத்மாவானது (புத்தியிலுள்ள) குணங்களை முழுதும் அறிகிறது. குணங்களுக்குஸாக்ஷியான அந்தஆத்மாவானது பார்க்கப்படுங்குணங்களைத் தன்னுடன்சேர்ந்தவைகளாக நினைக்கிறது. தீபம்போலுள்ளபரமாத்மாவானது சேஷ்டையில்லாதவைகளும் அறிவிலலாதவைகளும் புத்தியை ஏழாவதாகக்கொண்டவைகளுமான (ஆறு) இந்திரியங்களின் வழியாய்த் தீபத்தின்கார்மமான விஷயப்ரகாசத்தைச் செய்கிறது. புத்தியானது குணங்களை உண்டிபண்ணுகிறது. கேஷத்ரஜ்ஞனை ஆத்மா அவைகளைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. புத்தி கேஷத்ரஜ்ஞன் என்னும் அவ்விரண்டிக்குமுள்ள இரத்தச்சேர்க்கையானது அனாதியாயிருக்கிறது. புத்தியென்னும் ஸத்வத்திற்கு உருப்பிடமில்லை. கேஷத்ரஜ்ஞனை ஆத்மாவிற்கும் இடமாயிருப்பதொன்றுமில்லை. புத்தியானது மனத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. ஒருபொழுதும் குணங்களை வெளிப்படுத்துகிறதில்லை. எப்பொழுது மனிதன் அந்தக்குணங்களின்கிரணங்கள் போன்ற இந்திரியங்களை மனததால நன்குஅடக்குகிறானோ அப்பொழுது குடதநிலப்பாகாசுக்கும் தீபம்போல இவனுடைய ஆத்மாப்ரகாசமாகிறது. அவன் இயற்கையிலுண்டான கர்மாவை தள்ளிவிட்டு எப்பொழுதும் ஆத்மாவில் ப்ரீதியுள்ளவனும் முனியுமாயிருக்கிறானோ அவன் அந்தக் கர்மத்யாகத்தால் எல்லாப்ராணிகளின் ஆத்மருபியாய்மிருந்துகொண்டு உத்தமமான கதையை அடைவான். ஜலத்திலுள்ள சரிக்கும் அவன் பற்றையானது எவ்விதம் (அந்த) ஜலத்துடன் ஒட்டுதலில்லாமலிருக்கிறதோ அவ்விதமே ஆத்மருபத்தின் அறிவை அடைந்தவன் ப்ராணிகளிடங்களில பற்றுதலின்றியிருப்பான். இவ்விதம் பற்றுதலில்லாதஸ்வபாவமுள்ள இந்தஆத்மருபத்தைத் தன்புத்தியால்தெரிந்துகொண்டமனிதன் வினையாடிக்கொண்டிருப்பான். சேரீக்ப்பாராமலும் ஸந்தாஷப்படாமலும் மாதஸீர்மாரில்லாமலும் அவன் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்ப

பான். ஆத்மரூபத்தின் ஸ்வபாவஅறிவுடன் கூடிய அந்தமனிதன் எப் பொழுதும் வேண்டியபொருள்களை, எட்டுக்கால் பூச்சியானது நூலை உண்டிபண்ணுவதுபோல உண்டிபண்ணுகிறான். குணங்களானவைகள் நூல்கள்போலென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். (ஞானத்தால்) நாசமடைந்தகுணங்கள் நிவிர்த்தி அடைவதில்லை. நிவிர்த்தியானது ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியப்படுகிறதில்லை. அஃது அனுமானத்தால் ப்ரோக்ஷமாகவிய்த்திக்கிறது என்று இவ்விதம் 1 சிலவாதிக்களநிர்ணயஞ்செய்கிறார்கள். மற்றுமுள்ளசிலவாதிகள் குணங்களுக்கு நிவிர்த்தியென்றே நிச்சயிக்கிறார்கள். இவ்விருண்டையும் நன்றாகவிசாரித்து (இதைத்தன்) புத்திக்குத்தக்கபடி நிர்ணயஞ்செய்துகொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் உறுதியுள்ளதும் புத்தியால்செய்யப்பட்ட வேறுறுமையை முக்யமாகக் கொண்டதுமான இந்த ஹ்ருதய 2 க்ரந்தியென்னும் அஞ்ஞானத்தேவிலக்கிக்கொண்டு ஸாசமாக இருக்கவேண்டும். ஸந்தேகங்கள் அறுபட்டவனாய்ச் சோகப்படாமலிருக்கவேண்டும். அழுக்குள்ளமனிதர்கள், நிறைந்தநறியில் இறங்கி ஸ்நானம்செய்து பரிசுத்தியை அடைவதுபோல இந்ஞானத்தை அடைந்தவர்கள் நல்லறிவுள்ளவர்களாகிறார்களென்று தெரிந்துகொள். ஆனால், பெரியநதியில் விழுந்தவன் அதன் கரையைக்கண்டு (அதை அடையவேண்டித்) காபமடைவான். அந்தத்

1 'ஆத்மஞானத்தால் குணங்களை நிக்சிந்தன' என்றவிஷயத்தில் வேவ் வேறுகொள்கைகளுண்டு. இந்தக்குணங்கள் ததவநூலிக்குப் புலப்படாமல் போனாலும் அவைகளில்லாமல்போவதில்லை. இல்லாமல்போமானால் அந்தக் குணங்களைக் காரணமாகக்கொண்ட உலகம் மற்றஜீவர்களுக்கும் புலப்படாமல் போகவேண்டும். ஆகையால், அவ்விதம்சொல்லுவது ப்ரத்யக்ஷத்திற்குவிருத்தமாகும். ஞானத்தை அடைந்தஜீவனிடமும் அந்தக்குணங்கள் இருக்குமாயில்லாவிடம் பயனற்றதாகும். ஆகையால், ஞானியானஜீவனிடமிருந்து விலக்கக் குணங்கள் மற்றவர்களுடமிருக்கின்றனவென்று யோகமதத்திற்கொள்கை. குணங்கள் பல அசங்களுள்ளனவாகையால் ஞானமுள்ள ஜீவனைச் சேர்ந்த குணங்கள் இல்லாமற்போகின்றன. மற்ற அசங்கள் ஞானமில்லாத ஜீவர்களிடம் முன்போலிருக்கின்றன. குணங்களுள்ள நாசமானது நிவிர்த்தியென்றும் பாதமென்றும் இருவகைப்படும். இவைகளில், ப்ரளயகாலத்தில் காராயக்காயாவும் லயமடைந்து ஸ்தவம், ரஜஸு, தமஸ் என்றவேற்றுமையும் விநியோகப்படுகிறது நிவிர்த்தியென்று சொல்லப்படும். நிவிர்த்தியில் அசுணங்கள் நிற்கும்படிப் ப்ரபஞ்சத்தை உண்டிபண்ணும். ஞானத்தால் ஞானமாத்மனம் களின்நாசம் பாதமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதில் குணங்கள் இல்லாமல் போகின்றன. திரும்பும் ப்ரபஞ்சம் உண்டாகிறதென்பதில்லை. பென் டுது வேதாந்திகளிடமிருந்துகொள்கை. இவைகளைத் தெளிவாக விசாரித்த ஞானியஞ்செய்துகொள்ளவேண்டும் என்பதுகூற்தது.

2 'ஆத்மாவின் குணங்கள் புத்தியிழையவையென்றும் புத்தியிழைய குணங்கள் ஆத்மாவின் ஐயவையென்றும் மனத்திலுள்ளவைகள்' என்பது பழையவுரை.

தாபம்கரையை அடைந்தாலிராது, உண்மையாக ஆத்மாவை அறிந்த மனிதனே தாபமடையமாட்டான்; முக்யப்பயனான ஆத்மாவை அறிந்த உடனேயே (ஸம்ஸாரத்தைத்) காண்டினவனாகிறான். இவ்விதம் ஆத்மாவைப்பற்றி எவர்கள்தெரிந்துகொள்ளுகிறார்களோ அவர்கள் அஜ்ஞானஸம்பந்தமில்லாத உத்தமமான ஞானத்தை அடைகிறார்கள். மனிதன் இந்தஜ்ஞானத்தை அடைந்து பிராணிகளின் உத்பத்தியையும் வயத்தையும் முழுதும் மெள்ளமெள்ளத்தன் புத்தியால்தெரிந்துகொண்டு உத்தமமானவைவராக்யத்தை அடைகிறான். அறம்பொருள் இன்பம் என்றமூன்றும் அறித்யமென்று அறிந்தவன் அந்தமூன்றையும் நன்றாகத்தெரிந்துகொண்டு மனத்தால் (ஆத்மாவை) விசாரித்து த்வானம்செய்கிறவனும் உண்மையான ஆத்மரூபத்தைக்கண்டவனும் உலகத்தைப்பற்றிய உத்ஸாஹத்திலிருந்து விலகியவனுமாய் முக்தியை அடைகிறான். வெவ்வேறான அந்த அந்தவிஷயங்களில் விடப்பட்டவைகளும் தடுக்கமுடியாதவைகளுமான இந்திரியங்களை அடக்கத்தக்க புத்தியில்லாதவர்களால் ஆத்மாவானது அறியக்கூடியதாகிறதில்லை. இந்த ஆத்மாவை அறிந்தபின் அறிவுள்ளவனாவான். அறிவிற்கு வேறு என்னலக்ஷணமிருக்கிறது? இந்த அறிவை அடைந்து (உலகத்தை) இல்லாமல் செய்துகொள்ளுகிறான்; வேறுவிதமாகவும் (பிறர்களுக்குக்) காணப்படுவான் புரையால்மறைக்கப்பட்ட அக்னியானது ஜ்வாலையை வெளியிடாததுபோல (புத்தியை) வெளியிடுகிறதில்லையென்றும் எல்லாவிடத்திலும் கடைப்பிடுகிறதில்லையென்றும் எதைச்சொல்லுகிறார்களோ சாரத்திற்குப்படுமான அந்த ஆத்மாவானது தெளிவுள்ளதாகும்பொழுது மனிதன் இவ்விதமாகக்ஷணிலையைப் பார்க்கிறான். ¹ இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதிருப்பதாலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதாலும் மோக்ஷத்தின்வழியானது வெளிப்படுகிறதில்லை. ² அந்த ஆத்மரூபத்தைத்தெரிந்துகொண்டபின் அறிஞர்கள் செய்யவேண்டியதைச்செய்துகொண்ட காரணினக்கிறார்கள். ஆத்மரூபத்தை அறிந்து கொள்ளாதவர்களுக்கு மிகப்பெரியபயமுண்டாவதுபீரல் அதை அறிந்தவர்களுக்குப் பயமுண்டாகிறதில்லை. அதை அறிந்தவர்களுள் ஒருவனாகுமட்டில் மேலானவதியென்பதில்லை. குணமிருக்குமிடத்திலன்றே ஸாமானியவாதத்தையென்று கூறுகிறார்கள்? எவன் பயனைக் கருதாமல் கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அவன் முன்பிறப்பிலேயேயுட்பட்ட பாபத்தையும் எல்லக்கொள்ளுகிறான் முன்பிறப்பிலுள்ளதும்

1 'அஹ்' 'ஹாதே' என்பது மூலம்.

2 இங்கு அரைஸ்ஸோகம் வட்டப்பட்டது.

இப்பிறவியிலுள்ள துமாகிய இந்த இரண்டிகர்மங்களும் ஆத்மாவை அறிந்த அவனுக்கு எவ்விதத்திலும் 1-அப்ரியத்தை உண்டிபண்ணத் தக்கனவல்ல; 2-ப்ரியத்தை எங்கிருந்து உண்டிபண்ணும்? அறிவுள்ள மனிதன் கோபமுதலியவற்றால் துன்பப்படுமனிகளை நிந்திப்பான். அறிவுள்ளவனால் நிந்திக்கப்படத்தக்க அந்தமனிதனுக்கு அவன்வினையானது இவ்வுலகில் எல்லாவிதமான பிறவியையும் உண்டிபண்ணும். பலவிதமான அந்த அந்தவிஷயங்களைப்பற்றிச் சோகப்படுகிறவர்களும் கூச்சலிடுகிறவர்களுமான உலகத்திலுள்ள ஸம்ஸாரிஜனங்களைப்பார். ஸாதாக்கள் அடையத்தக்க 3-இரண்டிவிதமான அந்தப்பதத்தை எவர்கள் அறிகிறார்களோ அந்த அறிவுள்ளவர்கள் அந்தவிஷயங்களில் சோகப்படாதவர்களாயிருப்பதையும் பார்.

நாற்றுத்தோண்ணுற்றுமுன்றாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்கீச்.)

(1-பீமர் த்யானயோகத்தை உபதேசித்தது.)

ஓ! பார்த்து! இவ்வுலகிலுள்ள மஹரிஷிகள் எந்தத்யானயோகத்தை அறிந்து சாச்வதமான வித்தியைப் பெற்றிருக்கிறார்களோ நான்கு விதமான அந்தத்யானயோகத்தை இப்பொழுது உனக்குச் சொல்லுகிறேன். த்யானமானது எவ்விதம் என்றது அனுஷ்டிக்கப்படுமோ அவ்விதம்மோக்ஷத்திற்குச் சன்றமனமுள்ளவர்களும் நானத்தில்திருப்தியுள்ளவர்களும் மஹரிஷிகளான யோகிகள் செய்கிறார்கள். பார்த்து! பிறப்பென்னுந் தூஷம் 1-உக்குதவடைந்தவர்களும் உண்மையான ஆகுமருபத்தில் உருதியடைந்தவர்களும் ஸம்ஸாரதோஷத்திலிருந்து விடுபட்டவர்களாயிருப்பவர்கள் திரும்பவும் பிறப்படைய மாட்டார்கள். மனிதர்கள் 2-உண்மையான தவந்துவங்களிலிருந்து வெளிப்பட்டவர்களும் எப்பொழுதும் ஸகவகுணத்திலிருப்பவர்களும் எப்பொழுதும் மோக்ஷத்தை அடையுமித்தவர்களுமாய் ஸ்ரீமாதவிய விஷயங்களின் ஸம்பந்தகரிலலாதவைகளும் 4-விரோதிகளில்லாத

1 பந்தமென்பதும், 2 மோ - மென்பதும் பழையவரையின் கருத்து.

3 உபாஸனைசெய்தவர்கள் 4-ரம்மலோகம்சென் அடையும்தம் ஒன்று; இருக்குமிடத்திலேயே நானிகளால் அடையப்படும் மோக்ஷதம் ஒன்று.

4 'வ்யாதி, மனத்தித்கு ஸ்ரீமத்தோன்மலிருப்பது, ஸுதேவம், அதாக்ரதை, சோம்பல், ஆசை, ப்ராப்தி, ஸமாதிசைய அடையாமலிருப்பது, அடைந்த ஸமாதியில் உறுதியில்லாமலிருப்பது' என்ற ஒன்பதும் யோகத்தித்கு விரோதிகளாகும். (யோகஸூத்ரம், முதலபாதம். 30 - வது ஸுத்தரம்.)

வைகளும் மனத்திற்குச் சரங்கியை உண்டிபண்ணுபவைகளுமான இடங்களை அடுத்தவர்களாயிருக்கவேண்டும். அவ்விடங்களில் த்யானம் பண்ணத்தக்கவஸ்துவுடன் நன்றாகச்சேர்ந்தமனத்தை ஒரேவிஷயத்தில் நிலைபெற்றதாயிருக்கச்செய்யவேண்டும். அந்தவிஷயத்தில் த்யானத்தால் மனத்தை நன்றாகத்தகைந்துகிறதுத்துவதால் மனிதன் ஞானமுள்ளவனாகிறான். எப்பொழுதும்விஷயத்தில்பற்றுள்ளவனானவன்¹ நான்குவிதமான பூதவஸ்துக்களில் ஸமாதிஅடைகிறானே அவன் அந்தவஸ்துக்களின் உண்மையை அறிந்துகொண்டு அந்தவிஷயங்களில் சுற்றிக்கொண்டிருப்பான். இந்திரியக்கூட்டத்தைமனத்தில்ஒன்றாகச் சேரும்படிசெய்து கட்டைபோல (ஸமாதியிலிருப்பவனும்) யோகமறிந்தவனுமானமுனியானவன் செவியால் சப்தத்தைக் க்ரஹிக்கமாட்டான்; த்வக்கால் ஸ்பர்சத்தை அறியமாட்டான்; கண்ணால் ரூபத்தை அறியமாட்டான்; நாவால் ரஸங்களை அறியமாட்டான்; மூக்கால் மோக்கத்தக்கயாவற்றையும் அறியமாட்டான்; (அவற்றை) விலக்கி விடுவான். யோகபலம்பெற்றவன் ஐந்துஇந்திரியங்களின்வகுப்பையுந் துன்பப்படுத்துகிறவைகளான சப்தமுதலிய இந்தவிஷயங்களை விரும்பக்கூடாது. பிறகு, ஸாமர்த்தியமுள்ளவன் ஐந்துஇந்திரியங்களுக்கூட்டத்தையும்மனத்திலஒன்றாகச்சேரும்படிசெய்து ஐந்துஇந்திரியங்களுடன்கூட வெளியிலோடுவதானமனத்தை ஸமாதியிலிருக்கும்படிசெய்வான். தீரானமனிதன் விஷயங்களில்ஒடிமதன்மையுள்ளதும், பிடிப்பற்றதும், ஐந்து இந்திரியங்களையும் வழியாகக்கொண்டதும், ஸ்திரமில்லாதவஸ்துக்களிலும்ஸ்திரமாயிருப்பதமானமனத்தைமுதலில் த்யானவழியில் நிலைபெறும்படிசெய்யவேண்டும். 'இந்தமனிதன் எப்பொழுது இந்திரியங்களையும் மனத்தையும்நிரூபித்த ஒன்றாகச் சேரும்படிசெய்கிறானே அப்பொழுது இது முகன்மையானத்யானவழியாகிறதென்று என்னாலசொல்லப்பட்டது. ஐந்து இந்திரியங்களுடனும் ஆறாவதானஆத்மாவுடனுங்கூடிய அந்நமனிக்ஷணமைய அந்தமனம் அவ்விதம் முதலில் த்யானத்தில தகையப்பட்டிடம் மேகத்தில் மின்னல்சுளிப்பதுபோல நடுவிலவெளிக்கிளம்பிச் சுலிக்கத்தொடங்கும். (தாமரை)இலையிலிருக்கும் சஞ்சலமானநீர்த் தாடியானது நான்கு

1 'எந்தமனிதன் தர்மார்த்தகாமமோஷமென்கூடும் நான்குவிதமான புருஷார்த்தங்களுள் எப்பொழுதும் கொருளில் பற்றுத்தவனாய்விருக்கிறானே அவன் அந்தப்புருஷார்த்தங்களின் அவ்விதமான உண்மையை அறிந்தபின்னும் பொருள்களிலேயேசுற்றிக்கொண்டிருப்பான்' என்றும்பொருள் நுண்பு.

2 'ஸ்தூலம், ஸுதுஷம், ஸுதுஷமதரம், ஸுதுஷமதமம்' என்று நான்கு விதங்கள்.

புறத்திலும் சலித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல த்யானத்திலிருக்கும் இந்தமனிதனுடையமனமானது த்யானவழியில்சலித்துக்கொண்டிருக்கும். மனமானது ஒருகூணம் த்யானவழியில் நிலைபெற்றதாகி நிற்கும். திரும்பவும் பிராணவாயுவைப்போல ப்ராணவாயுவின்வழியான நாடியை நாடியதாயிருக்கும். த்யானயோகத்தைத்தெரிந்துகொண்ட மனிதன் (இதில்) வெறுப்பில்லாமலும் வருத்தமில்லாமலும் சோம்பலில்லாமலும் மத்ஸரமில்லாமலும் திரும்பவும் மனத்தை, த்யானத்துடன் சேர்த்துவைக்கவேண்டும். முதலாவதான த்யானவழியை அடைந்து ஸமாதியிலிருக்கும்யோகிக்கு ஆரம்பத்தில்¹ விசாரஸமாதியும் விதார்க்கஸமாதியும் விவேகஸமாதியுமுண்டாகும். யோகியானவன் மனத்தில் துன்பமுள்ளவனானாலும் ஸமாதியைச்செய்யவேண்டும்; வெறுப்பைஅடையக்கூடாது. தனக்கு நன்மையைச்செய்துகொள்ள வேண்டும். புழுதி, சாம்பல், சாணம் இவைகளின் குவிக்கப்பட்ட குவியல்கள் நீரால்நனைக்கப்பட்டவைகளானால் உடனே ஒருவடிவஞ் செய்யக்கூடியநிலையை எவ்விதம் அடைகிறதில்லையோ, இவைகளின் காய்ந்தபொடியானது (நனைத்தும்) ஊறவைக்கப்படாமற்போனால் கொஞ்சம்பிசுக்குள்ளதாய்எவ்விதமிருக்குமோ, க்ரமமாக அதுயாவும் மெள்ளமெள்ள உருண்டைசெய்யத்தக்கநிலையையும்அடையுமோஆவ் விதமேஇந்திரியங்களின்சுட்டத்தைமெல்லமெல்ல நன்றாக லயமடையச்செய்யவேண்டும். காலக்ரமத்தில்இதைநசிக்கும்படிசெய்யவேண்டும். இவ்விதம்செய்யுமவன் மிகவும்நன்றாகச்சாந்தியைஅடைவான். பாரசு²! மனத்தையும் ஐந்துஇந்திரியங்களின்வகுப்பையும் தாமாகவே இவ்விதம் முகலில் த்யானவழியில் நித்யமானயோகத்தால் நிலைக்கும் படிசெய்து சீரந்தையை அடையவேண்டும். அது பெளருஷத்தாலும் எவ்விதத் தெய்வந்தாலும் அடையமுடியாது. அவனுக்கு ஸமாதிஸுகம் உண்டாகும். துன்பங்கள் வரமாட்டா. அந்தஸமாதிஸுகத்துடன்கூடியிருப்பவன் த்யானநிஷ்டையில் விநாயாடிக்கொண்டிருப்பான். இவ்விதமாக யோகிகள் துன்பமில்லாததான அந்தமோகூத்தை அடைகிறார்கள் என்றுசொன்னார்.

1 ப்ராமாபுமாவைப் பற்றியஸமாதி மனறுவிதமாகும்; ஸதுஸசீர்த்துடன் கூடிய அபாபைதம் த்யானஸமாதினுள்; அபாபிலக்ஷி ஸுபகமசீரமாதீர்த அடையக்கூடிய அபாபை பற்றிய உருண்; அபாபுமில்லக்கி காரணபுபத்தைப் பற்றியஸமாதினுள். இவைகளைப் பற்றலாவதுவிதார்க்கஸமாதியெய்தும்இரண்டாவது விசாரஸமாதியெய்தும் முன்னுருவதுவிவேகஸமாதியெய்தும் சொல்லப்படுகின்றன.

நாற்றத்தோண்ணூற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

மே-ரா க்ஷ த ர் த ம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், ஜபந்தீன்பயனையும் அதன்அனுஷ்டானவீதியையும்கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பூஜ்யரே! நான்குஆச்ரமங்களின்தர்மமும் அப் படியே ராஜதர்மங்களும் உம்மால்உபதேசிக்கப்பட்டன. பெரியபுத்தி யுள்ளவரே! பலவிடங்களிலுள்ளவைகளும்வெவ்வேறுவிதங்களுமான இதிஹாஸங்களும் தர்மத்துடன்கூடிய கதைகளும் உம்மிடமிருந்து கேட்கப்பட்டன. ஆனால், எனக்கு ஒருஸந்தேகமிருக்கிறது. அதை நீர் சொல்லவேண்டும். பாரதரே! ஜபஞ்செய்கிறவர்களுக்குப் பயன் கிடைப்பதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். ஜபஞ்செய்கிறவர்களுக்கு என்னபயன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? ஜபிக்கிறவர்கள் எந்தஉலகில் நிலைபெறுவார்கள்? தோஷம்ல்லாதவரே! ஜபத்தின்விதியை முழு மையும் நீர் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். ஜபிக்கிறவர்கள்செய்யும் இந்தவிதியானது ஞானத்தைச்சேர்ந்ததா? யோகத்தைச்சேர்ந்ததா? கர்மத்தின்விதியா? அல்லது இஃது ஒருயாகவிதிதானா? இந்தஜப மானது யாதென்றுசொல்லப்படுகிறது? இஃதனைத்தையும் நீர் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். நீர் யாவறறையும் அறிந்தவரென்றுஎன்னால் கருதப்படுகிறீர்” என்றுகேட்ட, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“இவ்விஷயத்திலும் ஒருபிராம்மணனுக்கும் 1யமனுக்கும் கால னுக்கும் மிருத்யுவுக்கும் இக்ஷ்வாகுவுக்கும் முன்காலத்தில் தர்ம காரணத்தைப்பற்றிய விவாதவிஷயத்திலுநடந்த பழையஇஷ்டிதிஹா ஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். வேதாந்தத்தில் ஜபத்தைவிடுவதே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 2ஞானயோகத்துலிருக்கும் சாந்தபுருஷர் கள் வேதங்களிலிருந்தும் வேதாங்கங்களிலிருந்தும் விலகி பிரம்ம ரூபத்திலிருக்கிறார்கள். ஸம்பந்தியுள்ளவர்களான முனிவர்களால் ஞானமென்றும் யோகமென்றும் அவைகள்சொல்லப்பட்டிருக்கின் றனவோ அந்தஇரண்டிவழிகளுட் (ஜபம் ந்யை)-ஆச்ரயிததைகளும் ஆச்ரயிக்காதவைகளுமாயிருக்கின்றன. அப்போது! இந்தவிஷயத்தில்

1 புனையபாபங்கள்பயனாகக்கொடுக்கப்படுவதை யாமன்; ஆயுள்ள அா வைககண்க்கிரும்பிதெவதை காணல்; தேவரத்தவந்தக நம்பாராமவாயுவைவிலக கும்பிதவதை மிருத்யு.

2 வேதவாக்யங்களுட மததவகலம் இதிதாயாமத்தலைகளும் கம்புத தியைநாக்ஷியமாக்ஷோண உபகருளம் பரம்யத்திமுமுத்யதா தாயமுளாவை கருமாயிருக்கின்றன என்பதுவேறுபாடம்.

காரணத்தையும்கேள்விப்பட்டபடி சொல்லுகிறேன். அரசனே! ஜபயஜ்ஞத்தின்இந்தவிதியானது க்ரமமாகவிதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜபயஜ்ஞமென்றசுபமானது மற்றொன்றின் பிடிப்பிடன்கூடியதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இந்தஇரண்டுவிழிகளிலும்மனத்திறகுள்ள ஸமாதியிலையும், இந்திரியங்களின்ஜயமும், ஸத்யவசனமும், அக்னி பூஜையும், 1 ஜனங்களில்லாவிடங்களைவேசிப்பதும், தயானமும், விஷயங்களிலுள்ளதோஷங்களை ஆலோசிப்பதும், அடக்கமும், பொறுமையும், அஸுலையியில்லாமையும், கணக்குள்ளஆகாரமும், வீஷயங்களை விலக்குதலும், மிதவசனமும், இந்திரியங்களின்அடக்கமுமாகிய இந்தத்தர்மங்கள் ஜபயஜ்ஞத்திற்குரியபயனைக்கொடுக்கத்தக்க ஸஹாயங்களாகும். இனி ஜபயஜ்ஞத்தைச்செய்யும்பரம்மசாரிக்கு எவவிதம் 2 கர்மம்விலகுகிறதோ நிரந்தரிக்குக்காரணமான அவ்விதத்தர்மத்தைக்கேள். அரசஸரேஷ்டனே! ஜபமும் தயானமும் விருப்பம் வெறுப்பும் ஸந்தோஷமும் அந்தமோக்ஷவீஷயத்தில் தகுதியானவையல்ல. ஏனெனில், அது நன்றாகஅறிந்துகொள்ளத்தக்கதாகும். எப்பொழுதும் ஜபத்தைஆவிருத்தசெய்துகொண்டும் பரம்மசர்யத்திற்குரியமந்திரத்தைஜபித்துக்கொண்டும்ருபபவன் மோக்ஷமென்றபயனிலபுத்தியுள்ளமனத்துடன்ஜபிக்கிறவனானால் பரமாத்மாவைஅடைவான். ஜபிக்கிறவன்நிலையையும் ஜபத்தையும்கூறும்எதப்படி பரிணவத்துடன்சேர்க்கப்பட்டகாயதரியானது சிறந்ததென்றுசொல்லப்படுகிறது. ச்ருதிகளிலும் ஸ்மிருதிகளிலும்சொல்லப்பட்டதும் பரிசுத்தமும் உசிதமுமான மறறுமுள்ளமந்திரமும் சிறந்ததாகும். முன்கூறப்பட்ட ஸத்யவசனமுதலிய இந்தத்தர்மம்யாவறறையும் மச்சமன்றி மோக்ஷத்திற்கு ஸாதகமாக மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் ஸதூஸமும் ஸூக்ஷ்மமுமான இரண்டுவிதமோக்ஷவியையும்இடைபூறின்றி அடைந்து 3 குசுபபுறகூட்டத்திலிருப்பவனும்கையலகுசுபபுறகளுள்ளவனும்

1 'சுதந்திரமான ஆய்வாரக்கலை அமைப்பு' என்ற அமைப்பை நிறுவினா.

2 வேறுபட்டம்.

3 'குசுமென்றால் குசுமென் தடித்தகர்போல அடிபுருத்து துணிவிருத்த நாடிகளாகும். சரீரத்திது ஞானவருதையுமென் டம்மாம்பலில் டமான்னு மேலுறையும் முன்னுமபின்னும் நான் ஞாபுரத்திதும் அவ்வீதநாடிகளால் வ்யாபிக்ஷபட்டிருக்கிறது. அந்தவழிதயததிநிபிதபிதபித ஆகாசத்தில பரமாத்மா பரகாசிக்கிறா. அவ்விதமானபரமாத்மாவைஅடைந்தவருக்குக்கேடையன்ம்' என்கிறது இவ்வு பழைய உரைப்புகு தது. பரததிநிபிமுதலையிடதே பகவந்த இடமாகையால் கையிதும் தபயிதும் கந்தியும் நான் ஞாபுரத்திதும் குசுமென் தபரிசுத்தமானவ்ருவகைபுருத்தகாலவந்ததுமொ ஞானே ணமும்வ்ருவகை ஞானே ணம்.

தலையில் குசப்புற்களுள்ளவனும் குசப்புற்களால் நான்கு புறத்திலும் சூழப்பட்டவனும் அப்படியே குசப்புற்களால் மறைக்கப்பட்டு அவற்றின் நடுவிலிருப்பவனுமாயிருக்கவேண்டும். வெளியிலுள்ள விஷயங்களை நமஸ்கரித்து விலக்கவேண்டும். உள்ளிலுள்ள விஷயங்களையும் சிந்தியாமலிருக்கவேண்டும். மனத்தால் ஸமநிலையை உண்டிபண்ணிக் கொண்டு மனத்திலேயே மனத்தை நிலைக்கச் செய்தவனும் ஹிதமான மந்திரத்தை ஜபிப்பவனுமாயிருந்துகொண்டு அந்தஸமபுத்தியுடனே ப்ரம்மத்தை த்யானஞ்செய்யவேண்டும். அல்லது, மந்திரத்தின்பலத்தை அடைந்து ப்ரம்மத்தைப் பற்றிய தியானத்தை உண்டிபண்ணிக் கொள்ளவேண்டும். ஸமாதியில் நன்றாக நிலைபெற்றவன் பிறகு மந்திரத்தையும் விலக்கிக் கொள்ளவேண்டும். அல்லது, ஸாமர்த்தியமுள்ள மனிதன் தனக்கிஷ்டமான மந்திரத்தை முதலில் ப்ரணவமுள்ளதாக ஜபிக்கவேண்டும். ¹ எந்தவஸ்துவிலேயே மனம் விழுந்துகொண்டிருக்கிறதோ அதில் மனத்தை நிலைக்கச் செய்யவேண்டும். அதுவும் ஸமாதிக்குக்காரணமாகும். மந்த்ரவிஷயத்திலோ, விதிப்படி ²காயத்ரி மந்த்ரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். ³ தவத்தால் பரிசுத்திபெற்ற மனமுள்ளவனும் ⁴ அடக்கமுள்ளவனும் ⁵ பகையும்ஸ்நேஹமும் விலகியவனும் ஆசையும் அவிவேகமும் மறவனும் குளிர்வெப்பமுதலிய த்வந்துவங்களை விருந்துவிலகியவனுமாயிருப்பவன் சோகத்தையும் விஷயங்களில் பற்றுதலையும் அடையமாட்டான். அவன் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்கிறவனுமல்லன், 'செய்யத்தகாதவைகளைச் செய்கிறவனுமல்ல' னென்பது திண்ணம். மனத்தை அஹங்காரத்துடன் சேர்ந்ததாய் எந்த விஷயத்திலும் ப்ரயாணப்படச் செய்யாமலிருக்கவேண்டும். • பொருளைப் பெறுவதில் முயற்சியுள்ளவனும் (பிறரை) அவமதிக்கிறவனும் காரியமில்லாதவனுமாயிருக்கக்கூடாது. த்யானஞ்செய்வதைப் பெரிதாகக் கொண்டவனும் அதில் முயற்சியுள்ளவனும் த்யானஞ்செய்கிறவனும் த்யானத்தால் நீச்சியமான ஞானமுள்ளவனுமாயிருப்பவன் தயானத்தால் ஸமாநிலையை உண்டிபண்ணிக் கொண்டு காலகாலத்தில் அந்த

¹ தனக்கிஷ்டமானவஸ்துவை த்யானஞ்செய்வதும் ஸமாதியை அடையத்தக்க உபாயமான ஒரு உத்தியோகமென்று யோகசாஸ்திரத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'யதா மதத்யானாத்வா' என்பது ஸ்ரீ தம்.

² 'ஸம்ஹாரம்' என்பது ஸ்ரீ தம்.

³ 'ஸ்காரத்தால்' என்பது பழைய உரை.

⁴ 'ஹிதநியங்க' என்று தவறும்' என்பது பழைய உரை.

⁵ 'ஸலாபரஜ்ஜிக்ருசுரும அஸமங்க' கும்பியாகக் கப்போல் ப்ரமமத்தை அறியவேண்டுமென தவ்ருபமுள்ளவனும்' என்பது பழைய உரை.

த்யானத்தையுந் விடவேண்டும். யாவற்றையும்விலகச்செய்துகொண்டவனும் அந்தநிலையில்ஸுகமுள்ளவனுமான ஆந்தயோகியானவன் விருட்டழிவில்லாதவனாய் ப்ராணன்களை விலக்குவான் ; ப்ரம்மரூபமான சரீரத்தை அடைவான். ஸமாதியுள்ளவன்மரணத்தை அடைவதற்காக நினைத்து 1நிர்விகல்பஸமாதியுள்ளவனாயிருக்கவேண்டும். அவன் எல்லா உலகங்களையும் மீறிச்சென்று முறையேபரமாத்மாவை அடைவான். அல்லது, அந்தஸமாதியில்பிரம்மரூபத்தின் அனுபவத்தைவிரும்பாமல் போனால் தேவயானமென்னும் மார்க்கத்திலிருந்துகொண்டு (ப்ரம்மலோகத்திற்குக்) கிளம்பிப்போவான். வேறுஒரிடத்திலும் பிறப்பை அடையவேமாட்டான். 1(ஆத்மஞானத்தை நன்றாக அடைந்து சாந்தியுள்ளவனும் துன்பமற்றவனும் ரஜோகுணமற்றவனுமாயிருப்பவன்) மோக்ஷரூபமான சுத்தஆத்மாவை அடைகிறான் ” என்றுசொன்னார்.

ஈற்றுத்தேண்ணுற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், விதிப்படிஜபம்செய்யாதவனுக்குள்ளபயனைக் கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், “ இவ்வுலகில் ஜபம்செய்கிறவர்களுக்கு நற்குதிகளுள் உத்தமமானகதிகிடைக்குமென்பதுசொல்லப்பட்டது. அவர்களுக்கு இந்தக்ஷரேகதிதானா? அல்லது வேறுகதியையும் அடைகிறார்களா? ” என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லக்கொடங்கினார்.

“பூநஷ்டர்களில்சிறந்தவனே! பாபுவே! அரசனே! ஜபம்செய்கிறவர்களுக்குள்ள (வேறு) கதியையும் அதாவது அவர்கள்பலரகத்தை அடையும்முறையையும் கவனத்துடன்கேள். ஜபம்செய்யும் எந்த மனிதன் முன்கூறிய இந்தரியமக்கைக் கூறியபடி அனுஷ்டிக்கவில்லையோ, இந்நிலைநூபாகக்கைமட்டிமெய்கிறானே அவன் ரகத்தை அடைவான். அவமதிப்புடனும் ஸங்கோஷமில்லாமலும் 2பிரியமில்லாமலும் ஜபம்செய்கிறவன் ரகத்தை அடைவானென்ப நிச்சங்கைமில்லை. அஹங்காரமடைகிறவர்களைவர்களுமே ரகத்தை அடைவார்கள். பிரர்களை அவமானஞ்செய்யும்மனிதன் வருங்காலத்தில் ரகத்தை அடைகிறவனாவான். அநிலேகமுள்ள எந்தமானின் பயனைக் கருதியே ஜபத்தைச் செய்கிறானே அந்தமானிதன் அவனந்த ரக எந்தப்பயனில்விருப்பம்மிருந்திருக்கிறதோ, அந்த ஆகந்தப்பயனுக்குத்

1 ‘ எவ்வகைப்பற்றையும் துறந்து ’ எனும்பொருள். 2 வேறுபாட்டும்.

தக்கபிறனியை அடைவான். மேலும், ஜபஞ்செய்கிறவன் அணிமா முதலிய ஐச்வர்யங்களில் பற்றதவூடன் எந்தஜச்வர்யத்தில் ஆசை பெற்றிருக்கிறானோ அந்தஜச்வர்யக்கீகின் ஆசையே அவனுக்கு நரகமாகும். அந்நகமனிதன் அவ்வாசையினிருந்துவிடுகிலைபெறமாட்டான். ஜபஞ்செய்யும்எந்நகமனிதன் அவிவேகமுள்ளவனாகி ஆசையுடன் ஜபத்தைச் செய்கிறானோ அவன் எந்தஎந்நகவிஷயத்தில் அவனுக்கு ஆசை விழுந்திருக்கிறானோ அந்த அந்நகவிஷயத்திற்குக்கக்கபடி பிறப்பான். கெட்ட பக்கியுள்ளவனும்விஷயங்களின் தோஷங்களை அறியாதவனுமாயிருப்பவன் சஞ்சலமானமனத்தை அடிக் துகிற்பான் ; பயனின் 1பெருமையை அடைவான்; நரகத்தையும் அடைவான். கல்வி அறிவில்லாமல் ஜபஞ்செய்யும்சிறுவன் மோஹத்தை அடைவான். அவன் அவிவேகத்தால் எந்நகநரகத்தில்சென்றுசோகப்படுவானோ அந்தநரகத்தை அடைவான். ஜபஞ்செய்யும்எவன் வைராக்யம்நிரம்பாமல் பலாத்காரமாகப் போதங்களைவிடக்கிவிட்டுப் பிடிவாதமுள்ளவனாய்ச் செய்வேனென்று ஜபத்தைச் செய்கிறானோ அவன் நரகத்தை அடைகிறான். உத்பத்தியில்லாததும் யாவற்றிலும்மேலானதும் இந்திரியங்களுக்குப்புலப்படாததும் பாணவர்க்கிலிருப்பதுமான ப்ரம்மத்தை அடைந்தவனுன ஜபிப்பவன் எவ்வுலகில் சரீரத்தை அடையக்கக்காரணமேது? அறிவின் குற்றக்கால் பலநரகங்கள் கூறப்படுகின்றன. சிறந்ததான ஜபமுறையும் அமரப்பற்றிப் இந்தக்கோஷங்களும் சொல்லப்பட்டன” என்று சொன்னார்.

ஊற்றுத்தோண்ணுற்றுவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பிஷ்மர், எல்லாத்தெய்வங்களின்ஸ்தானங்களும் பாமாத்மாவின் ஸ்தானத்திலே நிகழ்த்துநந்தனவேன்று சொல்லிப் பாமாத்மாவின் ஸ்தானத்தினைப் புகுந்தது.)

பிஷ்மர், “அரசரே ! ஜபிப்பவன் எவ்வுநரகத்தை அடைகிறான்? எனக்கு விசுவாசச்சொல்லவேண்டும். எனக்குக் 2குதூறலுமாயிருக்கிறது. அந்நகநீர்சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டது, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

1 ‘உபசிடம்’ என்ற பொருள்.

2 ‘குதூறல்’ என்ற நரகாரிபத்ததைச்செய்தவன் நரகத்தை அடைகிறான் என்பதைக்கேட்டு வியப்புண்டாகிறதென்பதுகருத்து.

“தோஷமில்லாதவனே! தர்மத்தின் அம்சத்தால் பிறவி அடைந்த வனாயிருக்கிறாய்; இயற்கையில் தர்மத்தை அறிந்தவனுமாயிருக்கிறாய். தர்மத்திற்குமூலமான வேதத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டவசனத்தைக் கவனத்தோடும் கேள். அப்பா! ராஜனே! மரணமில்லாத சரீரமுள்ள தேவர்களுடையவைகளும் பலவிதமான ஆகிருதியும் நிறமுமுள்ளவைகளும் பலவிதமான பயன்களுள்ளவைகளுமான இந்தஸ்தானங்களும், இஷ்டம்போல் ஸஞ்சரிப்பவைகளும் திவ்யமுமான விமானங்களும், ஸபைகளும் பலவிதமான உத்தயானங்களும் தெளிவான ஜலமுள்ள தாமரைக்குளங்களும், நான்கு திக்பாலகர்கள் சுக்ரன் ப்ருஹஸ்பதி மருதுக்கள் விஸ்வேதேவர்கள் ஸாத்யர்கள் அஸ்வினீதேவர்கள் ருத்ரர்கள் ஆதித்யர்கள் வஸுக்கள் இவர்களுடைய ஸ்தானங்களும், மற்றத் தேவர்களுடைய ஸ்தானங்களும் பரமாத்மாவின் ஸ்தானத்தை அபேக்ஷிக்க நாகங்களென்று சொல்லப்படும். பரமாத்மருபமானது, விநாசபயமில்லாததும் ஒருகாரணத்தாலுமுண்டாகாததும் அவித்யைமுதலிய 1 ஜந்துக் லேசங்களாலுமுண்டான பயத்தால் சூழப்படாததும் விருப்பு வெறுப்புமுதலிய இரட்டைகளிலிருந்து விடுபட்டதும் முக்குணங்களிலிருந்தும் விலகியதும் 2 புரி பஷ்டசுமென்னுமெனட்டுக்களாலும் விடப்பட்டதும், அறியப்படிலாதது அறிவு அறிகிறவன் என் றடினின் தன்மைகளாலும் விடப்பட்டதும் 3 உன் குவிதமான அறிவுகளுக்கும் விஷயமாகாததும் அக்கூன்க்கும்கு விஷயமாகக் குத்தகுத்த 4 காரணங்களில்

1 அனாதைய, அபரிதை, ராகம், தவேஷம், திரிவேசம் என்பன; இவை கலை அத்தமாயும் அத்தமாயும் துக்கமாயிருக்கும் ஆத்மாவலாத வஸ்துக் கலை நித்யமென்றும் சத்தமென்றும் ஸங்கமென்றும் ஆத்மாவென்றும் தோஷம் நமீஷம் பாசமானம் அனாதைய என்றும், ராகம் திரிபாஷ ஆத்மாவின் சித்தசூத்திரம் பரிசுத்திபுள்ளகாலசூத்திரம் ஒன்றுபோல் தோற்றுவது அஸ் மிதைய என்றும், விஷயங்களிடம் ஸங்கத்ததை அபரிபிப்தாண்டாவதும் அப்பற்ப்பட்டியியத்ததைக் காணும்பொழுது மனத்திலிருந்துவெளிவரத் தக்கதுமான ஆகா ராகம் என்றும், இத்தத்தமா நகராயான தவேஷம் என்றும், அதிவுற்றாகாக்கருகும் இப்பதையிலுண்டாகும் மாண்பம் அபரிவேசமென் றும் சொல்லப்படும்.

2 ஐந்தாம் தங்கநகரம் இப்பிரதானகரம் மன்றம் புத்தியும் ப்ராணவாயுமும் கர்மங்களுக்கும் துணைவனாகி, வாஸஸேயம் அந்நியையுமாகும்.

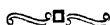
3. திருவடிக், சந்தி, மதி, விடாதினார் ஆகியவர்கள் நான்காகும். கண்முதலிய இவ்விநியங்காட்டினடாகும் நான் திருவடியாகும். சந்தத்தாலுண்டாகும் நான் சந்தியாகும். அவமானத்தாலுண்டாகும் நான் மதியாகும். மனத்தாலுண்டாகும் நான் விஞ்ஞானியாகும்.

4 இத்தகைய சூழ்ச்சியில் ஈடுபட்டவருக்கு எந்தவிதமான தண்டனையும் வழங்கப்படாது. இவ்வாறு நடந்திருக்கின்ற சூழ்ச்சி முறையானது விசுவாசமாகும். இவ்வாறு நடந்திருக்கின்ற சூழ்ச்சி முறையானது விசுவாசமாகும். இவ்வாறு நடந்திருக்கின்ற சூழ்ச்சி முறையானது விசுவாசமாகும்.

லாததும் ஸந்தோஷமில்லாததும் ஆனந்தமில்லாததும் சோகமில்லாததும் சரமமில்லாததுமாயிருக்கிறது. காலமானது அந்தரூபத்தில்¹ முடிவடைகிறது. காலமானது அந்தப்பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரபுவாகிறதில்லை. அரசனே! அவர் காலத்திற்குப் ப்ரபுவாயிருக்கிறார்; அது போல் யாவற்றிற்கும் ஈச்வரராயிருக்கிறார். பரமாத்மாவின் இந்தஸ்தானந்தான் ஜபத்தைச்செய்யும் மஹாத்மாவுக்குரியதாகும். அரசர்களிலுத்தமனே! அந்தஸ்தானத்திலுள்ளபரமாத்மாவை த்யானஞ்செய்கிறவரும் நல்லஸமாதிபெற்றவருமான ஹிரண்யகர்ப்பர் அதன் ஸாயுஜ்யத்தைப்பெறுவார். அந்தப்பரமாத்மரூபத்திற்கென்று ஆத்மரூபத்தைத்தவிர வேறில்லாதநிலையை அடைந்தவன் சோகப்படமாட்டான். உத்தமமானஸ்தானமானது இவ்விதமாயிருக்கிறது. அவ்விதமான அந்தத்தேவர்களின்பதங்கள் நரகங்களாகின்றன. அவ்விதமான இந்த நரகங்களையாவும் உள்ளபடி சொல்லப்பட்டன. உயர்ந்ததான அந்தப்பரமாத்மஸ்தானத்திற்கு இவ்வுலகிலுள்ளமற்றஎல்லாம் நரகமென்றுபெயருள்ளவைகளாகின்றன.” என்றுசொன்னார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

மோகக்ஷத்ரம்ம். (தோடர்ச்சி.)

(பிஷ்மர், ஜபஞ்சேய்யும் ஒருப்ராம்மணனுக்குத் தர்மமதலிய வர்களுடன் நடந்த ஸம்வாதந்தைச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “காலன், ம்ருத்யு, யமன்இவர்கள்எங்கும் இக்ஷுவாகுவென்னும்அரசனுக்கும் ஒருப்ராம்மணனுக்கும் விவாதம் நடந்தாக முன்உம்மாஸ்சொல்லப்பட்டது. அதனை நீர் சொல்லவேண்டும்” என்கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“இவ்விஷயத்திலும் இக்ஷுவாகுவென்றஅரசனுக்கும் ஸூரிய குமாரனாயமனுக்கும் ஒருப்ராம்மணனுக்கும் சாலனாக்கும் ம்ருத்யுவுக்கும் நடந்தஸம்பாஷணையான பழையஇவ்விதிஹாஸத்தை உதா

ண்டு அதனுடன் ஸம்பந்தப்பட்ட வேறுவஸ்துவை அறிவிதென்பதும் அஃமான ஞானத்திற்கு ஒருவஸ்துவை டையஸம்பந்தமுடைய • வேறுவஸ்துவை விஷயமாகும். பரமாத்மாவானது ப்ரமீயாததாலும் ஞாதிருபமும், க்ரிஸ்ய இம்முன்றுகளில் ஒன்றுமில்லாததாலும் ஸம்பந்தத்தைஅடையாத அஸங்க ப்ரமானதாலும் இந்த மூன்றுவித அநிபக்ஷுக்கும் விஷயமாகத்தக்கதன்று. தானே ப்ரசாச ப்ரமாயிருப்பதால் ஈன்காவதான ஞானத்திற்கும் அதுவிஷயமன்று.

1 ‘உண்டாகித்தென்பது’ வேறுபாடும்.

ஹரிக்கிரர்கள், அவர்களுக்கு அந்தஸ்துபாஷையானது எவ்விடத்தில் எக்காரணத்தால் எவ்விதம் தர்மவாதத்துடன்கூடி நடந்ததோ அதை அவ்விதம் என்னிடமிருந்துதெரிந்துகொள். கௌசிககோத்திரத்தில்பிறந்தவனும் பிப்பலாதருடையபுத்ரனும் அறிவுள்ளவர்களிற் சிறந்தவனும் ¹ஆறு அங்கங்களையும் அறிந்தவனும் பெரிய யசஸுள்ளவனும் தர்மஒழுக்கமுள்ளவனுமான அத்தகைய ஒருப்ராம்மணன் ஜபஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். அவனுக்கு ஆறு அங்கங்களிலும் உண்மையான ஞானமிருந்தது. வேதங்களில்திறமையுள்ள அந்தப்ராம்மணன் இமயமலையின்பக்கத்தை அடைந்து அடக்கமுள்ளவனாக் காயத்ரிமந்திரத்தை ஜபித்து வேதத்தில் சொல்லிய தவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஜபித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தப்ராம்மணனுக்கு அவ்விதநியமத்துடன் ஆயிரம் வருஷங்கள் சென்றன. அப்பொழுது 'நான் ப்ரீதியுள்ளவளாயிருக்கிறேன்' என்று சொல்லி காயத்ரீதேவியால் அந்தப்ராம்மணனுக்கு நேரில் தர்சனமளிக்கப்பட்டது. அந்தப்ராம்மணன் ஜபிக்கப்படும் மந்திரத்தை மௌனத்துடன் ஆவிருத்தி செய்துகொண்டு அந்தக்காயத்ரீதேவியை நோக்கிச் சிறிதும் பேசாமலிருந்தான். தேவியானவள் அப்பொழுது அந்தப்ராம்மணனிடத்திலுள்ள கருணையால் மிகப்ரீதியுள்ளவளானாள். பிறகு, வேதங்களின் தாயான காயத்ரீதேவி அந்தப்ராம்மணன் செய்யும் அந்தஜபத்தை மிகச் சிறந்ததாகக் கொண்டாடினாள். ²அப்பொழுது தர்மபுத்தியுள்ள அந்தப்ராம்மணன் ஜபிக்கவேண்டியதைப் பூர்த்தி செய்தபின் எழுந்திருந்து கயத்ரீதேவியின் கால்களில் தலையால் வணங்கி விழுந்தான். 'தேவி! என்பாகியத்தால் நீப்ரஸாதமுள்ளவளானாய்; எனக்குத் தர்சனமளிக்கவும் வந்தாய். நீ என்னிடம் அன்புள்ளவளாயிருப்பாயாகில் என்மனம் ஜபத்திலேயே விருப்பமுள்ளதாயிருக்கவேண்டும்' என்று இவ்வசனத்தையும் சொன்னான். ஸாவித்ரீதேவியானவள், 'அந்தணரிஷியே! நீ எதைவிடும்புகிறாய்? உனக்கிஷ்டமானதை நான் செய்யவேண்டும்? சொல்லு; ஜபிக்கிறவர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே! அந்தணைத்தாம் உனக்குண்டாகும்' என்று சொன்னாள். தேவியால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவனும் தர்மங்களையறிந்தவனுமான அந்தப்ராம்மணன் அப்பொழுது தேவியை நோக்கி, 'மங்களமூர்த்தியே! ஜபித்ததாயிற்று எனக்குள்ள இவ்விருப்பமானது மோட்சமேவும் வரு

¹ வேதாங்கங்கள் ஆறு; அஸஸு உருத்யம், சிஸு, சிகை, கஉசம், தேதரம், அஸ்தரம் என்று மந்தரங்களுக்கு அங்கங்கள் ஆறாமூரம்.

² அதிகாரமாவது ஒருஸுலோகம் விட்டபடி.

த்திஅடையலேண்டும். என்மனத்திற்குள்ளமாதிரிலேயானது ஒவ்வொருநாளும் வளரவேண்டும்' என்றுகேட்டுக்கொண்டான். பிறகு, தேவியானவள், அவ்விருப்பம் அவ்விதமே விதித்திக்கும்' என்று இனிமையாகவிடையளித்தாள். பிறகு, அந்தப் பராமணனுக்குப் பரியத்தைச் செய்யும்விருப்பத்துடன் தேவியானவள், 'எந்த ¹நரகத்தைப் பராமணச் சேஷ்டர்கள் அடைந்திருக்கிறார்களோ அந்தநரகத்தை நீ அடையவேமாட்டாய், சோம்பலில்லாமல் சாச்வதமானபரமாத்மஸ்தானத்தை நீ அடையப்போகிறது. இங்கு என்னிடம் உன்னால் எதுப் பார்த்திக்கப்பட்டதோ அதுவும் உனக்கு நன்குவிதிக்கும். அடக்கமுள்ளவனும் ஒரேபுத்தியுள்ளவனுமாய் ஜபித்துக்கொண்டிருந்தர்மானது உன்னை வந்தடையும். காலனும், மருத்யுவும், யமனும் உன்னருகில்வருவார்கள். அவர்களுக்கும் உனக்கும் இவ்விடத்தில் தர்மத்தைப்பற்றிய விவாதமுண்டாகும்' என்று வேறு இவ்வசனத்தையும்சொன்னாள். இவ்விதம்சொல்லிவிட்டுப் பகவதியானகாயத்ரியானவள் தன்னிருப்பிடஞ்சென்றாள். பராமணனும் எப்பொழுதும் அடக்கமுள்ளவனும் கோபத்தைவென்றவனும் ஸத்யமானப்ரதிஜ்ஞையுள்ளவனும் அஸூயையிலலாதவனுமாய் அவ்விதமே நூறு தேவவருஷங்கள் ஜபித்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு, அந்தநியமமானதுநிறைவேறியவுடன்,அறிவுள்ளஅந்தப் பராமணனிடம்பரீதியுள்ள தர்மமானது அப்பொழுது நேரிலவந்து அந்தப்பராமணனுக்குத்தர்மசமளித்தது, 'ஓ! பராமண! தர்மமானவன்னைப்பார், நான் உன்னைப் பார்க்கவிரும்புவந்திருக்கிறேன். இந்தஜபத்திற்குப்பயன் எதுவோ அஃதுஉன்னால்நன்றாக அடையப்பட்டது. அதையும் என்னிடமிருந்து கேள். எந்தஉலகங்கள் தேவர்களுக்குரியவைகளோ அந்தஉலகங்கள் மானிடர்களுக்குரியவைகளோ அவ்வுலகங்கள்யாவும் உன்னால்ஜபிக்கப்பட்டன. ஸாதுவே! தேவர்களுக்கு இடங்கள்யாவற்றையுந்தான். மேலேசெல்லப்போகிறது. ரிஷியே! உயிரைப்போகுகிறீர்கள்; உனக்குஷ்டமான உலகங்களை அடை. உன்னுடையநீளசரீரத்தை விலக்கிக்கொண்டு, பிறகு, நல்ல உலகங்களை நீ அடைவாய்' என்று சொல்லிற்று. பராமணன், 'தர்மமே! உலகத்தால் என்னகு அகவேண்டியநிலை. நீ ஸங்கமமாசரிப்பா. பரபுரவ! பஸ்துரங்கங்களைப்பொறுத்த சரீரத்தை நான் விட மாட்டேன்' என்றுசொன்னான். தர்மமானது,

1 'ஸவர்கசத்தித்' என்பது 'ஸவர்கச' என்ற சொல்லின் 'ஸ' எழுத்து மூலம் வரும் பாகவதம்பொருது அஃசுரர்கள். பரமம் என்ற சொல் 'தேவ' என்று மாபுலாலை ஸவர்கசத்தித் நரகமென்றது.

‘சிறந்தபுத்தியுள்ளவனே! உன்னுடையமனத்தை உறுதியாகச் செய்து கொண்டு சரீரத்தைவிடு. உனக்கு இச்சரீரத்துடன் சேர்க்கை எதற்காக? நீ எப்படி அவ்வேகத்தை அடைகிறாய்? ஐயா! ரிஷிகளிற சிறந்தவனே! சரீரமானது அவச்யம் உன்னால் விடக்கூடியதாகும். ஒ! பிராம்மண! ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஏறு. தோஷமில்லாதவனே! உனக்கு எது ப்ரியமாக இருக்கிறது?’ என்று சொல்லிற்று. பிராம்மணன், ‘தர்மமே! என்ன சொல்லப்பட்டது? ஏன் (சரீரம்) வேண்டாமென்று சொல்லுகிறாய்? எனக்கு இந்தச் சரீரமிருக்கும்பொழுது நீ என்னை, ‘ஓ! பிராம்மண!’ என்றழைத்து, ‘சரீரத்தைவிடு’ என்று எதற்காகச் சொல்லுகிறாய்? ப்ரபுவே! சரீரமில்லாமல் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் வலிப்பதில் நான் ப்ரியப்படவில்லை. தர்மமே! நீ போ, சரீரமில்லாமல் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் செல்ல எனக்கு விருப்பமில்லை’ என்று சொன்னான். தர்மமானது, ‘சரீரத்திலு மனத்தைவைப்பதில் பயனில்லை. சரீரத்தைத்தள்ளிவிட்டு ஸுகமுள்ளவனாயிரு. ரஜோகுணமற்றவைகளான உலகங்களை அடை. அவ்வுலகங்களிற்சென்று நீ சோகப்படாமலிருப்பாய்’ என்று சொல்லிற்று. ப்ராம்மணன், ‘ஓ! மிக்கபாக்யம்பெற்றவனே! நான் ஜபஞ்செய்துகொண்டு ஸந்தோஷமாக இருக்கிறேன். ஸநாதனமான உலகங்கள் வேண்டாம். நான் ஸ்வர்க்கத்தை (அடையவேண்டிமானால்) சரீரத்துடனே அடையவேண்டும். வேறுவிதமாகவேண்டாம்’ என்று சொன்னான். தர்மமானது, ‘ரிஷிகளில் மிகச்சிறந்தவனே! உனக்கு இவ்விதம் சரீரத்தால் அதிகப் ப்ரியமிருக்கிறது. ஒ! ப்ராம்மண! நீ சரீரத்தை விட விரும்பாமல் போனாலும் காசனும் மிருத்யுவும் யமனும் இதோ உன் அருகில் வந்திருக்கிறார்கள்; பாரி’ என்று சொல்லிற்று. ப்ரபுவே! பிறகு, யமனும் காலனும் மிருத்யுவுமாகிய மூன்று பேர்களும் மிக்கபாக்யமுள்ள அந்தப் ப்ராம்மணனருகிற்சென்று இவ்வசனத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினார்கள். யமன், ‘நன்றாகச் செய்யப்பட்டதும் நல்லதையுள்ளதமான இந்தத் தவத்திற்கு மிகச்சிறந்ததானபயன் உனக்கு வந்திருக்கிறது. யமனான நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன்’ என்று சொன்னான். காலன், ‘உண்மையாகச் செய்யப்பட்ட இந்த ஜபத்தின் உத்தமமானபயனை நீ அடைந்துருக்கிறாய். ஸ்வர்க்கத்தை அடைய உனக்கு இதுபாக்யம். காலனான நான் உன்னை அடைந்துருக்கிறேன்’ என்று சொன்னான். மிருத்யுவானவன், ‘தர்மமறிந்தவனே! உன்னை மூன்றுவகையாகக் கெட வந்தவனானபயன் மிருத்யுவென்று தெரிந்தவனான ப்ராம்மணனே! நான் இப்பொழுது உன்னை இவ்வித மிருத்யு அழைத்துக்கொண்டு

போவதற்காகக் காலனால் ஏவப்பட்டிருக்கிறேன்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மணன், 'மஹாத்மாவானயமஹம் காலனும் ம்ருத்யுவும் தர்மமுமாகியஉங்களுக்கு நல்வரவா? உங்களுக்கு என்னகார்யத்தை நான் செய்யவேண்டும்' என்றுசொல்லி, அவ்விடத்தில்சேர்ந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது அவர்களுக்கு அர்க்யத்தையும் பாத்யத்தையும் அளித்து, 'என்சக்திக்குத்தக்கதான எதை உங்களுக்கு நான் செய்ய வேண்டும்' என்று மிகவும் ப்ரீதியுள்ளவனாகி, 'தம்கார்யங்களில் முயற்சியுள்ளவர்களும்பிறர்களுக்குஉபத்ரவத்தைஉண்டிபண்ணுகிறவர்களும் உலகத்திற்குப்பொதுவாயிருப்பவர்களும் மிக்கபூஜ்யர்களுமான நீங்கள் எதற்காக வந்தீர்கள்; சொல்லுங்கள்' என்றுகேட்டான். யமன், 'நாங்கள் இவ்விதம் மிகக்குருரர்களும் ப்ரம்மதேவருடைய கட்டளையைமுன்னிட்டுச்செல்லுகிறவர்களும் (அவரால்)ஏவப்பட்டுஒகிறவர்களும் (எங்கள்) கர்மங்களின் விதியைத்தொடர்ந்திருப்பவர்களுமாயிருக்கிறோம்' என்றுசொன்னான். ப்ரபுவே! பிறகு, அதேஸமயத்தில் தீர்த்தயாத்திரைக்குவந்தவனுன இக்ஷ்வாகுராஜன் அவர்கள்சேர்ந்திருக்கிறஇடத்திற்குவந்தான். பிறகு,அரசர்களில்மிகச்சிறந்தஅந்தராஜரிஷியானவன் அனைவர்களையும்நமஸ்கரித்துநன்றாகப்பூஜைசெய்து எல்லாரையும் குசலப்ரசன்னஞ்செய்தான். பிறகு, அந்தப்ராம்மணன்அந்த இக்ஷ்வாகுராஜனுக்கு ஆஸனத்தையும் அதுபோலவே அர்க்யத்தையும் பாத்யத்ஹத்யும்அளித்தபின் குசலப்ரசன்னஞ்செய்து, 'ஓ! மஹாராஜனே! உனக்கு நல்வரவா? இங்கு எதைஎதை நீ விரும்புகிறாய்? சொல். என்னுடையசக்திக்குத்தக்கபடி எதை நான் இங்கேசெய்ய வேண்டும்; அதை நீ எனக்குச் சொல்' என்றவசனத்தையும்சொன்னான். அரசனானவன், 'நான் அரசன். நீர் 1ஆறுகர்மங்களிலும்உறுதியாகஇருக்கும்பிராம்மணர். உமக்குச்சிறிதுபொருளைக்கொடுக்கிறேன். எதுவேண்டுமோ அதை எனக்குச்சொல்லும்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மணன், 'அரசனே! ப்ராம்மணன்ப்ரவ்ருத்தியுள்ளவனென்றும் நிவ்ருத்தியுள்ளவனென்றும் இரண்டிவிதமாவான். அன்னுடையதர்மமும் இரண்டிவிதமாகக்கருதப்படுகிறது. நான் ப்ரதிக்ரஹத்திலிருந்து நிவ்ருத்தியடைந்தவனாயிருக்கிறேன். அரசனே! எவர்கள் ப்ரவ்ருத்தியிலிருக்கிறார்களோ அவர்கள்பொருட்டுத் தானங்களைக்கொடு. நான் தானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறவனல்லன். உனக்கு வேண்டியதென்ன? எதை நான் கொடுக்கவேண்டும்? அரசர்களில் மிகச்சிறந்த

1 அப்யயனம், அதயாபனம், யஜனம், யாஜனம், தானம், ப்ரதிக்ரஹம் என்று ஆறுகர்மங்கள்.

தவணே! நீ சொல்லு. தவத்தால் எதை நான் ஸாதிக்கவேண்டும்?' என்றுசொன்னான். அரசன், 'நான் ஸூத்திரியன். ஓரிடத்திலும், 'கொடு' என்றவசனத்தை நான் அறிந்தவனல்லன். ப்ராம்மணோத்தமரே! ஆனால், 'யுத்தத்தைக்கொடு' என்று இவ்விதம் சொல்லுகிறவனாகிறேன்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மணன், 'அரசனே! நாங்கள் எவ்விதம், ஸ்வதர்மத்தில்ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோமோ அது போல் நீயும் ஸ்வதர்மத்தால் ஸந்தோஷமடைகிறாய். நமக்கு ஒரு வருக்கொருவர் மறுமொழியில்லை. எது இஷ்டமோ அதைச் செய்து கொள்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'ஓ! ப்ராம்மணரே! முதலில், 'என்சக்திக்குத்தக்கபடி நான் கொடுக்கிறேன்' என்று உம்மால் சொல்லப்பட்டது. நான் உம்மிடம் யாசிக்கிறேன். இந்தஜபத்திற்குள்ள பயனை எனக்குக்கொடுக்கவேண்டும்' என்கேட்டான். ப்ராம்மணன், 'நீ, 'என்னுடையவாக்கானது எப்பொழுதும் யுத்தத்தைக் கேட்கிறது' என்றுபுகழ்ந்துபேசுகிறாயே. என்னுடன்கூட யுத்தமோ கிடையாது. திரும்பவும் எதற்காக யாசிக்கிறாய்?' என்றுசொன்னான். அரசன், 'ப்ராம்மணர்கள் வாக்கை வஜ்ராயுதமாகக்கொண்டவர்களென்றுசொல்லப்படுகிறார்கள். ஸூத்திரியர்கள் கையால் ஜீவிக்கிறவர்களென்றுசொல்லப்படுகிறார்கள். ஆகையால், ஓ! ப்ராம்மண! உம்முடன் குரூரமான இந்தவாக்குயுத்தம் எனக்குவேண்டும்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மணன், 'இப்பொழுது என்சக்திக்குத்தக்கபடி எதைக்கொடுக்கவேண்டும்? என்னுடையப் பிள்ளைஇவ்விதமிருக்கிறது. அரசர்வேஷ்டனே! கேள். கொடுக்கிறேன். சக்தியிருக்கும்பொழுது தாமஸிக்கவேண்டாம்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'நீர் கொடுக்கிறுப்பமுள்ளவராயிருப்பீரானால் ஜபம்செய்யும்உம்மால் நூறுவருஷங்கள் எதுபூர்ணமாகஜபிக்கப்பட்டதோ அடையப்பட்ட அதன்பயனை எனக்குக் கொடும்' என்கேட்டான். ப்ராம்மணன், 'என்னால் எதுஜபிக்கப்பட்டதோ அதன்சிறந்தபயனைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். நீ ஸந்தேஹமில்லாமல் அந்தஜபத்தின்பாதிப்பயனைப்பெற்றுக்கொள்; அல்லது, அரசனே! நீ இந்தஜபத்திற்குள்ளபயன்யாவற்றையும்விரும்புவாயாகில் என்னுடையஜபத்திற்குரியபயன்யாவற்றையுமே இஷ்டப்படி பெற்றுக்கொள்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'என்னால் எந்தஜபத்தின்பயன் யாசிக்கப்பட்டதோ அதனைத்தும் வேண்டாம். உமக்குச் சுபமுண்டாகட்டும். நான் போகின்றேன். உமக்கு ஷேமமுண்டாகட்டும். அந்தஜபத்திற்குரியபயன் என்ன வென்பதைச் சொல்லும்' என்கேட்டான். ப்ராம்மணன், 'என்

ஞல்ஜபிக்கப்பட்டதும் உனக்கு அளிக்கப்பட்டதும் எதுவோ அந்த ஜபத்தின்பயன் என்னகிடைக்குமென்பதை நானறியவில்லை. இந்தத் தர்மமும் காலனும் யமனும் மிருத்யுவும் இதற்குஸாக்ஷிகள்' என்று சொன்னான். அரசன், 'அறியப்படாத இந்தத் தர்மத்தின் பயனானது எனக்கு என்னசெய்யப்போகிறது? ஜபத்தாலுண்டான தர்மத்தின் பயனை நீர் எனக்குச் சொல்லாவிட்டால் அந்தப்பயனை ப்ராம்மணநான் நீர் அடையும். ஸந்தேகத்துடன்கூடிய அதை நான் விரும்புகிறவனல்லன்' என்று சொன்னான். ப்ராம்மணன் சொல்லத்தொடங்கினான். 'பிறனுக்களித்ததை நான் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டேன். ஜபத்தின் பயனானது என்னால் வாக்கால் கொடுக்கப்பட்டது. ராஜரிஷியே! இப்பொழுது என்னுடையதும் உன்னுடையதுமானவசனம் ப்ரமாணந்தானே? பாகமானது ஒருதடவைகிடைக்கும். கன்னிகையானவள் ஒருதடவைதான் கொடுக்கப்படுவாள். கொடுக்கிறேனென்பது ஒரே தடவை. இம்மூன்றும் ஒவ்வொருதடவைதான். ஜபிக்கும் விஷயத்தில் ஒருஸமயத்திலும் பயனைப்பற்றிய எண்ணத்தை நான் முந்திச் செய்தவனல்லன். அரசர்ப்புரியே! ஜபத்தின்பயனை நான் எவ்விதம் அறிவேன். 'கொடு' என்று உன்னால் சொல்லப்பட்டது. என்னால் பயனானது வாக்கால் கொடுக்கப்பட்டது. வாக்கை நான் பொய்யாகச் செய்யமாட்டேன். ஸத்தியத்தைக்காப்பாற்று; உறுதியுள்ளவனாயிரு. அரசனே! அவ்விதம் இல்லாமல், இப்படிச் சொல்லும் என்னுடையவசனத்தை நீச் செய்வாவிட்டால் உனக்குப் பொய்யால் செய்யப்பட்ட பெரிய அதர்மம் உண்டாகும். பைவர்களை அடக்குகிறவனே! பொய்யானவசனத்தைச் சொல்லுவது உனக்கு யுக்தமன்று. அதுபோல் என்னாலும் சொல்லியதைப் பொய்யாகச் செய்யமுடியாது. *முதலில் விசாரியாமல், 'கொடுக்கிறேன்' என்று என்னால் ப்ரதிஜ்ஞைச் செய்யப்பட்டது. நீ ஸத்யத்தில் உறுதியுள்ளவனானால் அதை விசாரியாமல் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அரசனே! இவ்விடத்திற்குவந்தன்றோ என்னிடம் நீ ஜபத்திற்குரிய பயனை யாசித்தாய்? என்னால் கொடுக்கப்பட்ட அப்பயனைப் பெற்றுக்கொள்; ஸத்தியத்தில் உறுதியுள்ளவனாகியும் இரு. அரசனே! பொய்ப் பேசுவதைப் பெரிதாகக்கொண்ட மனிதனுக்கு இவ்வுலகமில்லை; பரலோகமுமில்லை. அவன் தன்முன்னோர்களை (துன்பத்திலிருந்து) மீள்விக்கமாட்டான். மறவர்களை எங்ஙனம் மீள்விப்பான்? புருஷர்களிற் சிறந்தவனே! ஸத்யமானது இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் எப்படி மனிதனை மீள் செய்யுமோ அது போல யாகமும் அத்யயனமும் தானமும் நியமங்களும் மீள்செய்

யா. தூறுவருஷங்களாலும் ஆயிரம்வருஷங்களாலும் எந்தத்தவங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவோ, எந்தத்தவத்தைச் செய்யப்போகிறார்களோ அவை ஸத்யத்தைவிட விசேஷமுள்ளனவல்ல. ஸத்யம்ஒன்றே பரமாத்மரூபமாகும். ஸத்யம்ஒன்றே பெரியதவமாகும். ஸத்யம்ஒன்றே பெரியயாகமாகும். ஸத்யம்ஒன்றே பெரியசாஸ்திரமாகும். ஸத்யமானது வேதங்களில் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. சிறந்தபயனானது ஸத்யத்திலிருக்கிறதென்றுநினைக்கப்படுகிறது. தவமும் தர்மமும் தமமுமாகியயாவும் ஸத்தியத்தில்கிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஸத்யமானது வேதங்களும் அவற்றின் அங்கங்களுமாகின்றது. ஸத்யமானது யாகங்களும் (அவைகளின்) விதியுமாகிறது. ஸத்யமானது வ்ரதாணுஷ்டானமாகிறது. ஓங்காரமானது ஸத்யமாகவேயிருக்கிறது. பிராணிகளின்பிறப்பு ஸத்யமாகவேயிருக்கிறது. ஸந்ததியும் ஸத்யமாகவேயிருக்கிறது. ஸத்யத்தால் காற்றுவீசுகிறது. ஸத்யத்தால் ஸூரியன்ப்ரகாசிக்கிறது. ஸத்யத்தால் அக்ஷியானதுளிகிறது. ஸவர்க்கமானது ஸத்யத்தால் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஸத்யமானது யாகமும் தவமும் வேதங்களும் ¹ஸ்தோபங்களும் மந்திரங்களும் ஸரஸ்வதியுமாகிறது. தர்மமும் ஸத்யமும் தராசில்வைக்கப்பட்டனவென்று எங்களுக்குக் கேள்வியுண்டி. ஸமமானநிலையில் தூக்கும்பொழுது எதில் ஸத்யமுள்ளதோ அது ²தாழ்ந்தது. எதில் தர்மமுள்ளதோ அது ஸத்யமுள்ளது. யாவும் ஸத்யத்தால்வளர்ச்சி அடைகின்றன. அரசனே! நீ எதற்காகப் பொய்யானகார்யத்தைச் செய்யவிரும்புகிறாய்? ஸத்யத்தில் உறுதியான எண்ணத்தைச் செய்து கொள். அரசனே! பொய்யைச் செய்யாதே. 'நீ, கொடி' என்ற வசனத்தைப் பொய்யாகவும் அசுபமாகவும் ஏன்செய்கிறாய்? அரசனே! என்னாற்கொடுக்கப்பட்ட ஜபத்தின்பயனை நீவிரும்பாமல்போவாயாகில் ஸ்வதர்மங்களில்கின்றும் வழுவியவனாவாய்; (அதற்குள்ள) உலகங்களை அடைவாய். அங்கீகரித்ததின் கொடுக்கவிருப்பமில்லாதவனும் யாசித்ததின் பெற்றுக்கொள்ளவிருப்பமில்லாதவனுமாகிய இருவர்களும் பொய்யுள்ளவர்களாகிறார்கள். ஆகையால், நீ பொய்சொல்லத்தக்கவனல்லன்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'ப்ராம்மணரே! யுத்தஞ்செய்வதும் ரக்ஷிப்பதும்ன்றோ ஸுத்திரியர்களுக்குள்ளதர்மம்? ஸுத்திரியர்கள் தானஞ்செய்கிறவர்களென்றுசொல்லப்படுகிறார்கள். நான் உம்மிடமிருந்து எப்படி (தானத்தை) பெற்றுக்

1 ரிக்கில்லாமல ஸாமவேதத்தின் இடையிலவரும் அக்ஷரங்கள்.

2 'அதிகம்' என்பதுமுலம்.

கொள்வேன்?' என்றுசொன்னான். பிராம்மணன், 'அரசனே! நான் உன்னைப் பெற்றுக்கொள்ளென்று ப்ரார்த்தித்தவனுமல்லன் : உன்னுடையவீட்டிற்கு வந்தவனுமல்லன். நீ இவ்விடத்திற்குவந்துயாசித்துத் திரும்பவும் ஏன்பெற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கிறாய்?' என்று சொன்னான். தர்மம், 'உங்களிருவர்களுக்கும் விவாதமில்லாமலிருக்கட்டும். என்னை இங்குவந்த தர்மமென்றுதெரிந்துகொள்ளுங்கள். ப்ராம்மணன் தானஞ்செய்தபயன்களையுடையவனும் அரசன்ஸத்தியத்திற்குள்ளபயன்களையுடையவனுமாயிருக்கட்டும்' என்றுசொல்லிற்று. ஸ்வர்க்கம், 'அரசுஸ்ரேஷ்டனே! என்னை உருவமுள்ளதாக நேரில்வந்த ஸ்வர்க்கமென்று தெரிந்துகொள். உங்களிருவர்களுக்கும் விவாதமில்லாமலிருக்கட்டும். நீங்கள்இருவர்களும் ஸமமானபயனுள்ளவர்களாயிருங்கள்' என்றுசொல்லிற்று. அரசன், 'எனக்கு ஸ்வர்க்கத்தால் செய்யவேண்டியகார்யமில்லை. ஸ்வர்க்கமே! நீ வந்தபடியே திரும்பிப்போகலாம். ப்ராம்மணர்¹ தானஞ்செய்யவிரும்புவாராகில் என்னாற்செய்யப்பட்டகர்மங்களின்பயனைப் பெற்றுக்கொள்ளட்டும்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மணன், 'அறியாமையால் இளமைப்பருவத்தில் என்னால் கைநீட்டப்பட்டிருக்குமானாலும் இப்பொழுது காயத்திரியைஐபித்துக்கொண்டு நிவ்ருத்தியென்றுசொல்லப்படும்தர்மத்தை உபாவித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அரசனே! நெடுங்கால்மாக நிவ்ருத்தியுடையிருக்கும்என்னை எப்படி ஆசையுள்ளவனாகச் செய்வாய். நானே வேண்டியதைச்செய்துகொள்வேன். அரசனே! தவத்தையும் வேதாத்யயனத்தையும் ஸ்வபாவமாகச் செய்கிறவனும் ப்ரதிக்ரஹத்திலிருந்து விலகினவனுமானநான் உன்னிடமிருந்து பயனை விரும்பவில்லை' என்றுசொன்னான். அரசன், 'ஓ! ப்ராம்மணரே! ஜபத்திற்குள்ள உத்தமமானபயனானது உம்மால்கொடுக்கப்பட்டதாகுமானால் நம்மிருவருடைய ஜபத்திற்குமுள்ளபயனெதுவோ அது நம்மிருவர்களுக்கும் சேர்ந்ததாயிருக்கட்டும். ப்ராம்மணர்கள் ப்ரதிக்ரஹத்தில் அதிகாரமுள்ளவர்கள். ராஜகுலத்திலுதித்தவர்கள் தானஞ்செய்கிறவர்களாயிருப்பார்கள். ஓ! ப்ராம்மணரே! தர்மத்தின்பயன் கொடுப்பதாக அங்கீகரிக்கப்பட்டதானால் அந்தர்பயனானது நம்மிருவர்களுக்கும் சேர்ந்ததாகவேயிருக்கட்டும்; அல்லது நம்மிருவர்களுக்கும் சேர்ந்துபுஜிக்கத்தக்கதாயிருக்கவேண்டாம். என்னுடைய பயனை நீர் அண்டியும். உமக்கு என்னிஷியத்தில் அணுகுஹமிருக்குமானால் என்மூலம் செய்யப்பட்டதர்மத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்'

¹ 'பெற்றுக்கொள்ள' என்பது வேறுபாடம். இதுவேபொருத்தமுள்ளது.

என்றுசொன்னான். பிறகு, விகாரமானவேஷமுள்ளவர்களும் ²கிழிந்த ஆடையுள்ளவர்களும்மான இரண்டுபுருஷர்கள் ஒருவரையொருவர் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள் ; அவர்களில் ஒருவன், 'எனக்கு நீகொடுக்கவேண்டியதில்லை' என்றும், மற்றொருவன், 'நான் கொடுக்கவேண்டாம்' என்றும், இவ்விஷயத்தில் நம்மிருவர்களுக்கும் இவ்விதம் விவாதமிருக்கிறது. சினைசெய்யத்தக்க அரசன் இதோ இருக்கிறான். நான் ஸத்யம்சொல்லுகிறேன். 'நீ இதைஎனக்குக் கொடுக்கவேண்டாம்' என்றும், 'இவ்விஷயத்தில் நீதொய்சொல்லுகிறாய் ; நான் உனக்குக் கடன்கொடுக்கவேண்டும்' என்றும் பேசிக் கொண்டார்கள். அவ்விருவர்களும் மிகவும்தாபமுள்ளவர்களாய் அரசனேனோக்கி, 'நாங்களிருவர்களும் இவ்விஷயத்தில் குற்றமுள்ளவர்களாகாமலிருக்கும்படி பரீக்ஷிக்கத்தக்கவர்களாகிறோம்' என்ற இவ்வசனத்தையும் சொன்னார்கள்.

விருபநானவன், 'புருஷப்புவியே ! நான் ஒருபசுவிற்ருள்ள பயனே இந்தவிக்குதனுக்குக்கொடுக்கவேண்டும். அரசனே ! நான் கொடுத்தாலும் இந்தவிக்குதன் பெற்றுக்கொள்கிறதில்லை' என்று சொன்னான். விக்குதன், 'அரசனே ! இந்தவிருபநானவன் எனக்கு ஒன்றுங்கொடுக்கவேண்டியதில்லை. அரசனே ! இவன் ஸத்யம்போலத்தோன்றும்படி பொய்யை உன்னிடம்சொல்லுகிறான்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'ஏ ! விருபனே ! இவனுக்கு நீ என்னகொடுக்கவேண்டும் ? எனக்குச்சொல்லு. நான்கேட்டு அவ்விதம்செய்கிறேன். இவ்விதம் எனக்கு மனமிருக்கிறது' என்றுகேட்டான். விருபன் சொல்லுத்தொடங்கினான். 'அரசனே ! கவனித்துக்கேள். ராஜரிஷியே ! நான் இந்தவிக்குதனுக்கு எதை எவ்விதம்கொடுக்கவேண்டிமோ அதுமுழுமையையுங்கேள். அரசனே ! குற்றமில்லாதவனே ! ராஜரிஷியே ! முன்னொருஸமயத்தில்தர்மத்தைஅடையவேண்டி, தவத்தையும் வேதாத்யயனத்தையும் இயற்கையாகஉடையவனான ஒரு ப்ராமமணன்பொருட்டு அழகான ஒருபசுவானது இந்தவிக்குதனால் தானஞ்செய்யப்பட்டது. அரசனே ! அந்தப்பசுவின்தானத்திற்குள்ள பயனை நான் இந்தவிக்குதனிடம்வந்து யாசித்தேன். விக்குதனும் பரிசுத்தியுள்ளமனத்துடன்அதை எனக்கு அளித்தான். பிறகு, ஆதம் சுதறுக்காகப் புண்ணியகர்மமானது என்னாசெய்யப்பட்டது. ராஜனே ! கன்று உன்சட்டியவைகளும் அதிகமாகக்கறக்கும்தன்மையுள்ளவைகளுமான இரண்டிவற்றைமீட்டிக்கொண்டுவந்து அப்பசுக்களை உருசவிருத்திசெய்யும் ஒருவனுக்குக் கொடுத்தேன். ப்ரபுவே ! நான்

இவனிடமிருந்துபெற்றுக்கொண்டு இரட்டிப்பான அந்தப்பயனை இப் பொழுது இவனுக்கு விதிப்படி ச்ரத்தையுடன் ‘திருப்பிக்கொடுக்கிறேன். புருஷப்புவியே! இவ்விதம் நடந்திருக்கிறது. இதில் யார்சத்தியுள்ளவன்? யார்தோஷமுள்ளவன்? அரசனே! நாங்கள் இவ்விதமான விவாதத்துடன் ‘இவ்விடத்திலுள்ள உன்னை வந்து அடைந்திருக்கிறோம். தர்மத்தைச் செய்வாயோ, அதர்மத்தைச் செய்வாயோ எங்களிருவர்களையும் அடக்கி நீ ஸமாதானஞ்செய்யவேண்டும். இவன்கொடுத்ததைப்போல நான்கொடுப்பதை இவன் விரும்பாமற்போனால் இவ்விஷயத்தில் நீ உறுதியுள்ளவனாயிருந்துகொண்டு இப்பொழுது எங்களை நல்லவழியிலிருக்கும்படிசெய்யவேண்டும்’ என்று சொன்னான். அரசன், ‘கொடுக்கப்படக்கூடாது நீ ஏன் இப்பொழுது பெற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கிறாய்? அவ்விதம் நீ தாமதியாமல் பெற்றுக்கொள். பெற்றுக்கொண்டே உன்னால் அனுமதிக்கொடுக்கப்படவேண்டும்’ என்று சொன்னான். விக்ருதன், ‘இவன் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டான். அப்படியே கொடுக்கிறேனென்று என்னால்சொல்லப்பட்டது. இந்தவிஷயத்தில் இவன் எனக்குக்கொடுக்கவேண்டியவனல்லன். இவன் எவ்விடத்திற்குப்போகவிரும்புகிறானோ அங்குபோகட்டும்’ என்று சொன்னான். அரசன், ‘இவன்கொடுக்கும்பொழுது நீ பெற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கிறாய். இது சரியின்றென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நீ தண்டிக்கத்தக்கவனென்றே என்னுடைய அபிப்பிராயம். இத்தரசந்தேகமேயில்லை’ என்று சொன்னான். விக்ருதன், ‘ராஜநிஷியே! என்னால் இவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அதைத் திரும்பவும் நான் எப்படி பெற்றுக்கொள்ளுவேன்? இந்தவிஷயத்தில் எனக்கு என்ன குற்றமிருக்கிறது? ப்ரபுவே! விசாரித்து எனக்குத் தண்டனையைக்கட்டவேயிடு’ என்று சொன்னான். விரூபன், ‘என்னால் கொடுக்கப்படுகிறதை எவ்விதத்திலும் நீ பெற்றுக்கொள்ளாமலிருப்பாயாகில் தர்மத்தைப்பரிபாலிக்கும் இந்த அரசன் உன்னை அடக்குவான்’ என்று சொன்னான். விக்ருதன் ‘உன்னால் வலியாயாகி கப்பட்டு என்னால் கொடுக்கப்பட்டது. அதனை இப்பொழுது எவ்விதம்பெற்றுக்கொள்வேன்? நீ போகலாம்; உனக்கு அனுமதி கொடுக்கிறேன்’ என்று சொன்னான். ப்ராம்பலனன், ‘அரசனே! இவர்கள் இருவர்களாலும் சொல்லப்பட்ட துருவசனம் உன்ருஷ கேட்சப்பட்டதா? என்னால் உனக்கு எது கொடுப்பதாகப் பாரிஜிதத்தைச் செய்யப்பட்டதோ அதை எவ்விதமாய்விடுத்துக் கொள்’ என்று சொன்னான். அரசன், ‘மகிப்பெரியதும் உடினமுமான இவ்விருவர்களின்

கார்யமும் தொடங்கப்பட்டிருப்பதைப்பார்த்தால், ஜபம்செய்யும் ப்ராம்மணருக்கு உறுதிசெய்துகொடுத்தாகிறது. இஃது எவ்விதமாகப்போகிறதோ? ஜபப்ராம்மணரால்கொடுக்கப்படுவதை நான்பெற்றுக்கொள்ளாமற்போனால் இப்பொழுது நான் பெரியபாபத்துடன் சேர்ந்தவனாகாமலிருப்பதுஎங்ஙனம்?' என்றுகினைத்தான். அந்தராஜரிஷியானவன் அவ்விருவர்களையும்நோக்கி, 'நீங்கள் கார்யத்தைச் செய்துகொண்டவர்களாகவே போனீர்கள். இப்பொழுது இவ்விடத்திலுள்ள என்னை அடைந்து அரசர்களுக்குள்ள தர்மமானது பொய்யாகவேண்டாம். அரசர்களுக்குத் தம் தர்மத்தைரகசித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது நிச்சயம். புத்தியில்லாதஎன்னைக் கடினமான ப்ராம்மண தர்மமானது பிடித்துக்கொண்டது' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மணன், 'யாசிக்கப்பட்டதைக்கொடுப்பதாக நான் அங்கீகரித்திருக்கிறேன். நான் அதைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பெற்றுக்கொள். அரசனே! நீபெற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் ஸந்தேஹமில்லாமல் உன்னைச் சபிப்பேன்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'அரசர்களுக்குரிய தர்மத்தைநிந்திக்கவேண்டும். அந்தத்தர்மத்தைப்பற்றிய கார்யத்தின்நிச்சயம் இவ்விஷயத்தில் இவ்விதமிருக்கிறது. (பெற்றுக்கொண்டாலும்) எவ்விதம் (ராஜதர்மத்திற்கு)ஸரியாகஇருக்குமென்று தெரிந்துகொண்டு நான் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஓ! ப்ராம்மணரே! என்னுடைய இந்தக்கையானது தூதனமாகப் ப்ரதிக்ஷஹத்திற்காக நீட்டப்பட்டிருக்கிறது. எனக்காக கைதத்தரித்துக்கொண்டிருக்கிறீரோ அதை இப்பொழுது கொடுக்கலாம்' என்றுசொன்னான். ப்ராம்மணன், 'காயதிரியைஜபிக்கும் என்னால் எந்தக்குணம் எவ்வளவுசெய்யப்பட்டிருக்குமோ அது சிறிதும் என்னிடத்திலிருக்குமானால் அதுமுழுமையும் நீ பெற்றுக்கொள்' என்றுசொன்னான். அரசன், 'ஓ! ப்ராம்மணேத்தமரே! என்னுடையகையில்விழுந்தஇந்த ஜலமானது நமக்கு ஸமமாயிருக்கட்டும்; சேர்ந்ததாகவே இருக்கட்டும். நீர் பெற்றுக்கொள்ளும்' என்றுசொன்னான். விருபன், 'தவிஜர்களில்உத்தமனே! எங்களை உங்கள்மனத்துலுண்டானதை அறிய விரும்பிய காமக்ரோதங்களென்று நீ தெரிந்துகொள். எங்களால் நீ இவ்விதம்செய்யப்பட்டாய். இப்பயன் சேர்ந்திருக்கட்டும்மென்று உன் னால்சொல்லப்பட்டகாரணத்தால் உனக்கும்இவ்விதமும்ஸமமானஉலகங்கள் விடைக்கும். இவ்விதம்கொடுக்கவேண்டியவனல்லன். உனக்காகப் பரிசைசெய்யப்பட்டது. கூலம், தர்மம், மிகுந்தகாமம், மிகுந்த

நீகுகளிருவர்கள் ஆகியவாவரும் ஒருவரோடொருவரே சேர்ந்திருப்

பதைப் பகுத்துப்பார்க்கும்பொழுது அறிவுள்ளஉனக்குப் ¹பரீகைஷ செய்யப்பட்டதாகிறது. எல்லாவற்றிற்கும்மேலுள்ளதும் பிறப்பில் லாதப்ரம்மத்தினுடையதும் ஒப்புற்றதும் த்வந்துவங்களில்லாததும் அழுக்கில்லாத உருவமுள்ள துமான ஸ்தானமானது உங்களிருவர்களுக்கும்இருக்கட்டும். நாங்கள் எல்லோர்களும் (எங்களுக்குள்ள) அந்த அந்த உலகங்களுக்குச் செல்லுகிறோம். நீ எந்தஉலகங்களை விரும்புகிறாயோ உன்கர்மத்தால் ஜயிக்கப்பட்ட அந்தஉலகங்களை அடை' என்றுசொன்னான். பிறகு, தர்மம் யமன்முதலியஅவர்கள் அரசனையும் ப்ராம்மணனையும் நோக்கி, 'நீங்களிருவர்களும் எங்களுடைய சிரஸென்று சொல்லப்படுவதும் ப்ரம்மலோகமென்று சொல்லப்படுவதுமான பதத்திலிருக்கிறீர்கள். உங்களிருவர்களாலும் நாங்கள் ஜயிக்கப்பட்டோம். உங்களிருவர்களுடையவிருப்பமும் ஸந்தேஹமின்றி விரும்பியதை அடைந்ததாயிற்று' என்றுசொன்னார்கள். ஜபிப்பவர்களடையும்பயனும், ஜபம்செய்பவனால் நற்கதியும் பதவியும் உலகங்களும் ஜயிக்கப்படுகின்றமுறையும் என்னால் உனக்கு நன்றாகக் காண்பிக்கப்பட்டன. காயத்ரீமந்திரத்தைஜபிப்பவன்உத்தமஸ்தானத்திலிருக்கும் ப்ரம்மாவை அடைவான் ; அல்லது, அக்னிலோகத்தைஅடைவான் ; அல்லது, ஸூர்யலோகத்தைஅடைவான். அவன் அந்தஉலகங்களில் தேஜோமயமானஉருவத்துடன் விஜாயாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அந்தத்தேவர்களுக்குள்ளகுணங்களைக்கண்டு ஆசையால்மோகம்டைந்துநிதித்துக்கொண்டிருப்பான். இவ்விதமே சந்தரலோகத்திலும் வாயுலோகத்திலும் அவ்வுலகத்திலுள்ள அந்தத்தேவர்களினகுணங்களை அடையவிருப்பமுள்ளவனும் ஆஷுசயுடையவனும் பூமிபோலகனமானதும் ஆகாயம்போல லகுவானதுமானசரீரத்தைஅடைந்தவனுமாகி வலிப்பான். பிறகு, அவன் அந்தக்குணங்களிலும் ஆசையிலலாமல ஸந்தேஹமின்றிப் பரமாத்மாவை அடைவான். அவன் அழிவற்றதான பரமாத்மரூபத்தைவிரும்பிக்கொண்டிருப்பவன் அதையே ப்ரவேசிப்பான். மோக்ஷத்திலும்மோக்ஷமான ரூபத்தை அடைந்தவனும் ஆசையடங்கியவனும் அஹங்காரமற்றவனும் ப்ரம்மமானவனுமான அவன் த்வந்துவங்களில்லாதவனும் ஸுகமுள்ளவனும் சாந்தனும் உபத்ரவமில்லாதவனுமாயிருப்பான் ; மறுபிறப்பில்லாததும் ஒன்றானதும் அக்ஷரமென்றுபெயருள்ளதும்துக்கமில்லாததும் ஜகையிலலாததும் சாந்தமும் ப்ரம்மத்தின்ஸ்தானமுமான அந்தப்பிரததை அடைவான். ²நான்குலக்ஷணங்களையும் விட்டு

1 வேறுபாடும். • 2 பரதயக்ஷம், அஹமானம், சபதம், மனம்என்பன.

விலகியதும் அப்படியே ¹ஆறுதோஷங்களில்லாததும் ²பதினாறுவஸ்துக்களிலிருந்துவிலகியதுமான அந்தப்புருஷருபத்தை அடைந்தபின் எங்கும்நிறைந்தருபத்தையடைவான். அல்லது, ஆசையுள்ளபுத்தியுடன் இதைவிரும்பாமலிருப்பானாகில் எல்லாப்போகத்தையும் அடையத்தக்கவனாவான். எதைவிரும்புகிறானோ அதை மனத்தால் அடைவான். அல்லது, எல்லா உலகங்களை யும் நரகம்போலப்பார்ப்பான். ஆசையில்லாதவனும் எல்லாவற்றிலுமிருந்தும் விடப்பட்டவனுமாய் அந்தப்ரம்மருபத்திலேயே ஸுகமாக ஸந்தோஷிப்பான். மஹாராஜனே! இவ்விதமாக ஜிபிப்பவனுக்குள்ள இந்தக்கதி எவ்விதமிருக்கிறதோ, இது முழுதும் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. திரும்பவும் எதைக்கேட்க விரும்புகிறாய்?" என்று சொன்னார்.

நாற்றுத்தோண்ணாற்றெட்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், ஜபப்ராம்மணனும் இக்ஷ்வாகுவும் மோக்ஷமடைந்ததையும் ஜபத்தீன்பலனையும் சொல்லியது.)

புதிஷ்டிரர், "பிதாமஹரே! அந்தவிரூபன் அவ்விதம் சொன்ன பிறகு, அந்தப்ராம்மணனும் அரசனும் அப்பொழுது என்ன மறுமொழிகூறினார்கள்? அதனை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். அல்லது, உம்மால் சொல்லப்பட்ட உலகத்திற்கு அவர்கள் சென்றார்களே. அவ்வுலகத்தில் அவர்களுக்கு என்ன ஸம்பாஷணை உண்டாயிற்று? அவர்கள் என்ன செய்தார்கள்?" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"ஜபம்செய்யும் அந்தப்ராம்மணன் (விரூபனுடைய அந்தவசனம்) சரியென்று அங்கீகரித்துப் பூஜிக்கத்தக்கவர்களான தர்மத்தையும் யமனையும் காலனையும் மிருத்யுவையும் ஸவர்க்கத்தையும் நன்றாகப் பூஜித்து முதலில் அவ்விடத்தில் சேர்ந்தவர்களான மற்றுமுள்ளப்ராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களனைவர்களையும் தலையால் வணங்கிப் பூஜித்து அரசனேனோக்கி, 'ஓ! ராஜரிஷியே! இந்த ஜபத்தின்பயனுடன்கூடி முக்கியமான நிலையை அடைந்துகொள். நான் உன்னால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றுத் திரும்பவும் ஜபித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். மிக்க பலமுள்ள அரசனே! உனக்கு முந்தியே காயத்ரீதேவியால், 'உனக்கு ஜபவிஷயத்தில் எப்பொழுதும் சர்க்கை உண்டாகட்டும்' என்று வரம்

² பரிதாபம் என்றப்ராணதர்மம் இரண்டும், சோகம் மோகம் என்ற மனோதர்மம் இரண்டும், ஜரை மரணம் என்ற சரீரதர்மம் இரண்டுமாம்.

³ ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து; கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து;ப்ராணவாயுக்கள் ஐந்து; மனம் ஒன்று; ஆகப் பதினாறு.

அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னான். அரசன், 'ஓ ! ப்ராம் மணரே ! உமதுமந்த்ரவித்தியானது இவ்விதம் பயனுள்ளதாயிருந்து உமக்கும் ஜபிக்கவேண்டியதற்கு¹ ச்ரத்தையிருக்குமாகில், அதை அடையும். என்னுடன்கூட ஜபத்திற்குரியபயனைப் பெற்றுக்கொள்ளும்' என்று சொன்னான். ப்ராம்மணன், 'இவ்விடத்தில் எல்லோர்களின் ஸந்தியிலும் மிகப்பெரியமுயற்சி செய்யப்பட்டது. நம்மிருவர்களுக்கும் எவ்வுலகத்திற்குச் செல்லத்தக்கதோ அதில் நாமிருவரும் சேர்ந்து ஸ்மமானபயனுள்ளவர்களாகவே செல்லுவோம்' என்று சொன்னான். அவ்விஷயத்தில் அவ்விருவர்களுக்குமுள்ள உறுதியைத் தெரிந்துகொண்டு தேவர்களுக்கு அசனுவலத்திரன் திக்பாலகர்களுடனும் மற்றத்தேவர்களுடனாகூட அவ்விடத்திற்கு வந்தான். ஸாத்யர்களும விஸ்வேதேவர்களும் மருத்துக்களும் மிகப்பெரிய¹வாத்யங்களும் ஆறுகளும் மலைகளும் கடல்களும் பலவிதமான தீர்த்தங்களும் தவங்களும்² கர்மங்களின்பயனைக்கூறும்விதியும் வேதங்களும் ஸ்தோபங்களும் ஸரஸ்வதியும் நாரதரும் பர்வதரும் விச்வாவஸுஷும் ஹாஹாவும் ஹூஹூஷும் பரிவாரக்கூட்டங்களுடன்கூடிய சித்ராஸேனனென்னும் கந்தர்வனும் நாகர்களும் லித்தர்களும் முனிகளும் அங்குவந்தார்கள். தேவர்களினதேவரும் ப்ராஜைகளுக்குப்பதியும் தேவர்களுக்கீஸ்வரரும் வேதருபியும் அழிவற்றவருமான ப்ரம்மாவும் வந்தார். ஆசிரந்தலையுள்ளவரும் அறிவிறகெட்டாதவரும் தேவருமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானும் வந்தார். ப்ரபுவே ! ஆகாயத்திலுள்ள பேரிவாத்யங்களும் ம்ருதங்கங்களும் வாசிக்கப்பட்டன. அவ்விடத்தில் அந்தமஹாத்மாக்களுக்கு திவ்யமானபுஷ்பவருஷங்களுமுண்டாயின. அங்கங்கு நான்குபுறங்களிலும் அப்ஸரமடந்தைகளின்கூட்டங்களும் நடத்தனஞ்செய்தன. பிறகு, உருவமுள்ள ஸ்வர்க்கமானது ப்ராம்மணனையும் (அரசனையும்) நோக்கி, 'பெரியபாக்யம்பெற்ற ப்ராம்மணரே ! நீர் நல்லவித்தியைப்பெற்றீர். அரசனே ! நீயும் அதுபோல் வித்தியைப்பெற்றாய்' என்ற வசனத்தைச் சொல்லிற்று. ஓ ! அரசனே ! பிறகு, ஒருவருக்கொருவர் உபகாரத்தால் சேர்ந்தவர்களான அந்தப்ராம்மணன் அரசன் இருவர்களுமே விஷயங்களை விலக்கத்தக்க பொறிகளின் லபத்தைச் செய்குகொண்டார்கள். அவர்கள் ப்ராணனையும் அபானனையும் வ்யானனையும் உதானனையும் ஸமானனையும் மனத்

1 வேறுபாடும்.

2 ஜீவஹுக்குப் ப்ரம்மத்திற்குமுள்ள அபேதத்தைச் சொல்லும் வேதாதங்கள்' என்பது பழைய உரை.

தில் நிலைக்கும்படி செய்து மனத்தை ப்ராணனில் நிலைக்கச்செய்து கொண்டார்கள். பிறகு, அவர்கள் பத்மாஸனஞ்செய்துகொண்டு புருவங்களுக்குக்கீழுள்ள மூக்குதுனியைப்பார்த்துக்கொண்டு மெள்ள மெள்ள அப்பொழுது புருவங்களுக்கும் கண்களுக்குமுள்ள ஸந்திஸ்தானத்தில்தான் மனத்தைநிலைக்கச்செய்துகொண்டார்கள். பிறகு, அசைவற்றசரீரங்களுடன் கூடியவர்களும் உறுதியானபார்வையுள்ளவர்களும் ஸமாதியிலிருப்பவர்களும் ஆஸனத்தைஜயித்தவர்களுமான அவர்கள் ப்ரம்மாந்தர்ஸ்தானத்தில் மனத்தை லயிக்கும்படி செய்து கொண்டார்கள். பிறகு, மஹாத்மாவானப்ரம்மணனுடைய ப்ரம்மாந்தரத்தைப்பிளந்துகொண்டு மிகப்பெரிதான ஜ்யோதியின்ஜ்வாலையானது (வெளிவந்து) ஸ்வர்க்கத்திற்குச்சென்றது. அப்பொழுது எல்லாத்திக்குக்களிலும் மிகப்பெரிதான ஹா ! ஹா ! வென்னும்சத்தமுண்டாயிற்று. புகழப்படும்அந்தஸ்துளியானது அப்பொழுது ப்ரம்மதேவரிடம் ப்ரவேசித்தது. அரசனே ! ப்ரம்மதேவரும் உடனே எதிர்கொண்டு சென்று ஒட்டைஅளவுள்ளபுருஷவடிவமான அவ்வொளியைநல்வரவுகூறினர். திரும்பவும் புன்னகைசெய்து, 'ஜபிப்பவர்களுக்கும் யோகிகளுக்கும் ஸமமானபயனுண்டென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. யோகிகளுக்கும் ஜபிப்பவர்களுக்குமுள்ளபயன் ப்ரத்யக்ஷமாகக்காணப்படுகிறது. ஆகிலும், எதிர்கொண்டழைப்பது யோகிகளைவிட ஜபிப்பவர்களுக்கு விசேஷமான பயனென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்று இனிமையான வேறுஒருவசனத்தையும் சொன்னார். பிறகு, அந்தப்ரம்மதேவரானவர், 'என்னிடத்தில்தவவிக்கலாம்' என்றுசொல்லி வாயைத்திறந்தார். 'உடனே, ப்ரம்மணன் துன்பமில்லாமல் இந்தப்ரம்மதேவரின் வாயிற்புகுந்தான். ப்ரம்மணஸ்ரேஷ்டன் எவ்விதம்புகுந்தானோ அவ்விதம் அதேவிதப்படி அரசனும் அப்பொழுது பகவானான ப்ரம்மதேவரிடம்புகுந்தான். பிறகு, தேவர்கள் ப்ரம்மதேவரைவணங்கி, 'ஜபிப்பவர்களுக்குவேண்டி (எதிர்கொண்டிருவதென்னும்) இம்முயற்சிசெய்யப்பட்டது. இதை அறியவேண்டியே நாங்கள்வந்தோம். இவ்விருவர்களும் ஸமமாகவே உம்மாலபூஜைசெய்யப்பட்டவர்களும் ஸமமானபயனுடன் கூடியவர்களுமானார்கள். யோகிக்கும் ஜபிப்பவனுக்கும் ஸமமானதும் மிகப்பெரிதுமானபயனானது இப்பொழுது காணப்பட்டது. எல்லாஉலகங்களையுந்நாண்டிப் பிரார்த்திக்கத்தக்க ஸுகமுள்ளவிடத்திற்கு இவர்கள் செல்லுவார்கள்' • என்றுசொன்

1 யோகத்திற்குரிய பலன்கை ஆஸனங்கள்; 'ஜிதாந்மாநெ' என்பது வேறுபாடும்; அதற்கு, 'அத்தத்ததபித்தவர்கள்' என்பது பழைய உரை.

னார்கள். ப்ரம்மதேவரானவர், 'பெரியஸ்மிருதியுட்படிக்கிறவனும் அப்படியே சுபமான உபஸ்மிருதியுட்படிக்கிறவனுமாகிய அவ்விருவர்களும் இந்தவிதிப்படி என்உலகத்தைஅடைவார்கள். யோகத்தில் பக்தியுள்ளவனாயிருக்கிறவனும் சரீரத்தின்முடிவில் இந்தவிதிப்படி என்னுடைய உலகங்களை அடைவான்; இதில்ஸந்தேஹமில்லை. நான் போகிறேன்; கார்யலித்திக்காக அவரவர்களின் இடங்களுக்குப்போகலாம்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம்சொன்னபின், அந்தப்ரம்மதேவரானவர் அப்பொழுது அவ்விடத்திலேயேஅந்தர்த்தானத்தைஅடைந்தார். பிறகு, விடைபெற்றுக்கொண்டு தேவர்களும் தம்தம்இடத்திற்குச்சென்றார்கள். அரசனே ! அவ்விடத்திலுள்ள அந்தமஹாத்மாக்களனைவர்களும் தர்மத்தைப்புகழ்ந்துகொண்டு மிக்கஸந்தோஷமுள்ள மனத்துடன் பின்தொடர்ந்துசென்றார்கள். மஹாராஜனே ! ஜபிப்பவர்களுக்குள்ள இந்தப்பயனும் இந்தக்கதியும் சாஸ்திரப்படி சொல்லப்பட்டன. திரும்பவும் எதைக்கேட்கவிரும்புகிறாய்?" என்றுசொன்னார்.

ஹற்றுத்தொண்ணுற்றென்பதாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்மம் ஞானம் ப்ரம்மம்இவைகளைப்பற்றி ப்ருஹஸ்பதீக்தம் மஆயுக்க்கும்நடத்த ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "பிதாமஹே ! ஞானயோகத்திற்கும் வேதங்களுக்கும் அக்னிஹோத்ரமுதலியநியமத்திற்கும்என்னபயன்? ஜீவனை எவ்விதம்தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்? அதனை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார். "இவ்விஷயத்திலும் மனுப்ராஜபதிக்கும் மஹரிஷியானப்ருஹஸ்பதிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையான பழைய இவ்விதிஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். தேவரிஷிக்கூட்டங்களுள் மிகச்சிறந்தவரும் மஹரிஷியுமானப்ருஹஸ்பதியானவர் சிஷ்யராகி ப்ராஜைகளுக்கு மிகவும் பூஜ்யரும் ப்ராஜைகளுக்குப்பதியுமானமனுவைக் குருவாகவணங்கிப்பழைய தான இந்தப்ராசனத்தைக் கேட்கத்தொடங்கினார்.

'பகவானே ! கர்மகாண்டமானது எதை அறியவேண்டியகாரணத்திற்காக ப்ரவ்ருத்திருக்கிறதோ, எதை ஜ்ஞானத்திற்கும்பயனென்று ப்ராம்மணர்கள் கூறுகிறார்களோ, எது மந்திரத்திலுள்ள சப்தங்களால்வெளியிடப்படாததாயிருக்கிறதோ, அதை எனக்கு உள்ளபடி உபதேசிக்கவேண்டும். ஸ்தோத்திரங்களையும் சாஸ்திரங்களையும்

வேதங்களையும் மந்திரங்களையும் அறிந்தவர்களானமஹான்களால் பல விதமானயாகங்களாலும் பசுக்களின் தானங்களாலும் எந்தப்பயன் அடையக்கருதப்படுகிறதோ அப்பயன் என்ன? அஃது எவ்விதமிருக்கிறது? 'அஃது எவ்விதத்தில்கிடைக்கும்? பகவானே! பூமியும் பூமி யிலுண்டானபிராணிகளும் காற்றும் ஆகாயமும் ஜலமும் ஜலத்தை இடமாகக்கொண்டப்ராணிகளும் ஸவர்க்கமும் ஸவர்க்கத்தைஇட மாகக்கொண்டப்ராணிகளும் எதிலிருந்துபிறப்படைந்தனவோ முத லிலுள்ள அந்தக்காரணத்தை எனக்குஉபதேசிக்கவேண்டும். மனி தன் எதைஅடையவேண்டி ஜ்ஞானத்தைவிரும்புகிறானோஅந்தவஸ்து வுக்காக ஜ்ஞானத்தைப்பற்றியப்ராவிருத்தியுண்டாகிறது. நான் புரா தனமான அந்தப்பரவஸ்துவை அறியவில்லை. (ஆகையால், அறியா மல்) பொய்யானப்ராவிருத்தியை நான் எவ்விதம்செய்வேன்? நான், ரிக்ஸாமங்களின்கூட்டங்களையும் யஜுஸுகளையும் சந்தஸுகளையும் 1 நக்ஷத்ரவித்யையையும் நிருகத்தத்தையும் வ்யாகரணத்தையும் கல்ப ஸூத்ரங்களையும் சிஷைஸையும் கற்றும், உலகங்களுக்குக்காரண மானவஸ்துவை அறியவில்லை. ஆகையால், பூஜ்யரானரீர் இஃதனை த்தையும் எனக்குப் பொதுவானசப்தங்களாலும் விசேஷசப்தங்களா லும் உபதேசிக்கவேண்டும். பூஜ்யரானரீர் ஜீவானுது சரீரத்திலிரு ந்து எவ்விதம்விலகுகிறதோ திரும்பவும் வேறுசரீரத்தை எவ்விதம் அடைகிறதோ கர்மத்திற்கு என்னடையனிருக்கிறதோ ஜ்ஞானத்திற் குப்பயனெதுவோ இவற்றையெல்லாம் எனக்கு உபதேசிக்கவேண் டும்' என்கேட்டார். மனு, 'எவனுக்கு எதுஎது ப்ரியமுள்ளதோ அவனுக்கு அதைஅதை ஸுகமென்று சொல்லுகிறார்கள். இஷ்ட மில்லாததுஎதுவோ அதையே துக்கமென்றுகூறுகிறார்கள். 'இஷ்ட மாயிருப்பது எனக்குக் கிடைக்கவேண்டும். இஷ்டமில்லாதது என க்கு வேண்டாம்' என்னும்இவ்வாசையை நிறைவேற்றவேண்டிக் கர் மங்களின்விதியானது நடைபெற்றிருக்கிறது. இஷ்டமும் அனிஷ்ட மும் எனக்குவேண்டாமென்ற இந்தநிலையைஅடையவேண்டி ஞான த்தின் விதியானது நடைபெற்றிருக்கிறது. வேதத்தில்கூறியகர்மவழி கள் ஆசையுள்ளவனைப்பற்றினவாயிருக்கின்றன. இவ்வாசைகளிலிரு ந்துவிடப்பட்டவன் பரமானபொருளை அடைவான். ஸுகத்தைவி ரும்பும்மனிதன் பலவிதமான கர்மவழியில் ப்ராவிருத்தித்து நாகத்தை அடைகிறான்' என்றுசொன்னார். ப்ருஹஸ்பதி, 'வேண்டியதும் வேண் டாததும், முறையே ஸுகமும் ஸுகமில்லாததுமாயிருக்கின்றன.

(ஸுகத்தைவிரும்புவதும் துக்கத்தைவெறுப்பதுமாகிய) இதுதான் (மனிதனுடைய) விருப்பம். 'அதைக் கர்மங்களால்'டைகிறான்' என்று சொன்னார். மனு சொல்லத்தொடங்கினார். 'இவ்விதஆசைக்காகக் கர்மங்களின்விதியானது நடைபெற்றிருக்கிறது. இவ்வாசைகளிலிருந்து விடுபட்டவன்பரமான வஸ்துவைஅடைவான், கர்மவழியானதுஆசையுள்ளபுத்தியுடையவர்களை ஸந்தோஷிக்கச்செய்யும். இவ்வாசைகளிலிருந்து விடுபட்டிப் பரமானவஸ்துவை அடையவேண்டும். ஆசையற்ற மனமுதலியவற்றைக்கொண்டு செய்யப்படும் கர்மங்களால் விளங்குகிறவனும் மனத்தில்ப்ரகாசமென்னும் சுத்தியைஅடைந்தவனுமாய்த் தர்மத்தில்ப்ரவ்ருத்தித்தவன் மோக்ஷஸுகத்தைவிரும்பத்தக்கவனாவான். ஆசையற்றவர்கள் எந்தப்பதத்தை அடைகிறார்களோ பரமான அந்தப்பதமானது கர்மங்களுக்குரியபயனிலிருந்து விலகியதாகும். ப்ரஜைகள் மனத்தாலும் கர்மத்தாலும் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனம் கர்மம் இவ்விரண்டுமே உலகங்களால்அனுஷ்டிக்கப்படும் நல்வழிகளாகும். கர்மமானது நிலையற்றபயனுள்ளதானாலும் சாச்வதமானபயனுள்ளதாகவும் (வேதங்களில்) காணப்படுகிறது. அத்தற்கு மனத்தால் கர்மங்களின்பயன்களைவிடுவது காரணமாகிறதல்லாமல்வேறில்லை. விஷயமும் அதன்போகமும் ஆசையின்வடிவங்களாக வேதத்தில்கூறப்படுகின்றன. இவ்வாசைகளிலிருந்துவிடுபட்டவன் பரவஸ்துவைஅடைவான். பலவிதமானகர்மங்களின்பயனில் ஸுகத்தை அடையவிரும்பும்அவிவேகியானமனிதன் பரவஸ்துவை அடையமாட்டான். அந்தவஸ்துவானது காமங்களுக்குள்ளபயனிலிருந்துவிலகிய வேறானபயனன்றோ! பரமானப்ரம்மமானது ஆசையற்றவர்களுக்குக் கன்றோ அடையத்தக்கதாகிறது? தன்உருவத்தாலமனிதர்களுக்கு நாயகன்போல்வளங்கும்கண்ணானது ஜீரவுபோனவுடன் இருளால் மறைக்கப்படாதஉருவமுள்ளதாய் (விலக்கத்தக்க முள்முதலியவற்றைப் பார்ப்பதுபோலப் புத்தியானது விவேகமென்னும்குணத்துடன் கூடியதாய் விலக்கத்தக்க அசுபமானகர்மத்தைப் பார்க்கிறது. மனிதர்கள் ஸர்ப்பங்களையும் தர்ப்பத்துன்முனைகளையும் கிணறறையும் அறிந்தபின் விலக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். அந்நியாத காரணத்தால் மூடர்கள் அவைகளில்விழுகிறார்கள். அந்நிவ்ற்குள்ளேயுள்ள எவ்விதம் சிறந்ததாயிருக்கிறதென்று பார். எதுப்படி ப்ரயோகிக்கப்படுமெல்லாமுந் திரமும் கூறியபடிக்குள்ளாயாகவகுநம் ஜ்ஞத்யா உலகங்களிலுள்ளதுஷ்டினைகளும் மிகுதியானஅன்னதானமுய்ய(யாகுதிதவதைவையப்பற்றிய)மனத்திற்குள்ளத்யானேருபாய்ய ஜ்ஞத்யா உறுப்புகளுமுள்ள கர்மத்தைப் பய

ஊள்ளதாகச்சொல்லுகிறார்கள். வேதங்கள் கர்மத்தை மூன்றுகுண முள்ளதாகக்கூறுகின்றன. கர்மமானது மந்திரத்தையன்றோ முன்னிட்டதாயிருக்கிறது. அக்காரணம்பற்றி மந்திரமானது முக்குண முள்ளதாகிறது. (அதன் மூலமான) விதியானது மூன்றுகுணமுள்ளதாகிறது. கர்மமானது அதைச்செய்கிறவன்மனத்திலுள்ளகுணத்தால் மூன்றுவிதமாகிறது. அந்தக்கர்மத்தின் ¹பயனைப்புழிக்கும்ஜீவனும் அதுபோல முக்குணமுள்ளதாகிறது. அழகும் பரிசுத்தியுமுள்ள சப்தங்கள், ரூபங்கள், ஸ்பர்சங்கள், ரஸங்கள், கந்தங்கள் என்ற கர்மத்திற்குரியஇப்பயனானது நல்வினையாலடையத்தக்க ²மேலுலகத்தில்வித்திக்கும். மனிதன் ³மரணத்தைஅடையாமலிருக்கும்பொழுதே ஞானத்திற்குத்திறமையுள்ளவனாவான். மனிதன் சரீரத்தால் எந்தளத்தக்கர்மத்தைச்செய்கிறானோ அதனதன் பயனைச் சரீரத்துடன்கூடியவனாகியே அனுபவிப்பான். சரீரமே ஸுகத்திற்கிடமாகிறது. சரீரமே துக்கத்திற்கும்இடமாகிறது. வாக்கால் ஒரு சிறிதுகர்மத்தைச்செய்யினும் அதைமுழுதும் வாக்காலேயே அனுபவிக்கிறான். மனத்தால் ஒருசிறிதுகர்மத்தைச்செய்யினும் அதை அவன் மனத்தையடைந்தே அனுபவிக்கிறான். கர்மங்களின்பயனில் பறறுதலுள்ள இந்தமனிதன் பயனைவிரும்பி எந்தஎந்தவிதமான குணத்துடன்கூடியகர்மத்தைச்செய்கிறானோ இவன் அந்தஅந்தவிதமான குணத்தால் ஏவப்பட்டிச் சபமும் அசபமுமானகர்மத்தின்பயனைப்புழிக்கிறான். மீனானது ப்ரவாஹத்தை அனுஸரித்து எவ்விதமீனிலுமிருந்தோஅவ்விதம் மனிதன்முதலிலசெய்யப்பட்டகர்மத்தைஅனுஸரித்துச் செல்லுகிறான். இந்தஜீவனவன் சபமானகர்மத்தின்பயனில் மிகவும்ஸந்தோஷமடைகிறான் ; பாபமானகர்மத்தின்பயனிலோ மிகவும்ஸந்தோஷமில்லாமலிருக்கிறான். இவ்வுலகமனைத்தும் எதிலிருந்து பிறப்படைகிறதோ, புத்தியுள்ளவர்கள் அதைஅறிந்து சாந்தியை அடைகிறார்களோ, எதானது வேதவாக்குக்களாலும், வினங்கச்செய்யமுடியாததோ, எது பரமானபொருளோ அந்தவஸ்து சொல்லப்படுவதைக்கேள். பலவிதமானரஸங்களிலிருந்தும் வாஸனைகளிலிருந்தும் விடுபட்டதும் சப்தமில்லாததும் ஸ்பர்சமில்லாததும் ரூபமில்லாததும்

¹ ஸுகம், துகம், மோஹம்என்ற இம்மூன்றுபயன்களும் முறைபேறற்றவம், ரகச்யம், தமஸன் என்ற குணங்களைப்பற்றியவையாகும். இப்பயன்களுக்குக் காரணங்களானகாமங்க்கும் அலாசுக்கைப் பிழைக்கும் விதங்களும் அம்மவற்றிற்குள்ளாமந்திரங்களும் அவ்வவற்றில் விருத்தமுள்ளமனத்தினாலும் அப்படிப்பட்ட அந்தந்த குணங்களுள்ளவாகவாகிறாது என்பது கருத்து.

கர்மேந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாததும் ஞானேந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததும் ஜாதியில்லாததும் ஒன்றுமான அந்தவஸ்துவானது ப்ரஜைகளுக்குவேண்டிச் சப்தமுதலியஐந்துவிஷயங்களையும் உண்டு பண்ணிற்று. அது பெண்ணுமன்று ; ஆணுமன்று ; நபம்ஸகமு மன்று ; ஸத்துமன்று ; அஸத்துமன்று ; ஸதஸத்துமன்று ; ப்ரம்மத் தைஅறிந்தமனிதர்கள் எதைப்பார்க்கிறார்களோ அந்த அக்ஷரவஸ்து வானது நசிக்கிறதில்லையென்று தெரிந்துகொள்.

இருநூறுவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(ப்ரஹ்மஸ்பதிகீதும் மனுவுக்கும் ஸம்பாஷணைத் தோடர்ச்சி.)

அக்ஷரமானபரமாத்மரூபத்திலிருந்து ஆகாயமும், அவ்வாகா யத்திலிருந்துவாயுவும் அந்தவாயுவிலிருந்துஅக்னியும் அந்தஅக்னியி லிருந்துஜலமும் ஜலத்திலிருந்துபூமியும் உண்டாயின. பூரியிலிரு ந்து ஸ்தாவரஜங்கமமானஉலகமுண்டாகிறது. இவ்வுலகங்கள் (பார்த் திவமான) சரீரங்களால் ஜலத்தையேஅடைந்து, ஜலத்திலிருந்து அக் னியையும் அதிலிருந்து வாயுவையும் அதிலிருந்து ஆகாயத்தையும் பரமாத்மரூபத்தையும்அடைகின்றன. பரமாத்மரூபத்தை அறியாத வர்கள் அதிலிருந்து திரும்புகிறார்கள். அறிந்தவர்கள் பரமாத்மாவை அடைகிறார்கள். அந்தப்பரமாத்மாவானது சூடுள்ளதுமன்று ; குளி ருள்ளதுமன்று ; மிருதுவுமன்று ; கடினமுமன்று ; புளிப்பீடும்ன்று ; துவர்ப்புமன்று ; இனிப்புமன்று ; கசப்புமன்று ; சப்தமுள்ளதுமன்று ; மணமுள்ளதுமன்று ; ரூபமுள்ளதுமன்று. அந்தப்பரமாத்மாவானது இவைகளைஅறியத்தக்க ஸ்வபாவமுள்ளதுமன்று. சரீரமானது ஸ்பர் சத்தையும், நாவானது ரஸத்தையும், மூக்கானதுமணத்தையும், செவி சப்தத்தையும், கண் ரூபத்தையும்அறிகின்றன. ஆத்மாவைப்பற்றிய யோகத்தை அறியாதமனிதர்கள் அந்தப்பரமாத்மரூபத்தை அறிய மாட்டார்கள். ரஸத்திலிருந்துநாவையும், மணத்திலிருந்து மூக்கையும், சப்தத்திலிருந்துசெவியையும், ஸ்பர்சத்திலிருந்துத்வக்கையும், ரூபத் திலிருந்துஉண்ணையும்விலக்கிக்கொண்டு அதன்பிறகு, அந்தப்பரமாத் மாவின்ஸ்வபாவத்தைப்பார்க்கிறான். எதற்காக எதைக்குறித்து எந்த ஸ்தானத்தால் எந்தகாரத்தாவானவன் எவ்விடத்தில் எந்தமுயற்சி யைச்செய்கிறானோ, எதிலிருந்துபிடித்துக்கொண்டு எந்தக்கர்மத்தைச

செய்கிறானே, அவையாவும் எதைக்காரணமாகக்கொண்டனவோ, அக்காரணத்தைத் தன்னுருவமாக அடையத்தக்க பரமாத்மாவென்று சொல்லுகிறார்கள். ¹எது வ்யாபகமானாசுவரூபமும் அதை உபாலி கத்தக்க ஜீவரூபமுமாயிற்றே, எது வேதத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படு கிறதோ, எது உலகத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறதோ, எது எல்லாவற்றிற் குடி காரணமும் ²உண்மையாகச் செய்வதுமாயிருக்கிறதோ அது காரணமாகும். இதையொழிந்தமற்றவையெல்லாம் காரியமாகும். ஒருமனி தன் நன்றாகச் செய்யப்பட்ட பலகர்மங்களால் சுபத்தையும் அசுபத்தையு ம் விரோதமில்லாமல் எவ்விதம் அடைகிறானோ அதுபோல இந்த அறி வான பரமாத்மரூபமானது சுபங்களும் அசுபங்களுமான சரீரங்களில் தன்கர்மங்களால்கட்டப்பட்டிருக்கிறது. (மரத்தின் துனியில் நன்றாக விளங்கும் தீபமானது தான் விளங்கிக்கொண்டு எவ்விதம் எதிரிலுள்ள வேறுபொருளுக்கும் ப்ரகாசத்தைச் செய்கிறதோ அதுபோல இச்சரீ ரத்தில் ஜ்ஞானமென்னும் தீபத்தால் விளக்கமடையும் ஐந்து இந்திரி யங்களென்னும் மரங்கள் தம்மைவிட வேறான ப்ரகாசமுள்ளவைகளா கியே இருக்கின்றன. ஓர் அரசனைச் சேர்ந்த திறமையுள்ளவர்களான பல அமாத்தியர்கள் யுக்தியுள்ளவர்களாய் எவ்விதம் வெவ்வேறு ப்ரமா ணத்தைச் சொல்லுவார்களோ அப்படியே சரீரங்களில் ஐந்து இந்திரி யங்களும் ஜ்ஞானரூபியான பரமாத்மாவின் அம்சங்களாயிருக்கின் றன. அந்தப் பரமாத்மாவானவர் அந்த இந்திரியங்களைவிட மேலான வராயிருக்கிறார். அக்னிக்கு ஜ்வாலையும் வாயுக்கு வேகமும் ஸூரியனுக்குக் கிரணங்களும் ஆறுகளுக்கு ஜலங்களும் எவ்விதம்போ வதும் வருவதும் இருப்பதுமாயிருக்கின்றனவோ அப்படியே ஆத் மாக்களுக்கும் சரீரங்கள் போவதும் வருவதும் இருப்பதுமாயிக் கின்றன. ஒருமனிதன் கோடாலியை எடுத்துவெட்டுவதால் கட்டையி லுள்ளபுகையையும் நெருப்பையும் காணமுடியாததுபோலச் சரீரத் தையும் வயிற்றையும் கையையும் காலையும் அறுப்பதால் அச்சரீரத் தைவிட வேறான ஆத்மாவைக் காண்கிறார்களிலை. அந்தக்கட்டைகளோ யே கடைந்து அவற்றிலுள்ளபுகையையும் அக்னியையும் எவ்விதம் காணமுடியுமோ அதுபோல நல்லபுத்தியுள்ள மனிதன் ஜ்ஞானமடை

1 எது எல்லாவற்றையும் வியாபித்ததும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமுமாயிருக்கிறதோ, எது உலகத்தில் மந்திரப்பொருளாக நிலைபெற்றிருக்கிறதோ, எது எல்லாவற்றிற்கும் மூலமோ, எது சிதந்த புருஷார்த்தத்தைக்கொடுப்பதோ அதுதான் காரணவஸ்து.

2 'பரம் ஆத்மகாரீ' என்பது வேறுபாடும்; 'உயர்ந்ததும் தான் ஒன்றே எல்லாவற்றையுஞ்செய்வதும்' என்பது பழைய உரை.

ந்து உபாயத்தால் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படும் விஷயங்களுடன்கூட ஒரேஸமயத்தில் அந்தப்பரமாத்மாவின்ஸ்வபாவத்தைக் காண்கிறான். ஸ்வப்னாவஸ்தையின் இடையில் 'தன்னுடைய சரீரத்தைப் பூமியில் விழுந்ததாகவும் தன்னை விட வேறானதாகவும் எவ்விதம்பார்க்கிறானோ அதுபோலச் செவிமுதலியபொறிகளுடன்கூடியதும் நல்லமனமுள்ளதும் நல்லபுத்தியுள்ளதுமான ஆத்மாவானது ஒரு சரீரத்திலிருந்து அதை விட வேறான சரீரத்திற்குச் செல்லுகிறது. சரீரத்துடன்கூடிய இந்தப்பரமாத்மாவானது பிறப்பு இறப்பு வளர்ச்சி குறைகளுடன்கூடப் பந்தப்பட்டதன்று. இந்த ஆத்மாவானது 1 வேறு சரீரத்தைத்தோன்றச் செய்யத்தக்க கர்மமிருப்பதால் இந்தச் சரீரம் (பிணமானதும்) காணப்படாமலே வேறு சரீரத்தை அடைகிறது. ஆத்மாவின்ஸ்வரூபத்தைக் கண்முதலியபொறிகளால் காணமுடியாது. அது போகங்ளில் சிறிதும்பற்றுதலை அடைகிறதுமில்லை. அப்பொறிகளைக்கொண்டு தனக்குள்ளகாரியத்தைச் செய்துகொள்ளுகிறதுமில்லை. அந்தப்பொறிகள் அந்த ஆத்மாவைக்காண்பதில்லை. ஆத்மாவானது அப்பொறிகளைப் பார்க்கிறது. (இரும்புமுதலிய) பொருள் தன்னை அடுத்து ஜ்வலிக்கும் அக்னியினுடைய மிக்கதாபத்தாலுண்டாகும் அந்த அக்னிடருவத்தை அடைவதும் உண்மையில், அவ்விதவேறான ரூபத்தையும் குணத்தையும் அடையாததுமாயிருப்பதுபோலவே இந்த ஆத்மானுடைய ரூபமானது சரீரத்தில் காணப்படுகிறது. அவ்விதம் மனிதன் சரீரத்தைத்தள்ளிவிட்டுப் பிறர்கள் காணக்கூடாத வேறு சரீரத்தில் பரவேசிக்கிறான். கன்சரீரத்தை மஹாபூதங்களில்தள்ளிவிட்டு வேறு சரீரத்தை அடைந்த உருவத்தையே பொறுக்கிறான். (மரணமடையும்) சரீரியானவன் நான்குபுறத்திலுமுள்ள ஆகாயத்தையும் வாயுவையும் அக்னிபையும் ஜலத்தையும் அப்படியே பூமியையும் (தன்சரீரத்தால்) அடைகிறான். செவிமுதலிய ஐம்பொறிகளோ, வேறு இடமில்லாதவைகளாம். கர்மங்களிலிருந்துகொண்டு ஐந்துகுணங்களையும் ஆசரயிக்கின்றன. அவைகளில், செவியானது ஆகாசத்தின் குணமான சப்தத்தையும், மூக்கானது பூமியின் குணமான மனத்தையும், கண்ணானது அக்னியின் குணமான ரூபத்தையும், நாவானது ஜலத்தின் குணமான ரஸத்தையும், வாயின் கூறானத்வக்கானது ஸ்பர்சமேனும் குணத்தையும் அடைந்திருக்கின்றன. இவ்வவைந்துகுணங்களும் மஹாபூதங்களிலிருக்கின்றன. இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததக்க ஐந்துகுணங்களும்

1 'புலஸந்தியோகாத்' என்பது வேறுபாடும் 'ஸுகதுக்கங்களைக்கொடுக்கும் கர்மஸம்பந்தத்தால்' என்பது பழைய உரை.

அப்படியே இந்நிரியங்களுமாகிய எல்லாம் மனத்தை அடுத்துச் செல்லுகின்றனவாம். மனமானது புத்தியையும், புத்தியானது ஆத்மாவையும், அடுத்திருக்கின்றன. (பொறிகள்) சுபமானாலும் அசுபமானாலும் எந்தக்கர்மம் ஜிவனாச் செய்யப்பட்டதாயிருக்கிறதோ அதையே மரித்தபின் வேறுசரீரத்தில் எடுத்துக்கொள்ளுகின்றன. ஜலத்தை இருப்பிடமாகக்கொண்டபிராணிகள் ப்ரவாஹம்செல்லுவதை அனுஸரித்துச் செல்லுவதுபோலப் பெரியனவாகளும் சிறியவையுள்ளுமான ப்ராணிகள் மனத்தை அனுஸரித்துச் செல்லுகின்றன. நிலையற்றபொய்ப்பொருளானது எவ்விதம் உண்மைப்பொருள்போலக் கண்களுக்குப் புலப்படுகிறதோ, துட்பமானவஸ்து எவ்விதம் பெரிய உருவமுள்ளது போலத்தோன்றுகிறதோ அவ்விதமே தீர்ப்புருஷன் மிக்கதாபமுள்ளவன்போலிருந்தாலும் உண்மையில் மோஹத்தில் விழமாட்டான்; அப்படியே புத்திக்கு விஷயமான ப்ரமாத்மாவையும் அடைவான்.

இருநூற்றோராவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(ப்ருவஸ்பதிகீதும் மயுடிகீதும் ஸம்பாஷணைத் தொடர்ச்சி.)

வெளியிற்சென்ற இந்திரியங்களால் வெகுதூரத்திற்கு முந்தி அறியப்பட்ட விஷயங்களைப் பிறகு அந்த இந்திரியங்கள் மீலயத்தை அடைந்திருக்கும்பொழுது எதுகன்றாகினைக்கிறதோ புத்தியுடன் ஸம்பந்தத்தை அடைந்த அது ப்ரமாத்மாவாகும். ஸ்ரேஸமயத்திலும் வெவ்வேறுநிலைகளிலும் அருகிலிருந்து அதுபவிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களுக்குரிய விஷயங்களை முழுமையையும் ப்ரகாசப்படுத்திக்கொண்டும் அப்படியே நிலையற்றவைகளும் வெவ்வேறுநிலைகளான ஜாக்ரம் ஸுஷுப்தம் ஸம்ஸாரம் என்றமூன்று அவஸ்தைகளையும் அறிந்து

1 'விஷயம்புத்திமுதலியவைகா' என்பது பழைய உரை.

2 'பூதரதாஸஸையில் ஓர் இந்திரியம் நவகடமானாலும் முதலில் அதனால் அடையலிக்கப்பட்டதை ஆத்மாநினைக்கிறது' என்பது கருத்து; அல்லது, 'எல்லா இந்திரியங்களும் மயத்தை அடைந்தஸமயமான ஸவப்நாவஸ்தையில் எல்லா விஷயங்களையும் ஆத்மா அறிந்துகொண்டிருக்கிறது' என்றமாம்.

3 'யாதொரு ஆத்மாவானது நான் அபுத்ததியுள்ள இந்திரியங்களுக்குரிய விஷயங்கள் முழுமையையும் ஸ்ரேஸமயத்தில் அறிந்துகொள்ளாமல் முறை யாகவே தகுந்தகாலத்தில் அவைகளை அறிந்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறதோ அந்த ஆத்மாவானது அக்காரணத்தில் ஒன்றாயும் ப்ரமாத்மாவாயுபுதிருக்கிறது' என்பது வேறுபாடும்.

கொண்டு அவைகளில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டுமிருப்பதால் அந்தஆத்மாவானது ஒன்றாயும் பரமாத்மருபியாயுமிருக்கிறது. அந்தஆத்மாவானது அந்தஒவ்வோர்அவஸ்தையிலுமுள்ள ரஜஸ் தமஸ் மூன்றாவதானஸத்வம்என்று வெவ்வேறானஉருவமுள்ளகுணங்களைப் பற்றுதலின்றி அறிந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்தஆத்மாவானது அந்தக்குணங்களால் கட்டப்பட்டதன்று. அஃது உலகத்தைக் கட்டிள்ளதாகச்செய்கிறது. பரமாத்மாவானது இச்சரீரத்திலுள்ளமூக்குணங்களையும் அனுஸரித்துச்செல்லுகிறதன்று. அவ்விதமே, கட்டைகளிலிருந்துகொண்டு அவைகளை எரிக்கும்அக்னியை வாயுவானது ப்ரகாசிக்கும்படிசெய்வதுபோலச் சரீரியானஆத்மாவானது விஷயங்களில் பற்றுதலுள்ள இந்திரியங்களை ப்ரகாசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. இந்திரியங்களை ப்ரகாசிக்கச்செய்யும் இந்திரியம்போன்ற ஆத்மாவின் உருவத்தைக் கண்ணால்காணமுடியாது; த்வக்காலும் அறியமுடியாது. அது செவியை ஸாதனமாகக்கொண்டு அறியப்படுவதுமன்று. (எந்தவேதத்தாலும் மனத்தாலும் ஆத்மாவை அறியவேண்டுமென்று வேதம்உபதேசிக்கிறதோ) அந்தவேதமும் மனமும் முடிவில்நாசமடைகின்றன. அவ்விதம், ஆத்மாவை வேதாந்தவிசாரத்தால் இரண்டாவதில்லாததாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். செவிமுதலியகருவிகள் தாமே தம்தம்உருவத்தைக்காணத்தக்கவையல்ல. யாவற்றையும்அறிந்ததும் யூவற்றையும்பார்க்கிறதும் ஜீவருபியுமானபரமாத்மா அவ்விந்திரியங்களைப்பார்க்கிறது. இமயமலையின்பக்கமும் சந்திரமண்டலத்தின்பின்புறமும் எவ்விதமென்று மனிதர்களால்காணப்பட்டதே இல்லை. அக்காரணத்தால் அவைஇல்லாதனவாமோ? ஆவ்வாறே எல்லாச்சரீரங்களிலும் ஐந்துபூதங்களுக்கும் ஆத்மாவும்ஸூக்ஷ்மமும் அறிவைஉருவமாகக்கொண்டதுமான இந்தப்பரமாத்மா கண்களால் ஒருஸமயத்திலும்காணப்படாததாயினும் அக்காரணத்தால் இஃது இல்லாததாகாது. உலகமானது சந்திரமண்டலத்தில் ப்ரதிபிம்பமாகத்தோன்றும் 1ஜகத்தைக் களங்கமென்றுகண்டுகொண்டாலும் ஜகத்தென்று 2அறியாததுபோல, ஆத்மாவின் அறிவிருக்கிறது. ஆனால், உண்மையான அறிவுஉண்டாகவில்லை. அந்தஆத்மஜ்ஞானமானதுமுக்யமானபயனில்லாததாகாது. அறிஞர்கள் ரூபமுள்ளவ்ருக்ஷத்தை உத்பத்திகாலத்திலும் முடிவுக்காலத்திலும் உருவமில்லாததால் (அவ்வித

1 வேறுபாடும்.

2 'ஆத்மாஜானது ஜீவரூபமாய்த் தோன்றுகிறது; பரமாத்மரூபமாய்த் தெரியவில்லை' என்பது கருத்து

ரூபமில்லாததற்குப் புத்தியால் கண்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். உதயாஸ்தமயங்களை அறிந்துகொண்டு ப்ரத்யக்ஷமான ரவியின் கதியையும் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். அப்படியே நன்றாகத்தெரிந்துகொண்டவர்கள் தூரத்திலிருக்கும் ஆத்மரூபத்தைப் புத்திவிளங்கும் காரணத்தால் அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். அருகிலிருப்பதும் அறியத்தக்கதுமான ப்ரபஞ்சத்தை ஜ்ஞானரூபமாகச் சொல்லப்படும் ஆத்மாவில் 1 லயிக்கச் செய்யவிரும்புகிறார்கள். உபாயமில்லாமல் ஒருபொருளும் வித்திக்கிறதில்லை. ஜலத்திலுள்ளவைகளைக்கொண்டு ஜீவிப்பவர்கள் பலகயிறுகளுள்ளவலைகளால் மீன்களைப்பிடிப்பதுபோலவும் மிருகங்களால் மிருகங்களும் பறவைகளால் பறவைகளும் யானைகளால் யானைகளும் பிடிக்கப்படுவதுபோலவும் அறியத்தக்கது அறிவால் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. பாம்பின்கால்களைப் பாம்பு ஒன்றுதான் பார்க்கிறதென்று காணப்படுகிறது. அதுபோல, ஸ்தூலசரீரங்களிலுள்ள ஸூக்ஷ்மசரீரத்திலிருப்பதும் அறியத்தக்கதுமான ஆத்மாவை அறிவால் பார்க்கவேண்டும். இந்திரியங்களை இந்திரியங்களாலேயே அறியமுயற்சியாததுபோலவே இச்சரீரத்தில் கடைசியானபுத்தியானது தன்னை அறியத்தக்கதன்று. அந்தப்புத்தியால் (உண்மையில்) ப்ரமாதமரூபத்தைப் பார்க்கமுடியாது. அமாவாஸ்யாதிதியில் சந்திரனிருந்தாலும் அடையாளமில்லாமையால் காணப்படுகிறதில்லை. ஆனால், அதற்குநாசமென்பதில்லை. அதுபோல, ஆத்மாரூபப்பதாகத்தெரிந்துகொள். மண்டலம் நாசமடைந்திருப்பதாலன்றோ அமாவாஸ்யையன்று சந்திரன்காணப்படுகிறதில்லை. அதுபோல, சரீரத்தைவிட்டுள்ளியிருந்த ஆத்மாவானது காணப்படுகிறதில்லை. வேறுமண்டலத்தை அடைந்து சந்திரனானவன் திரும்பவும் விளங்குவதுபோல ஆத்மாவானது வேறுசரீரத்தை அடைந்து திரும்பவும் விளங்குகிறது. பிறப்பும் வளர்ச்சியும் நாசமும் இந்தச்சரீரத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகின்றன. சந்த்ரமண்டலத்திற்குள்ளதான அந்நவளர்ச்சியும் அழிவும் சரீரத்திற்கல்லாமல் அச்சரீரத்திலுள்ள ஆத்மாவிற்குமில்லை. அமாவாஸ்யையன்று (காணப்படாமற்போனாலும்) திரும்பவும் மண்டலமுள்ளவனாகிச் சந்திரன்தானென்று காணப்படுவதுபோலப் பிறப்பும் வளர்ச்சியும் அழிவுமிருந்தாலும் அதுதானென்று காணப்படும். ராகுவானது சந்திரனை உண்மையில் தொட்டதாயும் விட்டதாயும் காணப்படாததுபோலத் தேகமானது தேஹியான ஆத்மாவைவிடவும் தொடுவதுமாயிருக்கிறதில்லையென்று தெரிந்துகொள். அந்தராகுவானது சந்த்ரஸ்டனும் ஸூர்ய

ஹுடனும் சேர்க்கைஅடைந்தபொழுது எவ்விதம்கூணப்படுகிறதோ அதுபோல ஜ்ஞானரூபியான அந்தஆத்மாவானது சரீரத்துடன் சேர்க்கைஅடைந்து காணப்படுகிறது. சந்திரனையும் ஸூரியனையும்விட்டு விலகியபின் அந்தராகுவானவன் எவ்விதம்காணப்படுகிறதில்லையோ அதுபோலச் சரீரத்தைவிட்டுவிலகியபின் சரீரியானஆத்மா காணப்படுகிறதில்லை. அமாவாஸ்யையன்று (ஸூரியனை) அடைந்த சந்த்ரன், பிறகு, எவ்விதம் நகூத்திரங்களுடன் சேருகிறானோ அதுபோல் இந்தச் சரீரத்திலிருந்து விடுபட்ட ஆத்மாவானது கர்மங்களின்பயனான வேறுசரீரங்களுடன் சேர்க்கைஅடைகிறது.

இருநூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(ப்ரஹஸ்பதீக்தம் மறுஅக்தம் ஸம்பாஷணைத் தோடர்ச்சி.)

ப்ரத்யக்ஷமான இந்தஸ்தூலசரீரமானது ஸ்வப்னகாலத்தில் உறக்கமடைந்திருக்கிறது. புத்தியெனனும்ஸூக்ஷ்மசரீரமானது இச்சரீரத்தில் பற்றுதலில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கிறது; இதுபோல ஸம்ஸாரமுண்டாகிறது. ஸ்வப்னகாலத்தில் ஸூக்ஷ்மசரீரமானஇந்திரியங்களுடன்கூடிய ஜ்ஞானரூபியான ஆத்மாவானது ஸூஷூப்தியில்அந்த ஸூக்ஷ்மசரீரத்தைவிட்டு விலகியிருப்பதுபோல மோக்ஷமுண்டாகிறது. தெளிந்தஜலத்தில் கண்ணைப்பிடிப்பதைக்காண்பதுபோலத் தெளிந்தஇந்திரியங்களுள்ளமனிதன் அறிவேண்டியஆத்மரூபத்தை ஜ்ஞானததால்அறிவான். அந்தஜலமானது கலங்கியிருக்கும்பொழுது அம்மனிதனை எவ்விதம்கருவத்தைக்காண்கிறானில்லையோ அதுபோல இந்திரியங்கள் கலக்கமுள்ளதாயிருக்கும்பொழுது அறியவேண்டியஆத்மாவைப் புத்தியாலஅறியமுடியாது. அவ்வேகமானது அஜ்ஞானததாலுண்டிப்பண்ணப்படுகிறது. அவ்வேகத்தால் மனம் தோஷமுள்ளதாகிறது. மனம் குற்றமுள்ளதானால் மனத்தைச்சார்ந்த ஐந்து இந்திரியங்களும் மிகக்குற்றமுள்ளனவாயிற்றன. அஜ்ஞானம் நிரம்பியவனும் விஷயங்களிழமுழுகியவனுமாயிருப்பவன் ஆத்மாவைஅறிய மாட்டான். அவனை பரிசுத்தமான புத்தியுள்ளவனான (அறிவுள்ள தோஷங்களைத்) தெளிநதுகொண்டே விஷயங்களிலிருந்துவிலக்கமடைவான். இவவுலகில் மனிதனுக்குப் பாபத்தால் விஷயங்களிலுள்ள ஆசைக்குக் குறைவுஉண்டாவதில்லை. எப்பொழுது பாபமானது நாசமடைகிறதோ அப்பொழுது விஷயங்களிலுள்ள ஆசை விலகத்

தொடங்கும். சூபங்களையும் அசுபங்களையும் உண்டிபண்ணத்தக்கதும் உள்ளத்திலிருப்பதுமான பாபமானது ஞானத்தால்கொளுத்தப்படுமாயின் அந்தமனிதன் திரும்பவும் பிறப்பை அடையமாட்டான். விஷயங்களில்பற்றுதலாலும் அதில் சாச்வதத்தன்மையை அடைந்திருப்பதாலும் அதற்குமாறானஸூகத்தை மனத்தால்விரும்பிக்கொண்டிருப்பவன் பரமாத்மாவை அடையமாட்டான். புருஷர்களுக்குப் பாபகர்மம்நாசமடைந்தபின் ஜ்ஞானமுண்டாகும். பிறகு, கண்ணாடிபோலத் தெளிவடைந்தபுத்தியில் ஆத்மாவைப்பார்க்கிறான். மனிதன் விஷயங்களிற்சென்ற இந்திரியங்களால் துக்கமுள்ளவனாவான்; அதுவிரிந்து அடக்கப்பட்ட அவ்விந்திரியங்களாலேயே ஸூகமுள்ளவனாவான். ஆகையால், இந்திரியங்களென்னும் திருடர்களிடமிருந்து ஆத்மாவைப் புத்தியால் அடக்கி ரக்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்திரியங்களைவிட மனம் முந்தியதாகும். அந்தமனத்தைவிடப் புத்தியானது மிகப்பெரிது. புத்தியைவிட ஜீவன் மிகப்பெரிது. ஜீவனைவிடப் பரமாத்மா மிகப்பெரிது. அவ்யக்தமானபரமாத்மாவிலிருந்து ஜீவனும், அந்தஜீவனிடமிருந்து புத்தியும், அந்தப்புத்தியிலிருந்து மனமும் உண்டாகின்றன. மனமானது செவியுதலிய இந்திரியங்களுடன் கூடிச் சப்தமுதலியவிஷயங்களைச் சிறந்ததென்றுபார்க்கிறது. சப்தமுதலிய அந்தவிஷயங்களையும் அவைகளுக்கிடமான எல்லாவஸ்துக்களையும் விலக்கிக்கொள்ளுகிறவனும், ஆமைபோலது தன் அங்கங்களை அடக்கிக்கொள்வதுபோல வெளியில்சென்ற இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொள்ளுகிறவனுமானவன் ¹ ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டானவைகளும் மனம்ஸஞ்சரிக்கும் கிராமங்ஃர்போன்றவைகளுமான அந்தவிஷயங்களை விலக்கிக்கொண்டு மோக்ஷத்தை அடைகிறான். உதயமடைந்தஸூரியன் கிரணங்களின்கூட்டத்தை வெளியிலிருந்துபோலவும் அந்தஸூரியனுடையமண்டலம் காணப்படுகிறதல்லாமல் மண்டலத்திலிருப்பவர்காணப்படாததுபோலவும் சரீரமானது காணத்தக்கதாயும் சரீரத்தைவிடவேறான ஆத்மாவானது எப்பொழுதும் காணப்படாததாயுமிருக்கின்றன. ² அந்தஸூரியனை அஸ்தமயத்தை அடையும்பொழுது அந்தக் கிரணமண்டலத்தைத் தண்ணீர்த் தலை அடக்கிக்கொள்ளுகிறான். ³ அதுபோல, உள்ளிலுள்ள ஆத்மாவானது சரீரத்தை அடைந்து இந்திரியங்களென்னும் கிரணங்களால் அந்த இந்திரியங்கள் அனுபவிக்கத்தக்க ஐந்துவிஷயங்களையும் அடைந்து பிறகு அந்த ஆத்

¹ வேதபாடம். ² இங்கு, அதுபோலமான ஒருஸ்ரோகம்விட்டபடி.

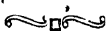
³ இங்கு அதுபோலமான அரைஸ்ரோகம்விட்டபடி.

மாவானது மறையும்பொழுது அந்தஇந்திரியக்கூட்டங்களைத் தன்னிடத்தில் அடக்கிக்கொண்டு செல்லுகிறது. கிரணத்தொகுதிகளில்லாமல்போனவுடன் அக்காரணம்பற்றி இந்தஸூரியன் இல்லாமற்போகாது. ப்ரஸிருத்திமார்க்கத்திற்குரிய தர்மத்தை அடைந்த இந்தஜீவன் கர்மத்தால் காண்பிக்கப்பட்டவழியில் அந்தக்கர்மத்தால் திரும்பவும் திரும்பவும் இழுக்கப்பட்டவனாகக் கர்மத்திற்குரியபயனை அடைகிறான். விஷயபோகங்களிலிருந்து விலகுகிற ஜீவனுக்கு ஆசை ஒன்றைத் தவிர விஷயங்கள் விலக்கமடையும். இந்த ஜீவனுக்குள்ளே அந்த ஆசையும் ப்ரமாத்மா வைக்கண்டதும் விலக்கமடையும். புத்தியானது கர்மங்களைச் செய்யக் காரணமான விஷய ஆசைகளை விட்டு விலகியதாய் எப்பொழுது மனத்திலிருக்கிறதோ அப்பொழுது அந்தமனமும் ப்ரம்மத்தை அடைந்து அந்தப்ரம்மத்திலேயே வயத்தை அடைகிறது. புத்தியானது தொடாததும் கேளாததும் புஜியாததும் பாராததும் மோவாததும் ஆலோசனையில்லாததுமான ப்ரமாத்மா வை அடைகிறது. ப்ரமாத்மாவின் டிமிருந்து ஜீவனும் அந்த ஜீவனின் டிமிருந்து புத்தியும் அந்தப் புத்தியின் டிமிருந்து மனமும் உண்டாயின. ஆத்மாவின் டிமிருந்து புத்தி உண்டாயிற்று. ஞானரூபியான ஆத்மா அவ்யக்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த ஆத்மாவின் டிமிருந்து புத்தியுண்டாயிற்றென்று அதை அறிந்தவர்கள் நினைக்கிறார்கள். பிறகு, அந்தப் புத்தியிலிருந்து மனம் உண்டாயிற்றென்று கருதப்படுகிறது. அந்த மனத்திலிருந்து ஐந்தான இந்திரியங்களின் உருவங்கள் உண்டாயின. (இந்திரியங்களை விட) மனம் சிறந்ததென்று நினைக்கப்படுகிறது. அந்த மனத்தை விடப் புத்தியானது மிகச் சிறந்ததாகிறது. அந்தப் புத்தியையும் விட, ஐஞானரூபியான ஆத்மா சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால், அவைகளை விட ஆத்மாவானது ஸூக்ஷ்மமாகிறது. அந்த ஆத்மாவை விடச் சிறந்ததொன்றுமில்லை. இந்த இந்திரியங்கள் யாவும் மனத்தால் விஷயங்களை அறிகின்றன. ¹ இந்திரியங்களின் உருவங்கள் மனத்தில் முழுகியிருக்கின்றன. மனமானது ஸங்கல்பத்தை அடைந்திருக்கிறது. ஸங்கல்பமானது புத்தியை அடைந்திருக்கிறது. புத்தியானது மேலான ஆத்மரூபத்தை அடைந்திருக்கிறது. இந்திரியங்களால் மனத்தைக் காணமுடியாது. மனமானது புத்தியை அறிகிறதில்லை. புத்தியானது ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மாவை அறிகிறதில்லை. ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மாவோ அவைகளைப் பார்க்கிறது.

1 'விஷயங்கள் மனத்தில் முழுகியிருக்கின்றன. மனமானது புத்தியை அடைந்திருக்கிறது. புத்தியானது ஆத்மையை அடைந்திருக்கிறது. ஆகையால் ப்ரமாத்மாவை அடைந்திருக்கிறது' என்பது பழைய உரை.

இருநூற்றியுள்ருவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(பிருஹஸ்பதீகீதம் மறுவுக்கும் ஸம்பாஷணைத் தொடர்ச்சி.)

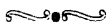
சரீரத்தைப்பற்றியதும் மனத்தைப்பற்றியதுமான துக்கங்களால் துன்பமுண்டாயிருக்கும்பொழுது எந்தத்துக்கத்தைவிலக்கத் தக்கமுயற்சிசெய்ய முடியவில்லையோ அந்தத்துக்கத்தைச் சிந்தியாமலிருக்கவேண்டும். சிந்தியாமலிருப்பதென்பது துக்கத்திற்குமருந்தாகும். துக்கமானது சிந்திக்கப்படுமாகில் (மனிதனைத்) தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும்; திரும்பவும்வளர்ச்சியடையும். மனத்திலுண்டான துக்கத்தை அறிவாலும் சரீரத்திலுண்டான துக்கத்தை ஒளவுதங்களாலும் விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். இஃது அறிவிற்குள்ளஸாமர்த்தியமாகும். சிறுவர்களுக்குஸமமானநிலையை அடையக்கூடாது. அறிவுள்ளவன் யௌவனப்பருவமும் அழகும் ஜீனத்திருப்பதும் திரவியங்களின்சேர்க்கையும் ஆரோக்கியமும் அன்பர்களுடன்வலிப்பதும் நிலையில்லாதனவென்று தெரிந்துகொண்டு அவைகளில் ஆசையைாமலிருக்கவேண்டும். தேசத்திற்குப்பொதுவானதுக்கத்தைப்பற்றிச் சோகப்படுவதற்கு ஒருவன் தகுதியுள்ளவனல்லன். அதை விலக்கத்தக்க உபாயத்தைப்பார்ப்பானாகில் சோகப்படாமல்பரிஹரிக்கவேண்டும். உயிரோடிருப்பதில் ஸுகத்தைக்காட்டிலும் துக்கமே மிகவும் அதிகமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அவ்வேகத்தால் இந்திரியங்களுக்குவிஷயமானபொருள்களில் ஆசைபற்றியிருப்பவனுக்குத் துன்பமும் மரணமும் உண்டாகும். ஸுகதுக்கங்களிரண்டையும் எந்தமனிதன்விளக்கிக்கொள்ளுகிறானோ அவன் அழிவில்லாத ப்ரம்மத்தைஅடைவான். அவ்விதமானபண்டிதர்கள் சோகமடையமாட்டார்கள். பொருள்களானவை கஷ்டத்துடன் சேருகின்றன. ரக்ஷிப்பதிலும் அவைகள் ஸுகமில்லாதவை; துக்கப்பட்டாலும் கிடைக்கிறதில்லை; இந்தப்பொருள்களின்நாசத்தைச் சிந்தியாமலிருக்கவேண்டும். அறிவானஆத்மாவானது அறியப்படுந்தன்மையை அடைந்திருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள். ஆகையால், மனம் ஆத்மவைச் சேர்ந்ததாகத்தோன்றுகிறது. மனமானது அறிவிற்குக்காரணமான இந்நீதிரியங்களுடன் சேர்ந்ததானால் அநிலிருந்து விஷயங்களைப்பற்றியஅறிவு உண்டாகும். கர்மங்களைப்பற்றிய வாஸனாவுகளுடன் கூடிய புத்தியானது (அந்தவாஸனாளைவிட்டு) மனனவ்ருத்தியிலிருக்கும் பொழுது த்யானமோகமென்னும் ஸமாதியால் ப்ரம்மம் அறியப்படு

கிறது. இந்தப்புத்தியானது இந்திரியங்களுடன் கூடியதாயிருந்துகொண்டு விஷயங்களைப்பற்றியே செல்லுகிறது. டீலையின்சிகரத்திலிருந்து ஜலம்ஓடுவதுபோலப் புத்தியானது அஜ்ஞானத்திலிருந்து நான்கு புறத்திலும்ஓடுகிறது. எல்லாவற்றிற்கும்முந்தினதும் நிரீகணமானதும் த்யானம்பண்ணத்தக்கதுமான ப்ரம்மரூபத்தை மனம்அடைகிற பொழுது உரைகல்லில் பொன்னின்றிறம்விளங்குவதுபோல மனத்தில் ப்ரம்மமானது நன்றாகவிளங்குகிறது. மனமானது முதலில் அநில் லயமடைந்ததாயிருக்கும். புத்தியுடன்சேர்ந்து இந்திரியங்களுக்கெதிரிலுள்ளவிஷயங்களை அறிவிப்பதும் அதற்குக்கீரணமான குணங்களை அபேக்ஷிப்பதுமானமனமானது குணமில்லாதப்ரம்மத்தை அறிவிப்பதில் ஸாமர்த்யமுள்ளது. மனத்திற்குவழியான இந்த இந்திரியங்களாயாவற்றையும் மறைத்து மனோவ்ருத்தியிலிருந்துகொண்டு அம்மனத்தையும் ஒரேவஸ்துவைப்பார்க்கத்தக்ககூமையுள்ளதாகச் செய்துகொண்டு அந்தப்பரமாத்மாவைஅறியவேண்டும். ஸூக்ஷ்மமானபூதங்கள் லயமடையும்பொழுது அவைகளின்கார்யங்களான ஸ்தூலபூதங்கள் லயமடைகின்றதுபோலப் புத்தியானது தன்கார்யங்களான இந்திரியங்களை லயப்படுத்திக்கொண்டு அஹங்காரத்தில் லயமடைகிறது. நிச்சயமென்ற தன்குணத்துடன் கூடியதும் உள்ளில்லாஞ்சரிப்பதுமான அந்தப்புத்தியானது மனத்தில் லயமடைகிறபொழுது மனமாகவேஆகிறது. த்யானத்திற்கென்றமனமானது விஷயங்களுடன் கூட முக்குணங்களுள் ப்ரக்ருதியில் எப்பொழுது லயமடைகிறதோ அப்பொழுது எல்லாக்குணங்களையும் விட்டுவிட்டு நிரீகணமானப்ரம்மத்தை அடைகிறது. ஸூக்ஷ்மமானப்ரம்மத்தை அறியும்விஷயத்தில் இவ்வுலகில் ஸரியானத்ருஷ்டாந்தரில்லை. எந்த விஷயத்தில் சொல்லதக்க பதப்ரயோகமில்லையோ அந்தவிஷயத்தை எவன் அறியமுடியும்? த்யானத்தாலும் மனனமென்னும்புத்தியாலும் சமதமாநிகுணங்களாலும் ஜாதிதர்மத்தாலும் வேதாந்தச் சுவணத்தாலும் பரிசுத்திபெற்றமனத்தாலும் ப்ரம்மத்தை அடைவாரும்பேவண்டும். முக்குணங்களை யுட்விட்டுவிலகியவன் அந்தஜ்ஞானவழியைவெளியிலுள்ளவிஷயங்களிலும் அடைந்தகொண்டிருக்கிறான். ப்ரக்ருதியிலுள்ளகுணங்கள் உண்மையில் இல்லாததால் அறியவேண்டிய அந்தப்ரம்மமானது புத்திகளுக்கெட்டாததாகும். புத்தியானது குணங்களில் லாமலிருந்துகொண்டு ப்ரம்மத்தை அடையும்; குணங்களுடன் கூடியிருப்பதால் ப்ரம்மத்தினிடமிருந்து விலக்கமடையும். அக்னியானது கட்டைககிலைஞ்சரிப்பதுபோலப் புத்தியானது குணங்களில் ஸஞ்

சரிக்கத்தக்கசீலமுள்ளதாகும். எப்பொழுது ஐந்துஇந்திரியங்களும் தம்வேலைகளிலிருந்து விடுபட்டவைகளாயிருக்கின்றனவோ அப்பொழுது (குணங்களால்) விடுபட்டதும் ப்ரக்ருதியை விடவேறானதுமான அந்தப்பரப்ரம்மம் விளங்கும். இவ்விதம் எல்லாஜீவர்களும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டாகிறார்கள்; ப்ரக்ருதிவிலகியவுடன் எல்லக்கமடைகிறார்கள். அப்பொழுது ஸவர்க்கத்துக்கும் போகிறார்களில்லை. ஜீவன் ப்ரக்ருதி புத்தி¹ விஷயங்கள் இந்திரியங்கள் அஹங்காரம் அபிமானம் ஆகிய இவைகளின் கூட்டம் பூதமென் னும்பொருள் ளதாகிறது. இக் கூட்டத்தின் முதலானஸ்ருஷ்டியானது ப்ரதானமென்றமூலகாரணத்திலிருந்து உண்டாகிறது. இரண்டாவதுஸ்ருஷ்டியானது இரண்டிவஸ்துக்களின்சேர்க்கையால் வெளியாகி இந்திரியமுதலிய² பொதுவானபொருள்களை ஆடங்கிடக்கச்செய்கிறது. தர்மத்தைவிட மோக்ஷம் சிறந்ததாகும். அதுபோலத் தர்மமும் அதர்மத்தைவிடச் சிறந்ததாகும். ஆசையுள்ளவன் ப்ரக்ருதியை அடைவான். வைராக்யம் பெற்றவன் ஞானமுள்ளவனாவான்.

இருமாற்றநான்காவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதாமம். (தொடர்ச்சி.)

(ப்ரஹ்மஸ்பதிகீதம் மனுவுக்கும் ஸம்பாஷணை தொடர்ச்சி.)

எந்தவஸ்துவானது தருஷ்டாந்தத்துடன் உபதேசிக்கமுடியாததோ அஃது எப்பொழுதும் உபதேசிக்கமுடியாததென்றே நினைக்கிறேன். சரீரத்தைவிடவேறானதும் அருகிலிருக்கும்ஸாரத்தை எவ்விதத்திலும் அறியாததுமான நிழல்போன்ற இச்சரீரத்தில் இந்த ஆத்மாவானது இருக்கிறது. அந்தச்சரீரத்தின்நிழலானது சரீரமில்லாமலுண்டாகிறதில்லை. சரீரமானது அந்த நிழலன்றி இருக்கிறது. அதுபோலவே மூலகாரணநிழல்லாமல் இச்சரீரமிருக்கமுடியாது. இந்தச்சரீரமில்லாமல் காரணமானபரமாத்மா இருக்கும். பரமாத்வை விட்டு இந்தச்சரீரமாயிற்று, இங்கு ஆத்மாவானது ஜீவாத்மாவென்றும் பரமாத்மாவென்றும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனை வாஸ்தவமென்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். மறுமஞ்சிலர் பொய்யென்று நினைக்கிறார்கள்.

1 வேறுபாடம்.

2 தன்மாதிரிகளானது, சாமேந்திரியங்கள்ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, மனம், அஹங்காரம் இவைகள் பொதுவான பொருள்கள்

கள். அறிவுள்ளவனே! இரண்டிவிகழும் எனக்குளும் மதமே. மோகக்ஷ
த்திற்குக்காரணமான ஞானமுண்டானால் இது ஸமாதானமுள்ளதாக
கும். இந்திரியங்களை நன்றாய் அடக்கிக்கொண்டு முக்திபெற்றவர்
களால் அந்தஆத்மாவும் காணப்படுகிறது. எவர்களுக்கும் காணக்
கூடியதல்லாத இந்தஆத்மாவானது மின்னல்போல் விளங்கும். ஆனால்,
அந்தஆத்மாவானது ப்ராம்மணனுக்கு நன்குகாணத்தக்கதாகவிரிக்
கிறது. ப்ரமாத்மாவானவர் சுத்தரும் ஸாக்ஷியாயிருப்பவரும் ஸூர்
யன்போல விளங்குகிறவருமாயிருக்கிறாரென்று வேதம் உபதேசிக்கி
றது. இந்தவேதம் அழிவில்லாதது. ஆகையால், ப்ரமாத்மா ஒருவ
ரென்றே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்தப் ப்ரமாத்மாவின் (ஸ்ரு
ஷ்டிமுதலிய) செய்கையானது பயனைக்கருது உண்டாகிறதில்லை. சிற
ந்தபுத்தியுள்ளவன், அவர் அவ்விதமிருக்கிறாரென்று உண்மையைத்
தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ப்ராணவாயுவுக்கு அஃது இருக்கும் இட
ங்களின் வேற்றுமையைக்கொண்டு பேதமிருப்பதுபோல அந்தப் ப்ரா
மாத்மாவுக்குப் பேதம் இருக்கிறதென்று கூறப்படுகிறது. இடங்களின்
வேற்றுமையாலுண்டான அவ்விதபேதந்தான் அவரிடமிருக்கிறது.
அறிவுள்ளவனே! அந்த அந்தக்குணங்களின் விசேஷத்தால் பலபெயர்க
ளுடன்கூடியவரும் அழிவில்லாதவருமான ப்ரமாத்மாவை இவ்விதம்
அறிந்துகொள். அந்தப் ப்ரமாத்மா எல்லாவற்றிற்கும் பாச்வரரும் எல
லாம்தாமஸ்யிருப்பவரும் எல்லாவற்றையும் நடைபெறச் செய்கிறவரும்
எல்லா உருவமுமுள்ளவரும் எல்லாச் சக்தியுமுள்ளவரும் எல்லாவற
ற்றிற்கும் காரணத்திற்குக்காரணரும் எல்லோர்களுக்கும் பொதுவான
வரும் எல்லாமஹாத்மாக்களாலும் உபாவிக் கத்தக்கவரும் காஸுதே
வரென்றுப் ப்ரஸித்திபெற்றவருமாயிருக்கிறார். அவரை அறிந்து மோகக்ஷ
மடையவேண்டும். எப்பொழுது ஐந்துவிஷயங்களுடன் கூடிய ஐந்து
இந்திரியங்களும் மனததுடன் கூட அடங்கியிருக்கின்றனவோ அப்
பொழுது மணியில்கொக்கப்பட்டது போல அந்தப் ப்ரமாத்மா
வைப் பார்ப்பான். அந்ததுலை தங்கத்திலும் முத்துகளிலும் பவ
முங்களிலும் வெள்ளியிலும் மண்ணால் செய்யப்பட்டது வுடிரப்பது
போல அந்தப் ப்ரம்மானது பசுக்களிலும் குதிரைகளிலும் மனிதர்கள
ிலும் யானைமான்முதலிய மிருகங்களிலும் புழுக்களிலும் பறவைகள்
ிலும் தன்கர்மங்களால் பற்றுதலுள்ள உருவமுள்ளதாயிருக்கிறது.
இந்தஆத்மாவானது எந்த எந்தச் சரீரத்திற்காக எந்த எந்தக் கர்மத்

1 உண்மையில் ப்ரம்மமே ஜீவப் ப்ரமாயிருப்பதால் ஜீவாக்களுக்குள்ள காமங்
கள ப்ரம்மத்தன்கர்மங்களென்று சொல்லப் படுகின்றன.

தைச்செய்கிறதோ, அந்தஅந்தச்சரீரத்தால் அந்தஅந்தக்கர்மத்தின் பயனை அனுபவிக்கிறது. ஒரேரஸமுள்ளபூமியானது ஒஷதிகளின் ரூபத்தை அனுஸரித்துச்செல்லுகிறதுபோல உள்ளிலுள்ளஆத்மாவை ஸாக்ஷியாகக்கொண்டபுத்தியானது கர்மங்களை அனுஸரித்துச் செல்லுகிறது. விஷயங்களின் அறிவைமுன்னிட்டு அவைகளில் ஆசை உண்டாகிறது. ஆசையைமுன்னிட்டு முயற்சியும் முயற்சியைமுன்னிட்டுக் கர்மமும் கர்மத்தைமுன்னிட்டுப் பிறகு அதன்பயனும் உண்டாகின்றன. பயனானது கர்மத்தின் உருவமுள்ளதென்றும் கர்மம் அறியப்படும்விஷயங்களின் உருவமுள்ளதென்றும் அந்தவிஷயம் அறியும்புத்தியின் உருவமுள்ளதென்றும் புத்தியானது ஸதது அஸத்து இவைகளின் உருவமுள்ளதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ¹ அறிவுகளும் பயன்களும் அறியப்படும்விஷயங்களும் அப்படியே கர்மங்களும் நாசமடைந்து முடிந்தபின்னுள்ளபயன் எதுவோ அஃது அறியத்தக்கபரமாத்மரூபத்தில் நிலைபெற்ற ஞானமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஸமாதியிலிருக்கும்யோகிகள் எங்குமிருப்பதும் எப்பொழுதுமுள்ளதுமான பரமாத்மரூபத்தை அறிகிறார்கள். ² முக்குணங்களிலும் சென்றபுத்தியுள்ளமூடர்கள் புத்தியிலிருக்கும் அந்தப்பரமாத்மாவைப் பார்க்கமாட்டார்கள். இவ்வுலகில் பூமியின் உருவத்தை விட ஜலத்தின் உருவம் மிகப்பெரிது. ஜலத்தைவிடத் தேஜஸ் மிகப்பெரிது. தேஜஸைவிட வாயுபெரிது. வாயுவைவிட ஆகாயம்பெரிது. அந்தஆகாயத்தைவிட மனம் மிகப்பெரிது. மனத்தைவிடப் புத்திபெரிது. புத்தியைவிடக் காலம்பெரிதென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்வுலகமெல்லாம் எந்தவிஷணுவின் உருவமோ அந்தவிஷணுபகவான் காலத்தையும்விடப் பெரியவா. அந்தத்தேவருக்கு ஆதியில்லை; நடுவுமில்லை; முடிவுமில்லை. ஆதியும்நடுவும்முடிவுமில்லாத சாரணத்தால் அவர் அழிவற்றவராயிருக்கிறார். அவர் எல்லாததுக்களுக்கும் தாண்டிச் செல்லுகிறார். துக்கமானது முடிவுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது. அவர் பரம்மமென்றும் (அடையத்தகுந்த) ஸ்தானமென்றும் பரமபதமென்றும் கூறப்படுகிறார். (மனிதர்கள்) ³ அந்தப்பரமபதத்தை அடைந்தபின் காலகந்திற்குள்ளாகும் நிலையிலிருந்துவிடுபட்டு மோக்ஷத்தை அடைந்தவர்களுமாகிறார்கள். இந்தமுத்தர்கள், குணமில்லாதகாரணத்தால் அந்தக்குணங்களைவிட வேறான

1 இங்கு அதிகபாடமான அரைஸ்ஸோகம்விடப்பட - து.

2 'விஷயங்களிறென்ற புத்தியுள்ளவாகா' என்பது பழைய உரை.

3 'அவரை அந்தப்பன்' என்பது பழைய உரை.

ப்ரம்மத்தை அடைந்து குணங்களிலும் ப்ரம்மரூபமாப் ப்ரகாசிக்கிறார்கள். நிவ்ருத்தியென்று சொல்லப்படும் தர்மமானது முடிவில்லாத மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகிறது. ¹ ரிக்குக்களும் யஜுஸுகளும் ஸாமங்களும் சரீரங்களை அடைந்தவைகளாகி நாவின் துனிகளில் நடைபெறுகின்றன. அவைகள் முயற்சியால்ஸாதிக்கத்தக்கவைகளும் அழிவுள்ளவைகளுமாயிருக்கின்றன. ப்ரம்மமானது இவ்விதம் சரீரத்தை அடைந்தபொருளாலுண்டாகிறதென்று கருதப்படுகிறதில்லை. அந்த ப்ரம்மமானது முயற்சியால்ஸாதிக்கத்தக்கதன்று. அது ஆதியும்நிவும்முடிவுமுள்ளதன்று. ரிக்குக்களுக்கும் ஸாமங்களுக்கும் யஜுஸுகளுக்கும் ஆதியானது கூறப்படுகிறது. ஆதியுள்ளவைகளுக்கு முடிவும்காணப்படுகிறது. ப்ரம்மத்திற்கு ஆதியானது கூறப்படுகிறதில்லை. ஆதியில்லாததாலும்முடிவில்லாததாலும்அந்தப்ரம்மமானது அழிவில்லாததும் விகாரமில்லாததுமாயிருக்கிறது. விகாரமில்லாதிருப்பதால் துக்கமில்லாததாயிருக்கிறது. துக்கமில்லாதிருப்பதால் ப்ரம்மரூபத்தில் மானம் அவமானமுதலிய த்வந்த்வங்களில்லை. ² அது ருஷ்டத்தை அடைந்து உபாயமில்லாமல்போவதாலும் ³ கர்மங்களைப்

1 'இவற்றின் அத்யயனமுதலியதாமங்கள்' என்பது பழைய உரை.

2 "முயற்சியில்லாமலே மோக்ஷஸாதனமான ஞானம் கிடைக்குமென்று நனைப்பது 'அதருஷ்டத்தையடைந்து' என்று சொல்லப்படுகிறது. இதுநான்கு விதமாகும். முதலில் பரக்குதிவேறு ஆதமாவேறு என்று சாஸ்த்ரவிசாரததால் பிரோக்யமான ஞானத்தையடைந்து பிறகு த்யானத்தை அபயஸியாமலே பிரதயஸ்யமான ஞானம் வந்துவிடுமென்று ஸந்தேஷ்டமாயிருப்பது முதலாவதாகும். இது பரக்குதித்துஷ்டியென்றும் அம்பல் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. பிறகு, இம்மட்டிலயயனுண்டாவதாயிருந்தால் ஆயாஸமின்றி அனைவரும் முத்தர்களாகக் கூடும். ஸந்த்யாஸவிதியும் அப்பொழுது பயனற்றதாகும். ஆகையால், ஸந்த்யாஸமிருந்தால்போதும்; த்யானம்வேண்டாம் என்றிருப்பது இரண்டாவதாகும். இது உபாதான துஷ்டியென்றும் ஸலிலமென்றும் சொல்லப்படும். பிறகு, ஸந்த்யாஸமும் ஒரு காலவிசேஷத்திலமட்டும் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகும். ப்ரப்ரப்புடன் வீணைவருததமடைவதில் பயனில்லையென்று ஸமாதானம்செய்து கொண்டு மொனமாயிருப்பது ஸ்ராவதாகும். இது காலதுஷ்டியென்றும் ஓகமென்றும் சொல்லப்படும். பிறகு, காலமும் முன் பிறவியிலுள்ளபாக்யவசததால் பயனைக்கொடுக்கத்தக்கதாகும்; ஆகையால், பாக்யம்வேண்டும்; த்யானம் எதற்காக என்றினைப்புடனிருப்பது நான்காவதாகும். இது பாக்யதுஷ்டியென்றும் வர்ஷமென்றும் சொல்லப்படும். இவை நான்காலும் மோக்ஷோபாயத்திற்கு இடையூறாகும். இவைகளில் நான்காவதான பாக்யதுஷ்டியானது மூலத்தில் அதருஷ்டமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதுகொண்டு முரலிலுள்ள ஸ்ராவணையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்" என்பது பழைய உரை.

3 "கர்மங்களைப்பற்றியவிபரீத அபிப்ராயமென்றால் உண்மையானவைராகயமில்லாமல் வேறுகருததாலுண்டாகும்வைராகயமென்றுபொருள். அது ஸ்ரதுவிதமாகும். அவற்றில், பொருளைத் தேடுவதிலுதன்பயிருக்கிறது என்று

பற்றியவிபரீத¹பிபுராயத்தாலும் மனிதர்கள் அந்தப்ரம்மத்தை அடையக் கூடியவழியைப் பார்க்கிறார்களில்லை. விஷயங்களிலுள்ளபற்றுதலாலும் சர்ஸ்வதமானபதத்தில் ஸந்தேஹத்தாலும் மனத்தால்வேறுபயனைவிரும்பிக்கொண்டிருப்பவன் பரப்ரம்மத்தை அடைகிறதில்லை. குணங்களில்விருப்பமுள்ள மறையும்சிலஜனங்கள் இவ்வுள்ளகுணங்களைப்பார்த்து விரும்புகிறார்கள் குணமில்லாதகாரணத்தால் பரமாத்மாவைவிரும்புகிறதேயில்லை. எந்தமனிதன் (வெளியிலுள்ள) காழ்ந்த குணங்களுடன் இருக்கிறானோ அவன் இந்த (உத்தம)குணங்களை எவ்விதமறிவான்? பரமாத்மாவின் அம்சங்களான குணங்களைக்கொண்டு அனுமானத்தாலன்றோ பரமாத்மாவைக் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஸூக்ஷ்மமானமனத்தால் அதை அறிகிறோம். வசனத்தால் அதைச் சொல்ல நாங்கள் திறமையுள்ளவர்களல்லோம். மனத்தால் அறியத் தக்கபொருளானது மனத்தைப்போன்ற பெளதிகமாயிருக்கிறது. காணப்படும்பொருளானது அதைக்காண்கிறதான ஆத்மரூபமாகிறது. ஆத்மஜ்ஞானத்தாலபுத்தியையும் புத்தியால்மனத்தையும் மனத்தால் பொறிகளின்கூட்டத்தையும் சுத்தமாகச்செய்தபின் அழிவற்றபரமாத்மாவையடைகிறான். ஆத்மவிசாரத்தாலுண்டான அறிவால்நிறைந்தவனும் த்யானத்தால் வேறுவருத்திலுலாதவனும் அவ்வந்தமேஆசைகள அற்றவனுமாயிருப்பவன் ¹நிர்க்குணஆத்மாவை அடைகிறான். வாயுவானது கட்டைகளின் உள்ளிலிருக்கும்அக்கியை விட்டிலிவகுவதுபோல உலகத்திலஆசைபற்றியிருப்பவர்கள் பரமாத்மாவைவிட்டு விடுகிறார்கள். மனமானது விஷயங்களை ஆத்மாவில் லயிக்கச்செய்யும்பொழுது ²புத்தியைவிட மேலானபரமாத்மாவையடைவதற்கும் தெரிந்துகொண்டு அக்காரணத்தால் அச் சூண்டாகும்வெறுப்பானது முதலாவதாகிறது. இதற்குப் பாரமென்றுபெயர். பிறகு, அரசன் திருடர் முதலியவர்களால் பொருளுக்குநேரும்நாசம் பெரிய துன்பமாயிருக்கிறதென்றுநினைத்து அதிலுண்டாகும்வெறுப்பு இரண்டாவதாகும். இதற்கு ஸூடாரமென்று பெயர். மனித புஷ்பபதாஹம் பொருளுக்குண்டாகும்நாசமானது துன்பமாயிருக்கிறதென்றுநினைத்து அதிலுண்டாகும்வெறுப்பானது மூன்றாவதாகும். இதற்குப் பாராபாரமென்றுபெயர். பொருட்செலவாலுண்டாகும்போகமும் அழிவுள்ளதாயிருக்கிறதென்று நினைத்து அதிலுண்டாகும் வெறுப்பானது நான்காவதாகும். இதற்கு அஷுத்தமாம்பஸன்னுபெயர். பிராணிகளைத்துன்பப்படுத்தாமல் அவ்விதபோகம்உண்டாகாதாகையால் போகத்தில் ஸ்ரீம்ஸையென்ற தோஷமிருக்கிறதென்றுநினைத்து அச் சூண்டாகும் வெறுப்பானது ஐந்தாவதாகும். இதற்கு உத்தமாம்பஸன்னு பெயர். இந்தஐந்துவைராக்கியங்களும் மோக்ஷாபாயத்திற்கு³ விரோதமாகும். இவைகள் லாங்கயஸபத்தி என்றும் க்ரந்தத்தில் தெளிவாய்க்கூறப்பட்டிருக்கின்றன⁴ என்பது பழைய உரை.

¹ வேறுபாடம்.

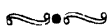
² வேறுபாடம்.

அந்தவிஷயங்களை ஆத்மாவைவிட வேராகப்பார்க்கும்பொழுது எப் பொழுதும் புத்திக்குக்கீழான உலகவாழ்க்கையை அடைவதற்கும் தகுதியுள்ளதாகிறது. இந்தவிதியைத்தெரிந்துகொண்டு விஷயங்களை ஆத்மாவில் லயிக்கச்செய்யத்தொடங்கியமனிதன் பரம்மரூபத்தை அடைகிறான். புருஷன், இந்த்ரியங்களுக்குப்புலப்படாத உருவமுள் ளவனும் புலப்படாத கர்மங்களுள்ளவனுமாயிருக்கிறான். அவன் முடிவுக்குவந்திலும் இந்த்ரியங்களுக்குப்புலப்படாத நிலைமையை அடைகிறான். இந்த ஆத்மாவானது அந்த இந்த்ரியங்களேவளர்ச்சி அடைந்தாலும் வாட்டமடைந்தாலும் காமமல்லாத உருவமுள்ளதாயிருக்கிறது. இந்த ஆத்மாவானது எல்லா இந்த்ரியங்களாலும் நன்கு ஏவப்பட்டதும் சரீரத்தை அடைந்ததும் ஐந்துபூதங்களையும் ஆதார மாய்க்கொண்டதுமாயிருக்கிறது; ஆகிலும், அழிவற்ற அந்தப்பரமாத மாவைவிடிலிவகிக் கர்மத்தாலும் தன்ஸாமர்த்தியத்தாலும் செல லத்தச்சுதன்று. மனிதன் இந்துபூமியின்முடிவைப்பார்க்கிறதிலை, ஆகிலும், இந்தப்பூமிக்கு முடிவிருக்கவேண்டும். (இவ்விதிமே துக்க பரம்பரைக்கும் முடிவு இருக்கவேண்டுமென்று) தெரிந்துகொள், இவ வுலகில் ஆசைபற்றியிருப்பவன் பரமாத்மரூபத்தையடையமாட்டான். கடலிலுள்ள ஓடத்தைக் காற்றானது கரைசேரச்செய்வதுபோல (நல்ல கர்மமானது) பரமாத்மாவையடையச்செய்யும். ஸூரியனானவன் ஒளிகளால் உலகநகிரம்பச்செய்து பிறகு கிரணங்களின்கூட்டங்களறறவ னும் குணமில்லாதவனுமாவதுபோல, இந்த ஆத்மாவானது ஞான முள்ளதானபின்¹ விசேஷங்களிலலாததாய்க் குணமில்லாததும் அழி வில்லாததுமான பரம்மத்தை அடைகிறது. முன் அடையப்படாததும் புண்யசாலிகளுக்குரிய சிறந்தகதியும் ஒரு காரணத்தாலுமுண்டாகாத தும் (மற்றவைகளின்) உற்பத்திலயங்களுக்கு இருப்பிடமும் அழிவில் லாததும் ஸந்தானமும் மோக்ஷஸவரூபமும் விகாரமில்லாததும் ஸ்திரமானதுமான பரமாத்மாவை அறிந்தவுடன் வேதததில் பர வசித்துபெற்றதும் உ. ததமமுமானமோக்ஷத்தை அடைகிறான்' என்று சொன்னார்" என்றனர்.

1 'சுர்விசேஷவார' என்பதுமூலம். 'அஹங்காரமறததாய்' என்பது பழைய உரை.

இருநூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

மே மாக்ஷ தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், யுதிஷ்டிரருக்கு நிபந்தனரென்பவர் தமதுதாய்க்கு ஸம்ஸாரத்
தை அரண்யமாகச் சொல்லியதையும் நாராதருக்கும் ஸாவதீர்க்கும்
நடந்த ஸம்வாதத்தையும் நாராதர் தவநீசெய்து ஸ்ரீவிஷ்ணு
பகவானைத் தரிசித்ததையும் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பிதாமஹரே ! அறிஞர்களிற்சிறந்தவரே ! துக்
கத்தாலும்சோகத்தாலும் துன்பமுள்ளஸம்ஸாரசந்தர்தில் ஜனங்களுந்
க்கு வெறுப்புண்டாகவில்லையே ; இது என்னகாரணம் ?” என்று
கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“அரசர்களிலுத்தமனே ! இவ்விஷயத்திலும் நிபந்தனரென்ற
முனிக்கும் அவர்அன்னையானபோகவதிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை
யான பழையஇவ்விதிஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். புதரரானநிப
ந்தனரென்றமுனியானவர் முயற்சியற்றவரும் ஜீவனமில்லாதவரும்
வேலையில்பறதில்லாதவரும் காயந்தரம்புரிந்தைந்த சரீரமுள்ளவருமா
கித் துன்பத்துடனிருப்பதைக்கண்டு அப்பொழுது (அவர்) காயான
போகவதியானவர், ‘ஏ ! மூட ! எழுந்திரு. பொருளை அடையத்தக்க
வழியிலபற்றுதலில்லாதவனும் மிதர்களானபுனிதர்களுட டீசமில
லாதவனுமாகி ஏன் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறாய் ? உனக்குத் தகப்பனால்
ஸம்பாதிக்கப்பட்டபொருள் என்னஇருக்கிறது ?’ என்றுசொன்னான்.
நிபந்தனர் சொல்லத்தொடங்கினார். ‘அன்னையே ! எனக்குத் தந்தை
யால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது மிகுதியாயிருக்கிறது. இஃது இவ்வுலகி
லுள்ள துக்கங்களெல்லாவற்றிற்கும் இருப்பிடமாயிருக்கிறது. அதைத்
தொலைக்கவேண்டி முயற்சிசெய்யப்போகிறேன். அந்தவிஷயத்தில் நீ
சோகப்பாடாதே. மிகக்குரமானஇந்தச்சரீரமானது தந்தையால் அளிக்
கப்பட்டது. ஸந்தேஹமில்லை. அந்ததந்தையையடைந்தகாரணத்தா
லேயே அழிவிலலாதபொருளிருக்கிறது. பெரிய இந்தஸம்ஸாரத்தி
லிருக்கும்ஒருவன் பொருள்விருப்பத்துடன் கொடியவிலங்குகளால்
நிறைந்ததும் செலலதந்ததுமான பெரியஅரண்யத்திற்குச்சென்
றான். அந்தமனிதன் மிக்கபயங்கரமும் மிகப்புகழ்பவையுமான விலிம்
மங்களாலும் வேங்கைகளாலும் யானைகளாலும் நான்குபுறத்திலும்
சூழப்பட்டஅந்தஅரண்யத்தைக்கண்டு பயமடைந்தான். அந்தஅரண்
யத்திலுள்ளசுரிக்க்கும்அந்தமனிதன் இங்குமங்கும்கூடிக்கொண்டு புக

விடத்தைவிடும்பித் திக்குக்குள்ளே ததையும் பார்த்துக் கொண்டு விரைவாக ஓடினான். பிறகு, அந்த அரண்மனை வளர்ச்சியடைந்தும் நான்கு புறத்திலும் வலையாலமறைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். அந்த அரண்மனைத் துண்டினில் புறகளால் மறைக்கப்பட்டதும் நிறைந்த கொடிகளால் சூழப்பட்டிருப்பதும் நன்றாக மறைக்கப்பட்டதுமான ஒருகிணறு இருந்தது. ஜனங்களில்லாத அந்த வனத்தில் அந்தப் பராமணன் அந்தக் கிணற்றில் விழுந்தான்; கொடிகளின் கூட்டத்தால் சூழப்பட்ட அந்தக் கிணற்றில் தொத்திக்கொண்டான். அவன் அவ்விடத்தில் அதிகபலமுள்ள ஒரு மங்கையால் கைகளாலந் குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றதில் ஏற மிகக்கடனமான ஒரு நாவலமாம் கீழே உண்டாயிருந்தது. அந்தக் கிணற்றின் கரையில் பலவிதமானதும் கொடிகளாலும் பூக்களாலும் நிறைந்ததும் ஆகாயத்தையளாவியதுமான அந்த மரத்தையும் (அதில்) மிகப்பெரிய ஒரு கணியையும் கண்டான். பலருவங்களுள்ளவண்டிகள் அந்த மரத்தில் இருந்தன. அப்பொழுது அந்த வண்டிகள்தோர்த்ததேன்களின் தாரையானது அதிகமாய்ப்பெருகத்தொடங்கிற்று. தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்த மனிதன் இடைவிடாமல் அந்தத் தாரையைக் குடித்தான். ஸங்கடத்திலிருந்து கொண்டு அதைக் குடிக்கும் அந்த மனிதனுக்கு ஆசையானது ஒழிவடையவில்லை. திரும்பவும் திரும்பவும் துருப்தியடையாத அந்த மனிதன் எப்பொழுதும் அந்தத் தாரையை யடைய விருப்பமுள்ளவனாயிருந்தான். இவ்விதம் அந்தப் பராமணன் அந்தக் கிணற்றில் மறுபடியும் மிகவும் துக்கத்துடன் விவரித்துக்கொண்டிருக்கிறான். என்னால் அந்தத் தாமானது கொடுக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. நீ விரும்புவாயாகில் உனக்குக்கொடுக்கிறேன் என்று சொன்னார். பிறகு, அந்தப் பராமணன் அந்தப் பொருளைப் பற்றிய ஸங்கடத்தை விலக்கிவிட்டு உத்தமமான கதியைப் பெற்றான். அரசர்களிலுத்தமனே! இவ்விதம் ஸம்ஸாரமென்ற சகரத்தின் ஸ்வரூபத்தையறிந்தவர்கள் பெரியவரைக்கியத்கையடைந்து உத்தமமானபதத்தை அடைகிறார்கள்” என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், “ஸம்ஸாரமென்னும் சகரத்தின் ஸ்வரூபம் இவ்விதமென்று எனக்கு அறியக்கூடவில்லை. அறிவுள்ளவரே! மஹாத்மாவான அந்தப் பராமணனால் தகப்பன ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளென்று சொல்லப்பட்டது எது? அரண்மனை மென்று சொல்லப்பட்டது

எது? யானையென்பது எது? அந்தக்கிணறு எது? பிதாமஹரே! பெரியமரமும் அதுவுள்ளதேனும்என்ன? என்னுடைய இந்தஸந்தேஹத்தை விலக்கவேண்டும். பொருள்என்றபதத்தால் என்னசொல்லப்படுகிறது? அந்தப்ராம்மணரால் பொருளானது எவ்விதமடையப்பட்டது? இந்தக்கதையிலுள்ளது என்ன?” என்றுகேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார். “பாரத! இந்தக்கதைமுழுதும் மோக்ஷத்தை அறிந்தவர்களால் உதாஹரிக்கப்பட்டது. (மனிதன்) இந்தக்கதையால் நல்லஅறிவையடைவான். ஸம்ஸாரபந்தமும் நசிக்கும். அரண்யமென்றுசொல்லப்பட்டது எதுவோ அது பெரியஸம்ஸாரம்தான். அதில்நிலையுள்ளவைகளானதுஷ்டயானைகள் நோய்களென்றுசொல்லப்படுகின்றன. ரூபத்தையும்மேனியையும்நசிக்கச்செய்கிறவரும்மிக்க பயங்கரமுள்ளவருமானஸ்திரீயென்பது கிழத்தனமென்று அறிவிற் சிறந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்தக்கிழத்தனத்தால் உலகமானது ஆவிங்கனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக்கிணறறிவிருக்கும்பெரிய பாம்பென்பது காலம்தான். மரமென்பது மிருத்யு. அந்தமரத்தின் அந்தக்கனியானது தன்னால்செய்யப்பட்டகர்மங்களின்பயனாகும். அரசனே! சுறுத்தவைகளும்வெளுத்தவைகளுமான எலிகளென்று சொல்லப்பட்டவைகள் இரவுகளும்பகல்களுமாகும். பன்னிரண்டு கால்களுடன்கூடியதும்ஆறுமுகங்களுள்ளஉருவமுள்ளதுமானயானையானது வர்ஷமென்றுசொல்லப்படுகிறது. பக்ஷங்களும்மாஸங்களும் ரூதுகளும் முகங்களாகின்றன. இது ஸம்ஸாரமென்னும்சகரீரத்தின் ஸ்வரூபமென்று என்னால்சொல்லப்பட்டது. அரசனே! இவ்விதம் அடையப்பட்ட பொருள்போன்ற அந்தஸம்ஸாரஸ்வரூபத்தை நசிக்கும்படிசெய்துகொள். அரசனே! இதை அறிந்தபின் அந்தப்ராம்மணருடைய தாயானவள் பெரியவைவராக்கியத்தையடைந்தாள். அந்தப்ராம்மணர்கூறிய விஷிப்படி மிகவும்மேலான சிறந்தபதத்தையடைந்தார். இந்தமோக்ஷத்தையடையவேண்டியகாரணத்திற்காகப் பொருளைத்தரிக்கவும் தரிக்கும்படிசெய்யவும்செய்தார். ஆகையால், சுத்தமானமோக்ஷத்தை நீ அடையவேண்டும். ஜ்யோதிரூபமானமோக்ஷமானது தவத்தால்அடையத்தக்கது. தேவர்கள்நசிறந்தவரும் தேவகியின்புத்ரருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அந்தமோக்ஷரூபியாயிருக்கிறார், பெருமையைக்கொடுப்பவனே! அந்தக்ருஷ்ணபகவானுடைய அனுக்கிஹத்தால் துக்கமில்லாதவனாவாய். அந்தக்ருஷ்ணபகவான் ஒருவரே உலகங்களுக்குநீர்த்நீர் தாவும் ஞானிகளுக்குஉத்தமகதியுமாயிருக்கிறார். தேவர்களும் தேவர்களுக்குப்பதியான இந்தக்ருஷ்ணமும் நுத்

எங்களுக்கும் அவ்விதமே அபிஷேகத்தேவர்களும் போதத்தையும் மோகத்தையும் அறிந்த (மற்ற) ஜனங்களும் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணரூபத்தைச் சரணமடைந்து தம் தம்பதத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்தக்ருஷ்ணபகவான் ப்ராணிகளின் உள்ளிலுள்ள ஆத்மாவும் அழிவில்லாத பதத்தையுடையவருமாயிருக்கிறார், உனக்கு இவரைப் பற்றிய உண்மையான அறிவு உண்டாகும்படி, இந்தப் பகவானுடைய சிறந்த நிலையைக்கேள், ப்ரபுவான ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் முன்காலத்தில் நாரதருக்குத் தம்ஸ்வரூபத்தைக்காண்பித்துத் தாம் எதைச்சொன்னாரோ அதை நீ தெரிந்துகொள். தேவரிஷியும் உண்மையுள்ளவரும் ப்ரபுவும் சோபையுள்ளவருமான நாரதரானவர் முன்காலத்தில் தீர்த்தயாத்ரை செய்துகொண்டு பூமியுமுமையும் ஸஞ்சரித்தார். அவர் இமயமலேச்சாரலையடைந்து பலமுறை விசாரித்து அவ்விடத்தில் தாமரைமலர்களாலும் நீலோத்பலங்களாலும் நிறைந்துள்ள ஒரு குளத்தைக்கண்டார். அரசனே! அந்தக் குளக்கரையில் எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் காந்தியால் விளங்குகிறவரும் நீலோத்பலங்களைக் கொண்டிவினையாகிடுகிறவருமான ஒரு கன்னிகையைக்கண்டார். அந்தப் பெண்ணைவள் மஹாத்மாவான நாரதரைக்கண்டு, 'ஓ! நாரத!' என்றழைத்தாள். நாரதரானவர், அந்தப் பெண்ணின் ஸமீபஞ்சென்று மனத்திலியப்படைந்து நின்றார். அழகான ஆடையுள்ளவரும் பெரிய பாக்யம் பெற்றவருமான அந்தக்கன்னிகையானவள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த நாரதரைக்கண்டு புன்னகையுடன் பலதரம் கொட்டாவிவிட்டாள். அந்த முகத்திலிருந்து புரஷு உருவமுள்ள தம்மரத் நப்புள்ளிகளால் நிறைந்த அங்கங்ளுள்ள தம் எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஸூரியனுக்கொப்பான உருவமுள்ள தம் தலையில் ஒருமணியைத்தாங்கிய துமானவன்று உண்டாயிற்று. நிரும்பவும் அதன் உருவத்திற்குச் சமமானவென்றும் பலவித ஆபரணங்களுடன் கூடிய மூன்றாவதும் உண்டாயின. மஹாராஜனே! பலவிதமான ஒலிகளுள்ள அந்தமூன்றும் அந்தக்கன்னிகையை வலஞ்செய்துவிட்டு நின்றன. பிறகு, ப்ரம்மரிஷியான நாரதர் அழகான அந்தக்கன்னிகையை நோக்கி, 'மிக்கமங்களமுள்ளவனே! தாமரைமலருக்கும் சந்திரனுக்கும் ஸமமான முகமுள்ளவனே! ஏ! மஹாதேவி! நீயார்? உன்னை நான் அறியவில்லை. குற்றமில்லாதவனே! உண்மையைச் சொல்' என்று முற்றும் வினவினார். கன்னிகையானவள், 'ஓ! ப்ரம்மரிஷியே! கேள். நான் ஸானித்ரியென்று பெயருள்ளவள். உனக்கு க்ருஷ்ணமூண்டாகட்டும். நான் என்ன செய்யவேண்டும்?

உன்மனத்திலிருப்பது எதுவோ அதைச் சொல்' என்று சொன்னான். நாரதர், 'ஓ! ஸாவித்ரியே! உன்னை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன். குற்றமில்லாதவளே! நான் பயனுள்ளவளுனேன். ஓ! தேவி! அழகுள்ளவளே! நீ என்னுடைய இந்தஸந்தேஹத்திற்கு விடையளிக்கவேண்டும். முதலிலுண்டான புருஷ உருவமுள்ள இது என்ன? ஓ! மஹாதேவி! சுட்டிகள் என்ன? தலையில் ஒளி உருவமுள்ளதாயிருந்தது என்ன?' என்று கேட்டார். கன்னிகையானவள், 'முனியே! முதலில் உண்டானது ருக்வேதமும் வேறொன்று யஜுர்வேதமும் மூன்றாவது ஸாமவேதமுமாகின்றன. உனக்கு ஸந்தேஹம்விலகட்டும். யாகத்தின்பயனை அடைந்த வேதங்கள் (பிந்து) புள்ளிகளுடன் கூடியிருக்கின்றன. பேரொளியாய்க் காணப்பட்டது (பரமாத்ம) ஜ்யோதியென்று அறிஞர்களால் சொல்லப்படுகிறது. ரிஷியே! அது என்னாலும் அறியத்தக்கது' என்று சொல்லிவிட்டு அந்தர்த்தானத்தையடைந்தாள். புருஷப் பேஷ்டனே! பிறகு, பெரியபுத்தியுள்ள அந்தநாரதரானவர் ஆச்சர்யமடைந்து நெடுநேரம் த்யானத்துடனிருந்தும் அதை அறியவில்லை. பிறகு, மிக்ககாந்தியுள்ளவரும் புருஷப் புலியுமான அந்தநாரதரானவர் அந்தஆச்சர்யத்தையறியவிரும்பி ஸ்நானம்செய்து வாக்கையும் இந்திரியங்களையும் மடக்கித் துதிசெய்யத்தொடங்கினார். பிறகு, தூறுவருஷங்கள் நிறைந்தவுடன், உலகங்களை உண்டு பண்ணுகிறவரும் உலகங்களை உருவமாக்கக்கொண்டவருமான விஷ்ணுபகவான் ரிஷியினிடமுள்ள மிக்கஅன்பினால் எதிரிவதோன்றினார். அவ்விதம்வந்தவரும் உலகங்களுக்குப் பதியும் எல்லாவற்றின்காரணத்திற்கும் காரணரும் எல்லாத்தேவர்களின்கிரீடங்கரிவாமுள்ள ஸுவர்ணததால் சிவந்த இரண்டி பாதங்களுள்ளவரும் கருடனுடையகால் பட்ட அடையாளத்தால் விளங்கும் முழங்காலுள்ளவரும் பீதாம்பரத்துடன் விளங்கும் பொன்மாலையுடைய இடையுள்ளவரும் ஸ்ரீவத்ஸமுள்ள மார்புள்ளவரும் அழகானகொஸ்துபமணியணிந்த கழுத்துள்ளவரும் புன்சிரிப்புள்ள முகமலமுள்ளவரும் சலிக்கிற நீண்டகண்களுள்ளவரும் வில்லைப்போலவளைந்த இருபுருவங்களால் விளங்குகிறவரும் பலவிதமான சிறந்த நற்களாலும் வைரங்களாலும் விளங்கும் மகரகுண்டலமுள்ளவரும் இந்தரீலமணிக்கொப்பான மேனியுள்ளவரும் தேர்ள்வளைகளாலும் கிரீடத்தாலும் விளங்குகிறவரும் இந்தரன் முதலிய தேவர்களாலும் ரிஷிகூட்டங்களாலும் துதிக்கப்படுகிறவருமான அந்தபுரிஹரியை நாரதரானவர் ஜயசப்தத்துடன் தலையாவநமஸ்கரித்தார். பிறகு, எல்லாப்ராணிகளுக்கும் பார்வாரும் ஸந்தியுடன்கூடிய

வருமான அந்தவிஷ்ணுபகவான் பூமியில்விழுந்து ஈமஸ்கரித்த நாரதரைநோக்கி மேகத்தின்த்வனிபோலக் கம்பீரமானவாக்குடன், 'ரிஷியே! உனக்குக் க்ஷேமமுண்டாகட்டும். நல்லநியமமுள்ளவனே! வரத்தைப்பெற்றுக்கொள். உன்மனத்திலிருப்பதை ஸந்தேஹமின்றிக் கொடுக்கிறேன்' என்றுசொன்னார். அந்தநாரதரிஷியும் பரபரப்புடன் சங்கத்தையும் சக்ரத்தையும் கதாயுதத்தையும்தரித்தவரும் ஹருதயத்தில் தோன்றியிருந்தவருமான அந்தப்பகவானேநோக்கி ஜயசப்தத்துடன், 'உலகங்களுக்குப்பதியே! அச்சுதரே! அனுகரஹிக்கவேண்டும். நான்சொல்லவிரும்பியது உம்மால்அறியப்பட்டதுதான். ஓ! ஹ்ருஷீகேசரே! ஆகையால், அனுகரஹிக்கவேண்டும். ஹரியே! நான் அதைக்கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னார். பிறகு, மஹாவிஷ்ணுவானவர் புன்னகையுடன் நாரதரைநோக்கி, 'வேதங்களின் தலையில் உன்னால் காணப்பட்ட அந்தஉருவமுள்ள என்னைத் தவந்தவங்களிலிருந்துவிலகியவர்களும் அஹங்காரமற்றவர்களும் பரிசுத்தர்களும் பரிசுத்தமான த்ருஷ்டியுள்ளவர்களுமான யோகிகள் எப்பொழுதும் பார்க்கிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் எதைவிரும்புகிறாயோ அதை அவர்களிடம் கேள். ஓ! தேவாரிஷியே! எந்தயோகிகள் ப்ராஜ்ஞர்களிற்சிறந்தவர்களோ, எவர்கள் என்னுடைய அவதாரங்களென்றுநிச்சயிக்கப்பட்டவர்களோ அவர்களுடைய அனுகரஹத்தை என்னுடைய அனுக்கிரகமென்று தெரிந்துகொள்' என்றுசொன்னார். உலகங்களைப்படைப்பவரான அந்தவிஷ்ணுபகவான் இவ்விதம்சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். ஆகையால், இந்த்நியங்களுக்கு ஈஸ்வரரும் தேவகியின்புதரருமானஸ்ரீவாஸுதேவரைச்சரணமடை. மஹரிஷிகள் இந்தக்கோவிந்தரை ஆராதித்து முக்திபெற்றிருக்கிறார்கள். இவர் (உலகங்களைப்) படைப்பவரும் ஸம்ஹரிப்பவரும் எல்லாவற்றின்காரணத்திற்கும் காரணருமாயிருக்கிறார். அசனே! என்னாலும் இது நாரதரிடமிருந்தே கேட்கப்பட்டது; அதை நீ தெரிந்துகொள்; பூஜ்யரான நாரதமுனிவர் தாமாகவே சொன்னார். எல்லாவிதமானஸம்ஸாரதுக்கத்தையும் விலக்கக்காரணமான விஷ்ணுபகவானே வேறுஇடத்தில் மனத்தைச்செலுத்தாமல் எவர்கள் ஆராதிக்கிறார்களோ அவர்கள் அடைவதற்கு மிகவும் அரிதான ஸுபூஜ்யத்தை அடைகிறார்கள் என்று எப்பொழுதும் (பெரியோர்கள்) உள்ளத்துலிருப்பதை விரிவாய்க்குகிறார்கள்." என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றிருவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், விஷ்ணு உலகங்களைப்படைத்ததிறையையும் நாரதாஸ்சோல் லட்டிட்ட விஷ்ணுவின் அவதாரமதலிய பெருமையையும் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பிரதாமஹரே! பேரறிவுடையவர்களில்பெரியவரே! பரதர்களில்மிகச்சிறந்தவரே! தாமரைமலர்போன்றசுண்களுள்ளவரும் அழிவில்லாதவரும் கர்த்தரும் உதபத்தியில்லாதவரும் எங்கும் நிறைந்தவரும் ப்ராணிகளின் உத்பத்திலயங்களுக்குக்காரணரும் இந்திரியங்களுக்கு ஸர்வாரும் கோவிந்தரும் வெல்லப்படாதவரும் நாராயணருமான ஸ்ரீகேசவரைப்பற்றி உண்மையாய்க்கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்குேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்குகிறார்.

“இந்தவிஷயமானது ஜமதக்னியின் குமாரரானராமரும் தேவரிஷியானநாரதரும் வ்யாஸரும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது கேட்கப்பட்டது. அப்பா! அவிதரும் தேவலரும் பெரியதவமுள்ளவால்மீகியும் மார்க்கண்டேயரும் ஸ்ரீகோவிந்தரிடத்தில் ¹பெரிய ஆச்சர்யத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அரசனே! ஸ்ரீகேசவருடையகுணங்கள்என்னுல்வாணிக்கக்கூடியவையல்ல. இந்திரியங்களுக்குாஸ்வாரும் பரத்திலும்பரருமான ஸ்ரீவாஸுதேவர் இவ்வுத்தமானவர். ²மூர்த்தர்களில் மிகச்சிறந்தவனே! ஸ்ரீகேசவர் ³பகவானென்றும் ⁴ஸர்வரென்றும் ⁵விபுவென்றும்பல விதமாக வேதத்தில் கேட்கிறோம். மஹாபாஹுவே! யுதிஷ்டிர! ஆனாலும், உலகத்திலுள்ளப்ராம்மணர்கள், மஹாத்மாவும் சார்ங்கமென்னுமவிலுள்ளவருமான ஸ்ரீவாஸுதேவரிடத்தில் எந்தக்குணங்களைச் சொல்லுகிறார்களோ அவைகளைக்கேள். மனிதர்களுக்குஇந்திரனே! புராணங்களை அறிந்தஜனங்கள் ஸ்ரீகோவிந்தரிடத்தில் எந்தக் குணங்களைச் சொல்லுகிறார்களோ அவைகளெல்லாவறையுங்கேட்டு நான்சொல்லுகிறேன். ப்ராணிகளுக்குஆத்மாவும் மஹாத்

1 ‘ஆச்சர்யமானமானஹாத்ம’ தலை’ என்பது பழையபுரை.

2 ‘நிறைந்தஸர்வராயமும் நானமும் யசஸம் ஸ்ரீயும் வைராகயமும் தாமமுமுள்ளவர்’ என்பது பழையபுரை.

3 ‘அந்தர்யாமி’ என்பது பழையபுரை.

4 ‘அரசன்போல வெளியிலிருந்தூரகிப்பவர்’ என்பது பழையபுரை.

5 ‘வ்யாபகர்’ என்பது பழையபுரை.

மாவுமான புருஷோத்தமரானவர் ஆகாயம் வாயு-ஜ்யோதிஸ் ஜலம் பூமிஎன்றமஹாபூதங்களைப்படைத்தார். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்மாஸ் வரரும் ப்ரபுவும் மஹாத்மாவுமாவை அந்தப்புருஷோத்தமரானவர் பூமி யைப்படைத்தபின் ஜலத்திலேயே சயனம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். எல்லாத் தேஜஸுகளின்உருவமுமுள்ளவரும் சுபமான அந்த ஜல மென்றசயனத்தில் சயனித்திருப்பவருமான அந்தப்புருஷோத்தமர் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் முதலிலுண்டானவரும் எல்லாப்பிராணி களுக்கும் 'இருப்பிடமுமானஸங்கர்ஷணரை மனத்தால்¹ சிந்தித் தாரென்றுகேள்விப்படுகிறோம். அவர் நிகழும்² லகங்களையும் சென்ற தும் வரப்போகிறதுமான இரண்டையும்தரிக்கிறார்; அந்தஸங்கர்ஷண ரைப் படைத்தபின் எல்லாத் தேஜஸுகளையும் விளங்கச்செய்கிறவ ரான ப்ரதயுமனரைப் படைத்தார். பிறகு, எல்லாச்சக்தியுமுள்ளவ ரும் பெரியகாந்தியுள்ளவருமான அநிருத்தர் உண்டானார். ஆகாயத்தை அடைந்தவரும் ஜலத்தில் யோகசித்தரைசெய்வவருமான ப்ரபுவவரோ அவரிடமிருந்து மிகப்பெரியதேஜஸுள்ளவர்களும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரம்என்றகார்யங்களுள்ளவர்களுமான ப்ரம்மாவிஷ்ணுமஹே ஸ்வரர்என்ற அந்த மூன்றுதேவர்களும் உண்டானார்கள்.

பிறகு, மஹாத்மாவும் மஹாபாஹுவுமான அந்தஸங்கர்ஷ ணர்உண்டானவுடன், நாபியில்ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒருதிவ்யமான பத்மம்³ உண்டாயிற்று. அப்பா! அந்தத்தாமரைமலரில் எல்லாப்ராணி களுக்கும்பிதாமஹரும் பூஜ்யருமான அந்தப்ரம்மதேவர் திக்குக்களை விளங்கச்செய்துகொண்டு உண்டானார். மஹாபாஹுவும் மஹாத் மாவுமான அந்தப்ரம்மதேவர்உண்டானபிறகு, தமோகுண்டத்திலி ருந்து முதலிலுண்டான மதுவென்னும் பெரியஅஸுரனுண்டா னான். க்ரூரனும் க்ரூரமானசெய்கையுள்ளவனும் க்ரூரமானபுத்தியை அடைந்தவனுமான அந்தஅஸுரனைஸ்ரீபுருஷோத்தமரானவர் ப்ரம்ம தேவருக்குப் பெருமையைச்செய்வதற்காகக் கொன்றார். அப்பா! மதுவென்னும் அந்த அஸுரனைக்கொன்ற காரணத்தீரல தேவர்கள் அஸுராகள்மனிதர்களனைவர்களும், பக்தர்களனைவர்களையும் பாது காக்கும் பகவானை மதுஸூதனரென்று கருதுகிறார்கள். பிறகு, ப்ரம்மதேவரானவர், மரீசி அத்ரி அநுரீரஸ் பூஸஸ்தியர் புலஹர் காது தக்ஷர் என்ற ஏழு⁴ மானஸபுதரர்களைப் படைத்தார். அப்பா! அவர் களில் முதலிலுண்டானமரீசியானவர் மனத்திலிருந்துண்டானவரும்

1 'ஸ்ருஷ்டித்தா' என்பது வேறுபாடும்.

2 மனத்தால்படைக்கப்பட்டவர்கள்.

தோஜோருபியும் சிறந்தப்ரம்மஜ்ஞானியும் முதலிலுண்டானவரு
மான கஸ்யபரென்னும்புத்ரரை உண்டிபண்ணினார். ப்ரம்மதேவரான
வர் மரீசிக்கும் முதலிலுண்டானஒருவரைத் தம்பெருவிரலிலிருந்து
படைத்தார். பரதர்களில் மிகச்சிறந்தவனே ! அவர் தக்ஷரென்றுப்
பலித்திபெற்ற ஸ்ருஷ்டிகர்த்தராயிருந்தார். பாரத ! அந்தத்தக்ஷப்ரஜா
பதிக்கு முதலில் பதின்மூன்றுகன்னிகைகளுண்டானார்கள். திதி
யென்பவள் அந்தக்கன்னிகைகளுள் மூத்தவள். அப்பா ! எல்
லாத் தர்மங்களின் விசேஷங்களையும் அறிந்தவரும் டரிசுத்தமான
கீர்த்தியுள்ளவரும் பெரியபுகழுள்ளவரும் மரீசியின்புத்ரருமான
கஸ்யபரானவர் அந்தக்கன்னிகைகளனைவருக்கும் பதியாயிருந்தார்.
பெரியபாக்யம்பெற்றவரும் தர்மங்களை அறிந்தவருமான தக்ஷப்ரஜா
பதியே அந்தக்கன்னிகைகளுக்குத் தீதங்கைகளான பத்துப்பெண்
களையும் உண்டிபண்ணித் தர்மதேவதையின்பொருட்டு அளித்தார். ஓ !
பாரத ! தர்மத்திற்கு, வஸுக்களுக்கும் அவளற்றதேஜஸுள்ளருதார்
களும் விஸ்வதேவர்களும் ஸாத்யர்களும் மருதவாண்களுமானபுத்ரர்
கள் உண்டானார்கள். அந்தப்பத்துப்பெண்களைத்தவிர அவர்களுக்
குத் தங்கையர் வேறுஇருபத்தேழுபெண்கள் பிறந்தார்கள். பெரிய
பாக்யம்பெற்றஸோமன் அப்பெண்களனைவருக்கும் பதியானான். 1 மற்
றப்பெண்கள் கந்தர்வர்களையும் குதிரைகளையும் ப்ரம்மணர்களையும்
பசுக்களையும் கிம்புருஷர்களையும் மத்ஸ்யங்களையும் கொடிசெடிகளை
யும் மாங்களையும் உண்டிபண்ணினார்கள். ஆதித்யானவன் தேவர்க
ளில் மிகச்சிறந்தவர்களும் பெரியபலமுள்ளவர்களுமான ஆதித்யர்
களை உண்டிபண்ணினான். கோவிந்தரானவிஷ்ணுவானவர் வாமனாவ
தாரம்செய்து அவர்களுக்குத்தலைவருமானார். அவருடையபாக்கிரமத்
தால் தேவர்களுக்குள்ள ஸம்பத்தானது மிகச்செழிப்படைந்தது.
தனுவின்குமாரர்களும் திதியின்குமாரர்களுமான அஸுரஸந்ததி
களும் தோல்வி அடைந்தன. தனுவானவன் விப்ரசித்திமுதலிய
அஸுரர்களை உண்டிபண்ணினான். திதியோ பெரியபலமுள்ளஎல்லா
அஸுரர்களையும் உண்டிபண்ணினான். பிறகு, விஷ்ணுபகவானான
வர் உலகங்களுக்குப்பயத்தை உண்டிபண்ணுகிறவனும் எல்லாப்பிரா
ணிகளையும் அபஹரிக்கிறவனுமான ம்ருத்யுவைப்படைத்தார். மது
ஸூதிதனரானவர் பகலையும் இரவையும் ருதுவுக்குத்தக்ககாலத்தை
யும் முற்பகலையும் பிற்பகலையும் யாவற்றையுமே படைத்தார். அந்தப்
பகவானானவர் 2 ஜலங்களையடைந்து மேகங்களையும் அவ்விதமே ஸ்தா

1 கஸ்யபரின்பதிகள்.

2 'ஆலோசித்து' என்பது உபாடம்.

வரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் உண்டுபண்ணினார். அவர் ! அதிகதேஜஸுடன் கூடிய ¹பூமிமுழுமையையும் படைத்தார். யுதிஷ்டிர ! பிறகு, பெரியபாக்கியம்பெற்றவரும் பிரபுவுமான ஸ்ரீவாஸுதேவனே திரும்பவும் மிகச்சிறந்த ²நூறுபிராம்மணர்களைத் தம்முகத்திலிருந்தே படைத்தார். பரதர்களிற்சிறந்தவனே ! ஸ்ரீகேசவர் கைகளிலிருந்து நூறு கூத்தரியர்களையும் தொடைகளிலிருந்து நூறுவைச்யர்களையும் பாதங்களிலிருந்து நூறுசூத்தர்களையும் படைத்தார். இவ்விதம் பெரிய தவமுள்ள அந்தப்பகவான் நான்குவாணங்களையும் உண்டுபண்ணிய பின் தாம் வேதவித்தைகளை வெளியிடத்தக்கவரும் அளவற்றகாந்தியுள்ளவரும் எல்லாப்ராணிகளையும்படைப்பவரும் அதிபதியுமானப்ரம்மதேவரைப் படைத்தார். அந்தப்பகவான் பூதங்களுக்கும் ³ஸப்தமாதாக்களுக்கும் ப்ரமதகணங்களுக்கும்அதிபதியான ருத்ரரையும் படைத்தார்; பாபிகளைச்சிஷிப்பவரும் பித்ருக்களுக்குப்பதியும் ஸமமாயிருப்பவருமான தர்மராஜரையும் படைத்தார். எல்லாப்ராணிகளுக்கும்ஆத்மாவான பகவானுவர் ந்திகளுக்குப்பதியானகுபேரனையும் படைத்தார்; ஜலங்களுக்குாசனும் ஜலத்திலுள்ளப்ராணிகளுக்குப்பதியுமானவருணனையும் படைத்தார். ப்ரபுவானவர் எல்லாத் தேவர்களுக்கும்பதியானஇந்த்ரனையும் படைத்தார். மனிதர்களுக்கு எவ்வளவுஎவ்வளவுகாலம் சரீரத்தைத்தரிக்கவேண்டுமென்றஆவலிருந்ததோ அவ்வளவுஅவ்வளவுகாலம் அவர்கள் ஜீவித்திருந்தார்கள். யமன்செய்யும்பயம்உண்டாகவில்லை. பரதர்களிற்சிறந்தவனே ! இவர்களுக்கு ஆண்பெண்களுக்குரிய சேர்க்கையென்னும் தர்மமானது இல்லை. ஸங்கல்பத்தாலேயே இவர்களுக்குக் கர்ப்பமுண்டாயிற்று. பிறகு, த்ரேதாயுககாலத்தில் தொடுவதால்ப்ரஜைஉண்டாயிற்று. அரசனே ! அக்காலத்திலுள்ளவர்களுக்கும் ஆண்பெண்களுக்குரியசேர்க்கையென்னும்தர்மமானது இருக்கவில்லை. அரசனே ! ஆண்பெண்களின் சேர்க்கையென்னும்தர்மமானது ப்ரஜைகளுக்கு த்வாபரயுகத்திலுண்டாயிற்று. அரசனே ! அப்படியே கலியுகத்திலுள்ள ஜனங்கள் த்வந்த்வதர்மத்தைஅடைந்தார்கள். அப்பா ! இவ்விதம் உலகங்களைப்படைத்தஇந்தவிஷ்ணுவானவர் ப்ராணிகளுக்குப்பதியென்றும் அவற்றை நன்கு காப்பவரென்றும் சொல்லப்படுகிறார். கௌந்தேய !

1 'ப்ருதிவீம்' என்பது மூலம் : 'பூமியிலுள்ளஎல்லாப்ராணிகளையும்,' என்பது பழையபடி.

2 'சதம்' என்பது மூலம்; 'அனந்தமான' என்பது பழையபடி.

3 ப்ராஹ்மதல்யஎழுவர்.

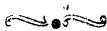
1 நரகத்தைத் தீர்ப்பாற்பவர்களையும் சொல்லுகிறேன். அதைக்கேள். உனக்குக் கப்பங்கட்கிறவர்களும் தென்தேசத்திற்பிறந்தவர்களுமான ஆந்தரர்கள், புளிந்தர்கள், சபர்கள், ரூசபர்கள், மத்ரகர்கள், அனைவரும் அவ்விதமாகிறார்கள். காம்போஜர்கள், காந்தாரர்கள், கிராதர்கள், பர்ப்பரர்களென்னும் வடதேசத்தில் பிறந்தவர்களையும் சொல்லுகிறேன். அப்பா! அரசனே! இவர்கள் பாபத்தைச் செய்கிறவர்களும் கொக்கு கழுகு சண்டாளன் இவர்களுக்குச் சமமான தர்மமுள்ளவர்களாக இப்பூமியில் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். அப்பா! இவர்கள் க்ருத யுகத்தில் இப்பூமியில் ஸஞ்சரிக்கிறவர்களல்லர். பரதர்களிற் சிறந்தவனே! த்ரேதாயுகமுதல் அந்தஜனங்கள் வருத்தி அடைகிறார்கள். பிறகு, யுகத்தின் முடிவிலுண்டான தும் மிக்கபயங்கரமுமான அவ்வித ஸந்த்யாகாலம் நேர்ந்தவுடன், (அஸுரர்கள்) ஒருவரையொருவர் அடித்து அரசர்களானார்கள். தேவரான அந்தப்பகவானே அஸுரர்களைக் கொல்லுவதற்காக இந்த உருவத்தை எடுத்ததுக்கொண்டு பூமியில் சஞ்சரித்தார். பூமியானது (யுகத்தென்னும் யாகத்திற்கு) வேதியென்னும் நிலையே அடைந்தது. இவ்விதமிருக்கும் பொழுதே பூமியை ரக்ஷிக்கவேண்டி முறையே நரவிம்மமுதலிய ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் அவதாரங்கள் உண்டாயினவென்று கூறப்படுகின்றன. புருஷோத்தமரான ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் பூமியிலுள்ள துக்கத்தை விலக்குவதற்காக, ப்ரம்மா இந்தரன்முதலியவர்களால் துதிக்கப்பட்டு, அந்த அந்தக்காரங்களுக்குத் தக்க அவதாரத்தைச் செய்து ஹிரண்யகசிபுவென்ற அஸுரனையும் அவ்விதமே ஹிரண்யாக்ஷனென்ற அஸுரனையும் பெரிய அஸுரனான ராவணனையும் கொன்று விட்டி இத்தோ மஹாயோகியான ஸ்ரீகிருஷ்ணனாயிருக்கிறார். மஹாராஜனே! பெரியதேஜஸுள்ளவரும் ஜனங்களால் விரும்பப்படுகிறவரும் கம்பீரபுத்தியுள்ளவருமான ஸ்ரீஹரியானவர் தம்முடைய அங்கத்திலிருந்து வெளேத்ததும் கறுத்ததுமான இரண்டுமையிர்களை எடுத்து எறிந்தார். உலகத்தை உருவமாகக் கொண்டவரும் உத்தமருமான இந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் இவ்வுலகில் வஸுதேவருக்குத் தேவையிடத்தலுபிந்து சரீரமுள்ளவராகி உனக்கு எம் பந்தியாயிருக்கிறார். ஓ! புருஷப்புவியே! யோகிகளுக்குப் பவரும் மனத்துக்கெட்டாதவரும் சிந்துக்கமுடியாதவருமான ஜகத்பதியானவர் ஆவிர்ப்பவித்திருக்கிறார். இவர் ஸாதாரணமனிதரே அல்லர். அவ்யக்தமுதல் விசேஷம்வரையிலுள்ளதும் பல அளவும் பொருளுமுள்

1 இங்கு மூலத்தில் 'நிரயே ஷாந்' என்றிருக்கிறது; பழையவுரையில் 'நிரயேஷாந்' என்றிருக்கிறது; அந்தப்பாடமே கொள்ளப்பட்ட.

ளதுமான இவ்வுலகமெல்லாம் ஸ்ரீஹரியினுடையீலையே. இதை நாசமுள்ளதென்றே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அழிவில்லாத தும் நித்யமுமான ஸ்ரீஹரியின் அந்தஉருவம் வேறுஇருக்கிறது. வெவ்வேறான உருவமானது உலகத்தைப்பற்றியதாகும். ஒப்பற்ற தானஅந்தஉருவத்தைத் தெரிந்துகொள். மோக்ஷமானது உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டதாகும். அந்த உருவத்தான் தசார்ஹகுலத்திலுதித்த வரும் லக்ஷ்மியுடன்கூடியவரும் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும்அடையாளமுள் ளவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகிறது இந்தப்பரமாத்மாவினுடையதேஹ மானது புத்தங்களின் உபத்தியால் உண்டான உருவமுள்ளதன்று. இவ் விடத்தில் தேஹமுள்ளவராயிருக்கிற இந்தவிஷ்ணுபசுவான் மாயா மயமான ஹரியாகிரார். உன்னுடையபரலோகத்தை ரக்ஷித்துக்கொ ள்ளவேண்டி ஸதுதனமான நித்யரூபத்தை த்யானம்பண்ணு. எவர் கள் பக்தியில்லாதவர்களோ அவர்கள் நான்குவேதங்களாலும் அவை களின் அங்கங்களாலும் மீமாம்ஸையாலும் ந்யாயசாஸ்தரத்தாலும் இதிஹாஸங்களாலும் புராணங்களாலும் மனுமுதலிய தர்மசாஸ்தரங் களாலும் இவரைப்பற்றிக்கூறும் எல்லாவேதாந்தங்களாலும் எவ்விதத் திலும் நித்யரான இந்தப்பரமாத்மாவை அடையமாட்டார்கள். ப்ரா ணிகளின் ஆத்மரூபியானபகவான் எல்லாப்ராணிகளிடங்களிலும் அவ் வவற்றின்புக்தியை அடைந்திருக்கிறார். ஆகையால், அறிவுள்ள நீ எப்பெழுதும் சோம், வில்லாதவனாகி இந்தப்பரமாத்மாவையே த்யா னம்பண்ணு. குருக்களில் நிகச்சிறந்தவனே ! பரமாத்மாவின் இந்த அவதாரமானது இவ்விதமானது. எல்லாவுலகங்களையும் உண்டாக்க வ ரிஷியான நாரதரானவர் இவ்விதம் சொன்னார். அரசனே ! பிறகு, நாரதரானவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சிறந்தகான சாஸ்வதத்தன்மை யை உள்ளபடி அறிந்தார். மஹாபாஹுவே ! பாகுதேவனே ! இவ்விதம் இந்தவாஸுதேவர் மஹாபாஹுவும் ஸத்யமானபரமாத்ம முள்ளவரும் சிந்திர்கத்தகாதவரும் தாமரைமலரோடொன்ற கண்டநுள் ளவருமான ஸ்ரீகேசவராகிரார். இவர் மீவலம் மாண்டாலலர். இவர் இவ்விதமானபுருஷராயிருக்கிறார். இவ்வகை எப்பொழுதும் யார் அறி யதற்கவன் ? அரசனே ! உனக்கு இதுனைச் சொன்னேன். திரும்ப வும் எதைக்கேட்கவிரும்புகிராய் ? என்று வினவினார்.

இருநூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், மர்சிமதலிய ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்களையும் ஓவ்வோரு
தீக்ஷிதரின் ரிஷிகளையும் கூறியது.)

புதிஷ்டிதர், “பரதாரோஷ்டரே ! எவர்கள் முன்புப் ப்ரஜைகளுக்குப் பதிகளாக இருந்தார்கள் ? திக்குக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பெரிய பாக்யம்பெற்ற எந்தரிஷிகள் இருந்தார்கள் ?” என்கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“பரதர்களில்மிகச்சிறந்தவனே ! ‘எவர்கள் ப்ரஜைகளுக்குப் பதிகள் ? எந்தரிஷிகள் திக்குக்களிற்கூறப்படுகிறார்கள் ?’ என்று நீ என்னிடம்வினவியதைக்கேள். தாமாகஉண்டானவரும் பூஜ்யரும் ஸனாதனருமானப்ரம்மாஒருவர் ஆதியிலுள்ளவர். ஸ்வயம்புவான அந்தப்ரம்மதேவருக்கு மரீசி அத்ரி அங்கிரஸ் புலஸ்த்யர் புலஹர் க்ரது பெரியபாக்கியம் பெற்ற வலிஷ்டர்என்ற மஹாச்மாக்களும் அந்தப்ரம்மாவுக்கு ஒப்பானவர்களுமான ஏழுபுகர்கள் உண்டானார்கள். இவர்கள், ஏழுப்ரம்மாக்களென்று புராணத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதற்குமேல் ப்ரஜாபதிகளனைவர்களுமே சொல்லுகிறேன். அத்ரிவம்சத்திலுபிறந்தவரும் ப்ரம்மதேவரைக்காரணமாகக் கொண்டவரும் ஸனாதனரும் பூஜ்யருமான ப்ராசீனபர்ஹி ‘என்பவர் இருந்தார். ப்ரசேதவலின்புத்தாரான அவரிடமிருந்து பத்துப்பெயர்கள் உண்டானார்கள். அந்தப்பத்துப்பெயர்களுள் தக்ஷரென்று ப்ரலித்தரான ஸ்ருஷ்டிகர்த்தரும் ஒருபுதர். அவருக்கு உலகத்தில் ‘தக்ஷர்’ என்றும், ‘க’ என்றும் இரண்டுபெயர்களுண்டு. மரீசியின்புத்தர்கல்யபர். அவருக்கு இரண்டுபெயர்கள் கூறப்படுகின்றன. சிலர் அரிஷ்ட நேமியென்றும் மற்றும்கிலர் கல்யபரென்றும் கூறுகின்றார்கள். காந்தியுள்ளவனும் கீர்யமுள்ளவனும் ராஜனுமானஸோமன் அதரியின் ஒளரஸபுத்தர். அவன் தேவர்களுக்குரியயுகங்களில் ஆயிரம்புகங்கள் விளங்கிக்கொண்டிருப்பான், பரபுவே ! பூஜ்யனான அர்யமாவும் இந்த அத்ரியின்புதர்களான மஹவர்களும் உலகங்களைப் படைப்பவாக ளென்றும் கட்டளையிடுகிறவர்களென்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள். உறுதியுள்ளவனே ! சசபிந்துவுக்குப் பதினாயிரம்பார்யைகளுண்டு. அப்பொழுது ஒவ்வொருபார்யையிடத்திலும் ஆயிரம் ஆயிரம்புதர்கள் உண்டானார்கள். இவ்விதம் மஹாதமாவான அநுதர்ச்சபிந்து

வுக்கு ¹நூறுலக்ஷம்புத்தர்க்குறிஞ்சுத்தார்கள். அவர்கள் வேறுஒருவரையும் ப்ராஜைகளுக்குப்பதியாகவிரும்பவில்லை. முன்னோர்களான ப்ராமமணர்கள், ப்ராஜைகள் சசபிந்துவிடமிருந்து உண்டாயினவென்று சொல்லுகிறார்கள். அது வருஷணியின் குலத்துக்குக்காரணமானதும் பெரியதுமானப்ராஜாபதியின் குலமாகும். கீர்த்திபெற்றஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்கள் இவ்விதம் கூறப்பட்டார்கள். பெரியயோகியும் பெரியமனுமுள்ளவரும் ஆத்மரூபத்தை அறிந்தவருமான சசபிந்துவென்னும் ராஜரிஷியானவர் பதினாயிரம்பார்வையகளின் நடுவிலிருந்துகொண்டிருந்தார். யோகியான அவர் ஸமாதியை அடைந்து பிறகு ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்றார். இதற்குமேல் மூன்று உலகங்களுக்கும் ஈஸ்வர்களான தேவர்களைச் சொல்லுகிறேன். பகன் அம்சன் அர்யமா மித்ரன் வருணன் ஸவிதா தாதா பெரியபலமுள்ள விவஸ்வான் த்வஷ்டா பூஷா இந்த்ரன் விஷ்ணுளன்ற இந்தப்பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களும் கர்யபரின்புத்தர்களாகிறார்கள். நாஸத்யனென்றும் தஸ்ரனென்றும் அஸ்வினீதேவர்கள் இரண்டுபேர்கள். இவர்கள் எட்டாவதுப்ராஜாபதியான மார்த்தாண்டரின்புத்தர்கள். த்வஷ்டாவிற்புத்தரும் பெரியயசஸுள்ளவனும் கார்தியுள்ளவனுமான விஸ்வரூபன் அஜைகபாத் அஹிரிப்புத்னியன் விருபாக்ஷன் ரைவதன் ஹரன் பஹுரூபன் தேவர்களுக்கு ராசனான த்ரியம்பகன் ஸாவிதரன் ஜயந்தன் தோல்வியடையாதபிணிகிளன்ற இந்தப்பதினொருவரும் மூன்று உலகங்களுக்கும் ராசர்களான ருத்தர்களுள்ளு சொல்லப்படுகிறார்கள். பெரியபாக்யம்பெற்ற எட்டிவஸுக்களும் முன்னமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவ்விதமான இந்தத்தேவர்கள் மனுப்ராஜாபதியினிடமிருந்து உண்டானவர்கள் தாம். அவர்கள் தேவர்களென்றும் பிதருக்களென்றும் இரண்டு வகையுள்ளவர்களாக முன்பு கூறப்பட்டிருக்கிறார்கள். ²தேவர்களின்கூட்டமானது தனித்தனியாக ரிபுக்களென்றும் மருத்துக்களென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதம் இந்த விஸ்வேதேவர்களும் அப்படியே அஸ்வினீதேவர்களும் சொல்லப்படுகிறார்கள். அந்தத் தேவர்களுள் ஆதித்யர்கள் ஷத்ரீயர்களென்றும் அவ்வாறே மருத்துக்கள் வைஸ்யர்களென்றும் உக்ரமானதவத்திலிருக்கும் அஸ்வினீதேவர்கள் சூத்தர்களென்றும் கூறப்படுகிறார்கள் அங்கிரஸுள்ளும் தேவர்கள் ப்ராமமணர்களென்று கூறப்படுகிறார்களென்பது நிச்சயம். இவ்விதம் எல்லாத் தேவர்களுக்குமுள்ள இந்தநான்குவர்ணங்களும் சொல்லப்பட்டன. இந்தத்தேவர்களைக் காலையில எழுந்திருந்து

1 'சதஸஹஸ்ரா ரித:' என்பதுமூலம். ²இங்கு அரோஸலோகம் விடப்பட்டது.

ஸ்தோத்ரம்செய்யபவன் தன்னிடம் உண்டானதும் ¹பிறரால்செய்யப் பட்டதுமான எல்லாப்பாவத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறான்.

அப்பா ! யவகீர்தர் ரைப்யர் அர்வாவஸு பராவஸு உசிக்கினு டைய புத்ரான கக்ஷீவான் ஆங்கிரஸரானபலர் பர்ஹிஷத்தென்னும் மேதாதிதியின்புத்ரான கண்வமுனிஎன்று மூன்றுஉலகங்களையும் படைக்கத்தக்க இந்தஏழரிஷிகளும் கிழக்குத்திக்குலஇருக்கிறார்கள். உன்முசர் விமுசர் வீர்யமுள்ள ஸ்வஸ்த்யாத்ரேயர் ப்ரமுசர் இத்ம வாஹர் பூஜ்யரானத்ருட்வரதர் மித்ராவருணர்களின்புத்ரரும் ப்ரதாப முள்ளவருமான அகஸ்த்யர்ஆகிய இந்தப்ரம்மரிஷிகள்எப்பொழுதும் தென்திக்கிலிருக்கிறார்கள், உஷங்கு தெளம்யரானகவஷர் வீர்யமுள்ள பரிவ்யாதர் ஏகதர் த்வீதர் த்ரிதர் அத்ரியின் புத்ரரும் கல்வியுள்ள ப்ரபுவுமானதுர்வாஸர் இந்தமஹாத்மாக்களான மஹரிஷிகள் மேற் குத்திக்கை அடைந்திருக்கிறார்கள். அத்ரி வவ்ஹிஷ்டர் மஹரிஷியான காஸ்யபர் கௌதமர் பரத்வாஜர் குசிககுலத்திலுண்டான விஸ்வா மித்ரர் மஹாத்மாவான ரிசீகரீன்புத்ரரும் பூஜ்யருமானஜமகநி இந்த ஏழரிஷிகளும் வடக்குத்திக்கை அடைந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு திக்கிலுமிருப்பவர்களும் தீக்ஷணமானதேஜஸுள்ளவர்களும் உலகங் களைப்படைப்பவர்களும் மஹாத்மாக்களும் ஸாக்ஷீபூதர்களுமான இவர்களனைவர்களும் சொல்லப்பட்டார்கள். இவ்விதம் மஹாத்மாக் களான இந்தரிஷிகள் தனித்தனியே துக்குக்களிலிருக்கிறார்கள். இவர் களைக் கீர்த்தனம்செய்பவன் எல்லாப்பாவத்திலிருந்தும் விடுபடு கிறான். எந்தஎந்தத்திக்குக்களில இவர்களிருக்கிறார்களோ அந்த அந்தத்திக்குக்கைச் சாணமடைந்தவன், எல்லாப்பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான் ; அவ்விதமே 'க்ஷேமமுள்ளவனுமாகிறான்' என்று சொன்னார்.

1 'பிறனுடையசேர்க்கையாலுண்டானது' என்பது பழையஉரை.

¹இருநூற்றெட்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், யுதிஷ்டிரருக்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானுடைய
வராஹாவதாரத்தைச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பிதாமஹரே! ப்ராஜ்ஞர்களில்பெரியவரே! யுத்
தத்தில் உண்மையானபராக்ரமமுள்ளவரே! அழிவில்லாதவரும் ஈஸ்
வரமுான் ஸ்ரீவாஸுதேவரைப்பற்றிய மிகப்பெரிதானபராக்ரமத்தை
யும் அவர் முன்செய்தசெய்கையையும் முழுதாம்கேட்க விரும்பு
கிறேன். புருஷர்களிற்சிற்றந்தவரே! அவையனைத்தையும் உள்ளபடி
நீர் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். பெரியபலமுள்ளவரே! ப்ரபு
வானவாஸுதேவர் எந்தக்கார்யத்தைநடத்தவேண்டி விலங்குகளின்
ஜன்மத்தைஅடைந்து எவ்விதம் உருவத்தைத் தரித்திருந்தார்?
அதைச்சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்
கினார்.

“முன்காலத்தில் வேட்டைக்குச்சென்றநான் மார்க்கண்டேய
ருடையஆஸ்ரமத்திலிருந்தேன்; அவ்விடத்தில் ஆயிரக்கணக்காக
உட்கார்ந்திருக்கும்ரிஷிக்குட்டங்களைக் கண்டேன். பிறகு, அந்தரிஷி
கள் எனக்கு மதுபர்க்கத்துடன் மர்யாதை செய்தார்கள். நான் அந்த
மர்யாஹையைப் பெற்றுக்கொண்டு ரிஷிகளைச் சந்தோஷிக்கச்செய்
தேன். அவ்விடத்தில் கர்யபரென்றமஹரிஷியால் இந்தக்கதைசொல்
லப்பட்டது. மனத்திறகு மிகுந்தசந்தோஷத்தை உண்டிபண்ணத்
தக்க சிற்றந்தஅந்தக்கதையை இப்பொழுது ஒரேமனத்துடன்கேள்.
முன்காலத்தில் தானவர்களுள் முக்யர்களும் கோபலோபங்களுள்ள
வர்களும் பலத்தாலகொழுத்தவர்களுமான நரகன்முதலிய நூற்றுக்
கணக்கான பெரிய அஸுரர்களும் அவ்விதமே யுத்தத்தில் மிகக்
கொழுப்புள்ள மற்றுமுள்ளபலஅஸுரர்களும் தேவர்களுடைய மிக
உத்தமமான அந்தஸம்பதில் பொருமையுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள்.
அப்பொழுது மிகவும்பயங்கரர்களான நரகன்முதலிய அஸுரர்கள்
தேவர்களை அடக்கவேண்டி ஹிபண்யாக்ஷணையடைந்து பெரியமுயற்சி

1 இந்தஅத்யாயத்திற்கு அந்தாபபூமிவீகீர்டனமென்றுபெயர். ‘ப்ரா
ணிகளின்உள்ளத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கும் காமமுதலியவைகளை விலக்
கத்தக்கஉபாயத்தை உபதேசிக்கும்காரணத்தால் இப்பெயர்வந்தது’ என்பது
பழையஉரை. “உலத்தினுள்ளேசென்ற பூமியைஎடுக்கவேண்டிச் செயத்
வராஹாவதாரமென்றும் லீலையைக் கூறுவதால் இப்பெயர் வந்ததென்று
பொருள்கொள்ளலாம்.

யைச்செய்தார்கள்., அப்பொழுது மிகவும்பயங்கர னைவிரண்யாஷு
 னைவன் லக்ஷம்வர்ஷங்கள் காற்றைப் புஜித்துக்கொண்டிருந்தான்.
 பிறகு, ப்ரம்மதேவரிடமிருந்து சிந்திக்கத்தகாதனவும் ஒப்பற்றனவு
 மான வரங்களை நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் பெற்
 ரான். அரசனே! பிறகு, தானவர்களால் பீடிக்கப்படுகிறவர்களும்
 ஆங்காங்கு துன்பப்படுகிறவர்களுமான தேவர்களும் அப்படியே தேவ
 ரிஷிகளும் ஸுகத்தையடையவில்லை. அந்தத்தேவர்கள் பூமியானது
 பயங்கரமான உருவமுள்ளவர்களும் பெரியபலமுள்ளவர்களுமான
 அஸுரர்களால் நிறைந்ததும் மிகத்துன்பமுள்ளதும் பாரத்தால்பீடிக்
 கப்படுவதும் ஸந்தோஷமில்லாததும் துக்கமுள்ளதும் கடலில் மிக
 வும் முழுகுவதுமாயிருப்பதைக்கண்டார்கள். அப்பொழுது பூமி
 தேவியானவள் யாவற்றையுமெடுத்துக்கொண்டு பாதாளத்தில் வலித்
 துக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு, மூன்றுஉலகங்களும், எங்கும்பயிர்க்
 கூட்டங்களும் வேதாத்யயனமும் யாகமுயிலலாதவையாயின. பிறகு,
 தேவர்கள் மிகவும்பயந்து ப்ரம்மதேவரைநோக்கி, 'ப்ரம்மாவே!
 அஸுரர்களால் செய்யப்படும் துன்பத்தை நாங்கள் எப்படிப் பொறுப்
 போம்? பகவானே! இந்தப்பூமியானது ஹிரண்யாஷுனால் பிடிக்கப்
 பட்டது. ஜலநிருத்தலால் செல்லத்தகாத அவ்விடத்தில்செல்வதற்கு
 நாங்கள் திறமையுள்ளவர்களாயில்லை' என்ற இவ்வசனத்தைச்சொன்
 னார்கள். பூஜ்யரானப்ரம்மதேவரானவர் அந்தத்தேவர்களை நோக்கி,
 'பெரியதேஜஸுள்ள இந்தஅகஸ்த்யரானவர் அந்தஜலத்தை வேக
 முகக்குடிப்பார். அந்தரிஷியையே க்ருபையுள்ளவராய்ச் செய்து
 கொள்வீவேண்டும்' என்றுசொன்னார். அந்தத்தேவர்களும் அவ்
 விதமேசெய்கிறோமென்றுசொல்லிவிட்டு ஸந்தோஷத்துடன் அகஸ்
 த்யமுனிவரைநோக்கி, 'ப்ரம்மரிஷியே! உலகங்களை நீர் ரக்ஷிக்கவேண்
 டீம். இந்தஜலத்தை நசிக்கும்படிசெய்யும்' என்றுசொன்னார்கள்.
 பூஜ்யரானஅந்த அகஸ்த்யமுனிவர், 'அவ்விதமே ஆகட்டீம்' என்று
 சொல்லிவிட்டு, ப்ரளயகாலத்திலுள்ள அக்னிக்குழப்பானகாந்தியுடன்
 மேகக்கூட்டத்தைத்யானம்செய்துகொண்டு க்ஷணத்தில் அந்தஜலத்
 தைக் குடித்தார். கடலானது வற்றும்படிசெய்யப்பட்டவுடன் ரிஷி
 ஸ்ரேஷ்டர்களுடன்கூடியதேவர்கள்,ப்ரம்மதேவரைநமஸ்கரித்து, 'ப்ர
 புவே! அகஸ்த்யமுனிவரால் ஜலமானது சோஷிக்கும்படி செய்யப்
 பட்டது. திரும்பவும் நாங்கள் என்னசெய்யவேண்டுமென்பதைச்
 சொல்லவேண்டும்' என்றுசேட்டார்கள். ப்ரம்மதேவரானவர் அந்தத்
 தேவர்களை நோக்கி, 'இந்தவிஷயத்தில் என்னால் ஒருவிதி உண்டு

பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. வழமும் பலமும் மதமும்நிறைந்தவர்களும் மிகவும்மூடர்களுமான அந்தஅஸுரர்கள், இந்திரியங்களுக்குப்புலப் படாதவரும் தேவர்களாலும் எதிர்க்கத்தகாதவரும் தேவருமான வராஹரூபமுள்ள ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானே அறிகுரர்களில்லை. இந்தப் பகவானானவர் எவ்விடத்தில் க்ரூரர்களும் அதமர்களுமான அந்த அஸுரர்கள் பூமியின்உள்ளிலிருந்துகொண்டு ஆயிரக்கணக்காக வவிக்கிறார்களோ அவ்விடத்திற்கு வேகமாய்ச்சென்று (அவர்களைக்) கொல்லப்போகிறார்' என்றுகூறினர். அதைக்கேட்டுத் தேவஸுரேஷ்டர்கள் ஸந்தோஷித்தார்கள்.

பிறகு, பெரியதேஜஸுள்ள ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் வராஹரூபத்தையடைந்து பூமிக்குள்புகுந்து அஸுரர்களை எதிர்த்துச்சென்றார். மனிதவடிவமல்லாது உருவத்தைக்கண்டவுடன், அஸுரர்களனைவரும் வேகமாய்ச்சேர்ந்துகொண்டு அலக்ஷயம்செய்து 1 காலத்தால் மோஹமடைந்து நின்றார்கள். பிறகு, அந்தஅஸுரர்கள் அருகில்ஒடி வராஹத்தை ஸமமாய்ப்பிடித்தார்கள்; மிக்ககோபத்துடன் அந்தவராஹத்தை நான்குபுறத்திலும் பிடித்துஇழுத்தார்கள். பரபுவே! அப்பொழுது பெரியசரீரமுள்ளவர்களும் பெரியவீர்யத்தாலும் பலத்தாலும்உயர்ந்தவர்களுமான அந்தஅஸுரஸுரேஷ்டர்கள் அந்தவராஹத்திற்கு ஒன்றையும்செய்யத் திறமையுள்ளவர்களாகவில்லை. பிறகு, அந்த அஸுரத்தலைவர்கள் வியப்பையும் அப்படியே பயத்தையும் அடைந்தார்கள். ஆயிரக்கணக்கான அவர்கள் தம்மை ஸந்தேஹநிலையைஅடைந்ததாகவும் நினைத்தார்கள். பரதர்களில்மிகச்சிறந்தவனே! பிறகு, தேவர்களுக்குமேலானதேவரும் யோகரூபியும் யோகத்தைநடத்தும்ஸாரதியுமான அந்தப்பகவான் 2தைத்யர்களையும் 3தானவர்களையும் கலங்கச்செய்து அப்பொழுது யோகத்தையடைந்து பெரியகூச்சஸேஷுண்டுபண்ணினார். அந்தஒலியால் எல்லாஉலகங்களும் பததுததிக்குக்களும் மிக்கஒலியுள்ளனவாயின. அந்தப்பெரியகூச்சலின் ஒலியால் உலகங்களுக்குக் கலக்கமுண்டாயிற்று. எல்லாததிக்குக்களும்ஆந்தரன்முதலியதேவர்களும் மிகுந்தஸுரமமடைந்தார்கள். ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமுமான உலகமானது அந்தஒலியால் அப்பொழுது முாச்சையடைந்து சிறிதும்அசைவில்லாததாயிருந்தது. பிறகு, அந்தஅஸுரர்கள் அனைவர்களும் அந்தஒலியால் பயமடைந்

1 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

2 திதியின் குமாரர்களான அஸுரர்கள்.

3 தனுவின்குமாரர்களான அஸுரர்கள்.

தவர்களும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் தேஜஸால் 'மிகவும் மூர்ச்சையடைந்தவர்களும் உயிர்போனவர்களுமாகவே விழுந்தார்கள். பயந்த தேவர்களைப் பார்த்துப் பிதாமஹரான ப்ரம்மதேவர், 'ஓ! தேவஸ்ரேஷ்டர்களே! பயமடையாதீர்கள். யோகேஸ்வரரான அந்தப்பகவானுனவர் வராஹரூபத்தையடைந்து கூர்சலிட்டுக்கொண்டு இங்குவருகிறார்' என்று சொன்னார். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு பிதாமஹரான ப்ரம்மதேவரும் தேவர்களும் ரிஷிகளும் முக்தியை அடைபவெண்டி ஸ்ரீவிஷ்ணுவை நமஸ்கரித்தார்கள். பிறகு, பெரியதேஜஸுள்ளவரும் வராஹரூபியுமான ஸ்ரீஹரியானவர் ப்ரம்மதேவரை ஸந்தோஷப்படுத்திவிட்டுப் பாதாளம் சென்று, தேவர்களுக்கு விரோதிகளான அஸுரர்களுடைய மாம்ஸங்களையும் மேதஸுகளையும் எலும்புக்கூட்டங்களையும் குளம்புகளால் பிளந்தார். பெரிய யோகியும் உலகங்களைப் படைக்கிறவரும் உலகங்களுக்கு ஆத்மாவுமான ஸ்ரீபத்மநாபரானவர் பெரிய அந்தச்சப்தத்தால் 'ஸநாதனரென்று கூறப்பட்டார். பிறகு, தேவர்களெல்லாரும் பிதாமஹரிடம் ஓடினர். அவரிடம்போய் உலகங்களுக்குப் பதியும் மஹாத்மாவுமான ப்ரம்மதேவரை நோக்கி, 'தேவரே! இந்தச்சப்தம் எவ்விதம் உண்டாயிற்று? ப்ரபுவே! இதை நாங்கள் அறியவில்லை. இது என்ன? இந்தச்சப்தமானது யாருடையது? இந்தச்சப்தத்தால் உலகமானது தடுமாறியிருக்கிறதே? அது னுடையதேஜஸால் தேவர்களும் அஸுரர்களும் மூர்ச்சையடைந்திருக்கிறார்களே?' என்று கேட்டார்கள். ஓ! மஹாபாஹுவே! இவ்விதமிருக்கும் பொழுது வராஹரூபத்தையடைந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் மஹர்ஷிகளால் துதிக்கப்பட்டுக் கிளம்பினார். மிக்க தர்யசாலிகளான ஹிரண்யாக்ஷனுக்கும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்கும் எல்லாவுலகங்களும் மிகவும்கலங்கக்காரணமும் சிறந்ததுமான யுத்தம் உண்டாயிற்று. பூமியின் உள்ளிலிருக்கும் ஹிரண்யாக்ஷனை ஸ்ரீஹரியானவர் கொன்றார். அதைக்கேட்டுப் பெரியதேஜஸுள்ள ப்ரம்மதேவரானவர் (தேவர்களை நோக்கி) இனிமையாகச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

'அஸுரபதிகளைக்கொன்றுவிட்டுப் பெரியசரீரமுள்ளவரும் பெரியபலமுள்ளவரும் யோகிகளில் பெரியவரும் உலகங்களுக்கு ஆத்மாவும் உலகங்களைப்படைப்பவரும் எல்லாவுலகங்களுக்கும் மாஸ்வாரும் யோகியும் முனியும் ஆத்மாவுக்கு ஆத்மாவுமான தேவரானவர் இதோ இருக்கிறார். ஸ்ந்திரமாயிருங்கள். எல்லா இடையூறுகளையும் விலக்

1 இங்கு, ஸநாதன: என்பது, 'ஸநாதநி' என்று ஆயிற்று' என்பது பழைய வரை.

கத்தக்கவரும் அளவற்றகாந்தியுள்ளவருமான ஸ்ரீவாஸுதேவர் மிகச் சிறந்ததும் பிறரால்செய்யமுடியாததுமான இக்கார்யத்தைச்செய்து விட்டு இதோ இருக்கிறார். பெரியபாக்கம்பெற்றவரும் -பெரிய காந்தியுள்ளவரும் பெரியயோகியும் புராணரும் புருஷர்களில்உத்த மருமான ஸ்ரீபத்மநாபரானவர் தம்உருவத்தையடைந்திருக்கிறார். தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் தாபப்படவேண்டாம்; பயப்படவேண்டாம்; சோகப்படவேண்டாம். இந்தப்பகவானுவர், விதியும் பெருமையுள்ளவரும் (உலகங்களுக்கு) நாசத்தைச்செய்யத்தக்க காலமுமாகிறார். உலகங்களைத்தரிக்கிறவரும் மஹாத்மாவுமான அந்தத்தேவரால் ஒருநாதம் விடப்பட்டது: மஹாபாஹுவான அத்தகைய இந்தப்பகவான் எல்லாவுலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும் அழிவில்லாதவரும் தாமரைமலர்போன்றதன்களுள்ளவரும் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் முதன்மையானவரும் ரஸ்வருமாகிறார்' என்றுசொன்னார்" என்றார்.

இருநூற்றென்பதாவது அத்தியாயம்.

மே ர ஷ்ட த ர் ம ம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் வாஸுதேவரின் பெருமையைச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பிதாமஹரே! பிராஜ்ஞர்களில் பெரியவரே! திரும்பவமே மஹாத்மாவான கேசவருடைய மஹிமையை உண்மையாய் நீர் சொல்லவேண்டும். பாரதரே! இந்தஸ்ரீவாஸுதேவரை துவ்விதம் பார்த்தும் கேட்டும் நான் த்ருப்தியடையவில்லை. மஹாபாஹுவே! ஆகையால், எனக்கு இதை நீர் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“அரசனே! பாவங்களிலிருந்துவந்தான ஸ்ரீவாஸுதேவருடைய இந்தக்கதையைக்கேள். முன்காலத்தில் நாரதர் எனக்குச் சொல்லியகதையை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். தேவரிஷியான நாரதரானவர் முன்காலத்தில் ஸ்ரீஹரியினுடைய தத்வத்தை அறியவேண்டுமென்று சிந்தித்துக்கொண்டு சுபமும் திவ்யமுமான இமயமலையில் மூச்சுவிடாமலும் ஆஹாரமில்லாமலும் நன்றாகமனத்தையடக்கிக் கொண்டும் இந்திரியங்களைவென்றும் நூறுதேவவரஷம் ஸனாதனமான ப்ரம்மத்தை க்யானம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். பிறகு, முனிஸ்ரேஷ்டரான அந்தநாரதரைப்பற்றி ஆகாயத்தில் மேகத்தின்ஒலிபோலக்

கம்பிரமானதும் திவ்யமானதும் வெளியிலுள்ளதும், 'முனிஸ்ரேஷ்டர்களிலுத்தமனே! நீ எதற்காக த்யானத்தை அடைந்துகொண்டிருக்கிறாய்? நான் உனக்கு ஞானத்தையோ தர்மமுதலியவற்றையோ அளிக்கிறேன். நீ என்னிடம் வேண்டிக்கொள்' என்றதுமான அசரீரிவாக்கானது உண்டாயிற்று. அதைக்கேட்டு அவர் ஆலோசித்துப் பரபரப்புள்ளமனமுள்ளவராகி, 'இது ஏதாயிருக்கலாம்?' என்று சிந்தித்து வேறான அந்தப்புருஷரைக்குறித்து, 'நீ யார்? நீ நடுவிலிருந்து கொண்டு என்னைப்பற்றி வார்த்தைசொல்லி அண்டத்தை பிளக்கிறாய். வேறுஉருவம் உனக்குக்காணப்படவில்லை. நீ இவ்விதமாயிருந்துகொண்டிருக்கிறாய்' என்றுசொன்னார். அந்தப்புருஷரானவர், திரும்பவும் அந்த நாரதமுனியைநோக்கி, 'நான், மிகப்பெரியவனான அனந்தன். மூடர்கள் என்னை அறியமாட்டார்கள். ஞானிகள் மட்டில் என்னை அறிவார்கள்' என்றுசொன்னார். ஸ்ரீமானான நாரதமுனிவர் நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் அந்தப்புருஷரையேநோக்கி, 'நான் உம்மைத் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். உம்முடைய உண்மையை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார். அந்த நாரதருடைய அந்தவசனத்தைக்கேட்டபின் உலகபதியானவர் நாரதரையேநோக்கி, 'ஞானத்தால் என்னைத் தெரிந்துகொள். வேறுவிதமாகத் தெரிந்துகொள்ள உனக்குச் சக்திகிடையாது' என்றுசொன்னார். நாரதர், 'ஓ! அனந்தரே! உம்முடைய உருவத்தைத் தெரிந்துகொள்ளத்தக்க அந்தஞானம் எவ்விதமானது? நீர் என்னிடம் அனுகூலமுள்ளவரானால் அதனை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்' என்றுகேட்டார். உலகபதியானவர், 'ஓ! முனியே! அந்தஉருவத்தைப்பற்றிய ஞானமானது வேற்றுமையில்லாததும் பெரியதும் ¹மங்களகரமும் சிறந்ததுமானது. அந்தஞானத்தைக்கொண்டு நீ உனக்குவேண்டிய ஸாதனத்தைத் தெரிந்துகொள். அந்தஞானமானது இவ்வுலகில் மறைந்துகொண்டிருக்கிறது. அது சத்தமானது. மற்றது பொய். முனிகளில்மிகச்சிறந்தவனே! சுருக்கமாய் இதுமுழுதும் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது' என்றுசொன்னார். நாரதரானவர், 'லோககுருவே! உம்முடைய உண்மை எதுவோ அதை நீர் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். அழிவில்லாதவரே! உம்மைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். நீர் எவ்விதமாயிருக்கிறீர்?' என்றுகேட்டார். பிறகு, காலாட்பிராணிகளுக்கும் மானவர்களுக்கும் சிறித்துக்கொண்டு மேகத்தின் ஒலியோலக் கம்பிரமான வாக்கால், 'ஓ! முனியே! என

க்கு வாயுமில்லை; செவியுமில்லை; நாவுமில்லை; முக்குமில்லை; கண்ணுமில்லை; தவக்குமில்லை; அவ்விதமிருக்கும்தொழுது சரீரமில்லாதநான் என்னைப்பற்றி எவ்விதம்சொல்லுவேன்?' என்றுசொன்னார். அதைத்தெரிந்துகொண்டு "ஆச்சர்யமடைந்த நாரதமுனியானவர் அந்தஉலகபதியை நமஸ்கரித்து, 'முதலில் நீர் உம்மைப்பற்றி, 'நான் அனந்தன்; மிகப்பெரியவன்; நான் பலவிதமாயிருப்பவன்' என்று ப்ரீதியுடன் எனக்குச்சொன்னது எப்படி?' என்றுகேட்டார். பகவானுவர் திரும்பவும் அந்தரிஷியைநோக்கி, 'ஓ! நாரத! உனக்கும்இந்திரியங்கள் இருக்கின்றன. நீ உன்ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளத்திறமையுள்ளவனானால் இதை எனக்குச் சொல்லு. முனியே! உன்னுடையஆத்மா உனக்கு அறியப்பட்டதாகுமானால் அதனால் என்னையும் நீ அறிவாய். நம்மிருவர்களுக்கும்ஸாதனமொன்றே' என்றுசொன்னார். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுத் தேவரானபகவான் பிறகு ஒன்றும்சொல்லாமலிருந்தார்.

அந்தநாரதமுனியும், 'இந்தப்ரபுவானவர் எங்கேபோனார்?' என்று நெடுநேரம் ஆச்சர்யமுள்ளவரும் வருத்தமுள்ளவரும் மிக்கமயக்கமடைந்தமனமுள்ளவருமானார். 'தேவரானபகவான், 'நான் அனந்தன்; மிகப்பெரியவன்' என்று என்னை நோக்கிச்சொன்னார். ஆகையால், எல்லாவற்றிலும் எது அனந்தமும் மிகப்பெரிதுமாயிருக்கிறதென்று நான் அறியவேண்டும். இந்தப்பூரியானவன் யார்? இவன் அனந்தையென்ற பெயருள்ளவளாயிருக்கிறான். இந்தப்பூரியில் ப்ராணிகள்உண்டாகின்றனவும் ஸயிச்சுகின்றனவுமாயிருக்கின்றன. ஆகையால், அந்தப்பூரியானவன் நிச்சயமாய்ப் பெரியவன்தான். ஆமையால், இந்தப்பூமிதேவையைக் கேட்குகிறேன். இந்தப்பூரியானவன் நிச்சயமாய் எனக்குச் சொல்லுவன்' என்று நிச்சயஞ்செய்தார். ஸ்ரீமானான அந்தநாரதமுனிவர் இவ்விதம் தமக்குநிச்சயம்செய்து கொண்டு பூதலத்திலப்ரவேசித்துப் பூமியை நமஸ்கரித்து, 'ஓ! பூமி தேவியே! நீ ஆச்சர்யமாயிருக்கிறாய்; பாக்யமுள்ளவருமாயிருக்கிறாய். நீ பெரியவன். அழகுள்ளவளே! நீ எவ்விதமிருக்கிறாயோ அவ்விதமானஉன்னை இப்பொழுது நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டுப் பூமிதேவியானவள், சிரித்துக்கொண்டு, 'ஓ! பராட்டமணியே! நான் பெரியவருமல்லவேன். மிகப்பூஜ்யமே! அனந்தையுமல்லவேன். எனக்குக்காரணமான கந்தஸ்வரூபத்தைக்கேள்' என்றுசொன்னாள். பிறகு, நாரதமுனிவர் அந்தக்கந்தமென்னும்தவதத்தை நமஸ்கரித்து இதைக்

கேட்டார். அது, 'எனக்கும்காரணமானஜலமானது என்னையும்விட மிகப்பெரிது' என்றுசொல்லிற்று. அந்தநாரதமுனிவர் ஸமுத்ரத்தி னிடம்சென்று நமஸ்கரித்து, 'அழிவில்லாதஸமுத்ரமே ! நீ ஆச் சர்யமாயிருக்கிரயம். நீ பாக்யமுள்ளவனும் மிகப்பெரியவனும் அனந்தனுமாயிருக்கிரயம், நீ எவ்விதமான உருவமுள்ளவன்? உன்னை நான் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னான். நதிக ளின்நாதனுஸமுத்ரமானதுஇவ்வசனத்தைக்கேட்டு நாரதமுனியை நோக்கி, 'எனக்குக்காரணமான ரஸஸ்வரூபமானது மிகவும் பெரி தென்று தெரிந்துகொள்ளும். வித்வானே ! முனிவர்களில மிகவும் பூஜ்யரே ! ஆகையால், நீ மிகப்பெரிதான அந்தரஸஸ்வரூபத்தைக் கேளும்' என்றுசொல்லிற்று. பிறகு, முனிவர் யோகசக்திக்குத் தக்கபடி அந்தஜலத்தின் காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு ஜலத் தின் தத்வத்திலிருந்து ஜலரூபியானரஸத்தை நமஸ்கரித்து, 'அழி வில்லாத ரஸமே ! நீ ஆச்சர்யமாயும் பாக்யமுள்ளதாயும் இருக்கிரயம். நீ மிகப்பெரிதும் அனந்தமுமாயிருக்கிரயம். நீ எவ்விதஉருவமுள்ள தென்று உன்னைக்கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னான். பிறகு, ரஸஸ்வரூபமுள்ள அந்ததத்வமானது முனிவரைநோக்கி, 'ப்ராம்மணரே ! எனக்கும் காரணமும் தேஜோரூபியுமான அக் னியைக் கேளும். மிகப்பூஜ்யரே ! நான் மிகப்பெரிதுமல்லேன் ; அனந்தமுமல்லேன்' என்று பலதரஞ்சொல்லிற்று. பிறகு, வியப் புறமனமுள்ளமுனியானவர் யஜ்ஞரூபியும் பூஜிக்கத்தக்கவர்தான மும் எல்லாப்ராணிகளாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமான அக்னியை நமஸ்கரித்து, 'அழிவில்லாதவரே ! நீர் ஆச்சர்யரும் பாக்யம்பெற்ற வருமாயிருக்கிறீர். நீர் அனந்தரும் மிகப்பெரியவருமாயிருக்கிறீர். நீர் எவ்விதஉருவமுள்ளவரென்று உம்மைத்தெரிந்துகொள்ள விரும்பு கிறேன்' என்றுகேட்டார். பிறகு, அக்னிபகவானுனவர் சிரித் துக்கொண்டு முனிவரைநோக்கி, 'ப்ராம்மணரே ! நான் மிகப்பெரிய வனுமல்லேன். மிகச்சிறந்தவரே ! அனந்தனுமல்லேன். முனிகளிற் சிறந்தவரே ! எனக்குக் காரணமானரூபமாவதுவோ அதைக்கேளும்' என்றுசொன்னான். பிறகு, பேசுகிறவர்களிற்சிறந்தவரான அந்தநாரத ரானவா, யோகமுறைப்படியே அறியப்பட்ட அந்தரூபத்துல ப்ரவே சிதது ரூபாத்மாவைநமஸ்கரித்து, 'அழிவில்லாதரூபாத்மாவே ! நீ ஆச்சர்யமானவனும் பாக்யம்பெற்றவனுமாயிருக்கிரயம். நீ அனந்த னும் மிகப்பெரியவனுமாயிருக்கிரயம். நீ எவ்விதஉருவமுள்ளவனெ ன்று உன்னைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்றுகேட்ட

னர். ரூபாத்மாவானது சிரித்துக்கொண்டு அந்தமுனிவரைநோக்கி, 'ப்ராம்மணரே ! வாயுவானது எனக்குக்காரணமாயிருக்கிறது. முனிகளிற்சிறந்தவரே ! அதைக் கேளும். அந்தவாயுவானது என்னை விடமிகப்பெரிதும் அனந்தமும் அதிகபலமுள்ளதும் சக்தியுள்ளது மாயிருக்கிறது' என்று விடைஅளித்தது. முனிகளில்மிகச்சிறந்தவரும் யோகஸித்திபெற்றவரும் பெரியயோகியும் ஞானம் விசேஷ ஞானம்இவைகளின்கரையைடைந்தவரும் பூஜ்யருமான அந்தநாரத ரானவர் வாயுவைநமஸ்கரித்து, 'அழிவில்லாதவாயுவே ! நீ ஆச்சர்யமாயும் பாக்யம்பெற்றவனாயுமிருக்கிராய். நீ அனந்தனும் மிகப்பெரிய வனுமாயிருக்கிராய். நீ எவ்வித உருவமுள்ளவனென்று உன்னைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்கேட்டனர். பிறகு, வாயுவானது முனிகளிற்சிறந்தநாரதரைநோக்கி, 'பூஜ்யரே ! இப்பொழுது எனக்குக்காரணமான ஸ்பர்சாத்மாவைக் கேளும். அது என்னைவிட மிகப்பெரிதும் அனந்தமும் சக்தியுள்ளதுமாயிருக்கிறது' என்று சொல்லிற்று. பிறகு, இந்த வாயுவின்வசனத்தைக்கேட்டு அந்தநாரத ரானவர் ஸ்பர்சாத்மாவைநோக்கி, 'அழிவில்லாத ஸ்பர்சாத்மாவே ! நீ ஆச்சர்யமுள்ளவனும் பாக்யம்பெற்றவனுமாயிருக்கிராய். நீ அனந்தனும் மிகப்பெரியவனுமாயிருக்கிராய். நீ எவ்வித உருவமுள்ளவனென்று உன்னைத்தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்று கேட்டனர். அந்த நாரதருடைய வசனத்தைக்கேட்டு ஸ்பர்சாத்மாவானது முனிவரைநோக்கி, 'ப்ராம்மணரே ! நான் மிகப்பெரியவனுமல்லேன். மிகச்சிறந்தவரே ! அனந்தனும் அல்லேன். முனிகளிற்சிறந்தவரே ! என்னைவிட மிகப்பெரிதும் எல்லாவுலகங்களையும் வ்யாபித்ததும் அழிவில்லாததும் எனக்குக்காரணமுமான அந்த ஆகாசத்தைக் கேளும்' என்று சொல்லிற்று. வாக்யங்களைக்கேட்பதில் ஸமர்த்தரும் ஸ்ரீமானுமான நாரதரானவர் அந்தவசனத்தைக்கேட்டு ஆகாயத்தி னருகிறசென்று நமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, 'அழிவில்லாதஆகாசமே ! நீ ஆச்சர்யமும் பாக்யம்பெற்றவனுமாயிருக்கிராய். நீஅனந்தனும் மிகப்பெரியவனுமாயிருக்கிராய். நீ எவ்வித உருவமுள்ளவனென்று உன்னைத்தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்று வினவினர். ஆகாசமானது சிரித்துக்கொண்டு அந்தமுனிவரேஷ்டரைநோக்கி, 'ஓ ! ப்ராம்மணரே ! நான் மிகப்பெரியவனல்லேன். சப்தமானது எனக்குக்காரணமாகிறது. முனிகளிற்சிறந்தவரே ! அது என்னைக்கா டிலும் மிகப்பெரிது. அதைக்கேளும்' என்று சொல்லிற்று. பிறகு, 'ஆராயத்திலபுருந்து உயிர்மெய்யெழுத்துக்களுடன்

கூடிபதும் பலகாரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மிகக்ரஹஸ்யமும் (உலகத்திற்குக்) காரணமும் அழிவில்லாததும் வேதமென்று கூறப்படுவதுமான சப்தாத்மாவைக் கண்டார். கண்டு, 'அழிவில்லாத சப்தாத்மாவே! நீ ஆச்சரியமும் பாக்கியம் பெற்றதுமாயிருக்கிறாய். நீ அனந்தமும் மிகப்பெரிதாமாயிருக்கிறாய். நீ எவ்வித உருவமுடையாயென்று உன்னைக்கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று கேட்டனர். வேதாத்மாவானது முனிஸ்ரேஷ்டரான நாரதரை நோக்கி, 'முனிகளிற்கிறந்தவரே! என்னைக்காரணமாகக்கொண்டு ப்ரம்மதேவரானவர் யாவையும் அறிந்திருக்கிறார். நான் ப்ரம்மதேவரின் புத்திஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கிறேன். ஆகையால், தாமரைமலரில் பிறந்தவரான ப்ரம்மாவானவர் என்னைவிட மிகப்பெரியவரும் பெரியபுத்தியுள்ள வருமாயிருக்கிறார். முனிகளிற்கிறந்தவரே! எல்லாக்காரணங்களுக்கும் காரணரான அந்தப்ரம்மதேவரைக் கேளும்' என்று சொல்லிற்று. பிறகு, முனிஸ்ரேஷ்டரான நாரதர் ப்ரம்மலோகம் சென்று ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களால் ஸேவிக்கப்படுகிறவரும் மஹாத்மாவும் திக்பாலர்களாலும் தேவக்கூட்டங்களாலும் ஸமுத்திரங்களாலும் நதிகளாலும் ஐந்து பூதங்களின் தத்துவங்களாலும் மலைகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் அப்ஸரஸுகளாலும் ஜ்யோதிக்கூட்டங்களாலும் ஸதுதிருளாலும் ஸ்தோமங்களாலும் க்ரஹங்களாலும் ஸ்தோபங்களாலும் வேதங்களாலும் ¹ ஆரதிக்கப்படுகிறவரும் உலகங்களுக்குப்பதியும் பரத்தினும்பரரும் நான்குமுகங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் உலகங்களுக்கொஸ்வரரும் ஹிரண்யகர்ப்பருமான ப்ரம்மதேவரை நமஸ்கரித்து வீணக்கத்துடன் கைகட்டிநின்று அவரை நோக்கி, 'அழிவில்லாதப்ரம்மதேவரே! நீர் ஆச்சரியராயும் பாக்கியம்பெற்றவராயுமிருக்கிறீர். நீர் அனந்தரும் மிகப்பெரியவருமாயிருக்கிறீர். நீர் எவ்வித உருவமுள்ளவரென்று உம்மைத்தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டு எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரும் பூஜ்யருமான ப்ரம்மதேவரானவர் சிரித்துக்கொண்டு நாரத முனிவரை நோக்கிக் கர்மங்களுக்குமுலமான (அஜ்ஞானத்தை) விலக்கத்தக்க இவ்வசனத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினார். 'ப்ரம்மணரே! நான் மிகப்பெரியவனுமல்லேன். மிகப்பூஜ்யரே! அனந்தனுமல்லேன். எனக்கும் எல்லா உலகங்களுக்கும் பதியாயிருப்பவரும் மிகப்பெரியவரும் எல்லா உலகங்களையும் ரக்ஷிக்கிறவருமாயிருப்பவர் நந்தகோபரின் குலத்தில் கோபகுமாரர்களால் சூழப்பட்டிக் கோபாலவேஷத்

துடன் இருக்கிறார். அவர் என் உருவத்தையடைந்து உலகங்களின் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறார். ஸ்ரீமானான அவர் ஈசான உருவத்தையடைந்து ஸம்ஹரிக்கிறார். இந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் தம் உருவத்துடனிருந்துகொண்டு எப்போதும் பரிபாலிக்கிறார். அந்தஹரியானவர் எனக்குக்காரணர். ஒ ! முனிஸ்ரேஷ்டரே ! அந்தஹரியைக் கேளும். அவர் அனந்தரும் மிகப்பெரியவருமாகிறார்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, ரிஷிகளில் பெரியவரும் பூஜ்யருமான நாரதரானவர் பிரம்மலோகத்திலிருந்து இறங்கி நந்தகோபரின் குலத்திலிருப்பவரும், உலகங்களுக்குப்பதியும், சிறுவர்களுக்குரிய விளையாட்டில் பற்றுள்ளவரும், கன்றுக்கூட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், (அவைகளை) ஊட்டவிட்டபின் கட்டுகிறவரும், புழுதிகளால் அழுக்கடைந்தமுகமுள்ளவரும், சிறந்தவரும், ஒடுகிறவர்களும் நகைக்கிறவர்களும் கூத்தாடுகிறவர்களும் கையைக்கொட்டுகிறவர்களும் வேணுகானம் செய்கிறவர்களுமான பலபேர்களால் நான்குபுறத்திலும் சூழப்பட்டவருமான இந்தக்ருஷ்ணருபியாயிருக்கும் விஷ்ணுபகவானைக்கண்டு நமஸ்கரித்து இந்தப்பகவானேநோக்கி, 'நீர் ஆச்சர்யரும் பாக்கியம்பெற்றவருமாயிருக்கிறீர் ; அனந்தரும் மிகப்பெரியவருமாயிருக்கிறீர் ; (யாவற்றையும்) அறிகிறவரும் அழிவில்லாதவருமாயிருக்கிறீர். உம்மை எவ்வித உருவமுள்ளவரென்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்று கேட்டார். பிறகு, பகவானானவர் நகைத்து நாரதரைநோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினார். 'என்னைவிட மிகச்சிறந்தது ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம் என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. என்னைவிட மிகப்பெரியது வேறொன்றுமில்லை. நானே மிகப்பெரியவன். ஆகாயத்திலிருந்துகொண்டும் முதலில் நானே உனக்குச்சொன்னேன், ஒருமனிதனும் என்னை அறிகிறானில்லை, என்னுடையமாயையை மீண்டிசெல்லவது கடினம். வேறிடத்தில்பறநிலலாதபக்தியுள்ள யோகிகள் என்னை அறிகிறார்கள். நீ எனக்குப் பிரியனும் பக்தனுமாயிருக்கிறாய். நீ என்னுடைய தத்வத்தைப் பார். எந்தஞானத்தால் தத்வத்தை அறிவாயோ அந்தஞானத்தை உனக்கு அளிக்கிறேன். 1 என்னை அறிய உபாயமான யோகத்தில் பற்றுள்ள மனமுடையவர்களும் பக்தியுள்ளவர்களான மந்தவர்களுக்கும் திவ்யஜ்ஞானத்தைக் கொடுக்கிறேன். அந்தஞானத்தால் அவர்கள் என்னுடையபதத்தை அடைகிறார்கள்' என்று சொன்னார். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, ஸ்ரீஹரியானக்ருஷ்ணபகவான் நந்தகோபருடைய வீட்டில் சேர்ந்தார்.

1 ஒருஸ்ரீலோகம் விடப்பட்டது.

அரசனே! மிகஉத்தமமான விஷ்ணுவின் இந்தத்தத்வம் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. மிக்கபூஜ்யனே! நீ, 'ஸ்ரீக்ருஷ்ண!' என்றுஜபித்துக்கொண்டு நீண்டகண்களுள்ள இந்தப்பகவானைப் பஜனம்பண்ணு. என்னையும் அவ்வாறே உன்னையும் மோகிக்கும்படிசெய்துகொண்டு இந்தப்பகவான் என்னால் சொல்லப்படுகின்றவைகளைக் கேட்கிறார். மஹாபாஹுவே! தர்மாத்மாவான பகவான் பக்தர்களைரக்ஷிக்கிறார். (இதில்) வேறுவிதமில்லை" என்று சொன்னார்.

இருநூற்றப்பத்தாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர், மனிதன் மரணகாலத்தில் ஜபிக்கத்தக்க மந்திரத்தை நாரதருக்கு உபதேசித்தது.)

புதிஷ்டிசர், "பிராமஹரே! ப்ராஜ்ஞர்களிற்பெரியவரே! எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தரே! தத்வத்தைவிசாரிப்பவர்களும் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களுமாயிருப்பவர்களுக்கு மரணகாலத்தில் ஜபிக்கவேண்டியது எது? குருக்களில்பிகச்சிறந்தவரே! மரணகாலம் வரும்பொழுது எதைநினைப்பவன் உத்தமமான ஸ்திதியைப் பெறுவான்? இதை உண்மையாய்க் கேட்கவும்கேட்கிறேன்" என்று கேட்க, பீஷ்டர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"சூற்றமறவனே! உன்னால் கேட்கப்பட்ட கேள்வியானது நுணுக்கமானதும் நண்மையானதும் உனக்குத்தகுதியானதுமாயிருக்கிறது. அரசனே! முன்காலத்தில் நாரதரால்கேட்கப்பட்டதைக் கவனத்துடன்கேள். நாரதரானவர் முன்காலத்தில் ஸ்ரீவத்ஸம்என்ற அடையாளமுள்ளவரும் உலகத்திறகுக்காரனரும் உலகத்திற்கு ஸாக்ஷியும் அழிவில்லாதவரும் தேவருமான ஸ்ரீநாராயணரைக் கேட்கத்தொடங்கினார். 'அழிவில்லாததும் ப்ரகிருதியைவிடவேறானதும் குணங்களில்லாததும் உத்தமமானபகமும் ப்ரம்மதேவருக்குப் பாரணமான தாமரைமலருக்கு உற்பத்திஸ்தானமுமான பரப்ரம்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிமென்று சொல்லுகிறார்கள். சென்றவைகளுக்கும் வருபவைகளுக்கும் ஈசரான பகவானே! நம்பிக்கையுள்ளவர்களும் இந்நிரியங்களைவென்றவர்களும் பங்ஷ்யுள்ளவர்களும் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களுமான யோகிகளால் நீர் எவ்விதம் த்யானம்பண்ணத்தக்கவராகிறீர்? மனிதன் ஒவ்வொருநாளும் காலே

யில்எழுந்திருந்து எந்தஜபதஜைஜபிக்கவேண்டும்? பெரியதேஜஸுள் ளவரே ! மரிக்கும்பொழுது விசேஷமாய் எதை ஸ்மரிக்கவேண்டும் ? ஸமாதியிலிருந்துகொண்டு எவ்விதம் த்யானம்செய்யவேண்டும் ? ஸாதனமானதவத்தை நீர் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார். நாரதர்சொல்லியதைக்கேட்டு, தேவர்களுக்குாசரும் வரங்களை அளிப்பவரும் பிரபுவுமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான் அவரைநோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

‘மனிதன் மரணகாலத்தில் எதைஜபித்து என்னுடையரூபத்தையடையத்தக்கவனாகிறானோ அந்தத்திவ்யமான அனுஸ்மருதியை இப்பொழுது உனக்குச்சொல்லுகிறேன், நாரத ! முதலில் ஓங்காரத்தையுச்சரித்துப் பிறகு என்னை நமஸ்கரித்து ஒரேமனமுள்ளவனும் பரிசுத்தனுமாயிருந்துகொண்டு, ‘ஓம் நமோபகவதேவாஸுதேவாய’ என்னும் இந்தமந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும்’ என்றுசொன்னார். இவ்விதம்சொல்லக்கேட்டநாரதரானவர்நமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு எல்லாத்தேவர்களுக்கும்ாசரும் வ்யாபகரும் ஸர்வாத்மாவும் ப்ரபுவுமான ஸ்ரீஹரியைநோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினார். ‘அழிவில்லாதவரும் சார்வதரும் உலகங்களைப்படைக்கும்தேவரும் புருஷர்களில்உத்தமரும் குறைவில்லாதவரும் பரமபதருபியுமான ஸ்ரீஹரியை அஞ்சலிசெய்துகொண்டு சரணமடைகிறேன். புராதனரும் ப்ரபுவும் அழிவில்லாதவரும் உலகங்களுக்குஸாக்ஷியும் தாமரைக் கண்ணரும் அடியார்களுக்கன்பரும் ஈசருமான ஸ்ரீவிஷ்ணுவைச் சரணமடைகிறேன். உலகங்களுக்குநாதரும் ஆயிரங்கண்களுள்ளவரும் ஆச்சர்யரும் பரமபதருபியும் சென்றதுவருவதுநிகழ்வது இவைகளுக்குப்ரபுவுமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானே நான் சரணமடைகிறேன்.எல்லாஉலகங்களையும் படைப்பவரும் முடிவில்லாதவரும் எல்லாவிடத்திலும்முகமுள்ளவரும் இந்த்ரியங்களுக்குாசரும் உண்மைப்பொருளும் அழிவில்லாதவருமான ஸ்ரீபத்மநாபரைச் சரணமடைகிறேன். ஹிரண்யகர்ப்பரும் பூசர்ப்பரும் அம்ருதரும் ப்ரத்திலும் பாரும் ப்ரபுவுக்கும்ப்ரபுவும் ஆதியுமந்தமுமில்லாதவரும் ஸூர்யனுடைய ஒளிபோன்றஒளியுள்ளவருமான அந்தஹரியைச் சரணமடைகிறேன். ஆயிரம்தலையுள்ளவரும் மஹரிஷியும் உண்மையாய்ப்பாவிக்கப்படுகிறவரும் ஸூக்ஷ்மரும் அசைவற்றவரும் சிறந்தவரும் அபயமளிப்பவருமான புருஷரைச் சரணமடைகிறேன். புராணரிஷியும் யோகருபியும் ஸாதனரும் எல்லாததத்வங்களுக்கும் இருப்பிடமும் நிலைபெற்றவரும் ஈசருமான நாராயணரைச் சரணமடைகிறேன்.

எவர் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ப்ரபுவோ, எவரால் இவ்வுலகெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ மேலானவர்களுக்கும் கீழானவர்களுக்கும் குருவும் தேவருமான அந்தவிஷ்ணுபகவான் எனக்கு அனுக்ரஹம்செய்யவேண்டும். ஸனாதனரும் தாமரைமலரைக்காரணமாகக் கொண்டவருமான ப்ரம்மதேவர் எவரிடமிருந்து உண்டானாரோ ப்ரம்மதேவருக்குக் காரணரும் விஸ்வரூபியுமான அந்தவிஷ்ணுபகவான் எனக்கு அனுக்ரஹம்செய்யவேண்டும். முன்பு ப்ரளயம்வந்தபொழுது ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் நாசமடைந்து ப்ரம்மாபுத்தலானவர்கள் லயமடைந்து மேலானதும் கீழானதுமான உலகம்நாசமடைந்து ஐந்தாழ்தங்கள்வரையிலுமுள்ள உலகத்திற்கு அழிவுண்டானபொழுதும் ப்ரகிருதிஸம்பந்தமில்லாதவரும் மஹானும் விஸ்வரூபியுமான எந்தப்பகவான் ஒருவராயிருந்தாரோ அந்தவிஷ்ணுவானவர் எனக்கு அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும். ¹நான்குகளாலும் நான்குகளாலும் இரண்டுகளாலும் ஐந்துகளாலும் திரும்பவும்இரண்டுகளாலும் எவர் ஹோமம்செய்து த்ருப்திசெய்விக்கப்படுகிறாரோ அந்த விஷ்ணுவானவர் எனக்கு அனுக்ரஹம்செய்யவேண்டும். பர்ஜன்யரூபியும் பூமியும் ஒஷதியும் காசுமும் தர்மமும் க்ரியையும் அக்ரியையும்குணங்களுக்கு இருப்பிடமுமான அந்தப்பொன்வரணமுள்ள வாஸுதேவரானவர் எனக்கு அனுக்ரஹம்செய்யவேண்டும். அக்னி சந்த்ரன் ஸூரியன் நக்ஷத்ரங்கள் ப்ரம்மாருத்ரர் இந்த்ரன் யோகிகள் இவர்களுடைய ஒளிகளை எவர் விளங்கச்செய்கிறாரோ அந்தவிஷ்ணுவானவர் எனக்கு அனுக்ரஹம்செய்யவேண்டும். யோகங்களுக்கு ஸ்தானமாயிருப்பவரே! எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்தானமாயிருப்பவரே! வரமளிப்பவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். ஒ! யஜ்ஞகர்ப்பவரே! ஹிரண்யாங்கரே! ²ஐந்து யஜ்ஞரூபியே! உமக்கு நமஸ்காரம். ³என்குமூர்த்தியுள்ளவரே! பரந்தாமரே! லக்ஷ்மீநிவாஸரே! பெரியோர்களாலுஜ்ஜிக்கப்பட்டவரே! எல்லாவற்றிற்குமிருப்பிடமானவரே! ப்ரதானத்தையுண்டிபண்ணினவரே! வாஸுதேவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். பிறப்பில்லாதவரும் தன்பரில்லாதமார்க்கரூபியும் மூர்த்தியில்லாதவரும் உலகத்தைத் திருமேனியாகவுடையவருமானவரே! விசித்திரமான உலகங்களைப்

¹ ஆப்ராவய, அஸ்துஸ்ரொஷ்ட, யஜ, யேயஜாமஹே, வஷ்ட என்ற ஐந்தாமந்த்ரங்களை இவ்விடத்தில் முறையே பொருள்களாகக்கொள்க.

² தேவயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், மனுஷ்யயஜ்ஞம், ப்ரம்மயஜ்ஞம், சூதயஜ்ஞம் என்பன.

³ ஸங்கர்ஷணர் ப்ரத்யும்னா வாஸுதேவா அநிருததர்.

படைப்பவரே! ¹ஐந்துகாலங்களையும் அறிந்தவரே! ஞானக்கடலே! உமக்கு நமஸ்காரம். காணப்படும் உலகமானது அவ்யக்தத்தி லிருந்து பிறப்படைந்திருக்கிறது. அந்த அவ்யக்தத்தைவிட எவர் மேலானவரும் அழிவில்லாதவருமாயிருக்கிறாரோ எவரைவிட வேறு பரமில்லையோ அவரை நான் சரணமடைந்தவனாயிருக்கிறேன். ப்ர தானமல்லாதவரும், மஹானும், அறிவுள்ளவனும் உத்தபத்தியில்லாத வனுமான ²புருஷனல்லாதவரும், இவ்விரண்டிற்கும் மிகவும் மேலான வருமாய் எவர் இருக்கிறாரோ அவரைச் சரணமடைந்தவனாகிறேன். ப்ரம்மா ாசானர் முதலியவர்கள் எந்தப்ரபுவப்பறறி எப்பொழுதும் சிந்திப்பவர்களாயிருந்தும் நிச்சயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ அவரைச் சரணமடைந்தவனாகிறேன். இந்திரியங்களை வென்றவர்களும் ஞானத்தையும் த்யானத்தையும் மிகப்பெரியனவாகக்கொண்டவர்களு மான மஹாத்மாக்கள் எவரையடைந்து திரும்புகிறார்களில்லையோ அவரைச் சரணமடைந்தவனாகிறேன். எந்தப்ரபுவானவர் உலகமனைத தையும் தமது ஓர் அம்சத்தால வ்யாபிததுக்கொண்டிருக்கிறாரோ அறி யத்தகாதவரும் குணங்களில்லாதவரும் நிதயருமான அந்தப்ரபுவைச் சரணமடைந்தவனாகிறேன். எவர் சந்தரன் ஸூர்யன் அக்னிஎன்ற தே ஜோருபியாயும் நக்ஷத்ரமென்ற தேஜோருபியாயும் ஆகாயத்திலிளங்கு கிறாரோ அந்தமஹாத்மாவானவர் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். குணங் களுக்கு ஆதியும் குணமில்லாதவரும் முதலிலிருப்பவரும் லக்ஷ்மி யுடன்கூடியவரும் உத்தபத்தியில்லாதவரும் அறிவுள்ளவரும் ஸூக்ஷ் மரும் எல்லாவிடத்திலுமிருப்பவரும் யோகியுமான அந்தமஹாத்மா வானவர் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். ஸாங்க்யர்களும் யோகிகளும் மற்று முள்ளவிததிபெற்றபெரியரிஷிகளும் எவரை அறிந்து முக்தி அடைகி ரார்களோ அந்தமஹாத்மாவானவர் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். இந்திரி யங்களுக்குப் புலப்படாதவரும் நியந்தாவும் சிந்தைக்கு எட்டாதவரும் கார்யகாரணங்களைவிட வேறானவரும் (ஒரிடத்திலும்) இருப்பில்லாத வரும் ப்ரக்ருதியைவிட மிகச் சிறந்தவருமான அந்தமஹாத்மாவானவர் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். எவர் சேஷத்ரஜ்ஞராயிருந்துகொண்டு ஐந்து (இந்திரியங்களென்ற) முகங்களால் ஐந்துவிதமாய் ப்ரக்ருதியை அனுப விக்கிறாரோ, மஹானானவா குணங்களையும் அனுபவிக்கிறாரோ அந்த மஹாத்மாவானவர் அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். ஸூர்யனுடையமத்

¹ அத்யதனம் அனத்யதனம் என்று இரந்தகாலம் இரண்டு, நிகழ்காலம் ஒன்று, அத்யதனம் அனத்யதனம் என்று வராம்காலம் இரண்டு ஆக ஐந்து.

² ஜீவன்.

தியில் சந்த்ரனிருக்கிறான். அந்தச்சந்த்ரனுடையநடுவில் ஐந்துபூதங்
களைவிட வேறான எந்தத்தேஜஸ்விளங்குகிறதோ அந்தத்தேஜோரூபி
யான மஹாத்மா அனுகரஹிக்கட்டும். ஓ! ஸர்வரூபியே! எல்லா
விடத்திலும் கண்களும் தலைகளும் முகங்களுமுள்ளவரே! எல்லா
விடத்திலும் உமக்கு நமஸ்காரம். விகாரமில்லாதவரே! உமக்கு
நமஸ்காரம். நீர் ஸாக்ஷியும் கேஷத்ரம் என்றசரீரத்தில நிலைபெற்ற இரு
ப்புள்ளவருமாயிருக்கிறீர். இந்த்ரியங்குகளின் வழியைக்கடந்த உருவ
முள்ளவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். நீர் காணப்படும் அடையாளங்க
ளால் அறியப்படுகிறவரல்லீர். உம்மை எவர்கள் அறியவில்லையோ
அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் ஸஞ்சரிப்பார்கள். காமத்திலிருந்தும்கோப
த்திலிருந்தும் விடுபட்டவர்களும் நேசமும் பகையுமற்றவர்களும்
பக்தர்களைப்பூஜிப்பவர்களும் மறுபிறப்பில்லாதவர்களுமான ப்ராம்
மணர்கள் உம்மை அறிகிறார்கள். ஏகாந்தபக்தியுள்ளவர்களும்ஸுகம்
துக்கமுதலிய த்வந்த்வங்களிலிருந்து விடுபட்டவர்களும் நிஷ்காம
மாயக்கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களும் ஞானதீயீயாவ கர்மங்களை எரித்த
வர்களும் விசேஷமாய் த்யானம்செய்கிறவர்களுமாயிருப்பவர்கள் உம்
மை அடைகிறார்கள். சரீரத்திலிருப்பவரும் சரீரமில்லாதவரும்எல்லா
பராணிகளிடத்திலும் ஸமமாயிருப்பவருமானஉம்மைப் புண்யபாவங்
களிலிருந்துவிடுபட்டவர்களான பக்தர்கள் அடைகிறார்கள். மாயை
யும் புத்தியும் அஹங்காரமும் மனமும் ஐந்துபூதங்களும் இந்த்ரி
யங்களும் உம்மிடத்திலிருக்கின்றன. அவைகளில நீர் இருக்கின்றீர்.
(உண்மையில்) அவைகளில நீர் இல்லை. அவைகளும் உம்மிடத்தி
லில்லை. அவர்கள் ஐயத்தையும் ஃபதத்தையும் பலவாயிருத்தலையும்
தெரிந்துகொள்ளுகிறார்களோ அவர்கள் பரததையடைகிறார்கள். நீர்
எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமாயிருக்கிறீர். உமக்குப்பகையுள்ள
வனுமில்லை. நேசமுள்ளவனுமில்லை. நான் மனம்வேறிடத்தில்தென்
லாத பக்தியுடன் ஸமமாயிருக்குந்தன்மையை விரும்புகிறேன். ஸூ
வரமும் ஜங்கம்முமான லுந்தஉலகம்யாவும் நான்குவிதமானப்ராணிக்
கூட்டமும் உம்மால் (உண்டிபண்ணப்பட்டு)நூலில்மணிக்கூட்டங்கள்
போல அவை உம்மிடத்திலேயே கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நீர்
படைக்கிறவரும் புஜிக்கிறவரும் கூடஸ்தரும் அதத்வமும் ததவ
மென்று பெயருள்ளவருமாயிருக்கிறீர். அகர்த்தாவும் காபணரும்
அசைஎல்லாதவரும் சரீரத்திலவேறானவருமாயிருக்கிறீர். உமக்குப்
பூதங்களில் ஸம்பந்தமில்லை. நீர் பூதங்களென்றபெயருள்ளுகளின்குணங்

களைவிட மேலானவர். அஹங்காரத்துடனும் புத்தியுடனும் மூன்று குணங்களுடனும் உமக்கு ஸம்பந்தமில்லை. மோக்ஷத்திற்குரிய தர்ம முமில்லை. முயற்சியுமில்லை. பிஷியுமில்லை. எங்குமிருப்பவரே! ஜராமரணங்களிலிருந்து விடுபடவேண்டி உம்மைச் சரணமடைந்திருக்கிறேன். ஓ! ஜகந்நாதரே! நீர் ஈஸ்வரராயிருக்கிறீர். ஆகையால், சிறந்தவரென்று கூறப்படுகிறீர். தேவரே! தேவர்களுக்கீசரே! பக்தர்களுக்கு எதுவும்தமோ அதை நீர் சிந்திக்கவேண்டும். எவ்வகைகளுடனும் இந்தரியங்களுடனும் எனக்குத் திரும்பவும் சேர்க்கை வேண்டாம். மனமானது பூமியையடையட்டும். அவனிதம் ஸமானது ஜலத்தையடையட்டும். ரூபமானது அக்னியையடையட்டும். ஸ்பர்சமானது வாயுவையடையட்டும். சப்தமானது ஆகாயத்தை அடையட்டும். மனமானது அஹங்காரத்தையடையட்டும். இந்தரியங்களும் சம்தம்காரியங்களில் செலலட்டும். பூமியானது ஜலத்தை அடையட்டும். ஜலம் அக்னியையும், அக்னி வாயுவையும், வாயு ஆகாயத்தையும், ஆகாயம் மனத்தையும் அடையட்டும். எல்லாப்ராணிகளுக்கும் அன்வேகத்தையுண்டிண்ணும் மனமானது அஹங்காரத்தை அடையட்டும். ஓ! அச்சுதரே! பிறகு, அஹங்காரமானது புத்தியையும் புத்தியானது ப்ரதானத்தையும் அடையட்டும். ப்ரதானமானது தன்னிலையையடைந்து குணங்களின் ஸமமானநிலையில் இருக்கும்போது எல்லாஇந்திரியங்கள்விருந்தும் குணங்கள்விருந்தும் பூதங்களிலிருந்தும் நான் விலகுவேன். (உலகங்களுக்குப்) பிதாவே! ப்ரகிருதிஸம் பந்தமற்றதான உமது பரமபதத்தை நான் விரும்புகிறேன்! எனக்கு உம்முடன் ஏகீபாவமுண்டாகட்டும். எனக்குத் திரும்பவும் பிறப்பு வேண்டாம். உம்மிடத்தில் புத்தியுள்ளவனும் உம்மிடத்தில்சென்றப்ராணனுள்ளவனும் உம்மிடத்தில் பக்தியுள்ளவனும் உம்மைமிகமுகயமாகக்கொண்டவனுமான நான் மரணம்வரும்பொழுது உம்மையே நினைக்கவேண்டும். முன்சீரததால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட நோய்கள் என்னை அடையட்டும். துக்கங்களும் துன்பப்படுத்தட்டும். என்னுடையகடன் என்னை விடவேண்டும். தேவர்களுக்கீசரே! உம்மைத்தியானிக்கிறேன். எனக்குத் திரும்பவும் பிறவிவேண்டாம். ஆகையால், கர்மங்களென்ற கடனானது எனக்கு வேண்டாமென்று சொல்லுகிறேன். முன்பிறவியில் சேர்க்கப்பட்டவ்யாதிகளையாவும் என்னை வந்து

¹ அடையட்டும், நான் கடனில்லாதவனாகி ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் அந்தப் பரமபதத்தை அடையவிரும்புகிறேன் ' என்று சொன்னார்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லத்தொடங்கினார். 'ஐந்துகர்மேந்த்ரியங்களையும் ஐந்துஞானேந்த்ரியங்களையும் நன்றாய் அடக்கிப் பத்துஇந்த்ரியங்களையும் மனத்திலும் மனத்தை அஹங்காரத்திலும் அஹங்காரத்தைப் புத்தியிலும் புத்தியை ஆதமாவிலும் எவன் லயிக்கச்செய்கிறானோ பூஜ்யனான அந்தப்புருஷனுக்கு நானும் எனக்கு அவனும் எப்பொழுதுமிருக்கிறவர்களாகிறோம். நான் அவனுக்குக் காணாமல் போகிறவன்ல்லேன், அவனும் எனக்குக் காணாமல் போகிறவன்லலன். புத்தியையும் பொறிகளையும் அடக்கிக்கொண்டு பார்க்கவேண்டும், பாத்திலும் பரமானபொருளைப் புத்தியால் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்வுலகமெல்லாம்வியாபித்திருக்கிற நான் எவனுக்கு, 'இவர் என்னுடையவர்' என்று புலப்படுகிறேனோ அவன் தன்புத்தியால் ஆத்மாவில்பற்றுதலடைந்து பரமாத்மாவைநினைப்பான். பிறகு, புத்தியையும்விட மேலானஸ்வரூபத்தை அறிந்து நிரும்பவும் பிறவியை அடையமாட்டான். மரணஸமயம்வரும்பொழுது எவன் என்னை இவ்விதம்நினைக்கிறானோ அவன் பாவமானஒழுக்கமுள்ளவனானாலும் சிறந்தகதியைப் பெறுவான். விஷ்ணுவைப்பற்றியதும் திவ்யமுமான 'ஓம்நமோபகவதேதஸ்மை தேஹிநாம்பரமாத்மநே;நாராயணய பக்தாநாம் ஏககிஷ்டாய சாஸுவதே' என்கிற இந்த ஆனுஸ்மருதியை, படித்திருந்தாலும் எழுந்திருந்தாலும் மிகவும்கவனத்துடன் படிக்கவேண்டும்; எங்கிருந்தாலும் நன்றாய் அப்யஸிக்கவேண்டும். பெளர்ணமாவியிலும் அமாவாஸ்யையிலும் துவாதசியிலும் விசேஷமாகப்படிக்கவேண்டும். ஸ்ரத்தையுள்ளவர்களான என்னுடைய பக்தர்களுக்கும் விசேஷமாகக்கேட்கும்படி செய்யவேண்டும். அவ்விதமனிதன் யாகம் தானம் தவம் என்றகர்மங்களை அஹங்காரத்தையடைந்துசெய்காலும் அதன்பயனையும் மறுபிறவியையும் அடையமாட்டான். பித்ருக்களையும் நேவர்களுக்கும் பூஜிப்பவனும் ஜபிப்பவனும் ஜோமம்செய்கிறவனும் பவியைக்கொடுக்கிறவனும் அக்னியை ஜ்வாலையெய்கிறவனுமான எவன் என்னேநினைக்கிறானோ அவன் சிறந்தகதியையடைவான். பிராணிகளுக்கு யாகமும் தானமும் தவமும் பரிசுததமானவை;ஆகையால், ஆசையற்றவனாகி யாகத்தையும் தானத்தையும் தவத்தையும் செய்யவேண்டும். ஓ! நாரத! சிரத்தையுள்ளவனும் என்னுடைய

பக்தனுமான எவன் நமஸ்காரமென்றுமட்டில், சொல்லுகிறானே சண்டாளனானவனும் அவனுக்கு அழிவில்லாத உலகம் உண்டாகும். ஸ்ரீ த்தையுள்ளவர்களும் அடங்கிய மனமுள்ளவர்களும் என்னை அடித்த வர்களுமான எந்தப்பக்தர்கள் விதியைமுன்னிட்டு என்னைப் பூஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் என்னை அடைகிறார்களென்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? இவ்வுலகில் கர்மங்கள் உறபத்தியும் நாசமுமுள்ளவைகளாகும். என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவன் மோக்ஷமடைவான். தேவரிஷியே! ஆகையால், நீ எப்பொழுதும் சோம்பலில்லாமல் என்னையே த்யானம்பண்ணு; அதனால், வித்தியையடைவாய்; என்னுடைய பக்ததையும் காண்பாய். அழிவில்லாதவனுக்கு ஞானத்தையும் தர்மோபதேசத்தையும் அளிக்கிறவனுடையபயனுக்குப் பூமிமுழுமையையும் தானம்செய்வதாலுண்டாகும் பயனும் சரியானகன்று. ஆகையால், பிறவியென்னும்பந்தத்தாலுண்டாகும்பயத்தை விலக்கத்தக்க ஞானத்தை ஸாதுக்களுக்கு அளிக்கவேண்டும். மனிதர்களிற சிறந்தவனே! இவ்விதம் அளிப்பதால் ஸ்ரேயஸையும் வீர்யத்தையும் அடைவான். எவன் பத்துலக்ஷம் அஸ்வமேதயாகங்களைச் செய்கிறானோ அவனும் என்னுடையபக்தர்களால் எந்தப்பதம் அடையப்படுகிறதோ அந்தப்பதத்தை அடையமாட்டான்' என்று சொன்னார்.

நல்லவ்ரதமுள்ளவனே! இவ்விதம் முன்காலத்தில் நாரதரென்னும் அந்தத்தேவரிஷியால் வினவப்பட்ட இந்தப்பகவான் எதை உபதேசித்தாரோ அது உனக்குச்சொலலப்பட்டது. நீயும் ஒரேமனமுள்ளவனாயிருந்துகொண்டு குணங்களைக்கடந்துகிறதும், அநியத்தக்கப்பொருளை த்யானம்பண்ணு; அழிவில்லாதபரமாத்மாவை முழுமனத்துடனும் பஜனம்பண்ணு. ஸ்ரீநாராயணரால் சொல்லப்பட்ட துவ்யமான இந்தவசனத்தைக் கேட்டபின் நாரதரானவர் தேவரிடத்திலமிக்கபக்தியுள்ளவராகி ஒரே உறுதியானநிலையையடைந்தார். ரிஷியும் தேவருமான ஸ்ரீநாராயணரைப் பக்துவர்ஷங்கள், வேறுகாரியங்களில்லாமல் பஜித்துக்கொண்டு இதைஜபிப்பவன் ஸ்ரீவிஷ்ணுவனுடைய அந்தப்பரமபதத்தையடைவான். எவனுக்கு ஸ்ரீஜனார்தனரிடம் பக்தியிருக்கிறதோ அவனுக்குப் பாலமந்தரங்களால் என்ன பயன்? 'நமோ நாராயண' என்ற மந்த்ரமானது எல்லாப்பயன்களையும்கொடுக்கத்தக்கது. ரஹஸ்யமும் சிறந்ததுமான இந்த அனுஸ்மிருதியைக்கற்றால் மனிதன் நிலைபெற்ற அறிவை அடைவான். அவன் துக்கங்களைத் தள்ளிவிட்டு ஸங்கடத்திலிருந்துவிடுக ஆசையில்லாதவ

னும் தாபமில்லாதவனும் ஸுகமுள்ளவனுமாயிருப்பான் ” என்று சொன்னார்.

இருநூற்றுப்பதினோராவது அத்தியாயம்.

மோகக்ஷத்ரம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், கருடனுல் தமக்கீது உபதேசிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் மாஹாத்மியத்தைச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “தேவர்களிலும் அஸுரர்களிலும் மனிதர்களிலும் ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களிலும் அறிவுள்ள எவன் ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் அந்த உண்மையைச் சொல்லியபடி அறிந்திருக்கிறான்? இவையனைத்தையும் நீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். உண்மையில் எனக்குத் திருப்தியுண்டாகவில்லை. பரதர்களில் மிகச்சிறந்தவரே! நீர் யாவற்றையும் அறிந்தவராயிருக்கிறீரென்பது எனது கருத்து ” என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“அரசனே! உன்னால் நான் எந்தவிஷயத்தைப்பற்றிக் கேட்கப்பட்டேனோ அந்தவிஷயத்தில் எனக்கு முன்காலத்தில் நடந்ததைக்கேள். அரசர்களிலுத்தமனே! முன்காலத்தில் கருடனுக்கும் எனக்கும் ஸம்வாதம் உண்டாயிற்று. ஒ! பாஷா! முன்பு நான் கங்கா நதியின்தீவிலுட்கார்ந்துகொண்டு தவத்தைபடைந்து ஸ்ரீவாஸுதேவரை முக்யகருியாகக்கொண்டு பத்துவாஷங்கள் அவரையே த்யானித்து ஸ்தோத்திரம்செய்து நமஸ்கரித்து யாகம்செய்துவந்தேன். அழிவில்லாதவனே! உலகங்களைப்பரிசுத்திபண்ணுகிறவனும் என்னை யுண்டிபண்ணினமாதாவுமான அநதக்கங்காதேவியும் என்னரக்ஷிக்கவேண்டி என்னருகில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். அந்தஸமயத்தில் ஆச்சார்யரும் ஸ்ரீமானும் எல்லாவேதங்களின் உருவமுமானவரும் ப்ரபுவும் பறவைகளில் மிகச்சிறந்தவரும் மேருமலையையும் மந்தரமலையையும் போன்றவரும் பரிசுத்தமானபுத்தியுள்ளவரும் பெரியபுகழுள்ளவருமான கருடபகவான் கங்கையைப்பார்க்கவேண்டி வந்தார். அப்படிவந்த மஹாத்மாவான அவரை நான் எதிர்கொண்டுசென்று ப்ரார்த்தித்து முறைப்படி நமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு நின்றேன். ஸ்ரீமானான அந்தக் கருடபகவானும் பெரியபாக்யம்பெற்ற கங்காதேவியை மகிழ்வித்து அவளால்பூஜிக்கப்பெற்று அருகில் ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தார். பிறகு, பேசிக்கொண்டிருக்கையில், நான்

அந்தக்கருடனேனோக்கி, 'ஓ! வேதருபியே! வினதையின்குமாரரே! பெரியவீர்யமும் பலமும் பெற்றவரே! இந்த்ரியங்களுக்கூர்வாரும் நாராயணருமான ஸ்ரீஹரியை எப்பொழுதும் வலித்துவரும் நீர், அந்தஜனூர்த்தனர் எவ்விதஉருவமுள்ளவரென்பதைச் சொல்ல அறிவீர். மிக்கபூஜ்யரே! அவருடைய உண்மையானநிலையை நீர் எனக்கும் சொல்லவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்திக்க, வைனதேயர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

'ஓ! பீஷ்ம! இவ்விஷயத்தில் முன்காலத்தில்தடந்ததை நீ முறைப்படி கேள். மிக்கபூஜ்யர்களும் மானஸஸரவின் உத்தரதீரத்தில்வலிப்பவர்களும் வித்திபெற்றவர்களும் ப்ராஜ்ஞர்களில்சிறந்தவர்களும் ஸ்ரீவாஸுதேவரைமுக்யகதியாகக்கொண்டவர்களுமான பல ரிஷிகள் என்னேனோக்கி, 'ஓ! பக்ஷீந்த்ரனே! வாஸுதேவரின் உண்மையான பரமபதத்தை நீ அறிகிறாய். உனக்குஸமமாய் அவருக்கு அருகிலிருப்பவனும் ப்ரியமாயிருப்பவனுமில்லை. ஆகையால், அதைச் சொல்' என்று கேட்டார்கள். நான் அவர்கள்வசனத்தைக்கேட்டபின் பூஜ்யரான ஸ்ரீஹரியை நமஸ்கரித்து எனக்கும் ஸ்ரீமந்நாயணருக்கும்நடந்ததை உள்ளபடி சொல்லத்தொடங்கினேன். 'முனிஸ்ரேஷ்டர்களே! கேளுங்கள். முன்காலத்தில் நான் ஸோமலதையை அபஹரித்துக்கொண்டு ஆகாயத்திற்செல்லும் பொழுது அவ்விடத்தில், 'பெரியகையுள்ளவனே! நல்லது! நல்லது! உன்னைக்கண்டதால் நான் ஸந்தோஷமடைந்தேன். பக்ஷீந்த்ரனாகருடனே! இப்பொழுது என்னிடத்திலிருந்து வரத்தைப்பெற்றுக் கொள். நான் (உன்னுடைய) உண்மையானபக்தியைத்தெரிந்துகொண்டு உன்னைப்பற்றி உத்தமமானவசனத்தைச்சொல்லுகிறேன்' என்றவசனத்தைக்கேட்டேன். அப்பொழுது, திரும்பவும் பகவானாவர் என்னேனோக்கி, 'நான் பெரியவீர்யம்பெற்ற ரிஷி, என்னை நீ அறியவில்லை. மூட! என்னைப்பற்றி அஸூயைப்படுகிறாய்' என்று உறுதியாய்ச்சொன்னார். முனிவர்களிறசிறந்தவர்களே! அதைக்கேட்டுக் கர்வமடைந்தநான் தேவக்கூட்டங்களின்நடுவில், 'ரிஷியே! முதலில் நீர் என்னிடத்திலிருந்து வரத்தைப்பெற்றுக்கொள்ளும். அதன்பிறகு, நான் உம்மிடத்திலிருந்து வரத்தைப்பெற்றுக்கொள்கிறேன்' என்றுஇவ்விதம்சொன்னேன். அதனால், பூஜ்யரும் ஸ்ரீமானும் ஸ்ரீவத்ஸுமென்றஅடையாளமுள்ளவருமான தேவரானவர், 'பக்ஷீந்த்ரனே! இப்பொழுது முதல நீ எப்பொழுதும் எனக்கு

வாகனமாயிருக்கவேண்டும். பறவைகளுக்கீசனே! இப்பொழுது உன்னிடத்திலிருந்து இந்தவரத்தை நான் பெற்றுக்கொள்கிறேன்' என்றுசொன்னார். நான் அவரைப்பார்த்து, 'அவ்விதமே ஆகட்டிம்' என்றுசொல்லி அஹங்காரமில்லாமலிருப்பவரும் வ்யாபகரும் மாயையுள்ளவருமான ஸ்ரீஹரியை ஜயிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன், 'ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களிலுத்தமரே! இப்பொழுது நான் உம்மிடத்திலிருந்து வாத்தைப்பெற்றுக்கொள்கிறேன். நான் உமக்கு மேலிருக்கவேண்டும். எனக்கு இந்தவரத்தைக் கொடும்' என்றுகேட்டேன். ப்ரபுவும் ஸ்ரீநாராயணருமான ஹரி சிரித்துக்கொண்டு, 'பக்ஷீஸ்வரனே! அப்படியே ஆகட்டிம். எப்பொழுதும் நீயே எனக்கு த்வஜமாகவுமிரு. பக்ஷீந்த்ரனே! எப்பொழுதும் எனக்குமேல் நீ இருக்கலாம்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம் சொல்லியபின், பூஜ்யரான தேவரானவர், சங்கத்தையும் சக்ரத்தையும் கதாயுத்தத்தையும் தரிப்பவரும் ஆயிரம் கால்களுள்ளவரும் ஸ்ரீமானும் ஆயிரம்ஸூர்யர்களுக்கு ஒப்பானவரும் ஆயிரம்தலைகளுள்ளவரும் ஆயிரம்கண்களுள்ளவரும் மஹானும் ஆயிரம்கிரீடங்களுள்ளவரும் சிந்திக்கத்தகாதவரும் ஆயிரம்முகங்களுள்ளவரும் ப்ரபுவும், மின்னலகட்டத்திற்குஒப்பானவைகளும் திவ்யமுமான பலவிதஆபரணக்கூட்டங்களால் விளங்குகிறவருமான புருஷராக ஓரிடத்தில் தோன்றினார். அந்த ஹரியானவர் ஓரிடத்தில் நான்குக்கைகளுள்ளவராகத் தோன்றினார்; ஓரிடத்தில் சிந்திக்கத்தகாத ஜ்யோதிருபமாய்த் தோன்றினார்; ஓரிடத்தில், என்தோளிலிருந்துசொண்டிருந்தார். இவ்விதம் எனக்கு விளங்கும் தேவரானவர் அவ்விடத்திலேயே அந்தத்தானத்தை அடைந்தார். முனிஸ்ரேஷ்டர்களே! பிறகு, வியப்புற்றவனான நான் மிகஉத்தமமான கார்யத்தைச்செய்து என்னுடன்கூட என்அன்னையை இந்தக் கத்ருவினிடத்திலிருந்துவிடுவித்துத் திரும்பவும், 'முந்தி என்னைச்சொன்னவர் யார்? என்னைச் சிந்திக்கக்கூடாத அவர் யார்? அந்தப்பகவான் எவ்விதமாயிருக்கிறார்?' என்று அவரையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். பிறகு, தேவர்களுக்குத் தேவரும் என்தோளில் உட்கார்ந்திருப்பவருமான தாமரைக்கண்ணரை ஆச்சர்யத்துடன் நான் கண்டேன். 'இஃது என்ன!' என்ற சிந்தையுள்ளவனும் வியப்படைந்த மனமுள்ளவனுமான நான், அவர் எந்தஎந்தஇடத்திற்குச் செல்லவிரும்பினாரோ அந்தஅந்த இடத்திற்கு அவருடைய எண்ணப்படி பாவசனாகிச்சென்றேன். திரும்ப

பவும் பெரியபாக்யம்பெற்றவர்களும் ஒருகல்பப் ஜீவிப்பவர்களும் இந்திரனுடன்கூடியவர்களுமான ப்ரம்மாமுதலிய தேவர்களால் துதிக்கப்படுகிறவனும் அவரவர்களால் வெவ்வேறுகப்பூஜிக்கப்படுகிறவனுமான நானும் ஸர்வரூபியான அந்தப்பகவானைச் சமந்துகொண்டு ஜலத்தினுள்சென்றேன். ரத்னமயமும் சுபமும் திவ்யமுமான பாத் கடலின் வடகரையில் மஹாத்மாவான அந்தஸ்ரீஹரியினுடைய வைகர்ணமென்னும் ஆலயத்திற்குச் சென்றேன். அது திவ்யமும், தேஜோமயமும், செல்வம் நிரம்பியதும், தேவர்களாலும் நிந்திக்கத் தகாததும், பலவிடங்களிலிருப்பவைகளும் தேஜோமயமும் வாயு மயமுமான தூண்களுள்ளதும், காந்தியுள்ளஸ்வரணத்தால் எங்கும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், திவ்யமானஒளி யுள்ளதும், வாத்யங்களாலும் கானங்களாலும் விளங்குவதுமாயிருந்தது. நான் அவ்விடத்தில் சப்தத்தைக்கேட்டேனையொழிய வேறுமனிதனையும் இடத்தையும் கால்கள்வைத்தஅடையாளத்தையும் எவ்விடத்தும் காணேன். அவ்விடத்தில் நான் நடுக்கமடைந்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டிருந்தேன். பிறகு, ப்ரம்மாமுதலியதேவர்களும் அவ்விதமே திக்பாலர்களும் ஸனந்தனர்முதலியமுனிவர்களும்அவ்விடத்தையடித்துப்பிழைப்பவர்களான மற்றுமுள்ளவர்களும் அந்தஆலயத்திற்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது, தேவஸ்ரேஷ்டர்களும் கந்தர்வஸ்ரேஷ்டர்களும்ஸபையின் வாயிற்படியில் ப்ரம்மஜே வரைமுன்னிட்டுக்கொண்டு அஞ்சலிசெய்து கிடைத்தார்கள். பிறகு, அச்சமயத்தில் பாத்கடலின் தில்லைகளால் விழித்துக்கொள்ளும்படி செய்யப்பட்டு விளங்குகிறவர்போல ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர் அவ்விடத்தில் விளங்கினார். ஆயிரம் படங்களின் வரிசைகளையுடையவனும் ஸ்ரீக்ஷமமாயிருப்பவனுமான ஆதிசேஷனையும், அவன்மேல் நீண்டிருண்டவைகளும் பருமனுள்ளவைகளும் ஸமமாயிருப்பவைகளும் தோள்வளைகளாலும் கங்கணங்களாலும் விளங்குகிறவைகளுமான நான்குக்கையுடையவரும் பீதாம் பரம்தரித்தவரும் கௌஸ்துபமணியால்விளங்குகிறவரும் லக்ஷ்மீ தேவீவலிக்கிறமார்பையுடையவரும் சிறிதுதிறந்தகண்ணுள்ளவரும் எல்லாவற்றின்காரணத்திற்கும் காரணருமான அந்த ஸ்ரீ ஜனார்த்தனரையும் நான் ஆகாயத்தில் ஸந்தோஷத்துடன்கண்டேன். அவர் பாத்கடலின்மேற்பாகத்திலுள்ள சிறந்தகறுத்தமேகம்போலத் தோன்றினார். அங்கு ஒருவனும் பேசுகிறதில்லை.”¹ ஒருவனைஒருவன்சொல்லு

1 கூறியதுகூறலால், இங்கு மூன்றுசொற்கள் விடப்பட்டன.

கிறதும்மில்லை. பரம்மாமுதல் ஸ்தம்பமேன்னும் ஜந்துவரையில் சப்திக்கக்கூடாதென்று கோபத்துடன் புருவங்களை நெரித்துக் கொண்டு, கோணலானகண்ணுள்ள பலவிதப்பூதக்கூட்டங்கள் அங்கு இருந்தன. பிறகு, சிந்திக்கத்தகாத ஸ்ரீமான் ஹரியானவர் பரம்ம தேவரைப்பார்த்து உலகங்களுக்கு ஹிதத்தைச்செய்யும்விருப்பத்துடன், 'நீங்கள் போகலாம்' என்றுசொல்லி அவரைப்புறப்பிடும்படி செய்துவிட்டு, பிறகு, என்னேநோக்கி, 'கருட!' என்றுசொல்லி அழைத்தார். உடனே, நான் எதிரில்சென்று நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு நின்றேன். அவர் என்னை, 'வா' என்றுசொல்லி விட்டு வடகிழக்கானவழியில் செல்லத்தொடங்கினார். அவர் மிகவும் மெதுவாகவே போகிறவர்போலக் காணப்பட்டார். நான், பதினா யிரம் லக்ஷம் பத்துலக்ஷம் அப்படியே கோடியென்னும் யோ ஜனேதூரம் எப்பொழுதும் அங்கங்கு சென்றுகொண்டேயிருந்தேன். பிறகு, 'ஓ! தேவரே! உண்மையில் நான் பக்தன். கஷ்டப் படுகிறேன். என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னேன். அந்த மாதவரானவர் திரும்பவும், 'கருடனே! வா' என்றுசொன்னார். பிறகு, நானும் திரும்பவும் ஆகாயத்தில் ஓடிக்கொண்டு சென்றேன். பிறகு, நானுகோடியோஜனேதூரம் மறைவுள்ள கோரமானஇடத்திற்கு வந்தார். அவ்விடத்தில் இருள்உருவமுள்ள வைகளும் மலைபோலவிளங்குகின்றவைகளும் ஒரேவிதமான பதமங்கள்போன்றவைகளுமான பூதங்களைக் கண்டேன். உடனே, நான் பயமடைந்தவனானேன். பிறகு, கோரரூபியான ஒருகிங்கரன் நானுகோஜனேநீளமுள்ள என்னைக் கையில்எடுத்து அவ்விடத்து விருந்து மண்ணாங்கட்டியைப்போல வீசியெறிந்தான். அப்பொழுது நான் அந்த இருளைவிட்டிவிலகி ஆகாயத்தையடைந்தேன். அவ்விடத்தில் இடியின் ஒசைக்கொப்பான ஹுங்காரதவனியானது செவியினுள் கேட்கப்பட்டது. உடனே, நான் பலபூதங்களால் சூழப்பட்டேன். பிறகு, நான், 'தேவர்களின்தேவரே! தாமரைக்கண்ணரே! ஈஸ்வரரே! நீர் என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னேன். அப்பொழுது அவ்விடத்தில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவும் என்னைப்பற்றிச் சொன்னார். பயங்கரானஒருவன் என்னையெடுத்து ஒருருகையின் தவாரத்தில் எறிந்தான். ஒருகூணத்தில் நான் அக்னியைவிலகிச்சென்று வாயுமண்டலத்தைக்கண்டேன். அவ்விடத்தில் ஆகாயத்தில் என்னை எறியவேண்டிமென்றவிருப்பத்துடன் வந்தவனைக்கண்டு நான் துக்

கத்துடன் கதறிக்கொண்டுவின்றேன். ஒருகூஷணத்தில் தன்பகஷத்தி லிருக்கிறவர்களை விளங்கச்செய்கிறவரும் பயங்கர ருமானபரமாத்மாவி னால் கண்டு கோபிக்கப்பட்டபயங்கரானஒருவன் என்னைவிட்டெறிந் தான். அங்கு ஆயிரம்ஸூர்யர்களுக்கொப்பான பலகருடக்கூட்டத் தைக் கண்டேன். பிறகு, அவர்கள்என்னைக்கண்டு, 'அந்தோ! அல்ப ஆயுருள்ளதும் மிகப்பலவீனமுள்ளதுமான பகூயானது வந்திருக்கி றது' என்று என்னைக்குறித்து மனத்தில் வியப்படைந்து சொன்னார் கள். நான் அவ்விடத்தில்ஆயிரம்யோஜனைநீளமுள்ளவரும்ஆயிரம்ஆதி த்யர்களுக்குஒப்பான ஒளியுள்ளவரும் ஆயிரம்கருடர்களின்மேல் ஏறி க்கொண்டவருமான ஸ்ரீமந்நாராயணரைக்கண்டேன். பெரியபலமுள் ளவர்களான அந்தக்கருடர்கள், 'ஓ! தேவரே! இது மிகவும்விற்தை, சரீரத்தால் எங்களுகுலத்தில் உண்டானதுபோன்றதும் மிகஅல்பபல முள்ளதும் மிகஅல்பசரீரமுள்ளதுமான இது என்னபகூ இவ்விடத் தில் வந்திருக்கிறது!' என்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டு, நான் கர்வமழிந்தவனும் பயமுள்ளவனும் லஜஜையுள்ளவனும் விவேக மடைந்தவனும் நடுக்கமடைந்தவனுமானேன். பிறகு, திரும்பவும், 'கருட! வா' என்றசப்தத்தையேகேட்டேன். உடனே, நான் செல் லத்தொடங்கினேன். பிறகு, திரும்பவும் நூறுபார்த்தயோஜனை தூரம்சென்று அவ்விடத்தில் உததமமானஸ்தானத்திலிருக்கும் ப்ர ம்மதேவரைக்கண்டேன். அன்றியும், அவ்விடத்தில் நூறுகோடிப் ப்ர ம்மதேவர்களையும் கண்டேன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானுவர் திரும்பவும் 'வா' என்று கம்பீரமாகச்சொன்னார். பிறகு, ஓர் பெரியகூட்டத்தைக் 1 கண்டேன். விலாம்பழத்திறகொப்பானதும் இருளால் மிகச் சூழப் பட்டதுமான பலஅண்டத்தைக்கண்டேன். ஸ்ரீமானுனஹரியானவர் அந்த அண்டத்திலிருந்துகொண்டு ஓர் அண்டத்தைப் பேதித்தார். திரும்பவும் ஒருபெரியபூதமானது என்னைப்பிடித்து எடுத்தெறிந் தது. அதன்இடையில் ஏழுஸமுத்திரங்களையும் ப்ரம்மதேவரையும் அவ்விதமே தேவர்களையும் எங்கள்கருடக்கூட்டத்தையும் (எங்கள்) தாயையும் அந்தஅந்தவிடத்தில் கண்டேன். உண்மையைத்தேட விருப்பமுள்ள நான் இவ்விதம் அனுபவமடைந்தேன். முனிகளில் மிகச்சிறந்தவர்களை! என்னைப்பல்லக்குக்குஒப்பாகத் தெரிந்துகொள் றுங்கள்' என்று இவ்விதம் முன்காலத்தில் எனக்கு எது உண்டா னதோ அதை ப்ராம்மணர்களுக்குச்சொன்னேன். மிகப்பூஜ்யனே!

ஓ! பீஷ்ம! அஃதனைத்தையும் உனக்கு நியாயப்படி சொன்னேன். யோகிகள், சிறந்தஞானத்தைக்கண்டு அந்த ஸ்ரீஹரியைக் காண்கிறார்கள். ஞானத்தால் அடையத்தக்க இந்தப் பரமபுருஷரானவர் வேறு விதமாய் அடையக்கூடிய உருவமுள்ளவரல்லர். பூஜ்யரான ஸ்ரீஹரியானவர் ஒரேநிலையுள்ளபக்தியால் அடையத்தக்கவராவர்' என்று சொன்னார். பூஜ்யரும் பக்திகளுக்கரசரும் ப்ரபுவுமான வைணவதேயர் இவ்விதம்சொல்லிவிட்டு எந்தாயாரான கங்காதேவியைக் கேட்டுக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே அந்தர்த்தானத்தையடைந்தார். அரசுரேஷ்டனே! ஆகையால், ஸர்வரூபியும் ப்ரதானத்தையுண்டிபண்ணினவருமான ஸ்ரீவாஸுதேவர் ஞானத்தாலும் பக்தியாலும் எளிதில் அடையத்தக்கவர். வேறுவிதமாக அடையத்தக்கவரல்லரென்பது என் அபிப்பிராயம்" என்றுகூறினர்.

இருநூற்றிப்பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(ஒருகுருவானவர் தம்சிஷ்யனுக்கு சூத்மந்வந்த உபதேசித்தது.)

யுதிஷ்டிரர், "தந்தையே! பரதகுலத்திலுதித்தவரே! நீர் மோக்ஷத்திற்குரியமுத்யமானயோகத்தை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். பேசுகிறவர்களிற் சிறந்தவரே! அதை நான் உண்மையாகத் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். மிகப்பூஜ்யரே! ஞானத்தின்உண்மையில் நிலபெறவேண்டித் திரும்பவும் நான் வாஸுதேவரென்று பெயர்வாய்ந்த சிந்திக்கத்தகாத பொருளைப்பற்றி உம்மிடம் கேட்கிறேன். ஆகையால், சொல்லவேண்டும்" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லுதொடங்கினார்.

"இவ்விஷயத்திலும் மோக்ஷத்தைப்பற்றியதும் ஒருகுருவுடன் சிஷ்யனுக்குண்டானஸம்பாஷணமுமானபழைய இவ்விதிஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். மேதூவிகளிலசிறந்தவனும் சேஷமத்தைவிரும்புகிறவனும் மிகக் கூடக்கமுள்ளவனுமான ஒருசிஷ்யனுனவன் இந்திரியங்களை வென்றவரும் ஸத்யஸந்தரும் மஹாபிரமாவும் தேஜஸுக்களின் கூட்டம்போன்றவரும் ஈரிஷிகளில் மிகச்சிறந்தவனும் உட்கார்ந்திருப்பவரும் ப்ராம்மணருமான ஓர் ஆசார்யரையடைந்து அவர்அடிகளைவணங்கிக் கைகூப்பிநின்றுகொண்டு கேட்கத்தொடங்கினான்.

‘பூஜ்யரே ! என்னுடைய பணிவிடையால் நீர் ஸந்தோஷமுள்ளவராயிருப்பீராயின் எனக்கு இருக்கிற ஒரு பெரிய ஸந்தேஹத்தை நீர் விரித்துரைக்கவேண்டும். நான் எதிலிருந்து உண்டானேன் ? நீர் எதிலிருந்து உண்டானீர் ? இவ்விஷயத்தில் எது மேலானதோ அதை நன்றாக நீர் சொல்லவேண்டும். ப்ராம்மணர்களில் மிகச்சிறந்தவரே ! எல்லாப்ராணிகளும் ஸமமாயிருக்கும்பொழுது, நன்குருடைபெறுகின்ற உத்பத்திகளும் விநாசங்களும் வெவ்வேறுவிதமாக உண்டாகின்றனவென்பது எவ்விதம் ? வேதங்களில் ¹வெவ்வேறுபுள்ளவாக்யமும் உலகத்திலுள்ள பொதுவான ஸம்ருதிவாக்யமும் எவ்விதம் ? அறிவுள்ளவரே ! இவற்றையெல்லாம் உள்ளபடி விரிவாக உரைக்கவேண்டும்’ என்று கேட்க, குரு சொல்லத்தொடங்கினார்.

‘ப்ராஜ்ஞர்களில் பெரியவனான ஓ ! சிஷ்ய ! வேதாஹஸ்யமும் எல்லாப்ராணிகளின் சரீரத்திலுமுள்ளதும் வேதங்களுக்கு கிதிபோன்றதுமான இப்பெரிய தத்வத்தைக் கேள். ஸ்ரீவாஸுதேவரானவர் உலகத்திலுள்ள இவ்வெல்லா உருவமுமுள்ளவரும் வேதத்தின் முகமான ப்ராணவருடியும் ஸத்யம் தானம் தவம் யாகம் பொறுமை அடக்கம் நேர்மை இவைகளால் அடையத்தக்கவருமாயிருக்கிறார். ஸனாதனபுருஷரான ஸ்ரீவிஷ்ணுவையே (உலகங்களின்) உத்பத்தியையும் ப்ரளயத்தையும் செவ்வதும் ஸூக்ஷ்மரூபியும் சார்வதமுமான ப்ரம்மமென்று வேதமறிந்தவர்கள் கருதுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட இந்தப் ப்ரம்மானது வ்ருஷ்ணிகுலத்திலுதித்ததாயிருக்கிறது. அதைப்பற்றிய இதிஹாஸத்தை என்னிடத்திலிருந்து கேள். ப்ராம்மணன் ப்ராம்மணர்களால் உப்தேசம் பெறத்தக்கவனாகிறான். கூஷத்திரியன் கூஷத்திரியர்களால் கேட்பிக்கத் தக்கவனாகிறான். வைஸ்யன் வைஸ்யர்களால் கேட்பிக்கத் தக்கவனாகிறான். பெரியமனமுள்ள சூத்ரன் சூத்ரர்களால் கேட்பிக்கத் தக்கவனாகிறான். தேவர்களுக்குத் தேவரும் ஒப்பற்ற தேஜஸுள்ளவருமான ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடையதும் மங்களமும் உத்தமமும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்னும் ரூபமுள்ளதுமான மஹிமையை நீ கேட்கவேண்டும். ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் பரமபதமானது, அழிவற்றதும் சிறந்ததும் நித்யமும் அடையாளங்களில்லாததும் அமுக்கில்லாததும் மரணமில்லாததும் சோபையுள்ளதுமான மோக்ஷமாயிருக்கிறது. ஸம்ஸாரதசையில் அதுவேற்றுமையுள்ளதுபோலிருக்கிறது. வேற்றுமையுள்ளதும் முக்குணங்களையும் உண்டிபண்ணுகிறதுமான ப்ரதானமென்னும் மாயையானது அந்தப்

1 ஒவ்வொரு ஐதிகளுக்கும் ட்டில் ஒவ்வொரு கர்மத்தைப் பகுத்துக்கூறுவதாயுள்ளது என்று பொருள்.

பரமாத்மஸ்வரூபத்தில் எப்பொழுதும் புற்றுள்ளதன்று. அதில் பற்றுள்ள இந்தஜீவனென்னும்புருஷன் வேருனவன். எப்பொழுதும் புருஷனால் அடையப்பட்டதும் வ்யாபகமும் உலகத்திற்குக்காரணமும் கால்ரூபமுள்ளதுமான ப்ரதானமானது, மிக்கசக்திபெற்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுரூபத்தால் விகாரமுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டு வெவ்வேருன பலபூதங்களை உண்டிபண்ணுகிறது. புருஷனானவன் ஸாக்ஷியாயிருந்துகொண்டு உண்மையில்லாத அந்த ப்ரதானத்தைப்பார்த்து வேற்றுமையில்லாதவனானவன் அந்தப்ரதானத்தில்புகுந்து அதன் சேர்க்கைக்குத்தக்கபடி வேறுபட்டலக்ஷணமுள்ளவனாய் நடைபெறுகிறான். ஆதியும்அந்தமுமில்லாததும் இருப்பதையும் இல்லாமல்போவதையும் தன்லக்ஷணமாகக்கொண்டதுமான ப்ரதானமென்னும் காலசக்ரமானதுமூன்று உலகத்திலுமுள்ள எல்லாப்பிராணிகளிடங்களிலும் உருளைபோலச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. புருஷர்களிற்சிந்தவனே ! எந்தப்ரம்மமானது அழிவில்லாததும் ஸூக்ஷ்மரூபியும் மோக்ஷரூபியும் சாஸ்வதமுமாயிருக்கிறதோ அதைப் புருஷோத்தமரான ஸ்ரீகேசவரென்று சொல்லுகிறார்கள். அழிவில்லாததும் சிந்திக்கத்தகாததுமான அந்தரூபமானது வேற்றுமையுள்ளரூபத்துடன் காணப்படுகிறது. காலமென்று சொல்லப்படுவதைப் பார். அஃது எப்பொழுதும் சூடுள்ளதுமன்று ; மிக்ககுளிர்ந்ளதுமன்று. இந்தக்குணங்கள் அதனிடத்திலில்லை. ஆகையினால், (அந்தக்காலம்), அப்படி (குளிரும்வெப்பமும் இல்லாமல்) பிரவர்த்திக்கிறது. 'இதோ குளிர் காலம்தவந்தது; இதோ உஷ்ணகாலம் வந்தது' என்று ஸூரியோதயத்தைப்பற்றி எல்லாப்பிராணிகளும் சொல்லுகின்றன. குணங்களானதும் காலத்தைப்பற்றி வருவதும்போவதுமாயிருக்கின்றன. எக்காலமும் ப்ரக்ருதியிலிருப்பவனும் காலத்துடன் கூடியவனுமான மனிதனால் (அனுபவிக்கப்படுவதும்) குணங்களால் (உண்டிபண்ணப்படுவதுமான) ஸுகமும் துக்கமும் தக்வஜ்ஞானத்தில் ஸமர்த்தனாயிருப்பவனை அடையா. மூலப்ரக்ருதியானது எப்பொழுதும் புருஷனால் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டு (உலகங்களை) உண்டிபண்ணுகிறது. அழிவில்லாத பரமாத்மாவானவர் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் நாகர்களையும் அஸுரர்களையும் மனிதர்களையும் மனத்தால் படைக்கிறார். அதுபோலவே வேதங்களையும் சாஸ்த்ரங்களையும் ப்ரளயகாலத்தில் ப்ரக்ருதியையடைத்தவைகளும்

1 'ஸகாலா:' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

சாஸ்வதமுமான உலகத்திற்குரியதர்மங்களையும் கல்பத்தின் ஆதிகாலத் தில் திரும்பவும் படைத்தார். ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் ருதுக்களில் ருதுக்களுக்குத்தக்க பலஉருவங்களுள்ள அடையாளங்கள் அந்த அந்தவிதங்களாகவே காணப்படுவதுபோல யுகங்களின் ஆதிகாலங்களில் வஸ்துக்கள் காணப்படுகின்றன. கல்பத்தின் ஆதிகாலங்களில் எப்பொழுது காலத்தின் சேர்க்கையால் எதுவுமே 1தோன்றுமோ அப் பொழுது அது அதுவும் வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமாயுண்டாகும் ஞானமாகும். அவ்வித அறிவை உண்டிடுண்ணவேண்டி அதற்குக் காரணரூபமாக இந்தவேதம் கூறப்படுகிறது. இந்தவேதங்கள் அத்தயனம் செய்யாத காரணத்தால் மறைவடைந்தனபோலாயின. ப்ரளய காலத்தில் எல்லாப்பிராணிகளும் நசிப்பதால் பலவிதமானசாஸ்த்ரங் களும் நாசமடைந்தனவாகும். ஆயினும், ஜீவர்களின்ஸ்வரூபம் நித்ய மாகையால் வேறு அண்டம் இருக்கும்பொழுது சாஸ்த்ரங்களும் நித்யமாயிருக்கலாம். மஹாப்ரளயகாலத்தில் மறைவடைந்தவேதங் களையும் இதிலுறாஸங்களையும் உலகநடையின் அதிகாரத்தைவழித்த வர்களும் பெரியரிஷிகளுமான ப்ரம்மணர்கள் தவத்தால் முதலில் ப்ரம்மதேவரால் அனுக்ரஹிக்கப்பெற்று ப்ரம்மதேவரின்கட்டளையால் அடைந்தார்கள். பூஜ்யரானப்ரம்மதேவர் வேதங்களையறிந்துசொன் னார். வேதாங்கங்களை ப்ருஹஸ்பதியும் உலகத்திற்கிடமான நீதி சாஸ்த்ரத்தைச் சுக்ரரும் கூறினார்கள். ஸங்கீதசாஸ்த்ரமென்னும் காந் தர்வவேதத்தை நாரதரும் தணுவேதகதைப் பரத்வாஜரும் 2தேவர் களுடையதும் 3ரிஷிகளுடையதுமான சரித்ரத்தைக் கர்க்கரும் வைத்யசாஸ்த்ரத்தைக் க்ருஷ்ணக்ரோயரும் அறிந்தார்கள். கௌதம ரானவர் ந்யாயசாஸ்த்ரமுமையையும் உண்மைபாய் அறிந்தார். வேதங்களையறிந்தவரும் ப்ரம்மததையறிந்தவரும் ப்ரபுவுமான ஸ்ரீ வ்யாஸரானவர் வேதாந்தத்தையும் கர்மயோகத்தையும் அறிந்தார். ப்ருகுவானவர் சிலபசாஸ்த்ரத்தை அறிந்தார். அந்த அந்த வாதுக ளால் பலதர்க்கசாஸ்த்ரங்களும் கூறப்பட்டன. அது யுகநியுடனும் ஆகமத்துடனும் ஸதாசாரத்துடனும் கூறப்பட்டதோ அஃது ஆதிக் கப்படுகிறது. உத்பத்தியில்லாத அநதப்ப்ரம்மத்தைத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் அறிகிறார்களெனில், பூஜ்யரும் உலகத்தையுண்டிடுண்ணினை வரும் ப்ரபுவுமான ஸ்ரீநாராயணரொருவர் அந்தப்ரம்மத்தை அறிந் தார். ஸ்ரீநாராயணரிடமிருந்து ரிஷிச்சூட்டங்களும் முந்யர்களான

தேவர்களும் அஸுரர்களும் முன்காலத்திலிருந்தராஜரிஷிகளும் துக்கங்களுக்கு மருந்துபோன்ற பரப்ரம்மத்தை அறிந்தார்கள். வ்யாஸ மஹரிஷியிடமிருந்து என்னால் எது அடையப்பட்டதோ அதை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ப்ரக்ருதியானது எப்பொழுது ராசனென்னும்புருஷனால் ஆலோசிக்கப்பட்டபொருள்களை உண்டிபண்ணத் தொடங்குகிறதோ அப்பொழுது (நர்மம் அதர்மம் என்ற) காரணங்களுடன் கூடிய உலகமானது இந்தப் ப்ரக்ருதியினிடத்திலிருந்து முதலிலுண்டாகிறது. ஒருவிளக்கிலிருந்து வேறுவிளக்குக்கள் ஆயிரக்கணக்காக உண்டாவதுபோல ப்ரக்ருதியானது (உலகங்களை) உண்டிபண்ணுகிறது. தன்பெருமையிலிருந்து குறைவடைகிறதில்லை. அவ்யக்தமென்னும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து கர்மத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு புத்தியென்னும் மகத்தத்வமுண்டாகிறது. அது அகங்காரத்தையுண்டிபண்ணுகிறது. அகங்காரத்திலிருந்து ஆகாசமென்னும் சப்ததன்மாத்ரையுண்டாகிறது. அந்தச்சப்தத்திலிருந்து ஸுட்சுமமானஸ்பர்சமுண்டாகிறது. அந்தஸ்பர்சத்திலிருந்து ஸுட்சுமரூபமும் அந்த ஸுட்சுமரூபத்திலிருந்து ஸுட்சுமரஸமும் ரஸதன்மாத்ரையிலிருந்து கந்ததன்மாத்ரையுமுண்டாகின்றன. இந்தளட்டும் மூலகாரணங்களாகின்றன. உலகமானது இவைகளில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. இவைகளிலிருந்து உண்டானவைகளான ஐந்துஞானேந்தரியங்கள் ஐந்துகர்மேந்தரியங்கள் ஐந்துவிஷயங்கள் மனம் ஒன்று இரத்தப்பதினும் காரியங்களாகின்றன. செவியும் தவக்கும் கண்களும் நாவும் மூக்கும் ஞானேந்திரியங்கள், காலமும் பாயும் உபஸ்தமும் கைகளும் வாக்கும் கர்மேந்திரியங்கள், சப்தமும் ஸ்பர்சமும் ரூபமும் ரஸமும் கந்தமும் விஷயங்கள். அவைகள் சித்தகருமின்ஸங்கலபத்தாலே உண்டாகின்றன. அவைகளில் மனமானது எல்லாவிடத்திலும் செல்லுவதும் வ்யாபகமுமாகிறது. பத்து இந்திரியங்களும் அவைகளின்பற்றுதலுக்குக் காரணங்களான விஷயங்களும் அவ்விதம் சொல்லப்பட்டன. மனமானது இருக்கிறதா இல்லையா என்று இரண்டிவிதமாய்ப் பற்றுதலென்னும் விகலபத்திலிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. புத்தியானது நிச்சயமென்னுங்குணமுள்ளது. அஹங்காரமானது அபிமானத்துடன் கூடியது. கர்மமானது சரீரத்தையடைவதற்கு உபயோககாரணமான அவ்யகதத்தைப் ப்ரக்ருதிக்கச் சொல்வதல்லாமல் தான் உபயோககாரணமாகிறதில்லை. இந்தநாவானது ரஸத்தைப் பறிவதற்கு உபயோகப்படுகிறது. அது போலவே வாக்கானது பேசுவதில் உபயோகப்படுகிறது. மனமானது

பலவிதமான இந்திரியங்களுடன் சேர்க்கையடைவதும் எல்லா இந்திரியங்களையும் விட்டுவிடலாகுவதுமாயிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். வெவ்வேறான தேவர்களுடன்கூடிய இந்தப் பதினானும்கூட சரீரங்களில் (பரமாத்வை) உபாவிப்பவனும் அறிவுகளுக்குக் கர்த்தாவான ஜீவனை உபாவிக்கின்றன. எல்லாப் பராணிகளிலுமுள்ள அவ்விந்திரியங்களுள் எப்பொழுதும் நாவானது ஜலத்தின்கார்யமும் மணத்தையறியும்முக்கானது பூமியின்காரியமும் செவிகள் ஆகாயத்தின்கார்யமும் கண்ணானது தேஜஸின்கார்யமும் த்வக்கு வாயின்கார்யமுமாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மனத்தை ஸத்வகுணத்தின்காரியமென்றும் ஸத்வமானது அவ்யக்தத்தின்காரியமென்றும் கூறுகிறார்கள். ஆகையால், அறிவுள்ளவன் எல்லாப் பூதங்களுக்கும் காரணமான அவ்யக்தத்திலிருக்கும் ஈஸ்வரரை அறிந்துகொள்ளவேண்டும். ரஜோகுணமில்லாத எந்தத்தேவரைப் பரமபதமென்றுகூறுகிறார்களோ அவரை அறித்துநிற்கும் அவ்யக்தமுதலிய இப்பொருள்களானவைகள் சராசரங்களுடன்கூடிய உலகமனைத்தையும் வலிக்கின்றன. இந்தப்பொருள்களுடன்கூடியதும் ஒன்பதுத்வாரங்களுள்ளதும் புண்யமுமான சரீரமென்னும்புரத்தை வயாபித்துக்கொண்டு வ்யாபகரான பரமாத்மா சயனயம்செய்கிறார் புரத்திற்சயனம்செய்கிறாரென்ற காரணத்தால் அவர் புருஷரென்று சொல்லப்படுகிறார். அவர் ஜரையில்லாதவரும், மரணமில்லாததும், கார்யரூபியென்றும் காரணரூபியென்றும் இரண்டிவிதமாய் உபதேசிக்கப்படுகிறவரும், வ்யாபகரும், குணங்களுடன்கூடியவரும், ஸலக்ஷணமும், எல்லாப் பூதங்களின் குணங்களுக்கும் ஆஸ்ரயருமாயிருக்கிறார். சிந்திதோ, அல்லது பெரிதோ தீபமானது எவ்விதம் ப்ரகாச உருவமுள்ளதோ அவ்விதம் எல்லாப் பராணிகளிடங்களிலும் புருஷனை ஞானரூபியென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். செவியானது கேட்கவேண்டியதைக் கேட்டபொழுது செய்கின்றது. அந்தப்புருஷன் கேட்கிறான்; அவன் பார்க்கிறான். இந்தச் சரீரமானது அவனுக்கு ஸாதகமாயிருக்கிறது. எல்லாக்கர்மங்களையும் செய்கிறவன் அவன். கட்டையிலிருக்கும் அக்னியானது அக்கட்டையிளக்கப்படுவதால் காணப்படாதுபோலவே சரீரத்திலிருக்கும் ஆத்மாவானது யோகமென்னுமுபாயமில்லாமல் காணப்படுகிறதில்லை. உபாயத்தால் கட்டையைக்கடைந்தால் அக்னியானது காணப்படுவதுபோலவே சரீ

1 'இந்திரியங்களபதது பூதங்க ளுடனு மனம்ஒன்று ஆகப்பதினாறு' என் பது பழையபுரை. இந்திரியங்களபதது பராணைக்கள்ளுது மனம்ஒன்று என் தும் கொள்ளலாம்.

ரத்திலிருக்கும் ஆத்மாவும் யோகத்தானேயே காணப்படுகிறது. ஆறு களில் ஜலங்களும் ஸுரீர்யணித்திலகிரணங்களும் சேர்ந்துகொண்டு தொடர்ந்தவைகளாக எவ்விதம் செல்லுகின்றனவோ அவ்விதம் சரீரிகளுக்குச் சரீரங்கள் செல்லுகின்றன. ஆத்மாவானது களுவுடன் சேர்க்கையடையும்பொழுது சரீரத்தைத்தள்ளிவிட்டு ஐந்துஇந்திரியங்களுடனும் செல்லுவதுபோலவே வேறுசரீரத்தில் செல்லுகிற தென்று அறியவேண்டும். யாவும் கர்மத்தால வ்யாபிக்கப்படுகின்றன; கர்மத்தாலே உண்டாகின்றன. தன்னால்செய்யப்பட்டதும் மிக்கபலமுள்ளதுமான கர்மத்தால ஆத்மாவானது வேறுசரீரத்தில் கொண்டுபோகப்படுகிறது. அந்தஆத்மாவானது ஒருசரீரத்தைத் தள்ளிவிட்டு அதிலிருந்து வேறுசரீரத்தை அடைகிறதுபோலத் தன் கர்மங்களால் பிறப்படையும் அந்தப்ராணிக்கூட்டத்தைப்பற்றியும் கூறுகிறேன்.

இருநூற்றுப்பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(ஒரு தருவானவர் தம்ச் சீய அக்து ஆத்மதர்வத்தை உபதேசித்தது; தோடர்ச்சி.)

ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் நான்குவிதப்ராணிகளும் ஸுக்ஷ்மமான பிறப்புடையவைகளென்றும் ஸுக்ஷ்மமான இறப்புடையவைகளென்றும் கூறுகிறார்கள். மனமானது அவ்யக்தமான லக்ஷணமுள்ளதென்றும் ப்ரக்ருதியின்ஸ்வரூபத்தைத் தன்உருவமாகக்கொண்டதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பெரியஅரசமரமானது அரசமரத்தின்வித்திலுள்ளிருந்ததும் அவ்யக்தமாய் உண்டானதுமாகக்காணப்படுவதுபோல அவ்யக்தத்திலிருந்து உலகத்தின் உத்பத்தியுண்டாகிறது. காந்தமணியின்ஸமீபத்திலிருந்தும் இரும்பானது (அந்தமணியை) அனுஸரித்துச் செல்வதுபோல அவ்யக்தத்திலிருந்துண்டான புத்தியானது ஆத்மாவை அனுஸரித்துச் செல்கிறது. அதுபோல மனமானது அந்தப்புத்தியை அனுஸரித்துச் செல்கிறது. அறிவில்லாதஇரும்பானது காந்தமணியையனுஸரித்துச் செல்வதுபோலப் பூர்வவாஸனையைக் காரணமாகக்கொண்ட கர்மங்களாலுண்டாகும் தர்மாதர்மங்களென்னும்பொருள்களும் இவை போன்றமற்றவையும் தேகத்தையனுஸரித்துச்செல்லுகின்றன. அவ்வாறே அஜ்ஞானத்தாலுண்டானபொருள்கள், ஐத்தாவானஜீவனுக்

சூக்கரணமானப்ரம்மத்தை யனுஸரித்துச் செல்லுகிறவைகளும் அறிவில்லாதவைகளும் அறிவுள்ளஜீவனுக்குக் காரணமானப்ரம்மத்தினிடமிருந்து வெளிவந்தவைகளுமாயிருக்கின்றன. முதலில் ஜீவனைத்தவிரப் பூமியும் ஆகாயமும் ஸ்வர்க்கமும் பிராணிகளும் ¹ ரிஷிகளும் ² தேவர்களும் அஸுரர்களும் மற்றும் ஒன்றுமில்லை. அவைகள் ஜீவனையடையுமில்லை, ஜீவனுக்கு இவைகளுடன் சேர்க்கையானது அஜ்ஞானத்தாலுண்டாகிறதென்று (வேதங்களில்) கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச்சேர்க்கை ³ அனுதியும் அஜ்ஞானமுள்ளவரையில் அழிவிலலாததும் எல்லாஜீவர்களிடமிருப்பதும் மனத்தைக் காரணமாகக்கொண்டதும் உறுதியானவகஷணமில்லாததும் ஜன்மாந்தரவாஸனையென்ற காரணத்தால் வேறுபடுகிறதுமாயிருக்கிறது. அந்தஜீவருபமானது முன்வாஸனைஎன்றகாரணத்துடன் கூடிக்கொண்டு கர்மங்களைச் சேரச்செய்துகொள்கிறது. அந்தக் கர்மத்தால் இந்தவாஸனை தொடர்ந்துவருகிறது. இஃது முதலும் முடிவும்ல்லாத பெரியசக்ரமாயிருக்கிறது. ⁴ அவ்யக்தமானவாஸனையைக் குடமாகவும் வ்யக்தமானசரீரமுதலியவைகளை ஆர்களாகவும் ஞானம்கர்மமுதலிய கார்யங்களைச் சுற்றிலுமுள்ளவடடையாகவும் ஆசையென்றபசையுள்ளரஜோகுணத்தை அச்சாகவும்கொண்ட ஸம்ஸாரசக்ரமானது சேஷத்தரஜுளுனஜீவனால் ஏறப்பட்டு உறுதியாயிருக்கிறது. எண்ணெயென்னும் ஸநேகமுள்ளதாயிருப்பதால் எள்ளானது செக்கார்களால் பிடிக்கப்படுவதுபோல இவ்வுலகம்பாவும் ஆசையென்னும்ஸநேகமுள்ளதாயிருப்பதனால் அஜ்ஞானத்தாலுண்டாகும்போகங்களால் ஆக்கப்பித்து இந்தஸம்ஸாரசக்ரத்தில் பிடிக்கப்படுகிறது. ⁵ இந்தஉலகமானது போகவிருப்பத்தாலுண்டான அபிமானத்தால் பிடிக்கப்பட்டிக் கர்மத்தைர்செய்கிறது. அந்தக்கர்மமானது அஜ்ஞானத்திற்கும் சரீரத்திற்கும் சேர்க்கையுண்டாவதற்குக் காரணமென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. ⁶ காரணமானது கார்யத்தைப் ⁷ போய் அடைகிறதில்லை. அதுபோலக் கார்யமும் கார

1 'பிராணங்கள்' என்பது பழையபுர.

2 'ஸுரர்ஸுரர்;' என்பது புலம்; 'தேவஇயற்கைக்குரியவர்களுக்கும் அஸுரஇயற்கைக்குரியவர்களுக்கும்' என்பதுபழையபுர.

3 வேறுபாடும்.

4 அதிகபாடமான ஓரஸ்ரலோகம் விடப்பட்டது.

5 இங்கு அதிகபாடமான ஓரஸ்ரலோகம் விடப்பட்டன.

6 இங்கு அதிகபாடமான அரைஸ்ரலோகம் விடப்பட்டது.

7 'கார்யமும் காரணமும் பசவும் குறியாயும்போல வெவ்வேறான உருவமுள்ளவைகளைந்து தாக்கீதர்கள் கருதுகிறார்கள். சிலர் கார்யகாரணங்களுக்குப் பேதமும் அபேதமும் உண்டென்று கூறுகிறார்கள். இவ்விருவிரண்டிற் சாஸ்திரியமல்லவென்று இவ்விடத்திலுள்ள கருத்து' என்பது பழையபுர.

ணத்தையடைகிறதில்லை. இக்கார்யங்கள் காரணத்திலிருக்கின்றன. இதரகாரணங்களுடன் கூடிய காலமானது (அவைகளை வெளிபண்ணக்) காரணமாகிறது. எப்பொழுதும் புருஷனால அடையப்பட்ட ப்ரக்ருதிகளும் விகாரங்களும் கர்மாவென்ற காரணத்தால் ஏவப்பட்டவைகளாகி ஒன்றையொன்று தொடர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. முன் சரீரத்திலிருந்து நமூலியஜீவன், ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணங்களுடன் கூடிய (இந்திரியம் மனமுதலிய) பொருள்களுடன் கூடிய வனும் (முறுபிறப்புக்குக்) காரணமான கர்மம் அவித்தை வாஸனை இவைகளின் பலத்துடன் கூடியவனுமாகிப் புமுதியானது வாயுவால் ஏவப்பட்டுச் செல்லுவதுபோல க்ஷேத்ராஜ்ஞான பரமாத்மாவை அனுஸரித்துச் செல்லுகிறான். அந்த ஆத்மாவானது மனமுதலிய அந்தப்பொருள்களுடன் சேர்க்கையடைகிறதில்லை. அந்தப் பொருள்களும் மஹாத்மாவான அந்த ஆத்மாவுடன் சேர்க்கை அடைகிறதில்லை. அறிவுள்ளவன் புமுதிகளின் சேர்க்கையில்லாத அந்த வாயுவானது எவ்விதம் புமுதிகளுடன் கூடியதாயிருக்கிறதோ அதுபோல மனத்துக்கும் ஆத்மாவுக்குமுள்ள இந்தவேறறுமையைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். மனமுதலியவைகளுடன் கூடியவனான அந்த ஜீவன் அப்யாஸத்தால் திரும்பவும் ஸ்வபாவமான ஆத்மரூபத்தை அறிபமாட்டான். ஆத்மவிஷயத்திலுண்டாகும் இந்த ஸந்தேஹத்தைச் சிறந்ததானவேதமான் ஓ அறுத்திருக்கிறது. சக்ரவர்த்திலக்ஷணத்தைச் செய்துகொண்ட அரசனுக்குத் தனக்குரிய தர்மத்தைச் செய்யுங்காலத்திலுள்ள அறிவுபோல ஸுகம்பெறவும் துக்கத்தைவிடங்கவும் உபாயங்களை உபதேசிக்கும் கர்மவிதிகளில் அறிவிருக்கவேண்டும். தீயில் எரிக்கப்பட்ட விதைகள் திரும்பவும் முனையாததுபோல ஞானத்தால் எரிக்கப்பட்ட கிலேசங்களுடன் திரும்பவும் ஆத்மா சேர்க்கையடைகிறதில்லை.

1 மருதந்தித்த அரசவகுரிய ராஜஸ வ்யயாகமென்னுந் தாமத்தில ப்ரவ்ருத்தித்த விஸேகிபான அரசன் அக்காலத்தில் சரீரத்திலுள்ள ராஜஸக்ஷணங்களை ஆதமாவுக்கிருப்பதுபோலப் பாவிப்பவனானும் அச்சரீரம் போனபின் உண்டாகும் அந்த யாகத்தின் பயனை அடையும்காலத்தில் அந்தலக்ஷணங்கள் ஆத்மாவுக்கிலையென்று உண்மையை முன்னமேயே தெரிந்துகொள்வது போலக் காமங்களைச் செய்புகாலத்தில் ஆத்மாவுக்குச் சரீராதிகளுடன் சேர்க்கையிருப்பதுபோலப்பாவிப்பதிலும் அக்காமங்களின் பயனையடையும் காலத்தில் அவ்விதச்சேர்க்கை ஆத்மாவுக்கிலையென்பது உண்மைபென்பதிலும் கர்மகாண்டங்களுக்குக் கருத்து, எனத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

2 அவித்தை அகங்காரம் ராகம் த்வேஷம் மரணபயம் இவைகள் கிலேசங்கள்.

இருஊற்றுப்பதினன்காவது அத்தியாயம்.

மோகூதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(ஓநகுநாரனவர் தம்ச்சீடியறுக்கு ஆத்மதத்வத்தைக் கூறியது; தொடர்ச்சி.)

ப்ரவ்ருத்திதாமத்திலிருப்பவர்களுக்கு (வேறுவிருப்பமின்றி) ப்ரவ்ருத்தியென்னும் தர்மம் காணப்படுவதுபோல ஞானநிஷ்டையிலுள்ளவர்களுக்கு வேறுபொருளில் விருப்பமிராது. 'வேதங்கையறிந்தவர்களும் வேதத்தில் கூறப்பட்ட விதிகளில் நிலைபெற்றவர்களும் துர்வபர்கள். அவர்கள் மோகூதமென்னும் பயன் பெரிதாயிருப்பதால் அதனைக்கருதி மிகச்சிறந்த ஞானவழியை விரும்புகிறார்கள். சிலர் வேதத்தின்கருத்து ஞானவழியில் நிலைபெற்றிருப்பதை அறியவில்லை. ஸாதுக்களால் ஆசரிக்கப்பட்டிருப்பதால் இந்த ஞானவழியானது இகழத்தக்கதன்று. எதையடைந்து பரகதியென்னும் மோகூததையடைகிறானோ அஃது இந்த ஞானமாகிறது. சரீரத்தில் அபிமானமுள்ளவன் அவிவேகத்தால் ராஜஸ தாமஸங்களானகாமம் கோபமுதலிய குணங்களுடன்கூடி எல்லாப்பொருள்களையும் அடையமுயல்வான். ஆகையால், சரீரத்தைவிட்டு விலகுவதாகிய மோகூதத்தை அடையவிரும்புகிறவன் அசுத்தமானகர்மத்தைச் செய்யாமலிருக்கவேண்டும்; கர்மங்களாலுண்டாகும்சித்தசுத்தியென்ற மோகூதவழியைச்செய்துகொள்ளவேண்டி அழகான உலகங்களை அடையவிரும்பாமலிருக்கவேண்டும். புடம்போட்டபொன்னானது இரும்புடன்சேர்க்கப்பட்டால் விளங்காமல்போவது போலமனத்திலுள்ள அழுக்குப்போகாதவனிடம் உபதேசிக்கப்படும் ஞானமானது விளங்காது. ஆதமாவின் குணத்தையடைந்தசிலர் ஸம்ஸாரசக்கரமென்ற பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவர்களாகிறார்கள். மற்றவர்கள் கஷ்டமான தவந்தவங்களுடன்கூடியவர்களும் அப்படியே துக்கத்தையே பெரிதாயடைகிறவர்களுமாயிருப்பார்கள். அவர்கள் தம் கர்மத்திற்கு ஒத்ததானபிறனியில் திரும்பவும் திரும்பவும் பிறக்கிறவர்களும் எப்பொழுதும் கோபத்தாலும் லோபத்தாலும் மதத்தாலும் பிடிக்கப்பட்டவர்களும் அறிவற்ற மனமுள்ளவர்களுமாயிருப்பார்கள். மரத்தினினைநீண்டபிழலானது நிலையுள்ளதாயில்லாததுபோல (ஸம்ஸாரத்திலுள்ள) குணங்களும் நினைக்கத்தக்கவைகளாயிருக்கின்

றனவென்று அறிஞர்கள் அறிகிறார்கள்.¹ பேராசையால் காமத்தையும் கோபத்தையும் தொடர்ந்து தர்மவழியை மீறிச் சென்று அதர்மத்தைச் செய்கிறவன் மூலத்துடன் நாசமடைகிறான். சஞ்சலமான மனமுள்ளவன் உறுதியான ஞானத்தையடையாமல் சஞ்சலமான பொருள்களை அடைவான். ஆகையால், சப்தமுதலிய விஷயங்களை மிக்க ஆசையுடன் அடைய முயலாமலிருக்கவேண்டும். (அன்றியும்) கோபமும் ஸந்தோஷமும் துன்பமும் ஒன்றையொன்று அடுத்து உண்டாகும். யாவற்றையும் அறிந்த மனிதன் குணங்களை அடையவேண்டும். 'கோபம் ஸந்தோஷம் ஸுகம் துக்கம் விருப்பு வெறுப்பு முதலான த்வந்த்வங்களை வெல்லவேண்டும். ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணங்களுள்ளதும் ஐந்து பூதங்களையும் உருவமாகக் கொண்டதுமான சரீரத்தில் இந்த மனிதன் எதைத் துதிக்கிறான்? இகழ்ச்சியாய்ப்பேசிக்கொண்டு எதை நிந்திக்கிறான்? அறிவில்லாதவர்கள் ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸமுதலியவைகளில் பற்றுதலையடைகிறார்கள். மாறுபட்ட ஞானத்தால் தம் சரீரத்தைப் பூமியிலிருந்துண்டான கார்யமென்று அறிகிறார்களில்லை. மண்ணால் செய்யப்பட்ட வீடானது மண்ணாலேயே எவ்விதம் பூசப்படுகிறதோ அதுபோலப் பூமியிலிருந்துண்டான இச்சரீரமானது பூமியின்கார்யமான அன்னத்தால் நாசமின்றி ஜீவிக்கிறது. தேனும் எண்ணெயும் பாலும் நெய்யும் மாம்ஸங்களும் உப்பும் வெல்லமும் தான்யங்களும் கனிகளும் கிழங்குகளும் ஜலத்துடன் கூடிய பூமியின்கார்யங்கள். அரண்யத்தையடைந்த மனிதன் எவ்விதம் உத்ஸாஹத்தையடையாமலும், ருசியில்லாததும் சரீரயாத்ரைக்குரியதும் அல்பமுமான ஆஹாரத்தைப் பூஜித்துக்கொண்டு மிருப்பானோ அவ்விதமே ஸம்ஸாரமென்னும் அரண்யத்தையடைந்த மனிதன் விசேஷமான ஸ்ரமமுள்ளவனும், நோயாளியானவன் மருந்தையுண்ணுவதுபோலச் சரீரயாத்ரைக்கு மட்டில் வேண்டிய ஆஹாரத்தை உண்ணுகிறவனுமாயிருக்கவேண்டும். ஸம்ஸாரமார்க்கத்தால் விஷயங்களையடையவேண்டிச் செல்பவன், வழியை விட்டிட்டுறி ஸஞ்சாரம் செய்பவன் துஷ்டமிருகங்களுக்கு இரையாவதுபோலாவான். ஆகையால், விஷயஸுகத்தைக்கருதிக்கொண்டு செல்லாமலிருக்கவேண்டும்; சென்றால் தப்பு வழியிற் செல்வான். ஆகையால், துன்பமில்லாத வழியையடைந்து அதைத் தொடர்ச்சியாய் ஸம்ரிக்கவேண்டும். அரண்யத்தில் பல இலைகளும் கனிகளுமுள்ளவைகளான பலமரங்களிருக்கின்றன. அவற்றைப் பூஜிக்கும் முனிவர்களும் இருக்கின்றனர். ஆகையால், அரண்யமானது மிகச்சிறந்ததாகிறது. சாஸ்திரங்களாலும் யுக்திகளாலும் புக

மூலம் பாக்ரமத்தாலும் ஸ்த்யத்தாலும் சுத்தியாலும் நேர்மையாலும்¹ த்யாகத்தாலும் தேஜஸாலும் நன்னடக்கையாலும் பொறுமையாலும் தைர்யத்தாலும் புத்தியாலும் மனத்தாலும் ஆலோசனையாலும் முறையாக எல்லாப்பொருள்களையும் கிடைத்தமட்டில் அனுபவிக்க வேண்டும். சாந்தியைவிரும்பும்மனிதன் கம்பீரமானபுத்தியுடன் இந்திரியங்களை நன்றாயடக்கவேண்டும். ஜந்துக்கள் ஸத்வத்தாலும் ரஜஸாலும் தமஸாலும் அவிவேகத்தையடைந்து அஜ்ஞானத்தால் உருளை போல மிசவும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால், அஜ்ஞானத்தாலுண்டாகும் குற்றங்களை நன்றாய்ப் பரிக்ஷிதம் செய்வேண்டும். அஜ்ஞானத்தாலுண்டாகும் அஹங்காரத்தை எப்பொழுதும் விலக்கவேண்டும். மஹாபூதங்களும் இந்திரியங்களும் ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணங்களும் சரீரத்திற்குக்காரணமென்று தெரிந்துகொள். ஆகையால், இவைகள் பகவானல்ல. அந்தப்பகவானையும் அருகில் செல்லக்கூடியமான மருத்யுவையும் உபாயத்துடன் சொல்லுகிறேன். ஸர்வரூடன்கூடியமூன்று உலகமும் அஹங்காரத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஒரேநிலையுள்ளகாலமானது இவ்வுலகில் அந்தஅந்தருதுக்களுக்குரிய குணங்களைக்காண்பிக்கிறதுபோல ப்ராணிகளிடங்களில் அஹங்காரமானது² கர்மங்களைச்செய்விக்கக் காரணமாயிருக்கிறது என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். தாமஸானது அவிவேகத்தையுண்டிபண்ணுவதும் கறுத்தும் அஜ்ஞானத்திலிருந்துண்டானதுமாயிருப்பதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு, பெரிய அஹங்காரமானது ப்ரக்ருதியின் குணங்களிலிருந்து உண்டாயிற்று. அஹங்காரத்திற்குப்பிறகு நிரும்பவும் ப்ரக்ருதியின் குணங்களிலிருந்து பூதக் கூட்டம் உண்டாயிறென்று கூறப்படுகிறது. அந்தக்குணங்களையும் கேள். அந்தமூன்று குணங்களையும் இன்பத்துடனும் துன்பத்துடனும் கூடியவைகளென்று தெரிந்துகொள். ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணங்களின் கார்யங்களைத் தெரிந்துகொள். தெளிவு ஸந்தோஷத்தாலுண்டாகும்ப்ரியம் ஐயமில்லாமை தைர்யம் நினைப்பு இவைகள் ஸத்வகுணத்தின்கார்யங்களென்றறியவேண்டும். ராஜஸகுணங்களையும் தாமஸகுணங்களையும் கேள். ஸந்தோஷமில்லாமை பொருமை அதைர்யம் விஷயமுதலியவைகளில் த்ருப்தியில்லாமை என்ற இவைகள் ரஜோகுணத்தின்கார்யங்கள். பிறகு, தமோகுணகார்யங்களையும் கேள். அவிவேகம் மயக்கம் தூக்கம் தூக்கம் சோம்பல அஜாக்ரதை வருத்தம் கார்யங்களில்தள்ள்ச்சியாயிருப்பது இவை

1 'வையாக்யம்' என்பது பழைய உரை.

2 வேறுபாடும்.

தமோகுணத்தின்தூர்யங்கள். காமம் கோபம் அஜாக்ரதை பேராசை அவிவேகம் பயம் சோர்வு வருத்தம் சோகம் ஊக்கமில்லாமை அபிமானம் கர்வம் நாஸ்திக்யம் இவைமுதலான தோஷங்களின்பலாபலத்தைப் பரீக்ஷிசெய்து இவைகளில் ஒவ்வொன்றும் மற்றவைகளைத் தொடர்ந்திருப்பதையும் மனத்தில் இவைகளுக்குள்ளநிலையையும் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். இவ்வுலகம் எதில் நிலைபெற்றிருக்கிறதோ எதுவிருக்கும்பொழுது நல்லஅறிவுவெளியில்செல்லுகிறதோ அந்த அறங்காரமானது எல்லாப்பூதங்களையும்விட மேலானதென்று எப்பொழுதும் பார்க்கவேண்டும். ஸூக்ஷ்மமான தன்புத்தியால் எப்பொழுது இவ்விதம்பார்க்கிறவனாகிறானோ அப்பொழுதுதான் அதன் உருவம் நிர்மலமாய்த் தானாகத்தோன்றும்' என்றுசொன்னார்.

சிஷ்யன், '(முன்னோர்களால்) எந்தத்தோஷங்கள் மனத்தால் விலக்கப்பட்டன? எவைகள் புத்தியால் பலவினமாக்கப்பட்டன? எவைகள் திரும்பவும் திரும்பவும் வருகின்றன? எவைகள் அவிவேகத்தால் ¹அசைவற்றனபோலிருக்கின்றன? அறிவுள்ளவன் புத்தியாலும் யுத்திகளாலும் எவைகளின் பலாபலத்தைக்கவனிக்கவேண்டும்? ப்ரபுவே' இவையாவற்றையும் நான் அறிந்துகொள்ளும்படி எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். அறிவுள்ளவரே! கேட்கவிரும்புமுள்ளஎன்பொருட்டு இதைப் புத்தியில்நிச்சயித்தபடி சொல்லவேண்டும். அறிவுள்ளவர்கள் ஒவ்வொருதோஷத்திலும் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் அதன்நீக்கத்திலும் எவ்விதம் யுத்திசொல்லப்படுமோ அவ்விதம்கூறுவார்களே' என்கேட்க, குருசொல்லத்தொடங்கினார் 'தோஷங்கள் மூலத்தில்அறுக்கப்படுவதால் விசேஷமாய்ச் சுத்திபெற்றமனமுள்ளவனாகிறுப்பவன் முக்தியடைவான். இரும்பானதுஇரும்பாலுண்டிபண்ணப்பட்ட விலங்கை எவ்விதம்அறுத்துவிட்டித் தானும் முனையற்றுப்போகிறதோ அதுபோல ஞானவாஸனையுள்ளபுத்தியானது கூடப்பிறந்தவைகளும்ரஜோகுணத்தாலுண்டானவைகளுமான, தோஷங்களை நாசம்செய்து அவைகளுடன்கூடத் தானும் நாசமடைகிறது. கூடப்பிறந்தவைகளான தாமஸ தோஷங்களால் அழுக்குள்ளபுத்தியுடையவன் நாசமடைவான். பரிசுத்தமானபுத்தியுள்ளப்ரம்மணன் ஸத்வகுணத்திலிருந்துகொண்டு ஸமயுகங்களிலுண்டாகும் ராஜஸ்தாமஸ்தோஷங்களைப் புத்தியாலேயே விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். நல்லபுத்தியையடைந்து பரிசுத்தமான மனமுள்ளவனாகிறுப்பவன் மனத்தால் அந்தப்புத்தியையும் விலக்க

வேண்டும். ராஜஸமுதலிய அந்தத்தோஷமெல்லாம் சரீரிகளுக்கு (சரீரத்தையடையக்) காரணமாகிறது. அறிவுள்ளவனுக்கு ஸத்வ குணமானது ப்ரம்மத்தையடையக் காரணமாகிறது. ஆகையால், புத்தியுள்ளவன் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் விலக்க வேண்டும். ரஜஸாலும் தமஸாலும் விடுபட்ட ஸத்வகுணமானது கசடற்றநிலையையடையும். ராஜஸதாமஸங்களான உணவுகளையும் எப் பொழுதும் விலக்கவேண்டும். அவிலேசத்திலிருந்து விலகச் செய் யாதவைகளான அந்தஆகாரங்கள் ப்ரம்மத்தை அடையவிடாது. மந்திரத்துடன் கூடிய யாகததிலுள்ள மாம்ஸமுதலியவைகளிலும் பாவ முண்டென்று சிலர் கூறுவார்கள். (அது சரியன்று.) அந்த மாம்ஸமுதலியவைதாம் பரிசுத்தமான தர்மத்தைப் பரிபாலிக்கவும் சித்தசுத்தி வழியாக வைராக்யத்தைப்பெறவும் காரணமாகின்றன. ரஜோகுணத்துடன் கூடிய மனிதன் போகங்களுள்ளவைகளும் பொருள்களுள்ளவைகளுமான கார்யங்களைச் செய்வான்; போகங்களைத் தையும் இடைவிடாமல் அனுபவிக்கமுயல்வான். தமோகுணத்தால் (பிறருக்குத்) துன்பத்தையுண்டிப்பண்ணுவதில் உத்ஸாஹமுள்ளவனும் சோம்பலுடனும் உறக்கத்துடனும் கூடியவனுமாயிருந்துகொண்டு பேராசையுள்ளவைகளும் கோபத்தாலுண்டானவைகளுமான கார்யங்களைச் செய்வான். ஸத்வகுணத்திலிருப்பவன் ஸாத்விகமும் பரிசுத்தமுமான பொருள்களையடைவதற்குப் பார்ப்பான். ஸத்வகுணத்தையடைந்த அந்த மனிதன் பரிசுத்தனும் ஸுபத்துள்ளவனும் ஸ்ரத்தையும் வித்தையுமுள்ளவனுமாயிருப்பான் என்று சொன்னார்.

இருநூற்றப்பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(பரமாத்மஜ்ஞானமில்லாதவர்கள் படும்துன்பத்தையும் அத்துன்பம்விலகத்தக்க உபாயத்தையும் சொல்லியது.)

¹ பரதர்களிற்சிறந்தவனே! ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் ²மோஹம் உண்டிபண்ணப்படுகிறது. கோபம் லோபம் பயம்

¹ 'குருசொல்லத்தொடங்கினா' என்றபாடம் ஸரியன்று. 'பரதர்ஷப!' என்று அழைத்து, உபதேசிக்கப்படும்வசனம் குருவின் உபதேசமாதல் பொருந்தாது.

² உணமைப்பொருளின உருவம் மறைதல், அது வேறுபொருளின் உருவமாய்தோற்றுதல் இவ்விரண்டும் மோஹமென்ற கூடப்படும். இவைகளில் முதலிலுள்ளது ஆவரணசக்தியின் காரியமென்றும் இரண்டாவது விசேஷபசக்தியின் கார்யமென்றும் இவ்விரண்டுசக்திகளும் முறையே தமஸ் ரஜஸ் என்ற பதங்களால் கூடப்படுகின்றனவென்றும் தெரிந்துகொள்க.

கர்வம் இவைகளைவிடக்கொள்வதால் மனிதன் பரிசுத்தனாவான். பரிசுத்தர்களானவர்கள் சிறந்தவரும் பரமாத்மாவும் தேவரும் அழிவில்லாதவரும் குறைவில்லாதவரும் எவ்விதமான ஸ்திதியுள்ளவரும் தேவர்களில் மிகப்பூஜ்யருமான அந்தவிஷ்ணுவை அறிகிறார்கள். அந்தவிஷ்ணு வின்மாயையால் மறைக்கப்பட்ட அங்கங்களுள்ளவர்களும் ஞானத்திலிருந்து நழுவினவர்களும் போகங்களில்லாதவர்களுமான மனிதர்கள், பிறகு, பத்தியிலுள்ள பெரிய அவிவேகத்தால் ஆசையை அடைகிறார்கள்; ஆகையிலிருந்து கோபத்தையடைந்து அதன்பிறகு ஸோபத்தையும் மோஹத்தையுமடைகிறார்கள். அவற்றிலிருந்து அபிமானத்தையும் சர்வத்தையும் அகங்காரத்தையும் அடைகிறார்கள். அந்த அகங்காரத்திலிருந்து கார்யங்கள் உண்டாகின்றன. கார்யங்களால் ஸ்நேஹப் பற்றையும் ஸ்நேஹத்திலிருந்து பிறகு சோகத்தையும் அடைகிறார்கள். அதன்பிறகு, துக்கத்திற்குக் காரணமான முயற்சியுள்ளவர்களும் பிறப்பிலும் கிழத்தனத்திலும் முயற்சி செய்து கொண்டவர்களுமாகிறார்கள். பிறப்பில், சுக்லத்தாலும் சோணித்தாலும் உண்டானதும் மலமூத்திரங்களின்கசிவுள்ளதும் உறுத்தின் உத்பத்தியால் கசடுள்ளதுமான கர்ப்பவாஸதையடைகிறார்கள். ஆசைகளுக்கு வசப்பட்டவனும் அவைகளால் கட்டப்பட்டவனும் அவைகளையே தொடர்ந்து நான்குபுறத்திலும் ஸஞ்சரிப்பவனும் நாகக் குழியிலிருப்பவனும் ஆசையென்ற கயிறுகளால் கட்டப்பட்டவனும் புண்யபாவங்களால் ஏவப்பட்ட அங்கங்களுள்ளவனுமாகி அவன் புழுவைப்போலப் பிறக்கிறான். கொசுகளாலும் மூட்டுப்பூச்சிகளாலும் கடிக்கப்பட்டவனும் சித்ரவதைபோன்ற துன்பமுள்ளவனும் பலவிதநோய்களால் நிறைந்தவனுமாகி வருந்தி பெளவனப்பருவத்தை அடைகிறான். பிறவிகளுக்குத்தக்க கர்மங்களுக்கிட்டுப் செல்லுகிறவனான அந்தமனிதன் பெண்ணென்கிற நாகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தன் தன்ஸுகத்தை அடையவேண்டுமென்ற ஆசையால் திரும்பவும் கபிறுபோலக் கர்மத்தை நீளவிடுகிறான். பட்டணத்திற்கும் நிலத்திற்கும் வேண்டிப் படிம்துன்பம் சொல்லமுடியாது. அந்தஸமயத்தில் (அவனை) இகழ்ந்துபேசும் மனிதன் யார்? அவன் மிகவும் நாகத்தில் தபிக்கச் செய்யப்படுவான். அதிலிருந்து கிழத்தனத்திற்குச் சென்றால் அதிலும் திரும்பவும் கர்மத்தைச் செய்யத் தொடங்குவான். பிறகும், பகவான் துதிக்கப்படுவாரோ வெனில் (அஃதில்லை). உனக்கு அதிகமாய் என்ன சொல்லப்படுகிறேன்? ஸம்ஸாரமென்ற யந்திரத்தை நடைபெறச் செய்கிறவர்கள் இவர்களுள்ளு

தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அவர்கள் பாக்ருதியென்னும் மாயையி னுடைய ஷ்ஷேத்ரங்களாயிருக்கிறார்கள். அந்தேக்ஷேத்ரத்தில் மனிதர் கள் ஷ்ஷேத்ரஜ்ஞரூபியாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால்தான், மனிதன் ஸாமான்யமாயும் விசேஷமாயும் அவர்களை விலக்கவேண்டும். 1-க்ருத் யைபோன்ற கோரமானஉருவமுள்ள இந்தப்பெண்கள் அவிவேகி களை மயக்குவார்கள். ஆகையால், ஸாதனமாயிருக்கும்இந்திரியங் களின்உருவமானது ரஜோகுணத்தில் மூழ்கியிருக்கிறது! பெண் வடிவமீள்வதான ஆசையென்னும்காரணத்திலிருந்து பிராணிகள் ஜனிக்கின்றன. தந்தேகத்திலிருந்துஉண்டானவைகளும் மனித னென்று பெயரில்லாதவைகளுமானகிருமிகளை அங்கத்திலிருந்து விலக்குவதுபோலத் தானல்லாதவைகளும் மனிதனென்றுபெயருள்ள வைகளுமானமக்களாகியகிருமிகளையும் விலக்கவேண்டும். இயற்கையி னாலோ கர்மவசத்தினாலோ சரீரத்திலுள்ளசகலத்திலிருந்தும் வேர் வையிலிருந்தும் ஜந்துக்கள் உண்டாகின்றன. புத்தியுள்ளவன் அவ ற்றைஉபேக்ஷிக்கவேண்டும். ரஜோகுணமானது தமோகுணத்தில லய த்தைஅடைகிறது. ஸதவகுணமும் ரஜோகுணத்தில் லயப்பட்டிருக்கி றது. (இவ்விதமானலயஸ்தானமும்) புத்திக்கும் அகங்காரத்திற்கும் காரணமுமான அஞ்ஞானமானது ஞானஸ்வரூபத்தில் லயப்படு கிறது. சரீரிகளுக்கு (சரீரமுண்டாகும்விஷயத்தில்) அவ்விதஅஞ் ஞானத்தைக் காரணஞ் செய்துகொடுக்கிறார்கள். அந்த அஞ்ஞானத்திற் கும் மூலமானஞானமானது ஜீவனென்றுபெயருள்ளதாயிருக்கிறது. காலத்துடன்சூடியகர்மத்தால் ஸம்ஸாரத்தில் சுழலுதுவண்டாகிறது. இந்தஜீவன் கனவில சரீரமுள்ளவன்போலமனத்தால் எவ்விதம்விளை யாடுகிறானோ அதுபோலக் கர்மங்களைஉள்ளிலகொண்டகுணங்களால் (தாயின்) கர்ப்பத்தில் காணப்படுகிறான். (கர்ப்பத்திலிருக்குமிவன்) காரணபூதமானகர்மத்தால் எந்தஎந்தஇந்திரியத்தைநோக்கி ஆசை யுற்றமனத்தினால் ஏவப்படுகிறானோ அந்தஅந்தஇந்திரியமானது அகங் காரத்திலிருந்து (இவனுக்கு) உண்டாகிறது. விஷயபாவனையுடன் கூடியமனமுள்ள இந்தஜீவனுக்குச் சப்தங்களிலுள்ள ஆசையால் செவ் வுண்டாகிறது. அதுபோல ரூபத்திலுள்ள ஆசையால் கண்ணும் மனத்தைஅறியும்ஆசையால் மூக்கும், ஸ்பர்சத்திற்காக 2-வக்கும் அதுபோலச் சரீரம்நடைபெறவேண்டிப் பிராணன், அபா

1 துன்பம்செய்யும் ஒருபெண்தேவதை. 'பகைவர்களைக்கொல்வதற்காக மந்திரத்தினால் படைக்கப்பட்ட ஒருசக்தி' என்பது பழையஉரை.

2 வேறுபட்டம்.

னன், வியானன், உதானன், ஸமானன்னன்னும் ஐந்துவிதமானவாயுமுண்டாகின்றன. மனிதன் நன்றாக உண்டானவைகளும் கர்மத்தாலுண்டானவைகளும் ஆதியிலும்முடிவிலும்மத்தியிலும் துக்கமுள்ளவைகளும் சரீரத்தைச்சேர்ந்தவைகளும்மனத்தைச்சேர்ந்தவைகளும்மான அங்கங்களுடன் ¹ப்ரம்மத்தினொருமூலப்பட்டுப் பிறக்கிறான். (சரீரத்தை) அடைவதால் துக்கமுண்டாகிறதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்தத்துக்கமானது (சரீரத்தில்) அபிமானத்தாலும் சரீரத்தைவிடுவதென்னும்மரணத்தாலும் 'வளர்ச்சி' அடைகிறது. அக்காரணங்களிலிருந்து உண்டாகும் துக்கத்தைத் தடைசெய்துகொள்ளவேண்டும். அதன் தடையை அறிந்தவன் முத்திபெறுவான். இந்திரியங்களுக்கு உற்பத்தி லயம்இரண்டும் ரஜோகுணத்தில்தான் என்று பரிசுஷ்யசெய்து சாஸ்திரமென்னும்கண்ணால் உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். ஞானேந்திரியங்கள் இந்திரியங்களுக்குரியவிஷயங்களை (அடைந்தாலும்) ஆசையற்றமனிதனைப் பற்றுகிறதில்லை. பொறிகள் ²விலகிப்போனால் ஜீவனாவன் திரும்பவும் சரீரத்தை அடையத்தக்கவனாக மாட்டான்.

இருநூற்றப்பதினாறுவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (சூடார்ச்சி.)

(பரமாத்மாவை அறிவதற்கு உபாயமான பிரம்மசர்யமுதலியவற்றை விளக்கியது.)

இந்திரியங்களை வெல்லும் விஷயத்தில் உபாயத்தை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன். அரசனே! சாஸ்திரமென்னும் கண்ணுலத்தவஜ்ஞானத்தை அடைந்து (சமமுதலிய குணங்களை) அனுஷ்டிப்பவன் உத்தம கதியைப்பெறுவான். எல்லாப்பிராணிகளுள்ளும் மனிதன் மிகச்சிறந்தவனென்று சொல்லப்படுகிறான். மனிதர்களுள் பிராம்மணர்களுையும் ப்ராம்மணர்களுள் மந்திரங்களைக்கண்டரிஷிகளையும் மிகச்சிறந்தவர்களென்று கூறுகிறார்கள். அந்தப்ராம்மணர்கள் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவைப்பேற்றவர்களும் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்களும் எல்லாவற்றையும் கண்டவர்களும் வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்களும் தத்வார்த்தங்களில் நிச்சயமடைந்தவர்களுமாயிருப்பார்கள். கண்ணில்லாத ஒருவன் வழியில் கஷ்டங்களை யடை

1 'சரீரத்துடன்' என்பது வேறுபாடும். 2 வேறுபாடும்.

வதுபோல ஞானமில்லாதவன் உலகத்தில் கஷ்டங்களை அடைவான். ஆகையால், ¹ஞானத்தையடைந்தவர்கள் மேலானவர்களாகிறார்கள். தர்மத்திலுள்ளிருப்பவர்கள் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி அந்த அந்தத்தர்மங்களை உபாவிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ²மனமொழிமெய்களின் பரிசுத்தி, பொறுமை, ஸத்யம், தைர்யம் மறதியில்லாமை இந்தக்குணங்களைத்தவிர வேறு ³பொதுவானபொருளில்லை. தர்மமறிந்தவர்கள் எல்லாத்தர்மங்களிலும் சுபமானகுணங்களை அறிவிக்கிறார்கள். ⁴ப்ரம்மத்தின்ஸ்வரூபம்போன்ற இந்தப்ரம்மசாயமென்று கூறப்படுகிற தர்மமானது எல்லாத்தர்மங்களையும்விடமேலானது. அதனால் பரகதியென்னும்மோகத்தை அடைகிறார்கள். அந்தப்ரம்மரூபமானது லிங்கசரீரத்தின்பற்றுதலில்லாததும், சப்தமும்ஸ்பர்சமுமில்லாததும், செவியென்னும்உபாதியால் சப்தத்தைப்பற்றியஅறிவுரூபமும், கண்ணென்றஉபாதியால் ரூபங்களின் அறிவுமாயிருக்கிறது. வாக்காலசொல்லத்தங்கனிஷயமுள்ளதும்(இந்திரியங்களின்) ஸம்பந்தமில்லாததும் மனத்திலுள்ளதும் கல்மஷமில்லாததுமானப்ரம்மசாயத்தைப் புத்தியால் நிச்சயம்செய்யவேண்டும். (ப்ரம்மசாயத்தில்) ஒழுங்காகநடப்பவன் ப்ரம்மலோகத்தையடைவான். நடுநிலைமையுள்ளவன் தேவர்களையடைவான். தாழ்ந்தநிலைமையை அடைந்தவன் அறிவுள்ளபிராம்மணரோஷ்டனாகப்பிறப்பான்.ப்ரம்மசாயத்தையனுஷ்டிப்பது மிகக்கடினம்:- அதற்குத்தக்கஉபாயத்தை என்னிடம்கேள். பிராம்மணன் மிகக்கொபமுள்ளதும் வேகமுள்ளதுமானமனத்தை அடக்கவேண்டும்; பெண்ணைப்பற்றியகதைகளைக் கேட்கக்கூடாது. ஆடையிலலாதபெண்களைப் பார்க்கக்கூடாது. எவ்விதமாவது இந்தப்பெண்களைக்கண்டால் வன்மையற்றவர்களுக்கு ரஜோகுணத்தால் காமம் உண்டாகும். காமமுண்டானவனனால் க்ருர்சரமென்னும்விதத்தைச் செய்யவேண்டும். ஒருநாளைக்குமூன்றுமுறை ஜலத்தில் முழுகவேண்டும். ஜலத்திலமுழுகிக்கொண்டேமனத்தால் அகமர்ஷணமென்னும்மந்திரத்தை, மூன்றுமுறை ஜபிக்கவேண்டும். பண்டிதனுள்ளவன் இவ்விதம் உள்ளிலுண்டான ரஜோகுணஸ்வரூபமானபாவத்தை அறிவுடன்கூடியதும் நீண்டஆலோசனையுள்ளதுமானமனத்தால் எரிக்கவேண்டும். மலத்துடன்கூடிய குணபமென்

1 'ப்ரம்மத்தை அறிந்தவர்கள்' என்பது பழையஉரை.

2 'காமமில்லாமை மனத்தின்சுத்தி, பொய்சொல்லாமை மொழியின் சுத்தி, கொல்லாமை மெய்யின்சுத்தி' என்பது பழையஉரை.

3 மோகமும் என்பது பழையஉரை.

4 ப்ரம்மத்தையடைய ஸாதனமான என்பது கருத்து.

ஹம்பையானது இடைவெளியில்லாமல்கட்டப்பட்டிருக்கிறதுபோலச் சரீரத்தை அடைந்த ஆத்மாவானது சரீரமென்ற பந்தமுள்ளதென்று அறிந்துகொள்ளவேண்டும். தூர்க்கந்தமான மலத்துடன் கூடியதும் ஓட்டையில்லாத தூமான ஒன்றில் கட்டப்பட்டிருந்த ஒருஜந்து எப்படியிருக்குமோ அப்படியிருப்பதாகவே தேகத்திலுக்குந்து அமைக்கப்பட்டிருக்கிற ஆத்மாவையும் அறியவேண்டும். மலங்களால் நிறைந்ததும், ஸ்லேஷ்மங்களின் அம்சங்களால் நிறைக்கப்பட்டிருக்கிற தூமான அந்தப் பாண்டத்தை மனிதன் பார்க்கவிரும்பமாட்டான்; தொடமுயல்வானென்பது எங்கே? மலங்களால் நிறைந்ததும் வெளியில் வேர்வை நீரால்குழப்பட்டதும் அருவருச்சுத் தக்க தூமான ஆண்பெண்களுடைய சரீரமென்னும் பாண்டமானது நரகமென்பது அறிவுள்ளவர்களுடைய கொள்கை. ஓட்டைக்குடக்குலுள்ள ஜலமானது நிச்சயம் ஒழுகிப் போவதுபோலப் பிராணிகளின் சரீரங்களினுள்ளிருக்கும் ஜலமானது ஒழுக்குகிறது. ஸ்லேஷ்மமும் கண்ணீரும் மூத்திரத்தின் பிந்துவும் மலமும் சுக்லமும் பிசுக்குள்ளு கபக்கூட்டத்தின் பெருக்கமும் உண்டாகின்றன. மனமே! (இவைகளிலிருந்து) விடுவி. ரஸங்கள், நாடிக்கூட்டங்களின் வழியாக மனிகர்களின் வாதத்தையும் பித்தத்தையும் கபத்தையும் உதிரத்தையும் தோலையும் மாம்ஸத்தையும் நரம்பையும் எலும்பையும் மஜ்ஜையையுமுடைய சரீரத்தைத் திருப்திசெய்கின்றன. ஐந்து இந்நிரியங்களுக்கும் நிரிய சக்தியை அளிப்பவைகளான பத்து நாடிகள் இச்சரீரத்தில் இருக்கின்றனவென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்தப் பத்து நாடிகளிலுமிருந்து ஸூக்ஷ்மமான வேறு நாடிகள் ஆயிரக்கணக்காக உண்டாகின்றன. இவ்விதம் ஆறுகள் கடலைத் திருப்திசெய்வதுபோல, ரஸமென்னும் ஜலமுள்ள இந்த நாடிகள் என்னும் நதிகள் தேகமென்னும்கடலைக் காலத்திற்குத் தக்கபடி திருப்திசெய்கின்றன. அவைகளுள், ஹ்ருதயமென்ற மாம்ஸபிண்டத்தின் நடுவில் மனத்தைத் தரிப்பதான ஒரு நாடியானது காமத்தாலுண்டாகும் மனிகர்களின் சுக்லத்தை எல்லா அங்கங்களிலிருந்தும் விடுகிறது எல்லா அங்கங்களிலும் படர்ந்தவைகளும் அந்நிலைநாடியைத் தொடர்ந்தவைகளுமான நாடிகள் பிரகாசமென்னும் குணத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு கண்களின் செல்லுகின்றன. பாலில் மறைந்துருக்கும்படியானது மதுக்களால் கடைந்து வெளியிடப்படுகிறதுபோலச் சுக்லமானது சரீரத்திலுள்ள ஸங்கல்பத்தா

1 முக்கூறிய வாதமுதலிய பத்துப்பாடிகளைத் திருப்திசெய்தவைகளான பத்து நாடிகள்.

லுண்டானமத்துக்களால் கடைந்து வெளியிடப்படுகிறது. இவ்விதம் கனவிலும் மனத்திலுள்ள ஸங்கலபத்தாலுண்டாகும் காமமானது உண்டாகிறபொழுது இந்தமனிதனுடைய மனோவஹநாடிகள் (ஸ்திரீசரீரத்தின்) பற்றுதலில்லாமலே உண்டாகும்சுக்லத்தைச் சரீரத்திலிருந்து வெளியிடுகின்றன. பூஜ்யரான அத்ரிமஹரிஷியானவர் அந்தச்சுக்லத்தின்உற்பத்தியை அறிகிறார். 1புருஷர்களின்பீஜமான சுக்லமானது இந்திரனைத் தேவதையாகக்கொண்டது. ஆகையால், அது இந்திரியமென்று சொல்லப்படுகிறது. சுக்லமானது (வேறுஇடத்திற்குச்) செல்லுவதே பிராணிகளின் ஜாதிஸங்கரத்திற்குக்காரணமென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறவர்கள் காமமற்றவர்களும்தொஷங்களை எரித்தவர்களுமாகச்சரீரோற்பத்தியை அடைய மாட்டார்கள். சரீரம்நடைபெறவேண்டியதற்குரிய கர்மத்தைமட்டில் செய்கிறவனும் (யோகசக்தியுள்ள) மனந்தாலேயே முக்குணங்களும் ஸமமாயிருக்கும் நிலைமைக்கு வரும்படிசெய்து முடிவுக்காலத்தில் 2 பிராணன்களை மனோவஹநாடியில் செல்லும்படி செய்கிறவனுமாயிருப்பவன் முக்திஅடைகிறான். மனந்தான் பலவிதமாயுண்டாகிறதென்னும்அறிவானது மனத்திற்கு உண்டாகவேண்டும். அவ்விதமஹாத்மாக்களின்மனமானது மந்திரவித்தியுள்ளதும் பிரகாசமுள்ளதும்நித்யமும் ரஜோகுணமில்லாததுமாகிறது. ஆகையால், அந்தமனத்தை நாசம்செய்யவேண்டிச் சந்தமானகர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். சரீரத்திற்குக் காரணமானது இந்தக்கர்மத்திலுண்டானதாயிருக்கிறது. அறிவுள்ளபுத்திரமானவன் அவ்விதக்கர்மத்தைநினையாமலும் செய்யாமலுமிருக்கவேண்டும். ரஜஸையும் தமஸையும்விட்டபின் (மனிதன்) இவ்வுலகத்தில் தாழ்ந்ததாயை அடையமாட்டான். இளமைப்பருவத்தில் அடையப்படும். அறிவானது விழுத்தனததாலவ்விதிலலாதநிலையை அடைந்ததாகலாம். நன்றாகப்பக்குவமானபுத்தியுள்ளவன்முன்னுள்ள பாக்கியத்தால் மனத்திலுள்ளபலத்தை அடைவதற்கு, மனிதன் இவ்விதம் மக்களிடத்திலும் மனைவிகளிடத்திலும் ஞானிகளிடத்திலும் ஸம்பந்திகளிடத்திலும் உறவினர்களிடத்திலும் மனத்தில் ஆசையை அடைகிறான்; வியாதிமுரலியவைகளால் பீடிக்கப்பட்டு அங்குமிங்கும்ஒடி அல்பஸுகத்தையும் அடையாமல் பல துரங்குகளால் கஷ்டப்பட்டுப் பிறகு வெறுப்பைஅடைந்து ஞானமென்னும்மாத்தைஅடிக்

1 'திரிபீஜம்' என்று பாடல்கொண்டு, 'ஆன்னங்களின் ரஸம், மனோவஹநாடி, காமம் இந்தமுன்றையும் காரணமாகக்கொண்ட சுக்லமானது' என்பது பழையஉரை.

2 வேறுபாடம்.

துப் பிறகு ஸுகத்தைப்பெறுவான். மிகவும்கஷ்டமானவழியைத் தாண்டியபின் உறுதியான நற்குணங்களுள்ள இடத்தைப்பார்ப்பது போலத் தோஷங்களைவிட்டு விலகிச்சென்றவன் மோக்ஷத்தையடைகிறான்.

இருநூற்றுப்பதினேழாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(வைராக்யபதலிய மோக்ஷகாரணங்கள்.)

பிரானிகள் முடிவில்கஷ்டமானவிஷயங்களில் பற்றுதலுள்ளவைகளாயிருந்துகொண்டு கஷ்டப்படுகின்றன. இவைகளில்பற்றுதலில்லாதமஹாத்மாக்கள் உத்தமமானகதியை அடைகிறார்கள். புத்தியுள்ளவன் உலகமானது ஜனனம், மரணம், கிழத்தனம், துக்கங்கள், நோய்கள், மனத்திலுள்ள துன்பங்கள் இவைகளால் நிரம்பியிருப்பதைக்கண்டு மோக்ஷத்திற்காக முயலவேண்டும்; வாக்காலும் மனத்தாலும் சரீரத்தாலும்பரிசுத்தனும் அகங்காரமில்லாதவனுமாயிருக்கவேண்டும்; மிக்கஅடக்கமுள்ளவனும் அறிவுள்ளவனும் பிச்சை எடுப்பவனும் விருப்பமில்லாதவனுமாகி ஸுகமாகஸஞ்சரிக்கவேண்டும். மோக்ஷத்தையடைந்தவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபாசங்கள் அடங்கியவைகளாயிருக்கின்றன. அந்தப்பாசங்களை வெளியிடத்தக்க (அஜ்ஞானத்தின்) ஸ்வரூபத்தை அறிவது கடினமென்றுதெரிந்துகொண்டிருந்தாலும் அவிலேவகுமுள்ளமனிகள் அந்தக்ஷணமே அபிமானத்தை அடைவான். இவ்விதம்பார்ப்பதும் பந்துக்களிடத்தில்ஸ்நேகசிந்தையுள்ளதும் பேதரூபதகுடனிருப்பதுமான ஆத்மாவை நான் உள்ளபடி இல்லாததாகநினைக்கிறேன். அன்றியும், பிரானிகளிடம் தயைபாராட்டுவதாலும் மனத்திற்கு அபிமானமுண்டாகிறதென்றுதெரிந்து கொள்ளவேண்டும். உலகமானது கர்மத்தன்பயனென்றுதெரிந்து கொண்டு பிரானிகளிடம்தயைசெய்வதிலும் உபேகைசெய்யவேண்டும். நல்வினையோ தீவினையோ எஞ்சியப்பட்டிருக்கிறதோ அதை உலகம்) அடையும். ஆகையால், புத்தியாலும் செய்கைகளாலும் நல்வினைகளையே செய்யவேண்டும். ஐயம்நையமில்லாமை உண்மையுரைப்பது எல்லாப்பிரானிகளிடத்திலும்கேர்மை பொறுமை அஜாக்ரதையிலலாமை இவைகள் எந்தமனிதனிடமிருக்கின்றனவோ அவன்

ஸுகமுள்ளவனாயிருப்பான். ¹சிந்ததும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஸுகத்தையளிப்பதுமான இந்தத்தர்மமானது துக்கத்திலிருந்து விலகவிப்பதென்று தெரிந்துகொள்ளுகிற உண்மையை அறிந்தவன் ஸுகமுள்ளவனாவான். ஆகையால், புத்தியால் ஸமாதானமுள்ள மனத்தைப் பிராணிகளிடம் வைக்கவேண்டும். கேடு நினைக்கக் கூடாது. ஒன்றையும் விரும்பக்கூடாது. ²தகாததையும் இகழ்ச்சியானதையும் சிந்திக்கக்கூடாது. அன்றியும், பழுதில்லாதமுயற்சியுடன் மனத்தை ஞானத்திலே பிரவேசிக்கச் செய்யவேண்டும். நடிமொழி கூறுவதால் அழகானஞானம் உண்டாத்தொடங்கும். கூறத்தக்க வசனத்தைப் பகுத்தறிந்துகொண்டு தர்மத்தின்ஸூக்ஷ்மத்தையும் தெரிந்துகொண்டு உண்மையுள்ளதும் கேடில்லாததும் பிறர்குற்றத் தைவெளியிடாததுமான வசனத்தைச் சொல்லவேண்டும். வஞ்சக மில்லாததும் குரூரமில்லாததும் கேடில்லாததும் பிறர்குற்றத்தைவெளியிடாததும் இவைபோன்றதுமான வசனத்தைச் சலித்தலில்லாத மனத்துடன் மிதமாய்ப் பேசவேண்டும். ஸம்ஸாரத்தின்நிலையானது சொல்லால் நிலபெறுகிறதன்றோ? வைராக்யத்துடன் பேசவானாகில் நல்லபுத்தியால் அனுகூலமிக்கப்பட்ட மனத்துடன் தமோகுணத்தா லுண்டான (தன்னுடைய) கர்மத்தைச் சொல்லிக்கொள்ளலாம். ரஜோகுணத்தையடைந்த கருவிகளுடன் கர்மங்களையடைகிறவன் இவ்வுலகில் துக்கத்தையழைந்து நகரத்திறகுரியவனாவான். ஆகையால், மனத்தாலும் வாக்காலும் சரீரத்தாலும் தனக்குத்தையிததை உண்டிபண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். விபரீதமானதிகஞென்று அறிந்து கொண்டிம் (அதில்செல்லுகிறவனுடைய) நிறைந்துள்ள மயானது திருடர்களால் அபஹரிக்கப்படுவதுபோல ஸம்ஸாரத்தை அறிந்து கொண்டிம் (அதில்செல்லுகிற) அறிவிலலாதவர்கள் (ஆசைகளால்) அபஹரிக்கப்படுகிறார்கள். ஸம்ஸாரமாரக்கத்தை அடைந்திருப்பவன் விபரீதவழியைவிடவேண்டும். அவ்விதவிபரீததிக்கில் (ஒன்றவனே) திருடர்களைக்கொன்றபின் எவ்விதம் சுபமாசனதிககைஅடைகிறானோ அதுபோல (ஸம்ஸாரத்திலிருப்பவன்) ராஜஸ்தாமஸங்களான கர்மங்களைவிட்டபின் சூக்ஷ்மத்தையடைவான். சேஷனைகளைவிட்டவனும் ஆசைப்படாததக்க எல்லாப்பொருள்களிலிருந்தாங்கிவிட்டவனும் ஜனங்களில்லாதவிடத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனும் ஸபுவான் ஆகார

¹ அதிகபாடமான இரண்டாபலோகம் பொருத்தநிலைமையால் விடப்பட்டன.

² 'தகாததை விரும்பக்கூடாது. செனதையும் வெறுத்தையும்பற்றிச் சிந்திக்கக்கூடாது' என்பது பழையஉரை.

முள்ளவனும் (மனத்தின் ஏகாக்ரபாவமென்ற) தவமுள்ளவனும் இந்
 திரியங்களை யடக்கினவனும் ஞானததால கிலேசங்களை விரித்தவனும்
 ஸமாதிக்குரிய அங்கங்களை அனுஷ்டிப்பதில் உற்சாகமுள்ளவனுமான
 புத்தியுள்ளமனிதன் அசைவற்றதான மனத்தால் மேலான அந்தப் ப்ர
 மத்தை ஸந்தேகமில்லாமல் அடைகிறான். தைரியமுள்ளவனும்
 புத்தியுள்ளவனுமான மனிதன் ஸந்தேகமின்றிப் புத்தியை அடக்கிக்
 கொள்ளவேண்டும். புத்தியால் மனத்தையும் தன்னுடைய மனத்தால்
 விஷயங்களையும் அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். அசைவற்றதான
 மனத்தை அந்தப் ப்ரமாத்மாவிடத்தில் லபிக்கும்படி செய்து ஸமாதி
 யில் உற்சாகத்துடன் இருப்பவனுக்கு அந்தப் ப்ரமமானது நன்கு
 விளங்கும். எல்லாப் பொருள்களின் உட்பொருளுமான பிரம்மத்தில்
 நிலைபெற்றிருப்பதை ஏகாந்தநிலை என்று தெரிந்துகொள். காரண
 ஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்தின் விசேஷநிலையைக்கூட விசேஷங்களில்லாத
 சுத்தப் ப்ரமரூபமாக (பெரியோர்கள்) அறிகிறார்கள். அல்லது, அவ்
 விதமான ப்ரமாத்மரூபத்தில் நிலைபெற்றிருக்கச்சக்தியற்றவனாக இருப்
 பானாலு ஸமாதியில் புத்தியுள்ளவனாகி வருங்காலத்தில் தத்வத்தை
 வெளியிடத்தக்க யோகமுறையைச் செய்யத்தொடங்கவேண்டும். இந்
 திரியங்களை யடக்கிக்கொண்டவனும் மனத்தைத் தன்வரமாகச் செய்து
 கொண்டவனுமான இந்தியோகிக்கு அந்த இந்திரியதேவதைகள் பிர
 காசிக்கிறார்கள். அவர்கள் ஸந்தோஷமுடையவர்களாகி அந்தாஸ்வர
 ரைப்பற்றிச் செவ்வகிறார்கள். அந்தத்தேவதைகளுடன் ஒன்றுசேர்
 ந்தமுனமுள்ளவனுக்கு அந்தப் ப்ரமமானது நன்கு விளங்கும். காலக்கிர
 மத்தில் ஸத்வகுணமும் விலகியவுடன் அவன் ப்ரம்மடாவத்திற்குத்
 தக்கவனாகிறான். யோகியானவன் பிறருக்கு வெளியாகும் நிலைமையிலி
 ருக்கக்கூடாது. யோக உபாயங்களைத் தொடங்கவேண்டும்; யோக
 உபாயத்திற்குரிய ஆசாரம் எதுவுமேனாலும் அதை அதைச் செய்துகொ
 ள்ளவேண்டும்; அவல், சுண்டல, பிண்ணாக்கு, நாய்கள், பிட்டு, மா,
 கிழங்கு, கனி, பசுஷணம் இவைகளைப் பரியாயமாக உபயோகப்படுத்
 திக்கொள்ளவேண்டும்; ஸாத்திகளையிருந்துகொண்டு எவ் யோகாப்
 யாஸத்திற்கு அனுகூலமாயிருக்கிறதோ அதைப் பரீக்ஷித்துத் தேசத்
 திற்கும் காலத்திற்கும் தக்க ஆகாரநியமத்தை அனுஸரிக்கவேண்டும்.
 கர்மத்திற்கு வேண்டி (யோகத்திற்கு) ஞாபகம் செய்யக்கூடாது.
 அக்னியைப்போல ஞானத்தை மெள்ளமெள்ள வளரச்செய்யவேண்
 டும். அவ்விதம் ஞானததால் விளங்கச் செய்யப்படுகின்ற ப்ரம்மமானது
 ஸூரியன்போல நன்கு பிரகாசிக்கும். ஞானரூபமான ஆத்மாவை

அதிதருக்கும் அஜ்ஞானமர்னது (ஜாக்ரமுதலான) மூன்று அவஸ்தைகளைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஞானரூபியான ஆத்மாவானது புத்தியால்ல்தொடரப்பட்டு அஜ்ஞானத்தாலுண்டாகும் மயக்கத்தால் பிரகாசமற்றதுபோலிருக்கிறது. மூன்று அவஸ்தைகளைவிட வேறாயிருக்கும் ஆத்மாவை அந்த அவஸ்தைகளுடன் பற்றுதலுள்ளதாகநீனப்பவனும் சாஸ்வதமானசுத்தஆத்மாவைத் தூஷிப்பவனுமானவன் அந்தஆத்மாவை அறியமாட்டான். மூன்று அவஸ்தைகளைவிட வேறானதிலேயும் அந்த அவஸ்தைகளுடன் பற்றுதலுள்ளதிலேயுமான அவ்விண்ணுள் மோக்ஷத்திற்குரிய நிலையை அறிந்தவனும் ஆசையற்றவனுமான மனிதன் முத்தியடைகிறான். காலத்தைவென்றவன்கிழத்தனத்தையும் மரணத்தையும்வென்று அழிவில்லாததும் மாறுபாடற்றதும் மோக்ஷரூபமும் ஸநாதனமுமான பரம்மத்தை அடைகிறான்.

இருநூற்றுப்பதினேட்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(பாமாத்மாவை அறியும்வகை.)

கல்மஷமில்லாமல் எப்பொழுதும் பரம்மசர்யமென்றயோகத்தைச்செய்யவிரும்புகிறவன் நித்திரையிலுள்ள குற்றத்தைக்கண்டு கொண்டு நித்திரையை முழுமையும் விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். மனிதன் நித்திரையில் ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் கீழாகச்செய்யப்படுகிறான்; தன்னினைப்பில்லாதவனாகி 'வேறுசரீரத்தையடைந்தவன்போல ஸஞ்சரிக்கிறான். ஆத்மாவைவிசாரிப்பதற்காக இடைவிடாமல் ஞானப்பயிற்சியுடனிருந்தால் மனிதன் விழித்துக்கொண்டிருப்பான். விசேஷமாய் ஞானத்தில்விடாமுயற்சியிருந்தால் அந்தமனிதன் எப்பொழுதும் இரவின்றி விழித்துக்கொண்டிருப்பான். இவ்விஷயத்தில், 'கனவில் விஷயங்களைக்கூடியது போலுள்ள (தேகமுதலிய) இப்பொருள் எதுவாயிருக்கலாம்? நன்றாக லயத்தையடைந்த இந்நுரியங்களுையுடைய மனிதன் சரீரமுள்ளவன் போலிருக்கிறானே' என்று சிலர் வினவுகிறார்கள். இவ்வினாவிற்கு விடை கூறப்படுகிறது. யோகிகளுக்குத்தலைவரான ஸ்ரீஹரியானவர் இவ்விஷயத்தை எவ்விதம் அறிகிறாரோ அவ்விதம் இதை யுத்திக்குப்பொருத்தமானபொருளுள்ளதாக மஹர்ஷிகள் கூறுகிறார்கள். இந்நுரியங்களுக்குண்டானபரமத்தால் கனவுண்டாகிறதென்று கூறு

கிறார்கள். (அப்பொழுது) மனமானது எல்லாவிஷயங்களையும் அடைந்ததாயிருக்கிறது. இந்திரியங்கள் அந்தமேனோபங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தஇந்திரியங்கள் அவ்விதநிலையை அடைந்திருக்கின்றன. சிலர் எப்பொழுதுமுள்ள மூன்றுஅவஸ்தைகளும் உண்மையல்லவென்றுசொல்லுவது கூடாது. முதலாவதானஜாக்ராவஸ்தையிலிருக்கும் இந்தஜீவன் எப்பொழுதும் மூன்றுஅவஸ்தையையும்¹ அறிகிறான். வேறானஇரண்டுஅவஸ்தைகளை அடைந்தபின் எவ்விதத்திலும் அறிவுள்ளவனாக² இல்லை. ஸ்வப்நாவஸ்தையை அடைந்த இந்தஜீவன் ஸ்வப்நம் என்ற மட்டில் தெரிந்துகொள்ளுகிறானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அது யுத்திக்குச்சரியானதன்று. மூன்று அவஸ்தையும் மோஹரூபமானவை. ஆத்மாவானது மூன்று அவஸ்தையிலிருந்தும் எப்பொழுதுவிடுபடுகிறதோ அப்பொழுது (உண்மையில்) இல்லாதஅவஸ்தைகளுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டேனென்று தெரிந்து கொள்ளுகிறது. ஸ்வப்நத்தில் மனத்திற்கு லயாநிலாநிருப்பதால் அதில் அந்த அந்தவிஷயமிருக்கிறது. வேறுகாரியத்திலுபந்துதலுள்ள மனமுள்ளவனான ஜாக்ராவஸ்தையிலுள்ளமனிதனுக்கும் ஸங்கலப முண்டாகிறது. அப்பொழுது எவ்விதம் மனத்தில் னிரும்பப்படும் போகமிருக்கிறதோ அதுபோல ஸ்வப்நாவஸ்தையிலுள்ள போகம் மனத்தை அடைந்திருக்கிறதென்று திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார்கள். ஆசைபற்றியமனமுள்ளவன் கணக்கில்லாத ஜன்மங்களின்வாஸனையால் அந்தப்போகத்தையடைவான். உத்தமபுருஷனான அந்தஆத்மா மனத்தில் மறைந்திருக்கும்யாவற்றையும் அறிகிறான். ஸத்வம்ரஜஸ்தமஸன்றகுணங்களுள் எந்தக்குணமானது இந்தப்பிராணியின் கர்மத்தால் வெளியாகும்படி செய்யப்பட்டதோ, மனம் எவ்வித வாஸனையுள்ளதாயிருக்கிறதோ அதைஅதைப் பிராணிகள் விரும்புகின்றன. பிறகு, உடனேபயனை உண்டிபண்ணத்தக்க அவ்விஷயத்தைக் காரணத்திற்குத்தக்கபடி ரஜோகுணங்களாவது தமோகுணங்களாவது ஸத்வகுணங்களாவது தொடருகின்றன. பிறகு, ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் உண்டானமேனோபாவங்களால் ஸம்பந்த மில்லாதவைகளும் வாதமும் பித்தமும் கபமும் மேலிட்டவைகளுமானசரீரங்களைப் பார்க்கிறார்கள்; அவ்விதமான சரீரத்தைவிடக்கு வது கடினமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். தெரிவுள்ள இந்திரியங்களால் எந்தஎந்தவிஷயத்தை மனத்திலுள்ளதாக ஸங்கல்பிக்கிறானோ அதைஅதை ஸ்வப்நம்விலகியபின்னும் மனம்² ஸந்தோஷமுள்

¹ 'வேத்தி' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

² வேறுபாடம்.

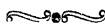
ளதாகப் பார்க்கிறது. மனமானது ஆத்மாவின்மகிமையால் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தீபம்போல வியாபகமாயிருக்கிறது. எல்லாத் தேவகைகளும் ஆத்மாவினிடத்திலிருக்கின்றனவென்று அந்த ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். (ஸ்வப்நத்திற்கு) வழியும் மானிட உருவமுமான ஸ்தூலசரீரத்தை மனத்தில் மறைத்திருக்கும்படி செய்துகொண்டு ஸ்தூலஸூக்ஷ்மங்களுக்கும் காரணமும் இந்திரியங்களுக்குப் பல்பட்டாததுமான இந்தச் காரணசரீரத்தில் ஸாக்ஷி ரூபமாய் ஸுஷுப்தியை அடைகிறான். (அப்பொழுது) இந்த ஆத்மாவானது தோற்றப்படும் வேற்றுமைத்தன்மையை விட்டு விலகி ஜ்ஞான ரூபியாக மட்டில் காணப்படுகிறது. அந்த ஆத்மாவை எல்லாப் பிராணிகளுடைய மனத்திலுமிருப்பதும் மனத்திற்கும் ஸத்வமுதலிய குணங்களுக்கும் மேலானதாக அறிகிறார்கள். எவன் ஸங்கலபத்தால் ஸ்வரூபக்ருரிய (அணிமா முதலிய) குணத்தை மனத்தால் அடைய விரும்புகிறானோ அவன் மனத்தின்பரிசுத்தியால் அந்தக் குணத்தை அடைவான். எல்லாத்தேவகைகளும் மனத்திலிருக்கிறார்கள். இவ்விதமான மனத்தைத் தவத்தால் ஸூர்யனைப்போலத் தமனை விட்டு விலகியிருப்பதாகச் செய்யவேண்டும். மூன்று உலகங்களுக்கும் காரணமான ஜீவன் தமோகுணத்தின்மூலத்தில் மஹேஸ்வரரை அடைகிறான். தவமானது தேவர்களாலும் தவத்தைக்கெடுக்கும் தமோகுணமானது அஸுரர்களாலும் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் ப்ரம்மானது தேவகுணங்களாலும் அஸுரகுணங்களாலும் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் ப்ரம்மத்தை ஞானஸ்வரூபமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸத்வம், ரஜஸ், கமஸ் என்பவைகள் கேவாஸுரர்களின் குணங்களென்று அறிவிக்கிறார்கள். (அவைகளில்) ஸத்வத்தைத் தேவர்களின் குணமென்றும் மற்ற இரண்டு குணங்களையும் அஸுரர்களைச் சேர்ந்தவைகளென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஸத்வமும் மனமும் புத்தியும் தேவர்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. ¹ மறைத்திருக்கும் ஆத்மாவானது கசடுகளால் நன்கு விலக்கப்பட்டால் தன்னிலை விருப்பதாகும். உலகங்களுக்குரிய ஸுஷுப்தி முதலிய வாக்க்சொல்லப்பட்டவை கசடுகளென்று கருதப்படுகின்றன. அவைகளை விட்டு விலகியதும் பரிசுத்தமும் சரீரத்திலுள்ள இவ்வெளியிலுமிருப்பதும் எப்பொழுதும் ஆனந்தரூபமும் அழிவில்லாததுமாக இருந்துகொண்டு அந்தப் ப்ரம்மத்தை அடையவேண்டும். மிகவும் கல்மஷமற்ற ப்ரம்மசர்யமானது

¹ இந்த, மூல புஸ்தகத்தில் சிலசொற்களில்லாததால் ஒருஸ்ரீலோகம் விடப்பட்டது.

இவ்விதமுபதேசிக்கப்பட்டது. எல்லாவற்றிலும்பற்றுதலில்லாததும் விஷ்ணுவெனப்பெயருள்ளதும் சிந்தைக்கெட்டாததும் உலகத்தில் ஆச்சரியமுமான அந்தப்பரமபுகமானது அறிவால் எங்கும் விளங்குகிறது. தியானத்தினால் தெளிந்தபுக்தியுள்ளவர்களானவர்கள் ஞானரூபியும் நாசமில்லாததும் ஜோதிருபியும் குறைவில்லாததுமான அந்தப்பரமம்மத்தை அறிவிரூர்களோ அவர்கள் சிறந்தகதியைப்பெறுகிறார்கள். யுக்தியுடன் இவ்வளவுவரையில் உபதேசிக்கமுடியும். ஞானக்கண்ணாலாவது ¹ப்ரதயாஹாரததாலாவது இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதபிரம்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடும்.

இருநூற்றுப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பரமாத்மாவை அறியும்வகைத்தோடர்ச்சி.)

உதமமரானரிஷியால் வ்யக்தமென்றும் அவ்யக்தமென்றும் உபதேசிக்கப்பட்ட தத்வமாகிய ²அந்நான்கையும் எவன் அறியவில்லையோ அவன் பரம்மத்தை அறியமாட்டான். வ்யக்தத்தை மிருத்யுவின் வழியென்றும் அவ்யக்தத்தை அழிவில்லாதபதமென்றும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். நாராயணரென்னும் ரிஷியானவர் நிவ்ருத்திமார்க்கத்திற்குரிய தர்மத்தைக் கூறினர். 'ஸ்தாவரஜங்கமங்களுடன் கூடியமூன்று உலகமும் அந்தநிவ்ருத்திதர்மத்தில்தான் நிலைபெற்றிருக்கும். நிவ்ருத்திமார்க்கத்திற்குரிய தர்மமானது இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததும் சாஸ்வதமுமான ப்ரம்மமாகும். ப்ரவ்ருத்திமார்க்கத்திற்குரிய தர்மத்தைப் பிரம்மா கூறினர். ப்ரவ்ருத்தியானது திரும்பவும் பிறப்புள்ளதாகும். நிவ்ருத்தியானது உத்தமகதியான மோக்ஷமாகும். நிவ்ருத்திமார்க்கத்தைப்பெரிதாக்கக்கொண்டவனும் ஞானத்தின் உண்மையில் முயற்சியுள்ளவனும் எப்பொழுதும் சுபாசுபங்களைப் புகுத் 'பிபார்ப்பவனுமான முனியானவன் அந்தப்பரமகதியைப் பெறுவான். அந்தவிஷயத்தில் அவ்யக்தமென்னும் பிரதானம் ஜீவன் இவ்விதரண்டையும் அவ்யக்தம்புருஷன் இவ்விதரண்டைவிட வேறானதும் மிகப்பெரிதாயிருப்பது எதுவோ அந்தப்பரமாத்மாவையும்

* 1 இந்நிரியங்களை உள்ளத்தில் அடக்கி ஒரேமனோபமாயிருக்கும்படி செய்தல்; இந்நிரியங்களை ஒருவழிப்படுத்தல்.

² ப்ரக்ருதி புருஷர்களுக்குரிய ஒற்றுமை வேற்றுமை இரண்டும், ஜீவாத்மா, பரமாத்மாக்களுக்குரிய ஒற்றுமை வேற்றுமை இரண்டுகூடிய நான்கு.

அறிந்துகொள்ளவேண்டும். ஸமர்த்தனாயிருப்பவன் அந்தவிசேஷத்தை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பிரக்ருதியும் ஜீவனுமாகியஇவ்விரண்டும் ஆதியும் அந்தமுரில்லாதவைகள். இரண்டும் அடையாளமில்லாதவைகள். இரண்டும் அழிவில்லாதவைகளும் தொடர்ந்திருப்பவைகளும் பெரியவைகளைவிட மிகப்பெரியவைகளுமாயிருக்கின்றன. இரண்டுக்கும் இது இவ்விதம் பொதுவானது. வேறுவிசேஷமுமிருக்கிறது. பிரகிருதியானது காரியங்களை உண்டிபண்ணும். தன்மையுள்ளதும் அவ்வாறேமூன்று குணங்களைப்பும் உருவமாகக்கொண்டதுமாயிருக்கிறதென்றும் புருஷனுடைய லக்ஷணமானது இதைவிடவேறானதும் பிரகிருதியினுடையகாரியங்களுக்கு ஸாக்ஷியும் குணங்களில்லாததுமாயிருக்கிறதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். சேஷத்தார்களுனென்னும்ஜீவனைக் கர்த்தாவாகவும் குணங்களால்மறைக்கப்பட்டவனாகவும்கூறுகிறார்கள். ¹ஜீவன்அஸ்வரனென்ற இந்தப்புருஷர்கள் பிரத்யக்ஷமாகப்பார்க்கத்தகாதவர்களும் அனுமானத்திற்குரிய அடையாளமில்லாததால் பற்றுதலில்லாதவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். (ஜீவன்) பிரக்ருதியின்ஸம்பந்தத்தையேஅடையாளமாயும் பிறப்பிற்குக்காரணமாயும் உடையவன். கர்த்தாவான ஜீவன் கர்மங்களை யுண்டிபண்ணக்காரணமானகருவிகளால்எந்தஎந்தக் கர்மத்தை எவ்விதம்செய்கிறானோ அந்தஅங்கக் ²கர்மத்துடன் அவ்விதம் காணப்படுகிறான். “ன் யார்? இது என்ன? அது என்ன?” என்று பலபெயர்களால்கூறப்படுகிறான். என்னுடையசரீரென்று சொல்லுகிறான். ஆகையால், (ஜீவன்) அறிவில்லாதவனும் எப்பொழுதும் மறைக்கப்பட்டவனுமாயிருக்கிறான். தலைப்பாடையுள்ளவன் மூன்று வஸ்துங்களால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதுபோலஇந்தஜீவனுனவன் ஸத்வம்ரஜஸ்தமஸ்என்கிறமூன்று குணங்களாலும்மறைக்கப்பட்டிருக்கிறான். அந்தப்புருஷனுனவன் வேறுகத்தோன்றும்பரமாத்மவஸ்துவை எப்பொழுது வேற்றுமையிலலாமல் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ அப்பொழுதுதான் இவன்பற்றுதலில்லாதபரமாதமாவாகவே ஆகிறான். ஆதமாவானது பேதத்தைஅறிவிக்கும் கர்மயோகத்தில சிலவிடத்தில் வஸுக்கள் ருத்ரர்முதலியகூட்டங்களில தனக்குள்ள அனுபவத்தாலும் போகத்தாலும் பலவிதமாய் வேற்றுமைப்படுகிறது. இவ்விதம் பலவிதமாயிருக்கும் இந்தப்பரமாதமாவானது பிறகு சுருக்கமாய் ஒரேருபத்துடனிருப்பதாகக் காணப்படுகிறது.

1 இங்கு அந்நிபாதிமான ஒருஸ்ரீலோகம் விடப்பட்டது.

2 வேறுபாடும்.

ஆகையால், இந்தக்காரணங்களால் மறைந்திருக்கும் நான்கையும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இந்தஜீவன் நன்றாய்அவ்விதஅறிவுள்ளவனானால் முடிவுக்காலத்தில் மோஹத்தையடையாமலிருப்பான். 1 தேவலோகத்திலுள்ள ஸம்பத்தை அடையவிருப்பமுள்ள ஜீவன் பரிசுத்தனாகி மனத்தாலும் சரீரத்தைப்பற்றிய கதிமையானநியமங்களாலும் கசடற்றநவததைச் செய்யவேண்டும். மூன்றுஉலகங்களும் உள்ளிருந்துவிளங்குவதானபடிதால் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. ஸூரியனும் சந்திரனும் தவத்தால் ஆகாயத்தில் விளங்குகிறார்கள். மற்றமூன்றுதர்மத்தின்பொதுநிலையும் தவமென்று சொல்லப்படுகிறது. பிரகாசமானது தவத்தினுடையதாகும். உலகத்தில் ஞானமானது தவமென்றுசொல்லப்படுகிறது. எந்தக்கர்மம் ரஜஸையும் தமஸையும் விலக்கத்தக்கதோ அது தவத்திற்குரிய முக்கியலக்ஷணமாகும். 2பிரம்மசார்யமும் கொல்லாமையும் சரீரத்திற்குள்ளதவமென்றுசொல்லப்படுகின்றன. நாவையும்மனதையும் நன்றாகஅடக்குதலாவது மனத்தாலசெய்யும்தவமென்று சொல்லப்படுகிறது. சாஸ்திரவீதிகளை அறிந்தபிரம்மணாகளிடமிருந்து ஆகாரத்தைப்பெற்றுக்கொள்வது சிறந்ததாகும். ஆகாரத்தின்நியமத்தால் இந்தஜீவனுக்கு ரஜோகுணத்தாலுண்டாகும்பாவமானது விலகும். இந்தஜீவனுடைய கருவிகளும் விஷயங்களில் வைராக்யத்தை அடையும். ஆகையால், இந்தச்சரீரத்திற்கு வேண்டியமட்டில் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். முடிவுக்காலத்தில் பரபரப்பில்லாமல் மெள்ளப் பெருமூயறசியுடன் (தவத்தைச்) செய்யவேண்டும். இவ்விதமூயறசியுடன்கூடிய மனத்தால் ஞானமுண்டாகும். இந்த ஜீவனானவன் 3ரஜோகுணத்திலிருந்து விலகினவனானால் ஸுக்ஷ்மசரீரமுள்ளவனாகிச் சப்தம் 4 போல ஸஞ்சரிப்பான். வைராக்யத்தால் பிறப்புள்ளஸ்தூலஸுக்ஷ்ம சரீரங்களால் தடுக்கப்பட்டாதமனமுள்ளவன் காரணசரீரத்திலிருப்பான். சரீரமுள்ளவரையில தவறுதலின்றித் (தவஞ்செய்வதால்) மூன்றுசரீரங்களும்விலகி மோக்ஷமடைவான். பிராணிகளின்பிறப்பும் இறப்பும் எடபொழுதும் (அஜ்ஞானமென்னும்) காரணமுள்ளவையாயிருக்கும். பரமாத்மாவைப்பற்றியஞானமுண்டாகும்பொழுது தான் ஜனனமரணநியமம் 5தொடராமலிருக்கும். எவர்கள் சரீரமுத

1 இங்கு அதிகபாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

2 இங்கு அதிகபாடமான ஒன்றரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

3 ஸுதுலசரீரத்திலிருந்து விலகினவனென்றுபொருள்.

4 வேறுபாடம்.

5 வேறுபாடம்.

வியஅனாத்மாவில் ஆத்மாவென்ற விபரீதஞானத்திலிருக்கிறார்களோ அவர்கள் உலகப்பொருளின் உற்பத்தியிலும் அழிவிலும் சென்ற புத்தியுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். தைரியத்தால் சரீரங்களை உறுதியுள்ளவைகளாகச் செய்துகொண்டவர்களும் புத்தியாலாட்கப்பட்டமனமுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களுக்கிருப்பிடமான ஸ்தூலசரீரத்தை விட்டு விலகினவர்களான சிலர் ஸைக்ஷமமாயிருப்பதால் அந்த இந் திரியங்களை உபாவிக்கிறார்கள், அவையாவற்றையும் சாஸ்திரப்படி அறிந்து¹ அவற்றையே தியானம் செய்கிறார்கள். தியானம் பண்ணும் புத்தியுள்ளவன ஒருவன் பரமாத்மாவைத் தவிர வேறு இடமில்லாமல தேகங்களின் முடிவிலுள்ள பரமாத்மாவை அனுஸரித்துக் கொண்டிருப்பான். ஒருவன்² தாரணையுடன்கூடியவனாயிருப்பான், சிலர்³ பரமாத்மாவை உபாவிக்கிறார்கள். சிலர் விததைகளில் அக்ஷரமென்று கூறப்பட்டவரும் பரமாத்மாவைத் தொடர்ந்து தியானம் செய்கிறார்கள். தவத்தால் பாவங்களை எரித்த சிலர் முடிவுக்காலத்தில் அவரை உபாவிக்கிறார்கள். மஹாத்மாக்களான இவர்களை வரும் உத்தமமான கதியை அடைகிறார்கள். அந்த உபாஸனங்களுக்குள்ள ஸைக்ஷமமான வேற்றுமையைச் சாஸ்திரக்கண்ணால் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். காரணசரீரமென்னும் பிரகிருதியைக் கடைசியிலுள்ளதாக அறிய வேண்டும். அபிமானம் விட்டு விலகியவனும் துறவியும் தாரணையில் பறந்துள்ள மனமுள்ளவனுமாயிருப்பவனை ஆகாசமென்னும் பரமாத்மாவுக்கு அடித்தபடியிலிருப்பவனாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். உபாஸதிகளில் நல்லபற்றுள்ள மனமுள்ளவர்கள் மானிட உலகத்திலிருந்து விட்டுப் போகிறார்கள். பிறகு, ரஜோகுணமற்றவர்களும் பிரம்மமாயினவர்களுமாகி உத்தமமான கதியை அடைகிறார்கள். இவ்வீதம் ஸ்ரேயிரம்மத்தை அடையக்காரணமான உபாஸனா முறையை வேதமறிந்த ஜனங்கள் கூறுகிறார்கள். அறிவுக்குத் தக்கபடி உபாவிக்கும் அனைவரும் உத்தம கதியை அடைகிறார்கள். அவர்களுக்குக் கசடற்றதும் தெளிவுள்ளதுமான ஞானம் உண்டாகிறது. அவர்களும் உத்தமமான உலகங்களை அடைகிறார்கள். ஞானத்தின்பலத்திறகுத் தக்கபடி சுத்திபெறுகிறார்கள். ஆசையற்றவர்களும் ஞானத்தால் விருப்பதியடைந்தவர்களுமாயிருப்பவர்கள் பரிசுதந்தர்களாகி உற்பத்தியில்லாதவரும் அவ்யக்தமென்று பெயருள்ளவரும் தேவலோகத்திலிருப்பவருமான

1 வேறுபாடும்.

2 சாஸ்திரப்படி ஓரிடத்தில் மனத்தை நிறுத்திவைப்பது.

3 ஸகுணபரம்மம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானே நல்ல எண்ணத்தால் அடைகிறார்கள். அவர்கள் புத்தியிலிருக்கும் ஸ்ரீஹரியை அறிந்துகொண்டு அழிவில்லாதவர்களாகித் திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறார்களிலலை. குறைவற்றதும் அழிவற்றதும் உத்தமமுமான அந்தப்பருந்தையடைந்து ஆனந்த மடைகிறார்கள். இந்தநானமென்பது இவ்வளவு நான். இவ்வளவுமானது இருப்பதும் இல்லாததுமாயிருக்கிறது. உலகமேந்தும் ஆசையாகட்டப்பட்டி உருளோபோலச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது. நாமரைத்தண்டில் உள்ளிலிருக்கும் அதன் நூலானது எவ்விதமல்லா விடத்தினுமிருக்கிறதோ அதுபோல ஆசையென்னும் நூலானது முறையும்முடிவிலில்லாமல் எப்பொழுதும் சரீரத்தை அடைந்திருக்கிறது. தைக்கும்மனிகள் ஆடையில் நூலை ஊசியால் எவ்விதமொட்டுகிறதோ அவ்விதம் ஸம்ஸாரமென்னும் நூலானது ஆசையென்னும் ஊசியால் ஒட்டப்படுகிறது; அங்குமிங்குமிடுத்துச்சேர்த்து ஓர் உருவத்தையும் உண்டிபண்ணுகிறது. எவன் காரியத்தையும் காரணத்தையும் ஸதையானபுருஷரையும் உள்ளபடி அறிகிறதோ அவன் ஆசையற்று மோக்ஷமடைவான். அவன் வியாபகமும் நிலையுள்ளதுமான ஆதமாவின் உண்மையான ஸ்திதியை எப்பொழுதும் அடைகிறான். (இவ்விதம்) பகவானுநாராயணரிஷியானவர் உலகத்திறருண்மையும் மோக்ஷத்திற்குக்காரணமுமான இந்தசிவருத்திதர்மத்தைப் பிராணிகளிடத்திலுள்ள அருளால் உபதேசித்தார்” என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றிருபதாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பஞ்சசிகர் ஜனகருக்கு நாஸ்திகமதமதலியவற்றைக் கண்டித்துச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “நன்னடக்கையை அறிந்தவரும் ஜனககுலத்திலுதித்தவரும் நிதிநிலைக்கு அறிபதியும் மோக்ஷதர்மங்களை அறிந்தவரும் புத்திமானுமானஜனதேவர் போகங்களைத்தள்ளிவிட்டு எவ்வித நடக்கையால் மோக்ஷத்தை அடைந்தார்?” என்றுகேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“மோக்ஷதர்மங்களையறிந்த அந்த ஜனதேவன் எந்த நடக்கையால் பெரிய ஸுகமான மோக்ஷத்தை அடைந்தானோ அவ்வளவுதற்புலம்பெழயில்வ்விதிஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். அச்சு! ஜனதேவனென்னும் ஜனகன் மிதிலாபுரியில் சரீரம்போன பிங்காலத்தி

லுள்ள விஷயங்களை நன்றும் ஆலோசிப்பதில் முயற்சியுள்ளவனாயிருந்தான். அவனுடைய வீட்டில் பலவிதமான பாஷண்டமதங்களைக் கண்டிப்பவர்களும் வெவ்வேறான தர்மங்களைக் காண்பிப்பவர்களுமான நூறு ஆசிரியர்கள் எப்பொழுதும் வலித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவன் அந்த ஆசிரியர்கள்கொல்லுகிறபடி இறந்தபின் ஆத்மா இருக்கின்றதென்ற நிச்சயத்திலும் மறுபிறப்பைப்பற்றியநிச்சயத்திலும் மிக ஸந்தோஷப்படுகிறதில்லை. அவன்வேதமார்க்கத்திலிருந்து கொண்டு ஆத்மதத்வவிஷயத்தில மிகவும் விசேஷமாக ஸந்தோஷப்படுவான். அப்பொழுது பஞ்சசிகரென்று பெயருள்ளவரும் கபிலேயின் புத்திரருமான பெரியமுனிவர் பூமிமுழுமையும் சுற்றி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு பிறகு மிநிலைக்குச்சென்றார். அவர் ஸந்யாஸதர்மங்களினைத் துக்கும் தத்வஜ்ஞானத்தின் நிச்சயத்திற்குமுள்ளபயினை நன்கு நிச்சயம்செய்துகொண்டவர்; த்வந்துவங்களைவிட்டு விலகியவர்; ஸந்தேகமற்றவர், நிஷிகளுள் அவர் ஒருவரை மனிதர்கள் விஷயத்திலேய் இருப்பமற்றவரென்றும் நிலைபெற்றதும் அழிவில்லாததும் அடையவிகவரியதுமான மோக்ஷஸூகத்தைத் தேடுகிறவரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஸாங்கியர்கள் அவரை உத்தமரிஷியான கபிலப்பிரஜாபதியென்று சொல்வார்கள். கபிலர் நேரில் அந்தப்பஞ்சசிகர் உருவத்துடன் வந்து ஆச்சரியத்தை உண்டிபண்ணுகிறார். அவரை ஆஸூரியின்முதல்சிஷ்யரான சிஷ்யியென்றும் கூறுகிறார்கள். அவர் ஐந்துபிரவாகங்களுள்ளவிடத்தில் ஆயிரம்வருஷம்செய்யத்தக்க ஸத்ரயாகத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார். ஐந்துபிரவாகமுள்ளவிடத்தில் ஸநானம்செய்தவரும் ஐந்துநாள்செய்யவேண்டிய பஞ்சராத்திரமென்றயாகத்தில் ஸமர்த்தரும் ஐந்துகோசங்களைப்பற்றிய உபாஸனங்களைச்செய்தவரும் ஐந்துகுணங்களானவரும் பஞ்சசிகரென்று சொல்லப்படுகிறவருமான அவர் கபிலமதத்தைச்சேர்ந்த பெரியமுனிக்குட்டம் உட்கார்த்திருக்கும் இடத்தினருகில்வந்து புருஷர்களிடமிருப்பதும் இந்திரியங்களுக்குப்புலப்படாததும் பரமார்த்தமுமானபிரம்மத்தை அறிவித்தார். ஸத்ரயாகம்செய்தபின் தவததால் திரும்பவும் நன்குவினவப்பட்ட ஆஸூரியானவர் திவ்யநிருஷ்டியால் சேஷத்ரகேஷதாஜ்ஞர்களைப்பற்றிய பகுத்தறிவை அறிவித்தார். ஆஸூரியானவர் அந்த முனிக்குட்டத்தில் ஒரே அக்ஷாமானதும் பலஉருவமுள்ளதாகக்காணப்படுவதும்

1 ஈரணேந்திரியங்களுள்ளும் ஐந்துபிரவாகங்களுடன் கூடிய மனம் எனத் திடத்தில் மாளஸயாகம்செய்தாரென்பது பொருள்.

2 'பஞ்சராத்தரிசாரத:' என்பது மூலம்.

3 சமம், தம்ம், உபரதி, திதிக்கை, ஸமாதானம்.

அழிவில்லாததுமானப்ரம்மத்தை அறிவித்தார். அந்தஆஸூரியி னுடையசிஷ்யரான பஞ்சசிகமுனிவர் மாணிடப்பெண்ணின்பாலால் வளர்க்கப்பட்டவர். கபிலேயென்றுபிரவித்திபெற்றவனும்சூரிமபத்தி லுள்ளவருமான ஒருபிரம்மணப்பெண் இருந்தாள். அவர் அந்தப் பெண்ணுக்குப் புத்திரராயிருக்கும் தன்மையையடைந்து அவளிடம் ஸ்தன்யபானம்செய்தார். அதனால், அவர் காபிலேயரென்றபிரவித்தி யையுட்கூர்நிலையுள்ளபுத்தியையும் அடைந்தார். இவ்விதம் கபிலே யின் புத்ரரானபஞ்சசிகமுனிவரின்உற்பத்தியையும் அவருக்குள்ள காபிலேயரென்றபிரவித்தியையும்எல்லாவிஷயங்களையும்பற்றியமிக்க உத்தமமான அறிவையும் எனக்குப் ¹பகவான் சொன்னார். அந்தப் பஞ்சசிகரானவர் அருகில்வந்து தர்மமறிந்தவர்களுள் மிகச்சிறந்தவ னும் ஜனகவம்சத்தில்பிறந்தவனுமான ஜனதேவன், ஆசிரியர்களிடம் ஸமானமாயிருப்பதைத்தெரிந்துகொண்டு பலயுக்திகளால் தூறுஆசிரி யர்களையும் மோகிக்கும்படிசெய்தார். அரசனே ! புத்திமானான பஞ்ச சிகமுனிவர் அந்த ஆசிரியர்களனைவரையும் விவக்கவேண்டுமென்று குணமுள்ளபலயுக்திகளை அவர்களுக்குச் சொல்லினார். ஜனகவே கபிலேயின்புத்திரரான பஞ்சசிகரைக்கண்டதால் அவரிடம் மிகுந்த பக்தியுடன் தூறுஆசிரியர்களையும்தள்ளிவிட்டு அவர்பின்செல்லலா னான். தர்மப்படிநமஸ்கரித்தவனும் மிகவும் ஸமர்த்தனுமான அந்த ஜனதேவன்பொருட்டு ² ஞானகாண்டத்தில் அறிவிக்கப்படுவது எதுவோ அந்த உத்தமமானமோக்ஷத்தைஅவரும் சொன்னார். ஜன னத்தில் ஆசையிலலாதிருக்கும் முறையைச்சொல்லியபின் அவர் கர்ம வழியைப்பற்றிய வைராக்யத்தை உபதேசித்தார். கர்மத்தைப்பற் றிய வைராக்யத்தை உபதேசித்தபின் எல்லாஉலகங்களைப்பற்றிய வைராக்யத்தையும் உபதேசித்தார். கர்மங்களைச்செய்வதும் கர்மங் களினையனுண்டாவதும் எதைக் காரணமாகக்கொண்டவையோ அவ் விதமும் நம்பத்தகாததும் நாசமுள்ளதும் சஞ்சலமும் நிலையற்றது மான மோஹத்தையும் சொல்லத்தொடங்கினார். 'விநாசமானது ப்ர தயக்ஷமாயிருப்பதாலும் பிரதயக்ஷப்பிரமாணமானது உலகங்களை ஸாக்ஷியாகக்கொண்டநாயிருப்பதாலும் ஆசுமப்பிரமாணத்தால் சரீ ரத்தைவிட வேறுஆகமீ இரூக்கிறதென்று சொல்லுகிறவாறியும் தோல்வியடைகிறான். எப்பொழுதும் ஆத்மாவிற்குத்துன்பமும் மா

1 அதிகபாடமான அரைசுலோகம் விடப்பட்டது.

2 'மார்க்கண்டேயர்: அல்லது, எந்தக்குமார்' என்பது பழையஉரை.

3 வேறுபாடும்.

ணமும் கிழகதனமும் நோயும் இயற்கையே. ஆகையால், அவி வேகத்தால் (சரீரத்தைக்காட்டிலும்) ஆத்மாவை வேறாக நினைப்பது தப்பானமதமாகும். மேலும், எது உலகத்தில் யுத்திக்கு ஒத்த தாயிருக்கவில்லையோ அறையும் சொல்லுவதுண்டு. இந்த அரசன் கிழத்தனமில்லாதவனும் மரணமில்லாதவனுமாயிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இவனும் அப்படியே நினைத்துக்கொள்ளுகிறான். அதுபோல ஆகமமும் ஆத்மாவேறு என்று கூறுகிறது. இருக்கிறதென்றும் இல்லையென்றும் இவ்விதஸந்தேகத்திலதக்காரணமில்லாதிருக்கும்பொழுது எந்த அனுமானத்தைப்பற்றிக்கொண்டு உலகத்திலுள்ள விவகாரத்திற்கு நல்ல சிச்சயத்தைச் சொல்லமுடியும்? ஆகமம் அனுமானமென இவ்விதஸந்தேகமும் பிரத்யக்ஷமன்றோ மூலமாயிருக்கிறது? ஆகமமானது பிரத்யக்ஷத்தால் பாதிக்கப்படுகிறது. அனுமானத்தால் உண்டாகும் சிச்சயமோ சிறிதும் இல்லை. ஏதோ ஒருவிதமான இந்த அனுமானத்தில் சிந்தைப்படுகிறவனாலும் ஸாதிக் கத்துக்கதொன்றாயில்லை. ஆகையால், சரீரத்தைவிட ஜீவனென்பவன் வேறில்லையென்று நான் துக்கர்களின்மதத்தில்கூறப்படுகிறது. ஆல மரத்தின் வித்தில அதற்குள்ளாகாரணமும், பசுவின் ஆகாரத்தில் வெவ் வேறான பாலும் நெய்யும், வாஸனையுள்ள பலவஸ்துக்களினபாகத்தில் மதச்சுத்தியும், இரண்டிகட்டைகளின் சேர்க்கையால் தீயின் உற்பத்தியும், தர்சகமதத்தில் ஆக்யம்மனம் இவைகளின் சேர்க்கையால் உண்டாகும்ஸ்விரூபி என்ற ஞானமும், இரும்பை அசையச் செய்யும் காந்த மணியும் ரவியின் ஒளியுடன் சேர்ந்து தீயை உண்டிபண்ணும் ஸூரிய காந்தமென்னும் மணியும் தீயில் நீரைக்குடிக்கும் திறமையுடையிருப்பது போலச் சரீரமே ஆத்மாவாக இருக்கலாம். ஆனாலும், மரணத்திற்குப் பின் சரீரத்தில் நான்கு பூதங்களுக்கும் நாசமுண்டாவதும் தேவதைகளின் பிரார்த்தனையும் மரித்ததும் முன் செய்த கர்மங்கள் பயனற்றுப் போவதும் ஒருபிறப்பிலே செய்யாத கர்மங்களின் பயனுண்டாவதும் சரீரத்தைவிட ஆத்மாவேறு என்ற விஷயத்தில் பிரமாணமென்பது நிச்சயம். கீழ்ச்சொன்ன நுருஷ்டாந்தங்கள் பிரமாணங்களாகிறதில்லை. இந்தச் சிலநுஷ்டாந்தங்களெல்லாம் ஜடவஸ்துவைப்பற்றியவைகளாயிருக்கின்றன. ஜடமல்லாதவஸ்துவிற்கு ஜடவஸ்துவுடன்கூட (காரிய காரணங்களுக்குள்ள) ஒற்றுமை பொருத்தமுள்ளதன்று. சிலர் அவித்தை, கர்மங்கள், சேஷ்டை, தோஷங்கள் இவைகளை ஸேவித்தலையும் லோபத்தையும் மோகத்தையும் மறுபிறப்பிற்குக்காரணமென்று கூறுகிறார்கள். அவர்கள் அவித்தையை க்ஷேத்திரமென்

றும் அப்படியே முன்செய்யப்பட்டகர்மத்தைப் பீஜமென்றும் ஆசையை உண்டிபண்ணுவதை ஸ்நேகமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இது அவர்களுடையமதத்தில் மறுபிறப்பிற்குக் காரணமாகும். இந்த அவித்தைமுதலியவை ¹ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும்பொழுது சைதன்யமற்றதும் மரணதர்மமுள்ளதுமான சரீரமானது நாசமடைந்தால் அதிலிருந்து வேறுசரீரமுண்டாகிறது. அவித்தைமுதலியவை ஞானத்தால்நாசமடைந்தால் அது அழிவில்லாத மோக்ஷமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்; (இதுவும் ஸரியன்று.) ஸ்வரூபத்தாலும் ஜாதியாலும் ²சபகர்மங்களாலும் அவற்றின் பயன்களாலும் இது வேராயிருக்கிறபொழுது இதில் அதுதான் என்ற ³பிரத்யபிஜ்ஞை என்றஞானம் எவ்விதம் உண்டாகக்கூடும்? விரும்பப்படாதபயனுண்டாவதும் எவ்விதம் கூடும்? இப்படியிருந்தால் தானத்தாலும் கல்னியாலும் தவத்தாலும் பலத்தாலும் என்ன பிரியமுண்டாகக்கூடும்? எந்தஎந்தக்கர்மம் செய்யப்படுகிறதோ அது அது அனைத்தும் வேறு ஒருவனை அடைகிறதே; இவ்விதமிருந்தால் இவன் இவ்விடத்திலேயே வேறு ஒருவன் செய்தகர்மங்களால் துக்கமுள்ளவனாகவும் ஸுகமுள்ளவனாகவும் ஆகக்கூடுமென்பது நிச்சயமாய்த் தெரியக்கூடுமே; கூஷணிகஜ்ஞானரூபியான ஆத்மாவானது தான் நசித்து மேன்மேலும் வெவ்வேறான ஆத்மாவை உண்டிபண்ணுகிறதென்று சொன்னால் உலக்கைகளால் சரீரத்தை அடிக்கும்பொழுது வேறுசரீரம் உண்டாவதைக் காணாமே; ஆகையால், இந்தமதம் ஸரியானதன்று. திதிக்களும் ருதுக்களும் வருஷமும் சீதமும் உஷ்ணமும் விருப்பும் வெறுப்பும் எவ்விதம் சென்றது காணப்படுகிறதில்லையோ அதுபோல மோக்ஷமுமாகும். கிழத்தனத்தாலும் நாசத்தையுண்டு பண்ணும் ம்ருத்யுவாலும் சூழப்பட்டவனுக்கு வீட்டினுடையவஸ்துவைப்போலப் பலவீனமாயிருப்பது முந்தி முந்தி நாசமடையும். இந்திரியங்களும் மனமும் வாயுவும் உதிரமும் மாம்ஸமும் எலும்பும்வரிசையாகவே நாசமடைகின்றன; தம்காரணத்தையும் அடைகின்றன. உலகயாத்திரை நடப்பதும் தானதர்மங்களின் பயனுண்டாவதும் அததற்குள்ளவேதவசனங்களும் லோகவியவகாரங்களும் நசிக்குமேயென்று இவ்விதமான பலபூக்திகள் மனத்திலுண்டாகின்றன. ⁴இது உண்மையானது; இதுஉண்மையானது' என்று யாதொன்றும்காணப்

¹ வேறு பாடம்.

² வேறு பாடம்.

³ முன்கண்டதைப் பின்னும் காணும்பொழுது முன்கண்டதாகவும் நினைப்பது.

⁴ வேறு பாடம்.

படுகிறதில்லை. இவ்விதம் ஆலோசிப்பவர்களும் அந்தஅந்தவிஷயத் தைப்பற்றி ஒகுகிறவர்களுமான அவர்களின்புத்தியானது ஒரிடத்தில் பிரவேசஞ்செய்கிறது ; மரத்தைப்போல அதில்தானே ஜீர்ணமடை கிறது. இவ்விதம் நன்மைகளாலும் தீமைகளாலும் கஷ்டப்பபிம்ஜந் துக்கள்யாவும் யானைக்காரர்களால் யானைகள்இழுக்கப்படுவதுபோல வேதங்களால்இழுக்கப்படுகின்றன. ஆசையானது ஆசைப்பபிம்வஸ் துக்களைப்பூஜிப்பதால் ஒருபொழுதும் சமனமடையாது; அக்னியா னது நெய்யால்வளருவதுபோலத் திரும்பவுமே வளரும். 'பெரும் பாலும் இந்தஜனங்கள் அறிவற்றுப் பொருள்களையும் மிகவும் ஸு கத்தைத்தரத்தக்க வேறுவிஷயங்களையும் விரும்புகிறார்கள். அவர் கள் ஸுகத்தைவிட்டு மிகப்பெரிதானதுன்பத்தைஅடைந்து ம்ருத்யு வின்வசம்செல்லுகிறார்கள். நிலையற்றஉயிருள்ளவனும் நசிக்கிறவனு மாயிருக்கிறவனுக்குப் பந்துக்களாலும் மித்திரர்களாலும் மற்றப் பொ ருள்களாலும் யாதுபயன்? எவன் யாவற்றையுமேவிட்டுச்செல்லுகிறு னே அவன் கூணத்தில்சென்று திரும்பாமலுமிருப்பான். பூமியும் ஆகாயமும் ஜலமும் அக்னியும் வாயுவும் எப்பொழுதும் சரீரத்தைப் பாதுகாக்கின்றனஎன்ற இவ்விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டபின் ஆசை எவ்விதம் உண்டாகக்கூடும்? நசிக்கும்தன்மையுள்ள இவனுக் குச்செய்யவேண்டிய கர்மம் இல்லை' என்று சொன்னார். இவ்விதம் கபடமில்லாததும் வேறுகருத்தில்லாததும் மிகவும்ஸுகமுள்ளதும் தன்னைஸாக்ஷியாகக் கொண்டதுமற்ற வசனத்தைக்கேட்டு ஜனதேவ னென்னும் அரசன் வியப்புறந்துப் பின்வருமாறு திரும்பவும்வினவத் தொடங்கினான்.

1 இருநூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோகக்ஷதாமம். (தொடர்ச்சி.)

(பஞ்சர் கர் கர்மபலன்களை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது.)

அரசனானஜனகன் உத்தமரானபஞ்சசிகரிஷியால் அறிவிக்கப் பட்டுத் திரும்பவும் சரீரத்தைவிட்டு விலகியபொழுதுள்ள பிறப்பை யும் பிறப்பிலலாத மோகக்ஷத்தையும்பற்றிக் கேட்கத்தொடங்கினான்.

1 இருநூற்றிருபத்திராவதுஅத்யாயம், ஒருபுஸ்தகத்திலமட்டுமேகாண ப்படுவதாக பூஸ்தபுஸ்தகத்தில் கூறியிருப்பதாலும் அதிலபெரும்பாலும் முன் பின் அத்யாயங்களிலுள்ள பலஸ்ரீலோகங்களே ஒருமாதிரி சேர்க்கப்பட்டதா கக் காணப்பட்டதாலும் விடப்பட்டது.

‘பூஜ்யரே! சரீரத்தைவிட்டபின் ஒருவனுக்கும் விசேஷமான அறிவு இல்லாமல்போனால் இவ்விதமிருக்கும்பொழுது அஜ்ஞானம்தான் என்னசெய்யக்கூடும்? ஞானம்தான் என்னசெய்யக்கூடும்? பிராம் மணஸ்ரேஷ்டரே! இதைப் பாரும். யாவும் விநாசத்தில் முடிவுபெறும். ஜாக்ரதையுள்ளவனோ அஜாக்ரதையுள்ளவனோ என்னவிசேஷத்தைச் செய்யப்போகிறான்? பஞ்சபூதங்களிலபற்றுதலில்லாமையோ அல்லது விநாசத்தையடையத்தக்க அவைகளிலபற்றுதலோ எதற்காகத் தத்வஜ்ஞானத்தை உண்டிபண்ணிக்கொள்ளவேண்டும்? இதில் உண்மையானநிச்சயம் எது?’ என்று கேட்டான். அஜ்ஞானத் தால்மறைக்கப்பட்டவனும், நோயாளிபோலமயக்கங்கொண்டவனுமான ஜனதேவனைத் திரும்பவும் நன்மொழிகளால்ஸமாதானம் செய்து அறிவுள்ளபஞ்சசிகர் சொல்லத்தொடங்கினார். ‘இந்தமோக்ஷ விஷயத்தில் விநாசத்தில்முடிவென்பதில்லை; விசேஷஜ்ஞானத்தில் முடிவென்பதாமில்லை. சரீரம் இந்திரியங்கள் மனம் இவைகளின் இச்சேர்க்கையானது கர்மங்களிலொன்றைஒன்று அடுத்திருந்தாலும்வெவ்வேறாகவிருக்கிறது. ஆகாயம் வாயு அக்னி ஜலம் பூமியென்றஐந்து பூதங்களும் அந்தச்சரீரமுதலியவைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கின்றன. அந்தஐந்துபூதங்கள் இயற்கையால்சேர்ந்து நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஸ்வபாவத்தால் விலகிச்செல்லுகின்றன. சரீரத்திலுள்ள இடைவெளி ஆகாயமும், பிராணன் வாயுவும், சூடு அக்னியும், ஈரமுள்ளது ஜலமும், கடினமானவை பூமியைச்சேர்ந்தனவுமாயிருக்கின்றன. இவ்விதம் ஐந்துபூதங்களின் சேர்க்கையான இச்சரீரமும் பலவிதமாயிருக்கிறது. நான் என்றபதத்தின்பொருளும் பிராம்மணர்களுக்கு உத்தமமானதும் புத்தியின்உருவத்துடன்சேர்ந்ததும்வாக்குக்களுக்கு எட்டாததும் நித்யமாயிருப்பதும் எதுவோ அது இவ்விதம் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கதாகும். ஞானமானது, அறிவு அறியத்தக்கது அப்படியே அறிவிறகுக்காரணம்என்று மூன்றுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. கர்மங்களினைத்திற்கும் காரணமானவைகளின் சுருக்கம், புத்தி ஜாடராக்னி பிராணவாயுஎன்று மூன்றுவிதமாகும். இந்தமூன்றிலிருந்தும் இந்திரியங்களும் அவைகளுக்கு விஷயங்களானசப்தமுதலியவைகளும் அந்தவிஷயங்களின் அறிவும் சேதனையென்னும்புத்திவிருத்தியும் மனமும் பிராணனும் அபானனும் மற் றக்காரியங்களும் வெளியாகின்றன. பிராணன் முதலியவைகளின் காரியங்களும் ஞானேந்திரியங்களின்காரியங்களும் ஆத்மாவில் சேர்க்கையை அடைந்தவையல்ல. அவைகள் ஆத்மாவின்புத்திரன்போன்ற

மனத்தைக் காரணமாகக்கொண்டவைகள். பரானு அந்தப்புருஷன் அறிவே வடிவமாயிருக்கிறான். செவி த்வக்கு ௩௩ கண் மூக்கு என்ற இந்தஐந்து இந்திரியங்களும் மனத்தைக்காரணமாகக்கொண்டு செல்லுகின்றவைகளும் அதற்குட்பட்டவைகளாமாயிருக்கின்றன. அவைகளில் சேதனையென்னும்புத்தியானது ஆத்மசைதன்யத்துடனிருந்துகொண்டு ¹மூன்றுவிதமாய் நிலைபெற்றிருக்கிறது. அந்தப் புத்தியை ஸுகமென்றும் துக்கமென்றும் ஸுகதுக்கமல்லாததென்றும் கூறுகிறார்கள். சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்ற ஐந்தும் அவைகளுக்கிருப்பிடமானதிரவியங்களுமான ஆறும்மரணம் வரையில் ஞானத்தை உண்டிபண்ணக்காரணமாக இருக்கின்றன. கர்மவழியும் அதைவிடிகிற ஸர்யாஸவழியும் எல்லாவற்றிலுமுள்ள தத்வப்பொருளின் நிச்சயமும் அந்தஇந்திரியங்களை அடித்திருக்கின்றன. அவைகளில்தத்வநிச்சயமென்பதை உத்தமமென்றும்மோக்ஷத்திற்குக்காரணமென்றும் ரஜோகுணத்தைக் கடந்துநிற்கும் பிரபுவென்றும் கூறுகிறார்கள். எப்பொழுதும் ரஜோகுணத்தில் செல்லும் மனமானது வைராக்யத்தால் அந்த அதத்வவழியிலிருக்கும். அந்தமனமானது தெளிவடைந்தால் புத்தியானது அழிவற்றதும் வியாபகமுமான பிரம்மத்தை நன்றாய்தெரிந்துகொள்ளும். குணங்களின்சேர்க்கையான இந்தச்சரீரத்தை, 'நான்' என்றவண்ணத்துடன் பார்க்கிறவனும் நல்ல அறிவில்லாதவனுமாயிருக்கிறவனுக்கு முடிவில்லாத துக்கமானது குறையாமலே இருக்கும். ஆகையால், அறிவுள்ளபுத்திமானானவன் இந்தச்சரீரமுதலியவைகளில் பற்றுதலில்லாமலிருக்கவேண்டும். காணப்படுவன எல்லாம் ஆத்மாவல்ல. ஆகையால், அது நானென்றவஸ்துவாகவாவது என்னுடையதென்றவஸ்துவாகவாவது இருக்கவில்லை. ஆகையால், தோன்றும்துன்பங்களின்தொடர்ச்சியானது எதை ஆதாரமாகக் கொண்டதாயிருக்கக் கூடும்? இவ்விஷயத்தில் மனத்தைச்சந்தேகமில்லாமல் தெளிவிப்பதான ²மோக்ஷசாஸ்திரமானது மிகஉத்தமமாகும். உன்னுடையமோக்ஷத்திற்குக்காரணமாக எது சொல்லப்படப்போகிறதோ அதைக்கேள். மோக்ஷத்திற்காக முயற்சிசெய்யுமனைவருக்கும் கர்மமுதலியவற்றைவிடுவதுதான் சிறந்ததாகும். விஷகாத துன்பத்துடன் கூடியவைகளான பிரபஞ்சங்களின்சேர்க்கையானது துன்பத்தைக்

1 'வேண்டுமென்றும் வேண்டாமென்றும் இரண்டில்லாததென்றும் மூன்று விதமாகப் புத்திக்கு உபயோகமுண்டாகின்றது' என்பது பழைய உரை. இதனடுத்த ஸ்ரீலோகத்தில் சொல்லியபடி மூன்று விதமென்று கொள்வது நலம்.

2 வேறுபாடும்.

கொடுப்பதும் கெட்டதுமாகும். திரவியத்தை விடுவதற்காகக்கூறப் பட்ட கர்மங்களும் போகங்களைவிடுவதற்காக விதிக்கப்பட்டும் விரதங் களும் ஸுகத்தைவிடுவதற்காக விதிக்கப்பட்டவழமும் யோகமும் அனைத்தையும்விடுவதில் முடிவடைகின்றன. சூக்கத்தை விலக்கிக் கொள்ளவேண்டியதற்காக இரண்டாவதில்லாமல் எல்லாவற்றையும் விடவேண்டுமென்ற தியாகவழியானது இவ்விதம் உபதேசிக்கப் பட்டது. தியாகமில்லாவிட்டால் துன்பமுண்டாகும். புண்ணியமானது நசித்துப் பாவமும்விலகித் தவத்தைக்காரணமாகக்கொண்ட உறுதியு ள்ள பயனும்போனால் கிழத்தனம் மரணம் பயம், இவைகளிலிருந்துவிடு பட்டு மனிதன் ஆகாயம்போல விசேஷமற்றவனாகிப் பதித்திருப்பான். புத்தியிலிருப்பவைகளும் மனத்தை ஆரூவதாகக்கொண்டவைகளு மான ஐந்துஞானேந்திரியங்களைச்சொல்லியபின் 1 மனத்தை ஆரூவதா கக்கொண்டஐந்துகர்மேந்திரியங்களையும் சொல்லுகிறேன். கைகளைக் கர்மங்களைச் செய்யும் இந்திரியங்களென்று தெரிந்துகொள்ளவேண் டும். கமனத்திற்குரியஇந்திரியம் கால்கள். கர்ப்பத்தை உண்டிபண்ணு வதற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் உரியஇந்திரியம் சேபஸ். விடுவதற் குள்ளஇந்திரியம் பாபு. வெவ்வேறுசுப்தங்களைச்சொல்லுவதற்காக வாக்கு. 2 இந்த ஐந்து இந்திரியங்களுடன்கூடியிருப்பது மனமென்று அறிவிக்கிறார்கள். இவ்விதமான இந்தப்பதினோர்இந்திரியங்களையும் புத்தியால் 3 சீக்கிரம் விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். காதுகள் சுப்தம் மனம் இந்தமுன்னும் கேட்கிறதற்குக்காரணமாயிருப்பன. அப்ப டியே தொடுவதிலும் அதுபோலப் பார்ப்பதிலும் அதுபோலவே ஈவைப்பதிலும் மோப்பதிலும் மும்மூன்றுண்டு. இவ்விதம் இந்த ஐந்துமுன்னுள்ளன ஸாதனங்கள் அந்தஅந்தஅறிவிற்குக் காரணங் களாகின்றன. மூன்றுவிதமான இந்தஸாதனமானது அந்த ஞான த்தை உண்டிபண்ணுவதற்காகவே முறையே வந்துகொண்டிருக் கிறது. ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸமென்று அந்தஸாதனங்கள் மூன்றுவிதம். அவைகளிலிருந்து எல்லாவற்றையும்ஸாதிக்கத்தக்க மூன்றுவிதமான அனுபவங்களுண்டாகின்றன. 4 ஸந்தோஷம், பிரீதி,

1 'பிராணனை' என்பது வேறுபாடும்.

2 வேறுபாடும்.

3 வேறுபாடும்.

4 இஷ்டமானவஸ்துவைக் கேட்பது பார்ப்பது அடைவது அனுப விப்பது இவைகளிலுண்டாகும் சித்தவிருத்திகளா முறையே 4 ஸந்தோஷ முதலிய நான்குமாகும். அனுபவித்ததிலும் அனுபவியாததிலும், ஒரேவிதமான மனத்தின்நிலை உபசார்தியாகும்.

ஆனந்தம், ஸுகம், மனத்திற்கு உபசாந்தி • இவை காரணமில்லாமலோ ஒருகாரணத்திலிருந்தோ உண்டாவது ஸாத்விககுணமாகும். ஸந்தோஷமில்லாமை பரிதாபம் பேராசை சோகம் பொழுமை இவைகள் ரஜோகுணத்தின் அடையாளங்களாகும். அவைகள் ஸ்வபாவத்தாலும் சிலகாரணங்களாலும் காணப்படுகின்றன. அவிவேகமும் மோகமும் அஜாக்ரதையும் தூக்கமும் சோம்பலும் மற்றும் பலவிதமுமான தமோகுணத்திலிருந்து உண்டான குணங்கள் வியற்கையாலும் காரணங்களாலும் உண்டாகின்றன. அவைகளில் சரீரத்திலோ மனத்திலோ ஸுகததைத்தருவதாயிருக்கிறது ஸத்வகுணத்தாலுண்டான பொருளென்று அதை அடையவிரும்பவேண்டும். தாபமுள்ளதும் தனக்கு வெறுப்பைச்செய்கிறதாமாயிருப்பதை அந்தக்காரணத்தால் ரஜோகுணம் உண்டாயிருக்கிறதென்று நினைக்கவேண்டும். அது போலச் சரீரத்திலோ மனத்திலோ எது மோகத்துடன் கூடியதும் இன்னதென்று ஊகிக்கத்தகாததும் அறியத்தகாததாமாயிருக்கிறதோ அதைத் தமோகுணமென்று நிச்சயிக்கவேண்டும். ஆகாயத்தை அடைந்தசெவியும் செவியை அடைந்திருக்கும் சப்தமும் ஆகாயமென்னும் பூத உருவந்தாம். சப்தத்தை அறியும் பொழுது ஆகாயம் செவி இவ்விரண்டும் வேறாக அறியப்படுகிறதில்லை; அறியப்படாமலிருப்பதுமில்லை. இதுபோல த்வக்கும் கண்களும் நாவும் ஐந்தாவதான மூக்கும் முறையே ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸம் மணம் இவைகள் தாம். அவைகளும் சித்தத்தைவிட வேறல்ல. அந்தச்சித்தமும் மனம் தான். ஐந்துவிஷயங்கள் ஐந்து இந்திரியங்கள் இவைகளுந்ருள்ள கேட்பது முதலிய காரியங்களில் ஒரேஸமயத்தில் வியாபிக்கும் திறமை சித்தத்துக்கிருப்பதால் இந்தப்பத்திலும் அது இருக்கிறது. சித்தத்தைப் பதிலே ராவதாகத் தெரிந்துகொள். புத்திஎன்பது பன்னிரண்டாவதாகும். இந்தப்பன்னிரண்டின்காரியங்களும் ஒருஸமயமில்லாமலிருப்பது (அதாவது விசேஷஞானமில்லாதிருப்பது) தமோகுணத்தாலுண்டான நித்திரையாகும். அப்பொழுது ஆத்மாவிற்கு ராசமில்லை. அவைகளின்காரியங்கள் ஒருஸமயத்திலிருக்கும் பொழுது உண்டாவது உலகவியவகாரமாகும். இந்திரியங்களை விலக்கிச்சென்றாலும் ஜாக்ரத்தசையில் முதலில் அனுபவிக்கப்பட்ட விஷயங்களின் வாஸனை வந்திருப்பதால் அந்தவிஷயங்களைக்கண்டு சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பதென்று குணங்களுள்ளவனாகவே சுற்றுகிறான். (இது ஸ்வப்நம்.) தமோகுணத்தால் அடிக்கப்பட்ட சித்தமானது விரைவாக ¹லயத்தை அடை

ந்து சரீரத்தில் நிலையுற்றதானஎந்தஒழிவைச்செய்கிறதோ அதைத் தமோகுணத்தாலுண்டான நித்ராஸுகமென்று சொல்லுகிறார்கள். வேதத்தாலுபதேசிக்கப்பட்டதும் துக்கத்தை ¹அனுபவியாததுமான அந்தமோக்ஷத்திலும் பொய்யானதும் அவ்யக்தமுமான தமஸுடன் கூடிய ஸுஷுப்தியில்போலிருக்கும். இவ்விதம் விலக்கப்பட்டதும் தம்கர்மங்களைக் காரணமாகக்கொண்டதுமான இந்தப்ரபஞ்சமானது (அஞ்ஞானமுள்ள)சிலருக்கு உறுதியாயிருக்கிறது; (ஞானமுள்ள) சிலருக்கு விலகுகிறது. நான்என்னும்இப்பொருளானது வேறுஇடத்தில் நிலையுள்ளதன்று. எவனுக்கு இது எப்பொழுதும் உறுதியாயிருக்கிறதோ அவனே அறிவுள்ளவன்.இதைவிடவேறானசரீரத்ரமானது எல்லாப்ராணிகளிடத்திலும் எப்பொழுதும் உறுதியாயிருக்கிறது. இதேஅனுமானத்தால்அந்தத்தர்மத்தை விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். மனிதன் ஞானத்தால் மோக்ஷமடைகிறான். தர்மபுத்தியுள்ளவன் ஞானமுள்ளவனாவான். உலகமானது தர்மத்தால் நிலைபெற்றிருக்கச் செய்யப்படுகிறது. யாவும் தர்மத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. தர்மமானது எல்லாஇஷ்டங்களையும்உண்டிபண்ணுவதும் யாவற்றிற்கும் காரணமுமாயிருக்கிறது. உலகில் யாவும் காணப்படுகின்றன. எவ்விதத்திலும் அது எல்லோருக்கும் இஷ்டமாகிறதில்லை. ஆகையால், யாவற்றையும்தியாகம்செய்தால் பரமாத்மாவின்அருள்உண்டாகிறது. உலகங்களில்காணப்படும் பொருளைவிடக் காணப்படாததும் ஒப்பற்றதுமான ஒருவஸ்து எங்குமிருக்கிறது. ஆத்மவிசாரம்செய்கிறவர்கள் ஐந்துபூதங்களின் சேர்க்கையான இச்சரீரத்தைக் க்ஷேத்திரமென்று சொல்லுகிறார்கள். மனத்திலிருந்துகொண்டு விளங்கும்பொருளெதுவோ அது க்ஷேத்ராஜ்ஞனென்று சொல்லப்படுகிறது.அஜ்ஞானமென்னும்ஸ்வபாவத்தால்சேர்ந்துகொண்டிருக்கும் எல்லாப்ராணிகளிடங்களிலும்அவற்றிற்குள்ளகாரணங்களிலும் இவ்விதமிருக்கும்பொழுது (ஆத்மாவிற்கு)நாசமென்பது ஏது? (பிரபஞ்சமானது) எவ்விதம்நிலையுள்ளதாயிருக்கக்கூடும்? கடலில்சென்றறதிகளானவை தம்நிலையை வேறுகவைத்துக்கொள்ளமுடியாமல் தம்உருவங்களையும் பெயர்க்கையும் விடுவதுபோலப் பிரபஞ்சத்திற்கு நாசமுண்டாகிறது. எல்லாவிடத்திலும் ஜீவானவன் வேறுவஸ்துவுடன்சேர்ந்து காணப்படுகிறான். இவ்விதமிருக்கும்பொழுது அந்த வஸ்துக்களைவிட்டு விலகியபின் திரும்பவும் விசேஷஅறிவு எவ்விதமிருக்கக்கூடும்? அஜாக்ரதையில்லாமல் ஆத்மவைத்தேடுகிறவனும் மோக்ஷத்துக்குக்காரணமான இந்த

வித்தையைத்தெரிந்துகொள்ளுகிறவனுமானவன் ஜலத்தால் நீனைக் கப்பட்டதாமரை இலையானது அதனுடன் பற்றுதலில்லாமலிருப்பது போல வேண்டாதவைகளான கர்மங்களின்பயன்களுடன் பற்றுதலில்லாமலிருப்பான். இந்தமனிதன் பிரஜைகளைக் காரணமாகக் கொண்டவைகளும் தேவர்களைப்பற்றியவைகளும் உலுதியுள்ளவைகளுமான பலபாசங்களிலிருந்து விடுபட்டு ஸுகதுக்கங்களை விடுகிறபொழுது ¹ விங்கசரீரமற்றவனும் முக்திபெற்றவனுமாகி உத்தமகதியை அடைகிறான். வேதப்பிரமாணத்தால் வெளியான சமதமாதிகளான மோக்ஷஸாதனங்களால் புண்ணியம் நசித்துப்பாவமும் நீங்க அவைகளைக் காரணமாகக்கொண்டபயனும் நசிக்க, மூப்பு இறப்புப்பயங்களற்றவனுக்குப் பதித்திருப்பான், இவ்விதம்மஹத்தென்னும்ஸகுணப்பிரம்மத்திலும் வைராக்யமடைந்தவர்களாகிப் பற்றுதலில்லாததும் விங்கசரீரமில்லாததும் எங்கும்விளங்குவதுமான பரமாத்மாவை அடைந்து அனுபவிக்கிறார்கள். ஊர்ணநாபினன்னும் (எட்டுக்கால்) பூச்சியானது நூலால்கட்டப்பட்டவீட்டில் சுற்றிக்கொண்டு எவ்விதம்நிற்கிறதோ அதுபோல அவித்தையால்வீழ்த்தப்பட்டஜீவன் நிற்கிறான். அந்தப்பூச்சியானது அந்த வீட்டைவிடுவதுபோல முக்திபெற்றவன் துக்கத்தைவிடுகிறான். அவன் துக்கமானது மலையில்விழுந்தமண்கட்டிபோலச் சிதறுகிறது. நுருவென்னும் விலங்கானது பழையதானதன்கொம்பைத்தள்ளிவிட்டுப் பாராமல்செல்லுகிறதுபோலவும் பாம்பானது தன் பழையதோலைத் தள்ளிவிட்டுப் பாராமல்செல்லுகிறதுபோலவும் முக்திபெற்றவன் துக்கத்தைவிட்டுச் செல்லுகிறான். ஜலத்தில்விழுகிறமரத்தைத் தள்ளிவிட்டு அதில்பட்டுக்கொள்ளாமல் பக்ஷியானது ஓடுவதுபோல இந்த முக்திபெற்றவன் விங்கசரீரமற்று ஸுகதுக்கங்களைத் தள்ளிவிட்டுச் சிறந்தகதியை அடைகிறான். ²பலவிதமான எல்லாஸங்கல்பங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவன், 'நானே எல்லாஉருவமுமாயிருக்கிறேன். நான் எல்லாப்பொருளிலுமிருக்கிறேன். நானே உள்னிலுமிருக்கிறேன். நானே ஜீவன்' என்ற இந்தக்கவியைப் பாடிக்கொண்டிருப்பான். அன்றியும், மதிலாபதியானஜனகனால் தன்னகரமானது தீயால் சூழப்பட்டபோது, 'இதில் என்னுடைய உயிரும் எரிக்கப்படவில்லை' என்று பாடப்பட்டிருக்கிறது. அரசனும் தானே இவ்விதம்சொன்

¹ பிராணன் ஐந்த, இந்திரியம் பத்து, டிணம் புத்தி இரண்டு, ஆகப்பதினேழும் சரீரமென்னப்படும்.

² அதிகபாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

னான்' என்றுசொன்னார். பஞ்சசிகரால்சொல்லப்பட்டதும் மோக்ஷத்
தைப்பற்றியதுமான இவ்வுபதேசம்முழுமையையும் தான்நன்குகவனி
த்துப்பார்த்து அதன்கருத்தை நிச்சயம்செய்துகொண்ட விதேகரா
ஜன் சோகங்களைவிட்டு உத்தமமானஸுகமுள்ளவனாகிக்கனிப்புற்றிரு
ந்தான். அரசனே! மோக்ஷத்தைநிச்சயம்செய்வதான இவ்வுபதேசத்
தைப் படிக்கிறவனும் எப்பொழுதும் சிந்திக்கிறவனுமானவன் கபில
ரின்சிஷ்யரான பஞ்சசிகாசார்யரை அடைந்த மிதிலாபதியான ஜன
தேவன்போலத் துக்கங்களை அனுபவிக்கமாட்டான்; துக்கமில்லாதவ
னாகி முக்தியையும்பெறுவான்" என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றிருபத்துமுன்னுரவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(மிதிலைஎரிந்ததும் ஜனகன்கவலையற்றிருந்ததும்.)

யுதிஷ்டிரர், “அறிஞர்களில் பெரியவரே ! தம்முபுத்தியுள்ள
மிதிலாபதியானவன் மிதிலாபுரி எரிக்கப்பட்டதைக்கண்டும் தான்
எரிக்கப்படுகிறவனல்லனென்று சொன்னது என்ன காரணம்?”
என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“அரசப்புலியே ! மிதிலை முன்காலத்தில் எதற்காக எரிக்கப்
பட்டதென்பதைக் கேள். பெரியபுத்தியுள்ளவனே ! அந்த மிதிலை
யானது தீயால் எரிக்கப்பட்டது. அதை என்னிடமிருந்துகேள்.
ஜனதேவனென்னும் அந்தஜனகன் மனத்தில் நன்றாகவிசாரித்துக்
கர்மங்களைத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வபாவனைபெற்று அந்த
எண்ணத்துடன் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆக்தமாவை அறிந்
தவனும் அறிவுடையோர்களிற சிறந்தவனுமானஜனகன் யாகம்செய்
யும்பொழுதும் தானம்செய்யும்பொழுதும் ஹோமம்பண்ணும்பொழு
தும் இந்தப்பூமியைப்பாதுகாக்கும்பொழுதும் பரமாத்மமயமான
நிலைமையுடன் இருந்தான். எல்லாஉலகங்களுக்கும் அரசரான பிரபு
வானவர் தாமே அந்த ஜனகன்மனத்திலுள்ளஸங்கலபத்தை அறிய
விருப்பங்கொண்டார். பெரிய புத்தியுள்ள அவர் பிராம்மணஉரு
வத்துடன் அந்தமிதிலையில் சிறிது வேண்டாதகாரியத்தைச்செய்
தார். அவர் பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களால்பிடிக்கப்பட்டு அரசனி
டம் அறிவிக்கப்பட்டார். அரசன் அக்குற்றத்தைக்காரணமாக்கருதி,
'ஓ ! பிராம்மணரே ! எவ்விதத்திலும் உமக்குத் தண்டனையை நான்

விதிக்கமாட்டேன். என்னுடையபூமியின் எல்லை அளவான என்றாஜ்யத்தைவிட்டு வெளியிற்செல்லும்' என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்டுப் பிராம்மணரும் அரசனிடம்சென்று, 'அரசனே ! சொன்னபடி செய்கிறேன். எனக்குத்தெரியும்படி சொல். உன்னுடைய பூமிக்கு எல்லை எது? எனக்கு இப்பொழுது நியாயமாகச்சொல்' என்று கேட்டார். அதைக்கேட்டு மிதிலாபதியான அரசன் அதைத் தத்வஞானத்துடன் தெரிந்துகொண்டு வெட்கத்தால்முகம்கவிழ்ந்து பிராம்மணரைநோக்கி ஒருபேச்சும்பேசாமலிருந்தான். பிராம்மணரானவர், 'ராஜேந்திரனே ! சொல்லு. உன்றாஜ்யத்திலிருந்து தூர்த்தப்பட்டவனாகிச் செல்லுகிறேன்' என்று பரபரப்புடன் அரசனேநோக்கித் திரும்பவும் திரும்பவும் வினவினர். பிறகு, அரசன் பின்வருமாறு ஆலோசனை செய்துகொண்டு பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டரைநோக்கி, 'ஓ! பிராம்மணரே! இந்தப்பூமியில் எனக்கு இருப்பிடமுமில்லை. அல்லது, பூமிமுழுமையும் என்னுடையது; நீர் சென்றாலும்செல்லும்; நின்றாலும் நில்லும். என்னுடையபுத்தி இவ்விதநிச்சயத்துடனிருக்கிறது' என்றுசொன்னான். மிதிலாபதியான அந்த அரசனால் இவ்விதம்சொல்லப்பட்ட அந்தப் பிராம்மணோத்தமர் மஹாத்மாவும் மந்திரிகளால்கூழப்பட்டவனுமான அந்த அரசனேநோக்கி, 'நீ எப்பொழுதும் இவ்விதம் ஸ்ரீபத்மநாபருடைய பக்ஷத்தில் நிலையுள்ளவன். அந்தோ ! நீ மிகவும் கிருதார்த்தனாயிருக்கிறாய். நான் போகிறேன். உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுப் பிராம்மணர் ஜனகனுடைய எண்ணத்தைப் பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் சென்றார். பகவானானவர் தாம் அந்த ஜனகனுடைய மிதிலையைத் தீயால் எரித்தார். மிதிலாபுரி எரிக்கப் படுவதைக்கண்டும் ஜனகராஜன் சலிக்கவில்லை. ஜனங்கள்கேட்கும் பொழுது அந்த அரசன், 'அந்தோ ! என்னுடைய தனம் அழிவில்லாதது. எனக்கு வேண்டத்தக்கது ஒன்றுமில்லை. மிதிலாபுரி எரிக்கப் படுவதால் என்னுடைய தொன்றும் எரிக்கப்படவில்லை' என்ற இவ்வசனத்தைச் சொன்னான். இவ்விதம் சொல்லுகிற அந்த அரசனுடைய மனத்திலுள்ள எண்ணத்தைக்கேட்டுக்கேட்டுப் பிராம்மணோத்தமரானவர் அந்த மிதிலாபுரியைத் திரும்பவும் பிழைக்கும்படி செய்தார்; தம்மையும் காண்பித்தார். திரும்பவும், 'ஓ! நாரதிபனே ! தர்மத்தில் உண்மையான எண்ணமிருக்கட்டும். உன்னுடையபுத்தி அர்த்தத்தில் இருக்கட்டும். விஷயங்களில் வைராக்யமுள்ளவனாகி ஸத்யத்திலிரு. உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். நான் போகிறேன்' என்று சொல்லி

அவனுக்கு வரத்தையும் அளித்தார். இவ்விதம் அந்த அரசனை நோக்கிச் சொல்லியபின் பகவானானவர் அவ்விடத்திலேயே அந்தர்த்தானத்தை அடைந்தார். அரசனே! இந்த ஜனகன்கதையை உனக்குச் சொன்னேன். திரும்பவும் எதைக்கேட்கவிரும்புகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

இருநூற்றிருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(இல்லறத்திலிருந்தே மகிழ்ச்சி பெறுவதற்கு உதாரணமான ஸுவர்ச்சலேகதை.)

யுதிஷ்டிரர், “பிரபுவே! ஒருவன், மனைவியுடன் நியமமுள்ளவனாக இல்லறத்திலிருந்து எல்லாஸம்ஸாரங்களையும் தாண்டினவனும் துவந்துவங்களைத் தையும் விலக்கிக்கொண்டவனுமாயிருப்பானாகில் அவனை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். பிராஜ்ஞர்களிற்பெரியவரே! அவ்விதமஹானானபுருஷன் அரியன்” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“அரசனே! நீ என்னிடம் வினவியதும் ஸம்ஸாரபயத்திற்கு மருந்துபோன்றதும் பரிசுத்தமுமான இந்த இது ஹாஸத்தை நடந்தபடியே. எல்லாச்சாஸ்திரங்களின் அர்த்தத்திலும் ஸமர்த்தரும் ஆசாரமுள்ளவரும் தர்மமுள்ளவரும் எப்பொழுதும் தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் பூஜிப்பவருமான தேவலரென்னும் ஒரு பிரம்மரிஷி இருந்தார். அவருக்கு அதிகக்குள்ளமாயிராதவளும் அதிகக்கிருசமாயிராதவளும் அதிக உயரமாயிராதவளும் நல்லகிர்த்தியுள்ளவளும் அழகான லக்ஷணமுள்ளவளுமான ஸுவர்ச்சலையென்னும் ஒரு பெண் இருந்தாள். அப்பெண் விவாகத்திற்குரிய ஸமயத்தையடைந்ததும் தந்தையான ரிஷியானவர் அதைப்பற்றி, ‘வேதத்தைக்கற்றவரும் வித்வானும் குடும்பமில்லாதவரும் பிரியமாய்ப்பேசுகிறவரும் பெரியதவம் பெற்றவருமான் சிறந்த ஒரு பிராம்மணர் இவளுக்கு எங்கிருந்துபதியாகக்கிடைப்பார்?’ என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார். இவ்விதம் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் அவரைப்பார்த்து ஸுவர்ச்சலையானவள், ‘அறிஞர்களிற சிறந்ததந்தையே! பொட்டையும் பொட்டையில்லாதவருமாயிருப்பவருக்கு என்னைக்கொடுக்கவேண்டும்? அறிவுள்ளவரே! எப்போதும் இவ்விதம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும். ரிஷியே! இது என்னுடைய விருப்பம்’ என்று ரஹஸ்யத்திலே சொன்னாள். தந்தையானவர், ‘குழந்தாய்! இப்பொழுது உன்னுடைய விருப்பமானது நிறைவேற்றக்கூடிய

யதன்றென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. பொட்டைத்தன்மையென்றும் பொட்டையிலலாமையென்றும் சொல்லும் இது எனக்கு விகாரமாயிருக்கிறது. அழகிய கண்ணுள்ளவளே ! பித்துக்கொண்டவள் போல அமங்குளமானவார்த்தையைப் பேசுகிறாயே' என்று சொன்னார். ஸுவர்ச்சலை, 'நான் பித்துப்பிடித்தவளல்லேன். இப்பொழுது ஸரியான புத்தியைமுன்னிட்டு உமக்குச் சொல்லுகிறேன். அவ்விதமான பதி இருப்பாராகில வேதங்களை அறிந்த அவர் என்னைக்காக்கட்டும், நீர் என்னை ஸந்தப் பிராம்மணருக்குக் கொடுக்கவிரும்புகிறீரோ அவரை இவ்விதத்திற்கு அழைத்துவாரும். அவர்களுள் என்னுடைய இஷ்டம்போல அவ்விதமான பிராம்மணரைப் பதியாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்' என்று சொன்னார். ரிஷியானவர், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அக்கண்ணிகைக்குச் சொல்லிவிட்டுச் சிஷ்யர்களை நோக்கி, 'சிஷ்யர்களே ! வேதத்தையறிந்தவர்களும் பிறப்பிலும் குலத்திலும் பரிசுத்தியுள்ளவர்களும் தாய்வழியிலும் தகப்பன்வழியிலும் பரிசுத்தர்களும் ஆசாரத்திற்சுத்தியுள்ளவர்களும் அழகுள்ளவர்களும் நோயற்றவர்களும் நல்லபுத்தியுள்ளவர்களும் சீலமும் பலமும் குணமுமுள்ளவர்களும் கோத்திரங்களின்கலப்பிலலாதவர்களும் வேதாத்தியயனத்திற்குரிய விரதங்களுள்ளவர்களும் பிரம்மசர்யம்முடித்தவர்களும் தாய்தந்தைகளுடன் கூடினவாகளும் என் கண்ணிகையை விவாகம் செய்ய விரும்பமுள்ளவர்களுமான பிராம்மணர்களைப் பார்த்துச் சீக்கிரம் அழைத்துவாருங்கள்' என்று கட்டளை யிட்டார். அதைக்கேட்டவுடனே, சிஷ்யர்கள் ஆஸ்ரமங்களிலும் அங்குமிங்குமுள்ள கிராமங்களிலும் விரைந்து சென்று பிராம்மணர்களிடம் தெரிவித்தார்கள். ஆரசனே ! அந்தப் பிராம்மணோத்தமர்களான பலமுனிவர்களும் ரிஷியின்பெருமையையும் கண்ணிகையின்பெருமையையும் தெரிந்துகொண்டு தேவலரின் ஆஸ்ரமத்தையடைந்தார்கள். சிறந்தவரும் (ஸுவர்ச்சலையின்) தந்தையுமான தேவலா அப்பொழுது முனிவர்களையும் முனிசுமாரர்களையும் நியாயம்போலக் கௌரவித்து விதிப்படி ஐத்திக் கண்ணியை நோக்கி, 'பெண்ணே ! இங்குவந்த இந்த முனிவர்கள் ஸந்ததிகளிடத்தில விரும்பமுள்ளவர்களும் வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் நிறைந்தவர்களும் நற்குலத்திலுதித்தவர்களும் கொண்டாடத்தக்க குணமுள்ளவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். கலயாணி ! நீ இவர்களுள் பெரிய விரதமுள்ள எந்தவரை விரும்புகிறாயோ அந்தக் குமாரனை இப்பொழுது வரித்துக்கொள். அழகியே ! அவன்பொருட்டு நான் உன்னைக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னார். 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று

சொல்லிவிட்டு அப்பொழுது அழகுள்ளவனும் உருக்கினதங்கம் போன்ற மேனியுள்ளவனும் எல்லாலக்ஷணமும்பொருந்தியவனும் கீர்த்தியுள்ளவருமான ஸுவர்ச்சலையானவர் பிராம்மணர்களின் ஸபையைப்பார்த்துத் தவத்தையே பொருளாகக்கொண்ட அவர்களை நமஸ்கரித்து, 'இந்தஸபையில் பொட்டையும் பொட்டையிலலாதவருமான பிராம்மணரிருப்பாராகில், அவர் எனக்கு வரர்' என்றவசனத்தைச் சொன்னான். அதைக்கேட்டு அங்குள்ளமுனிவர்கள் ஒருவரை ஒருவர்பார்த்துக்கொண்டு ஒன்றும் பேசவில்லை. வெவ்வேறுனதேசங்களில்வழிப்பவர்களும் ரிஷிகளில் மிகச்சிறந்தவர்களும் பெரியபாக்கியம்பெற்றவர்களுமான பிராம்மணர்கள் கன்னிகையை அறிவில்லாதவளென்று நினைத்துத் தேவலமுனிவரை மனத்தில் இழுத்துக்கொண்டு கோபித்து வந்தபடியே நிரும்பிச்சென்றார்கள். கன்னிகையான ஸுவர்ச்சலையென்னும் பெண்ணும் தகப்பன் வீட்டில் இருந்துகொண்டிருந்தாள். பிறகு, ஒருஸமயத்தில் பிராம்மணர்களுக்கு நன்மைசெய்பவரும் வித்வானும் நீதியிலஸமர்த்தரும் 1 ஊஹாபோஹங்களின் முறையைஅறிந்தவரும் பிரம்மசர்யமுள்ளாரும் வேதங்களைக்கற்றவரும் வேதத்தின் உண்மையைஅறிந்தவரும் தர்மானுஷ்டானத்தில் ஸமர்த்தரும் ஆத்மதத்வத்தைபபகுததறிந்தவரும் தாய்தந்தையுள்ளவரும் நற்குணக்கடலும் ஸ்வேதகேதுவெனப்பிரவரித்துபெற்றவருமான ரிஷியானவர் இந்தவரலாற்றைக்கேட்டு ஆதரவுடன்கன்னிகையை விரும்பி வேகமாக அவ்விடத்தில் தேவலரிடம்வந்துசேர்ந்தார். உத்தாலகரின்புத்திரரும் பெரியநியமமுள்ளவருமான ஸ்வேதகேதுவைக்கண்டு நியாயப்படி நன்குபூஜித்தபின், தேவலரானவர், 'பெரியபாக்கியம்பெற்றபெண்ணே! இதோ ரிஷிபுத்திரர் வந்திருக்கிறார். அறிவுள்ளவர்களில் பெரியவரும் வேதங்களிலும்வேதாங்கங்களிலும்கரைகண்டவருமான இவரை வரித்துக்கொள்' என்றுசொன்னார். கன்னிகையானவர் அதைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டு ரிஷிபுத்திரரை நிமிர்ந்துபார்த்தாள். பிரம்மரிஷியானஸ்வேதகேது அந்தக்கன்னிகையைநோக்கிச் சொல்லதொடங்கினார். 'கல்யாணி! நான் வந்திருக்கிறேன். நான் இவவுலகில் உண்மையில் பொட்டையாயிருக்கிறேன். எப்பொழுதும் அஃவிதமே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அதுபோல ஸந்தேகமின்றி நீண்டகண்ணுள்ளவனுமாக என்னை அறிந்துகொள். பெண்மணியே! என்னை வரித்துக்கொள். குற்றமில்லாதவளே! நான் உன்னை வரிக்கிறேன். இவ்வுலகமானது எந்

தக்கண்ணால் எப்பொழுதும் பார்க்கவும் அடையவும் அதுபோலத்தொடவும் மணத்தைஅறியவும் பேசவும் செய்கிறதோ, எந்தக்கண்ணால் கர்மங்கள்செய்விக்கப்படுகின்றனவோ, எந்தக்கண்ணால் மனம் ஸங்கல்பிக்கவும் புத்தியானது உண்மையைஅறியவும் செய்கிறதோ அவ்வித ஆத்மஞானக்கண்ணிலாதவன் பிறவிக்குருடனென்றுசொல்லப்படுகிறான். எந்தஞானக்கண்ணிருக்கும்பொழுது பார்த்தும் ஷூட்டிம் தொட்டிம் மணத்தையறிந்தும் ருசிபைஅறிந்தும் இவ்வுலகம் செல்லுகிறதோ, அதுபோல எப்பொழுதும் எந்தக்கண்ணுடன்கூடியிருக்கிறதோ அந்தக்கண்ணானது எனக்கில்லை. ஆகையால், நான் குருடன். கல்யாணி! அக்காரணத்தால் நீ இப்பொழுது என்னேவரித்துக்கொள். உலகதிருஷ்டியுடன் நித்யநைமித்திகமுதலியகர்மங்களை நான் செய்கிறேன். அவையாவையும் ஆத்மதிருஷ்டியுடன் எப்பொழுதும் பற்றுதலில்லாமலிருக்கும்படி செய்துகொள்ளுகிறேன். காரியமானபிரபஞ்சத்தையும் அதற்குக்காரணமானபரமாத்மாவையும் பாவித்துக்கொண்டு நான் சமையிலலாதவனும் சாந்தனுமாயிருக்கிறேன். கர்மத்தைச்செய்வதால் மிருத்யுவை விலக்கிக்கொண்டும் விததையால் மோக்ஷரூபமும் முந்தியே அடையப்பட்டதுமான அந்தஆத்மரூபத்தைப்பார்த்துக்கொண்டும் இவ்வுலகில்பொருமைபில்லாமல் வலிக்கிறேன். கல்யாணி! உன்னுடையஎண்ணப்படி நீ விலைக்குவாங்கப்பட்டவன். உனக்கு நான் பர்த்தாவாகிறேன். நீ என்னை வரித்துக்கொள்' என்று சொன்னார். பிறகு, ஸுவர்ச்சலையானவள் பிராம்மணோத்தமரான அந்தஸ்வேதகேதுவைப் பார்த்து, 'அறிவுள்ளவரே! நீர் மனத்தால் வரிக்கப்பட்டவராகிறீர். மற்றக்கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியவர் எனது சீதா. எனக்கு வேண்டி என் தந்தையைக் கேளும். இது வேதத்தில்கூறிய விதியின்முறையாகும்' என்றுசொன்னாள். அதை அறிந்து அவள்தந்தையும் முனிகளிலமிகச்சிறந்தவருமானதேவலர், அவ்விதமே உத்தாலகருடன்கூட அந்தஸ்வேதகேதுவை நன்குபூஜித்தீ முனிவர்களின் எதிரில தாரையை முன்னிட்டிக் கன்னிகையை அளித்தார். அவ்விடத்துலிருப்பவர்கள் அந்தஸ்வேதகேதுவைக்கண்டு, 'ஹ்ருதய புண்டரீகத்துல்வலிப்பவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்ஆத்மபூதரும் மதுவென்னும் அஸுரனைக் கொன்றவருமான ஸ்ரீஹரிபாணவர்ஸ்வேதகேதுஉருமமாகி யுதோ நிறுகிறார்' என்றுசொல்லிக்கொண்டார்கள். முனிவர்களிற சிறந்ததேவலர், 'தேவரானஸ்ரீமாதவர் அருள் செய்யவேண்டும். என்னுடைய இந்துப்பெண்ணானவள் உமக்குப்

பத்னியாயிருக்கட்டிற். உம்முடன் சேர்ந்து தர்மங்களைச் செய்யும் பத்னியாக அழகுள்ளகன்னிகையை உமக்கு அளிக்கிறேன்' என்று சொல்லி அந்தஸ்வேதகேதுவுக்குக் கன்னிகையைக் கொடுத்தார். பெரியகீர்த்திபெற்ற ஸ்வேதகேது அந்தக்கன்னிகையைப்பெற்றுக் கொண்டு நியாயப்படிவிவாகஞ்செய்து அதில் விதிபோலத்தொடங்கி விவாஹத்திற்குரியதும் மிகஉத்தமமுமான அனுஷ்டானத்தைமுனிக ளால் முடிவுபெறச்செய்து கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில் வலித்துக்கொண்டிருந்தார். கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில் வலிப்பவரும் அறிவுள்ளவருமான அந்தஸ்வேதகேது பார்வையான அந்தஸுவர்ச்சலையைநோக்கி, 'அழகுள்ளவளே! வேதங்களிலசொல்லப்பட்ட கர்மங்களனைத்தையும் என்னுடையஸஹதர்மசாரியான நீ என்னுடன்கூட நியாயப்படி செய். நான்என்கிறஎண்ணத்துடன் நான் இருக்கிறேன். அது போலவே நீயும் இருக்கிறாய். ஆகையால், கர்மங்களைச் செய்; நானும் உன்னுடன்செய்கிறேன். அதற்குப்பிறகு, நீ என்னுடையதன்றென்ற எண்ணத்துடன் அந்தக்கர்மங்களை ஞானமென்னும்தீயில் லயிக்கச் செய்து பஸ்மமாகும்படிசெய்யவேண்டும். இவ்விதம் எப்பொழுதும் உன்னாலும் என்னாலும் செய்யப்படவேண்டும். 1சிறந்த மனிதன் எதைஎதைச் செய்கிறானோஅதைஅதையே மற்றவர்களும் செய்யத்தொடங்குவர். ஆகையால், உலகம்வித்திபெறவேண்டியும் தனக்குவித்தியுண்டாகவேண்டியும் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம்சொல்லியபின் பிராஜ்ஞர்களிற்பெரியவரும் எல்லாஅறிவுகளுக்கும் ஒரேஇடமுமான அந்தஸ்வேதகேது வானவர் புத்திக்கும்கேசுதரஜ்ஞனுக்குமுள்ள ஒற்றுமைபோலத் தமக்குச்சரியான அந்தமனைவியைஅடைந்து அவளிடத்தில் புத்திரர்களைஉண்டிபண்ணி யாகங்களால் தேவர்களுக்குத் திருப்திசெய்த பின் எப்பொழுதும் ஆத்மஜ்ஞானத்தைப் பெரிதாகக்கொண்டவரும் துவந்துவங்கனிலிருந்து விடுபட்டவரும் அபிமானிக்கத்தக்க பொருள்களை விட்டவருமாயிருந்தார். ஸந்தோஷத்துடன்கூட இவ்வுலகில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும் ஸாக்ஷிபோன்றவர்களுமான அந்தப்பதியம் பாரியையும் வேறுஉலகத்தை அடைந்தவர்கள்போலிருந்தார்கள். பிறகு, ஒருஸமயத்தில் ஸுவர்ச்சலையானவள் பர்த்தாவான ஸ்வேதகேதுவைநோக்கி, 'ஓ! பிராம்மணோத்தமரே! நீர் யார்? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றுவினவினள். பூஜ்யரும் பேசும் நிறமையுள்ளவருமான ஸ்வேதகேது அந்தஸுவர்ச்சலையைநோக்கி,

‘நான் உன்னால் அறியப்பட்டவனாகிடுக்கிறேன். சந்தேகமில்லை. ‘பிராம்மணோத்தம!’ என்று என்னை அழைத்துவிட்டுத் திரும்பவும் என்னகேட்கிறாய்?’ என்று சொன்னார். அந்தஸுவர்ச்சலையானவன் மஹாத்மாவான அந்தஸ்வேதகேதுவைநோக்கி, ‘மனத்தில்படுத் திருக்கும்ஆத்மாவைக் கேட்கிறேன்’ என்று சொன்னான். அதைக் கேட்டு ஸ்வேதகேது அவனைநோக்கி, ‘பெண்ணே! அவர் பேச மாட்டார்’ என்று விடைஅளித்தார். ‘ஆத்மாவைப் பெயரும்பிறப்பு முள்ளதா? நினைப்பாயாகில் அது பொய்யாகும். பிறப்பிருக்கும் பொழுது சரீரமென்னும்பந்தமுமிருக்கிறது. இச்சரீரத்தில், ‘நான்’ என்னும்இந்தஎண்ணமானது உன்னிடத்திலும் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ‘நீயும் நான்; நானும் நான்; யாவும் நான்’ என்பதே (உண்மையில்) இருக்கிறது. உண்மையான அந்தப்பொருளானது இந்தச் சரீரத்திலில்லை. எதற்காகக் கேட்கிறாய்?’ என்றும் சொன்னார். பிறகு, தர்மங்களைச்செய்யும் அந்தஸுவர்ச்சலையானவன் சிரித்துக் கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்தான். அரசனே! அச்சமயத்தில் சிரித்துக்கொண்டு பர்த்தாவைநோக்கி, ‘பொருத்தமில்லாதபலசொற்களால் யாதுபயன்? பிரம்மரிஷியே! எப்பொழுதும் கர்மக்கூட்டங்களால் ஞானத்தைஇழந்தவராயிருக்கிறீர். அறிவிற்பெரியவரே! நான் எவ்விதம் உம்மைத்தொடர்ந்து நியமமுள்ளவளாயிருக்கிறேனோ அவ்விதம் நீர் அந்தஞானத்தை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்’ என்று சொன்னான். ஸ்வேதகேது சொல்லத்தொடங்கினார். ‘சிறந்தமனிதன் எதைஎதைச் செய்கிறானோ அதைஅதையே மற்றுமுள்ளஜனங்களும் செய்யத்தொடங்குவார்கள். அந்தக்காரணத்தால் இவ்வுலகம்நிலைபெற்றிருக்கிறது; இல்லாவிடில் ஸங்கீர்ணமாகிவிடும். தர்மமானது ஸங்கீர்ணமானால் ஜாதியும் ஸங்கரத்தையடையும் ஸங்கரமுண்டானால் (பெரியது சிறியதைவிழுங்குவதான) மீன்களுக்குரியநியாயம் நடைபெறும். கல்யாணி! இவ்வுலகைப்படைத்தவரும் மஹாத்மாவுமான ஸ்ரீஹரிக்கு அது அநிஷ்டமாகும். அழகியே! உலகங்களின் இந்தப் படைப்பானது உத்தமரானகடவுளின் விளையாட்டாகும். உலகத்தில் எவ்வளவுமணல்கள் இருக்கக்கூடுமோ அவ்வளவேஇந்தஸ்ரீஹரியின் விபூதிகளும் உண்டு; மாயைகளும்அவ்வளவு உண்டு; இந்தமாயைகளின்சக்திகளும் அவ்வளவுஉண்டு. இவ்விதம், ‘பெருங்காட்டில்ஆத்மா அகப்பட்டதாயிருக்கிறது. அதில்பிறப்புஇறப்பென்னும்ஸம்ஸாரத்தை அறிவென்றகத்தியால் வெட்டிவிட்டு எவன்செல்லுகிறானோ அவனே அறிவுள்ளவன். அவன் எனக்கு நேசமுள்ளவன். அவன்

நானே. ஸந்தேகமில்லை' என்று அந்த ஸ்ரீஹரியின் உறுதிமொழி. மூடர்களும் கெட்டபுத்தியுள்ளவர்களும் தர்மங்களுக்கு ஸங்கரத்தைச் செய்கிறவர்களும் உலகமரியாதையை மாற்றுகிறவர்களுமான நீசர்கள் ஆஸுரப்பிறவியை அடைந்து நரகத்தில் செல்வது கிரூரர்களென்று தேவரின்கட்டளை. ஆகையால், பூஜ்யையான உன்னாலேயும் உலகத்தில் ஸந்தேகமில்லாமல் அது காப்பாற்றத் தகுந்தது. உலக மரியாதையை காப்பாற்ற வேண்டி நான் இவ்விதமிருந்து கொண்டிருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். ஸுவர்ச்சலை, 'முனிகளின் சிறந்த நாதரே! இவ்வுலகில் எது சப்தமென்று சொல்லப்படுகிறது? அர்த்தமென்பது எது? இவைகளை வெவ்வேறான லக்ஷணத்துடனும் ஸ்வரூபத்துடனும் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டான். ஸ்வேதகேது, 'எழுத்துக்களை மாறுதலுடனும் சரிப்பதால் வெளியாவது எதுவோ அதைச் சப்தமென்றறியவேண்டும். அந்தச் சப்தத்தால் அறிவிக்கப்படுவது எதுவோ அது அர்த்தமென்று சொல்லப்படுகிறது' என்று சொன்னார். ஸுவர்ச்சலை, 'இந்தச் சப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் ஸம்பந்தமிருக்கிறதா? இல்லையா? சப்தமுள்ளவிடத்தில் அர்த்தமுமிருக்குமாயில் அவைகளுக்குள்ள ஸம்பந்தத்தை உளபடி எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டான். ஸ்வேதகேது, 'சப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் நித்யமான ஸம்பந்தமே இல்லை. தாமரை இலையில் நீரிருக்கிறதுபோல அந்த ஸம்பந்தமிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்' என்று சொன்னார். ஸுவர்ச்சலை, 'சப்தத்தின் நிலையானது அர்த்தத்தைப்பற்றியதன்றோ? அந்த நிலையானது ஸம்பந்தமில்லாமல் இராதே? அறிஞர்களில் பெரியவரே! உத்தமரே! அர்த்தத்தின் ஸம்பந்தமில்லாமலிருக்குமாயில் அதைச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டான். ஸ்வேதகேது, 'அந்த ஸம்பந்தமானது விசேஷமாயிருக்குமானால் அர்த்தத்தை அறிவிக்கும் தன்மை என்ற ஸம்பந்தம் இருக்கிறதென்று சொல்லலாம். எப்பொழுதும் சப்தத்தை உச்சரிப்பதால் அர்த்தம் அறியப்படுகிறது' என்று சொன்னார். ஸுவர்ச்சலை, 'அர்த்தமானது சப்தத்திற்கு இருப்பிடமென்று எனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அவ்விதமான அர்த்தமானது சப்தத்துடன்பற்றுதலுள்ளதாயிருந்தும் பற்றுதலில்லாததாயிருக்கிறதென்று இவ்விஷயத்தில் கூறுவது விரோதமாயிருக்கிறது' என்று சொன்னான். ஸ்வேதகேது, 'இவ்விஷயத்தில் விரோதமாய்ச் சொல்லப்படவில்லை. உலகமானது ஆகாயமின்றி இருக்கமுடியாது. ஆகிலும், அதில் ஸம்பந்தமேயில்லை. இதுவும் அதுபோலென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்' என்று சொன்னார். ஸுவர்ச்சலை,

‘நான்என்னும் இந்தப்பதமானது எப்பொழுதும் ஆத்மாவைப் பற்றிக்கொண்டதாயிருக்கிறதென்பது தெளிவாயிருக்கிறது. சப்தங்கள் அந்தஆத்மவஸ்துவைப்பற்றியவையாயிருக்கிறதில்லையென்று கூறுவது பொய்யாகவேண்டும்’ என்றுசொன்னான். ஸ்வேதகேது, ‘நல்லவிரதமுள்ளவனே ! நான் என்றசப்தமானது அஹங்காரத்தைப் பற்றியதாகும் ; ஆத்மவஸ்துவைப் பற்றியதன்று. குணங்களுடன் கூடியபொருளை அறிவிக்குந்திறமையுள்ள சப்தங்கள் சிந்தைக்கெட்டாததும் ‘பரமமான ஆத்மப்பொருளைப் பற்றியவைகளல்ல’ என்றுசொன்னான். ஸுவர்ச்சலை, ¹ ‘முனிகளிற்கிறந்தவரே ! இவ்விரண்டில் அஹங்காரமென்பது எது ? ஆத்மாவென்பது எது ? இவ்விதமிருக்குமாகில் நியாயப்படி அதை எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்’ என்றுகேட்டான். ஸ்வேதகேது, ‘மண்ணால் உண்டி பண்ணப்பட்டபொருளில் எவ்விதம் கடத்தன்மை இருக்கிறதோ அவ்விதம் இந்த ஆத்மவஸ்துவில் அஹங்காரமென்னும்பொருள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிந்தைக்கெட்டாததும் பரமமாயிருப்பது உண்மையானஆத்மப்பொருளாகும். ‘நீ, நான், இது’ என்பவை எல்லாம் பரமானஆத்மவஸ்துவில் நம்மால் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், சப்தங்கள் ஆத்மாவில் பறந்துவருள்ளவைகளல்ல வென்பதில் விரோதமேயில்லை. பயந்தஸ்வபாவமுள்ளபெண்ணே ! ஆகையால், எல்லாவிதத்தாலும் மனதுதான்கூடிய வாக்குக்கள் ஆத்மாவிலில்லை. ஆகாயத்தைஅடைந்தஉலகமானது (உண்மையில்)பற்றுதலில்லாவிட்டாலும் பற்றுதலுள்ளதாகக் காணப்படுவதுபோல ஆத்மாவைப்பற்றியகாரியமும் இருக்கிறது. யாவும் ஆகாயத்தில் பற்றுதலுள்ளவைகளல்ல. காரியமும் எப்பொழுதும் ஆத்மாவில்பற்றுதலுள்ளதன்று. பரிசுத்தமான அந்தப்பரப்ரம்மமானது உபமானமில்லாப்பொருளாதலால் அறிவிக்கக்கூடியதன்று ; காணப்படுகிறதும் அன்று. ஆகிலும், அது அவ்விதம் காணப்படுகிறதென்று என் கருத்து’ என்றுசொன்னான். ஸுவர்ச்சலை, ‘ஆகாயமானது விகாரமில்லாததும் மூர்த்தியில்லாததும் அவயவமில்லாததும் எங்குமிருப்பதுமாக எப்பொழுதும் காணப்படுகிறது. நீர்கூறிய சைதன்ய உருவமான ஆத்மாவானது காணப்படுகிறதில்லையே’ என்று கேட்டான். ஸ்வேதகேது, ‘ஆகாயத்திலிருக்கும் வாயுவைத் துவக்கு

1 இங்கு *மூலபுஸ்தகத்திலுள்ளபிழைகளைப் பழையபுஸ்தகத்திலுள்ள உதாரணத்தைப் பார்த்து, திருத்தி இவ்விதம் எழுதப்பட்டது. பரம்மலித்யா பரணமென்ற கிரந்தத்தில் 104, 105-ம் பக்கங்களில் பார்க்க.

இந்திரியத்தால் திரும்பவும் திரும்பவும் தொட்டறிகிறான். அதிலுள்ளமணத்தை மோந்துபார்க்கிறான். அதுபோல அதிலுள்ள தேஜஸையும் இருளையும் கிரணக்கூட்டத்தையும் மேகக்கூட்டத்தையும் மழையையும் நகஷத்திரக்கூட்டத்தையும் கண்ணால் காண்கிறான். ஆகாயமோ காணப்படுகிறதில்லை. ஸத்ருபமானப்ரம்மமோ ஆகாசத்திற்கும் ஆகாசமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப்ரம்மத்தில் இவைகளெல்லாம் கலப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப்ரமாத்மா ஸத்யரும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவுமாயிருக்கிறார். குணங்களைக்கூறும் பெயர்ச் சொற்களானவை பரமாத்மாவினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்படுகின்றன. எங்கும்நிறைந்த பரமாத்மாவானவர் கண்ணாலும் மனத்தாலும் வேறு அருவிகளாலும் அறியப்படுகிறவல்லர்; வாக்காலும் சொல்லக்கூடியவரல்லர்; ஸுக்ஷ்மமானபுத்தியால் சிந்திக்கப்படுகிறார். பெரிய குடமும் சிறியகுடமும் பூமியில நீலைபெற்றவைகளாயிருப்பதுபோல காணப்படும் பிரபஞ்சமுழுதும் மிச்சமின்றி அந்தப்ரமாத்மாவினிடம் நீலைபெற்றிருக்கிறது. அது பெண்ணுமன்று; ஆணுமன்று; அலியுமன்று. அது ஞானம்ஒன்றையே உருவமாகக்கொண்டது. அதில் எல்லாம் நீலைபெற்றிருக்கின்றன. பூமியின்சிலபாகத்தின்சேர்க்கையாலும் சிலவஸதுக்களின்பாகங்களின்சேர்க்கையாலும் ஜலத்தில ருசியின்வேறுறுமை தோன்றுகிறதுபோல பராக்ருதியின்ஸம்பந்தத்தால் ஆத்மாவிற்கு வேறுறுமை தோன்றுகிறது. தண்ணீரைக் குடிப்பவன் திருப்தி அடைவதுபோல (மனிதன்) அந்தப்ரமாத்மாவை அறிவிக்கும்வேதவாக்கியங்களைத்தெரிந்துகொண்டு எப்பொழுதும் 'ஈல்லாஅறிவையும் அடைவான். அந்தஅறிவால் அந்த ஆத்மஸுகமானது பெருகும்' என்று சொன்னார். ஸுவர்ச்சலை, 'சிந்தைக்குஎட்டாதபரமாத்மா வேதத்தால் அறியத்தக்கவரென்று பெளராணிகர்கள் கூறுகிறார்கள். இந்தச்சொல்லால் என்னஸாதிக்கத்தக்கதாருமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. உலகத்தில் பொருளில் லாதசப்தம் எவ்விதயிருக்கிறதோ அவ்விதமே இதுவும்இருக்கலாமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. குற்றமில்லாதவரே! இவ்விதம் பார்த்து நியாயப்படி எனக்கு நீர் உபதேசிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான். ஸ்வேதகேது, 'பரிசுத்தமானபரமாத்மவஸ்து வேதத்தால் அறியத்தக்கதென்கூறும் சிறந்தவேதமானது உண்மையே. வேதமானது ஹ்ரோதமாயிருப்பதால் பரமாத்மாவை, 'இது' என்று உபதேசிக்கிறதில்லை. அதற்கு அருகிலுள்ள அடையாளங்களிலிருந்துகொண்டு உபதேசிக்கிறது. உத்தமியே! உலகத்திலுள்ளசபத

மும் பொருளறறதாயிருப்பதில்லை. ஒன்றோடொன்றுபொருத்தமில்லாதசப்தங்களைப் பொருளில்லாதவைகளென்று உலகத்திலுள்ளவர்கள் கருதுகிறார்கள். பரமாத்மாவைப்பற்றியசப்தங்கள் அப்படியிருப்பவைகளல்ல. அழகுள்ளவளே ! அதுபோல (பரமாத்மாவிற்கு) வாக்குக்களுக்கு விஷயமில்லாதிருக்குந்தன்மை யுத்தமாகும். ஸாதனத்தைஉபதேசிப்பதாலும் வழியைஸூசனஞ்செய்வதாலும் உபலக்ஷணமுறையுடனும்மற்றவைகளை விலக்கும்முறையுடனும்அவரை அறிவிப்பதாலும் பரிசுத்தரானபரமாத்மா வேதத்தால் அறியத்தக்கவராகிறாரென்பது என்னுடைய உறுதியானஎண்ணம். நல்ல ஆசாரமுள்ளவளே ! தெளிவானஞானமானது ஆத்மாவைப்பற்றிய தியானத்தாலுண்டாகிறதென்று தெரிந்துகொள். அந்தஞானத்தால் உத்தமகதியை அடைகிறார்கள். ¹இந்தப்பரமாத்மாவின்னுடையஐஸ்வர்யமானது பலஉருவமுள்ளதாகக் காணப்படுகிறது. அழகுள்ளவளே ! வாயு அந்தப்பரமாத்மாவை அறிகிறதில்லை. சூரியனும் அவரை அறிகிறதில்லை. அக்னியும் அவரை அறிகிறதில்லை, அந்தப்பரமாத்மாவால் உலகமே நிறைந்திருக்கிறது. அந்தப்பரமாத்மாஇந்தமனத்தில்இருந்து கொண்டு விளங்குகிறார். ஆத்மஜ்ஞானமென்பது இவ்வளவுதான். இவ்வளவைதான் நான் அறிகிறேன். நம்மிருவருக்கும் அதில் வேற்றுமையில்லை. ஆகையால், வேற்றுமையானது அஜ்ஞானத்தால்அகங்காரத்திலுண்டிபண்ணப்பட்டிருக்கிறது ' என்று சொன்னார். இவ்விதம் பர்த்தா உண்மையாக உபதேசிக்கக் கேட்டு ஸந்தோஷமுற்ற ஸுவர்ச்சலை எப்பொழுதும் (அவருக்குப்) பணிவிடைசெய்கிறவனும் தத்வஜ்ஞானத்தை அடைந்தவளுமாயிருந்தாள். ஓ ! அரசனே ! பர்த்தாவான ஸ்வேதகேதுவும் அவனை உதனியாகக்கொண்டு நித்தியநைரித்திககர்மங்களைநடத்தி எங்கும்நிறைந்துள்ளங்குகிறவரும் மஹாத்மாவும் பரமாத்மாவுமான ஸ்ரீ கோவிந்தரிடம் கர்மங்களை அர்ப்பணம் செய்து பரமாத்ம மயமானபாவனையுடன் நெடுங்காலமிருந்து உத்தமகதியைப்பெற்றார். அரசனே ! கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்தை அடைந்து தம்பதிகள் உத்தமகதியை அடைந்தார்கள், நீகேட்டபடியால் இதனை உனக்கு உபதேசித்தேன்” என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றிருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மோகசுதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(அடக்கீகர் ஸ்ரீஸுதைய லக்ஷணமும் அடக்கீகத்தின் சிறப்பும்.)

புதிஷ்டிரர், “ஓ! பாரதரே! எதைச் செய்கிறவன் ஸுகமாபெறுவான்? எதைச் செய்கிறவன் துன்பம் அடைவான்? எதைச் செய்கிறவன் விதிதிபெற்று உலகில பயமில்லாதவனாக ஸஞ்சரிப்பான்?” என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“வேதத்தைக்கண்ட பெரியோர்கள் எல்லாஜாதிகளுக்கும் விசேஷமாகப் பிராம்மணனுக்கும் ¹தமம் ஒன்றையே மிகச்சிறந்ததெனக் கூறுகிறார்கள். தமமில்லாதவனுக்குக் கர்மங்களின் விதிதியானது உள்ளபடி உண்டாகுதிதில்லை. கர்மமும் தவமும் தேவர்களும் யாவும் தமத்தில நிலைபெற்றிருக்கின்றன. தமமானது தேஜஸைப்பெருகச் செய்யும். தமமானது பரிசுத்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. தமமுள்ள புருஷன் பாவமில்லாதவனும் பயமில்லாதவனுமாகிப் பெருமையை அடைவான். தமமுள்ளவன் ஸுகமாக உறங்குவான்; ஸுகமாகவிழித்துக்கொள்ளுவான்; ஸுகமாக உலகில் உலாவுவான். அவன்மனமும் தெளிவுள்ளதாயிருக்கும். தேஜஸானது தமத்தால் நிலைபெற்றிருக்கிறது. கொடுமையுள்ளவன் தமத்தைமீறிச் செலுதுவான். அவன் வெவ்வேறான காமமுதலிய பலபகைகளை எப்பொழுதும் மனத்தில் காணுவான். மாம்ஸங்களை உண்ணும் கொடிய விலங்குகளிடமிருந்து பயம் உண்டாவதுபோலத் தமமில்லாதவர்களிடமிருந்து பிராணிகளுக்கு எப்பொழுதும் பயமுண்டாகும். அவர்களை அடக்க வேண்டியதற்காக ப்ரம்மதேவர் அரசனைப் படைத்தார். எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலும் தமமேசிறந்ததாகும். ²அவ்வாஸ்ரமங்களில் தர்மத்தால் அடையப்படும் பயன் எதுவோ அது தமமுள்ளவனிடம் அதிகமாக உண்டாகுமென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. எந்தக்குணங்களின் கூட்டம் தமமாகுமோ அந்தக்குணங்களுக்குரிய குறிகளைக் கூறுகிறேன். அவைகளாவன:—கிருபணத்தன்மையிலலாமை, பரபரப்பில்லாமை, ஸந்தோஷம், ஸ்ரத்தை, கோபமில்லாமை, நேர்மை, எப்பொழுதும் அதிகவசனம் பேசாமை, கர்வமில்லாமை, பெரியோர்களைப் பூஜிப்பது, அஸுதியையிலலாமை, பூததயை, கோட்சொலலாமை,

1 540-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

2 அதிகபாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

ஊர்வம்பு பொய் புகழாமை இகழாமை இவற்றை விதெல் ஆகிய இவைகளாம். ¹மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் அனுபவமயங்களில் வருங்காலத்தை விரும்பாதவனும் பகையைச் செய்யாதவனும் உண்மையான உபசாரமுள்ளவனும் நிந்தையிலும் ஸ்துதியிலும் ஸமமாயிருப்பவனும் நன்னடக்கையுள்ளவனும் ஸல்லசீலமுள்ளவனும் தெளிந்தபுத்தியுள்ளவனும் தைரியமுள்ளவனும் பரிசுத்தனுமாயிருப்பவன் இவ்வுலகில் பூஜையைப்பெற்று இறந்தபின்னும் ஸவர்க்கத்தை அடைகிறான் ; எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அரிதான பொருளை அளிப்பவனும் ஸுகமுள்ளவனுமாகிக் களிப்பான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மையைச் செய்வதில் முயற்சியுள்ளவனும் மனிதரைப் பகையாதவனுமாயிருக்கிறவன் பெரியமடுவைப்போலக் கலக்கமடையாமல மிக்க அறிவுள்ளவனும் திருப்தியுள்ளவனுமாகித் தெளிந்திருப்பான். பிராணிகளிடமிருந்து எவனுக்குப்பயமில்லையோ, எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் எவனிடமிருந்து பயமில்லையோ புத்தியுள்ளவனும் தமமுள்ளவனுமான அந்தப்புருஷன் எல்லாப்பிராணிகளாலும் பூஜிக்கத் தக்கவனாகிறான். பெரியலாபத்தில் ஸந்தோஷமடையாமலும் பெரிய கஷ்டத்தில் சோகப்படாமலும் எப்பொழுதும் விராலமான புத்தியுடனிருக்கும் பிராம்மணன் தமமுள்ளவனென்று சொல்லப்படுகிறான். நல்ல கர்மங்களுள்ளவனும் சாஸ்திரஜ்ஞானமுள்ளவனும் பரிசுத்தனும் எப்பொழுதும் தமமுள்ளவனுமாயிருப்பவன் அந்தத் தமத்திற்குரிய பெரியபயனை அனுபவிப்பான். அஸூயையிலலாமை, பொறுமை, சாந்தி, ஸந்தோஷம், ப்ரியவசனம், ஸதயம், கொடை, ஸ்ரமமில்லாமலிருப்பது இவை துஷ்டபுத்தியுள்ளவர்களுடைய வழியல்ல. காமம், கோபம், லோபம், பிறனிடம் அஸூயை, தற்புகழ்ச்சி, ஸந்தோஷமில்லாமை, பொய், அவிவேகம் இவை கெட்டபுத்தியுள்ளவர்களின் வழியாகும். பிராம்மணன் காமததையும் கோபத்தையும் தன்வசத்துல அடக்கிக்கொண்டு பிரம்மசாரியும் இந்த்ரியங்களைவென்றவனும் கொடிதான அவிவேகத்தைவென்று மிகக் கூர்மையான நியமமுள்ளவனுமாகிக் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அபாயமில்லாதவன் போலத் தைரியத்துடன் உலகங்களில் ஸஞ்சரிக்கவேண்டும்” என்று சொன்னார்.

இருஷற்றிருபத்தாருவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(தவம் உபவாஸம்தலியவற்றின்புறையும் பயனும்.)

யுதிஷ்டிர், “ஓ ! பிதாமஹே ! பிராம்மணர்கள் விதிகளில் கூறிய பயனில் விருப்பங்கொண்டு விரதக்குடன்கூடியவர்களாகித் தேவதைகளுக்கு இடமிச்சமான மாம்ஸமுதலிய ஆகாரத்தைப் புஜிக்கிறார்களே, அது எப்படி?” என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

“யுதிஷ்டிர்! வேதமல்லாதவிடத்தில் (அதாவது தந்திரங்களில்) கூறியவிரதமுள்ளவர்களாகிப் புஜிப்பவர்கள் தமக்கு இஷ்டமான காரியத்தைச் செய்யும் குற்றமுள்ளவர்களாவார்கள். வேதத்தில் கூறிய விரதங்களிலிருந்துகொண்டு புஜிப்பவர்கள் கர்மங்களின் பயனில் பேராசை கொண்டவர்களாகிறார்கள்” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிர், “ஓ ! மஹாராஜே! அவிவேகிகள் உண்ணாமலிருப்பதைத் தவமென்று கூறுகிறார்கள். இது தவமா? அல்லது, எது தவமாகும்?” என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார். “ஸாதாரணஜனங்கள் ஒருமாத மாவது ஒருபக்ஷமாவது உண்ணாமலிருப்பதைத் தவமென்று நினைக்கிறார்கள். ஆகமவித்தைக் குவிரோதமான உபவாஸத்தைத் தவமென்று ஸாதுக்கள் கருதுகிறதில்லை. ஸந்யாஸமென்னும் தியாகமும் பிராணிகளுக்கு உபகாரம் செய்வதும் உத்தமமான தவமென்று உபதேசிக்கப்படுகின்றன. ஓ! பாரத! குடும்பத்திலிருப்பவனானாலும் தர்மத்தைப்பெரிதாகக்கொண்ட ஆந்தப்பிராம்மணனானவன் எப்பொழுதும் உபவாஸமுள்ளவனும் எப்பொழுதும் பிரம்மசாரியும் எப்பொழுதும் முனியும் எப்பொழுதும் தெய்வமும் எப்பொழுதும் தூக்கமில்லாதவனும் எப்பொழுதும் மாம்ஸத்தைப் புஜியாதவனும் எப்பொழுதும் பரிசுத்தியுள்ளவனும் எப்பொழுதும் அம்ருதத்தைப் புஜிப்பவனும் எப்பொழுதும் விஷத்தைப் புஜியாதவனும் எப்பொழுதும் விகஸத்தைப் புஜிப்பவனும் எப்பொழுதும் அதிதிகளிடம் அன்புள்ளவனும் எப்பொழுதும் சிரத்தை யுள்ளவனும் எப்பொழுதும் தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் பூஜிப்பவனுமாயிருப்பான்” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிர், ‘எப்பொழுதும் உபவாஸமுள்ளவனாயிருப்பது எப்படி? எப்பொழுதும் பிரம்மசாரியாயிருப்பது எப்படி? விகஸத்தைப் புஜிப்பவனாயிருப்பது எப்படி? எப்பொழுதும் அதிதிகளிடத்தில் பிரீதியுள்ளவனாயிருப்பது எப்படி?’ என்றுகேட்க, பீஷ்மர்

சொல்லத் தொடங்கினார். “காலே ஆகாரத்திற்கும் மாலைஆகாரத்திற்கும் இடைநேரத்தில் திரும்பவும் போஜனம் செய்யாமலிருப்பவன் எப்பொழுதும் உபவாஸமுள்ளவனாகிறான். ருதுகாலத்திலுமட்டும் பாரியையிடம் செல்லுகிற பிராம்மணன் எப்பொழுதும் பிரம்மசாரியாகிறான். எப்பொழுதும் ஞானமுள்ள அவன் ஸத்யவாதியாகிறான். வீணானமாம்ஸத்தைப் புஜியாமலிருப்பவன் எப்பொழுதும் மாம்ஸத்தைப் புஜியாதவனாகிறான். எப்பொழுதும் தானம் செய்கிறவன் எப்பொழுதும் பரிசுத்தியுள்ளவனாகிறான். பகலில் உறங்காமலிருப்பவன் எப்பொழுதும் தூக்கமில்லாதவனாகிறான். ஒ! யுதிஷ்டிர! வேலைக்காரர்களும் அறிதிகளும் போஜனம் செய்தபின் எப்பொழுதும் புஜிக்கிறவன் அம்ருதம் ஒன்றையே புஜிக்கிறவனென்று தெரிந்துகொள். அவர்கள் போஜனம் செய்யாமலிருக்கும்பொழுது புஜிக்கும்பிராம்மணன் விஷத்தைப் புஜிக்கிறான். அறிதிகளுக்கு அன்னமளியாமல் போஜனம் செய்யாதவன் எப்பொழுதும் அறிதிகளிடம்பிரீதியுள்ளவனாகிறான். தேவர்களுக்கு அன்னமளியாமல் புஜியாதவன் தேவதையாகிறான். தேவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்கும் அறிதிகளுக்கும் அளித்தமிச்சத்தை எவன் புஜிக்கிறானோ அவனை விசுஸத்தைப் புஜிக்கிறவனென்று கூறுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ப்ரம்ம தேவருடன்கூட அவரிருக்குமிடத்தில் முடிவில்லாத உலகங்கள் உண்டாகின்றன. அப்ஸரஸ்திரீகளுடன் தேவர்கள் அவனருகில்வந்து சுற்றிக்கொள்வார்கள். எவர்கள் தேவர்களுடனும் பித்ருக்களுடனும் புஜிக்கிறார்களோ அவர்கள் புத்திரர்களுடனும் பெளத்திரர்களுடனும் ஸந்தோஷமடைகின்றனர். அவர்களுக்கு மிக உத்தமமான கதி உண்டாகும்” என்று சொன்னார்.

இருநூற்றிருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸநத்தமாரர் முனிவர்களுக்குப் பகவதீஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தது.)

யுதிஷ்டிரர், “அரசரே! உலகத்தில் சிலர் இரண்டுவிதமும் சிலர் மூன்றுவிதமும் சிலர் பலவிதமுமாகச் சொல்லுகிறார்கள். நம்பிக்கை இல்லை. வேறு வழியும் காணப்படவில்லை. அந்தப்ரம்மமும் காணப்படிகிறதில்லை. சாஸ்திரங்களும் பலவிதமாயிருக்கின்றன. சொல்லப் படுகின்றவையும் வெவ்வேறு விதமாயிருக்கின்றன. பிதாமஹே!

நான் எதைப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பேன்? அதை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்” என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார். தம் தம்மர்த்தத்தில் முயற்சியுள்ளவர்களும் சாஸ்திரங்களில் விசேஷ ஸாமர்த்தியம்பெற்றவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான பண்டிதர்கள் உலகத்திலிருக்கிறார்கள். அவர்களில் யார் வித்வான், யார் தத்வ ஜ்ஞானி என்பதில் எல்லோருடைய உண்மையையும் தெரிந்து கொண்டு எவ்விதம் விருப்பமோ அவ்விதமிருக்கவேண்டும். இவ் விஷயத்தில் முன்காலத்தில் நடந்ததும் ஞானநிஷ்டையிலுள்ள புத்தியுள்ளவர்களான ரிஷிகளின் பெரியவிவாதத்துடன் கூடிய துமான பழைய இதிஹாஸமிருக்கிறது. இமயமலேச்சார்பில் மிகக் கடுமையான நியமமுள்ள பலரிஷிகள் இருந்தார்கள். அவர்களில், ஆரூபிரம்பெயர்கள் கூட்டமாகக் கூடியிருந்தார்கள். அக்கூட்டத்தில் சிலர் உலகத்தை நிலையுள்ளதென்றும் சிலர் ஈஸ்வரனுடன்கூடிய தென்றும் ஈஸ்வரனில்லையென்றும் மூலமான காரணமில்லையென்றும் இவ்வுலகமெல்லாம் இவ்விதமே இல்லையென்றும் சொல்லத்தொடங்கினார்கள். சில பிராம்மணர்கள் ஸ்வபாவமென்றும் சிலர் கர்ம மென்றும் மற்றும் சிலர் மனிதர்களின் முயற்சியென்றும் சிலர் தெய்வ மென்றும் ஸ்வபாவமுதலியதே அதுதானென்றும் கூறினார்கள். அரசனே! பலவிதமாக நாயுத்திகளுடன்கூடியவர்களும் பலசாஸ்திரங்களை நடைபெறச்செய்தவர்களுமான பிராம்மணர்கள் ஸ்வபாவத்தால் ஒருவரை ஒருவர் வெல்லவேண்டுமென்ற விருப்பங்கொண்டவர்களார்கள். பிறகு, வாதிப்பிரவாதிகளுடன்கூடியதும் பாத்திரங்களையும் தண்டங்களையும் அடிக்கஸாதனமாகக்கொண்டதும் மரவுரிகளையும் தோல்களையும் வஸ்திரங்களையும் கிழிப்பதுமான பெரியசண்டையானது ரிஷிகளுள் உண்டாயிற்று. பிறகு, கோபத்தையடைந்த சிலபிராம்மணோத்தமர்கள் சாந்தர்களானார்கள். அனைவரும் வலிஷ்டரை நோக்கி, ‘நீர் ஸுனாதனமான பிரம்மத்தை எங்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்’ என்றுகேட்டார்கள். பிரபுவான அந்த வலிஷ்டரும் அந்தரிஷிகளை நோக்கி, ‘பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களே! நான் அறியவில்லை’ என்று விடைகூறினார். அந்தப் பிராம்மணர்களை வரும் நாரதமுனிவரை நோக்கி, ‘பெரிய பாக்யம்பெற்றவரே! நீர் எங்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். நீர் உண்மையை அறிந்தவராயிருக்கிறீர்’ என்றுகேட்டார்கள். பிறகு, பூஜ்யரான அந்த நாரதரானவர் அந்தப் பிராம்மணர்களை நோக்கி, ‘பிராம்மணர்களே! நானும் அறியவில்லை. நாம் சேர்ந்துகொண்டு எவ்விதத்திற்குச் செல்லு

வோம்? இவ்வுலகில் யார் அறிவுள்ளவர்? எவரிடத்தில் அவிவேக மில்லாமல் ஆச்சரியமானமோகஷம் இருக்கிறது?" என்று கேட்டார். அந்தப்பிராம்மணர்கள், 'ஓ! பிராம்மணர்களே! ஸந்தள்ளும் முனி யின்இருப்பிடம்சென்று கேளுங்கள். அவர் சொல்லுவார்' என்ற அசரீரியினுடைய அந்தச்சொல்லைக் கேட்டார்கள். பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டர்களுள் மிகப்பூஜ்யரும் வேதராசிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டவருமான விபாண்டகரென்னும்ஒருமுனிவர் அந்தஅசரீரிபுரு ஷரைநோக்கி, 'நீ யார்? பலஅர்த்தங்களைப்பற்றிய கலகத்தினிடையில் வார்த்தைசொல்லிக்கொண்டு காணப்படாமலிருக்கிறீர்' என்றுகேட் டார். பிறகு, அந்தப்பூஜ்யரான அசரீரியானவர் அந்தவிபாண்ட கரைநோக்கி, 'ஓ! மஹாமுனிவரே! நீர் பண்டிதர். வேதமறிந்த வர்கள் எவரை எப்பொழுதும் ஒரேஉருவமுள்ளவரும் அழிவில்லாத வருமான புராணரிஷியென்றுகூறுகிறார்களோ அந்தஸநாத் என்னும் ரிஷியென்று என்னை அறிந்துகொள்ளும்' என்ற இவ்வசனத்தைச் சொன்னார். தர்மபுத்திர! மஹாத்மாவான இந்தவிபாண்டகரானவர் திரும்பவும் அந்தஅசரீரிபுருஷரைநோக்கி, 'ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய நிலையைச்சொல்லும். ரிஷிகளிற்சிறந்தவரே! எங்களுக்கு நீர் ஒருவர் இருக்கிறீர். காரணஸ்வரூபமானது ஸத்தா? இல்லையா? அல்லது வேறுஎவ்விதமிருக்கிறது?' என்றுகேட்டார். பிறகு, மஹாத்மாவும் அசரீரியுமான ஆதிபுருஷரானவர் மிகவும்கம்பீரமாய்ப் பேசிக் கொண்டு சொல்லத்தொடங்கினார். மனததால் தம்ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து அனுபவித்தவரான அந்தப்புருஷர் முனிவர்களைப்பார்த்து, 'எனக்குச் செவிகளும் முகமும் வாயுமில்லை. கால்களும்' கைகளும் கால்துணிகளுமில்லை' என்று ஸத்யஸ்வரூபத்தைச்சொன்னார். பிறகு, முனிவர்கள், 'ஓ! ரிஷியே! இப்படிப்பட்ட உமக்கு நீனைக்கும் திற மையுள்ள மனமும் (மற்ற அங்கங்களும்) இல்லாவிட்டால் எப்படி இவ்வசனத்தைப் பேசுகிறீர்?' என்று கேட்டார்கள். பிறகு, பிராம்ம ணேத்தமர்கள் அதற்கு மறுமொழியைக் கேட்கவில்லை. ஆங் காங்கு ஆகாயத்தைப் பார்க்கிறவர்களும் நகைக்கிறவர்களுமான அந்த ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்கள் ஆச்சரியமென்றெண்ணிக் கூட்டங் களுடன் ஸந்தகுமாரரால் விளங்குவதும் உத்தமமுமான இமாயலை யைநோக்கிச் சென்றார்கள். அந்த மலையில் ஏறி, தியானத்திலிருந்து கொண்டு வேதங்களின் முடிவிலிருப்பவரும் பூஜ்யருமான ஸந்த குமாரதேவரைக் கண்டார்கள். அரசர்களுந்சிறந்தவனே! பிறகு, ஒரு வருஷம்நிறைந்தபின் பிராம்மணர்கள் பிரகிருதியிலிருப்பவரும்முனி

களில் பெரியவருமான ஸந்தகுமாரரைக்கண்டு நமஸ்கரித்துநின்றார்கள். ஞானத்தால் பாவங்களை விலக்கினவரும் பூஜ்யருமான ஸந்தகுமாரரானவர் வந்தமுனிகளைநோக்கி, 'ஓ! முனிக்கூட்டங்களே! அசரீரபுருஷருடைய அந்தவசனமானது என்னால் அறியப்பட்டது. முனிஸ்ரேஷ்டர்களே! இப்பொழுது வேண்டியதைஇஷ்டம்போலக் கேளுங்கள் என்றுசொன்னார். முனிகளிற்பெரியவரும் பிராம்மணோத்தமரும் ஞானத்திற்குகிதியும் மிகப்பரிசுத்தருமான அந்தஸந்தகுமாரரைநோக்கி முனிவர்கள் கையை அஞ்சலிபந்தம்செய்துகொண்டு, 'ஓ! குமாரே! ஞானநிதியும் சிறந்தவரும் விஸ்வரூபியுமான ஈசரை நாங்கள் எவ்விதம் பூஜிப்போம்? பகவானே! எங்களுக்குச் சிறிதுஅறிவை அனுக்ரஹிக்கவேண்டும். முனிகளிற்பெரியவரே! ஸாதுக்கள் தேனுக்கொப்பாகவிளங்கும் மோக்ஷஸூகத்தின்பொருட்டு விஸ்வரூபமானஎந்தவஸ்துவை அடையவேண்டுமென்று கூறுகிறார்களோ அந்தவஸ்துவைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டும், மஹாஹபாவரே! அதுஎன்ன?' என்று கேட்டார்கள். பலவாயிரம் கல்விகளுள்ளவர்களுள் ஸத்யமானகாரணவஸ்துவை அறிந்தவரும் அதில்பற்றுதலுள்ளவரும் மஹாத்மாவும் பூஜ்யருமான அந்தஸந்தகுமாரர் அந்தமுனிகளாலவினவப்பட்டுப் பரமாத்மாவின் ஆஜ்ஞையுடன், 'பரிசுத்தவஸ்துவான அந்தப்பரமாத்மாவைபற்றிக்கேளுங்கள்' என்றுசொல்லத்தொடங்கினார். 'ஓ! பிராம்மணோத்தமர்களே! அசரீரபுருஷர் முன்பு உங்களிடத்தில எவ்விதம்சொன்னாரோ அந்தவாக்யமானது அவ்விதம் உண்மையே, சொல்லியதை நீங்கள் அறியவில்லை. கேளுங்கள். (உலகத்திற்கு) உயர்ந்ததானகாரணம் இருக்கிறது. எவ்விதம்அறியப்படுகிறதென்றால் ஒவ்வொருநாளிலும் ¹ பாகவிசேஷமானது காணப்படுகிறது. அவ்வித பாகத்துடன்கூடிய யாவற்றையும் சேர்த்துவைப்பது காரணமாகிறது. எல்லோருக்கும் கண்ணிலுள்ளபுருஷனானவன் இவ்விஷயத்தில் ² திருஷ்டாந்தமாகிறான். கண்ணுள்ளவர்களுக்குக் கண்ணாடியிலகாணப்படுவது திருஷ்டாந்தமாகலாம். (மற்றவர்களுக்கும்) ஞானத்தில் அந்தஸ்வரூபம் ஸாக்ஷியாயிருக்கிறது. அந்தஆதமாவே யாவற்றையும் அறிகிறதுப் பயமில்லாததும் சலனமில்லாததுமாயிருக்கிறது. (உண்மையில்) பற்

1 சரீரமுதலியவைகட்குணடாகும் ரூபஸாதிகளின்வேற்றுமை பாகவிசேஷம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

2 கண்ணைவிட அதற்குஸாக்ஷியாயிருப்பது எவ்விதம்வேறானதோ அதுபோல உலகத்தைவிட அதற்குஸாக்ஷியாயிருப்பது வேறென்று அறியவேண்டும்.

றுதலுடனில்லாமலிருந்தாலும், 'நான் எங்கு இருக்கிறேன்? நான் யாருடையவனல்லேன்? நான் எதனுடன்சேர்ந்திருக்கிறேன்?' என்று தெரிந்துகொள்ளுகிறது. அது பலயுகங்களுக்குப்பின்காலத்திலும் வியாபித்திருக்கிறது. அந்தஆத்மா வெவ்வேறிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அது உண்மையன்று. ஒன்றாயிருக்கும்வாயுவானது எவ்விதம் பலவிதமாய்ச்சொல்லப்படுகிறதோ அவ்விதம் சொல்வதற்கு இடத்தின்வேற்றுமை காரணமாகிறது. அது எவ்விதமென்றால் புலியிடத்திலும் மானிடத்திலும் மனிதனிடத்திலும் பிராம்மணனிடத்திலும் மூங்கிலிலும்இருப்பதானவாயுவானது வெவ்வேறுகிறது. ஆகிலும், அது ஒன்றே. அதுபோல இந்தஆத்மாவானது பரமாத்மாவாயிருந்தும் வேறானதுபோலத் தோன்றுகிறது. இவ்விதம் அந்தஆத்மாவே யாவற்றையும் அடைந்திருக்கிறது. பார்ப்பதும் கேட்பதுமாயிருக்கிற ஆத்மாவானது மோந்துபார்க்கிறதும்இல்லை; பேசுகிறதுமில்லை. சரீரமென்னும்சக்கரத்திலிருப்பதும் பெரியஉருவமுள்ளதுமான அந்தஆத்மாவிற்கு நான்குபுறத்திலுமுள்ள பததுஇந்திரியங்களும் ஸ்திரீயகிரணங்கள் எவ்விதம் வெளியில்வந்து அந்தஸ்திரியனைத் தொடர்ந்துசெல்லுகின்றனவோ அவ்விதம் அந்தப்பிரபுவான ஆத்மாவைத் தொடர்ந்துசெல்லுகின்றன. ஸ்திரீயனுளவன் ஒவ்வொருநாளும் அஸ்தமயத்தை அடைகிறான்; திரும்பவும்திக்குக்களில் உதயமாகிறான். உதயம் அஸ்தமயம்என்ற அவ்விதமும் ரவியினிடத்திலிருப்பவைகளல்ல; அதுபோலச் சரீரியானஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். ¹பொன்போல ஜோதிருபமாக விளங்கும் நிலையுள்ளதும் புத்தியிலிருப்பதுமான ஆத்மாவென்னும் அந்தத்தீபத்தைத் தன்மனத்தாலேயேஅறிந்து பரமபதமென்னும்மோக்ஷத்தை அடையவேண்டும். வண்டானது முந்திமுந்திக்கற்கப்பட்டசுற்றுதலையே அனுஸரித்திருப்பதுபோல ஆத்மாவுமிருக்கிறது. எவன் ஆத்மாவைப் பொய்யான அபிமானமுள்ளதென்றுதெரிந்துகொள்ளுகிறானோ அவன் அன்னைக்கத்தையும் குறையையும் அடையமட்டான். இந்தஆத்மாவைக் கண்ணுல்காண்பவன் ஒருவனுமில்லை. கறுப்பு வெளுப்பிலலாததும் உண்மைபொருளும் புத்தியாகியகுகையிலிருப்பதும் அறிவென்னும்தேவியின்கையிலிருப்பதுமான அந்தஆத்மரூபத்தை மனத்திற்குஅடங்கியபுத்தியால் அறியவேண்டும். யாகம் செய்கிறவனும்மந்திரத்தால் பூஜைசெய்கிறவனுமானபிராம்மணோத்தமனும் பிரம்மத்தைஅறிந்தவனுக்கொப்பான நிலையிலிருப்பவனல்

¹ ஒரு ஸ்ரீலோகம் விடப்பட்டது.

லன். மற்றவர்களைப்பற்றி என்ன? தர்மமுள்ளவனல்லாதவதனும் அதர்மமுள்ளவனல்லாதவதனும் துவந்துவங்களை விட்டுவிடவியவனும் மாத்ஸ்யமில்லாதவனும் ஞானத்தில் திருப்தியுள்ளவனுமாயிருப்பவன் மோக்ஷத்தில் புத்தியைச்செலுத்திக்கொண்டு ஸுகமாக உறங்குவான். ஸந்தேகமில்லை. பிரபுவான இந்தப்பாபமாத்தமாவானவர் இவ்விதம் மாயையால் உலகங்களின்படைப்பைச் செய்கிறார். இந்தஆத்மாவானது அவிவேகமடைந்தபுத்தியுள்ளதாகித் தனக்கும்காரணமானபரமாத்மாவை அறிகிறதில்லை. அந்தஆத்மாவானது தான் பார்ப்பதும் பார்க்கப்பட்டவைகளைத் தியானம்செய்வதும் மனனஞ்செய்வதும் அறிவதுமாயிருக்கிறது. உலகங்களைப் படைத்தவரும் முடிவில்லாதவருமானபரமாத்மாவை அறிகிறவன் யார்? எவ்வளவு சொல்லக்கூடுமோ அவ்வளவு என்னுல் சொல்லப்பட்டது. முனிஸ்ரேஷ்டர்களை! நீங்கள் போகலாம்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம் உபதேசித்தவரும் ஞானக்கடலிலுண்டானவருமான ஸந்தகுமாரரைக்கண்டு வணங்கியபின் அநதப்ராம்மணோத்தமர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பிச்சென்றார்கள். குருதியின்குமாரனே! ஆகையால், நீயும் ஞானயோகத்தைப் பெரிதாகக்கொள். அரசர்களிறபெரியவனே! ஞானமானது இவ்விதம் எல்லாத் துர்க்கங்களையும் நசிக்கச் செய்யத்தக்கதாகும். இது முன்காலத்தில பெரியமுனிவர்களுள் உத்தமரும் மஹாத்மாவும் புராணபுருஷருமான ரிஷியால் பெரியதுக்கங்களுக்கிருப்பிடமான மனிதர்களைக் காப்பாற்றவேண்டி உண்டிபண்ணப்பட்டது. அது நிச்சயம்" என்றுசொன்னார்.

1 இருநூற்றிருபத்தோனபதாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதாமம். (தோடர்ச்சி.)

(ஞானம்மோக்ஷஸாதனமென்பதையும் அதைஅடையும்வகையையும் பற்றி இந்தநூலுக்கும் பரஹ்லாதலுக்கும் ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், "ஓ! பாரதரே! இவ்வுலகில் சுபமானாலும் அசுபமானாலும் கர்மமென்பது மனிதனைப் பயனுடன் சேரும்படி செய்கிறது. அந்தக் கர்மத்திற்கு மனிதன் (உண்மையில்) கர்த்தாவாகி

1 இருநூற்றிருபத்தெடாவது அத்யாயமுமுமையும் இருநூற்றிருபதுநான்காவது அத்தியாயத்திலுள்ளகதையாகவே இருபதாவது விட்டபட்டது.

ரூனா, அல்லது, இல்லையா என்பது ஸந்தேகம், பிதாமஹே ! இதை உண்மையாக உம்மிடத்திலிருந்து கேட்கவிரும்புகிறேன் ” என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ யுதிஷ்டிர ! இவ்விஷயத்திலும் ப்ரஹ்மாதருக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்தஸம்பாஷணையான பழைய இவ்விதிஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். விஷயப்பற்றிலலாதவரும் பாவங்களை விலக்கியவரும் நற்குலத்திற்குப் பிறந்தவரும் பலகலவிகளுள்ளவரும் சோம்பலிலலாதவரும் அகங்காரமில்லாதவரும் ஸத்வகுணத்திலிருப்பவரும் இந்திரியங்களை அடக்கியவரும் இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் ஸமமாகக்கொண்டவரும் அடக்கமுள்ளவரும் சூன்யமானவீடுபோன்ற சரீரமுள்ளவரும் தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான பிராணிகளின் பிறப்பையும் இறப்பையும் அறிந்தவரும் வெறுப்புள்ளவைகளில்கோபமில்லாதவரும் விருப்புள்ளவைகளில் ஸந்தோஷமில்லாதவரும் பொன் மண் இரண்டிலும் ஸமமான பார்வையுள்ளவரும் ஆத்மஸ்வரூபத்திலும் மோக்ஷத்திலும் ஞானத்திலும் தைரியம்கொண்டவரும் நிச்சயமடைந்தவரும் பிராணிகளுக்கு முன்னுள்ளதையும் பின்னுள்ளதையும் அறிந்தவரும் யாவற்றையும் அறிந்தவரும் எல்லாவற்றையும் கண்டவரும் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத உருவத்துடன் எங்கும் நிறைந்து விளங்கும் மஹாத்மாவான ஸ்ரீகோவிந்தரிடம் மனத்தை நன்கு செலுத்தினவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பிரியத்தைச் செய்கிறவரும் பாகவதரும் பக்தியுள்ளவரும் எப்பொழுதும் நாராயணரை மிகமேலாகக்கொண்டவரும் பரமாத்மாவைத் தியானம் செய்கிறவரும் ஹிரண்யகசிபுவின் புத்திரரும் இந்திரியங்களை அடக்கினவரும் ஒருவருமில்லாவிடத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவருமான ப்ரஹ்மாதரிடம் சென்று அவர்புத்தியை அறியவேண்டி மென்ற விருப்பங்கொண்ட இந்திரன் இவ்விதம் சொல்லத்தொடங்கினான். ‘ எந்தக்குணங்களுள்ள மனிதன் உலகத்திலுள்ள மனிதர்களுக்கு ஸம்மதனாக இருப்பானோ அந்தக்குணங்கள் யாவும் உம்மிடத்தில் நிலைபெற்றிருப்பதைக் காண்கிறேன். ஆனால், உமது புத்தியானது இப்பொழுது சிறு குழந்தைகளுக்கு ஒப்பாகக் காணப்படுகிறது. ஆத்மாவை அறிந்து கொண்டிருக்கும் நீர் இவ்வுலகில் எதை ஸரேயஸ என்று நினைக்கின்றீர்? ப்ரஹ்மாதே ! கயிறுகளாலகட்டப்பட்டும் உமது பதத்திலிருந்து நழுவிடும் பகைவர்களுக்கு வசப்பட்டும் ஸம்பத்திலிருந்து விலகியும் சோகப்படும் நிலைமையிலிருக்கும் நீர் சோகப்படாமலிருக்கிறீர். துறியின் வம்சத்தில் பிறந்த ப்ரஹ்மாதே ! நல்ல அறிவை அடைந்ததாலோ

அல்லது தைரியமுள்ளவராயிருப்பதாலோ உமக்குள்ளகஷ்டத்தைக் கண்டும் துக்கமில்லாதவராயிருக்கிறீர்' என்றுகேட்டான். இவ்விதம் அந்தஇந்திரனாகேட்கப்பட்டவரும் தீரரும் நிச்சயமுள்ளவருமான ப்ரஹ்மாத்ரி மென்மையான சொல்லால் தம்புத்தியை நன்கு வெளியிட்டுச் சொல்லத்தொடங்கினார். 'ப்ராணிகளுக்குள்ளபிரவிருத்தியையும் நிவிருத்தியையும் அறியாதவனுக்கு அவிவேகநால் தடைஉண்டாகும். அவற்றை அறிந்தவனுக்குத் தடை உண்டாவதில்லை. எல்லாப் பிராணிகளிடமும் ரகஸ்யமாயிருப்பதும் திரபானம் பண்ணத்தக்கதும் அழிவில்லாததும் எப்பொழுதுமிருப்பதும் தடுக்கத்தகாததும் உபமானமற்றதும் எல்லா உருவமுமுள்ளதும் பரத்திவம்பரமுமான பிரம்மமானது எல்லாவிடத்திலும் மறைவுள்ளதாயிருக்கிறது. அகிலிருந்து இவ்வுலகம் உண்டாகிறது. அந்தப்ரம்மம்உருவமுள்ளதாயிருந்தும் உலகம் பலலக்ஷணங்களுடன் கூடியிருப்பதைப்பார், உலகங்களைப்படைத்தவரும் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்பட்டவருமான அந்தப்ரமாத்மா பாதுகாக்கிறார். ¹எல்லாப்பொருள்களின் உண்மையும் அவ்வாறே எல்லாவற்றின் இன்மையும் இயல்பாக உண்டானவைகளும் போகின்றவைகளுமாயிருக்கின்றன. மனிதன் செய்துகொள்ளத்தக்க பயன்ஒன்றுமில்லை. மனிதன் செய்யத்தக்கபயன் இல்லாமலிருக்கும்பொழுது ஒருவனும் தான் ஒன்றைச் செய்கிறவனாயில்லை. தானே செய்கிறவனாயிருப்பானாகில் அவனுக்கு ஒருஸமயம் அபிமானம் உண்டாகக்கூடும். எவன் நன்மையையோ தீமையையோ தான் செய்கிறதாக நினைக்கிறானோ அவனுடையபுத்தி குற்றமுள்ளதென்றும் உண்மையை அறியாததென்றும் என்னுடைய கருத்து. ஓ! இந்திரனே! மனிதன் தனக்குள்ள சேஷமத்தைச்செய்துகொள்ள நிச்சயம் கர்த்தாவாயிருப்பானாகில் அவனுடைய முயற்சிகள் பயனுள்ளவைகளாகும். ஒருஸமயத்திலும் பயனற்றவையாயிருக்கலாகா. முயற்சிசெய்பவர்களுக்கும் விருப்பமில்லாதது உண்டாகிறது விரும்புவது உண்டாகாமலிருப்பதும் காணப்படுகின்றன; ஆகையால், புருஷன் செய்துகொள்ளத்தக்க பயன் ஏது? முயற்சியில்லாமலே சிலருக்கு வேண்டாதது உண்டாவதையும் வேண்டுவது உண்டாகாமலிருப்பதையும் காண்கிறோம். ஆகையால், அது ஸ்வபாவத்தால் உண்டாகிறது. மிக்க அழகுள்ளவர்களும் மிக்க புத்திசாலிகளுமான சிலர் குருபிகளும் அல்பபுத்தியுள்ளவர்களுமாயிருப்பவர்களிடமிருந்து பொருள்வரவை விரும்புகிறவர்களா

¹ சிலசொற்கள் இல்லாததால் இங்கு அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

கக் காணப்படுகிறார்கள். சுபமும் அசுபமுமான குணங்களாயவும், ஸ்வபாவத்தால் ஏவப்பட்டுவருகிறபொழுது அதில் அந்த மனிதனுக்கு அபிமானிக்கத்தக்க காரணம் என்னவிருக்கிறது? ஸ்வபாவத்தாலேயே ¹யாவும் உண்டாகின்றனவென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது. என்னுடையபுத்தியானது ²ஆத்மாவில் நிலைபெற்றிருக்கிறது அதைவிட வேறுவிதமில்லை. இவ்வுலகில் சுபாசுபமான பயனை அடைவது கர்மத்தால் உண்டாவதென்று சிலர் கருதுகிறார்கள். கர்மங்களுந் குரிய விஷயமனைத்தையும் நான் கூறுகிறேன். அதைக்கேள். ³பாயஸக்கைப் புஜிக்கும் ஒருவன் எவ்விதம் அன்னமிருப்பதை அறிவிக்கிறானோ அதுபோலக் கர்மங்களாயவும் ஸ்வபாவத்தையே அறிவிக்கும் அடையாளமாகும். காரியங்களையே அறிந்து காரணமும் பாமுமான ப்ரம்மத்தை அறியாதவனுக்கு அவிவேகத்தால் (மோக்ஷத்திற்குத்) தடை உண்டாகும். பிரம்மத்தையே அறிந்தவனுக்குத் தடையில்லை. இவ்வுலகத்திலுள்ள பொருள்கள் யாவும் ஸ்வபாவத்தால் உண்டாகின்றனவென்று உறுதியாய்த் தெரிந்து கொண்டவனுக்குக் கர்மமாவது அபிமானமாவது என்ன செய்யக்கூடும்? தர்மத்தின்முறைகளையும் பிராணிகளுக்குள்ள அரித்யத்தன்மையையும் நான் அறிகிறேன். ஓ! இந்திரனே! ஆகையால், நான் சோகப்படாமலிருக்கிறேன். இவ்வுலகமனைத்துமே முடிவுள்ளதாகும். மமதைபில்லாதவனும் அஹங்காரமற்றவனும் ஆசையற்றவனும் பந்தத்திலிருந்துவிடுபட்டவனும் துன்பமில்லாதவனுமானநான் விலகிஇருந்து கொண்டு பிராணிகளின் இறப்பையும் பிறப்பையும் பார்க்கிறேன். ஓ! இந்திரனே! ஞானதகையடைந்தவனும் அடக்கமுள்ளவனும் ஆசையற்றவனும் ஸங்கல்பமில்லாதவனும் யோகநிலையை அடைந்திருப்பதால் (பிரம்மத்தைப்) பார்க்கிறவனுமான எனக்கு வருத்தமில்லை. எனக்குக் காரணத்திலும் காரியத்திலும் விருப்புமில்லை; வெறுப்புமில்லை. இப்பொழுது எனக்கு விநோதத்தைச் செய்கிறவனான பகைவனையும் காணேன். ஓ! இந்திரனே! ஸ்வர்க்கத்திலும் பாதாளத்தி

1 'மோக்ஷம் ஆத்மஜநானம்யாவும் இயற்கையால் உண்டாவன' என்பது பழையவரை.

2 இதைக்காட்டிலும் வேறாகத் தெரியாமாவது நல்லஅறிவாவது எனக்கு இல்லைஎன்றும் கொள்ளலாம்.

3 பாயஸத்தைப் புஜித்தேனென்று ஒருவன் சொல்லுமிடத்தில் அதற்கும் சூலமாய் அன்னமிருக்கிறதென்று தோன்றுவதுபோலக் கர்மத்தால் பயன் உண்டாகிறதென்று சொல்லுமிடத்திலும் அக்கர்மத்திற்கும் சூலமான ஸ்வபாவமிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பது கருத்து.

லும் பூமியிலும், நான் விருப்பமுள்ளவனல்லேன். அறியவேண்டியதிலும் அறிவிலும் அறியாமையிலும் (எனக்கு) வேற்றுமைஇல்லை' என்றுசொன்னார். இந்திரன், 'ஓ! ப்ரஹ்மாதரே! இந்தப்புத்தியானது எந்தஉபாயத்தால் அடையப்படுமோ, எந்தஉபாயத்தால் சாந்திஅடையப்படுமோ அந்தஉபாயத்தைக் கேட்கும்எனக்கு நீர் நன்றாகச் சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்க, ப்ரஹ்மாதர் சொல்லத்தொடங்கினார். 'இந்திரனே! ருஜுவாயிருப்பதாலும் அஜாக்ரதையில்லாதிருப்பதாலும் மனத்தெளிவினாலும் புத்தியுள்ளவனாயிருப்பதாலும் ஆசாரியர்களுக்குச் செய்யும்பணிவிடையாலும் மனிதன்¹ பெருமையை அடைவான்; ஸ்வபாவத்தால் நல்லபுத்தியை அடைகிறான்; ஸ்வபாவத்தால் சாந்தியை அடைகிறான்; எதைஎதைப்பார்க்கிறானோ அவையாவும் ஸ்வபாவத்தாலேயே உண்டாகின்றன. துறவியானவன் வேற்றுமையை அறியமாட்டான். குருவின்முகத்திலிருந்து வேதாந்தவாக்கியத்தைக்கேட்டு அவ்வாக்கியத்தின்பொருளைப்பற்றியஅறிவை மனத்தால்பார்த்துக்கொண்டு பகுததறிவால் அடையப்பட்டஆத்மாவையே தொடர்ந்துபார்க்கிறான்; பிறகு, வைராக்யத்தை அடைகிறான்; பயத்தால் (தனக்கு) உண்டாகும்எல்லாத்துக்கங்களிலிருந்தும் காப்பாற்றுகிறவரானபரமாத்மவைஅடைகிறான். பிறகு, அந்தப்பரமாத்மஸுகத்தைத் தேடுகிறான்; ஸத்புருஷர்களுடன் சேர்க்கையைச் செய்துகொள்ளுகிறான். ஸத்புருஷர்கள் பரமாத்மஸுகத்தையுண்டிபண்ணுவதற்குப் போதுமானவர்களாகிறார்கள். ஸத்துக்களினருகிலிருந்து லக்ஷணத்துடன் நல்லவழியைத்தெரிந்துகொண்டு எல்லாப்பற்றுதலிலிருந்தும் விடுபட்டுப் பரமாத்மவை அடைகிறான். விஷயவிருப்பத்தால்செய்யப்படும்தர்மமானது ரஜோகுணமூன்றதும் பயத்தைத்தருவதுமாகும். அந்தக்காரியத்தால் மனிதன் முறையே தர்மக்குறைவை அடைவான். திரும்பவும் அச்சதாரானபரமாத்மவிடத்தில் பக்தியில்லாதவனாகவே இருப்பான். உபதேசிக்கும் ஆசிரியரிடத்திலும் நிலையற்றவனாகவே விடுபட்டுச் செல்லுவான். எப்பொழுதும் இவனுக்குக் கருவிகளுக்குப்புலப்படும்விஷயத்தில் பிரீதியுண்டாகும்; ஸம்ஸாரத்திலும் பிரீதியுண்டாகும். எப்பொழுதும் அறிவில்லாமையால் அவனுக்கு ஆத்மாவும் 'விக்திபெறாது. பித்தகனுடைய நிலையுள்ளவனாயிருப்பான். கிரமமாய் இவ்விதமே செல்லுவான், எப்பொழுதும் அசுத்தி வளரும். எவ்விதத்திலும் சாந்தி உண்டாகாது. விஷயத்தைப்பற்றிச்செல்லும் இவனுக்கு மோக்ஷவிருப்பமுண்டாகாது.

1 'மோக்ஷத்தை' என்பது பழையஉரை.

போலியுத்திகளில் மிக்கநம்பிக்கையுடன் விஷயங்களிலுள்ள குணங்களைத் துதிப்பான். அபிமானமும் உர்வமுள்ளவனாகிச் சாஸ்திரங்களைக் கேட்கவேமாட்டான். போகமும் அவனை அடையாது. அழிவற்றதும் உயர்ந்த உலகங்களைப் படைத்ததும் ஞான உருவமுள்ளதும் தானாகவே விளங்குவதுமான ¹ப்ரம்மத்தையும் அவன் அறியமாட்டான். அக்காரணத்தால் தன்வினைகளால் சுற்றிவிடப்பட்ட பலபிறவி களையடைந்து பெரிய அவிவேகத்துடன் கூடியவனுமாகி ஸம்ஸாரத்தின் கரையைக்கடந்திருப்பவரை அறியமாட்டான். ஆசாரியரை அடைவதால் வணக்கத்தையடைந்து (பிரம்மத்தை) அறியவேண்டும். பிறகு, ஆசாரியரென்று பிரவசித்திபெற்றவர் முறையாக இவனை அனுகூலமான தர்மங்களைச் சேர்க்கும்படி செய்வார். பலாஸுரனையும் விருத்திரனையும் கொன்ற இந்திரனே! அந்தத்தர்மத்தால் இந்த மனிதன் உறுதியுடன் நிலைபெற்றிருக்கிறான். அதனால் உண்டாகும் ஞானமென்னும்வாயுவால் முன்பிறவிகளிலுள்ள கர்மக்கூட்டமென்னும் பஞ்சப்பொதியானது பறக்கும்படி செய்யப்படுகிறது. இவ்விதம் நன்னடக்கையில் முயற்சியுள்ளவனும் ஸம்ஸாரத்தையிலக்கிக்கொள்ளுகிறவனுமாயிருப்பவன் எப்பொழுதும் ப்ருருரிஷியைப் போல (உலகத்தில்) விரும்பத்தக்க விஷயத்தையே அறுத்துவிடுகிறான். ஓ! இந்திரனே! இந்த மனிதன் வைராக்யத்தை அடையக்கூடாத அந்தக்காமமானது உள்ளிலிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அந்தக் காமத்திற்கு ஒத்த நிலையை விலக்கவேண்டும். அந்தக்காமத்தால் செய்யப்படும் கர்மத்தாலேயே முதலாவதான (ஸுஷுப்தி) அவஸ்தையை அடைகிறான். இரண்டாவதான ஸ்வப்னாவஸ்தையையும் கர்மத்தால் அடைகிறான். இந்த ஜீவன் இந்த இந்திரியங்களுடன் பிரதயக்ஷமென்னும் ஜாக்ராவஸ்தையிலிருப்பவனாகிறான். ஸுஷுப்திபென்ற பெயருள்ளதும் நான்காவதுமான இந்த ஆத்மாவானது ஆவரணமென்னும் மாயையுடன் கூடியதன்று. ஆகிலும், அந்த ஆத்மாவானது, கிரியையிலாவதும் பாதிதிலும் பரமமான அந்தப் பரமாத்மாவைப்பற்றி உலகநடைப்படி மனத்தை அடக்கத்தக்க பேசுவழியுடன் முஜிப்பதும் ஹோம்ம் செய்வதும் அடக்கமுள்ளதுமாயிருக்கவேண்டும். யோகத்தின்வளர்ச்சியுண்டாகும்பொழுது பொதுவான தோற்றம் இருப்பதால் சைதன்ய உருவமுள்ளபுத்தியின் விருத்தியைப் பரமாத்மாவின் மாயையென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறான். தீபென்னும்பொருளானது அதன்பொறிப்போன்றதும் அதைவிட வேறுமாக இருக்கிறதுபோல

1 'ஸ்வதஸ்ஸரித்தம்' என்பது இரண்டுமுறைவருதலால் விடப்பட்டது.

அறிவில்லாதசிறுவர்களுக்கு ஆத்மப்பொருளானது வேராகக் கூறப் படுகிறது. உண்மையில் ஸாதிக் கத்தக்கதொன்றும் இல்லாதிருக்கும் பொழுது நடப்புகைமுதலியவைகள் எப்படி? தேவேந்திரனே! அவை களில்லாதபொழுது சோகமுதலியவைகளுமில்லை. பூஜ்யனே! இவ் விதத்தெரிந்துகொள். ஸமமானபுத்தியை அடையவேண்டும். தேவ பதியே! இவ்விதம் உபாயம் உபதேசிக்கப்பட்டது. கோணல்வழியில் செல்லவேண்டாம். உன் அறிவால் பார்த்துக்கொள். கர்மமானது ஞானிகளைப் பிரவிருத்திக்கச்செய்யாது. ஆனால், இந்த¹ ஞானிக்கு இந்தச்சரீரத்திலுள்ள ப்ராரப்தம் இருக்கிறவரையில் கர்மம் அடங் காது. அந்தப்ராரப்தத்தின்முடிவில் ஞாலியானவன் அந்தக்கர்மத்தை அடையவேமாட்டானென்பது என்னுடையகருத்து. ¹வெவ்வேறான இடங்களிலிருக்கும் இந்தவாகிந்நிரியமானது ²தாலுஸ்தானத்தில் நிலை பெற்றிருப்பதுபோலப் பொருள்கள் புத்தியை அடைந்திருக் கின்றன. புத்தியானது எப்பொழுதும் ஆத்மாவை அடைந்திருக் கிறது. பலவிதமானஸங்கலபங்களினைத்திலுமிருந்து விடுபட்டதும் பரங்களுக்குப்பரமுமான பரமாதமருபியும் வியாபகரும் மஹாத்மாவு மான ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் வேதாந்தத்தை அறிந்தவர்களால் இவ் விதம் கானம்பண்ணப்படுகிறார். எப்பொழுதும் அவரிடம் குண மிருப்பதில்லை. மஹாதமாவான அந்தவிஷ்ணுவானவர் உலகங்களில ஜாதிகளிலும் அவறறைஅடுத்த விசேஷணப்பொருள்களிலும்வலித் துக்கொண்டிருப்பதால் வாஸுதேவமென்று கூறப்படுகிறார். குணங் களுக்குத்தக்கபடியும் கர்மங்களுக்குத்தக்கபடியும் எல்லாஉலகத்திற் கும் எல்லாப்பயனையும் அவரே அளிக்கிறார். இவருடையஉருவமா னது பார்க்கத்தக்கமில்லையென்று நிற்பதன்று. ஒருவனும் இவரைக் கண் ணைப்பார்ப்பதில்லை. இவ்வுலகில ஸமாதிபெற்றபுத்தியுள்ளவன் பக்தி யாலும் தைரியத்தாலும் ஞானஸ்வரூபமுள்ளஇவரை எங்கும் பார்க் கிறான். பெரியோர்கள் அதை எனக்கு அறிவிக்கிறார்கள். இந்தி ரனே! மஹாதமாவான அந்தப்பகவானே மறறவிஷயத்தையும்அளித் தார். இந்திரனே! எனக்குள்ளுபாயத்தை இவ்விதம் தெரிந்து கொள். ஆகையால், எப்பொழுதும் எனக்கு உலகமேஇல்லை' என்று சொன்னார். அஸுரபுதியானபரஹ்லாதர் இவ்விதம்சொல்ல இந்திரன் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்தான். அச்சனே! அப்பொழுது அன்பு மே லிட்டு அவர்வசனத்தைக் கௌரவக்கவும்செய்தான். மூன்று உலகங்

1 இங்கு ஒருஸ்ரீலோகம் விடப்பட்டது.

2 மோவாய்.

களுக்கும்பதியான அந்தஇந்திரன் அப்பொழுது •அஸுரர்களுக்கு அரசரானப்ரஹ்மாதரைப்பூஜித்து அவரிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்னிருப்பிடம்சென்றான்” என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றுமுப்பதாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரன் பலியைமிகுந்ததும் காலதீர்வின்மையைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் பலிக்கும் ஸம்பாஷணையும்.)

யுதிஷ்டிரர், “பிதாமஹே ! காலதண்டத்தால்துன்பப்படுத்தப் பட்டவனும் ஸம்பத்துவிலகினவனுமான அரசன் எந்தப்புத்தியுடன் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கவேண்டுமென்பதை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார். “இவ்விஷயத்திலும் இந்திரனுக்கும் விரோசனன்புத்திரானுள் பலிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையான பழையஇவ்விந்நுஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். இந்திரன் எல்லா அஸுரர்களையும் வென்றபின் பிரம்மதேவரருகில் வந்து நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு பலியைப்பற்றிக் கேட்கத் தொடங்கினான். ‘ஓ ! பிரம்மதேவரே ! எவன் தானம்செய்யும் பொழுது ஒருகாலும்பொருள்குறைந்ததில்லையோ அந்தப் பலியை நான் அறியவில்லை. பலியை எனக்கு நீர் சொல்லவேண்டும். அந்தப் பலி வாயுவும் வருணனுமாயிருந்தான். அவனே ரவி; சந்திரனும் அவனே; அவன் அக்கினியாய் உலகங்களை த்தபிக்கச்செய்தான்; அவன் ஜலமாயுமிருந்தான். அந்தப்பலியை நான் அறிபயில்லை. பிரம்மதேவரே ! பலியைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லும். அந்தப்பலியே அஸ்தமயத்தை அடைந்தான். அவன் திக்குக்களை விளங்கச் செய்தான் அவன் சோம்பலின்றிக் காலத்துக்குத்தக்கபடி மழைகளைப் பெய்வித்தான். அந்தப்பலியை நான் அறியவில்லை. ப்ரம்மாவே ! பலியை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்’ என்றுகேட்டான். பிரம்மதேவர், ‘இந்திரனே ! அந்தப்பலியைப்பற்றி நீகேட்பது உனக்கு அழகன்று. ஆனால், கேட்டால் பொய்யைச்சொல்லக்கூடாது. ஆகையால், பலியைப்பற்றி உனக்குச் சொல்லுகிறேன். சசிபத்ரியே ! அவன் ஒட்டகங்களிலோ பசுக்களிலோ கழுதைகளிலோ அல்லது குதிரைகளிலோ மிகஉயர்ந்த ஜந்துவாகிப்பாழானவீட்டிலிருப்பான்’ என்றுசொன்னார். இந்திரன், ‘பிரம்மதேவரே ! ‘பலி பாழானவீட்டில் சென்றிருப்பானாகில் அந்தப்

பலியைநான் கொல்லட்டிமா? அல்லது, கொல்லவேண்டாமா? பிரம்ம தேவனே! அதைப்பற்றி நீர் எனக்கு விடையளிக்கவேண்டும்' என்று கேட்டான். பிரம்மதேவர், 'இந்திரனே! நீ பலியைக் கொல்லாதே. பலியானவன் வதம்செய்யத்தக்கவனல்லன். இந்திரனே! வாஸ வனே! ஆனால், நீ இஷ்டம்போல நியாயத்தைக்கேட்கலாம்' என்று சொன்னார். பூஜ்யரான பிரம்மதேவர் இவ்விதம்சொல்லக் கேட்ட மஹேந்திரன் அப்பொழுது ஐராவத்தின்பிடரியிலேறிக்கொண்டு கார்தியுடன் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கத்தொடங்கினான். பிறகு, அந்தஇந்திரன் பூஜ்யரானபிரம்மதேவரால் சொல்லப்பட்டபடி பாழானவீட்டில் குடிகொண்டவனும் கழுதைவேஷத்துடனிருப்பவனுமானபலியைக் கண்டு சொல்லத்தொடங்கினான். 'அஸுரனே! கழுதைப்பிறவியை அடைந்து உமிகளைத் தின்பவனாயிருக்கிறாய். இப்பிறவி உனக்குச் சரியானதன்று. நீ சோகப்படுகிறாயா? அல்லது, சோகப்படாமலிருக்கிறாயா? அந்தோ! சத்துருக்களுக்குவசப்பட்ட வனும் ஸம்பத்தையும் மித்திரர்களையும் விட்டிலிவகினவனும் ஐஸ்வரியத்திலிருந்தும் பராக் கிரமத்திலிருந்தும்நழுவிக் காணாமல்போனவனுமான உன்னைப்பார்க்கிறேன். நீ ஆயிரம்வாகனங்களுடன் ஞாநிகளால்குழப்ப்பட்டு உலகங்களைத் ததழிக்கச்செய்கிறவனும் உன்னையேதலைமையாகினைத்து எங்களனைவர்களையும் மதியாதவனுமாகச் சென்றாயே. அஸுரர்கள் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டே உன்னுடையகட்டளைப்படிநடந்தார்கள். நீ அரசாளும்பொழுது பூமியானது உழப்படாமலே தான்ய முதலியவைகளைக் கொடுப்பதாயிருந்தது. இப்பொழுது உன்னுடைய கஷ்டம் இவ்விதமாயிருக்கிறது. நீசோகப்படுகிறாயா? அவ்வது, சோகப்படாமலிருக்கிறாயா? கடலின்முன்கரையில் விசேஷமாகப் புஜித்துக்கொண்டு ஞாநிகளுக்குப் பொருளை அளிப்பவனாயிருந்தபொழுது உன்னுடையமனம் எவ்விதமிருந்தது? லக்ஷியுடன்விளங்கும் உன்னுடையவீட்டில் ஆயிரக்கணக்கான தேவஸ்திரிகள் அனைவரும் தாமரைமலையுள்ளவர்களும் பொன்னிறம்போன்ற மேனியுள்ளவர்களாகிப் பலவருஷக்கூட்டங்கள் நர்த்தனம்செய்தார்களே. அஸுர வேந்தனே! அப்பொழுதும் இப்பொழுதும் உனதுமனம் எவ்விதம் இருக்கிறது? தங்கத்தாலசெய்யப்பட்டதும் மத்தினங்களால அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மிகப்பெரிதுமான குடை உனக்கு இருந்தது. அவ்விடத்தில் ஆரூபிரம்கந்தர்வர்கள் ஏழுவகுப்பாகி நர்த்தனம்செய்தார்கள். நீ யாகம்பண்ணும்பொழுது முழுமையும் தங்கமும் மிகப்

பெரிதுமானபூபம் இருந்தது. ஆயிரம்லக்ஷம்பசுக்களைத் தானம் செய்தாய். அஸுரனே! அப்பொழுது மனம் எவ்விதமிருந்தது? யாகம்செய்கிறவனாகிச் சமயையென்னும்தடியை எறியும்விதிப்படி பூமிமுழுமையையும் விலக்கித் தொடர்ந்துசென்றபொழுது உனது மனத்தில் என்னஇருந்தது? உன்னுடைய பொற்பாத்திரத்தைக் காணேன்; குடையையும்காணேன்; விசிறியையும் காணேன். அஸுர வேந்தனே! பிரம்மதேவரால் அளிக்கப்பட்ட உன்னுடையமாலையையும் காணேன்' என்றுசொன்னான். பிறகு, வாஸவனால் சொல்லப்பட்ட மொழியைக்கேட்டு நகைத்து அந்தப்பலியானவன் ஆழ்ந்தஅபிமானமுள்ள தேவராஜனேநோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினான். 'தேவக் கூட்டத்தின்தலைவனே! அந்தோ! இவ்விஷயத்தில் உனக்கு எவ்வளவு அவிவேகம்? தேவர்களுக்கு அரசுன உனக்கு இவ்விதம்பேசுவது யுத்தமன்று, கஷ்டம். பொற்பாத்திரத்தையும் குடையையும் விசிறியையும் நீ பார்க்கிறாயில்லை. வாஸவ! பிரம்மதேவரால் அளிக்கப்பட்ட என்னுடைய மாலையையும் நீ காணப்போகிறாயில்லை. குகையிலவைக்கப்பட்ட என்னுடையரத்தினங்களை நீ வினவுகிறாய். எப்பொழுது உனக்கு நற்காலம் வருமோ அப்பொழுது நீ அவைகளைப் பார்ப்பாய். நற்பயனுக்குக்காரணமான உருவமுள்ளவரித்தியை நீ அறியவில்லை. ஓ! வாஸவ! யாவும் காலத்தாலவரும்; நற்காலத்தில் போகா. மிகநிறைந்த பொருளுள்ள நீ பொருளிலலாத என்னப்பற்றிப் புகழவிரும்புகிறாயே. இது உன்னுடையகீர்த்திக்கும் குலத்திற்கும் தக்கதன்று. ஞானத்தைக்கற்றவர்களும் ஞானத்தால் திருப்தியுள்ளவர்களும் பொறுமையுள்ளவர்களும் ஸாதுக்களுமான அறிஞர்கள் துக்கங்களில் சோகப்படமாட்டார்கள்; ஸம்பத்துக்களிலும் ஸந்தோஷப்படமாட்டார்கள் புரந்தரனே! நீயோ அவிவேகமுள்ளபுத்தியால புகழ்ந்துகொள்ளுகிறாய். எப்பொழுது என்னைப்போல நீ ஆவாயோ அப்பொழுது நீ இவ்விதம் பேசமாட்டாய். ஐஸ்வர்யக்கொழுப்பால மதமுள்ள நீ என்னைப்பற்றிச் சிறிதும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. ராஜ்யத்திலிருந்து வெளிவந்தபடியால் நான் வெல்லப்படாதவனென்பதில்லை' என்று சொன்னான்.

1 'அடிபற்றத்து குனிசிதுத்து முப்பத்தாறு அங்குலம் நீளமுள்ள தடி சமயை என்று சொல்லப்படும். அது பலசாலியான ஒருவனால் எறியப்பட்டு எவ்வளவுதூரம் சென்று விழுகிறதோ அவ்வளவுவரைக்கும் ஒருயாகம் செய்வதற்குத் தகுதியான இடம். இவ்விதம் பலயாகங்களைச் செய்து பூமிமுழுமையையும் யாகசீலையாக்கி அவற்றைவிட்டு விலகினான்' என்பது பழைய உரை.

இருநாற்றிழைப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

மோகக்ஷத்ரம். (தோடர்ச்சி.)

(காலத்தின்வன்மையைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் பலிக்கும்

ஸம்பாஷணைத் தோடர்ச்சி.)

ஓ! பாரத! திரும்பவும் சீறுகின்ற அவம்போன்ற அந்தப்பலியைநோக்கி இந்திரன் சிரித்துக்கொண்டு நன்கு ¹ பேசுவதற்காகப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான். 'ஆயிரம்வாகனத்துடன் ஞாதிகளால்கூழப்பட்டவனும் உலகங்களை மிகத்திடுக்கச் செய்வனும் எங்களனைவரையும் பொருட்டாகக் கொள்ளாதவனுமாக நீ செல்லுவாயே. ஒ!பலியே! ஞாதிகளாலும் மித்திரர்களாலும் விலக்கப்பட்டவனான நீ மிக்கதுன்பமுள்ள உன்னுடைய இந்தஅவஸ்தையைக்கண்டு சோகப்படுகிறாயா? அல்லது, சோகப்படாமலிருக்கிறாயா? முதலில் உலகங்களைத் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு ஒப்பறறஸந்தோஷத்தையடைந்து இப்பொழுது இந்தத்துன்பத்தைப்பற்றிச் சோகப்படுகிறாயா? அல்லது, சோகப்படாமலிருக்கிறாயா?' என்றுகேட்டான். பலி சொல்லத்தொடங்கினான். 'தேவர்களுக்கரசனே! கர்வத்தையும் அபிமானத்தையும் தள்ளிவிட்டு என்னால் முன்செய்யப்பட்ட பெரிய கர்மத்தையும் உன்னைப்பற்றியஸ்திதியையும் வசப்படாதகாலத்தின் வேற்றுமையையும் உலகத்தின்பெருமையையும் அறியாமல் ஜீவன் சுற்றுவதையும் என்னிடமிருந்து கேள். ஒ! இந்திரனே! இவ்வுலகில் காலத்தின் ² மாறுதலில் எல்லாம் நிலையற்றனவாயிருப்பதைக் கண்டு நான் சோகப்படாமலிருக்கிறேன். இவ்வுலகமனைத்தும் முடிவுள்ளதாயிருக்கிறது. தேவாதிபனே! பிராணிகளுக்குள்ள இந்தச் சரீரங்களும் முடிவுள்ளவையாயிருக்கின்றன. ஒ! இந்திரனே! ஆகையால், நான் சோகப்படாமலிருக்கிறேன். இந்தக்கழுதைப்பிறவியானது என்னுடையகுற்றத்தாலன்று. உயிரும் சரீரமும் பிறவியில் கூடப்பிறந்தவைகளாயிருக்கின்றன. இரண்டும் சேர்ந்து வளருகின்றன. இரண்டும் சேர்ந்து நசிக்கின்றன. இவ்விதம் நான் அறிவுள்ளவனாயிருக்கும்காரணத்தால் இவ்விதமானசரீரத்தைஅடைந்தும் நான் பாவசனாகத் துன்பப்படாமலிருக்கிறேன். அறிவுள்ள எனக்குத் துன்பமேது? பிரவாஹங்களுக்குக் கடலானது முடிவாயிருப்பது போலப் பிராணிகளுக்குநாசமானது முடிவாயிருக்கிறது. வச்சிரத்

1 வேறுபாடம்.

2 வேறுபாடம்.

தைத்தரிப்பவனே! இதனை நன்கு அறிந்த மனிதர்கள் அவிவேகத்தை அடையமாட்டார்கள். ரஜோகுணத்தாலுண்டாகும் அவிவேகத்தைப் பெரிதாகக்கொண்டு இவ்விதம் அறியாமல் மதிக்கெட்டவர்கள் துன்பத்தை அடைந்து கஷ்டப்படுகிறார்கள். மனிதன் புத்தியை அடைவதால் எல்லாப்பாவத்தையும் விலக்கிக்கொள்ளுகிறான். டாவம்விலகியவன் ஸத்வகுணம்பெறுவான். ஸத்வகுணத்திலிருப்பவன் நல்ல தெளிவுள்ளவனாவான். ஆகையால், திரும்பவும் திரும்பவும் உண்டாவனவும் நசிப்பனவுமாயிருப்பவைகளான பொருள்களால் ஏவப்பட்டுக் கிருபணர்கள் துன்பப்படுகிறார்கள். பொருள்வித்திப்பதையும் பொருள்நாசத்தையும் ஜீவிப்பதையும் மரிப்பதையும் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் மற்றப்பயனையும் நான் பகைக்கவுமில்லை; விரும்பவுமில்லை. ஒருமனிதனைக்கொல்லுகிற ஒருவன் தான்கொல்லப்பட்டவனாகவே கொல்லப்பட்டவனைக் கொல்லுகிறான். எவன் கொல்லுகிறானோ, எவன் கொல்லப்படுகிறானோ அவ்விருவரும் அறிகிறார்களில்லை. இந்திரனே! ¹கொன்றபின்னும் வென்றபின்னும் பொருஷமுள்ளவன்போலிருக்கிறமனிதன் உண்மையில் கர்த்தாவே அல்லன். கர்த்தாவாயிருப்பதுதான் அதைச் செய்கிறது. உலகத்திற்குள்ள இறப்புபிறப்பு இவ்விண்ணடையும் யார் செய்கிறார்? உண்டுபண்ணப்பட்டவஸ்துவாலேயே அந்தஉலகம் உண்டுபண்ணப்படுகிறது. அந்தவஸ்துவுக்கும் வேறுஒருவர் கர்த்தாவாயிருக்கிறார். பிராணிகள், பூமி அக்கினி ஆகாயம் ஜலம் ஐந்தாவதானவாயு இவைகளைக் காரணமாகக்கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றில் என்னசோகமிருக்கிறது? தன்வலிமையால் பெரிதானகாலமானது அதிகப் படிப்புள்ளவனானாலும் அலப்படிப்புள்ளவனானாலும் பலசாலியானாலும் பலவீனனானாலும் அழகுள்ளவனானாலும் குருபியானாலும் நல்லவனானாலும் கெட்டவனானாலும் எல்லோரையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுகிறது. அவ்வுலகம் காலத்தின்வசத்தை அடைந்தால் அறிவுள்ளவனக்கு என்ன சோகமிருக்கிறது? மனிதன் முதலில் எரிக்கப்பட்டதையே பிறகு எரிக்கிறான்; அடிக்கப்பட்டதையே பிறகும் அடிக்கிறான். நாசமடைந்ததே நசிக்கிறது. அடையவேண்டியதையே அடைகிறான். ஆச்சரியமான விதியைச் சிந்தித்தால் காலமாகிற இந்தக்கடலுக்குத் தீவு இல்லை. அக்கரை ஏது? இக்கரையும் காணப்படுகிறதில்லை. இதன் முடிவை நான் காணேன். இந்திரனே! காலமானது நான் பார்க்கும்

1 'கொல்பவனும் வெல்பவனும் உண்மையில் ஆதமாவல்லர். ஆதமாவானது ஒன்றையும் செய்கிறதில்லை' என்பது பழைய உரை.

பொழுது பிராணிகளை நசிக்கும்படிசெய்யாமலிருக்குமாகில் ஸந்தோஷமும் கர்வமும் கோபமும் எனக்கு இருக்கும். ஜனங்களில் லாதவீட்டில் கழுதையின் உருவத்தை எடுத்து உமியைத்தின்று கொண்டிருக்கிறஎன்னைத் தெரிந்துகொண்டு நீ வந்து நிந்தைபேசுகிறாய். விரும்பினால் நான் என்னுடையஉருவங்களைப் பலவிதமாக மாற்றிக்கொள்ளுவேன். பயங்கரமானஎன்னுடைய அந்த உருவங்களைக்கண்டு நீயே ஓடிவாய். காலம் யாவற்றையும் எடுத்துக்கொள்ளுகிறது. காலம் யாவற்றையும் கொடுக்கிறது. யாவும் காலத்தால் செய்யப்படுகின்றன. இந்திரனே ! பெளருஷத்தைக் கொண்டாடாதே. இந்திர ! முன்காலத்தில் நான்கோபங்கொண்டால் எல்லாம் மிக நடுங்கும். எல்லாத்தேவர்களும் உன்னுடன்கூட ஓடிவார்கள். இந்திர ! இவ்வுலகத்திற்குரியஸனாதனமானதர்மத்தை நான் அறிவேன். நீயும் இவ்விதம் ஆலோசித்துப் பார். நீயாகக் கர்வத்தை அடையாதே. பிரபுத்தன்மையும் பராக்கிரமமும் ஒருபொழுதும் ஆத்மாவில் நிலைபெற்றவையல்ல. உன்னுடையமனம் இளமைப்பருவத்திலேயே இருக்கிறது; முன்போலவே இப்பொழுதும் இருக்கிறது. இந்திரனே ! நன்றாகப்பார். ஞானத்திற்குரியபுத்தியை அடை, தேவர்களும் மனிதர்களும் பித்ருக்களும் கந்தர்வர்களும் உரகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் யாவர்களும் என்வசத்திலிருந்தார்கள். வாஸவனே ! அவற்றையெல்லாம் நீ அறிவாய்.புத்தியிலுள்ளமதஸ்ரத்தால் அவிவேகமடைந்தவர்களானாலும், 'விரோசனன்புத்திரனாபலி இருக்கிறதிக்குக்கே நமஸ்காரம்' என்றுசொல்லிக்கொண்டு என்னை அடைந்தார்கள். நான் அதைப்பற்றிச் சோகப்படுகிறதில்லை. இந்திரனே ! எனக்குண்டான குறையைப்பற்றி நான் சோகப்படுகிறதில்லை. என்னுடையபுத்தியானது இவ்விதம் உறுதியுள்ளதாயிருக்கிறது. நான் தெய்வவசத்தில் நிற்கிறேன். நற்குலத்தில் பிறந்தவனும் அழகுள்ளவனும் பராக்கிரமமுள்ளவனுமாயிருப்பவன் தன்னினத்தார்களுடன் துக்கப்பட்டு ஜீவிப்பவனாகக் காணப்படுகிறான். அது அவ்விதமிருக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்திரனே ! கெட்டகுலத்தில் பிறந்தவனும் மூடனும் துஷ்டனுமாயிருப்பவன் இனத்தார்களுடன் ஸுகமாய் ஜீவிப்பவனாகக் காணப்படுகிறான். அது அவ்விதம் வரவேண்டியவிதியாகிறது. இந்திர ! நிறைந்தஅழகுள்ளவனும் லக்ஷணம்பொருந்தியவனுமாயிருப்பவன் பாக்கியமில்லாதவளாகக் காணப்படுகிறான். லக்ஷணமில்லாதவனும் குருபியுமான ஒருத்தி நல்லபாக்கியமுள்ளவளாகவும் காணப்படுகிறான். இந்திரனே ! இது என்னால் செய்யப்பட்டதன்று.

இந்திரனே ! இது உன்னால் செய்யப்பட்டதுமன்று. வஜ்ராயுதமுள்ள வனே! நீ இவ்விதநிலையை அடைந்திருப்பதும் நாங்கள் இவ்விதநிலையை அடைந்திருப்பதும் உன்னுடைய செயலல்ல; மற்றவர்களுடைய செயலுமல்ல; ஒ ! இந்திரனே! என்னுடையசெய்கையென்பது ஏது? ஸம்பத்தோ விபத்தோ காலத்தின்வேற்றுமையாலேயே செய்யப்படுகின்றன. நீ தேவர்களுக்கரசனாயிருந்துவிளங்குகிறவனும் ஸம்பத்துள்ளவனும் கார்தியுள்ளவனும் எனக்குமேல்கர்ஜிப்பவனுமாயிருப்பதைப் பார்க்கிறேன். காலமானது என்னை மீறிநிப்பதாயில்லாவிட்டால் நான் இவ்விதமிருக்கவேமுடியாது. வஜ்ராயுதத்துடன் கூடியிருந்தாலும் உன்னை இப்பொழுது நான் ஒருகுத்தால் வீழ்த்திவிடுவேன். ஆனால், இது பராக்கிரமத்திற்குரியகாலமன்று. சாந்தியை அடையத்தக்ககாலம் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது. காலம் எல்லாவற்றையும் நிலைபெறச்செய்கிறது. அப்படியே காலம் யாவற்றையும் பழுக்கச்செய்கிறது. அஸுரர்களுக்கரசனும் பலசாலியும் கர்ஜிப்பவனும் மிக்கபராக்கிரமமுள்ளவனுமானஎன்னையே காலம் வந்து அடையுமாகில் வேறுஎவனிடம் வராமலிருக்கும்? தேவராஜனே ! என்னுடையஒருதேஜஸால் மஹாத்மாக்களும் பன்னிரண்டு ஆதித்தியர்களுமான உங்களினவரின் தேஜஸுகளும் தரிக்கப்பட்டன. ஒ! வாஸவனே ! நானே ஜலங்களை அடிப்பவனும் விரிகிறவனுமாயிருந்தேன். மூன்றுஉலகங்களையும் நானே தபிக்கச்செய்தேன். நானே மின்னலைஉண்டுபண்ணினேன். நான் காப்பவனும் அழிப்பவனும் கொடுப்பவனும் வாங்குபவனும் அடக்குபவனும் கட்டளையிடுபவனும் உலகங்களில்பிரபுவும் ஈஸ்வரனுமாயிருந்தேன். அமராத்ரபனே! என்னுடைய அந்தப்பிரபுத்தன்மையானது இப்பொழுது விலகிவிட்டது. காலத்தின் (பகல் இரவுமுதலியவையான) ஸேனையால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டஎனக்கு யாவும் தோன்றவில்லை. சசிதேவியின்பதியே ! நான் கர்த்தாவல்லேன். நீயும் கர்த்தாவல்லே. மற்றவனும் கர்த்தாவல்லன். இந்திரனே! உலகங்கள் தற்செயலாக வெவ்வேறானகாலத்தில் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. வேதமறிந்தஜனங்கள் காலஞ்சியானபிரம்மத்தை, மாஸத்தையும் பக்ஷத்தையும் வீடாகக்கொண்டதும் இரவாலும் பகலாலும் சூழப்பட்டதும் ருதுக்களைத் துவாரமாகக்கொண்டதும் பிராணவாயுவை முகமாகக்கொண்டதுமாகக் கூறுகிறார்கள். சில ஜனங்கள் தம்புத்தியால் இவ்வுலகம்யாவும் தியானம்பண்ணத் தக்கதெனக் கூறுகிறார்கள். ¹இவ்விதத்தானத்திற்கு ஐந்துஉரு

¹ இங்கு அரைஸ்ஸோகம் விடப்பட்டது.

வந்துடன்கூடிய ஐந்துகோசங்களையே விஷயங்களென்று கருதுகிறேன். விருத்திரனைக்கொன்றவனே! பிறகு, முடிவுக்காலத்தில் அவ்வைந்தையும் அவைகளுடன்கூடியிருப்பவனையும் காணேன். யுக்திகளுக்கெட்டாததும் சாஸ்திரங்களாலும் அறியக்கடிமானதும் பெரியகடலபோல எங்கும் நிறைந்ததும் முதலும் முடிவுமில்லாததுமான பிரம்மத்தையே அழிவில்லாதஜீவனென்றும் அழிவுள்ளபிரபஞ்சமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அந்தப்பிரம்மமானது தான் உபாதியின்பற்றுதலில்லாததாயினும் புத்தியின் ஸத்வகுணங்களிலிருந்துகொண்டு தன்னை அறிவிக்கிறதாகிறது. எவர்கள் உண்மையைக்கண்டவர்களோ அந்தஜனங்கள் இந்த ஆத்மாவை நித்தியமானபிரம்மமென்றே நினைக்கிறார்கள். ஐந்துவிதமான இந்திரியங்கள்யாவும் எதைத் தொடர்ந்து அறிகிறதிலேயோ அதைக் காலமென்றுதெரிந்துகொள். இவ்வுலகமனைத்தும் அதன்வசத்திலிருக்கிறது. பூஜ்யமானகாலமானது பூதங்களுக்குள்ள வேற்றுமையைச்செய்கிறதென்று இவ்வளவைக்கூடத் தெரிந்துகொள்ளமுடியாது. காலத்தைக்காட்டிலும் இவ்விதசக்தியுள்ள வேறுபதார்த்தம் இல்லாததாலும் இவ்விதம் கெடாதலை அறிவிக்கக்கூடியவேறுபதார்த்தம் இல்லாததாலும் எல்லாப்பிராணிகளும் அடையத்தக்க அக்காலத்தை அடையாமலெங்குபோகமுடியும்? ஒடுகிறவனாலும் அக்காலத்தைத் தள்ளமுடியாது. நின்றாலும் அதிலிருந்து விலகமாட்டான். ஐந்துவிதமான இந்திரியங்கள்யாவும் அதைக் காண்கிறதிலலை. சிலர் இக்காலத்தை அக்கினியென்று சொல்லுகிறார்கள்; சிலர் பிரம்மாவென்றுசொல்லுகிறார்கள். மற்றுஞ்சிலர் ஒன்றாயிருக்கும் இக்காலத்தை ருதுக்கொள்ளும் மாதங்களென்றும் பாஷங்கொள்ளும் தினங்களென்றும் க்ஷணங்களென்றும் காலையென்றும் மாலையென்றும் நடிப்பகலென்றும் முகூர்த்தமென்றும் பலவிதமாகக் கூறுகிறார்கள். இவ்வுலகம்யாவும் எதன்வசத்திலிருக்கிறதோ அதைக் காலமென்று தெரிந்துகொள். சசிபதியான இந்திரனே! உன்னைப்போல வன்மையும் பராக்கிரமமும்பொருந்திய பலவாயிரம் இந்திரர்கள் காலஞ்சென்றார்கள். ஓ! இந்திரனே! தேவர்களுக்கரசனும் மிக்கபலமுள்ளவனும் பயங்கரமானஸேனையுள்ளவனுமான உன்னையும் காலம்வரும்பொழுது பெரியவீரியமுள்ள அக்காலமானது மிகவும் அடக்கிவைக்கும். அக்காலமானது இவ்வுலகமனைத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளுகிறது. ஓ! இந்திரனே! ஆகையால், உறுதியுள்ளவனாயிரு. அக்காலமானது என்னாலும் உன்னாலும் முன்னோர்களாலும் மீறிச்செல்லக்கூடியதன்று. மிகஉத்தமமான இஃ

ராஜ்யலக்ஷ்மியை அடைந்து, 'என்னிடத்தில் ஸம்பத்து இருக்கிறது' என்று நினைப்பதுபொய். இந்தலக்ஷ்மியானவள் ஓரிடத்திலும் நிலைத் திருக்கிறவளல்லள். உன்னையிடமிக்கச்சிறந்தவர்களான பல்லாயிரமிந் திரர்களிடத்தில் இவள் இருந்திருக்கிறாள். தேவர்களுக்கதிபனே! சஞ் சலமுள்ள இந்தலக்ஷ்மியானவள் என்னையும்விட்டு உன்னை அடைந்தி ருக்கிறாள். இந்திரனே! இவ்விதம் திரும்பவும்நினையாதே. நீ சாந்த னாயிரு. நீயும் இவ்விதமிருப்பதைக்கண்டால் லக்ஷ்மியானவள் காலத் தால் ஏவப்பட்டு விரைவாக வேறொருவனிடம் செல்லுவாள். ஓ! இந் திரனே! உனக்குக் கர்வம்வேண்டாம். இந்திரனே! பொறுத்துக் கொள். தேவபதியே! அவ்விதமானகாலம்வந்துவிட்டதென்றுதெரிந் துகொள். தேவராஜனே! நீ ஏன் வெட்கமில்லாமல் புகழ்ந்துகொள் னுகிறாய்? எல்லாஅஸுரர்களுக்குமதிபனும் எல்லாத்தேவர்களையும் நடுங்கச்செய்தவனும் பிரம்மலோகத்தையும் ஜயித்தவனுமாயிருந்த வன் இவ்விதமிருக்கிறான். வருங்காலத்திலுள்ளகதியை எவன் கண் டான்?' என்றுசொன்னான்.

இருநூற்றாழ்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(காலத்தின்வன்மையைப்பற்றி இந்திரனுக்கும் பலிகீதம்ஸம்பாஷணைத் தோடர்ச்சியும் இந்திரனுக்கும் லக்ஷ்மிகீதம் ஸம்பாஷணையும்.)

பிறகு, இந்திரனானவன் அப்பொழுது மஹாத்மாவானபலியின் சரீரத்திலிருந்து வெளியேகிளம்புகிறவனும் தேஜஸ் உள்ளவனும் தன் னுருவமுள்ளவளுமானலக்ஷ்மியைக் கண்டான். காந்தியால் விளங்கும் அந்த லக்ஷ்மியைக் கண்டவுடன், பாகனென்னும்அஸுரனை அடக்கி னவனும்பூஜ்யனுமானஇந்திரன் வியப்பால் மலர்ந்தகண்ணுள்ளவனா கிப் பலியைநோக்கி, 'ஓ! பலியே! தன்காந்தியால்விளங்குகிறவனும் தோள்வளையும் மகுடமும் அழகுமுள்ளவளுமாக உன்னிடமிருந்து வெளியிற்செல்லுகிறஇவள் யார்?' என்றுகேட்டான். பலி, 'இவளை அஸுரப்பெண்ணென்றும்தெய்வப்பெண்ணென்றும்மானிடப்பெண் ணென்றும் நான் அறியவில்லை. நீ இவளைக்கேட்டாலும்ஸரி; கேளா ன்விட்டாலும் ஸரி. ஓ! இந்திரனே! இஷ்டம்போலச் செய்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'அழகுள்ளவனும் மகுடமுள்ளவளுமாகிப் பலியினிடமிருந்து வெளியிற்செல்லும் நீ யார்? அழகானசிரிப்புள்ள

வளே ! அறியாத' எனக்கு உன்பெயரைச் சொல். நீ யார்? அஸுர
ஸ்ரேஷ்டனான பலியைவிட்டுக் காந்தியால் விளங்கிக்கொண்டு இவ்
விதம் என்னருகில் நிற்கிறாயே. பெண்ணே ! கேட்கும் எனக்கு
அதைச் சொல்' என்று கேட்டான். லக்ஷ்மி, 'விரோசனன் என்னை
அறியவில்லை. விரோசனனுடைய புத்திரனான இந்தப்பலியும் என்னை
அறியவில்லை. ஓ ! வாஸவனே ! துஸ்ஸஹையென்றும் விதி
தையென்றும் பூதியென்றும் லக்ஷ்மியென்றும் ஸ்ரீயென்றும் என்
னைச் சொல்லுவார்கள். ஓ ! இந்திரனே ! நீ என்னை அறியமாட்டாய்.
தேவர்களனைவரும் என்னை அறியமாட்டார்கள் ' என்று சொன்
னான். இந்திரன், 'ஓ ! துஸ்ஸஹையே ! நெடுங்காலம்வலித்தவளா
யிருந்தும் நீ இந்தப்பலியை விடுகிறாயே. இது என்ன ? நீ எனக்
காக விடுகிறாயா ? அல்லது, பலிக்காகவா ?' என்று கேட்டான்.
லக்ஷ்மி, 'பிரம்மாவும் என்னை எவ்விதத்திலும் கட்டளையிடத்தக்கவ
ரல்லர் ; விதாதாவும் கட்டளையிடத்தக்கவரல்லர். இந்திரனே ! கால
மானது மாறிற்று. இந்திரனே ! இவ்விதம் நீ அவமதிக்கவேண்
டாம்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'மகுடம்தரித்தவளே ! பலி
யானவன் உன்னால் எவ்விதம் எதற்காகத் தள்ளப்பட்டான் ? என்னை
நீ எவ்விதம் விடாமலிருப்பாய்? இனியபுன்னகையுள்ளவளே ! அதை
எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டான். லக்ஷ்மி, 'ஸத்யத்
திலும் தானத்திலும் விரதத்திலும் தவத்திலும் பராக்கிரமத்திலும்
தர்மத்திலும் நான் நிலைபெற்றவளாயிருக்கிறேன். பலியானவன்
அவைகளிலிருந்து விலகினவனானான். இந்தப்பலியானவன் முதலில்
பிராம்மணர்களுக்கு நன்மைசெய்பவனும் உண்மைபேசுகிறவனும்
இந்திரியங்களை வென்றவனுமாயிருந்து பிறகு பிராம்மணர்களிடம்
அஸூயைப்பட்டான். அசுத்தனாயிருந்துகொண்டு நெய்யைத்
தொட்டான். எப்பொழுதும் யாக்குசெய்யும் தன்மையுள்ளவ
னாயிருந்துகொண்டு என்னையே நேரில் பூஜித்தான். பிறகு, அதை
விட்டு மூடபுத்தியுள்ளவனும் காலத்தால் துன்பப்படுத்தப்பட்
டவனுமானான். ஓ ! இந்திரனே ! ஆகையால், அவனிடமிருந்து
விலகினேன். ஓ ! வாஸவனே ! உன்னிடத்திலு வலிக்கப்போகி
றேன். அஜாக்ரதையின்றித் தவத்தாலும் பராக்கிரமத்தாலும் நான்
தரிக்கத்தக்கவளாகிறேன்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'தாம
ரைமலரில் குடியிருப்பவளே ! ஒருவனாக உன்னைவகிக்கச் சக்தி
பெற்றபுருஷன் தேவர்களிலும் மனிதர்களிலும் எல்லாப்பிராணி
களிலும் எவனிருக்கிறான்?' என்று கேட்டான். லக்ஷ்மி, 'புரந்தர!

என்னை ஒருவனாகப் பொறுக்கச் சக்திபெற்றவன் ஒருதேவனுமில்லை; கந்தர்வனுமில்லை; அஸுரனுமில்லை; ராக்ஷஸனுமில்லை' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'அழகுள்ளவனே! நீ என்னிடத்தில் எப்பொழுதுமிருக்கும்விதத்தை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். நீ சொல்லுகிறபடி அதை நான் செய்கிறேன். நீ அதை உண்மையாகச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டான். லக்ஷ்மி, 'தேவேந்திரனே! நான் எவ்விதம் உன்னிடத்தில் எப்பொழுதும் நிலைபெற்றிருப்பேனென்பதைத் தெரிந்துகொள். வேதனிதிப்படி என்னை நான்குவிதமாகப்பங்கிட்டு வைத்துக்கொள்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'சக்திக்கும் பலத்திற்கும் தக்கபடி நான் உன்னைத்தாங்குகிறேன். ஓ! லக்ஷ்மி! ஆனால், உன்னருகில் எப்பொழுதும் எனக்கு அபசாரமுண்டாகாமலிருக்கவேண்டும். மனிதர்களைப் பூமிதான் வகிக்கும் திறமையுள்ளவரும் பிராணிகளை உண்டிபண்ணுகிறவளுமாயிருக்கிறாள். அவள் உன்னுடைய ஒருபாகத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளட்டும். அவள் திறமையுள்ளவள் தானென்பது எனக்குத் து' என்று சொன்னான். லக்ஷ்மி, 'பூமியில் நிலைபெற்றதாக, என்னுடைய ஒருபாகமானது இதோ வைக்கப்பட்டது. ஓ! இந்திரனே! ஆகையால், என்னுடைய இரண்டாவதான பாகத்தை நன்கு வைக்கப்பட்டதாகச் செய்துகொள்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'மனிதர்களை ஒடுகின்ற ஜலம்தான் வளர்க்கிறது. அது உன்னுடைய ஒருபாகத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளட்டும். ஜலம் பொறுக்குந்திறமையுள்ளது' என்று சொன்னான். லக்ஷ்மி, 'ஜலத்தில் நிலைபெற்றதாக என்னுடைய ஒருபாகமானது இதோ வைக்கப்பட்டது. ஓ! இந்திரனே! ஆகையால், என்னுடைய மூன்றாவதான பாகத்தை நன்கு உறுதியுள்ளதாகச் செய்துகொள்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'வேதங்களும் யாகங்களும் தேவர்களும் நிலைபெற்றிருக்கிற அக்னியானது உன்னுடைய மூன்றாவதான பாகத்தை நல்ல உறுதியுடன் தாங்கட்டும்' என்று சொன்னான். லக்ஷ்மி, 'அக்னியில் நிலைபெற்றதாக என்னுடைய ஒருபாகமானது இதோ வைக்கப்பட்டது. ஓ! இந்திரனே! ஆகையால், என்னுடைய நான்காவது பாகத்தை நல்ல உறுதியுள்ளதாகச் செய்துகொள்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'மனிதர்களுள் ஸாதுக்களும் பிராம்மணர்களுக்கு நன்மை செய்பவர்களும் ஸத்யம் பேசுகிறவர்களுமாயிருக்கிறவர்கள் உன்னுடைய ஒருபாகத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளட்டும். ஸாதுக்கள் பொறுக்குந்திறமையுள்ளவர்கள்' என்று சொன்னான். லக்ஷ்மி, 'ஸாதுக்களிடம் நிலைபெற்றதாக என்னுடைய ஒருபாகமானது இதோ உறுதிபெற்ற

றது. ஓ! இந்திரனே! என்னைப் பிராணிகளிடம் இவ்விதம் உறுதி பெற்றவளாக எப்பொழுதும் நீ தாங்கிக்கொள்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'எவர்கள் பூமியின் சுத்தியைச் செய்துகொண்டு பிறகு ஜலங்களால் பிராணிகளைத் திருப்திசெய்கிறவர்களும் அக்னியில் யாகஞ் செய்கிறவர்களும் அபிரகாசிக்கிறவர்களும் அவர்களுக்கு நீ அழிவில்லாதவளாயிருக்கிறாய். ¹ இவ்விதம் என்னால் உறுதிசெய்யப்பட்டவரும் பூஜிக்கத்தக்கவருமான உன்னைப் பிராணிகளுள் எவன் விரோதிக்கிறானோ அவன் எனக்குப் பகையாவான். என் வசனத்தை யாவரும் கேட்கட்டும்' என்று சொன்னான். 'அப் படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு எல்லா உலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட அந்தலக்ஷ்மியானவள் (பலியினிடமிருந்து) நழுவினாள். அந்தலக்ஷ்மீதேவியானவள் இந்திரனே ரக்ஷித்தாள். பிறகு, லக்ஷ்மியால் விடப்பட்டவனும் அஸுரர்களுக்கரசனுமான பலியானவன், 'ஸூரியனுனவன் ² கீழ்த்திசையில் எவ்வளவு பிரகாசிக்கிறானோ அவ்வளவுதென்றிசையிலும் அவ்வளவே மேற்றிசையிலும் அதுபோல வடதிசையிலும் பிரகாசிப்பான். அவ்வாறு பசுநகரில் ஸூரியன் அஸ்தமயமடையாமலிருக்கிறபொழுது தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் திரும்பவும் யுத்தமுண்டாகப்போகிறது. அப்பொழுது நான் உங்களை வெல்லப்போகிறேன். ஸூரியன் நகிவிருந்துகொண்டு எல்லா உலகங்களையும் பிரகாசஞ்செய்கிறபொழுது தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் உண்டாகும் சண்டையில் நான் உன்னை வெல்லப்போகிறேன்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'ஓ! பலியே! உன்னைக் கொல்லக்கூடாதென்று நான் பிரம்மதேவரால் கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறேன். ஆகையால், நான் உனதலையில் வஜ்ராயுதத்தைப் போடாமலிருக்கிறேன். அஸுரர்களுக்கரசனே! இஷ்டம்போலப்போகலாம். பெரிய அஸுரனே! உனக்குக்ஷமமுண்டாகட்டும். ரவியானவன் நகிவிருந்துகொண்டு ஒருபொழுதும் பிரகாசிக்கப்போகிறதில்லை. முன்னமே பிரம்மதேவரால் இந்தரவிக்கு ஸமயம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ரவியானவன் ஸத்தியமாகப் பிரஜைகளைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு எப்பொழுதும் சுற்றிக்கொண்டிருப்பான். அவனுக்கு ஆறுமாதங்கள் உத்தராயணமும் ஆறுமாதங்கள் தக்ஷி

1 அதிகபாடமான ஒருஸ்ரலோகம் விடப்பட்டது.

2 மேருமலையின் மேற்புறத்தின் நடுவில் பிரம்மலோகமும் அதன் கீழ்க்கு முதலிய நான்கு திசுகளிலும் இந்திரன், யமன், வருணன், குபேரன் இவர்களின் பட்டணங்களிலிருக்கின்றன. இவைகள் மேருமலையைச் சுற்றிவரும் ரவியால்

னையனமுமாகும். ரவியானவன் அந்தஅயனப்படி, உலகங்களில் குளி ரையும்வெய்யிலேயும் உண்டுபண்ணிக்கொண்டு செல்லுகிறான்' என்று சொன்னான். ஓ! பாரத! இந்திரனால் இவ்விதம்சொல்லப்பட்டவ னும் அஸுரர்களுக்குதிபனுமான பலியானவன் தென்திசையைநோக் கிச்சென்றான். இந்திரனே வடதிசையை நோக்கிப்புறப்பட்டான். இவ்விதம்பலியால்பாடப்பட்டதும் அனகங்காரமென்றுபெயரிடப் பட்டதுமான இவ்வசனத்தைக் கேட்டபின் இந்திரனானவன் அப் பொழுது ஆகாயவழியில் சென்றான்" என்று சொன்னார்.

இருநூற்றுமுப்பத்துமுன்னுவது அத்தியாயம்.

மோகக்ஷத்ரம் மம். (தோடர்ச்சி.)

(சோகத்தைவிட்டுப் பரமாத்மாவை த்யானிப்பது மோக்ஷஸாதன மென்பதைப்பற்றி இந்திரனுக்கும்நமுசீக்கும் ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், “தயாங்களில் மூழ்கியிருப்பவனுக்கு எது நன் மையைத்தருவதாகும்? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். ஓ! புஜ பலமுள்ளவரே! உறுதியாயிருக்கவேண்டித் திரும்பவும் அதனை எனக் குச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங் கினார்.

“ஓ! யுதிஷ்டிரனே! இவ்விஷயத்திலும் இந்திரனுக்கும்நமுசிக் கும்நடந்த ஸம்பாஷணையான பழைய இவ்விதிஹாஸத்தை உதாகரிக் கிறார்கள். லக்ஷ்மியைவிட்டுவிடிகியவனும் கடலைப்போலக்கலக்கத் தகாதவனும் பிராணிகளின் பிறப்பிறப்புக்களை அறிந்தவனுமான நமுசியைக்கண்டு இந்திரனானவன், ‘ஓ! நமுசியே! கயிறுகளால்கட்டப்பட்ட

பிரகாசிக்கின்றன. அப்பட்டணங்களிலவலிப்பவர்களுக்கு ரவியின் தரிசனம் உதயமும் அவன் காணாமல்போவது அஸ்தமயமுமாகும். அப்பட்டணங்களுக்கு கிழக்கில ரவிஉதயமானால் மேற்றிசையிலுள்ளவர்களுக்கு அஸ்தமயமும் வடதிசையில நடுப்பகலும் செங்கில இரவின்மத்தியமமுமாக இருக்கும். இது போல மதரத்திசைகளிலும் தெரிநதுகொள்ளவேண்டும். இவைகளில் பிரம்ம தேவரின் ஒரு பகலுக்குரிய காலங்களைப் பதினாறுபகற் பங்கிட்டு அவைகளில் ஒரு பாககாலத்தால் இந்நிரகரத்திற்கழிவும் இரண்டு நாளுக்கு எட்டுப்பா கங்களால் முறையே ஸம்யமனீமுதலியவைகளுக்கழிவும் உண்டாகும். அந்தஸமயத்தில் இப்பட்டணங்களில் ரவியைக் காண்பதும் காணாததும் இல்லாமல்போவதுபற்றி உதயாஸ்தமயங்களில்லை. அப்பொழுது ரவி நடுப் பகலிலிருப்பவனாகிறான். அது நிகழும் வைவன்வதமனாவின் காலஞ்சென்று ஸாவர்ணிமனுவின் காலமாகும். அச்சமயத்தில் தான் இந்திரபதவியை அடை யக்கூடுமென்பது பலியின் கருத்து’ என்பது பழைய உரை.

டவனும் ஸ்தானத்திலிருந்துநழுவினவனும் பகைவர்களுக்குவசப் பட்டவனும் ஸம்பத்தைவிட்டுவிலகியவனுமானீ சோகப்படுகிறாயா? அல்லது, சோகப்படாமலிருக்கிறாயா?’ என்றுகேட்டான். நழுவி சொல்லத்தொடங்கினான். ¹ ‘விலக்கத்தகாதசோகத்தால் சரீரம் மிகு வாடுகிறது. பகைவர்கள் மிகவும்களிக்கிறார்கள். சோகத்தைவிலக்கிக் கொள்ளத் துணையுமில்லை. ஓ! இந்திரனே! ஆகையால், நான் சோ கப்படவில்லை. இவையாவுமே முடிவுள்ளனவாகும். தேவர்களுக்கீச னே! சோகப்படுவதால் உருவம்கெடும். சோகப்படுவதால் ஸம்பத்தி லிருந்து நழுவுவான். சோகப்படுவதால் ஆயுளும் தர்மமும் குறை யும். ஆகையால், அறிவுள்ளவன் வந்த துக்கத்தைத்தள்ளிவிட்டுமனத் திற்குஸுகமும் மனத்திலிருப்பதுமான க்ஷேமத்தை மனத்தால் நீனைக்கவேண்டும். மனிதன் மனத்தை எப்படிஎப்படி க்ஷேமத்தில் செலுத்துகிறானோ அப்படி அப்படியே எல்லாப்பொருள்களும் இவ னுக்குநன்குவித்திக்கும். இவ்விஷயத்தில் ஐயமில்லை. கட்டளையிடும் கடவுள் ஒருவரேயல்லாமல் இரண்டாம்கடவுளில்லை. கர்ப்பத்தில்படித் திருக்கும்மனிதனைக் கடவுள்கட்டளையிடுகிறார். நான் அவரால் ஏவப் பட்டிப் பள்ளத்தைநோக்கி ஜலம்செல்வதுபோல அவர்ஏவியபடிசெல் லுகிறேன். ² உண்மையையும் உண்மையல்லாததையும் அறிந்தநான் ³ ஸ்ரேயஸை மிகப்பெரிதென்று தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். ஆகி லும், நான் அதைச்செய்கிறதில்லை, மாடிகளிலும்குழிகளிலும் ⁴ திக்குக் களிலும் எவ்விதம் ஏவப்பட்டவனாகிறானோ அவ்விதம்செய்துகொ ண்டி செல்லுகிறேன். இந்தமனிதன் எந்தஎந்தவிதம் அடையவேண் டிமோ அந்தஅந்தவிதமே அடைகிறான். எது எவ்விதம் வரவேண்டி மோ அது அவ்விதமேவருகிறது. தெய்வத்தால் எந்தஎந்தக்கார்ப்பத்தி லேயே திரும்பவும்திரும்பவும் எவப்படுகிறானோ அது அதிலேயே வலிக்கிறான். எதிவிரুদ্ধத் தான் விரும்புகிறானோ அதிலிருக்கிறதில் லை. ‘எனக்குநேர்ந்திருக்கிற இந்தநிலைஎனக்குஇவ்விதம்வரவேண்டி யதே’ என்ற எண்ணமானது எப்பொழுதும் எவனுக்கிருக்கிறதோ அவன் ஒருபொழுதும் சோகப்படமாட்டான். காலத்தின்வேற்றுமை யாலுண்டாகும் ஸுகதுக்கங்களால் பீடிக்கப்படுகிறவர்களுக்குத் தான் பமில்லை. ஆனால், துக்கத்திலிருப்பவனுக்கு, ‘நான் கர்த்தா’ என்

1 வேறு டாடம்.

2 பந்தத்தையும் மோஷத்தையும் என்பது வேறுபாடம்.

3 ‘மோஷத்தை’ என்பது பழைய உரை.

4 ‘ஆசையைக் கொண்டு’ என்பது பழைய உரை.

னும்எண்ணமே துக்கமாகும். உலகத்தில் துன்பங்களானவை, ரிஷி களையும் தேவர்களையும் பெரியஅஸுரர்களையும் மூன்றுவேதங்களையும் கற்றபெரியோர்களையும் காட்டிலிருக்கும் முனிவர்களையும் மற்ற ஓவர்களையுந்தான் அடைகிறதில்லை?ஆனால்,நன்மைதீமைகளை அறிந்த வர்கள் பரபரப்படையமாட்டார்கள். அறிவுள்ளவன் கோபத்தையும் அபிமானத்தையும் அடையமாட்டான். அவன் துக்கமுள்ளவனுமல்லன்; சந்தோஷமுள்ளவனுமல்லன்; பொருள்நஷ்டங்களிலும் துக்கங்களிலும் சோகப்படுகிறவனுமல்லன்; இமயமலைபோல அசைவற்றஸ்வ பாவத்துடனிருப்பான். எவனைப் பொருள்களின் பெரியலாபமானது ஸந்தோஷப்படுத்தாமலிருக்குமோ, அப்படியே ஸமயத்திலுண்டா குந்துன்பமும் அறிவேகத்தை அடையும்படி செய்யாமலிருக்குமோ, எவன் ஸுகத்தையும் அப்படியே துக்கத்தையும் பறறுதலில்லாமல் அனுபவிக்கிறானோ அவன் உயர்ந்தமனிதனாவான். மனிதன்எந்தஎந்த அவஸ்தையை அடைவானோ அந்தஅந்தஅவஸ்தையிலும் தாபத்தை அடையாதவனாக இருக்கவேண்டும். இவ்விதம் வளருவதும் மனத்திலுண்டாவதும்¹ தர்மத்தைஉண்டிபண்ணுவதுமான சோகத்தைச்சரீரத்திலிருந்து தூரவிலக்கிக்கொள்ளுகிறவனாகிருக்கவேண்டும். எந்தஸ்பையை அடைவதானது எப்பொழுதும் தர்மத்தைப்பற்றிய பயத்தை உண்டிபண்ணுகிறதில்லையோ அது நல்ல²ஸபையுமன்று; ³பரிஷத்துமன்று; ⁴ஸதஸுமன்று. தர்மத்தின்உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு நடக்கும் அறிவுள்ளவன் சிறந்தமனிதனாவான். அறிவிற்கிறந்தோர்களுடையகாரியங்களின்முடிவைத் தெரிந்துகொள்வது மிகக்கடினம். கிழத்தனமடைந்த கௌதமர் ஸ்தானத்திலிருந்துநழுவி⁵ அவ்வளவு கஷ்டமானஆபத்தை அடைந்தும் அறிவேகமடையாமலிருந்தார். ஆகையால், அறிவிற்கிறந்தவன் அறிவேகமடையத்தக்ககாலத்திலும் அறிவேகமடையமாட்டான். மனிதன் மந்திரங்களின் பலத்தாலும் வீரியத்தாலும் புத்தியாலும் ஆண்மையாலும் சீலத்தாலும் நன்னடக்கையாலும் ஸம்பத்தாலும் அடையத்தகாததை அடையமாட்டான். இவ்விதம் நறகுலத்தில் பிறந்தானக்கு முற்காலத்தில் தெய்வம் எதைக் கட்டினாயிட்டிருக்கிறதோ அதையே நான் அனுபவிக்கிறேன். ம்ருத்யுவானவன் எனக்கு என்னசெய்யக்கூடும்? ஸுகங்களோ

1 வேறு பாடம்.

2 லோகவியவகாரங்களை விசாரிக்கும்பாடம்.

3 ஸ்ம்ருதிகளைப்பற்றி விசாரிக்கும்பாடம்.

4 வேதத்தைப்பற்றி விசாரிக்கும்பாடம்.

துக்கங்களோ அஷ்டயத்தக்கவைகளையே அடைகிறான். செல்லத் தக்கவிடங்களுக்கே செல்லுகிறான். கிடைக்கத்தக்கவைகளே கிடைக்கின்றன. இதுனை முழுதும் தெரிந்துகொண்டு அவிவேக மடைபாமலிருக்கிறமனிதன் எல்லாத்துக்கங்களிலும் க்ஷேமமுள்ள வனும் பாக்கியமனைத்து முள்ளவனுமாயிருப்பான்' என்று சொன்னான்" என்றார்.

இருநூற்றுமுப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம். ௨௦

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(ஆபத்தில் தைரியமே ஸபகத்துக்குக் காரணமென்பதைப் பற்றி இந்திராலுக்கும் பலிகீதம் ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், “அரசரே ! உறவினர்களின் நாசத்திலோ அல்லது ராஜ்யங்களின் நாசத்திலோ கஷ்டமான ஆபத்தில் மூழ்கின மனிதனுக்கு ஸ்ரேயஸ் எது? பரதர்களிறகிறந்தவரே ! இவ்வுலகத்தில் உத்தமமாக உபசீதசிப்பவர் நீரன்றோ ? இவ்விஷயத்தை உம்மிடம் கேட்கிறேன். அதனை நீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, பீஷமர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“அரசனே ! மக்கள் பெண்டிர் ஸுகங்கள் பொருள் இவைகளை விட்டு விலகியவனும் கஷ்டமான விபத்தில் மூழ்கினவனுமாயிருப்பவனுக்குத் தைரியமானது க்ஷேமத்தைச் செய்யத்தக்கதாகும். தைரிய முள்ளவனுக்குச் சரீரமானது அழியாது. சோகமில்லாமலிருப்பது ஸுகத்தைக்கொடுக்கும் ; மிகச்சிறந்த நோயற்றநிலையுந்தரும். சரீரத்திற்கு ஆரோக்கியமிருந்தால் அந்தமனிதன்திரும்பவும் ஸம்பத்தை அடைவான். அப்பா ! ஸத்வகுணம்பொருந்திய நிலையை அடைந்திருக்கிற அறிவிற்கிறந்தவனுக்கு ஸம்பத்தும் தைரியமும் காரியங்களில் உறுதியுமுண்டாகும். ஓ! யுதிஷ்டிர ! திரும்பவும் இவ்விஷயத்திலும் பலிக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையான பழைய இவ்விதிஹாஸத்தை உதாஹரிக்கிறார்கள். தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தமானது முடிவுபெறவும், தைத்தியர்களுக்கும் தானவர்களுக்கும் நாசமுண்டாகவும், உலகங்கள் விஷ்ணுவால் ஆக்கிரமிக்கப்படவும், இந்திரன்தேவர்களுக்கரசனாகவும், தேவர்கள் யாகங்களால் ஆராதிக்கப்படவும், நான்குஜாதிகளும் கலப்பின்றி நிலையிலிருக்கவும், மூன்று உலகங்களும் செழிப்பாயிருக்கவும், பிரம்மதேவர் பிரீதியுடனிருக்கவுமுள்ளகாலத்தில் ருத்வர்கள், வஸுக்கள், ஆதித்யர்கள்,

அஸ்வினீதேவர்கள், சுந்தர்வர்கள், நாகஸ்ரேஷ்டர்கள், வித்தர்கள் இவர்களாலும் மற்றரிஷிகளாலும் சூழப்பட்டவனும் பிரபுவமான இந்திரன் நான்குதந்தங்களுள்ளதும் நன்குபழக்கப்பட்டதும் யானைகளில் சிறந்ததும் காந்தியுள்ளதுமான ஐராவதத்திலேறிக்கொண்டு மூன்றுஉலகங்களையும் (பார்க்கவேண்டிப்) புறப்பட்டான். வஜ்ராயுத மேந்திய அவன் ஒருகால் கடலினருகில் ஒருமலையின் குகையில் விரோசனன்புத்திரனான பலியைக் கண்டு அவனருகில் சென்றான். ஐராவதத்தின் கழுத்திலிருப்பவனும் தேவக்கூட்டங்களால் சூழப்பட்டவனும் தேவர்களுக்கரசனுமான அந்த இந்திரனைக்கண்டு அஸுரபதியானபலியானவன்சோகப்படவுமில்லை; பயப்படவுமில்லை. அந்தப்பலியானவன் பயமில்லாமலும் வேறுவிகாரமில்லாமலுமிருப்பதைக்கண்டு சிறந்தயானையின்மீது ஏறின இந்திரனானவன் இவ்விதம் சொல்லத்தொடங்கினான்.

‘ஓ! அஸுரனே! சூரதன்மையாலா அல்லது பெரியோர்களின் ஸேவையாலா அல்லது தவஞ்செய்திருப்பதாலா நீ பயப்படாமலிருக்கிறாய்? எவ்விதத்திலும் இவ்வாறிருப்பது மிகக்கடினம். விரோசனனின் புத்திரனே! பகைவர்களுக்கு வசமானவனும் மிக உத்தமமான பதத்திலிருந்து நழுவினவனுமான நீ சோகப்படவேண்டிய நிலைமையிலும் எதைக்கொண்டு சோகப்படாமலிருக்கிறாய்? ஜாதிகளுள் மிகமேன்மையை அடைந்து மிக உத்தமமானபோகங்களையும் புஜித்துக்கொண்டிருந்த நீ ரத்தினங்களும் ராஜ்யங்களும் அபகரிக்கப்பட்டும் என்னகாரணத்தால் சோகப்படாமலிருக்கிறாய்? சொல். தகப்பன்பாட்டன்பரம்பரையாகவந்த பதத்தில் முன்புபுரீவரனாயிருந்து இப்பொழுது பகைவர்களால் அந்தப்பதவி அபகரிக்கப்பட்டிருப்பதையுக்கண்டு ஏன் நீ சோகப்படாமலிருக்கிறாய்? வருணனுடைய பாசங்களால் கட்டப்பட்டும் வஜ்ராயுதத்தால் மிக அடிக்கப்பட்டும் தாரங்களும் தனங்களும் அபகரிக்கப்பட்டும் நீ என்னகாரணத்தால் சோகப்படாமலிருக்கிறாய்? சொல். ஸம்பத்து நசித்தும் வைபவத்திலிருந்து நழுவினாய் நீசோகப்படாமலிருப்பதென்பது அரிது. மூன்று உலகங்களென்னும் ராஜ்யம் அழிந்திருக்கும்பொழுது வேறு எவன் உயிரோடிருக்க விரும்புவான்?’ என்று சொன்னான். விரோசனன் புத்திரனான பலியானவன் இவ்விதமும் வேறுவிதமுமாகத் தன்னை அவமதித்துக் கஷ்டமும் குருநாமமாகப் பேசுவதைக்கேட்டும் பரபரப்பில்லாமல் மறுமொழி கூறலானான். ‘ஓ! இந்திரனே! நான் மிகவும் அடங்கியிருக்கும்பொழுது தற்புகழ்ச்சியால் உன

க்கு யாதுபயன்? ஓ! புரந்தரனே! நீ வஜ்ராயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு நிற்பதைக் காண்கிறேன். முன்பு நீ சக்தியற்றவனாயிருந்தாய்; கஷ்டப்பட்டுச் சக்தியுள்ளநிலையை அடைந்திருக்கிறாய். உன்னைத்தவிர வேறு எவன் மிகக்கடுமையான இவ்விதவசனத்தைப் பேசத்தக்கவன்? சத்ருவின் வசத்திலிருப்பவனும் நான் கையை அடைந்தவனுமான வீரனுக்குச் சக்தியுள்ளவனாயிருந்தும் தயைசெய்கிறவனையே புருஷனென்று அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். யுத்தங்குளில் விவாதப்படும்பூரண்பீடங்களுள் ஒருவனே வெற்றி அடைவதும் மற்றொருவனே தோல்வியடைவதும் நிச்சயமில்லையல்லவா? அஸுரர்களுள் சிறந்தவனுள் என்னிடத்திலு உனக்கு இந்த ஸ்வபாவம் வேண்டாம். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அசனாயிருந்த நான் பராக்கிரமத்தால் பலாத்காரமாக வெல்லப்பட்டேன். வஜ்ராயுதமுள்ளவனே! நீ இவ்விதநிலையை அடைந்திருப்பது ஏன்? நாங்கள் இவ்விதநிலையை அடைந்திருப்பதும் ஏன்? இது எங்களால் செய்யப்பட்டதன்று. ஓ! இந்திர! இது உன்னால் செய்யப்பட்டதுமன்று. நான் முன்பு எவ்விதமிருந்தேனோ அவ்விதம் நீ இப்பொழுது இருக்கிறாய். இப்பொழுது நாங்கள் எவ்விதமிருக்கிறோமோ அவ்விதம் நீயும் இருப்போகிறாய். நான் கெட்டகாரியம் செய்ததாக நீ அவமதிக்கவேண்டாம். மனிதன் காலத்தின் வேற்றுமையால் ஸுகதையும் துக்கத்தையும் அடைகிறான். ஓ! இந்திர! நீ கர்மத்தால் இந்திரபதனியை அடைந்தவனல்ல; காலத்தின் வேற்றுமையால் அடைந்திருக்கிறாய். காலமானது என்னை இக்காலத்தில் செல்லும்படிசெய்கிறது. உன்னையும் இக்காலந்தான் செல்லச் செய்கிறது. ஆகையால், இப்பொழுது நீ இருப்பதுபோல நான் இல்லை. நாங்கள் இருப்பதுபோல நீயுமில்லை. தாய்தந்தைகளின் பணிவிடையும் தேவதைகளின் பூஜையும் வேறுநற்குணம் பொருந்திய நடக்கையும் மனிதனுக்கு ஸுகததைத்தருவனவல்ல. காலத்தால்துன்பப்படுத்தப்பட்ட மனிதனைக் கலவியும் தவறும் தானமும் நண்பர்களுடும் உறவினர்களுடும் காப்பாற்றத்திறமையுள்ளவர்களல்லர். மனிதர்கள் வருங்காலத்திலுள்ள துன்பத்தைப் புத்திவலிமை ஒன்றினால்லாமல் பலதாறுஇடையூறுகள்செய்தும் தடுக்கச்சக்தியுள்ளவர்களல்லர். காலத்தின் வேற்றுமைகளால் துன்பப்படுத்தப்படுகிறவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவனில்லை. ஓ! இந்திரனே! ஆனால், 'நான் கர்த்தா' என்று நினைப்பது துக்கமாகும். கர்த்தாவாயிருப்பது உண்மையானால் கர்த்தாவானவன் ஒருபொழுதும் உண்டு பண்ணப்படமாட்டான். கர்த்தாவானவன் உண்டிபண்ணப்படுகிறகார

ணத்தால் கர்த்தாவும் சக்திபெற்றவனல்லன். காலத்தால் நான் உன்னை ஜயித்தேன். காலத்தால் உன்னால் நான் ஜயிக்கப்பட்டேன். காலமானது போகிறவர்களைப் போகும்படிசெய்கிறது. காலமானது பிராணிகளைக் கணக்கிடுகிறது. ஒ! இந்திரனே! அவிவேகமுள்ளபுத்தியுடன்பிதற்றுகிற நீ அறியவில்லை. சிலர் உன்னை உன்கர்மத்தால் மிகச்சிறந்ததன்மையை அடைந்தாயென்று நன்குமதிக்கிறார்கள். உலகநடைகளை அறிந்தான் போன்றவன்காலத்தால்துன்பப்படுத்தப்பட்டு எவ்விதமீசோகமடைவான்? அல்லது, அவிவேகமடைவான்? அல்லது, புத்திக்கேடுள்ளவனாவான்? காலத்தால்குழப்பட்டனக்கோ என் போன்றவனுக்கோ புத்தியானது துன்பத்தை அடைந்து உடைந்த கப்பல்போல எவ்விதம்கஷ்டமடையும்? ஒ! இந்திரனே! நானும் நீயும் இனிவரப்போகிற வேறு இந்திரர்களனைவரும் பலதூறு இந்திரர்கள் சென்றவழியில் செல்லப்போகிறோம். காலம்வரும்பொழுது சிறந்த ஸம்பத்துடன் இவ்விதம்விளங்குகிறவனும் எதிர்க்கத்தகாதவனுமான உன்னையும் காலமானது என்னைப்போலச் செய்யப்போகிறது. தேவர்களுக்குரியயுகந்தோறும் பலவாயிரம் இந்திரர்கள் காலஞ்சென்றிருக்கிறார்கள். காலமானது மீறிச்செலலத்தகாததன்றோ? இந்தப்பதவியை அடைந்து உன்னை எல்லாப்பிராணிகளிடத்து மிருப்பவரும் அழிவிலாதவருமான பிரம்மதேவரைப்போலக் கொண்டாடிக்கொள்ளுகிறாய். இந்தப்பதவியானது எவனுக்கும் அசைவிலாததுமன்று; அழிவிலாததுமன்று. ஆனால், நீ அவிவேகபுத்தியுடன், 'எனக்கு இந்தப்பதவி வந்தது' என்று நினைக்கிறாய். நம்பத்தகாததை நம்புகிறாய். உறுதியில்லாததை உறுதியென்றும் நினைக்கிறாய். ஒ! ஸுரேஸ்வரா! காலத்தால்குழப்பட்டபுத்தியுள்ளவன் எப்பொழுதும் இவ்விதமிருப்பான். 'இது என்னுடையது' என்று அவிவேகத்தால் நீ ராஜ்யலக்ஷமியை அடையவிரும்புகிறாய். உனக்கும் இவள் நிலைபெற்றவளல்லள்; எங்களுக்குமில்லள்; மற்றவர்களுக்கும் அல்லள். வேறு பலபேர்களை மீறிக்கொண்டு இப்பொழுது இவள் உன்னிடத்தில வந்திருக்கிறாள். ஒ! இந்திரனே! பசுவானது தன்னிருப்பிடத்தை விட்டுத் திரும்பவும் வேறு இடத்திற்குச் செல்வதுபோல உறுதியில்லாத இந்தலக்ஷமியானவள் சிறிதுகாலம் உன்னிடத்திலிருந்தபின் திரும்பவும் வேறொருவனிடம் செல்லப்போகிறாள். தேவராஜர்களாயிருந்தும் காலஞ்சென்றிருக்கிறவர்களை எண்ண நான் சகதியுள்ளவனல்லேன். ஒ! இந்திரனே! உன்னையிட வேறுபலப்பேர்களும் இருக்கப்போகிறார்கள். இந்தப்பூமியானது மரங்கள் கொடிகள் செடிகள் இவைகளுள்

ளதும், ஆறு மலை ¹ஆகரம் இவைகளுள்ளதுமாயிருக்கிறது. முன் காலத்தில் இந்தப்பூமியானது எவர்களாலனுபவிக்கப்பட்டதோ அவர்களை இப்பொழுது காணேன். ப்ருது, ஐலன், மயன், பீமன், ராகன், சம்பரன், அஸ்வக்ரீவன், புலோமா, ஸ்வர்ப்பாணு, ஒப்பற்றகாந்தியுள்ளப்ரஹ்மாதன், நமுகி, கக்ஷன், விப்ரசித்தி, விஜோரனன், ஹ்ரீநிஷேவன், ஸுஹோதரன், பூரிஹா, புஷ்பவான், வ்ருஷன், ஸத்யேஷு, வ்ருஷபன், பாஹு, கபிலாஸ்வன், விருபகன், பாணன், கார்த்தஸ்வரன், வஹ்ரி, விஸ்வதம்ஷ்ட்ரன், நைருருதி, ஸங்கோசன், வரீதாக்ஷன், வராகாஸ்வன், ருசிப்ரபன், விஸ்வஜித், ப்ரதிருபன், வ்ருஷாண்டன், விஷ்கரன், மது, ஹிரண்யகசிபு, கைடபன்னன் திதியின் குமாரர்களும் தனுவின் குமாரர்களுமான அவர்களேவரும் அஸுரர்களோடு கூட இருந்தார்கள். இன்னும், நாம்கேட்டிருக்கிற வேறுதைத்யபதிகளும் தானவபதிகளும் வேறுபலபேரகளுமும் முன்னுள்ளவர்களும் அதற்கு முன்னுள்ளவர்களுமான பல அஸுரராஜர்கள் பூமியைவிட்டுச் சென்றார்கள். யாவரும் காலத்தால் அடிக்கப்பட்டார்கள். காலமானது நிக்கவலிமையுள்ளதுன்றோ? யாவரும் தூறு யாகங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். நீ ஒருவன் தான் தூறுயாகம் செய்தவனல்லே. யாவரும் தர்மத்தைப் பெரிதாகக்கொண்டவர்களாயிருந்தார்கள். எல்லாரும் எப்பொழுதும் யாகஞ்செய்கிறவர்கள். எல்லாரும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்கள். எல்லாரும் எதிர்த்துப் போர் புரியவல்லவர்கள். எல்லாரும் நல்ல சரீரமுள்ளவர்கள். எல்லாரும் பரிகம்போன்ற கையுள்ளவர்கள். எல்லாரும் பலமாயைகளில் வல்லவர்கள். அவர்களெல்லாரும் விரும்பியபடி உருவமெடுக்கத்தக்கவர்கள். எல்லாரும் யுத்தத்தை அடைந்து தோல்வி அடைந்தவர்களாகக் கேட்கப்படவில்லை. எல்லாரும் ஸத்யத்தையே பெரிய விரதமாகக் கொண்டவர்கள். எல்லாரும் இஷ்டம்போல விளையாடிக்கொண்டிருந்தவர்கள். எல்லாரும் ஷேதத்திலகூறிய விரதங்களைப் பெரிதாகக் கொண்டவர்கள். ¹ எல்லாரும் பல சாஸ்திரங்களுள்ளவர்கள். எல்லாரும் ஈஸ்வரர்களாகி வேண்டிய ஐஸ்வரியத்தை அடைந்திருந்தார்கள். மஹாத்மாக்களான அவர்களுக்கு ஐஸ்வர்யமிருக்கிறதென்னும் அகங்காரமானது முன்னிருந்ததில்லை. எல்லாரும் தக்கபடி தானமளிப்பவர்கள். எல்லாரும் மரஸமில்லாதவர்கள். எல்லாரும் எல்லாப்பிராணிகளிடங்களிலும் நியாயப்படி இருந்தார்கள். எல்லாரும் கர்யபரின் புத்திரர்களும் தாஷாயணியினிடமுண்டானவர்களும் பெரிய

1 தங்கம் ரத்தினமுதலியவைகளை வெட்டி எடுக்கும்படி.

பலமுள்ளவர்களும் விளங்குபவர்களும் மிகவும் தபிக்கச்செய்கிற
வர்களையிருந்தார்கள். எல்லாரும் காலத்தால் ஸம்ஹரிக்கப்ப
ட்டார்கள். ஒ! இந்திரனே! நீயும் இப்பூமியைஆண்டபின் எப்
பொழுது திரும்பவும் விடப்போகிறாயோ அப்பொழுது உனக்கு
உண்டாகும்சோகத்தை அடக்கிக்கொள்ளச் சக்தியற்றவையிருக்கப்
போகிறது, ஆசைப்பாடத்தக்கபோகங்களில் ஆசையைவிடு. ஸம்
பத்தாவண்டான இந்த மகத்தை விடு. உன்ராஜ்யத்திற்கு அழிவுண்
டாகும்பொழுது நீ இவ்விதமிருந்தால் சோகத்தை நன்குபொறுப்
பாய். சோகம்வரும்பொழுதும் நீ சோகப்படாதே. ஸந்தோஷம்
வரும்பொழுதும் ஸந்தோஷப்படாதே. சென்றதையும் வரப்போவ
தையும் தள்ளிவிட்டு நிகழுவதுடன் கூடியிரு. இந்திரனே! காலமா
னது சோம்பலில்லாமல் எப்பொழுதும் ஜாக்ரதையுள்ளவனான என்
னையே வந்தடையுமாகில் உன்னையும்வந்தடைய வெகுநேரமாகாது.
பொறுத்துக்கொள். ஒ! தேவேந்திரனே! பயப்படுத்துகிறவன்
போல வாக்குந்களால் இப்பொழுது என்னைச் சிறுமைப்படுத்துகிறது,
நான் அடங்கியிருப்பதுகொண்டு நீ உன்னைப் பெருமையுள்ளவனாகக்
கருதுகிறது. ஸந்தேகமில்லை. ஒ! தேவேந்திரனே! காலமானது,
முதலில் என்னை அடைந்தது. பிறகு, உன்னைத் தொடர்ந்தோடிவரப்
போகிறது. ஆகையால், முதலில் காலத்தால் அடிக்கப்பட்டஎன்னி
டத்தில் நீ காஜிக்கிறது. யுத்தத்தில் கோபங்கொண்டஎன்முன் நிற
கத்திறமையுள்ளவன் உலகத்தில் ஒருவனுண்டோ? ஆனால், வன்மை
யுள்ளகாலமானது என்னை அடைந்தது. ஒ! வாஸவ! ஆகையால்,
நிற்கிறது. பெரியபராக்கிரமம்பெற்றஎன்னுடைய அங்கங்களெல்லாம்
சக்தியற்றவைகளாயின. ஆயிரம்வருஷங்களின்முடிவென்பது வேக
மாய்உண்டாகத்தக்கதாகும். நான் இந்திரபதத்திலிருந்து நழுவி
னேன். நீ இப்பொழுது தேவலோகத்தில் இந்திரனாயிருக்கிறது.
மிக ஆச்சர்யமான இந்தஜீவலோகத்தில் காலத்தின்வேறுபாடே உபா
ஸிக்கத்தக்கது. எதைச்செய்து நீ இப்பொழுது இந்திரனாய்?
அல்லது, எதைச்செய்து நாங்கள் நழுவினோம்? செய்வதும் கெடுப்ப
தும் காலமே. மறையாவும் காரணமல்ல. இவ்விதம் அறிவுள்ள
வன் கஷ்டத்தையும் மரணத்தையும் ஐஸ்வரியத்தையும் ஸுகத்தையு
ம் துக்கத்தையும் நன்மையையும் தீமையையும் மிகவும் அடைந்தாலும்
ஸந்தோஷப்படாமலும் சோகப்படாமலும் இருக்கவேண்டும். ஒ! இந்
திரனே! நீயே எங்களை அறிகிறவனன்றோ? ஒ! வாஸவனே! உன்னை
யும் நான் அறிவேன். என்னிடத்தில் ஏன் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறது?

ஏன் காலத்தால் வெட்கமில்லாதவனாயிருக்கிறாய்? யுத்தங்களில் என் னுடைய செளரியத்தையும் என்னால் மிகயுத்தஞ் செய்யப்பட்டதையும் நேரில் நீயே முந்தி அறிவாயன்றோ? ஒ! சசிபதியே! ஆதித்யர்களும் ருத்திரர்களும் ஸாத்தியர்களும் வஸுக்களும் மருத்துக்களும் முந்தி என்னால் வெல்லப்பட்டார்கள். ஒ! இந்திரனே! தேவர்களுக் கும் அஸுரர்களுக்கும் வங்கயுத்தத்தில் ஒன்றுசேர்ந்துவந்ததேவர் கள் என்னால் விரைவில் பங்கப்படுத்தப்பட்டார்கள். நீயே அறிவாய். காடிகளும் காட்டிலுள்ள ஜந்துக்களும் சிகரங்களுமுள்ள பசுமலைகள் பலமுறை என்னால் யுத்தத்தில உந்தலையில் போடப்பட்டு உடைந் திருக்கின்றன. என்னால் என்னசெய்யக்கூடும்? காலமானது மீறிச் செல்லத்தகாததன்றோ? வஜ்ராயுதத்துடன் கூடியிருக்கும் உன்னையும் நான் ஒருகுத்தால்கொல்ல மனவலியில்லாதவனல்லேன். ஆனால், இது பராக்கிரமத்திற்குரிய காலமன்று. இது பொறுமைக்குரியகாலம் வந்திருக்கிறது. ஒ! இந்திரனே! ஆகையால், உன்னால் பொறுக்கப் படாதவனானாலும் நான் உன்னைப் பொறுக்கிறேன். இந்திரனே! காலமுடிவடைந்ததும், காலத்தீயால் சூழப்பட்டவனும் காலபாசத் தால்கட்டப்பட்டவனுமான என்னிடம்வந்து நிச்சயமாகப் புகழ்ந்து கொள்ளுகிறாய். உலகத்தினால் தாண்டமுடியாதவனும் கறுத்தவ னும் பயங்கரனுமான அந்தக்காலபுருஷன், பசுவைக் கயிற்றால் கட்டி வதுபோல என்னைக் கட்டிக்கொண்டு நிற்கிறான். லாபம், நஷ்டம், ஸுகம், துக்கம், ஆசை, கோபம், பிறப்பு, இறப்பு, கொலை, பந்தம், மோகம் யாவும் காலத்தால் அடையப்படுகின்றன. நான் கர்த்தாவல் லேன். நீ கர்த்தாவல்லே. எப்பொழுதும் சக்திபெற்றகாலமானது மாநதிலுண்டான கணியைப்போல என்னைப் பழுக்கச் செய்கிறது. மனிதன் எவைகளைச் செய்து காலத்தால் ஸுகங்களுடன் சேருகிறானோ அவைகளைச் செய்தே திரும்பவும் காலத்தால் துக்கங்களுடன் சேருகிறான். காலத்தை அறிந்தவன் காலத்தால்தொடரப்பட்டாலும் சோகப்படத்தக்கவனல்லன். ஒ! இந்திரனே! ஆகையால், நான் சோகப்படாமலிருக்கிறேன். சோகம்வந்தால் (அதைவிடக்க) ஸஹா யம் கிடையாது. சோகப்படுகிறவனுடைய சோகமானது எப்பொழுது துன்பத்தைக் குறைக்கவில்லையோ அப்பொழுது சோகப் படுகிறவனுக்கு ஸாமர்த்தியமில்லை. ஆகையால், நான் இப்பொழுது சோகப்படாமலிருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். பலி இவ்விதம் சொல்ல, ஆயிரங்கண்ணுள்ளவனும் பூஜ்யனும் நூறுயாகங்களைச் செய்தவனுமான இந்திரன் கோபத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு பின்

வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினான். 'வஜ்ராயுதத்தை ஏந்தியகையை யும் வருணனுடையபாசங்களையும்கண்டு எவனுடைய புத்தியானது நடுங்காது? கொல்லவிருப்பமுள்ளயமனுடைய புத்தியும் நடுங்கும். உண்மையைக்கண்டதும் அசைவற்றதுமான உன்னுடையஅந்தப்புத் தியானது நடுங்காமலிருக்கிறது. ஸத்யமான பராக்கிரமமுள்ளவனே! தைரியத்தால் நீ பேசிக்கொண்டு பயமில்லாமலிருக்கிறாய். உலகம் பிரயாணத்துடனிருப்பதைக்கண்டால் உலகத்திலுள்ளஎந்தப்பிராணி தான் பெர்ருள்களிலோ சரீரத்திலோ நம்பிக்கைவைக்க உற்சாகப் பகிம்? நானும் இவ்வுலகத்தை நிலையில்லாததென்றும், கோரமும் மறைந்ததும் எப்பொழுதுமிருப்பதும் அழிவில்லாததுமான காலத் தீயில்வைக்கப்பட்டதென்றும் அறிகிறேன். சிறியவைகளானாலும் பெரியவைகளானாலும் முதிர்ச்சியடையும்பிராணிகளுள் காலத்தால் தொடரப்பட்டதற்கும் இவ்வுலகில் பரிகாரமில்லை. தனக்குமேற பட்டதில்லாததும் அஜாக்ரதையில்லாததும் எப்பொழுதும் பிராணி களைப்பழுக்கச்செய்வதும் விலகாததுமானகாலத்தின்முடிவை அடை ந்து விடுபடுகிறவனில்லை. பிராணிகள் அஜாக்ரதையாபிடுக்கும்பொழுது காலமானது அஜாக்ரதையில்லாமல் விழித்துக்கொண்டிருக்கி றது. சென்றதானகாலமானது எவனாலும் முயற்சியாலும் இதற்கு முன் காணப்பட்டதன்று. பழையதும் நிலையுள்ளதும் எல்லாப் பிராணிகளுக்குஞ்சமமானதும் தர்மமுமானகாலமானது பரிகரிக்கத தக்கதன்று. இக்காலத்திற்கு மீறுதலுமில்லை. வட்டிக்கூட்டுப் பிழைப்பவன் வட்டியைச்சேர்ப்பதுபோலக் காலமானது பகல், இரவு, மாஸம், க்ஷணம், காந்தை, லவம், கலை இவைகளைச் சேர்க்கிறது. காலம்வந்தால், ஆற்றின்வேகமானது மரத்தைப் பிடுங்குவதுபோல, 'இதை இப்பொழுது செய்கிறேன், அதை நாளைக்குச் செய்யப் போகிறேன்' என்றுசொல்லிக்கொண்டிருப்பவனை அடக்கிக்கிறது. 'இப்பொழுதுதான் இவன் என்னால் பார்க்கப்பட்டான். அதற்குள் எப்படி மரித்தான்?' என்று காலத்தால் அடக்கிர்ப்பபகிம் மனிதர்களின் பயனற்றவசனம் கேட்கப்படுகிறது. பொருள்களும் போகங்களும் பதவியும் ஐஸ்வர்யமும் நாசமடைகின்றன. ஜீவிலோ கத்தின்உயிரானது காலத்தால் வந்து கொண்டிப்போகப்படுகிறது உயர்ந்தவைகள் முடிவில் விழுதலுள்ளவைகளாகும். உண்மைப்பொரு ளானது இன்மைப்பொருளாகும். எல்லாம் அழிவுள்ளவையும் நிலை யில்லாதவைகளுமாயிருக்கின்றன. ஆகிலும், இவ்வித நிச்சயமுண்டா வது கடினம். அசைவற்றதும் உண்மைபைக்கண்டதுமான உன்

னுடைய அந்தப்புத்தியானது பயமில்லாமலிருக்கிறது. 'நானும் முந்திலிருந்தேன்' என்று மனத்திலும் நினைக்கிறவனில்லை. மிகவும் பலமுள்ளகாலமானது பெரியவன்சிறியவனென்பதில்லாமல் இவ்வுலகத்தை ஆக்கியமித்து நாசஞ்செய்யும்பொழுது நசிக்கிறவன் அறிகிறதில்லை. உலகமானது ஈர்வை, அபிமானம், லோபம், காம்பம், கோபம், பயம், பிரியம், மோஹம், கர்வம் இவைகளில்பறறுதலுள்ளதாகி மிகஅவிவேகமடைகிறது. நீயோ பொருள்களின் உண்மையை அறிந்தவனும் வித்வானும் ஞானமும் தவமுமுள்ளவனுமாகியவிலுள்ள நெல்லிக்கணியைப்போலக் காலத்தை மிகததெளிவாகப் பார்க்கிறாய். விரோசனப்புத்திரனே ! காலம்செல்லுதலின் உண்மையை அறிந்தவனும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தனுமான நீ கிருதார்த்தனும் அறிவுள்ளவர்களால் கொண்டாடத்தக்கவனுமாக இருக்கிறாய். இவ்வுலகமனைத்தும் உன்னால் புத்தியால் முழுதும் அறியப்பட்டதென்று நினைக்கிறேன். யாவற்றிலிருந்தும் விடுபட்டி வினையாடிக்கொண்டிருக்கும் நீ ஒன்றிலும் வருத்தப்படுகிறவனாயில்லை. இந்திரியங்களைவென்ற உன்னை ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் தொடரவில்லை. நீ ஸுகமும் துக்கமும்ற்றதான ஆதமாலை உபாவிக்கிறாய். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் மித்திரனும் வைரமற்றவனும் அடங்கியமனமுள்ளவனுமான உன்னைக்கண்டு என்னுடையபுத்தியானது உன்னிடத்தில தையுள்ளதாயிற்று. இவ்விதமான அறிவுள்ளவனை விலங்குமுதலியவைகளால் நான் துன்புறுத்தவிரும்புகிறவனல்லேன். உன்னிடத்தில தையும் கொடுமையில்லாதிருப்பதும் எனக்குப் பெரியதர்மம். உன்னிடத்திலுள்ள இந்தவருணபாசங்கள் நாளடைவில் விடுபட்டவைகளாகும். பூஜ்யனான அஸுரனே ! பிராணிகளின் உபசாரத்தால் உனக்கு ஷேமமுண்டாகட்டும். எப்பொழுது மருமக ளானவன் கிழவியானமாமியைப் பிரசாரகத்தொழிலில் ஏவுவனோ, மகனும் அவிவேகத்தால் தந்தையை வேலைகளில் ஏவுவனோ, சூத்திரர்களும், பிராம்மணர்களைக்கொண்டு பாதசுத்தியைச் செய்வித்துக்கொள்வார்களோ, அவர்கள் பயமின்றிப் பிராம்மணப் பெண்ணை மனைவியாக அடைவார்களோ, புருஷர்கள் சேரக்கூடாத பெண்களுடன் சேருவார்களோ, வெண்கலப்பாத்திரங்களால் குப்பை கொட்டுவதையும் கெட்டபாத்திரங்களால் பலியையும் செய்வார்களோ, எப்பொழுது நான்குஜாதிகளும் முழுமையும் வரம்பற்றவையாகுமோ அப்பொழுது ஒவ்வொருபாசமும் உன்னிடத்திலிருந்து முறையே விடுதல்பெறும். என்னிடத்திலிருந்து உனக்குப்

பயமில்லை. ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிரு. துன்பமில்லாத வனும் கவலையற்றமனமுள்ளவனும் பிணியற்றவனும் ஸுகமுள்ள வனுமாயிரு' என்றுசொன்னான். பூஜ்யானுஇந்திரானுவன் அந்தப் பவியைப்பார்த்து இவ்விதம்சொல்லிவிட்டு உயர்ந்தயானையான ஐரா வதத்திலேறிக்கொண்டு திரும்பிச்சென்றான். தேவாதிபானுவன் எல்லா அஸுரர்களையும்வென்று மிகவும்களித்தான் ; ஒரே அரசனாய் மிருந்தான். ஸ்தாவரஜங்கமங்களான எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஈசனான அந்த இந்திரனை மஹரிஷிகள் உடனே போற்றினார்கள். அக்னியும் யாகத்தில் ஹவிஸைப் பொறுத்தான். அவ்விதம் ஈசனான இந்திரனும் அளிக்கப்பட்ட ஹவிஸைப் பெற்றுக்கொண்டான். எல்லாவிடங்களிலுமுள்ள சிறந்த பிரம்மணர்களால துதிக்கப்படுகிறவனும் மிகவும் விளங்கும் தேஜஸுள்ளவனும் தூறுயாகங்களைச் செய்தவனும் ஈசனுமான இந்திரன் மனம் மிகவடங்கிக் களிப்புற்றுத் தன்னிருப்பிடமான ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்து ஸந்தோஷித்தான்" என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றிருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மே ர ஷு த ர் ம ம் (தோடர்ச்சி.)

(லக்ஷ்மியானவள் தான் அஸுரரைவிட்டு விலகியகாரணத்தை
இந்திரனுக்குச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “அரசரே ! புருஷன் ஷேமத்தை அடைவதற்கும் துன்பத்தை அடைவதற்குமுள்ள முன்குறிகளை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“உனக்கு ஷேமமுண்டாகட்டும். மனிதன் ஷேமத்தை அடைவதற்கும் அவ்விதமே துன்பத்தை அடைவதற்குமுள்ள முன்குறிகளை மனமே சொல்லும். இவ்விஷயத்திலும் இந்திரனுக்கும் லக்ஷ்மிக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையான பழைய இந்நிஹாஸத்தை உதாஹரிக் கிறார்கள். ஒ! யுதிஷ்டிரா ! அதைத் தெரிந்துகொள். பெரியதவத்தின் விருத்தியால் மேலானதும் கீழானதுமான இரண்டு உலகங்களையும் பார்ப்பவரும், பிரம்மலோகத்தில் வலிப்பவர்களான ரிஷிகளுக்கொப்பான நிலையை அடைந்து பிரம்மதேவரைப்போல மிக்கலுளியுள்ளவரும், பாவங்கள் விலகியவரும், பெரியதவமுள்ளவருமான நாரத முனிவர் காலத்திறகுத்தக்கபடி மூன்று உலகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்

கொண்டிருந்தார். ஒருஸமயம் காலையில்எழுந்து பரிசுத்தமான ஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்யவிரும்பித் துருவமண்டலத்தின் துவாரத்திலிருக்கும் கங்கைக்குச்சென்றார். அவ்விடத்திலிறங்கி மேருமலையினருகிலுண்டானதும் ஸ்ரீநாராயணரின்பாதத்திலிருந்து நழுவிவதுமான கங்கையைக்கண்டஅந்தநாரதர் மனத்தில் களிப்புறறு அவ்விடத்திற்குச்சென்றார். தேவர்களால் நிறைந்ததும் சிறியபொன்மணலுள்ளதும் ஸாலம், தாலம், அர்வகர்ணம், சந்தனம்என்ற மரக்கூட்டங்களாலும் மறறும்பலமரங்களாலும் பல்புஷ்பங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் அன்னப்புட்களும் காரண்டவங்களுமுள்ளதுமான கங்கையில் தீவைஅடைந்து நீராடித் தேவர்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்து தர்ப்புத்தியுள்ள அவர் மணறகுன்றை அடைந்து பரம்மமயமாய்விளங்கிக்கொண்டு ஜபிக்கத்தக்கமந்திரத்தை ஜபிக்கத்தொடங்கினார். ஆயிரங்கண்ணுள்ளவனும் சம்பராஸுரனையும் பாகாஸுரனையும் கொன்றவனுமான இந்திரனும் தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் அடையப்பட்ட அந்தக்கங்காநதியின் கரையைநோக்கி வந்தான். பரிசுத்தமானபுத்தியுள்ள அவ்விருவரும் நீராடிச் சுருக்கமாக ஜபத்தைச் செய்து சிறியபொன்மணலுள்ள கங்காநதியின் மண்முட்டிலிருந்துநல்லொழுக்கமுள்ள தேவரிஷிகளால் சொல்லப்பட்டகதைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஏகாக்ரபுத்தியுடன் அவ்விதம் உட்கார்ந்த அவ்விருவரும் மஹரிஷிகளால் சொல்லப்பட்டவைகளும் முன்னோர்களால் நடத்தப்பட்டவைகளுமான கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு, கிரணக்கூட்டங்கள் முன்வெளிவர நிறைந்தமண்டலத்துடன் உத்யமாகிறஸூர்யனைக்கண்டு அவ்விருவரும் எழுந்துநின்று துதித்தார்கள். ஜனங்களில்லாத பரிசுத்ததேசத்தில் விளையாடிக் கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் இருந்த அவ்விருவரும் ஸூர்யன் உதித்தஸமயத்தில் ஒளிக்கூட்டங்களாலகிறைந்ததும் பலகிரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் அந்தஸூர்யனுக்கு காங்குபுறத்திலும் ஆகாயத்தில் வேறுஸூர்யன் உத்ப்பபதுபோன்றதுமான ஜோதியைக்கண்டார்கள். ரவியின் தேஜஸுக்கொப்பானதும் மின்னலின் ஒளிபோன்ற காந்தியுள்ளதுமான சோதியானது ஆகாயத்தில் காணப்பட்டது ஓ! பாரத! அதுஅவ்விருவருக்குமருகில்வருவதாகவும் காணப்பட்டது. அந்தஒளியாலும் ஸூர்யனாலும் விளங்குவதானஆகாயமானது அப்பொழுது காந்திகளால் ஒப்பிலலாததும் மூன்று உலகங்களையும் பிரகாசிக்கச்செய்வதுமாக விளங்கிற்று. அந்தத்தேஜஸைக்கண்டு கைகூப்பிக்கொண்டிருநின்ற பராக்ரமசாலிகளானஅவ்விருவரும்

சிறிதுநேரத்தில் ஆச்சர்யமான ஒருதிவ்யவிமானத்தைக் கண்டார்கள். அப்பொழுது அந்தவிமானத்திலிருப்பவரும் ஒளியுள்ளவரும் உலகத்தால்விரும்பத்தக்கவரும் உயர்ந்தமங்களருபியும் உலகத்தைப் படைத்தவரும் அழகுள்ளவரும் உலகத்திற்குத்தாயும் அழிவில்லாதவரும் அருகிலவிளங்கும் அழகுள்ள அப்ஸரஸுகளால் பூஜிக்கப்படுகிறவரும் பெரியவரும் ஸூர்யன்போலவிளங்குகிறவரும் அக்நியின் ஜ்வாலையோன்றவரும் நக்ஷத்திரம்போன்ற ஆபரணங்களுள்ளவரும் நக்ஷத்ரக்கூட்டம்போன்றமாலையுள்ளவரும் தாமரைமலரின் இதழில் இருப்பவருமான லக்ஷ்மிதேவியை நேரில்கண்டார்கள். பெண்களுள் மிக உத்தமியான அந்தலக்ஷ்மியானவள் விமானத்தின்மேலிருந்து இறங்கி மூன்று உலகங்களுக்கும் ஈசனான இந்திரனையும் நாரதமுனிவரையும் நோக்கிவந்தாள். இந்திரனும் நாரதரால்பின்தொடரப்பட்டு நேரில் அந்தலக்ஷ்மியினருகில வந்தான். எல்லாம் அறிந்த அந்த இந்திரன் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு லக்ஷ்மிதேவியினிடம் தன்னைத்தானேதெரிவித்து அந்தலக்ஷ்மிக்கு ஒப்பற்றபூஜையையும் செய்தான். அரசனே! தேவராஜனுவன் லக்ஷ்மியைநோக்கி, 'அழகானபுன்சிரிப்புள்ளவனே! நீ யார்? என்னகாரியத்திற்காக வந்தாய்? எங்கிருந்துவருகிறாய்? அழகுள்ளபெண்ணே! உனக்கு எவ்விடத்திற்குச்செல்லவேண்டும்?' என்று இவ்விதம்கேட்க, லக்ஷ்மி சொல்லத்தொடங்கினாள். பரிசுத்தமான மூன்றுலகங்களிலுமுள்ள ஸ்தாவரஜங்கமங்களனைத்தும் நான் தங்களிடமிருக்கவேண்டுமென்று விரும்பி மிகவும் முயற்சிசெய்கின்றன. தாமரைமலர்மலை அணிந்தவளும் பத்மையென்றுபெயருள்ளவளுமான அந்தலக்ஷ்மியான நான் ரீதியின் கிரணங்களால்மலர்ந்த தாமரைமலரில் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஸம்பத்திற்காகவும் உண்டானேன். ஓ! பலாஸுரனைக்கொன்றவனே! நான் லக்ஷ்மி, பூதி, ஸ்ரீ, ஸ்ரீரத்தை, மேதை, ஸன்னதி, விஜிதி, ஸ்திதி, தருதி, ஸித்தி, ஸம்பூதி, ஸ்வாஹா, ஸ்வதா, ஸம்ஸ்துதி, நியதி, க்ருதி என்ற உருவமுள்ள எளாயிருக்கிறேன். நான், வெல்லும்துமையுள்ளவர்களும் இயற்கையில் தாமமுள்ளவர்களுமான அரசர்களின்படைமுகத்திலும் தவஜங்களிலும் தேசங்களிலும் நகரங்களிலும் வலிக்கிறேன்! பலாஸுரனைக்கொன்றவனே! ஜமிக்கும் திறமையுள்ளவனும் சூரனும் போர்களில புறங்காட்டாதவனுமான உத்தமமனிதனிடத்தில் நான் எப்பொழுதும் வலிப்பேன். எப்பொழுதும் தர்மமுள்ளவனும் பெரியபுத்தியுள்ளவனும் பிராம்மணர்களுக்குநன்மைசெய்பவனும் ஸத்யம்பேசு

கிறவனும் அடக்கமுள்ளவனும் கொடுக்கும்ஸ்வபாவமுள்ளவனுமான மனிதனிடத்தில் நான் எப்பொழுதும் வலிப்பேன். முந்தி உண்மையான தர்மமிருந்தகாரணத்தால அஸுரர்களிடத்தில் வலித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் விபரீதமாயிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு உன்னிடத்தில் வலிக்கவேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டேன்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'சிறங்கமுள்ளவனே! எவ்விதமான நட்சைகையுள்ள அஸுரர்களிடம் நீ வலித்துக்கொண்டிருந்தாய்? எதைக்கண்டபின் அஸுரர்களைத்தள்ளிவிட்டு நீ இங்குவந்தாய்?' என்று கேட்க, லக்ஷ்மி சொல்லத்தொடங்கினாள்.

'ஸ்வதர்மத்தைச் செய்கிறவர்களும் தைரியத்தை விட்டுவிடாதவர்களும் ஸ்வர்க்கத்திற்குரியவழியில் செல்லுகிறவர்களுமான பிராணிகளிடத்தில் நான் பற்றுதலுள்ளவள். அந்த அஸுரர்களுக்குத் தானமும் அத்யயனமும் யாகமும் பூஜையும் குருக்கள், அதிதிகள், பித்ருக்கள், தேவதைகள் இவர்களின் பூஜையும் எப்பொழுதும் இருந்தன. நன் குசத்தம்பண்ணப்பட்ட குகைகளாகிய வீடுகளுள்ளவர்களும் மாதர்களை வென்றவர்களும் அக்னியில் ஹோமம் செய்கிறவர்களும் பெரியோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்கிறவர்களும் அடக்கமுள்ளவர்களும் பிராம்மணர்களுக்கு ஹிதர்களும் ஸதயம் சொல்லுகிறவர்களும் ஸ்ரத்தையுள்ளவர்களும் கோபத்தை வென்றவர்களும் கொடுக்கும் இயற்கையுள்ளவர்களும் அஸூயையற்றவர்களும் மக்களையும் பெண்டிரையும் இனத்தார்களையும் காப்பாற்றுகிறவர்களும் ஈர்ஷ்ட இல்லாதவர்களுமாயிருந்தார்கள். அவர்கள் பொறாமை யால் ஒருவரை ஒருவர் ஒரு பொழுதும் (அடக்க) விரும்புகிறதில்லை. தீரர்களான அவர்கள் ஒரு பொழுதும் பிறர் ஸம்பத்துக்களால் தூபப்படுகிறதில்லை. கொடுக்கிறவர்களும் சேர்க்கிறவர்களும் பூஜ்யர்களும் துக்கத்தை அறிகிறவர்களும் மிக்க கருணையுள்ளவர்களும் நேராயிருப்பவர்களும் உறுதியான பக்தியுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை வென்றவர்களும் வேலைக்காரர்களையும் மந்திரிகளையும் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறவர்களும் நன்றியறிவுள்ளவர்களும் பிரியமாய்ப்பேசுகிறவர்களும் யோக்யதைக்குத் தக்கபடி வெகும் தியளிப்பவர்களும் வெட்கத்துடன் நடப்பவர்களும் உறுதியான விசுவாசங்களுள்ளவர்களும் எப்பொழுதும் பர்வகாலங்களில் நன்றாக ஸநானஞ்செய்கிறவர்களும் நல்ல பூச்சுள்ளவர்களும் நல்ல அலங்காரமுள்ளவர்களும் உபவாஸதையும் தவத்தையும் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளவர்களும் நம்பத்தக்கவர்களும் வேதமோதுகிறவர்களுமாயிருந்தார்கள். ரவியுதிக்கும் பொழுது இவர்கள் உறங்கினவர்களல்லர்; விடியற்காலத்தில் படுத்துத்

தூங்கினவர்களே அல்லர்; எப்பொழுதும் இரவில் தயிரையும் ஸத்தா
மாலையும் (புஜியாமல்) விலக்கினார்கள்; காலையில் நெய்யைப்பார்த்
துப் பரிசுத்தர்களும் வேதமோதுகிறவர்களுமாக மங்களாவஸ்துக்
களைப் பார்த்தார்கள்; பிராம்மணர்களையும் பூஜித்தார்கள். எப்பொழு
தும் தர்மத்தைவிட்டுவிடாமல் கொடுக்கிறவர்களும் எப்பொழு
தும் வாங்காதவர்களும் இரவில் ஈகாஹங்குறிவர்களும் பகலில் உறங்
காதவர்களும் ஏழைகளுக்கும் சுதியற்றவர்களுக்கும் முதியோர்க
ளுக்கும் உலவீனர்களுக்கும் நோயாளிகளுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும்
எப்பொழுதும் இரக்கமுற்றுத் தானத்தை ஸந்தோஷமாகச் செய்
கிறவர்களும் தர்மமார்க்கத்தினின்று விலகாதவர்களுமாயிருந்து
கொண்டு ஸுகமாகவே அவர்கள் காலத்தைப்போக்கினார்கள். பயந்
தவனையும் துன்பமுள்ளவனையும் நடுக்கமுள்ளவனையும் பயத்தால்
கஷ்டப்படுகிறவனையும் நோயால் துன்பப்படுகிறவனையும் பொருள் அப
கரிக்கப்பட்டவனையும் விசனமுள்ளவனையும் அவர்கள் எப்பொழு
தும் தேற்றினார்கள்; தர்மத்தையே தொடர்ந்துகொண்டிருப்பார்
கள். ஒருவரை ஒருவர் துன்பப்படுத்துகிறதில்லை. காரியங்களில்
அனுகூலர்களும் குருக்களையும் பெரியோர்களையும் ஸேவிப்பவர்க
ளுமாயிருந்தார்கள்; பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் அதிதிகளையும்
ஆசிரியர்களையும் பூஜித்தார்கள்; எப்பொழுதும் ஸத்தியத்திலும்
தவத்திலும் உறுதியுள்ளவர்களாகி (அதிதிகளுக்கிட்) மிச்சத்தை
உண்பார்கள்; மிகநிறைந்த அன்னத்தை ஒருவராக உண்பதில்லை;
பரஸ்திரீகளிடம் செல்லுகிறதில்லை; தயைவிஷயத்தில் தம்மிடத்தில்
போல எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலுமிருந்தார்கள். ஆகாயத்திலும்
பசுக்களிலும் ப்வகாலங்களிலும் தகுதியில்லாத இடத்திலும் சுக்கி
லத்தைவிட அவர்கள் ஒருபொழுதும் விரும்புகிறதில்லை. எப்பொழு
தும் தானமும் ஸாமர்த்யமும் எப்பொழுதும் நேர்மையும் உற்சாக
மும் அகங்காரமில்லாமையும் மிக்கநேசமும் பொறுமையும் ஸத்தியமும்
1 தவமும் சுததியும் தயையும் குருமற்ற இன்சொல்லும் மித்திரர்
களிடம்கெட்ட எண்ணமில்லாமையுமாகிய யாவும் அவர்களிடமிருந்
தன. பிரபுவே! தூக்கமும் சோம்பலும் ஸந்தோஷமில்லாமையும்
அஸூயையும் அஜாக்ரதையும் உற்சாகமில்லாமையும் வருத்தமும்
ஆசையும் அவர்களைத் தொடரவில்லை. இவ்விதகுணங்களுள்ள அஸு
ரர்களிடம் பிரஜைகளின் ஸ்ருஷ்டிகாலம்முதல (அவர்களுக்கு) குணக்
கேடுவரும்வரையில் முன்பு நான் வலிந்துக்கொண்டிருந்தேன்.

1 இரண்டுமுறை வருதலால், ஒருசொல் விடப்பட்டது.

பிறகு, காலத்தின் ழீவற்றுமையினாலும் குணக்கேட்டாலும் காமக் குரோதங்களுக்குவசப்பட்டமனமுள்ளவர்களான அந்த அஸுரர்களுக்குத் தர்மம்போனதைக் கண்டேன். அவர்கள் ஸபையிலிருந்து கொண்டு நல்லகதைகளைச்சொல்லுகிற ஸாதுக்களானபெரியோர்களைப் பரிஹ்வித்தார்கள்; எல்லாப்பெரியோர்களிடமும் சிறந்த குருக்களிடமும் அஸூயைப்பட்டார்கள். ஸாதுக்களானபெரியோர்கள் வரும்போது சிறுவர்கள் முன்போல எழுந்துபூஜியாமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். தந்தையிருக்கும்பொழுதே மகன் 'ஆளுகை அடைவான். விரோதிகளுக்கு அடிமைப்பட்டும் வெட்கமில்லாமல் புகழ்ந்துகொள்ளுவார்கள். தர்மம்விட்டகன்றதும் இகழப்பட்டதுமான தொழிலால் மிக்கபொருள்களை அடைகிறவர்களான அந்த அஸுரர்களுக்கு அந்தப்பொருள்களில்ஆசையானது உண்டாயிற்று. இரவில் கூச்சலிட்டிப்பேசுவார்கள். அங்கு அக்னியானதுகுறைந்து ஜ்வலித்தது. புத்திரர்கள் தந்தைகளை மீறிச்சென்றார்கள். பெண்களும் கணவர்களை மீறிச்சென்றார்கள். அன்னையையும் பிதாவையும் பெரியோரையும் ஆசாரியரையும் அதிதியையும் குருவையும் குருக்களென்று கொண்டாடவில்லை. சிறுவர்களைக் காப்பாற்றவில்லை. பிச்சையிடாமலும் பலிகொடாமலும் பூஜையில்லாமலும் பிதிருக்கள், தேவர்கள், அதிதிகள், குருக்கள் இவர்களுக்குப்பங்கிடாமலும் தாங்கள் அன்னங்களைப் புஜிப்பார்கள். அவர்களுடைய சமையற்காரர்கள் மனமொழிமெய்களால் பரிசுத்தியைச் செய்துகொள்ளவில்லை. புஜிக்கத்தக்கவஸ்துவானது மூடப்படாமலிருந்தது. அவிவேகிகளானஅவர்கள் சிறுவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அன்னங்களைப்புஜிப்பார்கள். அவர்களுக்கு ஒவ்வொருவேலைக்காரனும் இரண்டிதாவியுமிருந்தார்கள். சிலஅஸுரர்கள் மூன்றுபசுக்களுள்ளவர்களும் சிலர் நான்குஆடுகளுள்ளவர்களும் சிலர் ஐந்துஎருமைகளுள்ளவர்களும் சிலர் ஆறுகுதிரைகளுள்ளவர்களும் சிலர் ஏழுயானைகளுள்ளவர்களுமாயிருந்தார்கள். இரவில்ததிரையும் ஸத்துமாவையும் எப்பொழுதும் விலக்கவில்லை. புத்தியற்றஅவர்கள் ஈன்றபத்துநாள்களுள் பசுக்களின்பாலேந் குடித்தார்கள். கிரமமாகக் கறக்கச் செய்வதில்லை. கன்றுக்குளையாட்களையும் குடிப்பார்கள். கதியற்றவரும் துன்பமுள்ளவருமானமனையைய எப்பொழுதும் அடிக்கவும்திட்டவும்செய்வார்கள். பிராம்மணர்கள் சூத்திரர்களின் அன்னத்தால்போஷிக்கப்படுகிறவர்களும் வெட்கமில்லாதவர்களுமாயிருப்பார்கள். இறைந்துகிடக்கும் தான்யங்களைக் குடும்பத்திலிருப்பவள்

கவனிப்பதில்லை. மனிதர்கள், பூனை கோழி நாய் இவைகளுடன் விளையாடுவார்கள். கெட்டபுத்தியுள்ள அவர்களுடைய வீட்டில் முள்ளம்மாங்களுக்கும் அவரை முதலிய கொடியவர்களும் அப்படியே யாகத்திற்குரிய மாங்களுக்கும் இருந்தன. எப்பொழுதும் கிணற்றில் முழு குவளில் பறந்து உள்ளவர்களும் பர்வகாலத்தில் புணர்ச்சி செய்கிறவர்களுமாயிருந்தார்கள். இரவில் எள்ளைப் புஜிப்பார்கள் ; எண்ணெய்தேய்த்து முழுக்கிக்கொண்டும் படுப்பார்கள் தான்றி புன்கு இங்கு மரங்களின் அடியிலுள்ள கிழலில் வலிப்பார்கள், அனிலேகங்கொண்ட அவர்கள் அலரிப்பூவைத் தரிப்பார்கள் தாமரை விதைகளைத் தின்பார்கள். மோஹங்கொண்டு புஷ்பத்தை மோந்தாற்பாப்பார்கள். அப்படியே அனிலேகங்கொண்ட அஸுரர்கள் எப்பொழுதும் காலத்திலுண்ண மாட்டார்கள். ஸ்ரீவிஷ்ணுவை எப்பொழுதும் பகைப்பவர்களான அஸுரஜனங்கள் அவர்பெருமையை நிந்திப்பார்கள். அங்கு ஒவ்வொரு வீட்டிலும் முன்போல ஹோமதாமமும் வேதஒலியுமில்லை. அப்படியே யாகங்களும் நடப்பதில்லை. ஆசார்யசிஷ்யமுறையும் இல்லை. 1 பிராம்மணர்களுக்கு நன்மை செய்பவரும் தேவர்களுக்குத் தலைவருமான ஸ்ரீவிஷ்ணுவைத் தள்ளிவிட்டுப் பாஷண்டனை அடுத்தார்கள். ஹவ்யமும் கல்யாணமில்லாதவர்களும் ஞானமும் அசுத்தியனமுமில்லாதவர்களும் தேவன்வர்களை இப்பதிவிலிருப்பவர்களாவர்களும் பிராம்மணர்களின் பொருள்களில் விருப்பமுள்ளவர்களுமானார்கள். தேவாலயங்களெல்லாம் போற்றுதலிலலாதவைகளும் மங்களவாத்யங்களில்லாதவைகளுமாயின. தான்யங்கள் சிதறிக்கிடந்தன. காக்களும் எலிகளும் புஜிக்கின்றன. பாலானது எழுப்பாடாமலிருக்கின்றது. அசுத்தியுள்ளவர்களும் நெய்யைத் தொடுகிறார்கள். குந்தாலி, மண் வெட்டி, கூடை, இறைந்த தான்யம், வெண்கலப்பாத்திரம், மற்றும் உபகரணமாயுள்ள இரவியம் யாவையும் குடும்பத்திலிருப்பவர் கவனிப்பதில்லை. பிராகாரங்களும் வீடுகளும் பழுதாயிருப்பவைகளை அவர்கள் நன்றாகக் கட்டுவதில்லை. அறவர்களுக்கும் ஸம்ஸ்காரமற்றவர்களுமான ஸ்திரீகள் வயிறுவளர்க்கிறவர்களும் பரிசுத்தியும் ஆசாரமுமற்றவர்களும் வெட்கமில்லாதவர்களும் போகததால் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களுமாயிருந்தார்கள். அங்குள்ள ஸ்திரீகள் வீட்டின் பலகணிகளிலிருப்பவர்களும் இரண்டுகைகளாலுமே தலையைச் சொறிகின்றவர்களுமாயிருந்தார்கள். நற்குலத்திலுபிறந்த லக்ஷணமுள்ள ஸ்திரீகளும் மாமிக்கும் மாமனுக்கும் கடுவில் வெட்கமில்லாமல் பர்த்

1 இங்கு ஒருபாடம் விடப்பட்டது.

தாவைக் கபடமாகப் பார்க்கிறார்கள். பசுக்களைக்கட்டிவைத்து அவைகளைப் புல்லாலும் தண்ணீராலும் ஆதரிப்பில்லை. சிறுவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது தின்பண்டத்தைத் தாம் தின்றார்கள். அவர்கள், வேலைக்காரர்கள் யாவரையும் திருப்திசெய்யாமல் புஜித்தார்கள். பாயஸத்தையும் எள்ளன்னத்தையும் மாம்ஸத்தையும் அப்பங்களையும் முறுக்குக்களையும் தமக்கு வேண்டிப் பாகம்செய்தார்கள். 1 வீணான மாம்ஸங்களைப் புஜித்தார்கள். ஸூரியன் உதித்தபிறகும் உறங்கினார்கள். அனைவரும் விடியற்காலையில் பதித்திருந்தார்கள். இரவும் பகலும் ஒவ்வொருவீட்டிலும் ஓயாதகலகமுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். தாம் கெட்டவர்களாயிருந்தும் நன்னடக்கையுள்ளவர்களை அவ்விடத்தில் பூஜிக்கிறார்களில்லை. தீயசெயல்களைச் செய்துகொண்டு ஆஸ்ரமத்திலிருப்பவர்களை மிகவும்பகைத்தார்கள். ஒன்றுக்கொன்றுஸங்கரங்களுண்டாயின, பரிசுத்தியில்லை. வேதத்தை நன்குணர்ந்த பிராம்மணர்களும் வேதமில்லாதவர்களும்வெகுமானத்திலும் அவமானத்திலும் சிறிதும் விசேஷமில்லாதவர்களானார்கள். வேலைக்காரர்கள் துர்ஜனர்களால் செய்யப்படும் விதிப்படி நடை, உடை, ஆபரணம், எண்ணம், நிறபது, பார்ப்பது இவைகளைக் கொண்டாடினார்கள். ஸ்திரீகள் புருஷவேஷமும் புருஷர்கள் ஸ்திரீ வேஷமும்பூண்டுகொண்டிருக்காலும்போகங்களிலும்பெரியஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். பிரபுக்களால் முந்திப் பெரியோர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டபாகங்களை இவர்கள் நாஸ்திகர்களாயிருப்பதால் ஸ்ரீமான்களாயிருந்தும் நிறுத்திவிட்டார்கள். சிலஇடத்தில் மித்திரனால் விரும்பப்படும் திரவியத்தையும் தாமடையவிரும்பித்தொடர்ந்தார்கள். ஓர்உரோமத்தின்முனை அளவுள்ள தம்பொருளுக்காக அந்தமித்திரன் தனத்தைக் கெடுத்தார்கள். பிராம்மணஜாதிக்களிலிருப்பவர்கள் பிறர் பொருளை எடுப்பதில் ருசியுள்ளவர்களும் வர்த்தகஞ்செய்கிறவர்களுமாகக் காணப்பட்டார்கள். சூத்திரர்களும் தவத்தையேதனமாகக் கொண்டவர்களானார்கள். சிலர் விரதமில்லாமல் அத்தியயனஞ்செய்தார்கள். மறறுஞ்சிலா (அத்தியயனமின்றி) வீணாக விரதத்தைச் செய்தார்கள். சிஷ்யன் குருவுக்குப் பணிவிடைசெய்யாதிருந்தான். குருவும் சிஷ்யனுக்குத் தோழனாயிருந்தான். தாயும் தந்தையும் உதஸவத்தைமுடித்தவர்களைப்போல ஸரமமுள்ளவர்களும் ஸாமர்த்தியமில்லாதநிலையிலிருப்பவர்களும் கிழவர்களுமாயிருந்துகொண்டு மக்களிடம் அன்னத்தைப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். அங்கு காமபிரயத்தல

கடல்போன்றவர்களும் வேதமறிந்தவர்களுமான அறிஞர்கள் கிருஷ்ண முதலிய தொழில்களில் பற்றுதலுடையவர்களாயிருந்தார்கள். மூர்க்கர்கள் ஸராதத்தங்களில் புஜித்தார்கள். சாலையிலும் மாலையிலும் சிஷ்யர்கள் ஏவப்பட்டாலும் ஏவிய வேலைகளையும் ஸுகப்பிரஸன்னத்தையும் வேறுகாரியத்தையும் செய்யவில்லை. அந்தச்சிஷ்யர்களுக்குக் குருக்கள் வேலைசெய்தார்கள். மருமகன் மாமன்மாடுகளின் முன்னிலையில் ஏவலாட்களைக் கட்டினையிட்டான்; பாததாவையும் கட்டினையிடுவான்; அழைத்தும் பேசுவான். பிதாவானவன் ஜாக்ரதையுடன் புத்திரன் மனப்படிநடந்துகொண்டிவந்தான்; மிக்கபரபரப்புடன் (தனத்தையும்) பங்கிட்டான்; மிகத்துன்பமான வாஸதையும் செய்துவந்தான். நண்பர்களென்று வெகுமதிக்கப்பட்டவர்களும் தீப்பறறியெரிவதாலும் திருடர்களாலும் அரசர்களாலும் பொருள் அபகரிக்கப்படுவதைக் கண்டு துவேஷத்தால் பரிஹவிததார்கள். அனைவரும் நன்றிகெட்டவர்களும் நாஸ்திகர்களும் பாபிகளும் குருவின் தாரததைத்தொடருகிறவர்களுமாயிருந்தார்கள். புத்திரர்கள் தாய்தந்தைகளைத்தள்ளிவிட்டு, 'என்கர்மததால் நான் உண்டானேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டு மாமனாை அனுஸரிப்பவர்களானார்கள். புஜிக்கத்தகாதவைகளைப் புஜிப்பதில் உறசாகமுள்ளவர்களும் வரைகடந்தவர்களும் சோபைகெட்டவர்களுமானார்கள். 'தேவந்திரனே! காலம் வேறுபடவும் அந்தஅஸுரர்கள் ஜுவைமுகலியகாரியங்களைச் செய்யவும் அவர்களிடம் நான்வலிக்கக்கூடாதென்று எனக்குத் தோன்றிற்று. சசிபதியே! ஆகையால், வலியவந்தஎன்னை நீ ஸந்தோஷமாகக் கொண்டாடி, தேவபதியே! உன்னுடையபூஜிக்கப்படும்என்னேத் தேவர்களும் பூஜிப்பார்கள். நான் வசிக்கிறதிடத்தில் என்னுடன்கூடி இருப்பவர்களும் என்னிடம்நேசமுள்ளவர்களும் என்னை அடித்தவர்களும் எட்டாமவளானஜயாதேவ்யுடன்கூடியவாகளுமான ஏழுதேவிகளும் வாஸஞ்செய்வார்கள், பாகாஸுரனை அடக்கியவன்! ஆசை, ஸரததை, தருதி, க்ஷாந்தி, விஜிதி, ஸன்னதி, க்ஷமை இவ்வெழுவருக்கும் முன்செல்லும்எட்டாமவளானவிருததி இந்தாட்டித்தேவிகளும் நானும் அஸுரர்களைத்தள்ளிவிட்டுத் தர்மததில்உறுதியுள்ளமனத்துடன் தேவர்களிடம் வலிப்போமென்றுஉங்களிடம்வந்தோம்' என்று சொன்னாள்.

இவ்விதவசனத்தைச்சொன்ன லக்ஷ்மீதேவியைப்பற்றித் தேவரிஷியானநாரதரும் விருத்திராஸுரனைக்கொன்ற வாஸவனும் பிரீதியுடன் ஸந்தோஷித்தார்கள். உடனே அக்கினிக்குத்தோழனானவாயு

அழகியமணமும் ஸுகமானஸ்பர்சமுமுள்ளவனும் எல்லா இந்திரியங்
களுக்கும் ஸுகத்தைக்கொடுப்பவனுமாகக் தேவர்களின்வழியில்
(ஆகாயத்தில்)வீசினான். லக்ஷ்மியுடனிருக்கும்இந்திரனைப்பார்க்கவிரு
ப்பங்கொண்டதேவர்கள் பெரும்பாலும்பிரார்த்திக்கடிக்கவும் பரி
சுத்தமுமானவிடத்தில் நின்றார்கள். பிறகு, லக்ஷ்மியுடனும்இரியான
நாரதமஹரிஷியுடனும்சூடியதேவபதியான இந்திரன் பச்சைக்குதிரை
கட்டியதேருடன் ஸ்வாக்ந்ததை அடைந்து தேவர்களுடைய பூதிகுப
பெற்றுஸபையில்சென்றான். பிறகு, இந்திரனுடையஎண்ணத்தையும்
லக்ஷ்மீதேவியினுடையஎண்ணத்தையும் மனசுதூலப்பிரித்துகொண்
டவரும் தேவர்களால்பார்க்கப்படும் பொருஷமுள்ளவருமான நாரத
ரானவர் அங்குமஹரிஷிகளின்மங்களமானவழிவை லக்ஷ்மீதேவிக்குக்
கூறினார். உடனே, பிரகாசிக்கும்நேவலோகமான அபிராமஹரான பிர
ம்மதேவரிருக்குமிடத்தில் அம்ருகத்தைப் பொழிந்தது. தூந்தாபி
வாத்தியங்கள் அடிக்கப்பட்டாமலே சப்தித்தன. அப்படியே திக்குக்
களும் தெளிந்துவிளங்கின. சூந்திரனும் ருக்ஷக்குத்தக்கபடி பயிர்
களுக்கு மழைபெய்ந்ததான். ஒருவனும் கர்மவழியிலிருந்து சலிக்க
வில்லை. பூமியானது ரத்தினமுண்டாகும்பலண்டங்களை ஆபரணமாகக்
கொண்டதாயிற்று. தேவர்களுச்சூண்டானஜயத்தில் அழகானபெரிய
கோஷங்களுடன்கூடியவர்களும் நறகாரியங்களால் விளங்குகிறவர்
களும் பெரியமனமுள்ளவர்களுமானமனிதர்களும் புண்யசாலிகளுக்
குத்தக்க நலவழியில் நிலைபெற்று விளங்கினார்கள். மனிதர்களும்
தேவர்களும் கின்னர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஸம்பத்து
நிறைந்தவர்களும் நலமனமுள்ளவர்களுமாயிருந்தார்கள். ஒரு
பொழுதும் காற்றால்அலைக்கப்பட்ட மரத்திலிருந்தும் அகாலத்தில்
பூவும் விழுவதில்லை. கனிவிழுவதேது? பசுக்கள் பாலகொடுப்ப
வைகளும் இஷ்டப்படிசுரப்பவைகளுமாயிருந்தன. ஒருவனிடமும்
கிஞ்சொல உண்டாகவில்லை. எல்லாஇஷ்டங்களையும்அளிக்கதக்க
இந்திரன்முதலியதேவர்களால் லக்ஷ்மீதேவிக்குச் செய்யப்பட்ட இந்
தப்பூஜையைப் பிராம்மணஸதவிலிருந்துகொண்டு படிக்கிறவர்கள்
இஷ்டபூர்த்தியுடன் லக்ஷ்மியை அடைகிறார்கள். குருக்களிற சிறந்த
வனே! ஸம்பத்திற்கும் ஆபத்திற்கும் பெரியதுருஷ்டாந்தமாக உன்
னால்கேட்கப்பட்டதுமுழுதும் இப்பொழுது என்னால் சொல்லப்பட்
டது. பரீக்ஷைசெய்து நீ உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளத்தக்க
வனாகியாய். ஜனங்கள் ஞானேந்திரியங்களுக்கும் புலப்படாதநிலையி
லிருப்பவரும் தமக்குவ்ஷயமானஎல்லாவிடத்திலும் வாஸஞ்செய்கிற

வரும் பெரியபாவங்களை விலக்குகிறவருமான ஸ்ரீஹரியை மிகுதியாகத்தியானஞ்செய்து பூஜித்துப் பாவங்களை விலக்கிக்கொண்டவர்களாவார்கள். எப்பொழுதும் யமசியமங்களுடன் கூடியவர்களும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் உண்மையான ரூபத்தைப்பார்க்கிறவர்களும் தேவர்களின்வழியை அனுஸரித்து மோக்ஷமார்க்கத்திலுள்ளவர்களுமாயிருப்பவர்கள் உயர்ந்தபதவியை (முக்தியை) அடைகிறார்கள். அரசர்தலைவனே ! எப்பொழுதும் இவ்விதம் ஜபத்தையும் ஹோமத்தையும் பெரிதாகக்கொண்டவனும் ஸ்ரீவாஸுதேவரிடம் எப்பொழுதும் பக்தியுள்ளவனும் ஞானத்தையும் தயானத்தையும் மிகமுக்கியமாகக்கொண்டவனும் எப்பொழுதும் தானஞ்செய்வதிலும் தீராக முள்ளவனுமாக நீ பிரஜைகளைப்பரிபாலனஞ்செய். நீ எப்பொழுதும் ஸ்ரீவாஸுதேவரிடம் பறையுதலுள்ளவனாயிருந்துகொண்டு ஞானத்தையும் தயானத்தையும் முக்கியமாகக்கொண்டவர்களை விசேஷமாகப் பூஜைபண்ணு ; எப்பொழுதும் ஆராதித்துவா” என்றுசொன்னார்

இருநூற்றுமுப்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பிரம்மஜ்ஞானிகளின் லக்ஷணத்திப்பற்றித் தேவலக்ஷணம்

ஜைக்ஷேஷ்யருக்கும் ஸம்பாஷணையும் பார்வதிபர

மேஸ்வரர் ஜைக்ஷேஷ்ய தரப் பரிசுஷித்தும்.)

யுதிஷ்டிரர், “பிரகிருதியைக்காட்டிலும்மேலானதும் நிலையுள்ளதுமான ப்ரம்மத்தின்பதம் எது ? அதை எவ்விதஇயற்கையும் எவ்விதநடக்கையும் எவ்விதவித்தையும் எவ்விதபராக்கிரமமுமுள்ளவன் அடைவான் ?” என்றுகேட்க, பிஷ்டமர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“மோக்ஷதர்மங்களிலிலையுள்ளவனும் லகுவானஆகாரமுள்ளவனும் இந்திரியங்களைவென்றவனுமாயிருப்பவன் பிரகிருதியைவிடமேலானதும் என்றும்அழியாததுமான அநந்தப்ரம்மத்தின்ஸ்தானத்தை அடைகிறான். ஒ ! பாரத ! இவ்விஷயத்திலும் ஜைக்ஷேஷ்யருக்கும் அஸிகருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணையான பழைய இவ்விதிஹாஸத்தை உதாசரிக்கிறார்கள். அரசரிற்சிறந்தவனே ! மஹாதேவருக்கும் தேவிக்கும்நடுவில்நடந்ததும் பாவங்களைவிலக்குவதும் ஞானத்தைக்கொடுப்பதுமான இவ்விதிஹாஸத்தை உள்ளபடி கேள். அஸிதரென்னும்தேவலர் பெரியபுத்தியுள்ளவரும் தர்மசாஸ்திரங்களை நன்குஅறிந்

தவரும் கோபமில்லாதவரும் ஸந்தோஷமில்லா கவருமான ஜைகீஷ்வ யரைக்கண்டு, 'நீர் துதிக்கப்பட்டாலும் ஸந்தோஷப்படுகிறதில்லை ; நிந்திக்கப்பட்டாலும் கோபிக்கிறதில்லை. உம்முடைய அறிவுஎன்ன ? இது எங்கிருந்துகிடைத்தது ? உம்முடைய அங்கவழிவழி முக்கிய மானிடம் எது?' என்றுகேட்டார். இவ்விதம் அங்கஜைகீஷ்வர் கேட்கப்பட்டவரும் பெரியதவமுள்ளவருமான அங்கஜைகீஷ்வர் அந்தத்தேவலரைநோக்கி ஸந்தோஷமில்லாததும் பொருள்நிறைந்தபத முள்ளதும் பரிசுத்தமுமான பெரியவசனத்தைச் சொல்லுகிறதொடங் கினார். 'ஓ ! பிரம்மமணரே ! என்னிடம்கேட்கிறதும் புண்யமான கர் மங்களைச்செய்பவர்களுக்குரியகதியும் பெரியநிலையும் சாங்கியுமான அதை நான் உமக்கு உபதேசிக்கிறேன். தேவலரே ! நிந்திப்பவர்க ளிடத்திலும் கொண்டாடுகிறவர்களிடத்திலும் எப்பொழுதும் ஸமமா யிருந்துகொண்டு எவர்கள் அதை விலக்குகிறார்களோ அவர்களின் நடக்கையையும் புண்ணியத்தையும் சொல்லுகிறேன். அவர்கள் அஹிதமான செய்கையைச்சொன்னாலும் சொல்லுகிறவனைப்பற்றி யாதொன்றும் பேசமாட்டார்கள். நல்லபுத்தியுள்ளவர்கள் அடிப்ப வனையும் திருப்பி அடிக்க விரும்பமாட்டார்கள்; கிட்டாதபொருளைப் பற்றிச் சோகப்படமாட்டார்கள்; ஸமயத்தில் கிட்டியதைச்செய்வார் கள்; சென்றவைகளைப்பற்றியும் சோகப்படமாட்டார்கள்; அவைகளை நினைக்கவுமாட்டார்கள். தேவலரே ! சக்தியும்உறுதியான விரதமுமுள் ளவர்கள் பொருள்விரும்பத்தூன்வந்தபெரியோர்களுக்குத் தம்சக் திக்குத்தக்கபடி உபகாரஞ்செய்வார்கள். வித்தையில்முதிர்ச்சி அடைந் தவர்களும் கோபத்தைஜயித்தவர்களும் இந்திரியங்களைவென்றவர்க ளும் பிராஜ்ஞர்களில் பெரியவர்களுமாயிருப்பவர்கள் மனத்தாலும் செய்கையாலும் வாக்காலும் ஒருவனுக்கும் விரோதத்தைச் செய்ய மாட்டார்கள்; பொருமைபற்றவர்களாயிருந்துகொண்டு ஒருவரைஒரு வர் ஒருபொழுதும் துன்பஞ் செய்யமாட்டார்கள். தீரர்கள் பிறர்ஸம் பத்துக்களைக்கண்டு ஒருபொழுதும் தூபப்படமாட்டார்கள் ; பிறனைப் பற்றியநிந்தையையும் ஸதுதியையும் சிறிதும் பேசமாட்டார்கள் ; புக ழாலும் இகழாலும் ஒருபொழுதும் வேறுபடமாட்டார்கள். எவர் கள் எல்லாவிஷயத்திலும் அடங்கியவர்களும் எல்லாப்பிராணிகளின் ஹிதத்திலும் பிரியமுள்ளவர்களுமாயிருக்கிறார்களோ அவர்கள் ஒரு வனைப்பற்றியும் கோபிக்கவும் ஸந்தோஷிக்கவும் விரோதஞ்செய்யவு மாட்டார்கள். ஹ்ருதயக்ரந்தியென்னும் அஜ்ஞானத்தைவிலக்கிவிட்டு ஸுகமாக உலாவிக்கொண்டிருப்பார்கள். மற்றப்பிராணிகளுக்கும்

பந்துக்களாயிருக்கிற இவர்களுக்கு வேறுபந்துக்களில்லை. எவர்கள் ஒருவனுக்கும் விரோதிகளல்லரோ அவர்களுக்கு விரோதிகளுமில்லை. இவ்விதம் நடப்பதெனினிதர்கள் எப்பொழுதும் ஸுகமாக ஜீவிப்பார்கள். தர்மத்தை அனுஸரிக்கிறவர்கள் தர்மமறிந்தவர்களும் பிராம்மணர்களில் மிக உத்தமர்களுமானவர்கள். இந்தவழியிலிருந்து நழுவினவர்கள் ஸந்தேநாஷந்தையும் துக்கத்தையும் அடைவார்கள். அவ்வழியை அடைந்ததான் எவனைப்பற்றி எப்படி அஸூயைப்படுவேன்? நிந்திக்கப்பட்டாலும் கொண்டாடப்பட்டாலும் என்னகாரணத்திற்காக ஸந்தேநாஷப்படுவேன்? மனிதர்கள் எதைஎதை விரும்புகிறார்களோ விரும்புங்காரணத்தால் அதை அதை அடைகிறார்கள். நிந்தையாலும் ஸாதுதியாலும் குறைவும் வளர்ச்சியும் எனக்கு உண்டாவதில்லை. உண்மையை அறிந்தவன் அம்ருதத்தில்போல அவமானத்தில் மிக்கதருப்பது அடைவான். அறிவுள்ளவன் விஷத்தில்போல எப்பொழுதும் ஸம்மானத்தில் நடுக்கமடைவான். அவமதிக்கப்படுகிறவன் எல்லாப்பாவங்களிலிருந்தும்விடுபட்டு இவ்வுலகம்மேலுலகமிரண்டிலும் ஸுகமாய் உறங்குவான். எவன் அவமதிக்கிறவனோ அவன் (அதை) அறிவான். பரகதியைவிரும்புகிற அறிவுள்ள சிலஜனங்கள் இந்தவிரதத்தை அடைந்து ஸுகமாகச் செழிப்பார்கள். எல்லாவிஷயங்களிலுமிருந்தும் எல்லாஸங்கல்பங்களையும் அடக்கி இந்திரியங்களை வென்றவன் பிராகிருதியைவிடமேலானதும் அழிபாதகுமானபிரம்மபதத்தைப் பெறுவான். பரகதியை அடைந்த இவனுடையபதத்தைத் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் பிசாசர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அடையத்தக்கவர்களல்ல! என்று சொன்னார். அந்தஜைக்ஷவ்யமுனிவரின் இந்தவாசனத்தைக்கேட்ட தேவலர் எல்லாத்வந்துவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு அவருக்கு அடிமையானசிஷ்யரானார். அரசனே! எல்லா அறிவையுமடைந்தீர் அறிவுள்ளஜைக்ஷவ்யமுனிவருடைய முன்னடந்தவேறுவருந்தையையும் சுவனமாகக்கேள்.

எல்லாஉலகங்களுக்கும்மாஸவரும் எல்லாஉலகங்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிறவரும் ஐந்தபூதங்கள், சூரியன், சந்திரன், ஆத்மா என எட்டு மூர்த்திகளுள்ளவரும் உலகங்களைச்சரீரமாகக் கொண்டவரும் எட்டுஐஸ்வர்யங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும்விரும்பினவற்றையெல்லாம் அடைவதால் விளங்குகிறவருமாக அவரைக் கூறுகிறார்களோ, எவரை அடைந்தவர்களுக்குத் துன்பமும் சோகமும் பயமும் இல்லையோ ஸ்தாவராஜங்கமான இவ்வுலகம்இயற்கையாகவருடைய சக்தியோ ஸர்வரூபியான அந்தப்பரமேஸ்வரானவர் மேருமலையின்

வடகிழக்கில் எல்லாரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் சிந்தைக்குளட்டாததும் பரிசுத்தமும் எல்லாருதுக்களிலுமுள்ள புஷ்பங்களுடன் கூடியதும் மரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் எப்பொழுதும் திவ்யமான காற்றால் வீசப்பட்டதுமான ஒரிடத்தில்தென்று பலபூக்கூட்டங்களுடன் கூடியவரும் எல்லா தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமாகி விளைபாடிக்கொண்டிருந்தார். அவ்விடத்தில் வித்தியாதரர் கந்தர்வர் அப்ஸரஸ்கள் இவர்களின் கூட்டங்களும், திக்பாலர்களும் ஸமுத்திரங்களும் ஆறுகளும் மலைகளும் குளங்களும் ரிஷிகளும் வாலகிலியர்களும் யாகங்களும் ஸ்தோபங்களும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்களும் தேவரானபரமேஸ்வரரை உபாஸித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்விடத்தில் தேவர்களில் பெரியவரும் விருஷபக்கொடியுள்ளவரும் சந்திரன், ஸூரியன், அக்னி இவர்களைக்கண்ணாக்கொண்டவருமான ஸ்ரீருத்திரரானவர் உமாதேவியுடன் இருந்தார். இவ்விதம் அவ்விடத்திலிருப்பவரும் மேலானாஸ்வரருமான ருத்ரரைநோக்கிப் பூமிருபியும் காந்தியுள்ளவளுமான உமாதேவியானவள் வணக்கத்துடன் வினவலானாள். 'ஓ! பகவானே! பொருள் எது? பொருளின் சக்தி எது? நீர் இதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். பிரார்த்திக்கிறேன்' என்று கேட்டாள். அந்த உமாதேவி இவ்விதம்கேட்க, பூஜ்யரான அந்தப் பரமேஸ்வரர் சொல்லத்தொடங்கினார். 'நான் பொருள்; பொருளின் சக்தி நீ. நான் புஜிப்பவன். புஜிக்கத்தக்கவன் நான். பெரிய பாக்கியம்பெற்றவனே! நீ பிரகிருதி. நான் பரன். நான் விஷ்ணு. நான் பிரம்மா. நான் யஜ்ஞன். பெண்ணே! ஆகையால், நம்மிருவருக்கும் உண்மையில் வேற்றுமையில்லை. ஆகிலும், உனக்கு வேற்றுமையை அறிகிறேன். நீ என்னிடம் எதைக் கேட்கிறாய்?' என்று கேட்டார். பிறகு, இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட உமாதேவியானவள், 'இவ்விதமான உயர்ந்ததைச் சொல்லவேண்டும். ஓ! மஹாதேவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். உயர்ந்ததைச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டாள். அவர்களுக்கு நடுவிலிருப்பவரும் அறிவுள்ளவரும் முனிவறிற்பெரியவரும் வஸு-உருவமுள்ளவருமான ஜைகேஷ்வரரானவர் சிரித்துக்கொண்டு, 'பொருள்தான் உயர்ந்தது. அதைவிடவேறு சிறந்ததில்லை. வேருனசக்தியானது அந்தப்பொருளில் லயப்பட்டது. உருண்டையான பூமியும் அதிலும் பலவிசேஷத்துடன் விரிவடைந்திருக்கிறது' என்று கர்ஜித்துக்கொண்டு சொன்னார். அவ்வசனத்தைக்கேட்டு உமாதேவியானவள், 'யார் இவன்? இப்பொழுது என்னுடைய வசனத்தைத் தடுத்துப்பேசினான்' என்று கோபத்துடன் சங்க

ரிடம் கேட்டாள். அதைக்கேட்டவுடன் புத்தியுள்ளவரும் தேவக் கூட்டத்தினுள் அறிவுள்ளவரும் யோகத்தாலுண்டானஜ்ஞவ்யங்க ஞடன்கூடினவரும் முனிவரிற் பெரியவருமானஜைக்ஷவ்யர் அவ் விடத்திலிருந்து வெளிப்பட்டுத் தம் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றார். பிறகு, எல்லாப்பாவங்களையும் அபகரிப்பவரும் புஜ்யருமானசங்கரரானவர் உமாதேவியைநோக்கி நகைத்து, 'ஜைக்ஷவ்யனென்னும் பெரியமுனி வன் மிகவும் சாந்தமானபுத்தியுள்ளவன். ஜைக்ஷவ்யனென்று பிரஸித்திபெற்றபெரியமுனியானவன் என்னுடையபக்தனும் தோழ னும் சிஷ்யனுமாகிறான். அழகுள்ளவனே! அவன் சொல்லிவிட்டு வெளியிற் சென்றான்' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டபின் மிக்க கோபங்கொண்ட அந்த உமாதேவியானவள், 'அந்தமுனி செய்தது நியாயமன்று. ஓ! கேவலோ! நான் உம்மால் அவமதிக்கப்பட்டேன். முனியாலும் அவ்விதம் செய்யப்பட்டேன். தேவர்களுக்குத் தலைவரே! இடையிலவந்த அம்முனிவசனம் கேட்கப்படவில்லை. ஆகையால், அதனை அறிவிக்கவேண்டும்' என்றுகேட்டாள். பிசுதைத்தத்தரிக் கும்பகவான் ஸ்ரீமஹாதேவர் அதைக்கேட்டு, 'ஆசையற்றவனும் யோகியுமான அந்தமுனிவன் என்னை அடைந்து எப்பொழுதும் துவர் துவங்களிலிருந்து விலகியவனும் அறிவுள்ளவனும் ஒரேவிதமான இயற்கையுள்ளவனுமாயிருக்கிறான். ஓ! தேவியே! ஆசையால், அவனைப் பொறுக்கவேண்டும். அவன் உன்னாலும் ரக்ஷிக்கத்தக்கவன்' என்று சொன்னார். இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட அந்த உமாதேவியானவள், 'அந்தகளை அழித்தவரே! மஹாத்மாவான அந்தமுனியின் ஆசையற்ற தன்மையை நான் பார்க்கவிரும்புகிறேன்' என்று சொன்னாள். உலகங் களுக்குப்பதியும் தேவக்கூட்டங்களாலும் கந்தர்வக்கூட்டங்களாலும் துதிக்கப்படுகிறவரும் தேவருமான பரமேஸ்வரர் அவளைநோக்கி, 'அப் படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி விருஷபகதிலேறிக்கொண்டு பரி சுத்தமானபுத்தியுள்ளவரும் முனிவரிற் பெரியவருமான அந்தஜைக் ஷவ்யர் இருக்கிற இடத்திற்கு வேரமாகவந்தார். அப்பொழுது பெரிய புகழுள்ள அந்தமுனிவர் சரீரத்தையென்ற தூய்கொள்ளவேண்டி. இங் கும்அங்கும் கந்தைகளைத் தேடிக்கொண்டு ஸுரசரிக்கையில் ஸ்ரீமஹா தேவரைக்கண்டு எதிர்சென்று தங்கபடிபூஜித்தபின் திரும்பவும் முன்போலக் கந்தையை ஊசியாலும் நூலாலும் தைத்துக்கொண் டிருந்தார். பகவானுணசம்புவும் அவரைநோக்கி, 'முனியே! உன க்கு நான் எதைக்கொடுக்கவேண்டும்? ஜைக்ஷவ்ய! நீ விரும்புகிற எல்லாவற்றையும் என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்' என்று சொன்

ஞர். முனிசுளர்ச்சிறந்தஜைஷ்வயரும் தேவர்களின் தேவரானசம்பு வைப்பாராமலே, 'ஓ! வ்ருஷபக்கொடியுள்ளவரே! உம்மிடமிருந்து அடையப்படாததை நான் -பிணைன். நான் கிருதார்த்தனும் பரிபூர்ணனுமாயிருக்கிறேன். உமக்குக் காரியமிருந்தால போகலாம்' என்று சொன்னார். சங்கரரோ சிரித்துக்கொண்டு நிரும்பவும் அம்முனி வரைநோக்கி, 'வரத்தைப் பெறறுக்கொள். அவசியம் என்னிடமிருந்து வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். நிகஉத்தமமானவரத்தைக் கேள்' என்றுசொன்னார். ஜைசீஷ்வயரும் அந்தச்சங்கரரை நோக்கி, 'ஓ! மஹாதேவரே! ஊசியிலுள்ள நூலத்தொடர்ந்துசெல்லுகிறவனான என்வசனத்தையும் நீர்கேட்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார். பிறகு, சங்கரபகவானும் கௌரீதேவியைப்பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டு ஸந்தோஷமுள்ளவரும் எல்லாத் தேவர்களாலும்நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமாகித் தம்மிடம்போய்ச்சேர்ந்தார். அரசனே! நீ வினவியகாரணத்தால இக்கதை உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அந்த யோகிகள் துவந்துவங்களைவிட்டு விலகியவர்களும் நித்தியர்களும் எல்லாவிதத்தாலும் தாமே சக்திபெற்றவர்களுமாயிருப்பார்கள்" என்றுசொன்னார்.

இருமாற்றுமுப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதாமம். (தொடர்ச்சி.)

(நந்தனங்கள் உலகை வசப்படுத்துமென்றும் விஷயத்தில் நாரதர்பெருமையைப்பற்றி உக்ரஸேனனுக்கும் வாஸுதேவருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணையும், நாரதர் வாஸுதேவருக்கு உபாயங்கூறியதும்.)

யுதிஷ்டிரர், "எல்லாஉலகத்திற்கும்பிரியனும் எல்லாப்பிராணிகளாலும் கொண்டாடப்படுகிறவனும் எல்லாக்குணங்களுமுள்ளவனுமாகப் பூரியில் 'எந்தமனிதனிருக்கிறான்?' என்றுகேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"பரதர்களிறசிந்தவனே! இவ்விஷயத்தில் கேட்கும்உனக்கு நாரதரைப்பற்றி உக்ரஸேனனுக்கும் ஸ்ரீகேசவருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணையைச் சொல்லுகிறேன். உக்ரஸேனன், 'உலகமானது எவரைப் பற்றிச் சொல்லுவதில் பிரியப்படுகிறதோ அந்தநாரதர் நற்குணம் நிறைந்தவரென்றுநினைக்கிறேன். கேட்கும்எனக்கு அதைச் சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்டான். வாஸுதேவர் சொல்லத்தொடங்கி

னார். 'குசுரர்களுக்கு அதிபதியான அரசரே ! நான் அறிந்தமட்டில் சிறந்தநாரதரின்குணங்களைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். என்னிடமிருந்து கேளும். நன்னடக்கை இருக்கிறதென்ற காரணத்தால் அந்தநாரதருக்குத் தேகத்தைவிழ்த்ததக்க அகங்காரமில்லை. அவர் உறுதியானகல்வியும் நன்னடக்கையுமுள்ளவர் ; ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். உற்சாகமில்லாமையும் கோபமும் சபலத்தன்மையும் பயமும் நாரதரிடமில்லை. அவர் தாமஸஸ்வபாவமில்லாதவரும் சூரருமாண்வர். ஆகையால், அவர் எங்கும் நிச்சயம் பூஜிக்கப்படுகிறார். அவர் உபாலிக்கத்தக்கவர். சாமத்தாலோ அல்லது லோபத்தாலோ இவர்வாக்கில வித்தியாஸமுண்டாகிறதில்லை. ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். ஆதமவிர்த்தையின் உண்மையை அறிந்தவரும் பொறுமையுள்ளவரும் சக்தியுள்ளவரும் இந்திரியங்களை வென்றவரும் நேராயிருப்பவரும் உண்மையைப் பேசுகிறவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். தேஜஸாலும் கீர்த்தியாலும் புத்தியாலும் ஞானத்தாலும் வணக்கத்தாலும் பிறன்பாலும் தவத்தாலும் அவர் பெரியவர். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். நல்லஸ்வபாவமுள்ளவரும் ஸுகமாகப்படுபவரும் ஸுகமாகப்பூஜிப்பவரும் நல்ல அன்புள்ளவரும் பரிசுத்தரும் நல்லவார்த்தையுள்ளவரும் பொறுமை இல்லாதவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார் ; மிகவும் நன்மையைச் செய்கிறார். அவரிடத்தில் பாவமில்லை. அவர் பிறர்துன்பங்களில் பிரியப்படுகிறதில்லை. ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். வேதங்களில் ஓதப்படும் உபாக்யானங்களிலுள்ள பொருள்களைக் காணஞ்செய்கிறார். பொறுமையுள்ளவரும் அவமதிப்பில்லாதவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். ஸமநிலையிருப்பதால் எவ்விதத்திலும் நண்பனுமில்லை; பகைவனுமில்லை. மனத்திற்கு அனுகூலமாகப் பேசுகிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். பலகலவிகளுள்ளவரும் ஆச்சரியமானகதைகளுள்ளவரும் பண்டிதரும் சோம்பலில்லாதவரும் கள்ளத்தனமில்லாதவரும் தையன்மில்லாதவரும் கோபமில்லாதவரும் லோபமில்லாதவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். தனத்திலாவது வேறுபொருளிலாவது காமத்திலாவது அவருக்கு இதுவரையில் கலசமுண்டானதில்லை. தோஷங்கள் அவரிடம் நன்கு அறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். உறுதியான பக்தியுள்ளவரும் நிந்துக்கத்தகாத புத்தியுள்ளவரும் கல்வியுள்ளவரும் கொடுமைற்றவரும் அவிவேகமென்னும் தோஷமில்லாதவரு

மாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். பற்றத்தக்க எல்லாவற்றிலும் பறறுதலற்றவரும் பற்றுதலுள்ள புத்தியுள்ளவர் போலக்காணத்தக்கவரும் ஸந்தேகரில்லாதவரும் நன்கு பேசுகிற வருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். அவருடைய ஸமாதியானது பயனேவேண்டியன்றி, எந்தச்சமயத்திலும் தம்மைக்கொண்டாடிகிறதில்லை. பொருமையற்றவரும் இன்சொல் சொல்லுகிறவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். அவருக்கு அகங்காரத்தில் பறறுதலில்லை. புத்தியானது 'நன்னடக்கையில் உறுதிபெற்றிருக்கிறது. வேதத்தின் அர்த்தங்களைப் பகுத்தறிந்தவரும் யாகததை அறிந்தவரும் யோகத்தை அறிந்தவரும் கலியும் பக்தியுள்ளவரும் எப்பொழுதும் அறிவுள்ளவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். மூன்றுகுணங்களுள்ளவரும் குணங்களை அனுபவிப்பவரும் ஐந்தாயுஜஞ்சியுமான பரமாத்மாவை உள்பாடி அவர் அறிகிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். 1 உலகத்தின் பலவிதமானமனத்தையும் அவர் வெறுத்துக்கொள்ளாமல் பார்க்கிறார்; நட்புச்செய்யும்வந்தையில திறமையுள்ளவர். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். ஒருவிதமான சாஸ்திரத்திலும் குற்றம்பேசுகிறதில்லை. தம் நீதிபாடி ஜீவிக்கிறார். பழுதில்லாதகாலமுள்ளவரும் மனத்தை அடக்கினவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். ஸ்ரமப்பட்டவரும் ஞானப்பயிற்சியுள்ளவரும் ஸமாதியிலபோதுமென்றெண்ணாதவரும் விடாமுயற்சியுள்ளவரும் அஜாகாதையில்லாதவருமாயிருக்கிறார்; ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். பிறரால் நல்லகாரியத்தில் தூண்டப்பட்டால் செய்வதில் கூச்சமில்லாதவரும் அதில்ஸாரத்தையுள்ளவரும் பிறர்ஹஸ்யங்களைவெளியிடாதவருமாயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். அர்த்தலாபங்களில் ஸந்தோஷிப்பதில்லை. நஷ்டத்திலும் துக்கப்படுகிறதில்லை. உறுதியுள்ளதும் பறறுதலில்லாததுமான புத்தியுள்ளவராயிருக்கிறார். ஆகையால், எங்கும் பூஜிக்கப்படுகிறார். எல்லாக்குணங்களும் நிறைந்தவரும் ஸமர்த்தரும் பரிசுத்தரும் துன்பமில்லாதவரும் காலத்தை அறிந்தவரும் பிரியத்தை அறிந்தவருமான அந்த நாரதரையார் பிரியமாகக்கொள்ளமாட்டான்?' என்று சொன்னார்.

இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட உகாஸேனன் அந்தநாரதரை மிகவும் கொண்டாடிக்கொண்டு வீட்டிலிருந்து (வெளியில்) சென்றான். வாஸுதேவர் அவ்வந்தமே இரத்தினங்களால அலங்கரிக்கப்பட்ட

கட்டிலில் ஏகாந்தமாயிருந்தார். ஒரு மயம் பூஜ்யரான நாரதமகா முனிவர் அங்குவந்தார். ஸ்ரீஜனார்த்தர் அவரை முறைப்படி பூஜித்துப் பேசாமலிருந்தார். அந்த ஸ்ரீ பாஸுதேவர் வருத்தமுள்ளவர் போலிருப்பதைக்கண்டு, 'ஓ! சேவரே! ஜனார்த்தனரே! இது என்ன? இதுவரையில் இல்லாதமனவருத்தம் மக்கு இருக்கிறது. கோவிந்தரே! அதனை எனக்கு நீர் விவரமாகச் சொல்லவேண்டும்' என்ற வசனத்தைச் சொன்னார். ஸ்ரீ பாஸுதேவர் சொல்லத்தொடங்கினார். 'ஓ! நாரதரே! இப்பொழுது என்னுடைய முக்கியமான ஒரு விஷயத்தை நண்பனல்லாதவன் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கவனல்லன். பண்டிதனல்லாதவனல்லன் நட்பில்லாதபண்டிதனும் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கவரல்லன். நண்பரும் விதவானும் மனத்தைஜயிதவருமான நீரே கேட்கத்தக்கவர். மனத்திலுள்ள அக்கதையும் நீர்கேட்கத்தக்கவர். ஐயுள்ளவமன்றசொல்லுடன் நான் ஞாநிகளுக்கு அடிமை செய்துகொண்டிருக்கிறேன். ஞாநிகளும் ஸம்பந்திகளும் பந்துக்களும் எப்பொழுதும் கோபங்கொண்டு (என்னைப்) பகைக்கிறார்கள். ஆகிலும், தேவலோகத்திலுள்ளபோகங்கள் அவர்களுக்கு வெவ்வேறாக என்னால் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விதமிருந்தும் என்னையும் ஒருவா மற்றொருவரையும் பகைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்றுசொன்னார். நாரதர், 'இரும்பல்லாதஆயுதத்தால் தடவித்துடைத்து இவர்களின்நாவை எடுத்துங்ம். அதன்பிறகு, பேசமாட்டார்கள்' என்றுசொன்னார். பகவான், 'சிறந்தமுனிவர்களிலுத்தமரே! இவர்களின்நாவை அறுக்கத்தக்க இரும்பல்லாத ஆயுதத்தை எப்படி அடைவேன்? அதனை எனக்கு உளப்படி சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார். நாரதர், 'பசு, பொன், ஆடைகள், சததினமுதலியதனத்தை விசேஷமாக இவர்களின்வாயிலபோடும். இது இரும்பல்லாத ஆயுதமாகும். ¹ஸுஹ்ருத்துக்கள், ஸம்பந்திகள், ²மத்திரர்கள், குருக்கள், ஸ்வஜனங்கள் இவர்களுக்கு இது ஆயுதமென்று சொல்லப்படுகிறது. அவவாயுதத்தால் திரும்பவும் திரும்பவும் அறுக்கவேண்டும். இவர்களுக்கு உம்முடையபொருள்களை அளிப்பதும் நன்மொழிகளும் சிறந்தனவாகும். உம்மைஸமாததென்று தெரிந்துகொண்டு அநதமனிதர்களும் மிகமெச்சுவாகள்' என்றுசொன்னார். பிறகு, நாரதமுனிவரின்வசனத்தால் ஏவப்பட்டவரும் பெரியத்தேஜஸுள்ளவருமான பகவான் சிரித்து, முனிவரிற் பெரியவரான நாரதரை மிகவும் பூஜித்து அவ்விதமே செய்தார். முனிவர்களிலமிகப்பூஜ்யரும் பரமமரிஷியுமான நாரதரானவர் இவ்

விதமானபிரபாவமுள்ளவர். அரசர்களிற்சிற்றக்கவனே ! நீ என்னிடம் கேட்டது சொல்லப்பட்டது. எல்லாக்கர்மங்களுச் சும்நன்மையான விஷயத்தில்துமுயற்சியுள்ளவர்களும்கு ண்மையான கர்மத்தைநிகப்பெரிதாகக்கொண்டவர்களும் ஞான கதியும்விசேஷஞானத்திலும்ஸமர்த்தர்களுமாயிருப்பவர்கள் உலகத்திற்குப் பிரியமானநிலையை அடைவார்கள்” என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றுமுப்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர்உலகத்தின்உத்பத்திமதலியபற்றைச் சுகரக்துச்சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ ! கௌரவரே ! எல்லாப்பிராணிகளின்உற்பத்திக்கும் லயத்துக்கும் காரணமாயிருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். தியானம் கர்மம் காலம் ஒவ்வொருயுகத்திலுமுள்ள ஆயுள் உலகத்தின்தத்வம் பிராணிகளின்ஸம்பத்து ஆபத்து ஆகிய இவைகளை முழுமையும் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். இந்த உற்பத்தியும் முடிவும் எதிலிருந்து நடைபெறுகின்றன? ¹ஸாதுக்களிறுகிறந்தவரே ! இப்பொழுது எங்கள்விஷயத்தில் உமக்கு அனுக்ரகபுத்திருக்குமானால் இதை உம்மிடத்தில் கேட்கிறேன். இதை நீர் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். முதலில் சொல்லப்பட்டதும் உத்தமமுமானப்ருகுளின்வசனத்தையும்பிறகு பிரம்மரிஷியானபரத்வாஜரின்வசனத்தையும் கேட்டு என்னுடையபுத்தியானது சிறந்ததும் உயர்ந்ததர்மத்தைப்பற்றியதும் உத்தமமான நிலையிலிருப்பது மாயிற்று. ஆகையால், திரும்பவும் கேட்கிறேன். அதனை நீர் சொல்ல வேண்டும்” என்றுகேட்க, பிஷ்மர் சொல்லலானார்.

“பூஜ்யரானஸ்யாஸர் தம்புத்ரர்கேட்டபொழுதுதொன்னஅந்தப் பழையஇதிஹாஸத்தை இவ்விஷயத்தில நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். வ்யாஸரின்புத்ரரானசுகரானவர் அங்கங்களுடனும் உபநிஷத்துக்களுடனும் எல்லாவேதங்களையும்அத்யயனஞ்செய்தபின் தர்மங்களின் ஸைக்ஷமத்தைத்தெரிந்து மோக்ஷநிஷ்டைக்குரிய கர்மத்தைத்தேடிக்கொண்டு அறம்பொருள்களைப்பற்றிய ஸந்தேகங்களைஅறுத்தவரான கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்னும் வ்யாஸரிடம் சென்று ஸந்தேகமுள்ள இவ்விஷயத்தைக் கேட்கத்தொடங்கினார்.

1 அதிகபாடமான ஒருஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

‘காலத்தின் அறிவில்நிர்சயமுள்ளவரும்¹ பூதக்கூட்டங்களைப் படைத்த வருமானாஸ்வரையும் பிரம்மணன்செய்யத்தக்கதையும் குறித்து நீர்சொல்லவேண்டும்’ என்றுகேட்டார். சென்றதையும் வருவதையும் அறிந்தவரும் யாவற்றையும் அறிந்தவரும் எல்லாத்தர்மங்களையும் அறிந்தவரும் பிநாவுமான வ்யாஸர், கேட்பவரும் புத்ரருமான அந்தச் சுகருத்ருர் சொல்லத்தொடங்கினார். ‘அருமைப்புதல்வனே! நீ கேட்கிறதை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன். கவனமாகக் கேள். முதலில் காரியமென்றும் பிறகு காரணமென்றும் அல்லது முதலில் காரணமென்றும் பிறகு காரியமென்றும் இரண்டிவிதமாக அறியப்படுவதும் மறைக்கப்பட்டதுமான இவ்வுலகமானது விசாரித்தால் ஸத்யமும் மிகவும்மங்களமுமான பிரம்மமென்று அறிவிக்கப்படுகிறது. அதனை அறிவுள்ளவர்கள் அறிகிறார்கள். ஆகிகாலத்தில் தேஜோருபியும் உற்பத்தியில்லாததும் உலகங்களுக்குக்காரணமும் ஆச்சரியமுமான பிரம்மமே இருந்தது. ஆதிபிவிருக்கும் காரணத்தாலேயே அதை அறிந்தவர்கள் ப்ரதானமென்றுகூறுகிறார்கள். மூன்றுகுணங்களுள்ளதும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடையதுமான அந்தமஹாமாயையைப் ப்ரக்ருதி என்றறிவிக்கிறார்கள். இவ்விதமான அந்தப்ரம்மமானது ஆதியும் முடிவுமில்லாததும் காணப்படாததும் விகாரமில்லாததும் ஸ்திரமானதும் ஊகிக்கத்தகாததும் அறியத்தகாததும் காரியங்களுக்குக்காரணமுமாக முதலில் இருந்தது. அதுதான் மூன்றுகுணங்களையும் உருவமாகக்கொண்டதும் மூன்றுகாலங்களிலும் ஸபக்ஷமமுமான பிரதானமென்று சொல்லப்படுகிறது. நன்குசேர்ந்தமாயையின் குணத்துடன்கூடியதும் தன்னிலையிலிருப்பதும்வ்யாபகமுமான அந்தப்ரம்மமானது தன்னிச்சையால் மாறுதலடைந்தது. மூன்றுசக்திகளை உருவமாகக்கொண்டதும் காரணரூபியும் எப்பொழுதும் ஞானரூபியான பரமாத்மாவென்னும் அதிஷ்டானத்துடன்கூடியதும் ஸ்வாதந்திரியமில்லாததும் ஸ்வபாவமென்னும் பெயரை அடைந்ததும் மோகஉருவத்தைத்தரிப்பதுமான அந்தப்ரம்மத்தின்பிரகிருதியானது பலவிதமான ஜீவனுடையபோகத்திற்கும்வேண்டி வெளிவந்தது. மனமானது ஸந்திதிமாத்திரத்தால் மணத்தைதருகும்இந்திரியத்தைச் சலிக்கச்செய்வதற்குக் காரணமாயிருப்பதுபோலப் பரத்திலும் பரரான பரமாத்மாவானவர் யாவற்றுக்கும் காரணரென்று கூறப்படுகிறார். அவர் அந்தப்பிரதானத்தைஉண்டிபண்ணி அதிற்புகுந்து அத

1. அதிகபாடரான இரண்டரை ஸ்ரீலோகங்கள் பொருந்தாமையால் விடப்

ஐள்ளிருந்துகொண்டு அதைச் சலிக்கச்செய்தார். பிரதானமென்ற தவத்திலிருந்து ஸாத்விகராஜஸ்தாமஸமென்னும் மூன்றுவிதமான மஹத்தானது உண்டாயிற்று. அது பெரிதாயிருப்பதால் மஹத் என்றுசொல்லப்படுகிறது. உண்டானமகத்தகவமானது காலஉருவத்தால் மறைக்கப்பட்டுப் பாதானதவத்தை நன்றிய்மறைத்திக் கொண்டது. அக்காலமானது பரமாத்மாவின் அம்சமாகும். அது புருஷனென்றும் அளவிடக்கூடாது உருவமுள்ளதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. பிரதானத்திலிருந்துஉண்டான இந்தமஹத்தானதுமூன்று குணங்களுள்ளகென்று வேதம் உபதேசிக்கிறது. அந்தமஹத்தத்வத்திலிருந்து ஸாத்விகராஜஸ்தாமஸமென்னும் மூன்றுஉருவமுள்ளதும் மூன்றுவேற்றுமையுள்ளதமான இந்த அகங்காரமானது உண்டாயிற்று. தாமஸமான இந்த அகங்காரமானது பூதாதியென்று பெயருள்ளதாகிறது. பூதங்களுக்கு ஆறியாயிருப்பதால் தாமஸ அகங்காரமானது பூதாதியென்று சொல்லப்படுகிறது. பிறகு, அந்தப் பூதாதியானது வேற்றுமையை அடைந்து சப்ததன்மாத்திரத்தை உண்டிபண்ணிற்று. அந்தத்தன்மாத்திரையானது சப்தத்தைஉருவமாகக்கொண்ட ஆகாயத்தை உண்டிபண்ணிற்று. சப்தலக்ஷணமான ஆகாசமானது சப்ததன்மாத்திரத்தை மறைத்தது. அந்த ஆகாயத்தால் நன்றாகச் சலிக்கச்செய்யப்படும் சப்தமானது ஸ்பர்சதன்மாத்திரத்தை உண்டிபண்ணிற்று. ஸுக்ஷ்மசப்தமுள்ள அவ்வாகாசமானது ஸ்பர்சதன்மாத்திரையையே மறைத்தது. அவ்வாகாசத்தால் சலிக்கும்படி செய்யப்பட்ட ஸ்பர்சமானது வாயுவை உண்டிபண்ணிற்று. ஸ்பர்சரூபமுள்ளவாயுவானது அப்பொழுது ரூபதன்மாத்திரத்தை உண்டிபண்ணி அதை மறைத்தது. அந்த ஸ்பர்சத்தால் நன்கு சலிக்கச்செய்யப்பட்டரூபமானது அக்னியை உண்டிபண்ணிற்று. பிறகு, ஸுக்ஷ்மமானரூபமானது அக்னியை உண்டிபண்ணி நன்குமறைத்தது. அந்தரூபத்தால் நன்கு சலிக்கச்செய்யப்பட்ட அக்னியானது ரஸதன்மாத்திரத்தை உண்டிபண்ணிற்று. ஸுக்ஷ்மரூபத்தை அடைந்த அக்னியானது ரஸதன்மாத்திரத்தை மறைத்தது. அந்த அக்னியால் நன்கு சலிக்கச்செய்யப்படும் ரஸமானது ஜலத்தைஉண்டிபண்ணிற்று. ஸுக்ஷ்மமான ரஸமானது திரும்பவும் அந்த ஜலத்தை நன்கு மறைத்தது. அந்த ரஸத்தால் நன்குசலிக்கச்செய்யப்படும்ஜலமானது கந்ததன்மாத்திரையையே உண்டிபண்ணிற்று. அந்தஜலமானது பிறகு ஸுக்ஷ்மமானகந்தத்தை மறைத்தது. அந்த ஜலத்தால் நன்றாகச் சலிக்கச்செய்யப்படும் கந்தமானது கடினத்தன்மையை

உண்மையென்று. ஸ்ரீகிருஷ்ணமாமனங்கருவியிருந்து உண்டான அந்தக் கடினத்தன்மையிலிருந்து பூமி உண்டாயிற்று. இது முழுதுமே ஜலஉருவமுள்ளதுதான். ஜலம்திரும்பவும் கடினத்தன்மையை அடைந்தது. பிறகு, பூமிமுதலிய இந்தப் புதுங்கருண்டாயினவென்று வேதஞ்சொல்லுகிறது. இந்தப்புதுங்கருண்டைய சரீரம் அன்னமென்றே அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள். அந்தப் புதுங்களிலுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணமாகங்கள் தன்மாக்குரைகளென்று சொல்லப்படுகின்றன. தேஜோரூபமானபததுஇந்திரியங்களைக் காரியத்தன்மையை அடைந்ததேவர்களென்று சொல்லுகிறார்கள். மனமானது இவைகளில் பதினேராவதாகும். இவ்விதம் விகாரத்தன்மையை அடைந்த (இந்திரியங்களாகிற) தேவர்கள் சொல்லப்படுகிறார்கள். பல்வேறுமையுடனிருக்கும் காலமானது அந்தஇந்திரியங்களுக்கு மாறுபட்டைச்செய்யக் காரணமாகிறது. பூதுங்களுக்கு ஆதமாவான பரமாதமாவானவர் குணங்களின் வேறுமையுள்ளவராயிருக்கிறார். அவர் ஒருவராயிருந்தும் மூன்றுவிதமான வேறுமையுள்ளவராகிப் பலவிதமான காரியங்களைச் செய்கிறார். பிரம்மவாயிருந்து பிராணிகளைப் படைக்கிறார். அழிவற்ற நாராயணராயிருந்து பரிபாலிக்கிறார். உலகங்களை உருவமாகக்கொண்டருத்ரரூபியாகி ஸம்ஹரிக்கிறார். காரியங்களில் ஸாமந்தியுமுள்ள இவர் காலமாகிறார். ஸர்வரூபியான காலமும், சிந்தைக்குள் ட்டாததும் மூன்று குணங்களை உருவமாகக்கொண்டதும் ஸனாதனமுமாயிருக்கிறது. இது இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதது. இது சிந்தைக்கு ட்டாதது. இது வெவ்வேறுலக்ஷணமுள்ளதாயிருக்கிறது. வேறுமையிலலாததாகக் கேட்கப்படும் இவ்வுலகம் காலரூபத்தால் வேறுமையுள்ளதாகிறது. ஆதியுமந்தமுமில்லாததும் உற்பத்தியிலலாததும் நிவரமும் ஸ்ரீகிருஷ்ணமும் கிழத்தனமில்லாததும் உறுதியுள்ளதும் உளவறிக்கமுடியாததும் அறியக்கூடாததுமான பிரம்மமானது முதலிலிருந்தது. பதினேந்துகும் ஷங்குள் ஒருகாஷ்டையாகும். முப்பதுகாஷ்டைகளை ஒருகலையென்று கணக்கிடவேண்டும். முப்பதுகலைகளும் ஒருகலையில் பதில் ஒருபாகமும் கொண்டது ஒருமுகூர்த்தமாகும். முப்பதுமுகூர்த்தங்கொண்டது ஒருபகலும் இரவுமாகுமென்று முனிகளால் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. முப்பது இரவுபகல் ஒருமாஸமென்று கூறப்படும். பன்னிரண்டு மாதங்கொண்டது ஒரு வருஷம். தக்ஷணயனம் உத்தராயணம் என்ற இரண்டு சேர்ந்து ஒரு வருஷமென்று கணக்கிற்றவர்கள் கூறுகிறார்கள். மானிட உலகத்திற்குரிய இரவுபகல்களை ஸூரியன்

பகுத்துக்கொடுக்கிறான். இரவானது உறக்கத்திற்காகவும் பகலானது வேலைகளைச் செய்வதற்காகவும் வருகின்றன. ஒருமாதமானது பித்ருக்களுக்குரிய இரவும் பகலுமாகும். அவைகளின் பிரிவுகளை, சுக்லபக்ஷமானதுவேலைகளைச்செய்கிறதற்குரியபகலும்கிருஷ்ணபக்ஷமானது உறங்குவதற்குரியஇரவுமென்று அறியவேண்டும். ஒருவருஷமானது தேவர்களுக்குரிய இரவும் பகலுமாகும் அவைகளின் பிரிவோ, உத்தராயணம்பகலும் தக்ஷிணாயணம் இரவுமாகும். முதலில் தேவலோகத்துக்குரிய இரவுபகல்களாலுண்டாகும் வருஷத்தின்முடிவின் கணக்கைக்கொண்டுபிரம்மதேவருக்குரிய இரவுபகல்களைச் சொல்லுகிறேன். கிருத்யுகம் திரேதாயுகம் துவாபரயுகம்கலியுகம் இவைகளிலுள்ள தேவர்களின்வாஷங்களை முறையே கூறுகிறேன். கிருத்யுகமானது நாலாபிரம்வருஷங்களுண்டு கூறுகிறார்கள். அந்த்யுகத்தின் ¹ ஸந்தியாகாலம் நானூறுவருஷங்களும் அப்படியே ² ஸந்தியாம்சம் நானூறுவருஷங்களுமாகும். அதைவிடவேறானமூன்றுயுகங்களிலும் அவைகளின்ஸந்தியைகளிலும் ஸந்தியாம்சங்களிலும் ஒவ்வொன்று குறையக் கூறியஆயிரம்வருஷங்களும் நூறுவருஷங்களுமாகும். இந்த யுகங்கள் அழிவற்றவையும் ஸனாதனமுமான உலகங்களைத் தரிக்கின்றன. அப்பா! அழிவற்றசாஸ்வதபிரம்மரூபமான இது பிரம்மத்தை அறிந்தவர்களுக்குத் தெரியும். நான்குஅம்சங்களுடன்கூடியதும் பூணமுமானதர்மமும் ஸதயமும் கிருத்யுகத்திலிருக்கின்றன. அந்த யுகத்தில அதர்மத்துடன்நடைபெறுவதொன்றுமில்லை. வேறுயுகங்களில் தர்மமானது முறையே ஒவ்வொருபாகமாகக் குறைவடைகிறதென்று வேதத்தால் வெளியாகிறது. ஸதயமும் செளசமும் ஆயுளும் தர்மமும் ஒவ்வொருபாகமாகக் குறைவடைகின்றன. திருட்டி, பொய், வஞ்சகம்இவைகளால் அதர்மமும் மேலிடுகிறது. கிருத்யுகத்திலிருப்பவர்கள் நோயற்றவர்களும் இஷ்டமானபொருள்களின் விதநியைலலாம்பெற்றவர்களும் நானூறுவருஷங்கள்ஜீவிப்பவர்களுமாயிருந்தார்கள். திரேதாயுகத்தில் இவர்களின்ஆயுள் ஒருபாகம் குறைவடைகிறது. யுகந்தோறும் வேதவாதங்களும் இவ்வுலகில குறைவடைகின்றனவென்று எங்களுக்குக் கேள்வி. ஆயுளும் அனுக்ரகசக்திகளும் வேதத்திற்குரியபயனும் குறைவடைகின்றன. கிருத்யுகத்தில தர்மங்கள்வேறு. சக்திக்குத்தக்கபடி செய்யப்படுவது போன்றதாமங்கள் திரேதாயுகத்திலும் துவாபரயுகத்திலும் கலியுகத்

¹ யுகத்துக்கு முன்னுள்ளகாலம்.

² யுகத்துக்குப் பின்னுள்ளகாலம்.

திலும் வெவ்வேறாக இருக்கின்றன. கிருதயுகத்தில் தவம் பெரிதாகும். திரேதையில் ஸத்யம் உத்தமமாகும். துவாபாயுகத்தில் யாகத்தையே சொல்லுகிறார்கள். கலியில் தானமே சிறந்தது. துவனிதம் யுகங்களின் கணக்குப்பன்னிராயிரம் வருஷங்களென்று கவிசன் அறிவிக்கிறார்கள். அந்தயுகங்கள் ஆயிரந்தடவை சுற்றினாலு அது பிரம்மதேவருக்குரிய ஒருபகலென்று சொல்லப்படுகிறது. பிரம்மதேவரின் ராதரியும் அதே கணக்குள்ளதாகும், ஈசரான அந்தபரம்மதேவர் இரவின் தொடக்கத்தில் உலகத்தைத் தம்மிடம் லயிக்கும்படிசெய்து உறங்கியபின் இரவின்முடிவில் விழித்துக்கொள்ளுகிறார். ஆயிரம் யுகங்களின் முடிவைப் பிரம்மதேவரின் பகலென்றும் ஆயிரம் யுகங்களின் முடிவையே இரவென்றும் இரவுபகல்களை அறிந்தஜனங்கள் அறிவிக்கிறார்கள். விழித்துக்கொண்ட பிரம்மதேவர் இரவுசென்றதும் அழிந்தமஹத் தத்துவத்தைப் படைக்கிறார். அதிலிருந்து ஸகாலஉருவமுள்ளமன முண்டாகிறது. மனமானது படைக்கவேண்டிமென்ற விருப்பத்தால் ஏவப்பட்டுப் படைப்பைச் செய்கிறது. அதிலிருந்து ஆகாயமுண்டாகிறது. ஆகாயத்தின்குணம் சப்தமென்று சொல்லப்படுகிறது; வேற்றுமையை அடைந்த ஆகாயத்திலிருந்து எல்லாக்கந்தவகளையும் கொணர்வதும் பரிசுத்தமும் பலமுள்ளதமான வாயு உண்டாகிறது. அந்த வாயுயின் குணம் ஸப்சமென்று சொல்லப்படுகிறது. வேற்றுமையை அடைந்த வாயுயினிடமிருந்தும் பிரகாசமுள்ளதும்பரிசுத்தமும் அமுகுள்ளதமான அக்கினி உண்டாகிறது. அதன் குணம் ரூபமென்று சொல்லப்படுகிறது. விகாரப்பட்ட அக்னியிடமிருந்தும் ரஸமுள்ள ஜலமுண்டாகிறது. ஜலத்திலிருந்து கந்தமென்னும் குணத்தைத்தரிக்கும் பூமி உண்டாகிறது. இவ்வந்தம் முதலான பூதங்களின் உறபத்தி சொல்லப்படுகிறது. ¹ முதலாவது பூதத்தின்குணங்கள் மேன்மலானபூதத்தை அடைகின்றன. அவைகளுள் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள குணங்களைத்தாம் அதனதன்காரியத்தை அடையுமென்று சொல்லப்படுகின்றன. சிலர் அறியாமையால் மணத்தை (ஜலத்திலு)கண்டு ஜலத்திலிருப்பதாகக் கூறுவார்களாயினும் அதைப் பூமியில்மட்டுமிருப்பதாகவும் அதிலிருந்து ஜலத்தையும் வாயுவையும் அடைந்திருப்பதாகவும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஏழுவிதமான உருவமுள்ளவைகளும் வெவ்வேறாகப் பலவிதவீரியங்களுள்ளவைகளுமான ² இவைகள் முழுமையும் ஒன்றுசேராமலபிராணி

¹ அதிகபாடமான ஏழுமலோகங்கள் கூறியது கூறலால் விடப்பட்டன.

² மஹத அஹங்காரம் ஐந்துபூதங்கள்.

களைப் படைக்கத்திறமையுள்ளவைகளாகவினிலை. பெரியஉருவமுள்ள அவைகள் சேர்ந்து ஒன்றோடொன்று கலந்து சரீரநிலையை அடைந்தன. அதனால், (ஆக்மா) புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறான். சரீரத்தை அடைந்தகாரணத்தால் சரீரியாகிறான். ¹புருஷனும் சமுமுள்ள ஸலிக்ஷமசரீரமானது பூர்த்தியுள்ளதாயிருக்கிறது. கர்மங்களுடன் மஹாபூதங்களும் அதை அடைகின்றன. ஆதிசரீரகாவாயிருப்பவர் எல்லாப் பூதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு தவஞ்செய்யவேண்டி அந்தமஹாபூதத்தைப் படைக்கிறார். அவரையே ஸருஷ்டிகர்க்கு உண்டுசொல்லுகிறார்கள். ² அவரே பிராணிகளை உண்டிபண்ணுகிறார். அவரே பரமபுருஷர். பிறப்பிலலாத பிரம்மதேவர், தேவர்களும் ரிஷிகளும் பித்ருக்களும் ³மானிடர்களும் மற உலகங்களும் நஞ்சுகளும் கடல்களும் திக்குக்களும் மலைகளும் மரங்களும் மானிடர்களும் கின்னரர்களும் ராசஷஸர்களும் பசுக்களும் பசுஷிகளும் மிருகங்களும் பாம்புகளுமாகிய அழிவிலலாதனவும் அழிவுள்ளனவுமான ஸதாவரஜங்கமங்களிரண்டையும் உண்டிபண்ணுகிறார். அவர்களுள் எவர்கள் எந்தக் கர்மங்களை முன்ஸருஷ்டியில் அடைந்திருந்தார்களோ திரும்பவும் திரும்பவும் ஸருஷ்டிககப்பபிம் அவர்கள் அந்தக் கர்மங்களை அடையும்படி செய்யப்படுகிறார்கள். அந்த அந்தவாஸனையுள்ளவர்களாயிருந்துகொண்டு ஹிம்ஸை, அஹிம்ஸை, மென்மை, கொடுமை, தர்மம், அதர்மம், ஸத்யம், பொய்துவைகளை அடைகிறார்கள். ஆகையால், அது அவர்களுக்குப் பிரியமாகிறது. மஹாபூதங்களிலும் இந்திரியங்களுக்குரிய விஷயங்களிலும் சரீரங்களிலுமுள்ள வேற்றுமையையும் பூதங்களுக்குரிய உபயோகத்தையும் பிரம்மதேவரே படைக்கிறார். கர்மத்தை அறிந்தசிலர் மனிதமுயற்சியென்றும் வேறுசிலர் தெய்வமென்றும் பூதங்களைச் சிந்திப்பவர்கள் இயற்கையென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ⁴ பெளருஷமென்னும் கர்மமும் தெய்வமும் இயற்கையும் பயனைக்கொடுப்பதில் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்றன. இம்முன்றும் வெவ்வேறாயிருப்பவையல்ல. இவைகளுக்கு எவ்விதத்திலும் பிரிதலில்லை. இவ்விதம் இரதக்கர்மமும் தெய்வமும் பூதங்களின் இயற்கையும் இவவுலகத்தை உண்டிபண்ணுகின்றன. கர்மதத்துவிருப்

¹ ஞானேந்திரியம் ஐந்தது, காமேந்திரியம் ஐந்தது, பிராணன்களஐந்தது, மனம் ஒன்று.

² 'அவரே சரீரத்தில பிரவேசிக்கிறார்' என்பது பழைய உரை.

³ இது இரண்டிருதை வருகிறது. மலுக்களென்றும் கொள்ளலாம்.

⁴ 'முயற்சியும் தெய்வமும் இயற்கையைச் சாராது பலன்கொடுப்பவை' என்பது பழைய உரை.

பவர்கள் சந்தேகிக்கத்தக்கபடியே சொல்லுவார்கள். ஸத்வகுணத்தி லிருக்கும்ஞானிகள் எங்கும்ஒன்றானபிரம்மத்தைக் காரணமாகக்கண் டிருக்கிறார்கள். அந்தப்ரம்மஜ்ஞானத்தால பிரானிகளுக்கு மோக்ஷ முண்டாகும். அந்தப்ரம்மஜ்ஞானத்திற்குச் சமமும் தமமும் ஸாதக மாகும். மனத்தால்என்றபுகிற போகங்களைப்பெல்லாம் அந்தப்பிரம்ம ஜ்ஞானத்தால் அடைவான். உலகங்களை உண்டிபண்ணுகிறப்ரம்மத தைத் தவத்தால் அடைவான். பிரம்மததன்மைபெற்றமனிதன் எல லாப்பிரானிகளுக்கும் ராசனுகிறான். ரிஷிகள் தவத்தால் இரவும்பக லும் வேதங்களைக் கற்றார்கள். ஆறியும் அந்தமுடிலலாததும் நித் தியமுமான வேதவாக்கானது பிரம்மதேவரால் வெளியிடப்பட்டது. ரிஷிகளின்பெயர்களுயும் வேதத்தைப்பற்றிய அவர்களின்அறிவுகளை யும் புத்தர்களின்நாமரூபக்ரியைகளையும் வேதங்களிலிருந்தே முதலில அந்தாஸ்வரர் உண்டிபண்ணுகிறார். ரிஷிகளுக்குள்ள பெயர்களையும் வேதங்களைப்பற்றிய அவர்களின்அறிவுகளையுமே பிரளயகாலத்திற்குப் பின் உண்டான மறற்றிஷிகளுக்குப்ரம்மதேவர் உண்டிபண்ணுகிறார். வேதங்களில் ஆத்மாவுக்குள்ள மோக்ஷவிதந்யானது வேதாததிய யனம்,கிருகஸ்தாஸ்ரம்,வானப்ராஸதம்,பொதுவானதர்மம்,யாகங்கள், கீர்த்தியைததாததக்கதர்மம், கர்மாங்கங்களைப்பற்றிய உபாஸ்தியும் சரீரததிலுள்ளமனமுதலியவைகளைப்ரம்மமாகப் பாவித்ததுச்செய்யப் படும் உபாஸ்தியும் ஆத்மரூபமாகப் பாவித்ததுச்செய்யப்படும் பரமாத மோபாஸ்தியுமாகிய மூன்னுவித உபாஸ்திகள், மோக்ஷமன்று பதது வழிகளாக உபதேசிக்கப்படுகிறது. வேதத்தைஅறிந்தவர்களால் அறி யக்கூடின்மென்று வேதங்களிலகூறப்படுவதும் வேதாந்தங்களிலமிகத தெளிவாய்உபதேசிக்கப்படுவதுமானபிரம்மம் முன்சொன்னகிரமவழி யாகவே அறியப்படும். சரீரியானஜீவனுக்குத துவந்துவங்களுடன் கூடிய இவ்வேற்றுமையானது கர்மததாலுண்டானது. ஆத்மவித்தி யென்னும் மோக்ஷரூபியானபுருஷன் பிரம்மஜ்ஞானத்தாலஅவ்வேற றுமையை விலக்கிக்கொள்ளுகிறான். பிரணவமென்ற சப்தப்ரம்மம் பரப்ரம்மம்என்ற இரண்டிபிரம்மங்களையும் தெரிந்துகொள்ளவேண் டும். சப்தப்ரம்மத்தைத் தியானிப்பதில் ஸமர்த்தனானவன் பரப்ரம் மத்தை அறிவான். கூத்திரியாசன்ஹிம்ஸையை யாகமாகக்கொண்ட வர்களென்றும்,வைஸ்யர்கள் ஹவிஸை யாகமாகக்கொண்டவர்களென் றும், சூத்திரர்கள் பணிவிடையை யாகமாகக்கொண்டவர்களென்றும், பிரம்மணர்கள் தவத்தை யாகமாகக்கொண்டவர்களென்றும் சொல் லப்படுகிறார்கள். யாகங்களைச்செய்வதற்குரிய இவ்விதியானது த்ரே

தாயுதத்தில் உள்ளது. கிருதயுகத்தில் இவ்விஜயிலலாமலே பிரவ்ருத்திப்பார்கள். துவாபரயுகத்திலும் அப்படியே கலியுகத்திலும் யஜ்ஞங்கள் நாசமடைகின்றன. கிருதயுகத்திலுள்ள மனிதர்கள் வேறுபடாத தர்மமுள்ளவர்களாகிக் காம்யமான யாகங்களைத் தவங்கனால் ஷோகத்தெரிந்துகொண்டு விலக்கிவிட்டு ருக், யஜுஸ், ஸாமம் என்ற வேதங்களைக் (கூறபதுடன்) தவத்தையுஞ்செய்கிறார்கள். த்ரேதாயுகத்திலோ, வேதங்கள் யாவும் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான பிராணிகளை எல்லாம் மிக வலிமையுடன் அடக்குகிறவைகளாகத் தோன்றின. த்ரேதாயுகத்தில் சேர்ந்திருந்த வேதங்களும் யாகங்களும்¹ வர்ணாசிரமங்களும் ஆயுளின் குறைவால் துவாபரயுகத்தில் பிரிவடைகின்றன. கலியுகத்தில் தர்மம் நாசமடைவதால் யாகங்களுடன் வேதங்கள் யாவும் மிகவும் நாசமடையும். அவைகள் காணப்படுவனவும் காணப்படாதனவுமாயிருக்கும். தர்மமென்பது கிருதயுகத்தில் மனத்தையுயித்தவர்களும் தவமுள்ளவர்களும் சாஸ்திரங்களுள்ளவர்களுமான பிரம்மணர்களிடம் நிலைபெற்றதாகக் காணப்படுகிறது. அந்தத் தர்மமானது ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அதர்மத்தின்வளர்ச்சிக்குத் தக்கபடி குறைவடைகிறது. ஸவதர்மத்தை உபதேசிப்பதற்குள்ளவேதவாதங்களும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி நாசமடையின்றன. ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான பிராணிகளையும் மழைக்காலத்தில் மழைக்குத்தக்கபடி எப்படி மிக அதிகமாகுமோ அப்படியே ஒவ்வொரு யுகத்திலும் தர்மங்களும் அதர்மங்களும் உண்டாகின்றன. ஒவ்வொரு நூதங்களிலும் வெவ்வேறு உருவங்களுள்ள அடையாளங்கள் திரும்பவும் திரும்பவும் தமக்குத்தாமே காணப்படுகிறதுபோலப் பிரம்மா ருத்ரர் முதலானவர்களிடம் முதனம்முடிவுமில்லாத காலத்தின்வேறறுமையும் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலில் உனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட அந்தக்காலரூபமான பிரம்மமே பிரஜைகளை உண்டிபண்ணவும் ஸம்ஹரிக்கவும் செய்கிறது. பெரும்பாலும் இயற்கையாக தவந்துவங்களுடன் கூடியவைகளாயிருக்கிற பிராணிகளைப் போஷிப்பதும்² தரிப்பதுமாயிருப்பது காலமென்றே சொல்லப்படுகிறது ஸ்ருஷ்டி, காலம், கர்மா, வேதங்கள், கர்மத்தைச் செய்பவன், கர்மத்திற்குள்ளமுயற்சி, கர்மத்தின்பயன் இவையாவும் காலமே. மகனே! நீ என்னிடம்கேட்டதை உனக்கு உபதேசித்தேன்.

இருநூற்றுமுப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

பீமரக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(பியாஸம் போளயநலியவந்தற்பபந்திச் சுகநக்துச்சொல்லியது.)

பிகலபீமனதும் இரவின் துவக்கத்தில் பரஸ்வரர் இவ்வுலகத்
தைத தம்மரீரத்தில் பிகலபிக்ஷமமாக வரிக்கச்செய்கிற பிரளயத்
தைச் சொல்லுகிறான். அப்பொழுது ஆகாயத்தில் ஸூரியனும்
அக்னிபின் எழுஜ்வாலையெழுந்ததை எரிக்கின்றன. அப்பொழுது
இவ்வுலகம், ஸூரியன் அக்னிலிவர்களுடைய ஒளிகளால் முழுமையும்
நிறைந்து மிகவும் ஜ்வலிக்கிறது. பூரியிலுள்ள ஜங்கமங்களும் ஸ்தா
வரங்களுமான பிரானிகள் முதலில் லயப்படுகின்றன. அவைகள் பூரி
யின் உருவத்தை அடைகின்றன, பிறகு, ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமுமான
யாவும் லயமடைந்தபொழுது மாமும்புலாவில்லாத பூரியானது ஆமை
யின் முதுகுபோலக் காணப்படுகிறது. பூரியின் குணமானகந்தத்தையு
ம் எப்பொழுது ஜலம் பறந்துகொண்டு அப்பொழுது கந்தம்போன
பூரியானது லயத்தை அடையத்தக்கதாகிறது. அப்பொழுது ஜலம்
அலைகளுள்ளதும் பெரிய சத்தமுள்ளதுமாகப் பெருகுகிறது. அது
இவ்வுலகமீனத்தும் நிறைந்துக்கொண்டு நிற்கவும் ஸஞ்சரிக்கவும்
செய்கிறது. அப்பா! எப்பொழுது ஜலத்தின்குணங்களையும் அக்னி
எடுத்திக்கொள்ளுகிறதோ அப்பொழுது குணம்போன ஜலம் ஜோதி
யில் லயப்படுகிறது. எப்பொழுது ஆகாயத்தின்கலிலிருக்கும் ரவியை
அக்னியின் ஜ்வாலையுள் சுற்றிக்கொள்ளுகின்றனவோ அப்பொழுது
இவ்வுலகம்யாவும் ஆகாயமும் ஜ்வாலையால் நிறைந்து மிகவும் எரி
கின்றன. ஜோதியின் குணமானருபத்தையும் எப்பொழுது வாயுஎடுக்
கிறதோ அப்பொழுது ஜோதி மிகவும் அவிந்துபோகிறது. பெரி
தானகாற்று மிகவும் வீசுகிறது பிறகு, வாயுவானது தன்பிறவிக்குக்
காரணமும் மூலமுமான ஆகாயத்தை அடைந்து திசைகளிலும் கீழும்
மேலும் குறுக்குமாக மிகவும் வீசுகிறது. வாயுவின்குணமான ஸ்பர்
சத்தையும் எப்பொழுது ஆகாயம் விழுங்குகிறதோ அப்பொழுது
காற்று மிகவும் லயப்படுகிறது. ரூபம், ரஸம், ஸ்பர்சம், கந்தம் இவை
களில்லாததும் மூர்த்தியில்லாததுமான ஆகாசம் மிகவும் சப்தமுள்ள
தாகி நிற்கிறது. ஆகாயமானது எல்லா உலகங்களிலும்சென்ற சப்த
குணமுள்ளதாகி நிற்கிறது. ஆகாயத்தின்குணமான சபதத்தை ஸ்தூல
மாகக் காணத்தக்க உருவமுள்ள மனமானது எப்பொழுது விழுங்கு

கிறதோ அப்பொழுது பிரளயகாலத்தில் அவ்வாகாசமும் லயப்படுகிறது. வ்யக்தமானமனத்தின்உருவம் வ்யக்தமும் அவ்யக்தமுமாயிருக்கிறது. இது விராட்டென்ஸும் பிரம்மேசுவரைப்பற்றிய பிரளயம். அந்தமனத்தை விபாபகமான குணமுள்ள ஸமஷ்டிமனத்தில் பிரவேசிக்கம்படிசெய்து சந்திரன்விழங்குகிறான். மனமானது சந்திரனிடத்தில் லயப்பட்டவுடன் இந்த ஆகமாவுக்குப் பெருமை உண்டாகிறது ; விசாரமென்னும் விருத்தியுள்ளசிகதத்தைவிழங்குகிற ஸங்கல்ப உருவமான அந்த ஸமஷ்டிமனத்தை வெறுநிலத்தால் யோகியானவன் தன் வசமாக்கிக்கொள்ளுகிறான். ஸங்கல்பத்தை வசமாக்கிக்கொள்ளுவது மிக உத்தமமான ஞானமாகும். அந்த ஞானத்தையும் காலம் விழங்குகிறது. அக்காலத்தையும் சந்தி விழங்குகிறதென்று வேதம் உபதேசிக்கிறது. சத்தியைக் காலம்விழங்குகிறதென்பதில்லை. அக்காலத்தையும் பிரம்மஜ்ஞானமுள்ளவன் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுகிறான். அப்பொழுது பிரம்மஜ்ஞானமுள்ளவன் ஆநாயத்தின் குணமான நாதத்தையும் (அதாவது சப்தப்ரம்மத்தையும்) ஆதமரூபத்தில் லயிடுகச்செய்கிறான். அந்த ஆதமரூபம் ஸூக்ஷ்மமான பரப்ரம்மமாகும். அது சார்வதமும் மிக உத்தமமுமாகும். இவ்விதம் எல்லாவஸ்துக்களையும் பிரம்மமே லயப்படுத்திக் கொள்ளுகிறது. இது இவ்விதமே உண்மையானது. ஸந்தேகமில்லை. பரமாத்மரூபிகளானயோகிகளால் வித்தையில் மிக ஆவல்கொண்டவனும் உபதேசிக்கத்தக்கவனுமான சிஷ்யனைக்கண்டு உள்ளபடி இது உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டிப்பிரளயங்களும் சப்தப்ரம்மமென்ற பிரணவமும் ஸூக்ஷ்மமான பரப்ரம்மமும் திரும்பவும் திரும்பவும் ஆயிரம் யுகங்களுக்குப்பின் துவக்கத்தில் பகல் இரவுகளும் சொல்லப்பட்டன.

இருவாற்றுநாற்பதாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர் பிராம்மணர்களின் தர்மாதலியவற்றைச்

சுகருக்குச் சொல்லியது.)

நீ பூதக்கூட்டங்களைப்பற்றிக் கேட்டதை நான் இவ்விதம் சொன்னேன். பிராம்மணனுக்குச் செய்யத்தக்கது எதுவோ அதை இப்பொழுது உனக்கு உபதேசிக்கிறேன். இந்தப்பிராம்மணனுக்கு ஜாதகர்மமுதலிய புகழ்நையுள்ள கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.

வேதங்களின் கரைகண்ட ஆசிரியரிடம் ஸமாவர்த்தனம்வரையில் வலிக்கவேண்டும். குருவுக்குப்பணிவிடைசெய்வதில் உறசாகமுள்ள வனையிருந்துகொண்டு எல்லாவேதங்களையும் கற்றபின் வேதத்தின் அர்த்தமானயாகத்தைத் தெரிந்துகொண்டு குருவுக்குரிய கடனைத் தீர்த்தபின்பு ஸமாவர்த்தனஞ்செய்துகொள்ளவேண்டும். ஆசார்யரால் அனுமதிக்கப்பெறலும், அவன் பிரஜைகளைஉண்பிப்பண்ணுவதற்காகத் தாரங்களுடனே அல்லது குருவினருகில் பிரம்மசர்யத்துடனே வனத்திலோ அல்லது ஸர்யாஸிதர்மத்துடனே நான்கில் ஓர் ஆஸ்ரமத்தை அடைந்து சரீரத்தைவிடும்வரையில் விதிப்படி இருக்கவேண்டும். இந்தக்கிருகஸ்தனென்பவன் எல்லா ஆஸ்ரமங்களின் தர்மங்களுக்கும் மூலமென்றுசொல்லப்படுகிறான். அந்தக்கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தில் பாவங்களைப்போக்கிக்கொண்டு பரிசுத்தனானவன் எல்லாஆஸ்ரமங்களிலும்வசித்திபெறுவான். பிரஜையுள்ளவனும்வேதங்களைக்கற்றவனும் யாகஞ்செய்பவனுமாகி மூன்றுருணங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனும் தன் கர்மங்களால் பரிசுத்தனுமாயிருப்பவன், பிறகு வேறுஆஸ்ரமங்களைஅடையவேண்டும். பூமியிலளந்தஇடத்தை மிகப்பரிசுத்தமென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறானே அவ்விடத்தில் வலிக்கவேண்டும். அவ்விடத்தில்இருந்து கொண்டு உத்தமமானகீர்த்தியை அடைவதில் நம்பத்தக்கநிலையை அடையமுயலவேண்டும். மிகப்பெரியதவததாலும் கலவிகளைமுடிவுபெறச்செய்வதாலும் யாகத்தாலும் தானங்களாலும் பிராம்மணர்களுக்குக் கீர்த்திபெருகிறது. இந்தமனிதனுக்கு எதுவரையில் புகழ்ச்சியை உண்டிபண்ணத்தக்க கீர்த்தி இவ்வுலகிலிருக்கிறதோ அதுவரையில் புண்ணியஞ்செய்தவர்களுக்குதத்தக்கவையும் அழிவற்றவையுமானஉலகங்களைமனிதன்அடைவான். அத்யயனம் செய்யவும் வேண்டும். அத்யயனத்தைச் செய்விக்கவும் வேண்டும். யாகங்களைச்செய்யவும் யாகங்களைச்செய்விக்கவும்வேண்டும். வீணான ப்ரதிக்கத்தைப் பெறலாகாது. வீணாக எவ்விதத்திலும் தானஞ் செய்வலாகாது யாகஞ்செய்விக்கத்தக்க மனிதனிடமிருந்தோ சிஷ்யனிடமிருந்தோ கன்னிகையிடமிருந்தோ மிக்க பொருள் வருமாகில் யாகஞ்செய்யவும் தானஞ்செய்யவும் வேண்டும். எவ்விதத்திலும் ஒருவனாகப் புஜிக்கக்கூடாது. கிருகத்தில் வலிப்பவனான இந்தப் பிராம்மணனுக்கு வேறு புண்யம் சொல்லப்படவில்லை. தேவர்கள், ரிஷிகள், பித்ருக்கள், குருக்கள் இவர்களுக்கும் கிழவர்கள், நோயாளிகள், பசியுள்ளவர்கள் இவர்களுக்கும் (சத்துருவுக்குப்பயந்து) மறைந்திருப்பவர்

களும் தாபமுள்ளவர்களுமாகத் தன்னிடத்திலிருக்கவிரும்புகிறவர் களுக்கும் சக்திக்குத்தக்கபடியோ சக்திக்குமீறியோ திரவியங்களையும் பக்குவமான அன்னத்தையும் அளிக்கவேண்டும். தானத்திற்குத்தகு தியுள்ள பூஜ்யர்களுக்கு அளிக்கதகாதது ஒன்றுமில்லை. மஹாத் மாவானகாஸ்யபரின் பொருட்டுப் பரஹ்மதன் உச்சைஸ்ரவமென்னும் குதிரையைக்கொடுத்ததுத் தேவர்களுக்கொண்டாடத்தக்க உலகங்களை அடைந்தான். உண்மைபேசுகிறவரும் பெரியநியமமுள்ளவருமான சுக்ராசார்யரும் நன்மொழிகூறித் தம்உயிரால் பிராம்மணன்உயிரைக் காப்பாற்றி ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். ஸங்க்ருதியின்புத்ராணைரந்தி தேவனும் மஹாத்மாவான வலிஷ்டரின் பொருட்டுக் குளிர்ந்ததும் சுவிலுமானஜலத்தைக்கொடுத்தது ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படு கிறான். அறிவுள்ள ஆத்மேனென்னும் அரசன் பூஜ்யரானஇந்த்ர த்ருமிக்குப் பலவகைப்பொருளை அளித்து அழிவிலலாத உலகங்களை அடைந்தான். உசீனரன்புத்ராணைசிபி பிராம்மணருக்காகத் தன் அங்கங்களையும் ப்ரியனானஒளரஸபுத்ரனையும் அளித்ததால் இங்கிரு ந்து தேவலோகத்தின்மேற்புறத்திற்குச் சென்றான். காகிராஜனைப் பரதர்த்தனன் பிராம்மணன்பொருட்டுத் தன்கண்களை அளித்து இவ் வுலகிலும் மேலுலகிலும் ஒப்பற்றகீர்த்தியைப் பெற்றான். தேவா ல்ருதனுவன் எட்டுக்கம்பிகளுள்ளதும் தங்கத்தால்செய்யப்பட்ட தும் மிகப்பெருமையுள்ளதும் ஆச்சரியமுமான குடையைக்கொடி த்து ராஜ்யத்துடன்கூடத் தேவலோகமடைந்தான். பெரியதேஜஸு ள்ளவரும், அத்திரியிள்குமாரருமானஸாங்க்ருதியானவர் சிஷ்யர்களு க்கு நிற்குணமானப்ரம்மத்தைஉபதேசித்து மிகஉத்தமமான உலகங் களை அடைந்தார். பராக்ரமமுள்ள அம்பரீஷன் பதிலோர் அர்ப்புதம் எண்ணிக்கையுள்ளபசுக்களைப் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்து ராஜ யத்துடன் தேவலோகமடைந்தான். பிராம்மணர்களுக்குவேண்டி ஸாவித்ரிஎன்பவர் திவ்யமான குண்டலங்களையும் ஜனமேஜயன் சரீ ரத்தையும் அளித்து உத்தமஉலகத்தைப் பெற்றார்கள். எல்லாரத்தி னங்களையும்அளித்த வருஷாதர்ப்பியும், பிரியமானஸ்திரீகளையும் அழ கானகிருகத்தையும் அளித்த யுவனாஸ்வனும் தேவலோகஞ்சென்றார் கள். விதேகதேசத்திற்குஅதிபதியான நிமியானவன் ராஜ்யத்தையும், பரசராமர்பூமியையும், கயன் பட்டணங்களுள்ள பூமியையும் பிராம்ம ணர்களுக்கு அளித்து நகதிபெற்றார்கள். பிராணிகளைப்படைக்கத் தக்க வலிஷ்டர், பிராம்மதேவர் பிரஜைகளைக் காப்பாற்றுவதுபோல, மேகம் மழைபெய்யாதிருக்கும்பொழுது எல்லாப்பிராணிகளையும்

ஜீவிக்கும்படிசெய்தார். கரந்தமன்புத்திரனான மருத்தனென்னும்அரசன் அங்கிரஸுக்குக் கன்னியைத்தானஞ்செய்து வேதமாகத் தேவலோகமடைந்தான். புத்தியுள்ளவர்களிறசிறந்தவனும் பாஞ்சாலதேசத்திறகுஅதிபதியுமான பிரம்மததனென்னும்அரசன் பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களுக்குச் சங்கநிதியைக்கொடுத்து உததமலோகங்களை அடைந்தான். மித்ரஸஹனென்னும்அரசனும் மதயந்தியென்னும் தன்மனையைய மஹாதமாவானவலிஷ்டருக்குஅளித்து அவருடன் ஸ்வர்க்கமடைந்தான். பெரியகீர்த்திபெற்றஸஹஸாஜிததென்னும்ராஜரிஷியானவன் பிராம்மணருக்காகப் பிரியமான பிராணையும்கொடுத்தாமிகஉத்தமமானலோகங்களை அடைந்தான். ச ததயுமனென்னும் அரசன் போக்யவஸ்துக்களயாவும்நிறைந்ததாம் ஸ்வர்ணமயமுமான வீட்டை முத்தலருக்குஅளித்து ஸ்வர்க்கலோகஞ்சென்றான். த்யுதிமானென்னும்பெயருடன் பிரஸித்தனும் பராக்ரமசாலியுமானஸாலவ தேசத்தரசன் ரிசீகரின்பொருட்டு ராஜ்யநதைக்கொடுத்து மிகஉத்தமமான உலகங்களை அடைந்தான். பிரபுவானலோம்பாதனென்னும் ராஜரிஷி ரிஸயஸருங்கரின்பொருட்டுப் பெண்ணைசாந்தையை அளித்ததால் பெரியபோகங்களனைததையும் அடைந்தான். மதிராஸ்வனென்னும்ராஜரிஷிமிகஅழகான இடையுள்ளகன்னிகையைஹிரண்யஹஸ்தருக்குக்கொடுத்துத் தேவர்களால் துதிக்கப்படும் உலகங்களை அடைந்தான். பெரியதேஜஸுள்ள ப்ரஸேனஜிததென்னும் அரசன் கன்றுகளுடன்சூடியலக்ஷம்பசுக்களைத் தானஞ்செய்து மிகஉயர்ந்த உலகங்களை அடைந்தான். இவனிதம் அடங்கியமனமுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை வென்றவர்களுமான இவர்களும் மற்றுமுள்ளவர்களுமான பலமஹாதமாக்கள் தானத்தாலும் தவத்தாலும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். பூமியுள்ளவரையில அவர்களுடையகீர்த்திநிலைபெற்றிருக்கும். தானங்களாலும் யாகங்களாலும் பிராணைகளை உண்டு பண்ணுவதாலும் இவர்கள் தேவலோகமடைந்தார்கள்.

இருநூற்றாற்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (நோடர்ச்சீ.)

(வ்யாஸர் பிராம்மணர்களின் தர்மத்தையும் ஞானத்தின் சிறப்பையும் கருத்துச் சொல்லியது.)

¹ உத்தமமான நிலைமையை அடைந்தவன் வேதங்களில் கூறிய த்ரயீ என்னும் எத்தையை விசாரிக்கவேண்டும். ஆறுகர்மங்களிலும்

¹ 'காமகாண்டம்' என்கு அந்நதவன் ஞானகாண்டத்தைப் பார்க்க வேண்டும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

நிலைபெற்றவனும் பூஜ்யனுமாயிருப்பவன் ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்ற இந்த வேதாக்கூடங்களிலேயே நிலைபெற்றிருப்பான். வேதத்தில்கூறிய விஷயங்களில் ஸமர்த்தர்களுக்கும் ஆத்மவிசாரத்தில் ஸமர்த்தர்களும் ஞானமுள்ளவர்களும் பெரியபாடியம் பெற்றவர்களுமானவர்கள் ஸ்ருஷ்டிபிரளயங்களை அறிகிறார்கள். நிவ்விததர்மத்துடனிருக்கவேண்டும். விதிப்படி காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். பிராம்மணன் பிராணிகளுக்குத் துன்பமின்றி ஜீவனத்தை அடைய விரும்பவேண்டும். ஸாதுக்களிடமிருந்து நல்ல அறிவுவந்தவனும் சிஷ்டனும் சாஸ்திரங்களில் ஸமர்த்தனும் உலகத்தில் தன் தர்மப்படி கர்மங்களைச் செய்கிறவனும் (தர்மங்களின்) ஸங்கரமில்லாதவனுமாயிருக்கவேண்டும். கிருஹஸ்தனாயிருக்கும் அந்தப்பிராம்மணன் அந்தஆறுகர்மங்களிலும் உறுதியாயிருக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் ஸ்ரத்தையுள்ளவனாக ஐந்துயஜ்ஞங்களையும் செய்யவேண்டும். தைரியமுள்ளவனும் அஜாக்ரதையில்லாதவனும் அடக்கமுள்ளவனும் தர்மமறிந்தவனும் புத்தியுள்ளவனும் ஸந்தோஷத்தையும் மதத்தையும் கோபத்தையும் விட்டவனுமான பிராம்மணன் துன்பமடையமாட்டான். தானம், அத்யயனம், யாகம், தவம், வெட்கம், ருஜுவாயிருப்பது, அடக்கம் இவைகளால் தேஜஸ மிகவும் வளருகிறது. பாவமும் குறைகிறது. பாவத்தைவிலக்கியவனும் புத்தியுள்ளவனும் லகுவான ஆகாரமுள்ளவனும் இந்திரியங்களை வென்றவனுமாகக் காமததையும் கோபத்தையும்வசமாக்கிக்கொண்டு பரமாத்மபதத்தை அடையவிரும்பவேண்டும். அக்னிகளையும் பிராம்மணர்களையும் தேவர்களையும் பூஜிக்கவும் நமஸ்கரிக்கவும்வேண்டும் அமங்களமானவார்த்ததையையும் அதர்மமான ஸம்ஸாரத்தையும் விலக்கவேண்டும். பிராம்மணனுக்கு மிகவும்பழமையான இந்தவருநறு விதிக்கப்படுகிறது. நல்லஞானத்தைஅடைவதுடன் கர்மங்களைச் செய்பவன் கர்மங்களில் வித்திபெறுவான். ஐந்துஇந்திரியங்களென்னும் ஜலமுள்ளதும் லோபமென்னுங்கரையுள்ளதும் கோபமென்னும்சேறுள்ளதும் தாண்டமிக்கடினமானதும் எதிர்த்துச்செல்லத்தகாததும் பயங்கரமுமான நதியைப் புத்தியுள்ளவன் தாண்டிவான். மிக்கஅவிவேகத்தை உண்டிபண்ணத்தக்க காலம் எப்பொழுதும் ஜாக்ரதையாயிருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பெரியதும் விதிகளில் உபதேசிக்கப்படுவதும் வலிமையுள்ளதும் தடையில்லாததுமானஸ்வபாவமென்னும்பிரவாகத்தால், உண்டானஉலகம்எப்பொழுதும்இழுக்க

கப்படுகிறது. காலமென்னும்ஜலமுள்ளதும் பெரியதும் எப்பொழுது முள்ளவருஷமென்னும் சுழலுள்ளதும் மாதமென்ற அலையுள்ளதும் ருதுவென்றவேகமுள்ளதும் பசுமென்னும் புற்பூண்டுகளுள்ளதும் கண்டிவதுதிருப்பதென்னும் துரையுள்ளதும் இரவுகளென்றவேக முள்ளதும் காமமென்றமுதலையுள்ளதும் பயங்கரமானதும் வேதமும் யாகமுமாகிறதெப்பமுள்ளதும் தர்மமென்றதிவுள்ளதும் போகம்பொ ருள் இவைகளைப்பற்றியபிராணிகளின் கூச்சலுள்ளதும் உண்மையான வேதவாக்கால்கூறிய மோகூமென்னுங்கரையுள்ளதும் பலவிதமான ஹிம்ஸையென்னும்மரங்களை இழுப்பதும் பிரம்மத்தால்செய்யப்பட்ட துமான யுகமென்னும்பிரவாகத்தால் ப்ரம்மதேவராலபடைக்கப் பட்டபிராணிகள் யமனிருப்பிடத்திற்கு இழுக்கப்படுகின்றன. அறிவுள்ளவர்களானதீரர்கள் அறிவென்னும்தெப்பங்களைக்கொண்டு இந்த வெள்ளத்தைத் தாண்டுகிறார்கள். தெப்பமிலலாதவர்களான அறிவில்லாதவர்கள் என்னசெய்யப்போகிறார்கள்? அறிவுள்ளவனே தாண்டிவான். அறிவில்லாத வேறுமனிதன் தாண்டமாட்டானென்பது பொருத்தமே. அறிவிற்கிறந்தவன் எல்லாவிடத்திலும் தூரத்திலுள்ள குணதோஷங்களையும் பார்ப்பான். அறிவில்லாதவனே ஆசையுள்ள மனமுள்ளவனும் சஞ்சலமானசித்தமுள்ளவனும் அற்புத்தியுள்ளவனுமாக ஸந்தேகததால் இதைத் தாண்டமாட்டான். உட்கார்ந்து கொண்டேயிருப்பவன் செல்லமாட்டானன்றோ? அவிவேகமுள்ளவன் ஞானமென்னும்தெப்பமிலலாமையால் பெருங்குற்றத்தையும் அறியமாட்டான். ஆசையென்னும்முதலையால்சுடிக்கப்பட்ட இந்த அவிவேகிக்கு ஞானமும் தெப்பமாகாது. ஆகையால், பகுத்தறிவுள்ளவன் முழுகாமல்கிளம்பவேண்டி முயற்சிசெய்யவேண்டும். பிராம்மணனுக்குரிய தர்மமுள்ளவனாயிருப்பதுவே அவனுக்குக் கிளம்பத் தக்க உபாயமாகும். மூன்றுதலைமுறையாகப் பரிசுத்தமான குலத்தில் பிறந்தவனும் (அத்யயனம் யாகம் தானம்என) மூன்றுகர்மங்களைச் செய்கிறவனும் (அத்யாபனம் யாஜனம் ப்ரதிக்ரகம்என) மூன்றுகர்மங்களில்ஸந்தேகமுள்ளவனுமாகி ஞானத்தால் தாண்டிச்செல்லும் விதமாக அதிலிருந்து மேலேசெல்லமுயற்சிசெய்யவேண்டும். ஸம்ஸகாரங்களைப்பெற்றவனும் அடக்கமுள்ளவனும் நியமமுள்ளவனும் மனத்தை அடக்கியவனும் அறிவுள்ளவனுமாயிருப்பவனுக்குத் தடையின்றி இவ்வுலகிலும்மேலுலகிலும் லிததியுண்டாகும். கிருகஸ்தனாயிருப்பவன் கோபமும் அஸூயையும்மிலலாதவனாகி அத்ததர்மங்களிலிருக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் அத்திகளுக்கிடமிச்சத்தைப்

புஜிப்பவனும் ஐந்தயஜ்ஞங்களையும் செய்பவனுமாயிருக்கவேண்டும். பெரியோர்களின் தர்மப்படி நடக்கவேண்டும். விதிப்படி கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். உலகத்திற்குவிருந்தோருடையவாததும் இகழ்ச்சியில் லாத்திமானஜீவனத்தை அடைய விரும்பவேண்டும். சாஸ்திர ஞானத்தின் உண்மையைத்தெரிந்து எண்டவனும் பெரியோர்களின் ஆசாரங்களைநன்கு அறிந்தவனும் தந்தர்மப்படி கர்மங்களைச் செய்கிற வனும் கர்மத்தில் ஸங்கரமில்லாதவனும் கர்மமுள்ளவனும் ஸ்ரத்தை யுள்ளவனும் பெரும்பாலும் அடக்கமுள்ளவனும் அஸூரிஸ்பியில்லாத வனும் தர்மாதர்மங்களின் விசேஷங்களை அறிந்தவனுமாயிருப்பவன் தாண்டக்கடினமான எல்லாத்துன்பங்களையும் காண்டுவான், தைரிய முள்ளவனும் அஜாக்ரதையில்லாதவனும் அடக்கமுள்ளவனும் தர் மங்களை அறிந்தவனும் புத்தியுள்ளவனும் ஸந்தோஷமும் மதமும் கோபமும் அற்றவனுமான பிராம்மணன் துன்பப்படமாட்டான், பழையதான இந்த ஒழுக்கம் பிராம்மணனுக்கு விதிக்கப்படுகிறது. அறி விற்பெருமையுடன் கர்மங்களைச் செய்கிறவன் எல்லாவிஷயத்திலும் ஸித்திபெறுவான். அறிவிலலாதவன் தர்மவிருப்பத்துடன் அதர் மத்தைச் செய்வான். தர்மத்தையோ தர்மம்போன்றதையோ அவன் சோகமுள்ளவன்போலச் செய்வான். தர்மத்தைச் செய்கிறேனென்று அதர்மத்தைச் செய்வான். அதர்மத்தில் விருப்பமுள்ளவனாகித் தர்மத் தைச் செய்வான். அறிவிற்கு விரியவனான அவன் இரண்டுகாமங்களையும் நன்றாகத்தெரிந்துகொள்ளாமல் பிறப்பவனும் இறப்பவனுமாயிருப் பான்.

இருநாற்றுநாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(வியாஸர், ஞானம்மோக்ஷகாரணமென்பதைச் சுகருக்குச் சொல்லியது.)

மனிதன் ¹ மனத்தால் மூழ்குகிறவனும் கிளம்புகிறவனுமாக இழுக்கப்படுகிறான். அவன் ஸாதனத்தை அடைந்தபின் மோக்ஷத் தை அடையவிரும்புவானாகில் ஞானமென்னும் தெப்பமுள்ளவனா யிருக்கவேண்டும். அறிவுள்ளவர்கள் ஞானத்தாலுண்டிபண்ணப் பட்டதெப்பங்களால் அறிவிலலாதவர்களைக் கரையேறச் செய்கிறார் கள். அறிவிலலாதவர்கள் தம்மையோ மற்றவர்களையோ எவ்விதத்தி லும் கரையேறச் செய்யத்தக்கவர்களல்லர். காமமுதலியதோஷங்களை

1 'காலப்ரவாஹத்தால்' என்பது வேறுபாடும்.

அறுத்தமுனியானவன் யோகத்தில் முயற்சியுள்ளவனாகித் *1 தேசம், 2 கர்மா, 3 அனுராகம், 4 துரவியம், 5 உபாயம், 6 அபாயம், 7 நிச்சயம், 8 கண்முதலியவை, 9 ஆகாரம், 10 ஸம்ஹாரம், 11 மனம், 12 தரிசனம் எனப்பன்னிரண்மிஸாதனங்களைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். உத்தம மானனானந்தைவிரும்புகிறவன் புத்தியினால் வாக்கையும் மனத்தையும் அடக்கவேண்டும். தனக்குமோக்ஷத்தைவிரும்புகிறவன் ஞானத்தினால் புத்தியை அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். இந்தவாக்குமுதலியவைகளை அடக்கும்வழியை மனிதன் கண்டானாகில் அவன் மிகக் கொடியவனானாலும், எல்லாவேதங்களையும் அறிந்தவனானாலும், வேதமோதாதபிரம்மணனானாலும், தர்மமறிந்து விதிப்படி யாகத்தைச் செய்தவனானாலும், மிகவும் பாவத்தைச்செய்கிறவனானாலும், புருஷப்புவியானாலும், மிகவும் பயப்படுகிறவனானாலும், தாண்டமிகக்கடினமான ஜரைமரணமென்னும்கடலை இவ்விதம் தாண்டுகிறான். இவ்விதயோகமுறைப்படி முழுவதும் அப்பாஸஞ்செய்பவனானாலும் இதை அறியவிரும்புமுள்ளவனானாலும் அவன் முடிவில் சப்தப்ரம்மத்தை மீறிச்செல்லுவான். தர்மத்தை இருப்பிடமாகக்கொண்டதும் வெட்கத்தை 13 வருதமாகக்கொண்டதும் (முன்கூறிய) உபாயபாயங்களை மூக்கணையாகக்கொண்டதும் அபானமென்னும் அச்சுள்ளதும் பிராணனென்னும் நுகமுள்ளதும் ப்ராஜ்ஞையென்ற ஆயுளுள்ளதும் ஜீவனென்ற பிடிப்புள்ளதும் ஜாக்ரதையென்ற சேர்க்கையுள்ளதும் நன்னடக்கையோடிருப்பதென்னும் கட்டுள்ளதும் பார்ப்பது, கேட்பது, தொடுவது, மோப்பது இவைகளைக் குதிரையாகக்கொண்டதும் (நற்குணங்களைப்பற்றிய) அறிவைக் குடமாகக்கொண்டதும் எல்லாச்சாஸ் திரங்கலையும் சாட்டையாகக்கொண்டதும் ஞானத்தை ஸாரதியாகக் கொண்டதும் க்ஷேத்ராஜ்ஞனென்னும் ஆத்மாவால் ஏறிக்கொள்ளப்பட்டதும் அழகுள்ளதும் உறுதியுள்ளதும் ஸ்ரத்தையையும் அடக்கத்தையும் முன்னிட்டதும் தியாகமென்னும் கடிவாளமுள்ளதும் க்ஷேமத்தைத் தருவதும் பரிசுத்தமானவழியில் செல்லுவதும் தியான

* வேறுபாடும். 1 முாகலமுதலியன இல்லாதபரிசுத்தமான இடம்.

2 யோகத்திற்கு விரோதமில்லாதகடை. 3 நேசத்துடன் கூடிய சிவசுயன்.

4 ஜலமுதலியவை. 5 யோகத்திற்கு அங்கமான ஆஸனமுதலியவை.

6 யோகத்திற்கு இடையூறானவைகளை விலக்குதல்.

7 சாஸ்திரத்திலும் குருவின் உபதேசத்திலும் பெரியரம்பிக்கை.

8 அவைகளின் அடக்கம். 9 பரிசுத்தமான உணவு.

10 விஷயபோகங்களிலிருந்து விலகுதல். 11 அதன் அடக்கம்.

12 பிறப்பு இறப்பு முதலியவைகளைத் தேடி விடாமெனத் தெரிந்துகொள்வது.

13 ரதத்தைக் காப்பதாகிய ஓர் உறுப்பு.

மென்னும்தேசத்தோக்கிச்செல்லுவதும் (மோக்ஷவிருப்பமுள்ள) ஜீவனூலுட்டப்படுவதும் திவ்யமுமான யோகரதமானது பரமாத்மா வென்னும் லோகத்தின் அருகில் விளங்குகிறது. இனி, மிகவும் சீக்கிரமாகப் பரமாத்மாவை அடையவேண்டுமென்ற மனமுள்ளவ னும் இவ்விதரதத்தை ஒட்டவிரும்புகிறவனுமாயிருப்பவனுக்குவிஷா வாகச்செல்லத்தக்கவிதியை உபதேசிக்கிறேன். வாக்குமுதலியவை களை அடக்கியவனே முழுமையும் அடைகின்றனவையும்¹ தூரத்திலும் அருகிலுமுள்ள, விஷயங்களைப்பற்றியவை யுமா² ஏழுதாரணைகள் வேறுபாடுகின்றன. ஆனால், அவைகள் தாமதமுள்ளவைகள். யோகி யானவன் ப்ருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் இவைகளைப்பற்றிய ஐஸ்வர்யத்தை முறையே அடைவதுபோல அகங்காரம், புத்தி, அவ் யக்தம் இவைகளைப்பற்றிய ஐஸ்வர்யத்தையும் முறையே அடைகிறான். யுக்தியுடன் யோகத்தை அப்யஸிப்பவனுக்குண்டாகத்தக்க அனுபவக் கிரமங்களையும் அப்படியே யோகத்திலிருந்துகொண்டு தன்சரீரத்தி னுள்ளிருக்கும் தத்வத்தைப்பார்க்கிறயோகியின்வருத்தியையும் சொல் லுகிறேன். ஆத்மாவிற்றுகரிய இவ்விதரூபங்கள் ஸைக்ஷமமாகையால் அவைகளை யோகாப்பியாஸததால் ஸ்தூலசரீரத்திலிருந்துவிடுபட்ட வனே பார்ப்பான். புகைபோன்றபணியானது எவ்விதம் ஆகாயத்தில் வியாபிக்குமோ அவ்விதம் ஸ்தூலசரீரத்திலிருந்துவிடுபட்ட யோகி யின்பார்த்திவமான ஸைக்ஷமரூபம் உலகத்தைவ்யாபிப்பதாயிருக்கும். பிறகு, புகைபோன்ற அந்தரூபம் மறைந்ததும் இரண்டாவது ரூபம் தோன்றும். அப்போது ஆகாயத்திலுள்ள ஜலரூபத்தைப்போல யோகியாவான் அந்தச் சரீரத்திலேயே ஜலரூபத்தைப் பார்க்கிறான். ஜலரூபத்தின் தோற்றத்தையும் மீறிச்செல்லும்பொழுது இந்த யோ கிக்குத் தேஜோரூபம் பிரகாசிக்கிறது. இந்தயோகிக்குத்தோன்றும் அந்தத்தேஜோரூபம்விலகியபின் ஸைக்ஷமமும் அழிவிலலாததுமான வாயுவின்றூபம் மஞ்சள்வஸ்தும்போல அந்தயோகிக்குக் குறைவின் றிப் பிரகாசிக்கிறது. அந்தவாயுரூபம்விலகியபின் ஆகாசரூபம் தோன் றுகிறது. ஆகாசரூபம்விலகியபின் அந்தயோகிக்குப் புத்தியின்றூபம் பிரகாசிக்கிறது. ஆந்தயோகிக்கு ஆட்மியிரின்றூபத்திற்குச்சரி யானநிறமுள்ளதாகப் புத்தியின்றூபம் பிரகாசிக்கிறது. பிறகு, பரி

1 சரீரத்திற்கு வெளியிலுள்ளதும் உள்ளிலுள்ளதும் என்றகருதது.

2 ஐந்துபூதங்கள் அகங்காரம் புத்தி இவைகளைப்பற்றியதாரணைகள் ஏழு. ஏழுஎன்பதற்குப் பலவிதமான தாரணைகளென்று பொருள்கொள்ளவேண்டும். 'தாரணைஎன்பது ஒருவிஷயத்தில மனத்தை நிறுத்திவைப்பது' என்பது பழையஉரை.

சத்தமான ஆகாசஸ்தானத்தில் லயமடைந்து ிருந்த யோகியானவன் அகங்காரத்தில் பிரகாசிக்கிறான். ப்ரம்மத்தை¹ அடைகிறயோகிக்குக்¹ கறுத்ததும் அகங்காரத்தின் லயஸ்தானமுமான ஆகாயமும் உப தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதவித்திகளுண்டானபின் உண்டா கும்பிரயோஜனங்களை என்னிடமிருந்துகேள். பூமியைஜயித்ததின லுண்டானஐஸ்வர்யங்களுள்ளவனுக்கு இஷ்டப்படிஸ்ருஷ்டிக்கும் சக்தி உண்டாகிறது. அந்தயோகியானவன் ப்ரம்மதேவரைப்போ லக் கலந்நமில்லாதவனாகித் தன்சரீரத்திலிருந்து பிரகைகளை உண்டு பண்ணுகிறான். வாயுவின்ஜயததாலுண்டாகும் ஐஸ்வர்யம்வந்தால் கையாலோ காலாலோ கட்டைவிரல்துனிமாததிரத்தாலோ பூமியை நதிங்கச்செய்வான். ஆகாசஜயத்தை அடைந்தவன் ஆகாயத்திற்குச் சரியான ரூபமுள்ளவனாயிருப்பதால் ஆகாயத்தில் விளங்குவான்; தன் ஆகிருதியில்² அந்தர்த்தானசக்தியுடையவனுமாவான். ஜலத்தை ஜயித்தவன் இஷ்டப்படி த்ராகமுதலியவற்றின்ஜலங்களைக்குடிக்கச் சக்தியுள்ளவனாவான். தேஜஸைஜயித்தால் இந்தயோகியின் தைஜஸ மானரூபமானது காணப்படுவதுமில்லை; அப்படியே அவிவதுமில்லை. அகங்காரம்நன்குஜயிக்கப்பட்டால் இந்தஐந்துபூதங்களும் இந்த யோகிக்கு வசமாகச்செலுதுவனவாகவிருக்கும். இந்தஆறுக்கும் ஆத்மாவானபுத்தியானது ஜயிக்கப்படுமானால் (அணிமாமுதலிய) ஐஸ்வர்யமுடையவனாவான். தோஷமில்லாதஅறிவானது பூர்ணமாக இந்தயோகியை அடித்திருக்கும். அவ்விதமே புத்திமுதலியவைக ளுடன்சேர்ந்த ஸ்தூலமாகக்காணப்படும்ஆத்மரூபத்தை வ்யக்த மென்றுபெயர்கொண்ட இவ்வுலகமானது எந்தப்ரம்மத்திலிருந்து வெளிவந்ததோ அந்தஸூக்ஷ்மமான ப்ரம்மரூபமாகத் தெரிந்து கொள்ளுகிறான். அவைகளின் ஸூக்ஷ்மமானப்ரம்மத்தைப்பற்றிய வித்தையை என்னிடமிருந்து விரிவாகக்கேள். அப்படியே³ ஸாங்க்ய சாஸ்திரத்திலசொல்லியதும் ஸ்தூலமானபிரபஞ்சத்தைப்பற்றியது மானவிஷயத்தையும் முதலில் என்னிடமிருந்து⁴ தெரிந்துகொள். யோகம், ஸாங்க்யம் இரண்டிலும் வேறறுமையின்றி இருபத்தைந்து ததவங்கள் ஸமமாயிருக்கின்றன. அவைகளிலுள்ள விசேஷத்தை என்னிடமிருந்து கேள். உற்பத்தி, வளர்ச்சி, ஜரை, மாணம்என்ற நான்குலக்ஷணங்களுடன்சூடியதுவ்யக்தமென்றுசொல்லப்படுகிறது. இதைவிட வேறாயிருப்பது அவ்யக்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. வேதத்தில் கூறிய வித்தாந்தங்களிலும் இரண்டு ஆத்மாக்கள் உதா

கரிக்கப்படுகின்றன. ௧. அவைகளில் முதலானதை (முன்கூறிய) நான்கு லக்ஷணங்களுள்ளதும் அவ்யக்தத்திலிருந்து உண்டானதும் நான்கு விதமானபுருஷார்த்தங்களுக்குக்காரணமுமான புத்தியென்று சொல்லுகிறார்கள். மற்றொன்றான புத்தியென்னும் ஸத்வம் க்ஷேத்ராஜ்ஞனென்னும் ஜீவன் இவ்விரண்டும் அவ்யக்தலக்ஷணமுள்ளவையாகும். வேதங்களில் சொல்லப்படும் இரண்டு ஆத்மாக்களும் விஷயங்களில் பற்றுதலுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. விஷயங்களை விலங்கி அவைகளிலிருந்து வேராக ஆத்மாவை அறிவது ஞானமுள்ளவர்களின் லக்ஷணமென்று தெரிந்துகொள். அவன் அபிமானமில்லாதவனும் அகங்காரமில்லாதவனும் துவந்துவங்களிலிருந்து விலகியவனும் ஸந்தேகங்களை அறுத்தவனுமாயிருப்பான்; கோபிக்கவும் மாட்டான்; பகைக்கவும் மாட்டான்; பொய்யான சொற்களைப் பேச மாட்டான்; நிந்துக்கப்பட்டாலும் அடிக்கப்பட்டாலும் ஸ்நேகத்தைப்பாவிப்பதல்லாமல் கேடுகளைக்கமாட்டான்; கடுஞ்சொல், கொடியசெய்கை, மனத்தில்கெட்ட எண்ணம் இம்மூன்றையும் விலக்கினவனும் எல்லாப் பிராணிகளிடங்களிலும் ஒரே நிலையுள்ளவனுமாயிருந்துகொண்டு பரம்மதேவரைப்போன்றவனாயிருப்பான்; விருப்பமுள்ளவன்ல்லாதவனும் விருப்பமில்லாதவன்ல்லாதவனும் சரீரயாத்ரைமட்டில் நிலையுள்ளவனும் சாபலயமில்லாதவனும் பயமற்றவனும் அடக்கமுள்ளவனும் ஒருவிதவேஷமுமில்லாதவனும் வேஷமில்லாதவன்ல்லாதவனுமாயிருப்பான். இவன்மனம் ஏகாக்ரத்தன்மையிலலாதிராது. புழுதில்லாத ஸங்கலபமுடையவனாயிருப்பான். எல்லாப் பிராணிகளிடமும் ஒரே விதமான ஸ்நேகமுள்ளவனும் மண்கட்டியையும் கல்லையும் பொன்னையும் ஸமமாகக் கருதுபவனும் விருப்புவெறுப்புக்களில் ஸமமாயிருப்பவனும் தைரியமுள்ளவனும் தன்னைப்பற்றிய நிந்தைஸ்துதிகளை ஸமமாகக் கொண்டவனும் எல்லாப்போகங்களிலும் விருப்பமற்றவனும் உறுதியான பிரம்மசரியவர்தமுள்ளவனும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும்* கேடுசெய்யாதவனுமான இவ்விதஞானியானவன் முக்தியடைகிறான். யோகத்திலிருந்து எந்தக்காரணங்களால் எவ்விதம் முக்தி அடைகிறார்களென்று தெரிந்துகொள். யோகத்தாலுண்டாகும் அணிமாஸூதலிய ஐஸ்வர்யத்தைவிட்டு விலகினவன் முக்தி அடைகிறான். இவ்விதம் (அந்த அந்தவித்தாந்தத்தின்) அபிப்பிராயப்படி உண்டாகும் அறிவானது ஸந்தேகமின்றி உனக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. இவ்விதமிருப்பவன் துவந்துவங்களிலிருந்து வ்டிபட்டவனுவான்; பரமாத்மாவையும் அடைவான்.

இருநூற்றாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர் பிராணிகளின் உயர்வுதாழ்வையும் ஞானத்தின் சிறப்பையும் கருத்துச் சொல்லியது.)

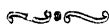
குருவின் உபதேசத்தை அடைந்தபின் தீர்புருஷன் ஞானமென்னும் தெப்பத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு மூழ்கினாலும் கிளம்பினாலும் தன்னுடைய மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான வித்தை ஒன்றையே அடுத்தவனாயிருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். சுகர், 'அந்த ஞானம் எது? (ஜனனமாணங்கள்) இரண்டையும் விலக்கத் தக்க வித்தை எது? பிரவ்ருத்திருப்பமான தர்மமா? அல்லது, நிவ்ருத்தியா?' என்று கேட்க, வ்யாஸர் சொல்லத் தொடங்கினார். 'காரணத்தின் ஸத்தையில்லாமலே ஸ்வபாவத்தால் உலகம் இருக்கிறதென்று பார்க்கும் மூடனாவன் புத்தியில்லாதவர்களும் ¹யுகத்திதெரியாதவர்களுமான எல்லாச் சிஷ்யர்களுக்கும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்கிறான். அவன் யாதொரு பயனையும் அடைய மாட்டான். (ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படாததால் ஈஸ்வரன் இல்லையென்றும் அந்த அந்த வஸ்துக்களின்) ஸ்வபாவமே காரணமென்றும் ஒரே உறுதியாக எவர்கள் கருதுகிறார்களோ அவர்கள் ²முஞ்சையென்னும் புல்லைச் சேதித்து அதனுள்ளிருக்கும் இதழையும் வேறு எதையும் அடைய மாட்டார்கள். இந்தப் பக்ஷத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸ்வபாவமே காரணமென்றறிந்து விலகுகிற அற்பபுத்தியுள்ளவர்கள் கேஷமத்தை அடைய மாட்டார்கள். மூடச் செய்கையுள்ளவர்களின் மனத்திலுதிக்கும் ஸ்வபாவவாதமானது விஞ்சத்திறக்கே காரணமாகும். ஸ்வபாவவாதம் பரிபாவவாதம் என்ற இவ்விரண்டிவாதங்களிலுமுள்ள குற்றம் இவ்விதம் புகுத்துக்கூறப்படுகிறது. இவ்வுலகில் உழுதல் முதலிய தொழில்களும் பயிர்களைச் சேர்ப்பதும் வாகனம் ஆஸனம் வீடு இவைகளும் அறிவுள்ளவர்களால் சிறந்தனவாகச் செய்யப்படுகின்றன. தோட்டங்கள், வீடுகள், நோய்கள், மருந்து இவைகளைப் பற்றி அறிவுள்ளவர்கள் நன்றாகச் சொல்லுகிறார்கள். அறிவுள்ளவர்களால் இவைகள் செய்யப்படுகின்றன. அறிவானது பொருள்களுடன் சேரும் படி செய்யும். அறிவானது கேஷமத்தை அடையச் செய்யும். அறிவிற்கிறந்த லக்ஷணமுள்ள அரசர்கள் அறிவினால் ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கின்றனர். பிராணிகளுக்குள்ள மேன்மையும் தாழ்

வும் அறிவாலேயே தூண்ப்படுகின்றன. அப்பா ! வித்தையால் உண்டு பண்ணப்பட்டபிராணிகளுக்கு இவ்வுலகில் வித்தைஒன்றே சிறந்தகதியாகும். பலவிதமானபிராணிகளைத் திற்கும் ஜராயுஜம், அண்டஜம், உத்பிஜ்ஜம், ஸ்வேதஜம் என்று நான்குவிதமான ஜன்மமிருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஸ்தாவரங்களைவிட ஜங்கமங்கள் சிறந்தவைகளென்று அறியவேண்டும். சேஷ்டையென்பது (அறிவின்) விசேஷத்தை அறிவித்து ஜங்கமங்களைச் சிறந்தவைகளாகச் செய்யுமென்பது பொருத்தமுள்ளதுதான். இரண்டிகாஸ்களுள்ளவைகளென்றும் பலகாஸ்களுள்ளவைகளென்றும் ஜங்கமங்களை இரண்டிவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். பலகாஸ்களுள்ளபிராணிகளைவிட இரண்டிகாஸ்களுள்ளபிராணிகளெல்லாம் சிறந்தவைகளாகும். இரண்டிகாஸுள்ளபிராணிகளையும் பூமியிலுள்ளமானிடர்களென்றும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவைகளென்றும் இரண்டிவிதமாகக் கூறுகிறார்கள். அவைகளில் பூமியில் ஸஞ்சரிப்பவைகள் சிறந்தவைகள். அவைகளே அன்னங்களைப் புஷிக்கின்றன. பூமியிலிருப்பவைகளையும் மத்தியமங்களென்றும் உத்தமங்களென்றும் இரண்டிவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். தம் ஜாதிக்குரியதர்மங்களைச் செய்யுங்காரணத்தால் மத்தியமங்களும் சிறந்தவைகளாகும். மத்தியமங்களும் தர்மத்தை அறிந்தவைகளென்றும் அறியாதவைகளென்றும் இரண்டிவிதமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவைகளில், தர்மமறிந்தவைகள் காரியாகாரியங்களை அறிந்தகாரணத்தால் சிறந்தவைகளாகும். தர்மமறிந்தபிராணிகளும் வேதமறிந்தவைகளென்றும் அறியாதவைகளென்றும் இரண்டிவிதமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவைகளில், வேதம் இவர்களிடம் நிலைபெற்றிருத்தலால் வேதமறிந்தவர்கள் சிறந்தவர்கள். வேதமறிந்தவர்களும் வேதத்தை ஒதுவிப்பவர்களென்றும் அஃது இல்லாதவர்களென்றும் இரண்டிவிதமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களில் எல்லாத் தர்மங்களையும் அறியுங்காரணத்தால் ஒதுவிப்பவர்கள் சிறந்தவர்கள். தர்மங்கள் அவைகளின்பயன்கள் இவைகளுடன் வேதங்கள் அவர்களாலேயே அறியப்படுகின்றன. வேதங்கள்யாவும் தர்மங்களுடன் ஒதுவிப்பவர்களிடமிருந்து வெளியாகின்றன. ஒதுவிப்பவர்களும் ஆத்மாவை அறிந்தவர்களென்றும் அல்லாதவர்களென்றும் இருவகையென்று கூறுகிறார்கள். அவர்களில், பிறப்புபிறப்பிலலாமைகளை நிச்சயஞ்செய்த காரணத்தால் ஆத்மாவை அறிந்தவர்கள் உயர்ந்தவர்கள். பாவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியென்னும் இரண்டு தர்மத்தை எவன் அறிகிறானோ அவன் பொதுவாக எல்லாம் அறிந்தவன். அவன் அனைத்தையும் விசேஷ

மாய் அறிந்தவன். அவன் உண்மையான அனுகூலமுள்ளவனும் பழுதில்லாதவன்கலப்புள்ளவனும் உண்மைப்பொருளானவனும் பரிசுத்தனும் ஈஸ்வரனுமாகிறான். சப்தப்ரம்மத்தில் (அகாவது வேதத்தில்) நல்லஸாமர்த்தியமுள்ளவனும் பரப்ரம்மத்தில் நிச்சயம்செய்துகொண்டவனும் தர்மத்தின் அறிவில் உறுதியுள்ளவனுமான அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனென்று அறிகிறார்கள். யஜ்ஞத்திலும், தேவதைகளிடத்திலுமிருப்பதும் உள்ளிலிருப்பதும் வெளியிலிருப்பதுமான ப்ரம்மத்தை அறிகிறவர்களைப் பூஜிக்கிறோம். அவர்கள் தேவர்கள், அப்பா! அவர்கள்தாம் பிராம்மணர்கள். இவ்வுலகமனைததும் காரணத்துடன் கூட அவர்களிடம் வைக்கப்பட்டதாயிருக்கிறது அவர்களுடைய பெருமைக்கு ஒப்பானது ஒன்றுமில்லை. அவர்கள், உறபத்தி இருப்பு முடிவுகளையும் கர்மங்களையும் முழுமையும் மீறிச்சென்று நான்கு விதமான பிராணிகளைத்திற்கும் ஈஸ்வரர்களும் ஸ்வதந்த்ரமான ஸாமர்த்தியம்பெற்றவர்களுமாயிருப்பார்கள்.

இருநூற்றாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதாமம். (தோடர்ச்சி.)

(அய்யாஸர் மதம்யுகாரதலியவற்றின் வேற்றுமையைச்
கருத்துச் சொல்லியது.)

அனாதியான இந்த (ஞானசீலை பெற்றிருப்பதான) விருத்தியானது பிராம்மணனுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஞானவான்தான் கர்மங்களைச்செய்கிறவனாகி எல்லாவற்றிலும் வித்தியை அடைகிறான் ஆனால், கர்மாவில் இவ்வீதம் ஸந்தேகம் ஏற்படாமலிருக்குமேயானால் கர்மாவானது ¹வித்தியைக்கொடுக்கும். (அந்த ஸந்தேகம் எவ்விதமென்றால்) கர்மாவானது ஸ்வபாவமா, அல்லது ஞானஸாதனமாவென்பதுவே. அவ்விதஸந்தேகத்தில் கர்மாவானது ப்ரம்மத்தையுத்தேசித்து ஞானஸாதனமென்கிறபகஷத்தில் ²அது வேதவிதியாகும். யுக்தியினாலும் சாஸ்திரத்தில்காணப்பட்டிருக்கிற முறையினாலும் அதை விரிவாக உரைப்பேன்; கேள். கர்மங்களில் சிலமனுஷ்யர்கள் புருஷனுடைய ஸாமர்த்தியத்தைக் காரணமாகவும், சிலர் தெய்வத்தைக் காரணமாகவும், வேறுசிலர் ஸ்வபாவத்தைக் காரணமாகவும் சொல்லுகிறார்கள். பலப்ராப்தியின் ஸ்வபாவத்தையனுஸரித்துப்பொள

ருஷம், கர்மா, தெய்வம் இம்மூன்றும் சேர்ந்து ஸமமானகாரணமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இம்மூன்றிலும் ஒன்று பிரதானமென்றும் மற்றவை அப்ரதானமென்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். கர்மத்தையே முக்யமாகக்கொண்ட¹ ஆருகதர்கள் விஷயத்தை இது ஒருஸமயமிருப்பதால் இவ்விதமென்றும், ஒருஸமயமில்லாததால் இவ்விதமில்லையென்றும், ஒரேஸமயத்திலிருக்கிறதென்றும் இல்லாததென்றும் ஏற்படாததாலிரண்டுவிதமும் இல்லையென்றும், கிரமமாக இருக்கிறதென்பதும் இல்லையென்பதும் ஏற்படுவதால் இரண்டுவிதமும் இல்லையென்பதினாலையென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஸத்வகுணம் மிகுந்தயோகிகள் ஸகலத்திற்கும் ஸமமானப்ரம்மத்தையே காரணமாகப் பார்க்கிறார்கள். திரேதாயுகத்திலும் துவாபரயுகத்திலும் கலியுகத்திலும் ஜனித்தவர்கள் ஸந்தேகமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். கிருதயுகத்திலுண்டானவர்கள் தவத்திலுமிருந்தவர்களும் ஸம்சயமற்றவர்களும் ஸத்வகுணம் பொருந்தினவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். கிருதயுகத்திலுள்ளவரும் இருக், யஜுஸ், ஸாமமென்னும் மூன்றுவிதங்களிலும் பேதத்தைப் பாராதவர்களாகிவிருப்பவெறுபபுகளை² விலக்கித் தவத்தைச் செய்கிறார்கள். தவத்திற்கு வேண்டியதர்மமுள்ளவனும் எப்பொழுதும் தவஞ் செய்பவனும் நல்லரிச்சயமுடையவனுமான மனிதன் அந்ததவத்தினால் மனத்திலுளிரும்புகிற ஸகலகாமங்களையும் அடைகிறான். ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிற பூதவஸதுவானப்ரம்மத்தைத் தவத்தினால் அடைகிறான். அவ்விதமானவனாகி அதனால் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பிரபுவாகிறான். அந்தப்ரம்மானது கர்மகாண்டங்களிலுள்ளவர்களைப் பிடிக்கிறது. ஆனால், அது காமகாண்டத்தை மாதிரி மறிந்தவர்களுக்கு அறியமுடியாது. உபவிஷ்டங்களிலே வென்றால் அந்தப்ரம்மானது தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ³ அது கர்மம் யாகத்தால் அறியப்படுகிறதில்லை. ஷுத்தஜூரியாகள ஹிம்ஸாரூபமான யாகமுடையவர்களென்றும் வைபவமாக ஹவாப்பாகமுடையவர்களென்றும் சூத்திரர்கள் பணிவிடையையே யஜ்ஞமாகவுடையவர்களென்றும் பிராம்மணர்கள் ஜபயஜ்ஞமுள்ளவர்களென்றும் எண்ணப்படுகிறார்கள். வேதாத்யயனத்தினாலேயே பிராம்மணர் கிருதார்த்தமாகிவிடுவார். மற்றக் கர்மங்களைச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் (வேதார்த்தமானப்ரம்ம

1 'கர்மஸ்தா' என்பது மூலம். 'ஐஜனர்கள்' என்பது பழையவுரை.

2 வேறுபாடும்.

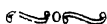
3 'தபஸ்' என்பது மூலம்; 'ஞானம்' என்பது பழையவுரை. மேலே 'தவம்' என்று வருமிடங்களிலும் இங்குமே கொள்க.

4 வேறுபாடும்.

ஞானத்தினால்) எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும்: அன்பைச் செலுத்தினவன் பிராம்மணனாகச் சொல்லப்படுகிறான். திரேதாயுகத்தின் ஆதியில் வேதங்களும் யாகங்களும் வர்ணஸ்ரமங்களும் பிரிவற்றிருந்தன. துவாபரயுகத்தில் மனுஷ்யர்களுக்கு ஆயுள்குறைகிறபடியால் அவைகள் பிரிக்கப்படுகின்றன. துவாபரயுகத்திலே வேதங்கள் மிகவும் சிதறிவிடுகின்றன; கலியுகத்திலும் அப்படியே காணப்படுகின்றன. கலியின் முடிவிலோவென்றால் வேதங்கள் (சிலவிடத்தில்) காணப்பட்டும் (சிலவிடத்தில்) காணப்படாமலும் இருக்கின்றன. கலியில் அவரவர்களுக்கு உரியதர்மங்களும் கோக்கள், பூமி, ஜலங்கள், ஒஷதிகள் இவைகளுடைய ரஸங்களும் அதர்மத்தினால் பிடிக்கப்பட்டு நசித்துவிடுகின்றன. வேதங்களும் வைதிகதர்மங்களும் ஆஸ்ரமங்களும் அதர்மத்தால் மறைந்துவிடுகின்றன. ஸ்வதாமங்களும் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் விகாராதையடைகின்றன. ¹மழையானது பூமியிலுள்ள எல்லாப்பிராணிகளையும் போஷிக்கிறதுபோல, ஒவ்வொருயுகத்திலும் வேதங்கள் யமமுதலான போகாங்கங்களைப் போஷிக்கின்றன. காலமானது நானாவிதமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்னால் உனக்கு முன் சொல்லப்பட்டதும் பிரஜைகளை ²உண்பிப்பண்ணுகிறதும் பகஷிக்கிறதுமான (பரமாத்ம ரூபமான) காலமானது ஆதியந்தமற்றது. பூதங்களுடைய உற்பத்தியையும் பாலனத்தையும் ஸம்ஹாரத்தையும் செய்வதும் நியந்தாவுமாயிருக்கிற அப்படிப்பட்ட காலத்தில் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்ச்சியாக நிரம்பஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பூதங்கள் ஸ்வபாவத்தோடு கூடவே இருக்கின்றன. காலமே ஸ்ருஷ்டி. அதுவே துஷ்டி. அதுவே வேதம். அதுவே கர்த்தா. அதுவே காரியம். அதுவே கர்மாவின் பயன். குழந்தாய்! நீ என்னை எந்தவ்ஷயத்தைக்கேட்டாயோ அந்த வ்ஷயத்தை உனக்குச் சொன்னேன்' என்று சொன்னா.

இருநூற்றநூறபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதாமம். (தொடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர் பிரம்மஜ்ஞானத்தை அடையும்வழியைச் சுகநக்துச் சொல்லியது.)

இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட சுகமுனிவர், ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான வ்யாஸருடைய இந்த உபதேசத்தைச் சிவாகிதது மோக்ஷதர்மார்த்

தங்களுடன்கூடி இவ்விஷயத்தைக் கேட்கத்தொடங்கினார். 'பிரஜை யுள்ளவனும் யாகசிலனும் ஞானத்தைச்சம்பாதித்தவனும் அஸுர யையில்லாதவனுமாயிருக்கிறார் ரோத்ரியன் பிரத்யக்ஷத்தினாலும் யுத்தியினாலும் அறியப்படாததும் வேதங்களாலும் இவ்விதமென்று குறிப்பிட்டுக்காட்டமுடியாததுமான ப்ரம்மத்தைத் தவறாததனால் பிரம்மசாயத்தினால் ஸந்த்யாஸத்தினால் புத்தியின் சக்தியினால் ஞான மார்க்கம் அல்லது யோகமார்க்கத்தில் எப்படி அறிகிறான்? நான் உங்களைக்கேட்கிறேன். நீங்கள் சொல்லவேண்டும். புருஷர்கள் எந்த உபாயத்தினால் மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் ஓரேவ்ஷயத்தில் நிலைத்து நிற்கும்படி செய்கிறார்கள்? அந்த விஷயத்தையும் நீங்கள் விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார். வயாஸா, 'வித்தை, தவம், ஐம்பொறிகளை அடக்கல், லோபத்தைத்தன் ஞதல் பூவைகளில் லாமல் ஒருவனும் வித்தியடையமாட்டான். ஸகலமான மஹாபூதங்களும் ஸ்வாநுடைய முதலஸ்ருஷ்டியிலுண்டானவைகள். அவைகள் பிராணிகளுடைய கூட்டத்தில் சரீராபிமானிகளாட்டில் அதிகமாகப் பிரவேசித்திருக்கின்றன. அது எவ்விதமென்றால், சரீரிகளுக்குப் பூமியிலிருந்து தேகமும் ஜலததிலிருந்து உத்யமும் பெயுயிலிருந்து கண்களுமுண்டாயினவென்று ரிஷிகளால் கருதப்படுகின்றன. வாயுவானது பிராணபானங்களைப்பற்றியிருக்கிறது. (நாவிகைமுதலான) துவாரங்களில் ஆகாயமும், பாதத்தில் விஷ்ணுவும், ¹பலததில் இந்திரனும் பிரவேசித்திருக்கிறார்கள். உதரத்தில் அகனி பிரவேசித்துப் புஜிக்கவிரும்புகிறான். காதுகளில் திகழ்வதைக் காஸ்ரோத்திரேந்திரியமாகவும், நாவில் ஸாஸவத்ர வாகிரந்திரியமாகவுமிருக்கிறார்கள். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி இவ்வைந்தும் புருஷனுக்கு விஷயத்தினனுபவத்திற்குக் காரணமானதால் ²ஞானேந்திரியங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. சபதம், ஸபர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் இவ்வைந்தும் இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்கள். இந்திரியங்கள் மனத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டுத் தனித்தனியே தங்கள் விஷயங்களைத் தெரிவிக்கின்றன. ஸாந்தியானவன் தனக்குவசப்பட்ட குதிரைகளை ஏவுவதுபோல மனமானது இந்திரியங்களை (விஷயங்களை) ஏவுகிறது. மனத்தையும், ஹருதயத்தை அடைந்தஜீவன எப்பொழுதும் ஏவுகிறான். ஆகையால், இந்திரியங்களையும் விஷயங்களையும் ஸமஹரிப்பதிலும் ஸ்ருஷ்டிப்பதிலும் மனமானது அநுகாரமுடையது. அதுபோல மனிதனுடைய ஸம்ஹாரத்திலும் ஸ்ருஷ்டியிலும் புத்

¹ வேறுபாடம்.

² 'கையல்' எனப்பது பழையவுரை.

³ வேறுபாடம்.

தியை உபாதிபாகவுடையஜீவன் அநிகாரி. இந்திரியங்கள், விஷயங்
கள், உஷ்ணம் சீதமுதலிய இயற்கை, புத்திவருத்தி, மனம், பிரா
ணன், அபானன், ஜீவன் (இவைகளெல்லாம்) எப்பொழுதும் பிராணி
களுடைய தேகங்களிலிருக்கின்றன. ¹புத்திக்குஆதாரமில்லை. இந்தப்
பதினாறுகுணங்களும் புத்தியின் விருத்தியே. புத்தியை வாஸனையா
னது ஸ்ருஷ்டிக்கிறது; குணங்களை ஒருவிதத்தாலும் ஸ்ருஷ்
டிக்கிறதில்லை. இவ்விதம் பதினாறு குணங்களால் சூழப்பட்ட
பதினேழ்வ்தான அந்தர்யாமியை மனத்தையடக்கியவனான வேதி
யன் மனத்தினால் தன்புத்தியில் பார்க்கிறான். இந்தச்சைதன்ய
மான ஆத்மாவானது கண்ணுக்குப்புலப்படாதது; எல்லா இந்திரி
யங்களாலும் அறியமுடியாதது. பெருமையுடைய ஆத்மாவானது
மனமாகிற தீபதினாள் பிரகாசிக்கிறது. ஆத்மாவானது சப்தம், ஸ்பர்
சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்னும் பூதகுணங்களிலலாதது. (ஆகை
யால்) நாசமுற்றது. ²அது சரீரஇந்திரியங்களின்றிச் சரீரங்களிலிருந்து
கொண்டு பார்க்கிறது. அது வ்யக்தமில்லாதது. மரிக்கும் தன்மை
யுள்ள எல்லாச்சரீரங்களிலும் வைக்கப்பட்டதும் மரணமற்றதுமான
அவ்யக்தமான ஆத்மாவைச் சாஸ்திரத்தையனுஸரித்துப் பார்க்கிற
வன் சரீரநாசத்தின்பிறகு பிரம்மமாகவே ஆகிறதற்குத் தக்கவனாகி
றான். பண்டிதர்களானவர்சன், விதவானும் நல்லவம்சத்திலுதித்த
வனுமாயிருக்கிற பிரம்மணனிடத்திலும் பசுவினிடத்திலும் யானையி
னிடத்திலும் நாயினிடத்திலும் நாயின் மாம்ஸத்தைப் பாகம்செய்யும்
நீசனிடத்திலும் ஸமமான ப்ரம்மதிருஷ்டியுடையவர்களாயிருக்கிறார்
கள். இவ்வுலகத்தையெல்லாம் சூழ்ந்துருக்கிற மிகப்பெரிதான அந்த
ஒரே ஆத்மாவானது ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான ஸகல பூதங்
களிலும் வலிக்கிறது. எப்பொழுது ஜீவனானவன் தன்ஸவரூபத்தை
எல்லாபிராணிகளிடத்திலும் எல்லாபிராணிகளையும் தன்னிடத்தி
லும் பார்க்கிறானோ அப்பொழுது ³ப்ரம்மமாகிறான். என்னுடைய

1 'அந்தர்யாமிகு இருத்ததேகாதிரூபமான ஓர் ஆதாரமுமில்லை. இந்த
ஞானரூபியான ஜீவன் அந்த அந்தர்யாமிகு விசேஷணமானவன். அந்தா
யாமி தைஜஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டான இந்திரியங்களைப் படைக்கி
றான். தனக்கு விசேஷணமான ஜீவனைப்படைப்பதென்பது இல்லை' என்றும்
கொள்ளலாம்.

2 'அது சரீரஇந்திரியங்களின்றி இருப்பது. அந்த அந்தர்யாமியைத் தம்
தம் சரீரங்களுக்குள்ளேயே பார்க்கவேண்டும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

3 'ப்ரம்மஸம்பத்யதே' எனபது மூலம்.

ஆத்மாவில் ஆத்மாஎவ்வளவாயிருக்கிறதோ வேறு ஆத்மாவிலும் ஆத்மா அவ்வளவாயிருக்கிறது' என்று எவன் எப்பொழுதும் அறிகிறானே அவன் முக்தியை அடையத்தக்கவனாவான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மபூதனும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதனும் மார்க்கமற்றவனும் பிரம்மமாவதற்கு விருப்பமுள்ளவனுமான ஞானியினுடையமார்க்கத்தில் தேவர்களும் மயக்கத்தை அடைகிறார்கள். ஆகாயத்தில் பக்ஷிகளின்கடியும் ஜலத்தில் மத்ஸ்யங்களின்கடியும் அறியப்படாமைபோலப் பிரம்மத்தை அறிந்தவர்களுடையகதியானது அறியப்படுகிறதில்லை. காலமானது ஸகலமானபூதங்களையும் தானாகவே தன்னிடத்திலேயே ஜீரணமாகும்படிசெய்கிறது. அவ்விதகாலமும் எந்தப்பரமாக்மாவினிடத்தில் ஜீரணமாகிறதோ அநதப் பரமாத்மாவை இவ்வுலகில் ஒருவனும் அறியமுடியாது. மேலும் கீழும் குறுக்கிலும் நடுவிலும் போகிறதல்லாததும் ஓரிடத்திலிருந்தும் ஒன்றையும் கிரகிக்காததுமான பரமாத்மாவினுள், இந்த ஸகல லோகங்களும் இருக்கின்றன. இவைகளில் யாதொன்றும் அவனுக்கு வெளியிலில்லை. ஒருவன், மனம்போன்றவேகத்துடன் நாணிலிருந்து விடுபட்டபாணம்போல ஆயிரம்வருஷங்கள்நடந்தாலும் காரணமான ஆத்மாவினுடைய முடிவை அடையமாட்டான். ஸூட்சுமமான அந்த ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ஸூட்சுமமானபொருளில்லை; அதைக்காட்டிலும் ஸ்தூலமுமில்லை. அது எங்கும் கால்களும் கைகளும் கண்களும் தலைகளும் முகங்களும் காதுகளுமுள்ளதாயிருக்கிறபடியால், உலகத்திலுள்ள எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அது அணுவிற்ும் அணு ; பெரிதிற்கும்பெரிது. அது ஸகலபூதங்களினுள்ளேயும் நிலையாயிருந்தும் காணப்படுகிறதில்லை. ஆத்மாவிற்கு அக்ஷரமென்றும், க்ஷரமென்றும் இரண்டிவிதமானபிரிவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் நசிக்கின்ற ஜடமான க்ஷரமானது ஸகலபூதங்களிலுமிருக்கிறது. சைதன்யமான அக்ஷரமானது அழிவற்ற ஸ்வயம்பிரகாசமான ஸ்வருபத்திலிருக்கிறது. அந்த அக்ஷரமானது ஸ்தாவரஜங்கமங்களான ஸகலபூதங்களுக்கும்அசனையும் ஒன்பது துவாரங்களுடைய சரீரத்தைஅடைந்து ¹ஹம்ஸமாயும் சலனமற்றதாயும் பரவசமில்லாததாயிருக்கிறது. தத்வத்தைஅறிந்தவர்கள் பிறவியில்லாததான அக்ஷரத்திற்குச் சரீரத்தின்றாச? குறைபடுதல் மாறுதல்முதலியவைகளை அடைவதாலும் புதியசரீரங்களை அடைவதினாலும் ஹம்ஸத்தன்மையென்றுசொல்லுகிறார்கள். ஹம்ஸமாகச்சொல்

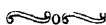
அஅஅ

ஸ்ரீ ம ஹா ப ர த ம்.

ஸப்பட்டஜீவனும் ராசனான அக்ஷரமும் விகாரமற்ற பிரம்மரூபமான அக்ஷரந்தான். அந்தக்கூடஸ்தமான பிரம்மத்தை அறிந்தவன் அதை அடைந்து ஜனனமரணங்களை விலக்கிகொள்ளுகிறான்.

இருநூற்றுநூற்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

ரோகிணி தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர் யோகநிர்ணயநாயக சுகநக்துச் சொல்லியது.)

ஸத்புத்ரா ! என்னிடம்கேட்ட உனக்கு இப்பொழுது வாஸ்தவமான ஞானிகளுடைய தர்மத்தை உள்ளபடி சொன்னேன். இனிமேல் யோகத்தின் காரியத்தை முழுதும் சொல்லப்போகிறேன். அதனையும் கேட்கக்கூடவாய். குழந்தாய் ! புத்தி மனம் இத்திரியங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து (பிரவிருத்தியற்று) ஒன்றாயிருப்பதுவே கெடிகலற்ற ஆத்மாவின் உத்தமமான ஞானஸ்வரூபம். அப்படிப்பட்ட இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது மனத்தையும் இத்திரியங்களையும் நிகரகித்தவனும் நியாஸஸூழ்மடையவனும் ஆத்மாவில் பற்றுதலுள்ளவனும் (யமநியமமுதலான) சுத்தகாமங்களுள்ளவனுமாயிருக்கிறவனானால் அறியக்கூடியது. வித்வான்கள் யோகதோஷங்களாகினைக்கிற காமம், குரோதம், லோபம், பயம், ஸவப்னம் என்ற ஐந்தையும் வேருடன் அறுக்கவேண்டும். (அதென்படியெனில்), தீரணபுருஷன் மனோநிகர ஹத்தால் குரோதத்தையும் ஸங்கலபத்தையும் விலக்கிக் காமத்தையும் வெல்லுவான் ; புத்தியினுடைய நல்ல விசாரத்தினால் நித்திரையை வெல்ல வல்லவனாவான். அதறியத்தால் ஆனந்திரியையும் உதரத்தையும் ரக்ஷிக்கவேண்டும். நேத்திரத்தால் கைகால்களைக் காக்கவேண்டும். கண்காதுகளை மனத்தால் ரக்ஷிக்கவேண்டும் மனத்தையும் வாக்கையும் செய்கையினால் ரக்ஷிக்கவேண்டும். ஜாக்ரதையினால் பயத்தையும் பெரியோர்களின் பணிவிடையினால் லோபத்தையும் விலக்கவேண்டும். இவ்விதம் எப்பொழுதும் சோம்பலில்லாதவனாக இந்த யோகமலங்களை விலக்கவேண்டும். அக்கினிகளையும் பிரம்மமணர்களையும் பூஜிக்கவேண்டும். தேவதையையும் வணங்கவேண்டும். அசுபமும் துன்பத்துக்குக்காரணமும் மனத்தைவருத்துகிற துமான வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடாது. ஸ்தாவரஜங்கமமாயுள்ள இந்தவுலகமனைதும் எந்தஸ்தித்ராத்மாவின்னுடையவிரிவோ அப்படிப்பட்ட தேஜோமயமான அந்தஸ்தித்ராத்மாவானது (இவ்வுலகத்துக்குக்) காரணம்.

தியானம், வேதாத்தியயனம், தானம், ஸத்தியம், லஜ்ஜை, நேர்மை, பொறுமை, சசி, ஆகாரக்தாஸுண்டானசுக்கு, இந்திரியங்களின் சிஷை இவைகளால் ஸக்வகுணம் விருத்தியடைகிறது. அது பாவத் தையும் நிவிர்த்திசெய்கிறது. இப்படிப்பட்ட குணங்கள் பொருந்திய புருஷனுக்கு ஸகல அர்த்தங்களும் விரிந்திருக்கின்றன. ஞானமும் வீரு த்தியடைகிறது. இவன் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் ஸமபுத்தியுள் ளவனும் தானாகக்கிடைக்கிரியத்தினால் ஸர்கோஷிக்கிரவனுமாயிருக்கவேண்டும். இவன் பாவநிவிர்த்தியை அடைந்தவனும் ஸத்வ குணம்மேலிட்டவனும் மிதமான ஆகாரமுள்ளவனும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனுமாயிருந்துகொண்டு காமக்குரோதங்களை வசஞ்செய்து மகத்தகவக்திற்குக் காரணமான பிரதானத்தை வசஞ்செய்யவேண் டும். மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் விஷயங்களிலிருந்து திருப்பி ஒருமுகப்படுத்தி முன்இரவிலும் பின்இரவிலும் ஸமாதியிலிருந்து 1 புத்தியில் மனத்தை நிறுத்தவேண்டும். ஐந்து இந்திரியங்களுள்ள இந்தப்பிராணியினுடையபுத்தியானது, ஓர்இந்திரியம் 2 தவாரமுள்ள தானால் அதன்வழியாகத் தோறபையின்புறைய பாதத்தின்வழியாக ஜலம் ஓடுவதுபோல வெளியில் ஓடுகிறது. ஆகையால், யோகமறிந்த வன், செம்படவன் கெட்டதானமதஸ்யத்தை முதலில் மிடிப்பதுபோல மனத்தை முதலில் வசப்படுத்தவேண்டும்; பிறகு, ஸ்ரோத்தரத்தையும், அதன்பிறகு நேத்ரத்தையும், பிறகு ரஸனத்தையும், பிறகு க்ரானத் தையும் வசப்படுத்தவேண்டும். யதியானவன், இவ்விதம் இந்திரியங் களை அடக்கி மனத்தில் நிலைபெறச்செய்யவேண்டும். அவ்விதமே ஸங்கல்பங்களை யுத்தள்ளிவிட்டு மனத்தையும் புத்தியில்கிறுத்தவேண் டும். யதியானவன் ஐந்து இந்திரியங்களையும் சேர்த்து மனத்தில் ஸ்தா பிக்கவேண்டும். எப்பொழுது மனமுதலான இந்த ஆதாமும் நிலைபெற்றுப் பிறகு புத்தியில் லயித்துக் கலங்காமலுமிருக்குமோ அப்பொழுது மகத்தத்வமானது பிரகாசிக்கின்றது. அப்படியே (ஞானவடிவமான) ஆதமாவும் ஸுக்ஷ்மமான புத்தியில் புகையில்லாத அக்கினிபோலவும் மிகவும் பிரகாசிக்கிற ஸூர்யன் போலவும் ஆகாயத்தில் மின்னல் ஒளி போலவும் காணப்படுகிறது. அந்த ஆதமா வியாபகமாயிருப்பதால் எல்லாம் ஆத்மாவிடத்திலும் ஆத்மா எல்லாப் பொருள்களிடத்திலும் காணப்படுகின்றன. எந்தப்பிராம்மணர்கள் மனத்தை வசீகரணஞ்

1 'ஆதமம்' என்பது ஆலம்; இந்த ஆதமத்தில் ஆதமசப்தம் வரும் இடந்தோறும், 'புத்தி' என்று பழையவரை கூறுகிறது.

2 விஷயப்பற்றுள்ள தானால் என்பது.

செய்தவர்களும் தைரியவான்களும் பேரறிவுள்ளவர்களும் ஸகலமான பிராணிகளுடைய ஹிதத்திலும் பற்றுதலுள்ளவர்களும் அபிருக்கிராக்ஷை அந்த மஹாத்மாக்களே அந்த ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். இவ்விதம் ¹ஒரளவுள்ளகாலம் கடுமையானவிசாதத்தோடு ஏகாந்தத்தில் ஒருவனாயிருந்துகொண்டு யோகத்தை ஆசரித்துவன் சுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஸமமான நிலையை அடைவான். தத்வவித்தானவன் யோகத்தால் லயம், விசேஷம், கலக்கம், நல்லவாஸனையின் ஆக்ராணம், கேள்வி, பார்வை, ரஸத்திலும் ஸ்பர்சத்திலும் சீதத்திலும் உஷ்ணத்திலும் ஆச்சரியங்கள், வாயுவுக்குச்சுமானமான ²ஆக்ருதி, ஸகலசாஸ்திரங்களுடைய அர்த்தஸ்புரணம், நிவ்யஸ்திரீஸங்கமமுத லானவைகள் ஆகிய இவைகளை அடைந்தும் லக்ஷ்யரூபெய்யாமல் புத்தியிலேயே உபஸம்ஹாரஞ்செய்யவேண்டும். (கால முன்ராத்திரி பின்ராத்திரி) மூன்றுகாலங்களிலும் நியமமாக மெளனியாயிருந்து யோகத்தில் அப்யாஸத்தைச் செய்யவேண்டும். பாண்டங்களில் பற்றுதலுள்ளவன் அவைகளை உள் அங்கணத்தில் சேர்த்துவைப்பது போல யோகாப்யாஸிபானவன் இந்நிரிபக்கூட்டத்தை ஹிருதயத்தில் அடக்கிப் பாவதத்தின்சிகரத்திலோ, அல்லது கோபுரத்திலோ, விருக்ஷத்தின் துனியிலோ யோகத்தைச் செய்யவேண்டும். தினந்தோறும் ஒரேலக்ஷ்யத்தைப் பிடித்துக்கொண்டுதியானஞ்செய்யவேண்டும். மனத்தை யோகத்தினின்றும் விலகாமலிருக்கச் செய்யவேண்டும். யோகியானவன் எந்தஎந்த உபாயத்தினாலு சஞ்சலமான மனத்தை அடக்கமுடியுமோ அந்த அந்த உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும்; அதுவிருந்தும் சலிக்கக்கூடாது ஏகாக்ரமுள்ளவன் சூன்யமான குகைகளையும் தேவாலயங்களையும் சூன்யமானக்ருகங்களையும் தனக்கு இருப்பிடமாகச் செய்துகொள்ளவேண்டும். வாக்கினாலும் செய்கையினாலும் மனத்தினாலும் ஒன்றிலும் பற்றுவைக்கக்கூடாது. எல்லாவற்றிலும் உதாஸீனனும் குறைவான ஆகாரமுள்ளவனுமாயிருந்துகொண்டு லாபாலாபங்களில் ஸமமாயிருக்கவேண்டும். தன்னை நிந்திப்பவன் துதிப்பவன் இருவரிடத்திலும் ஸமமாயிருந்து சுபாசபங்களை நினை யாமலிருக்கவேண்டும். லாபத்திலஸந்தோஷிப்பதும் லாபமில்லாத காலத்தில் கவலைப்படுவதும் ஆகா, வாயுலைப்போல ஓரிடத்திலும் பற்றுதலில்லாதவனாக ஸகலப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமாயிருக்க வேண்டும். இவ்விதம் ³அடங்கினசித்தமுள்ளவனும் ஸாதுவும் எல

¹ 'ஆறுமாதகாலம்' என்று ஸ்ருதி கூறுகிறது.

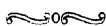
³ வேறுபாடும்.

² ஆகாயமுதலியவற்றில் கமனம்.

லாப்சிராணிகளையும் ஓன்றுபோலப் பார்க்கிறவனும் ஆறுமாதம்வீடா மல் யோகாபிடியாஸம் செஞ்சிறவனுமாயிருக்கிறவனுக்குப் பிரணவ மானது தன் அர்த்தத் துடன் நன்கு உள்ளதுகிறது. (பொருள்விருப் பத்தால்) ஜனங்கள் மிகவும் வருத்தவதைப் பார்த்து ஒட்டாஞ்சில்லி யையும் பொன்னையும் சமமாபெண்ணி ஆந்த யோகமார்கத்தால் பற் றுதலுடன் (பொருள் விஷயத்தில்) ஒழிவையடையவேண்டும்; மோக த்தை அடையக்கூடாது. ஜாதியில் குறைந்தவனும் தாமதத்தையே விருப்பத்துடன் செய்கிற ஸ்திரீயும் ஆந்த யோகமார்கத்தால் உயர் ந்த கதியை அடைவார்கள். மனத்தை ஜயித்த யோகியானவன் பிறவியற்றதும் அனாதையும் ஜனாயற்றதும் அழிவற்றதுமாயிருக்கிற பரமாத்மாவை அசைவற்ற ஹ்ருதியங்களால் ஊகித்து அறிவான். அணுவிற்கும் அணுவும் மஹாத்மக்கும் மஹத்தும் ¹ஒன்றிலும் பற ருததுமான அந்த ஆதமாவைப் புத்தியினால் பார்க்கிறான். உள்ளபடி (என்னால்) சொல்லப்பட்ட மஹாத்மாவான ²மஹரிஷியினுடைய வசனத்தைக் குருவினுபதேசத்தையனுஸரித்து மனத்தினால் ஆலோ சித்து யுக்தியினால் நிச்சயித்து மேனுவசமுள்ளவர்கள் பிரம்மப்பிர ளயம்வரையில் இந்தப் பிரம்மாவுக்கு ஒத்த நிலைமையை அடைகிறாள் கள்' என்றுசொன்னார்.

இருமாற்றநாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர், கர்மத் தையும் ஞானத்தையும்பற்றிச் சுகருக்குச் சொல்லியது.)

சுகா, 'காமாவேச்செய்யென்றும் விடென்றும் இவ்விதம் வேத வசனமிருப்பதனால் மனிதர்கள் உத்தமையினால் இந்தக் கதியை அடை கிறார்கள்? கர்மாதினால் எந்தக் கதியை அடைகிறார்கள்? இதைக் கேட்க விரும்புகிறேன். ஒத்த நீர் எனக்கு விரிவாகச்சொல்லவேண் டும். இவைகள் ஒன்றுகொன்று வேறுபட்டவையும் விரோதமான வையுமாயிருக்கின்றனவே?' என்றுகேட்டார்.

(சுகர்) இவ்விதம் கேட்க, பராசரபுத்திரரான வ்யாஸர் தம் புத் திரரை நோக்கிப் பின்வருமாறு மறுமொழி சொல்லலானார்: 'முறையே அழிவதும் அழியாததுமான இந்தக் கர்மமார்க்கத்தையும் ஞான

மார்க்கத்தையும் விரித்துச் சொல்வேன். 'விததையினால் மனுஷ்யர்கள் எந்தக்கதியை அடைகின்றார்கள், கர்மாவினால் எந்தக்கதியை அடைகின்றார்கள்' என்கிற இரண்டினுடைய வித்தியாஸமானது அறிதற்கு அருமையானது. ஆகையால், மனத்தை ஸாவதானஞ் செய்துகொண்டு கேட்கக்கடவாய். ஆனால், தர்மமிருக்கிறதென்று சொல்லிவிட்டு இந் தத்தர்மவிஷயத்திலேயே இல்லையென்று சொல்லுகிறவனுடைய பகைத்திற்குசசமானமாக என்னுடைய வாக்கியம் தோன்றும். ப்ரவிருத்தி ரூபமான் தர்மம்ஒன்று நிவிருத்திரூபமானதொன்று என வேதங்கள் நிலைபெறுவதற்குக் காரணமான இரண்டுமார்க்கங்கள் உண்டு. பிராணியானது கர்மாவினால் பந்தத்தை அடைகிறது; ஞானத்தினாலோ விடுபடுகிறது. ஆகையால், ஸம்ஸாரத்தின் காரையைக்கண்டவர்களான யதிகள் கர்மாவைச் செய்கிறதில்லை. காமாஸ்ராவ மனிதன் மரித்து மறுபடியும் ¹பதினாறு குணங்களுள்ள சரீரத்தை அடைகிறான். விததையினால் விகாரமற்றவனும் நாசமற்றவனுமாகி நித்தியமான பிரம்மமாகிறான். சில மனிதர்கள் அலபபுத்தியினால் கர்மாவைச் சிலாகிக்கிறார்கள். அதனால், அவர்கள் அனேகர்களைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள். அதனால், அவர்கள் அனேகர்களைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள். மிக்க அறிவுபெறமுத் தர்மத்தின் மேன்மையையறிந்தவர்கள் நதியில் ஜலபானஞ்செய்தவன் எவ்விதம் கிணறறைச் சிலாகிக்கமாட்டானோ அவ்விதம் கர்மத்தைச் சிலாகிக்கிறதில்லை. மனிதன் ஸுகதுக்கங்களையும் ஜனனமரணங்களையும் கர்மாவிற்குப் பலனாக அடைகிறான். எந்தப் பிரம்மதத்துவ சேர்ந்து துக்கத்தை அடைகிறதில்லையோ, எதிலசேர்ந்து மரிசுறத்திலேயோ, எதிலசேர்ந்து பிறக்கிறதில்லையோ, எதிலசேர்ந்து மூப்பை அடைகிறதில்லையோ, எதிலசேர்ந்து வளருகிறதில்லையோ, எந்த ஸவரூபத்தில்ப்ரமமும் வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாததும் சலனமற்றதும் விகாரமில்லாததும் கேடு, ஆயாஸம், மரணம் இவைகளற்றதும் பேத மில்லாததுமான அந்தப் பிரம்மமானது இருக்கிறதோ, எதில் ஸுகதுக்கங்களாலும் மானஸகர்மத்தினாலும் பாதிக்கப்படுகிறதில்லையோ, எதில் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமாகவும் சினேகமுள்ளவர்களாகவும் நன்மையையே செய்பவர்களாகவுமிருக்கிறார்களோ அந்தப் ²பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை விததையினால் அடைகிறான். குழந்தாய்! வித்யாமயனான புருஷன் வேறு. கர்மமயனான

¹ ஞானேந்திரியம் ஐந்தது, கர்மேந்திரியம் ஐந்து, பிராணன் ஐந்து, அந்தக் கரணம் ஒன்று.

² 'தத்' என்பது மூலம்; 'மோக்ஷநிலைமையை' என்றும் கொள்ளலாம்.

புருஷன்வேறு, நித்யனும் ஞானமென்னும் குணத்தையே உருவமா கக்கொண்டவனுமான அந்த வித்யாமயனான புருஷனை அமாவாஸ யையில் ஸைக்ஷமமான ஒருகலையுடனிருக்கும் சந்திரனென்று தெரிந்துகொள். ¹மஹரிஷியினால் சொல்லப்பட்ட அவ்விசுமான இந்த விஷயமானது ஆகாபத்தில் வளைவான நால்போலப் பிதி தாயுண்டான சந்திரனைப்பாடுத்து விஸ்தாரமாக அனுமானிக்கப் படுகிறது. அப்பா! ²அந்தச்சந்திரனை மனத்தின் ஸமஷ்டி ரூப னும் கலைகளின்ஸமுகததினால பரிபூர்ணனும் மூர்த்திமானுமா யிருக்கிறபடியால் கர்மாலரூபனாக அறியக்கூடவாய். பாத்ரத்தில் வைக்கப்பட்டஅக்னிபோல எப்பொழுதும் அந்தச் சந்திரனிடத்தில் அமைந்திருக்கிறதேவனை நிததியம் ஸர்வஸங்கததியாகத்தினால் மனத் தைஜயித்தவனான ஆதமாவாக அறி. மேகத்தில் ஜலத்திலேபோல அந்தச் சந்திரனிடத்திலிருக்கின்றமேதவனை நிததியம் ³யோகததால மனத்தைஜயித்தவனானஜீவனாகத் தெரிந்துகொள். தமஸ்ரஜஸ் ஸத்வங்களைஜீவன்குணமாகவும் ஜீவனைப்பிரதயகாத்மாசின் குணமாக வும் பிரதயகாத்மாவைப் பரமாத்மாவன்குணமாகவும் அறியக்கூட வாய். கேசுத்ரவித்துக்களானவர்கள் அநீகதனத்தை ஜீவன்குணமாக வும் ஜீவனைப் ப்ரவ்ருத்தியுள்ளவனென்றும்வல்லவற்றையும்சேஷ்டிக் கும்படிசெய்கிறவனென்றும் ஏழுலோகங்களையும் கற்பித்தவன் ஜீவ னைக்காட்டிலும் பரனென்றும் சொல்லுகிறார்கள்' என்றுகொன்னார்.

இருநூற்றநூறபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

மேரகாஷதாமம். (தொடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர் பரம்மசர்யத்தீன்பேருமையைச் சுகருக்குச் சொல்லியது.)

சுகர், 'ஸகலஸாதாரணமாகக் கடவுளிடத்திலிருந்துண்டான பிரதானம்முதற்கொண்டு ஏற்பட்டஸ்ருஷ்டியையும் அவனவனுக்கும் தனித்தனியே விஷயங்களுடன்சூடிய இந்திரியங்களுடையரூபமான

1 'புருஷதாரணயகதர்சியான யாஜ்ஞவலகியமால்' எனப்படுபவையவரை.

2 'கலைகளின் ஸமுகததினால் நிரம்பினவனான (சந்திரனை) பதினொரு விகாரங்களை ஸ்வரூபமாகச் சொண்டவனும் சரியும் காமததிமய வசப்பட்ட வனுமான புருஷனாக அறி' என்றும் கொள்ளலாம்.

3 'புருஷனிடத்தில்' என்றும் கொள்ளலாம்.

4 'கர்மபுருஷனிடத்தில்' என்றும் கொள்ளலாம்.

5 'கர்மதேகத்தில் காமயோகததினால் உட்படுத்திக்கொள்ளப்பட்ட' என்றும் கொள்ளலாம்.

புத்தியின் ஸாமர்த்தியத்தினால் செய்யப்பட்ட ¹அநிகஸ்ருஷ்டியையும் கேட்டேன். இவ்வுலகில எந்தவிருத்தியைப்பிடித்துக்கொண்டு ஸத்துக்கள் பிரவிருத்திக்கிராக்ஷை அநதஅந்கக் காலத்திற்குரியதான ஸத்துக்களுடைய அந்தவிருத்தியை மறுபடியும் நீங்கள் சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். சுர்மங்களைச்செய்யென்றும் விட்டு விடு என்றும் வேதத்தில்கொல்லப்பட்டவசனத்தை நான் எவ்விதம் அறிவேன்? அதையும் விரிவாக (மறுபடியும்) சொல்லவேண்டும். நான் குருவான உய்ஞ்ஞாடயசினைக்ஷயினால் உலகவதலாற்றின் உண்மையை அறிந்தவனும் பரிசுத்தனுமாகிப் புத்த தோர்ச்சியடைந்து தேகமுடிவில் நிர்விகாரமான ஆத்மாவைப் பார்ப்பேன்' என்று சொன்னார். வ்யாஸர், 'இந்தவிருத்தியானது முன்காலத்தில் பிரம்மாவனால் ஸ்வயமாக உண்டாகப்பட்டது. இந்தவிருத்தி மிகவும் முன்மூர்க்களும் ஸத்துக்களுமானஹரிஷிளால் ஆசரிக்கப்பட்டது. பிரம்மரிஷிகள் பிரம்மசரியத்தினால் உலகங்களை ஸாதிக்கிறார்கள். (ஆகையினால்) ஆத்மாவின்னுடைய ஸம்ரயஸை மனத்தினால் ஹ்ருதயத்திலுள்ள ஆத்மாவின்விடத்தில்தேடிக்கொண்டு வனத்தில்கனிகிழங்குகளைப்பசுதித்து மிகப்பெரியதவததைஅனுஷ்டித்தும், புண்ணியஸதவங்களில்ஸஞ்சரித்தும், பிராணிகளுக்குததுன்பம்செய்யாமலும், புகையிலாததும் உலக்கைச்சததமில்லாததுமானபோஜனகாலத்தில்பினைக்ஷசெய்துகொண்டும், வானபரஸ்தாபம்மத்திலிருக்கிறவன் பிரம்மமாவதற்குததக்கவனாகிறான். நீயும் சுபாசுபங்களை விலக்கிவிட்டு ஒருவரையும் துதியாதவனும் நமஸகரியாதவனும் எதனாலாவது பசியைநிவ்ருதத்செய்கிறவனுமாயிருந்துகொண்டு வனத்தில் ஒருவனாக ஸஞ்சரிக்கக்கடவாய்' என்றுசொன்னார். சுகர், 'இந்த வேதவசனமானது லோகவியவகாரத்தில் விவோதிகின்றதே? (கர்மாவைச் செய்யென்றும் தள்ளென்று) சொல்லுகிறவசனங்கள் பிரமாணங்களானால் ஒன்றுக்கொன்று விவோதயிருப்பதால் எவ்விதம் சாஸ்திரங்களாகும்? அப்பிரமாணங்களானாலும் எவ்விதம் சாஸ்திரங்களாகும்? ஆகையால், இவ்வாண்டும் எப்படி பிரமாணமாகும்? கர்மங்களுக்கு விவோதமில்லாமல மோக்ஷம் எவ்விதம் ஏற்படுகிறது? இதைக்கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றார். சுகா இவ்விதம்கேட்க, டியோஜனகந்தியின் புத்தியான வ்யாஸமுனிவர் அவ்வற்றதேஜஸுள்ள புத்திரரான சுகருடைய வசனத்தைப்புகழ்ந்து அவரைநோக்கி மறுபடியும் பின்வருமாறு மறுமொழிகூறலானார். 'பிரம்மசாரி கிருகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் ஸன்

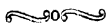
¹ அகன் அவனுக்குத் தனித்தனியான ஸருஷ்டம்.

யாவ் இவர்களெல்லாரும் சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி அனுஷ்டித் தால உத்தமகதியை அடைகிறார்கள். யாராவது ஒருவனே நான்கு ஆஸ்ரமங்களையும் காமக்குரோதங்களில்லாமல் விதிப்படி அனுஷ்டித் தாலும் அவன் பாலோகத்தில் புஜிக்கப்படுகிறான். இந்நான்கு ஆஸ்ர மங்களாகிற நான்குபடியுள்ள ஓர் ஏணியானது பிரம்மத்தினிடத்திலே சாத்தப்பட்டிருக்கிறது. இங்க ஏணியில் ஏறினவன் பிரம்மலோகத் தில் புஜிக்கப்படுகிறான் அதிகாரியானவன் பிரம்மசாரியாகித் தன் னுயலில் நாலிலொருபாககாலம் அஸூயையில்லாதவனுக்கும் தர் மார்க்கங்களில் ஸமர்த்தனாகவும் குருவினிடத்திலாவது குருவின் புத்திரனிடத்திலாவது வாஸஞ்செய்யவேண்டும். குருவின்சிறுநீர்த் தில் (குரு சயனம்செய்க) பிறகு படுத்து (அவருக்கு) முன்னால எழுந் திருக்கவேண்டும். சிவ்யானுலேயோ வேலைக்காரானுலேயோ எந்த எந்தக்காரியம் செய்யத்தக்கதோ அந்தஅந்தக்காரியத்தையெல் லாம் செய்துவிட்டு, 'செய்துவிட்டேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு குருவின்பக்கத்தில் நித்தவேண்டும். எல்லாக்காரியங்களிலும் ஸமர்த் தனாகி வேலைக்காரனாயிருந்து எல்லாக்காரியங்களையும் செய்யவேண் டும். முன்னுக்குவர விருப்பமுள்ள பிரம்மசாரியானவன் எல்லா வேலைகளையும் செய்தபின் குருவினிடத்திலே அகதியானஞ்செய்ய வேண்டும். வலப்பக்கமாக ஸமீபத்தில் இருக்கவேண்டும். குரு அழைத்தவுடன் அவரிடம் செல்லவேண்டும். சுததனும் ஸமர்த் தனும் குணசாலியுமாயிருந்துகொண்டு ஸமயம்பார்த்துத் தன் இஷ் டத்தைக் குறிப்பாகக் தெரிவிக்கவேண்டும். ஜிதேந்திரியனாயிரு ந்துகொண்டு நேத்திரத்தினால் ஸாவதானமாகக் குருவைப் பார்க்க வேண்டும். குரு புஜியாமலிருக்கும்பொழுது (தான்) புஜிக்கக் கூடாது. அவர் தீர்த்தபானஞ்செய்யாமலிருக்கும்பொழுது (தான்) தீர்த்தபானம் செய்யக்கூடாது. அவர் உட்காராமலிருக்க, தான் உட்காரக்கூடாது. அவர் நித்திரைசெய்யாமலிருக்க, தான் நித்திரை செய்யவுகூடாது. 'நிமிர்ந்தகைகளால் அவர்பாதங்களை மெல்லப் பிடிக்கவேண்டும். இடப்பாதத்தை இடக்கையினாலும் வலப்பாதத் தை வலக்கையினாலும் பிடிக்கவேண்டும். குருவை வணங்கிவிட்டு, 'ஓ! பகவானே! என்னை ஐதுவிக்கவேண்டும்' என்று சொல்லவேண் டும். 'பகவானே! ஓ! குருவே! இந்தக் காரியத்தைச் செய்யப் போகிறேன். இதை நான் செய்துவிட்டேன். பின்னும் எதை நீங்கள் சொல்லுவீர்களோ அதையும் செய்வேன்' என்று எல்லா

வற்றையும் தெரிவித்து அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு ¹விதிப்படி செய்ய வேண்டும்; செய்துவிட்டு மறுபடியும் அவற்றையெல்லாம் குருவி னிடம் தெரிவிக்கவேண்டும். பிரம்மசாரியானவன் அனுபவியாத கந்தங்களையும் ஸங்களையும் அவன் பிரம்மசாரியவிரதத்தை முடித்து விட்டு அனுபவிக்காதிமென்பது தர்மங்களில் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மசாரிக்கு எந்தவந்தநியமங்கள் ²விரிவாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றனவோ அவைகளெல்லாவற்றையும் ஒவ்வொருவரும் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். குருவைவிட்டு அகலவுங்கூடாது. இவ்விதம் சிஷ்யனான அந்தப்பிரம்மசாரியானவன் குருவுக்குத் தன்சக்திக் குததக்கபடி பிரியத்தை உண்டிபண்ணி எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலும் இப்படியே யோங்கியமான செய்கையுடனிருக்கவேண்டும். சிஷ்யனானவன் வேதவிரதம் உபவாஸம் இவைகளால் தனது ஆயுளில் நான்கு லொன்று சென்றபிறகு குருவுக்குக் கஷ்டிணைகொடுத்து விதிப்படி விரதத்தை முடிக்கவேண்டும். பிறகு, விதிப்படி கொள்ளப்பட்ட மனையோடு அக்கிலிகளை ஆதானஞ்செய்து முயற்சியுடன் விரதங்களைச் செய்துகொண்டு ஆயுளின் இரண்டாவதுபாகத்திலிருக்கவந்தவருக்கவேண்டும்.

இருமாற்றுநாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(வியாஸர் நவமஸ்தகம் தர்மத்தைக் கருத்திற் சொல்லியது.)

அநிகாரியானவன் ஆயுளினிரண்டாவதுபாகத்தில தர்மமாக அடைந்த தாரததான் அக்கிலியை ஆதானஞ்செய்து நல்லவிரதமுள்ள கிருஹஸ்தனாயிருந்துகொண்டு இல்லத்தில் வலிக்கவேண்டும். கிருகஸ்தனுக்கு விதவான்களால் நான்குபிழைக்கும் வழிகள் கருதப் பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் குதிரில் தான்யமுடையவன் முதல் விருத்தியுள்ளவன். ஒருகுடம் தான்யமுள்ளவன் இரண்டாவது விருத்தியுள்ளவன். ஒருநாள் ஆகாரத்திற்குள்ளவன் மூன்றாவது விருத்தியுள்ளவன். புரூஷின் விருத்தியுடையவன் நான்காவது விருத்தியுள்ளவன். இவர்களில் மேன்மேலசொல்லப்பட்டவன் சிறந்தவனாகிறான். அவன் தன் தர்மத்தால் எல்லா ஸங்களையும் ஜயித்தவன். ஒருகிருஹஸ்தனானவன் (யாக்குஞ்செய்தல், யாக்குஞ்செய்தல்தல், அததியயனஞ்

செய்தல், அத்தியயனஞ்செய்வித்தல், தானஞ்செய்தல், தானம்வாங் குதல்) இவ்வாறுகர்மங்களையும் நடத்துகிறான். மற்றொருவன் (யாகம் அத்தியயனம் தானம்) இம்மூன்றினால் பிரவிருத்திக்கிறான். அவர்களில் மறறவன் (அத்தியயனம், தானம்) இவ்விரண்டினாலும் பிரவிருத்திக்கிறான். நான்காமவன் பிரம்மஸத்திரமென்கிற அத்தியயனத்தில் கிலைத்திருக்கிறான். (பெரியோர்கள்) கிருஹஸ்ததர்மங்களை மிகவும் பெரியவைகளாகச் சொல்லுகிறார்கள். கிருஹஸ்தன் தனக்காகப் பாகஞ்செய்யக்கூடாது. வீணாகப் பசுவை அறிமவிக்கவுக்கூடாது. (பசுமுதலான) பிராணியோ அல்லது (அரசுமுதலான) ஸ்தாவரவிருஷமோ (சேதன) மந்திரத்தால் ஸம்ஸ்காரத்திற்குத்தக்கவை. ஒரு நாளும் பகலிலும் முன்னிரவிலும் பின்னிரவிலும் நித்திரைசெய்யக்கூடாது. இரண்டிகாலத்தின்மத்தியிலே போஜனஞ்செய்யக்கூடாது. ருதுகாலந்தவிர மறற்காலத்தில் மனைவியை அழைக்கவுக்கூடாது. கிருஹஸ்தனுடைய வீட்டில் (வந்த) பிரம்மணன் ஒருவனும் பூஜிக்கப் படாமலும் போஜனஞ்செய்யாமலும் வலிக்கக்கூடாது. அவ்விதமே அவனுடைய ஹவ்ய நவ்பங்களை வகிக்கிற அத்திதிகள் எப்பொழுதும் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். பிரம்மணர்கள் வேதாதியயன விரதத்தை அனுஷ்டித்து முடித்துவிட்டு வேதங்களை ஆவ்ருத்தி செய்து கொண்டும் தங்களுக்குரிய கர்மானினால் ஜீவித்துக்கொண்டும் இந்திரியங்களை அடக்கித் தங்கள் கர்மங்களையும் தவத்தையும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஹவ்யமும் கவ்யமும் பூஜைக்காகவே விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இந்தக் கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில் நகம்வளர்த்துக்கொண்டு அலைகிறவனுக்கும் டம்பமாகக் கர்மவைச் செய்கிறவனுக்கும் (அறிந்த குமாராக) அட்கினிஹோதரத்தை விட்டவனுக்கும் குருவினிடத்தில் பொய்யாக நடக்கிறவனுக்கும் (சண்டாளன்முதலான) எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் விபாகமுண்டு. கிருஹஸ்தன் அவ்விதமே சமையல் செய்யாதவர்களான பிரம்மசாரிகளுக்கும் ஸன்யாஸிகளுக்கும் அன்னமளிக்கவேண்டும். ஒவ்வொருநாளும் கிருஹஸ்தன் விகஸத்தைப் புஜிக்கிறவனாகவும் அமிருதத்தைப் புஜிக்கிறவனாகவுமிருக்கவேண்டும். யாகத்தின் மிச்சம் அமிருதமாகும். அதைப் புஜிப்பது ஹவ்யஸ்கொட்பமாகும். வேலைக்காரர்களுக்கு அளித்த மிச்சத்தைப் புஜிக்கிறவன் விகஸத்தைப் புஜிக்கிறவனாகச் சொல்லுகிறார்கள். வேலைக்காரர் அருந்தினசேஷம் விகஸம். யாகத்தின் சேஷம் அமிருதம். கிருஹஸ்தன் தன் தாரத்தினிடம் ரமித்துக்கொண்டு மனத்தை அடக்கி அஸுலியையின்றி

இந்திரியங்களை ஜயித்து ரித்விக், உபாத்தியாயன், ஆசாரியன், அம்மான், அதிதி, தன்னை அமித்தவன், பிராயமுதிர்ந்தவன், இளைஞன், ரோகி, வைத்தியன், ஞாதி, ஸம்பந்தி, பந்து, மாதா, பிதா, ஸமான கோத்ரத்தில் பிறந்தபெண், ஸகோதரன், புத்திரன், மனைவி, புத்திரி, வேலைக்காரர்கள் இவர்களுடன் கலகஞ்செய்யக்கூடாது. இந்தக் கலகங்களை விட்டால் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுவான். இவர்களால் (பாகவிஷயத்தில்) கலகமில்லாமல் ¹ஜபிக்கப் பட்டவன் எல்லாவுலகங்களையும் ஜயிப்பான். 'ஸந்தேகமில்லே. ஆசாரியன் பிரம்மலோகத்துக்குத் தலைவன். பிதா விருஷ்டிகர்த்தர்களின் லோகத்திற்கு அதிபதி. அதிதி இந்திரலோகத்திற்கும் ரித்விகுக்கள் தேவலோகத்திற்கும் தன்கோத்திரத்தில் பிறந்த பெண்கள் அப்ஸரவின்லோகத்திற்கும் ஞாதிகள் விஸ்வதேவர்களின்லோகத்திற்கும் தன்னைச் சேர்ந்தபந்துக்கள் திக்குக்களுக்கும் தாயும் அம்மானும் பூலோகத்துக்கும் கிழவரும் இளையவரும் ரோகிகளும் இளைத்தவரும் ஆகாசத்துக்கும் ²பிரபுக்கள். மூத்த தமையன் பிதாவுக்கு ஸமானம். மனைவியும் மகனும் தன்சரிமே. தொண்டர்கள் தன்னுடைய நிழல். பெண்ணைவன் (தீனன்போல) மிக்க கருணைக்குடையவன். ஆகையால், இவர்களால் கடிந்துவிலக்கப்பட்டாலும் வருத்தமின்றி எப்பொழுதும் பொறுக்கவேண்டும். வித்வானைவன் கிருககிருத்தியத்தில் ஜாக்கிரதையுள்ளவனும் சிரமத்தைப் பாராட்டாதவனுமாயிருந்துகொண்டு நித்தியமாகத் தர்மத்தையே செய்யவேண்டும். தனத்தில் ஆசையைவைத்துக்கொண்டு கார்மங்களை யும் தர்மத்தையும் சிறிதும் செய்யக்கூடாது. கிருஹஸ்தவிருத்திகள் மூவகைப்படும். அவைகளுள் மேன்மேலுள்ளதைப் பரமகதியென்று சொல்லுகிறார்கள். அவ்விதமே அந்நான்கு ஆஸ்ரமங்களையும் மேன்மேலுள்ளவைகள் உயர்ந்தகதியென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மேலே வரனிருப்பமுள்ளவன் (சாஸ்திரத்தில்) சொல்லப்பட்ட நியமங்களெல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டும். கும்பத்தில் தானிய்முள்ளவர்களும் உஞ்சசிலமென்னும் ஒவ்வொருநூள்விருத்தியை உடையவர்களும் புறவின்விருத்தியை அடைந்தவர்களுமான பூஜிக்கதக்க இவர்கள் எந்த ராஜ்யத்தில் வவிக்கிறார்களோ அந்தராஜ்யம் மிகவுஞ் செழிப்புள்ள

¹ 'பாகமில்லாமல் செய்யப்பட்டவன்' என்பது பழையவுரை.

² இவ்விதம் ஆசாரியன் முதலானவர்கள் அந்த அந்த உலகத்துக்குத் தலைவர்களாயிருப்பதால் அவர்களுடன் கலகஞ்செய்யாதவன் அந்த எல்லாவுலகங்களையும் உடையவன்.

தாகும். எவன் மனத்திலு வருத்தமின்றி இந்தக் கிருஹஸ்தவிருத்தி களை நடத்திவருகிறானோ அவன் தனதுபித்ருபிதாமஹர்களான முன்னோர்கள்பதினமரையும் தன்பின்னுள்ளவர்களானபதினமரையும் பரிசுத்தர்களாகச் செய்கிறான். அவன் சக்கரவர்த்திகளுடைய உல கங்களுக்குஒப்பானகதியை அடைவான். அல்லது, இந்திரியஜய முள்ளவர்களுக்குள்ளாகி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உதாரமன முள்ளகிருகஸ்தர்களுக்கு நலமுள்ள ஸ்வர்க்கம் விதிக்கப்படுகிறது. விமானத்துடன்கூடியதும் வேதத்தில் காணப்பட்டதுமான ஸ்வர்க்கம் மிகவும் அழகானது. அடக்கமுள்ள மனமுடைய கிருஹஸ்தர்களுக்கு ஸ்வர்க்கலோகத்தில் நிலையானஸ்திதி ஏற்படுகிறது. பிரம்மாவினால் இது படியாக ஏற்படுத்தப்பட்டது. முறையாக (இந்த) இரண்டாவது ஆஸ்ரமத்தை அடைந்து அனுஷ்டிப்பதனால் ஸ்வர்க்கத்தில் பூஜிக்கப் படுகிறான். இதற்குமேல் புத்திரபித்திராதிவஸ்கததை விட்டவர்களும் (தவத்தால்) சரீரத்தை வாட்டுகிறவர்களுமான வனவாவிகளுடைய தும் கிருஹஸ்தர்களைக்காட்டிலும் சிறந்ததும் மிகவும் உதாரமுமான ஆஸ்ரமத்தை மூன்றாவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதைக் கேள்.

இருநூற்றைம்பதாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர் வானப்ராஸ்த தர்மத்தைச் சுகருக்குச் சொல்லியது.)

ஓ! யுதிஷ்டிர! பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்ட கிருஹஸ்தர் களின் விருத்தியானது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அதன்பிறகு சொல்லப்பட்டிருக்கிறதை அறியக்கடவாய். அது முன்காலத்தில் வ்யாஸரால் மஹானுபாவரானதமதுபுத்திரருக்குச் சொல்லப்பட்டது. வ்யாஸர், 'புத்திரனே! கிரமமாக இரண்டாவது விருத்தியைத் தள்ளி விட்டுப் பத்னிமுதலானவர்களுடன் சேர்ந்து நிறைவேற்றக்கூடிய விர கத்தினால் சிரமத்தை அடைந்தவர்களும் எல்லா உலகங்களையும் கொடுக் கிற ஆஸ்ரமஸ்வரூபுகளும் நன்கு ஆலோசித்து நிவிருத்தித்தவர்களும் புண்ணியதேசவாவிகளுமான வானப்ராஸ்தாஸ்ரமத்தை அடைந்தவா களுடைய உத்தமமான மூன்றாவது விருத்தியைக் கேள். உனக்கு மங்களமுண்டாகும். கிருஹஸ்தனானவன் எப்பொழுது சரீரத்தில் தோற்சுருக்கத்தையும் நரையையும் பௌத்திரனையும் பார்ப்பானோ அப்பொழுது வனதையே அடையவேண்டும். ஆயுளின் மூன்றாவது

பாகம் வானப்பிரஸ்தாஸ்ரமத்தில் வலிக்கவேண்டும். தேவதைகளைப் பூஜித்துக்கொண்டு அந்த அக்கினிகளைப் வழிபடவேண்டும். நியம முள்ளவனும் ஒரே விதமான ஆகாரமுள்ளவனும் ¹ஆரூவ துகாலத்தில் அன்னத்தை அருந்துகிறவனும் தவறில்லாதவனுமாயிருக்கவேண்டும்; இவனுக்கும் அக்கினிஹோத்திரம் அதுவே; பசுக்களும் உவைகளே; எல்லாயாகஸாதனங்களும் அவைகளே. உழவின்றி விளைந்தவைகளான நெல், யவம், துளசி, சாமை இவைகளை இந்த ஆஸ்ரமத்திலும் அக்கினிஹோத்திரமுதலான ஐந்துயாகங்களிலும் ஹவிஸுகளாகக் கொடுக்கவேண்டும் இந்தவானப்பிரஸ்தாஸ்ரமத்திலும் இந்தநான்கு விருத்திகள் கருதப்படுகின்றன. யஜ்ஞவிதியை நடத்துகிறதற்காகவும் அதிதிபூஜைக்காகவும் சிலர் அந்த அந்தஸமயத்தில் தேடி உடனே அலம்பிக் கவிழுகிறார்கள். சிலர் ஒருமாஸத்திற்கும் மறையுஞ்சிலர் ஒருவருஷத்திற்கும் சிலர் பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கும் தேடிவைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். வருஷாகாலத்தில் ஆகாயவெளியிலும் பனிக்காலத்தில் ஜலத்திலும் வேனிறகாலததில் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும் அடிக்கடி தவஞ்செய்கிறார்கள்; பூமியில் சயனிக்கிறார்கள்; கால் ஹனிகளாலும் நிற்கிறார்கள்; நின்றன்கொண்டும் (பலவகை) ஆஸனங்களைப்போட்டுக்கொண்டும் யுருக்கிறார்கள்; மூன்றுகாலங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்கிறார்கள். சிலர் பற்களையே உலாகவுடையவர்கள். சிலர் கலஸினால் தேய்த்து அரிசியாக்குகிறார்கள். சிலர் சுக்கிலபக்ஷத்தில் ஒருவேளை உஷ்ணமுள்ளகஞ்சியைப் பானஞ்செய்கிறார்கள். சிலர் கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் அவ்விதமே பானஞ்செய்கிறார்கள்; அல்லது முன்வழக்கப்படி அன்னத்தையாவது புஜிக்கிறார்கள். ²வைகாஸமதத்தை அடைந்து உறுதியான விரதமுள்ள சிலர் கிழங்குகளாலும் சிலர்பழங்களாலும் சிலர்புஷ்பங்களாலும் நியாயமாகக் காலத்தை நடத்துகிறார்கள். மனத்தை வசப்படுத்தினவர்களான அவர்களுக்கு இவைகளும் வேறு அனேகவித விரதநியமங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. உபகிஷ்த்தில் சொல்லப்பட்ட நான்காவதாஸ்ரமிகளுக்குரிய சாந்திமுதலான தர்மங்கள் எல்லாருக்கும் பொதுவாக ஸ்மிருதிகளில் சொல்லப்படுகின்றன. அப்பா! கிருஹஸ்தர்களுக்கும் வானப்பிரஸ்தர்களுக்கும் பொதுவான சமமுதலியவற்றைக்காட்டிலும் விசேஷமாயிருக்கிற தர்மமானது தத்வத்தை உணர்ந்த பிராம்மணர்களால் இந்த யுகத்திலும் நடந்துவருகிறது. அக்ஸ்தியர், ஸப்தரிஷிகள்,

1 பகல் பதினெட்டு முக்கால் நாழிகைக்கும்மா.

2 வானப்ரஸ்தாஸ்ரமம்.

மதுச்சந்தர், அகமர்ஷணர், ஸாங்க்ருதி, ஸுத்ரிவாதண்டி, முயற்சியுள்ள யதாவாஸர், அக்ருதஸ்ரமர், அஜேறாவீர்யர், காவ்யர், தாண்டியர், மேதாதிதி, புதர், பலவான், கர்ணசர்வாஹர், சூன்யபாலர், கிருதஸ்ரமாலிவர்கள் தர்மத்தில் மிக்கபண்டிகர்ச்சர். அவர்கள் தர்மத்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். குழந்தாய்! கூட்டமாகச்சேர்ந்த யாவரும் பிரத்யக்ஷமாகத் தர்மத்தை அறிந்தவர்கள். உத்திரமான கலமுடையவர்களும் தர்மத்தின் சக்தியை அறிந்தவர்களுமான ரிஷிகளுள் இவர்களும் அளவற்ற வேறு அனேக பிராம்மணர்களுமீ வளத்தை அடைந்தார்கள். அவர்களில் சிலர் வைகாநஸர்கள். சிலர் வாலகிலியர்கள். மற்றவர்கள் ஸைகதர்கள். அவர்கள் தர்மத்தையே நித்தியமாகக்கொண்டவர்களும் தர்மங்களால் விஷயானந்தத்தை விட்டவர்களும் இந்த ரியங்களை ஜயித்தவர்களுமாகிச் சென்றுவிட்டார்கள். தர்மத்தைப் பிரத்யக்ஷமாய்அறிந்து வளத்தை அடைந்தவர்களான அவர்களெல்லாரும் அஸ்வினிமுதலான நக்ஷத்திரங்களைக் காட்டிலும் வேறானவைகளும் ஒன்றினாலும் கெடுக்கமுடியாதவைகளுமான ஜோதிக்கூட்டங்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். ¹ஜரையினால் தளர்ச்சியடைந்து வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டவன் தனது ஆயுளின் நான்காவதுபாகத்தில் வானப்பிரஸ்தாஸ்ரமத்தை விடவேண்டும். பிறகு, எல்லாப்பொருள்களையும் தக்ஷிணையாகக்கொண்டதும் (ஒருநாளில் முடிக்கக்கூடியதுமான) ஸத்யஸ்காரம் (பிராஜாபத்யம் அல்லது தரை தாதவி) என்னும் இஷ்டியைச்செய்துவிட்டு ஸ்திரீமுதலான யாவரையும் தியாகப்பண்ணி அக்கினிகளை ஆத்மாவில் ஸமாரோபணஞ்செய்துகொண்டு தனக்கு ஜீவஸ்ராதத்முதலானவைகளைச்செய்து ஆத்மாவில் பற்றுதலுள்ளவனும் ஆத்மாவில் கரீடையுள்ளவனும் ஆத்மாவை ஆஸ்ரயித்தவனுமாயிருக்கவேண்டும். (வைராக்ஷிக் குறைவிருந்தால்) ²ஸாத்யஸ்கமென்னும் யாகங்களையும் தர்சாதி இஷ்டிகளையும் எப்பொழுதும் செய்யவேண்டும். எப்பொழுது யாகசீலர்களுக்கு யாகானுஷ்டானத்தால ஆத்மாவில் யோகமானது ஏற்படுகிறதோ அப்பொழுது மூன்றுஅக்கினிகளையும் சரீரநாசபரியந்தம் ஆத்மாவிலேயே நன்கு அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். மந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு அன்னத்தை நிந்தியம்மல பிராணன்களின்பொருட்டி ஐந்துஅல்லது ஆறு ஆறு துகளைச்செய்யவேண்டும். வானப்பிரஸ்தனுமுனிவன் கேசம், ரோமம், நகம் இவைகளை லபனஞ்செய்துகொண்டு கர்மங்களினால் பரிசுத்தனாகி அந்த ஆஸ்ரமத்திலிருந்தும் பரிசுத்தமான

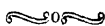
¹ வேறுபாடும்.

² பரம்மயஜுருதலானவை.

ஸந்யாஸார்மத்தை அடையவேண்டும். ஸக்லப்பிராணிகளுக்கும் அபயத்தைக்கொடுத்துவிட்டு ஸந்யாஸத்தைஅடைந்த பிராம்மணனுக்குத் தேஜோமயமான உலகங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவன் மரித்தபிறகு அழிவற்றபயனையும் அடைவான். நல்லசீலமும் அனுஷ்டானமுமுள்ளவனும் பாவமற்றவனும் ஆக்தம்ஜ்ஞானமுள்ளவனுமான மனிதன் இம்மைமறுமைக்குரிய ஸாதனங்களைச் செய்யவிரும்புகிறதில்லை. கோபமும் மோகமும் நட்பும் பகையுமில்லாமல் உதாலீனன் போலிருக்கவேண்டும். யதியானவன் தனக்குரியவேதம், ஸூத்ரம், ஹோமம், மந்திரம் இவைகளில் சக்தியுடன் நித்தியமாய் நடந்துவருகிற யமமுதலிய யோகங்களில் மனவருத்தமடையக்கூடாது. அப்படிப்பட்ட ஆத்யமயோகிக்கு இஷ்டப்படி கதிகிடைக்கும். ஜிதேந்திரியனும் தர்மத்தில் பறந்துலுள்ளவனுமாயிருக்கிற அவன்விஷயத்தில் (நற்கதியடைவதில்)ஸந்தேகமில்லை. இதற்குமேல் நல்ல குணங்களால் மிகவும் மேலானதும் அதிகமான நியமங்களையுடையதும் சிறந்ததும் மூன்று ஆஸ்ரமங்களுக்கும் தலைமையானதும் நான்காவதாகச் சொல்லப்பட்டதும் பரமகதிக்குக்காரணமாகச் சொல்லப்பட்டதுமாயிருக்கிற பரமார்மமென்கிற ஸந்யாஸத்தைச் சொல்லுவேன்; கேட்கக்கடவாய்' என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றைம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ த ர் ம ம். (நோடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர் ஸந்யாஸதர்மத்தைச் சுகருக்குச் சொல்லியது.)

சுகர், 'பரமபதத்தை விரும்புபவன், வானப்ரஸ்தார்மத்தில் போலவே, ஸந்யாஸார்மத்திலிருக்கும் தன்னுத்தமாவை எவ்விதம் தன் சக்தியால் அந்தப்பதவியை அடையும்படி செய்யக்கூடும்?' என்று கேட்க, வ்யாஸர் சொல்லலானார்.

'முந்தின ஆஸ்ரமங்களிரண்டினாலும் சுதந்திரையடைந்து அதன் பிறகு பரமார்த்தமான மோக்ஷத்திற்காக எந்தக்காரியம் செய்ய வேண்டுமோ அதை ஒரேமனததுடன் கேள் (முந்தின) மூன்றுபடிகளிலும் மனத்தின் மலத்தை நிவ்ருத்திசெய்து பிறகு சிறந்ததும் தனக்குமேல் ஒரு ஸ்தானமுமில்லாததுமான ஸந்யாஸத்தை அடைய வேண்டும். ஆகையால், நீயும் உவ்விதமே அப்யாஸஞ்செய்யவேண்டும். அந்த வந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். ஸந்யாவியான

வன் வித்தியை அடையவேண்டி ஸஹாயமில்லாமல் ஒருவனாகவே தனக்குரிய தர்மத்தை ஆசரிக்கவேண்டும். எவன் ஆத்மாவைப்பார்க்கிறவனாக ஒருவனாகவே ஸஞ்சரிக்கிறானோ அவன் ஒன்றையும் விடிகிறதில்லை; குறைவையும் அடைகிறதில்லை. அக்கினியில்லாமலும் கிருகமில்லாமலுமிருந்துகொண்டு அன்னத்திற்காகக் கிராமத்தை அடையவேண்டும். மௌனத்துடன் ஆத்மாவைச் சிந்தித்துக்கொண்டு அந்தத்தினத்திற்குமாத்திரம் ஆகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டும். அதிலும் ஒருநாளைக்கு ஒருவேளை ஒரேவிதமாக வேசான ஆகாரஞ் செய்யவேண்டும். ஒடி, மாத்தடி, கந்தை, தனித்திருத்தல், எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் உபேகை இவ்வளவும் பிஷாசுகளுள் ஸ்வாஸிக்கு லக்ஷணம். எவன்விஷயத்தில் சொல்லப்பட்ட (நிந்தையான) வார்த்தைகள் கிணற்றில் போடப்பட்ட கல்லுகள்போல (உள்ளேயே) போய்விடுகின்றனவோ, சொன்னவனைக்குறித்து மாறிவருகிறதில்லையோ அவன்தான் மோக்ஷஸ்ரமமான ஸ்வாஸாஸ்ரமத்திலவலிக்கவேண்டும். (ஒன்றையும் ஆவலுடன்) பார்க்கவே கூடாது. ஒருபோதும் ஒருவனுடைய அபவாதத்தையும் கேட்கவுங்கூடாது. அதிலும் விசேஷமாகப் பிராம்மணர்களுடைய அபவாதத்தைக் கேட்கவே கூடாது; ஒருவிதத்தாலும் சொல்லவுங்கூடாது. பிராம்மணனுக்கு எது கேஷமவார்த்தையாகுமோ அதையே எப்பொழுதும் சொல்லவேண்டும். தன்ன நிந்திக்கும்பொழுது அதைத் தனக்கு ஒளஷதமாகக்கொண்டு மௌனமாயிருக்கவேண்டும். எந்தஒருவனாலும், ஆகாரம் எப்பொழுதும் பூர்ணம்போலாகிறதோ, எவனாலு முன்யமான பிரதேசம் ஜனங்கள் நிறைந்ததுபோலாகிறதோ அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனென்று நினைக்கிறார்கள். எதையாவது உசித்து எதனாலாவது பசியைப் போக்கிக்கொண்டு எங்கேயாவது சயனித்துக்கொண்டிருப்பவன் எவனோ அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனென்று நினைக்கிறார்கள். எவன் கூட்டத்தைக்கண்டால் பாம்பைக் கண்டதுபோலவும் ஸம்மானத்தை அடைந்தால் மரணத்தை அடைந்ததுபோலவும் ஸ்திரீகளைக்கண்டால் பிரேதத்தைப்பார்க்கிறதுபோலவும் பயப்படுகிறானோ அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக நினைக்கிறார்கள். எவன் வெகு வானிக்கப்பட்டும் ஸந்தோஷியாமலும் அவமதிக்கப்பட்டும் கோபியாமலும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபயத்தைக்கொடுக்கிறவனாயிருக்கிறானோ அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக நினைக்கிறார்கள். துறவியானவன் மரணத்தைப் பிரார்த்தியாமலும் ஜீவனத்தையும் பிரார்த்தியாமலும், வேலைக்காரன் யஜமானன்கட்டளையை

எதிர்பார்ப்பதுபோலக் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். யதியானவன் தோஷமற்ற சித்தமுள்ளவனும் தோஷமற்ற வாக்குள்ளவனும் எல்லாப்பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனுமாயிருக்கவேண்டும். அது ஒரு பகைவனிலலாதவனான அவனுக்குப்பயமேது? எவனுக்கு எல்லாப்பிராணிகளிடமிருந்தும் பயமில்லையோ, எவனிடமிருந்து எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பயமில்லையோமோகமற்றவனுக்கு ஒன்றிலிருந்தும் பயமிருக்கிறதில்லை. எப்படியானையின் காலடியில் மஹாபிராணிகளுடைய காலடிகள் அடங்குமோ அப்படியே துறவியினுடையபதத்தில் இத்திவன் முதலானவர்களுடையஸகலபதங்களும் அடங்கிவிடுகின்றன. இப்படியே தர்மசிறிதமான எல்லாம் கொல்லாமைமில் சொல்லப்படுகின்றன. எவன் கொலைபைச் செய்யாமலிருக்கிறானோ அவன் ஒருவனும் நாசமடையமாட்டான். ஹிம்ஸை செய்யாதவனும் எல்லாவற்றிலும் ஸமமானவனும் ஸத்யவாதியும் தைரியமுடையவனும் இச்சூரியங்களை அடக்கினவனும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ரக்ஷகனுமாயிருக்கிறவன் உததமமான கதியை அடைகிறான். இவ்விதம் பேரறிவால் திருப்பிபடைத்தவனும் பயமற்றவனும் ஒன்றையும் விரும்பாதவனுமாயிருக்கிறவனை மிருதயுவென்பது மிகுந்தில்லை. அவன் மிருதயுவை அடைகிறதில்லை. ஸகல ஸம்பந்தங்களும் விட்டவனும் ஆகாயம்போலிருக்கிறவனும் தனரிலலாதவனும் ஸகாய்மில்லாமல் திரிகிறவனும் சாந்தனுமாயிருக்கிற முனியைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக நினைக்கிறார்கள். எவனுடைய ஜீவனம் தர்மத்திற்காகவோ, எவனுடைய தர்மம் ஹரிபின் பிரீதிகாகவோ, எவனுக்கு இரவுபுகல்கள் புண்ணியத்திற்காகவோ அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக நினைக்கிறார்கள். ஒன்றையும் பிரார்த்தியாதவனும் ஒன்றையும் செய்யாதவனும் ஒருவரையும் கமஸ்கரியாமலும் துதியாமலுமிருக்கிறவனும் ஸகலபதங்களற்றவனுமாயிருக்கிறவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக நினைக்கிறார்கள். எல்லாப்பிராணிகளும் ஸகலபதில் ஸந்தோஷமடைகின்றன; துரத்தித்திருக்கவும் கடுங்குகின்றன. ஆகையால், ஸாத்மைதயுடன்கூடிய யதியானவன் பிராணிகளுக்குப் பபத்தை உண்டிப்பண்ணுவதில் வருத்தமுள்ளவனாகக் கர்மங்களைச் செய்யக்கூடாதன்றோ? இக்கலேகதில் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அபயமென்ற தக்ஷிணையினுடைய தானமானது எல்லாத் தானங்களுக்கும் மேறப்பட்டது. ஆகையால், எவன் முதலில் கொல்லுதலென்னுமசெய்கையை விடுகிறானோ அவன் பிரஜைகளிடமிருந்து அனந்தமான அபயத்தை அடைகிறான். ஆத்மயாஜியான யதியான

வன் முகத்துவார்க்கினால் கொடுக்கப்பட்டுப் பிராணகுதிறவினை
 நேறாமம்பண்ணுகிறான். சராசரமான ஐக்கத்துக்கு நாபியும் இருப்
 பிடமுமான ஸைஸ்வாநரணவன் தனக்கு அவயவங்களான அவ
 னுடைய அங்கத்தையும் நல்லதும் எட்டத்துமாயிருக்கிற கர்மத்
 தையும் ஸகலத்தையும் அடைகிறான். ஸைக்கைஸ்வாநரன் ஹ்ருதயத்
 தில் ஓர் ஒட்டை அளவில் நாபிக்கு மேல் இருக்கிறானே அவனிடத்
 தில் பிராணவாயு இந்திரியமுதலானவைகளை ஆத்மயாஜியானவன்
 நேறாமம் செய்கிறான். நேறாமம் செய்யப்பட்ட அவனுடைய அக்
 கினி நேறாத்ரமானது கேவர்கள்முதலான எல்லாப் பிராணிகளுடைய
 ஆத்மாவிலுமிருக்கிறது. தவிர, ஸைக்ஷமபூதங்கள்மூன்றையும் உபா
 தியாகவுடைய ஹிரண்யகர்ப்பனையும் பக்ஷிபோலச் சரீரத்தில் அமர்ந்த
 மூன்று குணங்களோடு கூடிய ஸ்வாநரையும் மேலான பரமாத்மஸ்வரூப
 த்கையும் அறிகிறவர்கள் எல்லா உலகங்களிலும் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள்.
 அவர்களுக்கு ஸமர்த்தர்களான தேவர்கள் அபிரூபத்தை அளிக்கிறா
 ர்கள். எவன் வேதங்களையும் ஜகதையும் கர்மவிதியையும் அதன்பல
 னுணவவர்க்கு முதலானவற்றையும் பரமாத்மஸ்வரூபத்தையும் பின்னும்
 எல்லாவற்றையும் தனது பிரதீபநாத்மாவின் டத்திலேயே அறிக
 றானே அவனை எப்பொழுதும் தேவர்கள் (பூஜிக்க) விரும்புகிறார்கள்.
 பிரகாசமாயிருக்கிற கிரணங்கள் போன்ற இந்திரியவ்யாபாரங்களுள்ள
 எவன் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் ஸம்பந்தமில்லாததும் அறியமுடி
 யாததும் ஞானவடிவமும் பரமான்டத்தில் ஆவிர்ப்பவித்ததும் அங்க
 தேவதைகளாகிய சிறகுருளுள்ளதுமான அண்டத்தின் நடுவிலுள்ள
 பக்ஷிபோன்ற பிரதயகாதம் ஸ்வரூபத்தைத் தனது சரீரத்தில் ஹ்ரு
 தயாகாசத்தில் அறிகிறானே அவனைத் தேவர்கள் விரும்புகிறார்கள்.
 எந்தக்காலமாகிற சக்கரத்தினுடையவாயில் இந்த எல்லா உலகமும்
 விழுகிறதோ (எப்பொழுதும்) சுற்றி வருகிறது சிதறிப்போகாத
 தும் ஜனங்களுடைய ஆயுளைக் குறுகச் செய்கிறது ஆறுருதுக்களா
 கிற குடத்தையுடையதும் பன்னிரண்டு மாதங்களாகிற ஆரக்கால்களை
 யுடையதும் அமாவாஸை பூர்ணிமை மாதப்பிறப்புக்களாகிற கணுக்
 களுடையதுமாயிருக்கிற அந்தக் காலசக்ரமான ஆத்மஸ்வரூபமானது
 ஹ்ருதயகுகையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ² இந்தலோகத்திலுள்ள
 ஷூப்திஸ்தானத்தை அடைந்த எந்தஜீவன் ஜகத்திற்குச் சரீரமோ
 அவன் ஸ்தூலஸைக்ஷ்மமான ஸகலலோகங்களையும் வியாபித்திருக்
 கிறான். அந்தஜீவனுனவன் தன்னால் வியாபிக்கப்பட்ட அந்தஇரண்டு

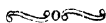
¹ அந்தாயாயியான ஸைஸ்வரணன்பது.

² வேறுபாடும்.

சரீரத்திலுமிருந்துகொண்டு பிராணதேவதைகளை ஹிதமாகத்திருப்பதெய்கிறான். அங்கத்தேவதைகளும் திருப்தியடைந்து அவனுடையமுதகத்தைத்திருப்புகொய்கிறார்கள். பிரம்மத்தை உபாவிப்பவன் தேஜோமயனும் நித்யனும் பழகையானவனுமாகிப் பயமற்றவைகளும் அழிவற்றவைகளுமாயிருக்கிற உலகங்களை அடைகிறான். எவனிடமிருந்து பிராணிகள் ஒருகாலும் பயத்தை அடைவதில்லையோ அவன் ஒருநேரதும் ஒருபிராணிகளும் பயப்படுகிறதில்லை. எவன் மற்றவர்களால் நிந்துகப்படாதவனும் மற்றவர்களைத் தானும் நிக்நிகாதவனுமாயிருக்கிறானோ அந்தவேதியன் பரமாத்மாவைப் பிரத்யக்ஷமாகப்பார்ப்பான். (அதனால்) அஜ்ஞானமற்றவனும் களங்கமற்றவனுமாயிருக்கிறவன்¹ ஒருபரங்குனிவுள்ளபொக்கயத்தை அடைகிறதில்லை. இந்நப்பிக்ஷுகன் துரோதமோகங்களில்லாமலஒட்டாஞ்சிலலியையும் தங்குகதையும் ஸமமாகக்கருகிச் சோகம்நசித்துப் பற்றுதலும் கலகமுரிவலாமல நித்தைஸ்துதி இரண்டிம் நீங்கி விருப்புவெறுப்புக்களற்று உதாலீனன் போல ஸந்தரிப்பான்

இருணுறறைம்பத்திரணடாவது அத்தியாயம்.

மேரக்ஷதர்மம். (தோடர்க்ரி)

(வியாஸர் ஆத்மாவை அழியுமவ கையைச் சுகருக்குச் சொல்லியது.)

(மனம்இந்திரியமுதலான) மாயானிகரங்களால் ஜீவன் ஸம்ஸாரியாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறான். அவைகள் இவனை அறிகிறதில்லை. இவனும் அவைகளை அறிவான். அந்தஜீவன் இந்தலோகத்தில் மனமுதலான ஆறுஇந்திரியங்களாலும் வசப்பட்டவைகளும் பலமுள்ளவைகளுமாயிருக்கிற நல்லகுதிரைகளாலே ஸாரதிபோல இந்தஎல்லாக்காரியத்தையும் செய்கிறான். இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் விஷயங்கள் மேலானவைகள். விஷயங்களைக்காட்டிலும் மனம் மேலானது. மனத்தைக்காட்டிலும் புத்தி மேலானது. புத்தியைக்காட்டிலும்² ஆத்மா மேலானது. அதைக்காட்டிலும்³ மூலப்

¹ இவை அழியுமதன்மையவ தலால், எவரும் அந்நியாத நித்யானந்தத்தை அடைவான் என்பது.

² 'ஹிரண்யகர்ப்புத்தி' என்பது பழையவுரை.

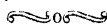
³ 'அவ்யக்தம்' என்பதுமூலம். 'சரீரம்' என்றுபொருளாகுவது ப்ரம்மஸூத்ரம் ராமானுஜபாஷ்யம்.

பிரகிருதி மேலானது. அதைக்காட்டிலும் பரமாத்மா மேலானவன். பரமாத்மாவுக்கு மேறப்பட்டது வேறுதில்லை. அவன்தான் எல்லே. அவன்தான் மோக்ஷஸ்வரூபன். இவ்விதம் ஆகமா எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் மறைந்திருக்கிறபடியால் பிரகாசிக்கிறதில்லை. ஆனால், ஸூக்ஷ்மதர்சிகளான ஞானிகளால் மேலானதும் ஸூக்ஷ்மமுமான புத்தியினால் பார்க்கப்படுகிறான். மனமுதலான ஆறுதூற்றியங்களையும் விஷயங்களையும் தாரணசக்தியினால் அந்தராத்மாவில் லயிக்கச் செய்து வெருவானசிறப்புள்ளவன் செய்யாமல் விடுதலையினைப் பழங்கப்பட்டமனத்தைத் தியானத்தினால் ஒடுக்கச் சாந்தமானமனமுடையவனாகி ¹ஆத்மாவைத்தவிர வேறுபடுவனற்றிருக்கிறவன் அதனால் மோக்ஷபதமடைவான். எல்லாஇந்திரியங்களுக்கும்வசமானமனத்தை யும் சஞ்சலமானநினைவையுமுடையமனிதனெவன்றால் (காமத்தில்) ஆத்மாவைக்கொடுத்ததினால் மிருகயுவை அடைகிறான். எல்லாஸங்கல்பங்களையும் தள்ளிவிட்டுச் சித்தபதையைப் புத்தியில் பிரவேசிக்கச் செய்ய வேண்டும். சித்தத்தைப் புத்தியில் செலுத்திவிட்டுக் காலத்தைநசிக்குச் செய்கிறவனையிருக்க வேண்டும். யத்யானவன் சித்தத்தின் தெளிவினால் சுபத்தையும் அசுபத்தையும் விடுகிறான். தீவாலகில தெளிவானசித்தமுள்ளவன் ஆத்மாவில்லைபெற்று அழிவற்றஸூகத்தை அடைகிறான். சித்தத்தின் தெளிவினுடைய லக்ஷணமோவென்றால் துருப்தியுள்ளவன் எப்படி ஸூகமாகித்திரைசெய்வானோ, காற்றில்லாததீடத்தில் தூண்டப்பட்டதீபம் எவ்விதம் அசையாதோ அப்படி முன்னிலும் பின்னிலும் மனத்தைஆத்மாவில்சேர்ப்பித்துக்கொண்டு லேசான ஆகாமுள்ளவனும் மிகவும் சுத்தமானமனமுள்ளவனுமாகித் தன்னிடத்தில் தன்னைப்பார்க்கிறானென்பதுவே. ஓ! புத்திரனே! உபதேசரூபமான இந்தச்சாஸ்திரமானது எல்லாவேதங்களுடைய சகல்யமும் வேதத்தைத்தவிர மற்றச்சப்தங்களாலும் பிரதத்யக்ஷானுமானங்களாலும் அறியப்படாததும் தன் அனுபவத்தினாலேயே அறியக்கூடியது மாயிருக்கிறது. திரவ்யம்போன்ற எந்தவஸ்துவானது தர்மத்தைப்பற்றின எல்லாச்சரித்திரங்களிலும் விசித்திரமான கலகனிலும் காணப்படுகிறதோ அந்த அமிருதமானது அனேக ரிக்குக்களைக் கடைந்து எடுக்கப்பட்டது. ஓ! புத்திரனே! தயிரிலிருந்து வெண்ணெய் எடுக்கப்படுவதுபோலவும் கட்டையிலிருந்து அக்கினி எடுக்கப்படுவதுபோலவும் வித்வான் ஞானமானது பரமானத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. குழந்தாய்! உத்தமாதிகாரிக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட இர

தச்சாஸ்திரமானது ஸனாதகர்களுக்குச் சொல்லக்கூடியது. அப்படிப் பட்ட இந்தச்சாஸ்திரமானது சமம், தவம், தமம், வேதாத்தியயனம், (குருவை) அனுசரித்தல் இவைகளிலலாதவனும் அஸூயையும் ஒழுங்கின்மையுமுள்ளவனும் சொன்னதைச் செய்யாதவனும் தர்க்கசாஸ்திரத்தால் கெடுக்கப்பட்டவனும் 'கோள்சொல்லு'கிறவனுமாயிருக்கிறவனுக்குச் சொல்லத்தக்கநிலை. அல்லாரையும் புகழ்கிறவனும் எல்லாராலும்புகழப்படுகிறவனும் சாந்தனும் தவமுள்ளவனும் பிரியனுமாயிருக்கிற புத்திரானுக்கும் தன்னை அனுஸரித்த விஷயனுக்கும் இது சொல்லத்தக்கது. இந்தரகஸ்யமானநாமமானது மறவனுக்கு ஒரு வித்தத்தாலும் சொல்லத்தக்கநிலை. ஒருகால் ஒருமனிதன் இந்தச் சாஸ்திரத்திற்காக ரத்தினங்களால்கிறைந்த இந்தப்பூமிமுழுமையும் கொடுத்தாலும் ததவததை அறிந்தவன் அதைக்காட்டிலும் இதுவே பெரிதென்று நினைக்கவேண்டும் ஆகையால், மஹர்ஷிகளால் ஸேவிக்கப்பட்ட அந்தச்சாஸ்திரமானது வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மிகவும் ரகஸ்யமானவிஷயத்தைப்புகட்டியதும் அந்தஆநமாவைப் பற்றியதுமான சாஸ்திரமானது ஸாதாரண மனிதர்களுக்கு எட்டாததாயிருக்கிறது. இனி எனது என்னை நீ கேட்கிறாயோ அதை உனக்கு நான் நன்குசொல்லுவேன். ஓ! குழந்தாய்! இதன்மேல் உன்மனத்திலுள்ளது இருக்கிறதோ, எந்தவிஷயத்தில் உனக்குச் சில இடங்களில் ஸந்தேகமிருக்கிறதோ அதைக் கேட்கலாம். இதோ நான் உன்முன்னே இருக்கிறேன். உனக்கு நான் மதுபடியும் என்னசொல்லவேண்டும்?' என்று வினவினார்.

இருநூற்றைமபத்துனூறுவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதாமம். (தோடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர், ஐந்துபுத்தமதலியவற்றின் புண்புகளைச் சுருக்குச் சொல்லியது.)

சுகர், 'ஓ! ஸகலகுணங்களும் பொருந்திய முனிசிகாமணியே! ஆத்மாவைப்பற்றிய சாஸ்திரத்தை அறிந்திருக்கிறபடி அந்த அத்யாத்மசாஸ்திரத்தை மதுபடியுமே எனக்கு விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்' என்கேட்ட, வ்யாஸர் கூறலானார்.

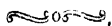
'குழந்தாய்! இந்தஉலகத்தில் மனிதனுடைய அத்யாத்மத்தை நான் உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். அதனுடைய இந்தவிருவைக் கேள் பிராணிகளுக்குக் கடலின் அலைகள்போலப் பூமி, அப்ப.

தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்ற ஐந்து மஹாபூதங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஆமையானது தன் அவயவங்களை வெளியிலநீட்டி மறுபடி சுருக்கிக்கொள்ளுகிறதுபோல இவ்வுலகில் அலபமானசரீரங்களில் மஹாபூதங்கள் ஜனனரரணாதிகாரத்தைச் செய்கின்றன. இந்தக்காரணத்தால் ஸ்தாவராஜங்கமங்ஸளான இந்த உலகமீனத்திலும் மஹாபூதவடிவமாகவே இருக்கிறன. அந்தச் சரீரத்திலேயே அந்த விதமே ஸருஷ்டிவிஷயத்திலும் பிரளயவிஷயத்திலும் ஸிரிவாக்சு சொல்லப்படுகிறது. (முமந்தாய ! மஹாபூதங்கள் ஐந்தே எவ்வப்பிராணிகளிலுமிருக்கின்றன. பிராணிகளைப் படைத்த பரம்மாவானவர் எந்தப்பிராணியின்விஷயத்திலும்கந்தக்கர்மத்தைப் பார்த்தாரோ அதற்குத்தக்காடி அந்தப் பிராணியிடத்திலும் பூதங்களுடைய வித்தியாஸத்தைச்செய்தார்' என்றுசொன்னார். சுமார், 'சரீரங்களில்செய்த வித்தியாஸத்தைப் புருஷன் எவ்விதம் அறியக்கூடும்? சில இந்திரியங்கள்; சில குணங்கள். அவைகளையும் எவ்விதம் அறியமுடியும்?') என்றுகேட்டார். வ்யாஸா, 'இதை உனக்கு உள்ளபடி கிரமமாகச் சொல்லுவேன். அது எவ்விதமாயிருக்கிறதென்பதையும் அகனுடைய தத்வம் எவ்விதமிருக்கிறதென்பதையும் நீ ஒரே மனமாகக் கேட்கக்கடவாய். சப்தம், ஸரீராதரம், துவாரங்கள் என்னும் மூன்றும் ஆகாயத்திலிருந்து உண்டானவை பிராணன், சேஷடை, ஸபர்சம் என மூன்றும் வாயுவினுடைய தர்மங்கள். தேயுவானது ரூபம், நேத்ரம், உதரத்திலிருக்கும் அக்னி என மூன்றுவிதமாகச் செய்யப்படுகிறது. ரஸம், ரஸநீந்தரியம், ஸநேகம் என மூன்றும் ஜலத்தின் தர்மங்கள். கந்தம், நாஸிகை, சரீரம் என மூன்றும் பூமியின் தர்மங்கள். ஸரோத்ரம், த்வக், நேத்ரம், நா, நாஸிகைஎன ஐந்தும் இந்திரியக்கூட்டம். பஞ்சபூதங்களின் விகாரமானது இவ்விதம் விவரணம் செய்யப்பட்டது. வாயுவினிருந்து ஸபர்சமும், அப்புவினிருந்து ரஸமும், தேயுவினிருந்து ரூபமும்(உண்டாயினவென்று)சொல்லப்படுகின்றன. சப்தம் ஆகாயத்திலிருந்து உண்டானது. கந்தமானது பூமியின் குணமாகக் கருதப்படுகிறது. மனம், புத்தி, வாஸனே இம்மூன்றும் மனோமயங்கள். ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களுக்குப்பிறகு உண்டான ஜீவைகள் அந்தக்குணங்களை விட்டிருப்பதிலை, இவ்வுலகில் ஆமையானது தன் அவயவங்களை வெளியிலநீட்டி உள்ளே அடக்கிக்கொள்ளுகிறது போலவே புத்தியானது இந்திரியக் கூட்டத்தை ஸருஷ்டிதது (மறுபடியும் தன்னிடத்திலு) ஒடுங்கச்செய்கிறது. பாதத்திற்குமேல் தலைக்குக் கீழுள்ளதை அறிகிறதென்கிற அந்தக்காரியத்திலு உத்தம

மான புத்தியானது இருக்கிறது. புத்தியானது சப்தமுதலான குணங்களின் ஸ்வரூபத்தை அடைகிறது. புத்தியே மனமுதலான எல்லா இந்திரியங்களுமாகிறது. புத்தியிலொர்த் விஷயத்தில் குணங்கஷ் ஏது? மனிதனிடத் த் புத்திரியங்களு ஓத்தாவும் மனம் ஆரூவ தாவும் சொல்லப்படுகின்றன. புத்தியை ஏழாவதாகவும் ஐவனை எட்டாவதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். கண் ரூபத்தை அறிவதற்கே உண்டானது. மனம் ஸம்சயத்தை உண்டாக்குகிறது. புத்தியானது நிச்சயத்தைச் செய்யிறது. சூர, கரஜ்ஜன் ஸாக்ஷிபாகச்சொல்லப்படுகிறான். ரஜஸ் தமஸ்ஸதவம் ஓம்ஸ்ஸுன்மும் (பூர்வலாஸனையான) தன் காரணத்தினால் உண்டாகின்றன. அத்தக்கணங்கள் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸம்மாரிரூக்கின்றன. அந்தக் குணங்களை ஊகித்து அறியவேண்டும். அவைவானஸ் எதை ஆதமாலே ப்ரீதியும் மிக்க சாந்தியும் சத்தியமுள்ளதாகப் பார்ப்பானோ அதை ஸத்வமாக நிச்சயிக்கவேண்டும். எது சரீரத்திலோ மனத்திலோ ஸந்தாபத தூடன் ப்ரவ்ருத்தியுள்ளதாகிறதோ அதை ரஜஸாகக்கண்டுகொள்ள வேண்டும். எது மோகததூடன் கூடியதும் பிரகாசமற்ற விஷயத்தை யுடையதும் ஊகிப்புமுடியாததும் அறியமுடியாததுமாகிருக்கிறதோ அதைத் தமஸென்று நிச்சயிக்கவேண்டும் ஸத்தோஷம், ப்ரீதி, ஆனந்தம், ஸம்மாவனை, மனத்தூண்டுதலிஷ் ஸ்வைமுதலானஸாத்விக குணங்களு காரணத்தினாலோ காரணமில்லாமலோ உண்டாகின்றன. அபிமானம், பொய்யுரைத்தல், லோபம், மோகம், பொறுமை இவைகள் ரஜோகுணத்தின் அடையாளங்கள். அவைகள் காரணத்தாலும் காரணமில்லாமலும் ஏற்படுகின்றன. அப்படியே மோகம், அஜாக் ரதை, நித்தை, சோம்பல், அறியாமை இவைகள் எப்படியாவது அடிக் கடி உண்டாகின்றன. அவைகள் தமஸின் குணங்களாக அறியத் தக்கவை.

இருநூற்றைம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மோகக்ஷ தர்மம். (தோடாசீ.)

(வயாஸர், ஆத்மாவ் எல்லாமாய் எல்லாவற்றையும்செய்திற்
தேன்பதைக் கருகீகி சொல்லியது.)

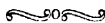
மனமானது (ஸங்கஸபத்தால்) பதார்த்தத்தை உண்டாக்குகிறது. புத்தியானது அதை நிச்சயிக்கிறது. அகங்காரமானது பிரியத்தையும் அபிரியத்தையும் அறிகிறது. இம்முன்னும் கர்மத்தினால்

உண்டானவை. இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் விஷயங்கள் மேலானவைகள். விஷயங்களைக்காட்டிலும் மனம் மேலானது. மனத்தைக்காட்டிலும் புத்தி மேலானது. புத்தியைக்காட்டிலும் ஆத்மா மேலானதென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. மனிதனுக்குப் புத்தியே ஆத்மா. புத்தியே ஆத்மாவுக்கு ஸாதனம். அது எப்பொழுது பதார்த்தத்தை நாணியுமா என்பதென்றேதான் அப்பொழுது மனமாகிறது. இந்திரியங்கள் பலவிதமாக இருப்படியால் புத்தியானது அடிக்கடி விகாரத்தை அடைகிறது. புத்தியானது சப்தத்தைக்கேட்கிறதாக ஸ்ரோத்திரமாகிறது; ஸ்பரிசுக்கிறதாக த்வந்தாகச்சொல்லப்படுகிறது; பார்க்கிறதாக நேகரமாகிறது, ரஸத்தை அறிகிறதாக ரஸனமாகிறது; கங்குகளை அறிவிறதாகக் கிராணமாகிறது. (ஒப்படி) புத்தியானது வெவ்வேறுக விகாரத்தை அடைகிறது. புத்தியின்விகாரங்களை இந்திரியங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். அவைகளில் புருஷனாவன் காணப்படாதவனாக இருக்கிறான். புருஷனிடத்தில் புத்தியானது இருந்துகொண்டு ஸத்தி ராஜஸ்தாமஸவிருத்திகளில் இருக்கிறது. மனிதன் ஒருகால ஸத்திதாஷத்தை அடைகிறான். ஒரு ஸமயம் துக்கிக்குஞ்செய்கிறான். ஒருஸமயம் ஸாகமும் துக்கமும் இல்லாமலுயர்கிறான். ஸத்வராஜஸ்தமோகணரூபமான இந்தப்புத்தியானது, துக்களை யெல்லாம் ஏறபதும் அலைகளுள்ள துமானஸமுத்திரமானது பெரியகரையை அடுத்திருப்பதுபோல மூன்றுகுணங்களை யும் அடுத்திருக்கிறது. அப்பொழுது ஒருபொருளை விரும்புகிறானே அப்பொழுது அது மனமாகிறது. தனித்தனியான இந்த இந்திரியங்களின் ஆதாரங்களைப் புத்தியிலேயே அறியவேண்டும். இந்த எல்லா இந்திரியங்களும் முழுதும் கிராமமாக ஜயிசகத்தக்கவைகள். எப்பொழுது எந்த இந்திரியமானது புத்தியோடு சேருகிறதோ அப்பொழுது (அந்த இந்திரியத்தினால் அறியப்படுவதும்) மனத்தின் ஸங்கலபரூபமான பதார்த்தத்தில் புத்தியானது பிரிவையுடையாததாயிருக்கிறது. பிரவ்ருத்திஸ்வபாவமான ராஜஸஸ்தவமும் அனுஸரிக்கிறது எந்தப் பதார்த்தங்கள் (உலகத்தில்) இருக்கின்றனவோ அவைகளெல்லாம் இம்மூன்றுகுணங்களிலேயே ஆரக்காலகள் வண்டிசுச்சுத்தின் வட்டையை அனுஸரிப்பதுபோல அனுஸரித்தவைகளாகச் செல்லுகின்றன. மனமானது, உகாலீனமுள்ளவைகளும் விஷயங்களின் ஸம்பந்தத்திற்கு ததக்கபடி வெளியில் ஸஞ்சரிக்கின்றவைகளும் புத்தியை ஸாதமாகவுடையவைகளுமான இந்திரியங்களால் தீபம்போலத் தன்னிஷ்டப்படி பிரகாசத்தைச் செய்கிறது. இந்தஜகத்தானது இவ்

வித ஸ்வபாவத்துடன் கூடியதென்று அறிந்தவிதவான் ஒருநாளும் மோகம், சோகம், ஸந்தேகாஷம், மாதஸ்யம் இவைகளை அடைகிற தில்லை. விஷயத்திற செலவு நின்றவைகளும் பிரவருத்தியுள்ளவைகளும் நீதியற்றவைகளும் மனோவசம் இல்லாதவர்களுக்கு அடங்காதவைகளும் மாயிருக்கிற இந்நூலியங்களால் ஆத்மாவானது பார்க்கமுடிகிற தில்லை. எப்பொழுது புருஷன் இந்நூலியங்களுடைய வயாபாரங்களை மனத்தினால் நன்கு அடக்குகிறானோ அப்பொழுது இவனுடைய ஆத்மாவானது திபக்தாபிரகாசம் செய்யப்பட்ட உருவம்போலப் பிரகாசிக்கிறது. ¹இருள்நீக்கியபொழுது எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் எல்லாப்பொருள்களும் விளங்குவதுபோலவே இசையும் நிச்சயிக்கவேண்டும். எவ்விதம் ஜலத்திலுள்ளஞ்சரிக்கின்றநீப்பறவையானது ஜலத்தின்ஸம் பந்தத்தை அடைகிறதில்லையோ அவ்விதமே முந்தனையோகியானவன் குணதோஷங்களின்ஸம்பந்தத்தை அடைகிறதில்லை. அப்படியே பண்டிதனுவன் விஷயங்களை அனுபவித்தாலும் எல்லாப்பொருள்களிலும் பற்றுதலற்றவனாயிருப்பதால் தோஷங்களை ஒருவிதத்திலும் அடைகிறதில்லை. எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆதமபூதனும் விஷயங்களுடையகூட்டத்தில் பற்றுதலில்லாதவனுமாயிருக்கிற எவனுக்கு முன்செய்துவந்த கர்மாவைவிட்டு எப்பொழுதும் ஆத்மாவில் பற்றுதலிருக்கிறதோ (அவன் புண்யபாவங்களை அடைகிறதில்லை) ஆத்மாவானது புத்தியை வியாபிக்கிறது; ஒருகால விஷயங்களையும் வியாபிக்கிறது. விஷயங்கள் ஆதமாவை அறிகிறதில்லை. ஆத்மா விஷயங்களை எப்பொழுதும் அறிகிறது. ஆதமாவானது விஷயங்களைப் பார்க்கிறதும் அந்த அந்தப்படி படைக்கிறதுமாயிருக்கிறது. ஸூக்ஷ்மமானசேஷதரசேஷதரஜனங்களுடைய இந்தவித்தியாசத்தை அறியக்கடவாய். இவற்றுள் ஒன்று விஷயங்களைப்படைக்கிறது. மற்றொன்று விஷயங்களைப் படைக்கிறதில்லை. இயற்கையினாலே இவ்விரண்டும் வெவ்வேறானவைகள்; எப்பொழுதும் சேர்ந்தவைகளாயிருக்கின்றன. மத்ஸ்யமானது ஜலத்தைக்காட்டிலும் வேறானதும் ஜலத்துடன்சேர்ந்தே இருக்கிறதுபோல அவைகளும் சேர்ந்தே இருக்கின்றன. அத்துப்படியும் கொசுவும் சேர்ந்தும் வேறுமாயிருப்பதுபோலவும் நீரையும் முஞ்சமும் சேர்ந்தும் வேறுமாயிருப்பதுபோலவும் சரீர ஆதமாக்கள் சேர்ந்திருந்தாலும் ஒன்று மற்றொன்றில் இருப்பவைகளுமாயிருக்கின்றன.

இருநூற்றைம்பத்தைத்தவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதாமம். (தோடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர், ஞானிகளின் பெருமை மகிழ்ச்சி சுருக்குச் சொல்லியது.)

புத்தியானது ஸத்வரஜஸ்கமோகுணங்களைப் படைக்கிறது. ஷேத்ராஜ்ஞன் அவைகளை அடைகிறான். நியந்தாவான ஷேத்ராஜ்ஞனவன் உதாஸீனன்¹ ராஸ ஸகலமான குணங்களையும் விகாரத்தை அடையும்படி செய்கிறான். விஷயங்களைப் படைக்கிற அந்தப் புத்தியானது பூர்வவாஸீனையுடன் கூடியது. (ஊர்ணநாபியென்னும்) எட்டுக்காற் பூச்சியானது எவ்விதம் நூலை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதோ அவ்விதமே (இந்த ஷேத்ராஜ்ஞனவன்) விஷயங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். நாசத்தை அடைந்த பதார்த்தங்கள் இல்லாமற்போவதில்லை. (பின்னையென்னவென்றால்) அவைகளுடைய பிரவிர்த்தியானது அறியப்படுகிறதில்லை. இவ்விதம் சிலா நிச்சயிக்கிறார்கள். மறுஞ்சிலர்² நிவிருத்தி என்று தீர்மானிக்கிறார்கள். இவ்விண்ணி விதத்தையும் புத்திக்குத் தக்கபடி விசாரித்துத் தீர்மானிக்கவேண்டும். ஜனனத்தையடைந்த ஆத்மாவும் இவ்விதமே ஆவான். மனிதன் ஆகியந்தமற்றதும் நித்யமுமான ஆத்மாவை அறிந்து எப்பொழுதும் குரோதம், ஸந்தோஷம், மாத்ஸரியம் இவைகளை அடையாமல் ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். இவ்விதம் புத்தி சிந்தை இவைகளால் வியாபிக்கப்பட்டதும் உறுதியுள்ள துமான ஹ்ருதயக்ரந்தையை அறுத்துவிட்டுத் துக்கமும் ஸம்சயமும் இல்லாதவனாக ஸுகமாயிருக்கவேண்டும். எவ்விதம் பூர்விலிருந்து தவறிப் பெரிதான பிரவாகமுள்ள நதியில் ஆழ்ந்தவர்கள் துன்பத்தை அடைவார்களோ அவ்விதமே இவ்வுலகில் மூழ்கின அஜ்ஞானிகள் துன்பத்தை அடைவார்களென்று அறியக்கடவாய். வித்வான் துன்பத்தை அடைவதில்லை. நிர்க்குணமும் ஞானவடிவமுமான தன்னுடைய ஆத்மாவை அடைகிற தத்வஜ்ஞானியானவன் கரையில் நடக்கிறான். இவ்விதம் மனிதன் எல்லாவற்றையும் அறிந்து பிராணிகளுடைய ஜனனமரணங்களையும் வைஷ்ணவத்தையும் நன்றாக ஆராய்ந்து சிறந்த அடக்கத்தை அடைகிறான். ஆத்மஜ்ஞானம் அடக்கம் இவ்விண்ணிம் விசேஷமாகப் பிராம்மணனுக்கு

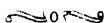
¹ இல்லாமலபோவது.

² ஆத்மாவுக்கு நாசமென்பது, அநாதசரீரத்தில் பிரவிரத்தியிலலானவென்பது கருத்து.

ஜன்ம ஸாமர்த்தியமாயிருக்கின்றன. அவை குறைவற்ற மோக்ஷஸாதனங்கள். இதனை அறிந்தவன் வித்வானாவான். இதைத்தவிர வித்வானுக்கு வேறு லக்ஷணம் ஏது? வித்வான்களானவர்கள் இதை அறிந்து கிருதார்த்தர்களாகி மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள். அவித்வான்களுக்குப் பரலோகத்தில் உண்டாகிற மிகப்பெரியபயம் வித்வான்களுக்கு உண்டாகிறதில்லை. வித்வானுக்கு உண்டாகிற அழிவற்ற சிற்றக்கதியானது மற்றொருவனுக்கும் உண்டாகிறதில்லை. மனிதன் தோஷமுள்ள உலகத்தைப்பார்த்துப் பொருமை அடைகிறான்; அதை அடைப்பார்த்துத் துக்கிக்கவும் செய்கிறான். எவர்கள் சோகமானது உண்டுபண்ணப்படுகிறதென்றும் சோகமில்லாமையானது ஸ்வபாவமாயுள்ளதென்றும் அறிகிறார்களோ ஸமர்த்தர்களான அந்தவித்வான்களை அந்தவிஷயத்தில் துக்கத்தை அடையாதவர்களாக அறி. வித்வானானவன் பயனில்லிருப்பமின்றி எந்தக்காமாவைச் செய்கிறானோ அந்தக்கர்மாவானது அவனுடையபூர்வகர்மாவை நாசஞ்செய்கிறது. அந்தஇரண்டிவிதகர்மாவும், கர்மாவைச் செய்கிறவனான அவனுக்கு இவ்வுலகில் விருப்பத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறதில்லை; வெறுப்பையும் உண்டுபண்ணுகிறதில்லை' என்று சொன்னார்.

இருநூற்றைம்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தாமம். (தேசடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர் ஆத்மஜ்ஞானத்தைச் சுகருக்தச் சொல்லியது.)

சுகர், 'இவ்வுலகில் எந்தத்தர்மத்திற்குமேலாக ஒருதர்மமும் இல்லையோ, எல்லாத்தர்மங்களையும் காட்டிலும் சிறந்த அந்தத் தர்மத்தை நீங்கள் எனக்கு நன்றாகச் சொல்லவேண்டும்' என்கேட்க, வ்யாஸர் சொல்லலானார்.

"புராதனமும் ரிஷிகளால் புகழப்பட்டதும் எல்லாத்தர்மங்களை யுங்காட்டிலும் சிறந்ததுமான தர்மத்தை உனக்கு நன்றாகச் சொல்லவேன் அதை இப்பொழுது ஒரேமனமாகக் கேட்கக்கடவாய். பலாத்காரமாகச் செல்லுகின்றவைகளும் எங்கும் மிழுவதையே இயல்பாகவுடையவைகளுமான இந்த்ரியங்களைப் புத்தியினால் முயற்சிசெய்து தந்தை தனதுகிசுக்களை அடக்குவதுபோல அடக்கி மனத்தையும் இந்த்ரியங்களையும் ஒருவழிப்படுத்துவது பெரியதவம். அது மிகவும் உயர்ந்தது. அந்தத்தர்மமானது எல்லாத்தர்மங்களை யுங்காட்டிலும்

சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. மனத்தை ஆரூவதாகவுடைய அந்த எல்லா இந்திரியங்களையும் தாரணசக்தியினால் தறித்துக்கொண்டு பல விதகிந்தனைகளைச் செய்யாமல் ஆத்மாவில் திருப்தியடைந்தவன்போலிருக்கவேண்டும். எப்பொழுது விஷயங்களிலிருந்து திரும்பி இந்திரியங்கள் தம்மிருப்பிடத்தில் இருக்கப்போகின்றனவோ அப்பொழுது நீ உன்னுடைய புரத்தியினாலே சார்வதமான பரமாத்மாவைப் பார்ப்பாய். மனோவசமுடையவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான பிரம்மணர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதமாவும் புகையில்லாத அக்கினிபோன்றது மாயிருக்கிற அந்தப் பரமாத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். புஷ்பமும் பழமுமுள்ளதும் அனேககிளைகளுடையதுமான பெரியமரமானது ('எனது மலர் எங்கே? கனி எங்கே?') என்று தன்னுடையமலர்களை அறிகிறதில்லை. அப்படியே புத்தியானது, 'எங்கிருந்து வந்தேன்? எங்கே போகப்போகிறேன்?' என்று அறிகிறதில்லை. இந்தச்சரீரத்தில் இந்தப் புத்தியைக்காட்டிலும் வேறாக அந்தராத்மா இருக்கிறான். அவன் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறான். அவன் தன்னுடைய ஸ்வரூபமாயும் மிகவும்பிரகாசமாயுரிருக்கிறானமாகிறதீபத்தினால் ஆத்மாவைப்பார்க்கிறான். எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாயிருக்கிற நீ ஆத்மாவினால் ஆத்மாவைப்பார்த்து உபாதிபற்றவனும் சட்டைகழறிய ஸர்ப்பம்போல எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்டவனுமாகக்கடவாய். ஓ! குழந்தாய்! இவ்வுலகில் நீ சிறந்தபுத்தியை அடைந்து பாவமும், தூபமும் அற்றவனாகி, மாயையிலிருந்து உண்டானதும், எங்கும்பெருகுவதும், உலகங்களை இழுததுக்கொண்டுசெல்வதும், பயங்கரமும், பஞ்சேந்திரியங்களாகிற முதலைகளையும் மனமும் அதன்விருத்தியுமாகிற கரைகளையும் லோபமோகங்களாகிற நாணல்களையும் காமக்குரோதங்களாகிற நீர்ப்பாம்புகளையும் ஸத்யமாகிற தீர்த்தத்தையும் பொய்யாகிற கலகத்தையும் பெரிய கோபமாகிற சேறறையும் காமமாகிற முதலைகளையும் மிக்க வேகத்தையுமுடையதும், வாஸனையாகிற ஆழத்தால் இறங்கமுடியாததும், மனோவசமில்லாதவர்களால் தாண்டமுடியாததும், பேச்சுக்களாகிய சுழலுள்ளதும், அணுகமுடியாததும், தனது கர்மத்தினால் உண்டானதும், நதிகளில் சிறந்ததும், ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் சேருகிறதுமேன அந்த மஹாநதியைப் புத்தியினால் தாண்டக்கடவாய். புத்திமான்களும் தைரியசாலிகளும் மனோவசமுள்ளவர்களுமானவர்கள் எந்த நதியைத் தாண்டுகிறார்களோ அதைத்தாண்டிப் பாவங்களற்று எங்கும் பற்றுவிட்டுச் சுததனும் ஆத்மாவை அறிந்தவனுமாகிப் பேரறிவை அடைந்து பிரம்மமாகப்

போகிறாய். எல்லாத்துன்பங்களையும் தாண்டினவனும் கலக்கமற்றுத் தெளிவான மனமுள்ளவனுமாகி, மலையிலிருக்கிறவன் பூமியிலிருக்கிறபொருள்களைப் பார்ப்பதுபோல எல்லாப்பிராணிகளையும் பார்க்கக் கடவாய். சினமும் களிப்பும் பிறவுயிர்க்குத் துன்பம்செய்வதிற்புத்திபூமிலலாதவனாகிப் பிறகு எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஜனனமரணங்களையும் பார்ப்பாய். இவ்விதமான பர்மத்தை எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் உயர்ந்ததர்மமாகத் தாமிஷ்டாகளுள் சிறந்தவர்களும் விதவான்களும் உண்மையை அறிந்தவர்களுமான மஹரிஷிகள் நீனைக்கிறார்கள். புத்திரா! வியாபகளுள் ஆதமானுடைய இந்தரூபோபதேசத்தைச் சுத்தனும் ஹிதனும் அனுசரிக்கிறவனுமானவனுக்குச் சொல்லவேண்டும். குழந்தாய்! எனது அனுபவஸாக்ஷியானதும் மிகவிரைவாக யான் உனக்குச் சொன்னதுமான ஆதமஜ்ஞானமானது எல்லாகல்யங்களுக்கும் மிகவும் பெரியரஹஸ்யம். இந்தப்பர்மமானது பெண்ணுமன்று; ஆணுமன்று; அலியுமன்று. அது துக்கமற்றதும் ஸுகமற்றதும் மூன்றுகாலத்திலுமுள்ள பொருளுமாயிருக்கிறது. இதை அறிந்தாலபுருஷனாலும் ஸ்திரீயாலும் மதஜன்மாவை அடைகிறதில்லை. பர்மத்தை அடைவதற்காக இந்தத்தாமமானது சொல்லப்பட்டது. ஓ! புத்தரே! இந்த எல்லாமதங்களும் இருக்கிறபடியே என் னால் உண்மையாகச் சொல்லப்பட்டன. அந்தமதங்கள் உள்ளவையுமாகின்றன; இல்லாதவையுமாகின்றன. ஓ! ஸதபுத்தரே! ஆகையால் இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட இதைப் பிரீதியுள்ளவனும் குணசாலியும் இந்திரிய நிக்கிரகமுள்ளவனுமான புத்தரனால் கேட்கப்பட்டு விருப்பமுள்ள மனத்துடன் உண்மையாக அவனுக்குச் சொல்லவேண்டும்.

இருநூற்றைம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

:(வ்யாஸர், வைராக்யரே மோக்ஷஸாதனம் என்பதைச் சுருக்கிச் சொல்லியது.)

கந்தங்களையாவது ஸங்களை யாவது ஸுகத்தையாவது அனுசரிக்கவும்கூடாது; அதைஅதை மறுக்கவும்கூடாது. மானம், ¹கீர்

1 'நித்யமும் அநித்யமுமான எல்லாம் எப்படி நீனைக்கப்படுகின்றனவோ, (இயற்கையில்) எப்படியிருக்கின்றனவோ அப்படியே என்னால் சொல்லப்பட்டன' என்றுகொள்ளலாம்.

2 பராக்ரமத்தால்வந்தது.

த்தி, ¹யசஸ்இவைகளை விரும்பவும்கூடாது. அதுதான் வித்வானு
யிருக்கிறபிராம்மணனுடைய ஆசாரம். பிரம்மசரியத்தோடு குருபணி
விடைசெய்கிறவகுை ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமமுதலான ஸகல்வேதங்
களையும் அத்தியயனம்செய்யவேண்டும். எவன் வேதவேதாங்க
பாறங்கதனும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பந்துவைப்போலிருக்கிற
வனும் எவலாவறறையும் அறிந்தவனும் காமமற்றவனாயிருக்கி
ருனோ அவன் ஒருமோதும் மரிக்கிறதில்லை. அவன் அதுனால் பிராம்
மணனல்லனென்கிறதில்லை. பலவிதமான இஷ்டிகளையும் போதுமான
தகூழ்ணையுடைய யாகங்களையும் செய்தும் ஞானமில்லாதவிஷயத்தில்
பிராம்மண்யத்தை அடைகிறதில்லை. இவன் பயத்தை அடையாமலும்
இவனிடத்திலிருந்தும் ஒருபிராணியும் பயமடையாமலும் ²வன்விரு
ப்பு வெறுப்பற்றவனாகவும் இருந்தால் பிரம்மத்தை அடைகிறான்.
ஸகலமான பிராணிகளிடத்திலும் காமாவினாலும் வாக்கினாலும் மனத்
தினாலும் பாவச்செய்கை செய்யாதபோது ப்ரம்மத்தை அடைகிறான்.
இது காமத்தினாலுண்டான பந்தனமேயொழிய வேறு பந்தனம் அன்
று. காமபந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவன் ப்ரம்மமாவதற்கு உரியவனாகி
ருன். புகைகிறமுள்ள மேகத்தினின்று விடுபட்ட சந்திரன்போலக்
காமத்திலிருந்து விடுபட்ட தீரன் ரஜோகுணமில்லாமல் காலத்தை
எதிர்பார்த்துத் தைரியத்துடனிருக்கிறான். ஜலமானது எங்கும் நிறை
ந்ததும் அசையாத நிலையுள்ளதுமான ஸமுத்திரத்தை அஷ்டவது
போல எவனிடத்தில் ஸகல காமங்களும் அடங்குகின்றனவோ
அவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான். காமங்களை விரும்புகிறவன்
மோக்ஷத்தை அடைகிறதில்லை. காமம் அடங்கினவன் விருப்பங்கள்
நிரம்பினவனாயிருக்கிறான். காமத்தில் பற்றுதலுள்ளவன் அப்படி
இருப்பதில்லை. அந்தத் தேகியானவன காமத்தால் ஸ்வர்கத்தை
அடைகிறான். ³வேதத்தினுடைய ரகஸ்யம்ஸதயம்;ஸத்யத்துனுடைய
ரகஸ்யம் அடக்கம். அடக்கத்தின் ரகஸ்யம் தானம்; தானத்தின்
ரகஸ்யம் தவம்; தவத்தின் ரகஸ்யம் ஸந்யாஸம்; ஸந்யாஸத்தின் ரகஸ
யம் ஸுகம்; ஸுகத்தின் ரகஸ்யம் ⁴ஸகுணப்ரம்மபாவம்; அதன்
ரகஸ்யம்⁵ நிர்குணப்ரம்மபாவம். ஆசை, சோகம், ஸங்கல்பம் இவை
களாலுண்டான ப்ரம்மத்தைத் தாண்டின புத்தியானது ஸந்தோஷத்தி
னால் உத்தமமான சாந்திலக்ஷணத்தை அடைகிறது. சோகமின்மை,
மமதையின்மை, இந்திரியத்தின் அடக்கம், மனத்தின் ஒழிவு, ஆதம்

¹ கொடையாலைந்தது.

² வேறுபாடம்.

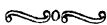
³ 'ஸவர்ககம்' என்பது முலம்.

⁴ 'சமம்' என்பது முலம்.

ஜ்ஞானம், செளசம் இந்த ஆறு ஸக்ஷணங்களுள் எம்னிதன் மறுபடியும் பூர்ணனாவான். ஸத்வகுணமுள்ள இந்த ஆறினாலும் ப்ரவணமனன நிதித்யாஸமென்னும் இம்மூன்றினாலும் அறிவுடையோர்களால் அறியப்பட்ட ப்ரமாத்மாவை அறிகிறவர்களைப் பெரியோர்கள் இங்கேயே முக்தர்களாக நினைக்கிறார்கள். ப்ரதயகாத்மாவை அறிந்து ஞானியானவன் உற்பத்தியற்றதும் அழிவற்றதும் ஸ்வபாவஸித்தமும் ஸாதனமற்றதும் விகாரமற்றதுமாயிருக்கிற ஸுகத்தை அடைகிறான். மனத்தை ஸஞ்சரிக்கவிடாமல் ஸர்வவிதத்தாலும் நிலைக்கச்செய்து அதனால் அடைகிற ஸந்தோஷமானது மனத்தின் நிலையில்லாவிட்டால் தனக்கு ஸம்பாதிக்கமுடியாது. எந்தப் பிரம்மத்தினால் புஜியாதவனும் திருப்தியடைகிறானோ, எதனால் திரவயமில்லாதவனும் திருப்தியடைகிறானோ, எதனால் சரீரத்தில் பசையற்றவனும் பலத்தை அடைகிறானோ, அந்தப் பிரம்மத்தை அறிந்தவனே வேதத்தை அறிந்தவன். எந்தச் சிஷ்டனான பிரம்மணன் தன்னுடைய இந்திரியத்வாரங்களை அடைத்துப் பற்றுதலில்லாதவனாகிப் பிரம்மதயானஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறானோ அவன் ஆத்மரதியென்று சொல்லப்படுகிறான். பாதத்வத்தில் ஸமாதியுள்ளவனும் காமமற்றவனும் நிலைபெற்றவனுமாயிருக்கிறவனைச் சந்திரமண்டலம்போல மேன்மேலும் விருத்தி அடைகிற ஸுகமானது அடைகிறது. ஐந்து பூதங்களின் தன்மாத் திரைகளையும் ஸதவமுதலான குணங்களையும் விட்டவனான முனிக்கு ஸரீரியனால் இருள்நீங்குவதுபோல ஸுகத்தினால் துக்கமானது நீங்கிவிடுகிறது. கர்மாவைத் தாண்டினவனும் (ஸத்வாதி) குணங்களின் ஸூயததைத் தாண்டினவனும் விஷயங்களால் ஸம்பந்திக்கப்படாதவனுமான பிரம்மணனை ஜராமரணங்கள் அடைகிறதில்லை. அவன் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுபட்டு ஸமநிலையிலிருக்கிற பொழுது சரீரத்திலிருந்து கொண்டே இந்திரியங்களையும் விஷயங்களையும் அதிக்ரமித்துக்கொண்டிருக்கிறான். ப்ரமகாரணத்தை அடைந்து காரியத்தன்மையை அதிக்ரமித்தவனும் ப்ரத்திரமும் ப்ரமானப் பிரம்மத்தை நன்றாக அடைந்தவனுமாயிருப்பவனுக்குத் திரும்பி வருதல் இல்லை.

இருநூற்றைம்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர், ஐந்துபூதங்களின்துணங்களையும் சுதருக்ருச் சொல்லியது.)

¹தர்மார்த்தங்களையும் (ஸுகதுக்கமுதலிய) த்வந்துவங்களையும் அடைந்திருந்தாலும் மோக்ஷத்தில்விருப்பமுள்ளசிஷ்யனுக்குக் குணவானாயிருக்கிற ஆசாரியன் முதலில் பெரிதான இந்தஅத்யாத்மவிஷயத்தைச் சொல்லவேண்டும். ஆகாயம், வாயு, தேயு, அப்பு, ஐந்தாவதான பிருதிவி, இருப்பு, இல்லாமை, காலம் இவைகளெல்லாம் பாஞ்சபௌதிகமான எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் இருக்கின்றன. ஆகாசமானது இடைவெளிஸ்வரூபம். ஸ்ரோத்திரேந்திரியமானது ஆகாசத்தின்காரியம். சாஸ்திரத்தின்விதியை அறிந்தமுனியானவன் சப்தத்தை அதனுடையகுணமாக அறியவேண்டும். கமனத்தை வாயு வின்ஸ்வரூபமும் பிராணபானங்களையும் ஸ்பர்சத்தையும் துவக்கிந்திரியத்தையும் வாயுமயமூலமாக அறியவேண்டும். பிரகாசமும் தாபமும் ஜீர்ணமும் தேஜஸ். புத்திமாணவன் நேத்திரத்தைத் தேஜோமயமாகவும் ரூபத்தை அதன்குணமாகவும் அது தமஸைநாசஞ்செய்கிறதாகவும் அறியவேண்டும். வேர்வையும் திரவமும் பசையும் அப்பு வினுடையவையென்று சொல்லப்படுகின்றன. ரக்தமும் மஜ்ஜையும் மற்றும் பசையுள்ளவையும் ஜலவிகாரமென்று அறியவேண்டும். ரஸனேந்திரியமும் நாவும் ரஸமும் அப்புவினுடையகுணமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. கடினவஸ்துவும் எலும்பும் பறவனும் நகங்களும் பிருதிவியின் பதார்த்தங்கள். மீசை, உரோமம், தலைமயிர், நரம்பு, ஸ்வாஸக்குழாய், தோல் (இவைகளும்) பிருதிவியே. கிராணமென்கிற பெயருள்ள இந்திரியமானது மூக்கென்று சொல்லப்படுகிறது. இதன் விஷயமானகந்தமும் பிருதிவிமயமென்று அறியவேண்டும். மேலுள்ள பூதங்களில கீழ்ப்பூதங்களின்குணங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. கீழுள்ளபூதங்களில மேலுள்ளபூதங்களின் குணங்கள் இல்லை. ஐந்துவிதமான பூதக்கூட்டங்களுடையபரம்பரையை முனிகள் அறிகிறார்கள். இவைகளுக்கு (எல்லாம்) மனம் ஒன்பதாவதும் புத்தியானது பத்தாவதுமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. பதினொராவது அந்தராதமா. அந்தராதமாக்களெல்லாம் உயர்ந்தனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. புத்தியானது நிச்சயரூபமாயிருக்கிறது. மனம் ஸங்கல்பரூபமாயிருக்கிறது.

சரீரத்தை அறிகிறவனான அந்தஜீவனானவன் கீர்மபலருபமானகாரணத்தினால் அறியத்தகுந்தவன். காலருபமான இந்தக்கொள்கைகளெல்லாவற்றாலும் எல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டதாகப் புத்தியினால் கலக்கமின்றிப் பார்க்கிறவன் மோகத்தை அடைகிறதில்லை.

இருநூற்றைம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மோகக்ஷதாமம். (தோடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர், யோகதர்மத்தைச் சுகாகீதச் சொல்லியது.)

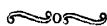
ஸ்தூலசரீரத்தினின்றும் விடுபட்டதும் ஸுக்ஷ்மமுமாயிருக்கிற (விங்க)சரீரினைச் சாஸ்திரத்தை அறிந்தவர்கள் சாஸ்திரத்தில சொல்லப்பட்ட (யோகமுதலான) கர்மங்களால் நன்றாகப் பார்க்கிறார்கள். (நம்மால்) பார்க்கப்படுகிற ஸுரீரயகிரணங்கள் சேர்ந்து ஸஞ்சரிக்கின்றன ; போகின்றன ; நிறகவுஞ் செய்கின்றன. அப்படியே ஸ்தூலதேஹங்களால் விடப்பட்ட விங்கசரீரங்கள் மனுஷ்யர்களுக்கு விஷயமில்லாதவைகளாக லோகங்களில் சுஞ்சரிக்கின்றன. யோகியான சாஸ்திரவித்வானோவென்றால் எப்படி ஜலத்தில் ஸுரீரயனுடைய பிரதிபிம்பமானது காணப்படுகிறதோ அப்படியே (தன்னுடைய) பிரதிபிம்பமான விங்கசரீரத்தைப் பார்க்கிறான். ஸுக்ஷ்மமான அந்தவிங்கங்கள சரீரத்திலிருந்தும் விடப்பட்டவைகளாயிருக்கின்றன. ஆகையினால், இந்திரியவசமுள்ள தத்வஜ்ஞானிகள் (அவைகளை) உண்மையாகப் பார்க்கிறார்கள். தம்மால் ஸங்கலபிக்கப்பட்டதும் கர்மத்தாலுண்டானதுமான காமமுதலானவற்றை ¹விட்டவர்களும் பிரதானத்துனுடைய சேர்க்கையிலிருந்து ²விடுபட்டவர்களுமான எல்லா³யாகிகளுக்கும் தூங்கும்போதும் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் இந்தவிங்காக்கமாவானது பகலிலபோலவே இரவிலும் இரவிலபோலவே பகலிலும் வசத்திலிருக்கிறது. எப்போதும் ³நித்யனும் ஜாமாணமற்றவனுமாயிருக்கிற அந்த யோகியினுடையஜீவன் எப்பொழுதும் (மஹத்தத்வம் அஹங்காரம் ஐந்துதன்மாதிறைகள் என்கிற) ஏழுஸுக்ஷ்மகுணங்களுமுள்ளதாகி நித்யம் (ஸகல லோகங்களிலும்) ஸஞ்சரிக்கிறது. மனம், புத்து இவைகளால் ஜயிக்கப்பட்டவனும் குணவிலும் தந்தேகம் பிறந்தேகங்களைப்பார்த்து ஸுகதுக்கங்களை அறிகிறவனாகிறான். அந்த ஸ்வப்னத்திலும் துக்

1 வேறுபாடம். 2 வேறுபாடம். 3 'அநித்யனும்' என்பது பழையவுரை.

கத்தை அடைகிறான்; ஸுகத்தையும் அடைகிறான்; அந்தஸ்வப்நத்திலும் குரோதலோபங்களைச் செய்து விசனத்தை அடைகிறான்; அளவற்றபொருள்களைப்பெற்று ஸந்தோஷத்தையும் அடைகிறான்; அந்தஸ்வப்நத்திலும் புண்ணியத்தைச் செய்கிறான்; விழித்துக்கொண்டிருக்கிறவன்போலவும் பார்க்கிறான். இந்த ஜீவன் கர்ப்பத்தை அடைந்து எப்பொழுதும் உதரக்கனலினிடையில் இருந்து பக்துமாதம் சூகழியில் வலித்துக்கொண்டிருந்தும் அன்னம்போல ஜீர்ணமாகிறதில்லை. சரீரங்களில் ஹ்ருதயத்திலிருக்கிறவனும் பரமேஸ்வரனது அம்சமாயிருக்கிறவனுமான இந்த ஜீவாத்மாவைத் தமோகுண ரஜோகுணங்களால் வியாபிக்கப்பட்டவர்கள் பார்க்கிறதில்லை. யோகசாஸ்திரத்தில் ஸ்ரத்தையுடையவர்களாகித் தம்ஆத்மாவை அடையவிருப்பமுள்ளவர்கள் தமஸ் ரஜஸுகளால்விடுபட்டு அறிவற்ற ஸ்தூலசரீரங்களும் ஸுக்ஷ்மசரீரங்களும் வைரம்போலுள்ள காரணசரீரங்களுமானவைகளில் அந்தஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். சாண்டில்யரானவர் தனித்தனியாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட நான்குஆஸ்ரமங்களின் தர்மங்களிலும் இந்த ஸமாதியோகத்தையே ஸமமாகச் சொன்னார். இந்திரியம், விஷயம், மனம், புத்தி, மகத்தத்வம், அவ்யக்தம், புருஷன் இவ்வேழையும் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கை, திருப்தி, அனாதியான அறிவு, தன்வசனாயிருக்கை, எப்போதும் அழிவில்லாத ஞானம், அனந்தசக்தி இவ்வாறு அங்கங்களுமுள்ள மஹேஸ்வரனையும் அறிந்து பிரதானத்தின்பரிணாமங்களையும் அறிந்தவன் பரப்ரம்மத்தைப் பார்க்கிறான்.

இருநூற்றறுபதாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர், காமாதலியவற்றை வேல்வது அவசியமென்று

கருங்கூதிச் சொல்லியது.)

ஹ்ருதயத்தில் மோகமான வித்தில்முளைத்ததும் குரோதமானங்களாகிற பெரிய அடிக்களைகளுள்ளதும் உலகவிசாரமான பட்டையையுடையதும் ஆச்சரியமுமான காமமாகிற ஒருவிருக்ஷம் இருக்கிறது. அதற்கு அஜ்ஞானமானது மூலம்; அஜாக்ரதையானது பாத்தி. அது அஸுலியைகளாகிற இலைகளுடையது; பூர்வபாபமாகிறவைமூள்ளது; அவா சிந்தையென்கிறபெருங்களைகளையுடையது.

சோகங்களாகிற வலர்களை உடையது; பயமாகிற முனையுள்ளது; மோகத்தை உண்டிபண்ணுகிற காமதாகங்களாகிற கொடிகளால் சுற்றப்பட்டது. (ரதிமுதலியவையாகிற) பலத்தை அளிக்கிற அந்தமஹாவிருக்ஷத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு மிக்க ஆசையுள்ளவர்கள் அதன்பலனில் விருப்பமுற்று நீண்டவைகளான (வாசனைகளாகிற) பாசங்களுடன் அதனைப்பற்றுகிறார்கள். அந்தப்பாசங்களைப்பிடித்துக்கொண்டு அந்த விருக்ஷத்தை (க்கட்டி) இழுக்கிறவன் ஜரை, மரஸம் இவ்விவரணடி உண்டான துக்கங்களுடைய முடிவை அடைவான். அறிவில்லாதவன் ஸங்கல்பத்துடன் அதில் ஏறுகிறான்; ¹ அந்தவிருக்ஷத்தை அடிக்கிறான். அது அவனால் அடிக்கப்பட்டு, விழுங்கப்பட்ட விஷமானது ரோகியை அழிப்பதுபோல அவனையே அழிக்கிறது. முயற்சியுள்ளவன் வேருன்றின அந்தமரத்தின் வேரையோகவித்தியாகிற பலத்துடன் ஸமபுத்தியாகிற சிறந்தகத்தியினால் அறுத்தெறிகிறான். இவ்விதமானகாமத்தின் அதிகமானபரவுதலையும் காமத்தைப்பற்றினசாஸ்திரத்தின் இந்தவிஷயத்தையும் அறிபவன் விசேஷ துக்கங்களைத்தாண்டிவான். சரீரத்தை ஒருபட்டணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதற்குப் புத்தியானது இராணியாகக் கருதப்படுகிறது. அந்தப்பட்டணத்தில் மனமானது சரீரத்திலிருந்துகொண்டு புத்திக்குக் கார்யங்களைச்சிந்திக்கிற மந்திரியாக இருக்கிறது. இந்திரியங்கள் பட்டணத்தின் ஜனங்கள். அவைகளுக்காகவே மனத்திற்குப் பெரிதானபிரவிருத்தி உண்டாகிறது. அந்தப்பட்டணத்தில் தமஸென்றும் ரஜஸென்றும் கமையான இரண்டுதோஷங்களிருக்கின்றன. ² எந்த அர்த்தத்தைப் பட்டணத்தின் அதிபதிகளுடன் பட்டணத்து ஜனங்கள் அடுக்கிறார்களோ அந்த அர்த்தத்தையே இரண்டுதோஷங்களும் தப்பு வழியாக அடுக்கின்றன. புத்தியானது கெடுக்கமுடியாததாயிருந்தாலும் அர்த்தவிஷயத்தில் மனத்தோடு ஒற்றுமையை ³ அடைகிறது. இந்திரியங்களாகிற பட்டணவாஸிகளும் மனத்தால்திருப்தியடைகின்றன. ஆதலால், அவைகளுடைய நிலைமையும் சலித்துவிடுகிறது. எந்த அர்த்தத்தைப் புத்தி ஹிதமென்று தீர்மானிக்கிறதோ அது கெடுதலுவினைவித்து நசிக்கிறது. பட்டணவாஸிகளுடைய மந்திராலோசனையில்லாத புத்தியின் அந்த அர்த்தமானது கிரமமாக நசிக்கிறது. எந்த அர்த்தத்தை மனம் தனியாக ஸங்கற்பிக்கிறதோ அதுவும் நசித்துவிடுகிறது. மனம் புத்தியைக்காட்டிலும் வேராகித் தனிமையாகிவிடுகிறது. அந்தப்

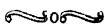
¹ 'அறிவுள்ளவன் அதை அழிக்கிறான்' என்றும் கொள்ளலாம்.

² 'யத்' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது. ³ வேறுபாடும்,

புத்தியில் பிரதிபிம்பித்தவனும் ஒன்றுமில்லாதவனுமான இந்த ஆத்மாவை ரஜோகுணம் சூழ்கிறது. ஆகையால், மனம் ரஜஸுடன் சேர்ந்து ஸ்னேகஞ்செய்துகொள்ளுகிறது. பிறகு, அவனையும் பட்டணத்துஜனங்களையும் எடுத்து ரஜவினிடம் கொடுத்துவிடுகிறது' என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றபத்தோராவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதாமம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் ஐந்துபூதங்களின் குணங்களையும் சொல்லியது.)

“ஓ! புத்திரனே! குற்றமற்றவனே! த்வையானருடையமுகத்திலிருந்து வெளிவந்த பூதங்களின் குணங்களுடைய அளவை மறுபடியும் மிகுதியான ஆதரவுடன் கேட்கக்கடவாய். ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினிக்கொப்பான வ்யாஸபகவான் புகைபோன்ற அறிவீனர்களிடம் அன்புடன்சொன்னார். ஓ! புத்திர! ஆகையால், நானும் உறுதியான சாஸ்திரத்தை மறுபடியும்சொல்வேன். அசையாமை, கனம், கடினத்தன்மை, உண்டாக்குத்தன்மை, கந்தம், பாரம், (கந்தத்தைஏறுமுக கொள்ளும்) சக்தி, நெருக்கம், ஆதாரமாயிருத்தல், தரித்தல்ஆகிய இவைகள் பூமியினுடையகுணங்கள். குளிர்ச்சி, ரஸம், நனைத்தல், தரவத்வம், பசை, மென்மை, ரஸனேந்திரியம், பெருகுதல், (அரிசிமுதலியவைகளைப்) பாக்குசெய்தல்இவைகள் நீரினுடையகுணங்கள். நெருங்கமுடியாமை, பிரகாசம், உஷ்ணம், சமைத்தல், பிரகாசிக்கச்செய்தல், சசி, செந்நிறம், சீக்கிரகமனம், உக்கிரத்தன்மை, எப்பொழுதும் மேலேசெல்லுதல்இவைகள் தேயுவியினுடையகுணங்கள். சீதமும் உஷ்ணமும் இல்லாதஸ்பரிசம், வாகிந்திரியஸ்தானம், (கமனத்தில்) ஸ்வதந்திரத்தன்மை, வன்மை, வேகம், மூத்திரமுதலானவற்றைவிடெதல், சலனம், சேஷ்டை, ப்ராணஞ்சிருத்தல், உற்பத்திராசங்கள் இவைகள் வாயுவின் குணங்கள். சப்தம், வியாபித்திருத்தல், துவாரத்தன்மை, (தான்மற்றொன்றுக்கு) ஆதாரமாயில்லாமை, (தனக்கு) ஓர் ஆதாரமில்லாமை, விளக்கமில்லாதிருத்தல், விகாரமின்மை, தடுக்காமலிருத்தல், ஸ்ரோத்திரம், (சரீரங்களிலுள்ள) துவாரங்கள் இவைகள் ஆகாயத்தின் குணங்கள். (இப்படி) ஐந்துபூதங்களிலும் கண்டறியப்பட்டகுணங்

1 தன்னேப்பிறன்போலக் கூறியது.

2 ‘ஸ்ரீலாக்யா’ என்பதுமூலம்; ‘இத்தகைய ஆத்மவித்தையை அறிந்தோமே என்கிற எண்ணத்தோடு’ என்பது பழையவுரை.

கள் ஐம்பதென்று சொல்லப்பட்டன. பயன்விஷயத்தில் ஆராய்தல், நினைத்தல், ப்ரம்ம், மரோதம், பொறுமை, வைராக்கியமுதலியவை, விருப்பு வெறுப்புமுதலானவை, வேகம், நிலையில்லாமை இந்த ஒன்பதும் மனத்தின்குணங்கள். இஷ்டாநிஷ்டவிருத்திநாசம், உத்ஸாஹம், சித்தத்தைநிறுத்தல், ஸந்தேகம், யதார்த்தமான அறிவு இவ்வைந்தையும் புத்தியின்குணங்களாகப் பண்டிதர்கள் நினைக்கிறார்கள்” என்றார்

யுதிஷ்டிரர், “புத்தியானது எப்படி ஐந்துகுணங்களுடையது? 1 இந்திரியங்களின்ஐந்துகுணங்கள் எப்படி? பிதாமஹே! ஸூக்ஷ்மமாக அறியக்கூடிய இந்த எல்லாவிஷயத்தையும் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்க, பிஷ்மர், “ஓ! புத்திரனே! பூதங்கள் புத்தியின்குணங்களுடன் சேர்ந்த அவைகளின்குணங்கள் ஆக அறுபதையும் மூலப்பிரகிருதியினுள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளாகவும் பூதங்களைப்பற்றினைவைகளாகவும் சொல்லுகிறார்கள். அக்ஷரப்ரம்மத்தால்படைக்கப்பட்டவைகளைப் ப்ரம்மத்தில்பற்றினைவைகளாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், அதை இவ்வுலகில் நித்தியமாகச் சொல்லுகிறதில்லை. புத்திரனே! அது உனக்கு 2 வேதவிருத்தமாகப் பிறரால் சொல்லப்பட்டது. ஆராயுமிடத்தில் அது குற்றமுள்ளது. ஆகையால் இப்பொழுது இவ்வுலகில் 3 ப்ரம்மத்தவம்முமுமையையும் அடைந்து ப்ரம்மத்தின் பிரபாவத்தால் சாந்தமான புத்தியை உடையவனாகக்கடவாய்” என்று சொன்னார்.

இருணர்நிற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்க்சீ.)

(நாரதர், ப்ரம்மதேவர் கோபத்தினால் ப்ரஜைகளை எரித்ததையும் நூதார் அதைத்தணிப்பதற்காக அவர்டம்ச்சன்றதையும் அகம்பனனுக்குச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “ஸேனைகளின்நடுவில் உயிரீங்கினவர்களாகிப் பூதலத்தில்படுத்திருக்கிற மிக்கவலிமையுள்ள இந்த அரசர்கள் ஒவ்வொருவரும் பயங்கரமானபடைகளும்பதினாயிரம்யானைபலமுமுள்ளவர்கள், இவர்கள் ஸமமான 4 பராக்ரமமும் பலமுமுள்ளவர்களான மனிதர்

1-‘பஞ்சைந்தரியாகுணம்’ என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

2-இங்கு, ‘அநாகம்’ என்று மாற்றப்பட்டது.

3-வேதபாடம். 4-‘வலிமையும் படையும்’ என்றும் கொள்ளலாம்.

களால் யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்டார்கள். முன்காலத்தில் யுத்தத்தில் இவ்வித மனிதர்களைக் கொல்லத்தக்கவரை நான் காணேன். இவர்கள் பராக்ரமம் நிறைந்தவர்களும் பிரதாபமும் பலமுமுள்ளவர்களுமாயிருந்தார்கள். ஆயினும் அநிவிரதநிந்தவர்களான இவர்களும் உயிரிழந்து படுத்திருக்கிறார்கள். உயிர்போன இவர்களைப்பற்றி மரித்தவர்களென்றும் ஒருசொல் உண்டாயிற்று. பெரும்பாலும் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள இவ்வரசர்கள் மரித்தார்கள். அவ்விஷயத்தில் எனக்கு ஐயமுண்டாகிறது. மரித்தவர்களென்னும் சொல் எந்தக்காரணத்தாலுண்டாகிறது. எதற்கு எதிலிருந்து மிருத்யு உண்டாகிறது? தேவர்களுக்கொப்பானவரே! பிதாமஹரே! மிருத்யு வானவன் இவ்வுலகிலுள்ள பிரஜைகளை ஏன் அபகரிக்கிறான்? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று வினவ, பீஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“அப்பா! முன்காலத்தில் கிருதயுகத்தில் அகம்பனனென்னும் ஓர் அரசனிருந்தான். அவன் யுத்தத்தில் பகைவனுக்கு வசப்பட்டவனும் வாகனங்கள் அழிந்தவனுமானான். அவனுக்குப் பலத்தில் ஸ்ரீநாராயணருக்குச்சரியான ஹரியென்னும் ஒரு புத்திரனிருந்தான். அவன் ஸேனைகளுடனும் காலாட்களுடனும் யுத்தத்தில் பகைவர்களால் கொல்லப்பட்டான். பகைவர்களுக்கு வசப்பட்டவனும் புத்திரசோகமடைந்தவனுமான அந்தஅரசன் மிக்க சாந்தியை அடைந்தான். அவன் தற்செயலாகப் பூமியில் நாரதரைக்கண்டான். அவ்வரசன் யுத்தத்தில் பகைவர்கள் தன்னைப்பிடித்துக்கொண்டதையும் புத்திரன் மரித்ததையும்முழுதும் நடந்தபடி அவரிடம் சொன்னான். பிறகு, தவத்தையே தனமாகக்கொண்ட நாரதரானவர் அவனுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு அப்பொழுது புத்திரசோகத்தை நீக்கக் கூடிய பின்வரும் கதையைச் சொல்லலானார்.

‘அரசனே! பூமிக்குஅதிபனே! மிகவிரிவானபெரியஇக்கதையை நடந்தபடியும் நான் கேட்டபடியும் என்னிடமிருந்து கேள். பெரிய தேஜஸுள்ள பிதாமஹரானவர் படைப்புக்காலத்தில் பிரஜைகளைப் படைத்தபின் (மிகவும் கிழவர்களும் பலருமான ப்ரஜைகளைப் பார்த்துப்) பொறுமையுள்ளவரானார். நிலைமைதவறாதவனே! எங்கும் பிராணிகளால் மறைக்கப்படாதஇடம் சிறிதுமில்லை. அரசனே! மூன்றுஉலகங்களும் மூச்சுவிட இடமில்லாதவையும் மிகநெருங்கியவையுமாயிருந்தன. பூபதியே! அந்தப்பிரம்மதேவருக்கு உலகத்தின் ஸம்ஹாரத்தைப்பற்றிச் சிந்தை உண்டாயிற்று. சிந்தையை

அடைந்த பிரம்மதேவர் அழித்தற்குரியகாரணத்தை அறியவில்லை. மஹாராஜனே! அந்தப்பிரம்மதேவருடைய இந்திரியங்களிலிருந்து கோபத்தால் அக்கினி கிளம்பிற்று. அரசனே! அந்தப் பிரம்மதேவ ராஜாவர் அந்த அக்கினியால் எல்லாத்திக்குக்களையும் எரித்தார். அரசனே! பகவானுனபிரம்மதேவருடைய கோபத்தாலுண்டான அக்கினி யானது பிறகு பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் என்ற சராசரங்களுடன் கூடிய உலகத்தை எரித்தது. பிரம்மதேவர் கோபங்கொண்டதும், பெரியகோபத்தின்வேகத்தால் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான பிராணிகள் அப்பொழுது எரிக்கப்பட்டன. பிறகு, வேதங்களுக்கும் யுகங்களுக்கும் பதியும் ஜடையுள்ளவரும் ஸ்தானுவும் பாபத்தை அபஹரிப்பவரும் தேவருமானசிவபெருமான் ஸத்யலோகவாவியான பிரம்மதேவரைச்சரணமடைந்தார். பிரஜைகளின் நன்மையைவிரும்பி அந்தஸ்தானுவானவர் வந்ததும், ஜ்வலிப்பவர்போன்ற பிரம்மதேவர் அப்பொழுது அவரைநோக்கி வானளிக்கின்றும்பி, 'சம்புவே! இப் பொழுது என்னவிருப்பத்தை நான்செய்யவேண்டும்? நீர் வரம்பெறத் தக்கவராகிறீரென்று நான் நினைக்கிறேன். உம்முடையமனத்திலுள்ள என்னவிருப்பமிருக்கிறதோ அதை நான் செய்வேன்' என்று சொன்னார்.

இருநூற்றம்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

மே ர ணி த ர் ம ம். (தோடர்ச்சி.)

(நாரதர், பிரம்மதேவர் ம்ருத்யுவைப்படைத்துப் பிரஜைகளைக் கொல்லவாயதை அகம்பனனுக்குச் சொல்லியது.)

ஸ்தானு, 'பிரபுவே! நான் இங்குவந்தகாரியம் பிரஜைகளின் படைப்புக்காக என்று தெரிந்துகொள்ளும். இந்தப்பிரஜைகள் உம் மால் படைக்கப்பட்டவைகளல்லவா? பிதாமஹரே! இந்தப்பிரஜைகளிடத்தில் நீர் கோபிக்கவேண்டாம். தேவரே! உமது தேஜஸென்னும் தீயால் பிரஜைகள் எல்லாம் எரிக்கப்படுகின்றன, அவைகளைக்கண்டு எனக்குத் தயையுண்டாகிறது. உலகத்திற்குப் பிரபுவே! இந்தப் பிரஜைகளைப்பற்றி நீர் கோபிக்கவேண்டாம்' என்று சொன்னார். பிரம்மா, 'நான் கோபிக்கவில்லை. பிரஜைகளிருக்கவேண்டாமென்றவிருப்பமும் எனக்கில்லை. ஆனால், பூமிக்குச் சமையிலலாமலிருக்கவேண்டியதற்காக ஸம்ஹாரம் விரும்பப்படுகிறது. ஒ! மஹாதேவரே! எப்பொழுது

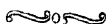
தம் பாரத்தால்துன்பமடைந்து அதனால் ஜலத்தில்முழுகுகிற இந்தப் பூமிதேவியானவள் (பிரஜைகளை) அழிக்கவேண்டி என்னைத் தூண்டினாள். புத்தியால் பலவிதமாய் விசாரித்தும், வளர்ந்த இந்தப்பிரஜைகளின் ஸம்ஹாரத்திற்குக்காரணத்தை நானறியாதபொழுது எனக்குச் சினமுண்டாயிற்று' என்று சொன்னார். ஸ்தானு, 'தேவர்களுக்குத் தலைவரே! நீர் அழிப்பதை விட்டிவிடும். கோபம் வேண்டாம். ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான பிரஜைகளை நாசஞ்செய்யவேண்டாம். எல்லாக்குளங்களும் புல்பூண்டிகள் பாவும் ஸ்தாவரஜங்கமங்களும் நான்குவிதமான பிராணிக்கூட்டங்களுமாகிற எல்லாஜகதும் அகாலத்தில் பற்றிக்கொண்டு சாம்பலாயின. பூஜ்யரான பகவானே! தயையெய்யும், என்னால் இந்தவரன் கேட்கப்படுகிறது. இந்தப்பிரஜைகள் நசித்துவிட்டால் எவ்விதத்திலும் திரும்ப வரமாட்டா. ஆகையால், இக்கோபத்தை உம்முடைய கேஜலினாலேயே அடக்கிக்கொள்ளும். ஒ! பிதாமஹரே! பிராணிகளுக்கு ஹிதத்தைச் செய்வதற்காக நன்மையில் விருப்பத்துடன் இந்தப் பிராணிகளெல்லாம் எரிக்கப் படாமலிருக்கும்படியான வேறுஉபாயத்தைக் கருதும். பிரஜைகள் வம்சமில்லாமல் நாசமடையவேண்டாம். நான் புத்திராக நனைக்கப் படுகிறேன். என்னை ஸம்ஹாரத்தில் ஏவினால் நான் அஸுரர்களுடன் சேர்க்கப்பட்டித் தாபத்தையடைவேன். லோகத்தின் நன்மையை விரும்பின உம்மால் தேவர்களின்மத்தியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறேன். உலகத்துக்குத் தலைவரே! ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமுமான இவ்வுலகம் உம் மிடத்திலிருந்து உண்டானதன்றோ? சிறந்ததேவரே! பிரஜைகள்¹ திரும்பவும் உண்டாகும்படி அருள்புரிய உம்மைவேண்டுகிறேன்' என்று சொன்னார். பிரம்மதேவர் ஸ்தானுவின் வசனத்தைக்கேட்ட பின் வாங்கையும் மனத்தையும் அடக்கி அந்த அக்கினியைத் திரும்பவும் தம் அந்தராத்மாவில் ஒடுக்கச் செய்தார். பிறகு, உலகங்களில் பூஜிக்கப்படுகிறவரும் பகவானும் பிரபுவுமான பிரம்மதேவர் அந்த அக்கினியை அடக்கிக்கொண்டு பிறப்பையும் இறப்பையும் உண்டிபண்ணினார். கோபத்தாலுண்டான அந்த அக்கினியை அவர் அடக்கும்பொழுது கறுப்பும் சிவப்புமான ஆடை உடுத்தவனும் கண்ணின்மீது கறுத்தவனும் திவ்யமான குண்டலம் பூண்டவனும் திவ்யமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனுமான ஒருபெண் மஹாத்மாவான அவருடைய எல்லா இக்கிரியங்களினின்றும் தோன்றினாள். இந்திரியங்களிலிருந்து வெளியில்வந்ததும் அவள் தென்திசையில் நின்றாள்.

1 'இறந்த இறந்து பிறக்கவேண்டும்' என்பது பழையவுரை.

உலகங்களுக்குத் தலைவர்களான (பிரம்மதேவர், ஸ்தானு) இரண்டு தேவர்களுக்கும் அந்தப்பெண்ணைக் கண்டார்கள். பூபதியே! அப்பொழுது உலகங்களுக்கு ஆகிகாரணரும் ஈசருமான ப்ரம்மதேவர் அந்தப் பெண்ணை, 'ஓ! மிருத்யுவே!' என்று அழைத்து, 'இந்தப்பிரஜைகளைக் கொல். கோடங்கொண்ட என்னால் ஸம்ஹாரஞ்செய்யவேண்டுமென்ற புத்தியுடன் நீனைக்கப்பட்டாயன்றோ? ஆகையால், அறிவுள்ளவர்களுக்கும், அறிவீனர்களுமான எல்லாப்பிரஜைகளையும் நீ ஸம்ஹாரஞ்செய்யவேண்டும். பெண்ணே! வேற்றுமையின்றி நீ பிரஜைகளை ஸம்ஹாரஞ்செய், என்கட்டனையால் நீபெரியநன்மையை அடைவாய்' என்று சொன்னார். இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவளும் தாமரைமாலேபூண்டவளும் சிறியபெண்ணுமான மிருத்யுதேவிபானவள் துக்கத்துடன் கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு மிகவும் சித்தித்தாள். உலகபதியான பிரம்மதேவர் மானிடர்களின் நன்மைக்காகத் தம்மைக்களால் அந்தக் கண்ணீரையேந்தித் திரும்பவும் வேண்டினார்.

இருமாற்றற்பத்தநான்காவது அத்தியாயம்.

மோகக்ஷத்ரம். (கோடர்ச்சி.)

(நாராதர், ப்ரம்மதேவருக்கும் ம்ருத்யுவுக்கும்நடந்த ஸம்வாதத்தை அகம்பனாவுக்குச் சொல்லியது.)

நீண்டகண்ணுள்ள அந்தப்பெண்ணைவள் அப்பொழுது தானாகவே துக்கத்தைதவிலக்கிக்கொண்டு எதிர்முகமாய்க்கைகூப்பி ப்ரம்மதேவரைநோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினாள். 'பேசுகிறவர்களிற் சிறந்தவரே! உம்மால்படைக்கப்பட்ட என்னைப்போன்றபெண்ணைவள் எப்படி கொடியசெய்கையுள்ளவளும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பயத்தைச்செய்கிறவளுமாகக்கூடும்? நான் அதர்மத்திற்குப் பயப்படுகிறேன். தர்மத்தைவிட்டு நீங்காததொழிலை எனக்குக் கட்டினாயிடும். ஈஸ்வரரே! நான் பயப்படுகிறேன். நீர் இனியபார்வையால் என்னைப் பார்க்கவேண்டும். சிறுவர்களோ கிழவர்களோ நடுப்பிராயத்தில் இருப்பவர்களோ சூற்றிலிலாதபிராணிகளை நான் கொல்ல மாட்டேன். பிராணிகளுக்குத் தலைவரே! உமக்குநமஸ்காரம். எனக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும். பிரியர்களானமக்களையும் நேயர்களையும் உடன்பிறந்தார்களையும் தாய்களையும் தந்தைகளையும் கொல்ல மாட்டேன். இவ்விதம் மரிப்பார்களாகில் அவர்களைச்சேர்ந்தவர்கள்

என்னை வைவார்கள்.* நான் அவர்களிடம் பயப்படுகிறேன். துன்பப் பட்டவர்களின் கண்ணீரின் கரைவானது அளவற்றவருஷங்கள் என்னைத் தடுக்கச்செய்யும். அவர்களிடமிருந்து மிகவும்பயந்து நான் உம்மைச் சரணமடைகிறேன். தேவரே! பாவச்செய்கையுள்ளவர்கள் யமன்வீட்டில் வீழ்த்தப்படுகிறார்கள். ஒ! வரதரே! உமது அணைக்கிரகத்தை வேண்டுகிறேன். பிரபுவே! எனக்கு அணுகூறுஞ்செய்ய வேண்டும். உலகங்களுக்குப் பிதாமஹரே! உம்மிடமிருந்து நான் இந்தவரத்தை அடையவிரும்புகிறேன். மஹேஸ்வரரே! உமது அணைக்கிரகத்தால் நான் தவஞ்செய்யவிரும்புகிறேன்' என்று சொன்னான். பிதாமஹர், 'கோபங்கொண்ட என்னால் ஸம்ஹாரஞ்செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலன்றோ நீ சிந்திக்கப்பட்டாய்? ஆகையால், எல்லாப் பிரஜைகளையும் நீ ஸம்ஹாரஞ்செய். சிந்திக்கவேண்டாம். இது அவசியம் இவ்விதமே ஆகவேண்டும். இது வேறுவிதமாகாது. குற்றமில்லாதவனே! புகழ்த்தச்ச அங்கமுள்ளவனே! என்வசனத்தைச் சொன்னபடிசெய்' என்றார். ஒ! புஜபலமுடையவனே! பகைவர்களின் நகரங்களை வெல்பவனே! இவ்விதம் சொல்லப்பட்டமிருத்யுவானவன் பேசாமல் பிரம்மாவுக்குத் திரில் வணக்கத்துடன் நின்றான். பிறகு, பிரம்மாவினால் அடிக்கடி சொல்லப்பட்ட அந்தப்பெண் வலிமை குன்றி மௌனமாயிருந்தாள். அதன்பிறகு, உலகங்களின் ஈஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரரான பிரம்மாவானவர் தமக்குள்ளே தாமாக்கவே கோபத்தை அடக்கினார். லோகநாதரான அவர் புன்சிரிப்புடன் எல்லா உலகங்களையும் பார்த்தார். ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாத அந்தப்பகவான் சேரீபம் தெளிந்தவுடனே அந்தக்கன்னிகையானவன் அவருடைய ஸமீபத்திலிருந்து சென்றானென்று நமக்குக் கேள்வி. அரசர்களிற் சிறந்தவனே! அப்பொழுது பிரஜைகளின் ஸம்ஹாரத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல் பிரம்மாவை விட்டுவிடல்கி, மிருத்யுவானவன் விரைவாகக் 1 கோதீர்த்தத்தைக்குறித்துச் சென்றான். அவ்விடத்தில் அந்தத் தேவியானவன் மற்றவர்களால் செய்யமுடியாத பெருந்தவத்தைச் செய்தான். ஆயிரத்தைநூறுகோடி லக்கமுள்ளவருஷங்கள் ஒரு காலால் நின்றான். அவ்விடத்தில் அவ்வாறு மிகவும் செய்யமுடியாத தவத்தைச் செய்கிற அவனைக் கொக்கி மிக்ககாந்தியுள்ள பிரம்மாவானவர் மறுபடியும், 'ஒ! மிருத்யுவே! நான் சொல்வதைச் செய்' என்று சொன்னார்.

அப்பா! கௌரவத்தை அளிப்பவனே! அதை அவன் அலக்ஷியஞ்செய்து விரைவுடன் மறுபடியும் இருபது பதுமலக்கமுள்ள வரு

1 ஸ்பதபுரிகளில் ஒன்றாகிய மாயாளன் ஸத்தலத்தில் உள்ளது.

ஷங்கர் அப்படியே ஒருகாலாலேயே நின்றான். அப்பா! மறுபடியும் அவள் பதினாபிரம்பதாமங்கள் மிருகங்களோடு சஞ்சரித்தாள். மனிதரிற் சிறந்தவனே! சிறந்தபுத்தியுள்ளவனே! அரசனே! பிறகு, மறுபடியும் இருபதினாபிரம்பதாமங்கள் காற்றைப் புகழித்துக்கொண்டு சிறந்தமௌனத்திலிருந்தாள். ஓ! அரசனே! எண்ணாபிரம்பவருஷங்கள் ஜலத்தில் தவஞ்செய்தாள். அரசர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே! பிறகு, அந்தக்கன்னிகை கண்டகிருதியை அடைந்தாள். அவ்விடத்தில் காற்றையும் ஜலத்தையும் ஆகாரமாகக்கொண்டு மறுபடியும் தவத்தைச்செய்தாள். பிறகு, மகாபாக்கியவதியான அந்தக்கன்னிகை கங்கையையும் மேருவையும் அடைந்தாள். அவ்விடத்தில் பிரஜைகளுக்கு நன்மையைவிரும்பிக் கட்டைபோல அசையாமல் நின்றான். அரசரிற் சிறந்தவனே! பிறகு, இமயமலையின் கொடுமுடியில் தேவர்கள் எந்தஇடத்தில் யாகஞ்செய்தார்களோ அந்தஇடத்தில் ஒருகால் கட்டைவிரலால் நின்றுகொண்டு பதினாபிரம்பகாடவருஷம் தவஞ்செய்தாள். அதில் முயற்சியினால் பிரம்மாவையும் ஸத்தோஷிக்கச் செய்தாள். பிறகு, உலகங்களுக்கெல்லாம் ப்ரபிதாமஹரான ப்ரம்மாவானவர் அவ்விடம்வந்து அவளைநோக்கி, 'பெண்ணே! ஏன் இப்படி நிற்கிறாய்? நான்சொன்னதைச் செய்யலாம்' என்றுசொன்னார். பிறகு, மறுபடியும் ம்ருத்யுவானவள் பகவானானபிதாமஹரானோக்கி, 'ஓ! தேவரே! நான் பிரஜைகளை ஸம்ஹரிக்கமாட்டேன். திரும்பவும் நான் உம்மைத் தயைசெய்யப் பிரார்த்திக்கிறேன்' என்றுசொன்னாள். அப்பொழுது தேவர்களுக்குத்தேவரான பிதாமஹர் அதர்மத்தில்பயந்தவனும் மறுபடியும் யாசிக்கிறவனான அவளைத்தடுத்தப் பின்வருமாறு சொல்லலானார். 'ஓ! மிருத்யுவே! உனக்கு அதர்மமில்லை. மங்களகுணமுள்ளவனே! இந்தப்பிரஜைகளை அழிக்கக்கடவை, கல் யாணகுணமுள்ளவனே! இப்பிரபஞ்சத்தில் என்னுள்சொல்லப்பட்டதொன்றும் பொய்யாகாது. இப்பொழுதே அழிவற்றதர்மமும் உன்னை அடையப்போகிறது. நானும் தேவர்களுமே உன்னுடைய நன்மையில் எப்பொழுதும் நாட்டமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம். இதையோடுதைத்தவிரமற்றதையோ உன்மனத்தாலுச்சிக்கப்பட்டஎல்லா விருப்பத்தையும் கொடுப்பேன். நோயினாலழிக்கப்பட்ட பிரஜைகள் உன்மேல் குற்றஞ்சொல்லமாட்டா, நீ புருஷர்களிடத்தில் புருஷரூபமாகவும் ஸ்திரீகளிடத்தில் ஸ்திரீரூபமாகவும் அலிகளிடத்தில் அலிஉருவமாகவும் ஆவாய்' என்றார். ஓ! மஹாராஜனே! இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட அந்த ம்ருத்யு, அழிவில்லாதவரும் தேவர்களுக்கு அச

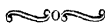
ரும் மறைத்மாவுமான பிர்மாவைப்பார்த்து மறுபடியும் கரங்குவித்
துக்கொண்டு, 'நான் ஸம்ஹரிக்கமாட்டேன்' என்றுசொன்னான்.
அப்பொழுது பிர்மமா அவனைநோக்கி, 'மங்களகுணமுள்ளவனே!
ஓ! ம்ருத்யுவே! மானிடர்களை ஸம்ஹாரம்செய்யக்கடவாய். உனக்கு
அதர்மம்ஏற்படாதபடி நான் தியானஞ்செய்வேன். பெண்ணே! நீ
இந்த (ஸம்ஹாரத்திற்குத்) திறமையுள்ளவனும் தகுதியுள்ளவனும்
(அதற்காக) முன்உண்டானவனும் கட்டளையிடப்பட்டவனும் தோஷ
மற்றவனுமாயிருக்கிறாய். ஆகையால், நான்கருதியதை நீ செய்யக்
கடவாய். ம்ருத்யுவே! முன்பு உன்கண்களிலிருந்துவிழுந்தனவும்
என்னுல்கைகளில்ஏந்தப்பட்டனவுமான அந்தக்கண்ணீர்த்திவலைகள்
காலம்வந்தபோது பயங்கரமான நோய்களாகி மனிதர்களைப்பிடிக்கும்.
எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் முடிவுக்காலத்தில் நீ காமக்குரோதங்
களைச் சேர்த்தனுப்பு. இப்படிச்செய்தால் பயனைக்கொடுக்குந் தர்
மம் உன்னை அடையும். (எல்லாரிடமும்) ஒரேவிதமாயிருக்கிற நீ
அதர்மத்தையும் அடையமாட்டாய். பிறகு நீ இப்படியே தர்மத்
தைக் காப்பாய். உன்னை அதர்மத்தில் முழுகும்படி செய்யவுமாட்
டாய். நல்லவனே! ஆகையால், நீ தானாகவந்ததானஇஷ்டத்தைத்
திருப்தியாக அங்கீகரித்துக்கொள். அப்படிப்பட்டநீ இவ்வுலகில்
ஜந்துக்களை ஸம்ஹாரம்செய்' என்றுசொன்னார். அப்பொழுது
ம்ருத்யுவென்றுபெயருடைய ¹அந்தப்பெண்ணைவன் சாபத்திற்குப்
பயந்து பிர்மாவைப்பார்த்து, 'ஸரி' என்று ஒப்புக்கொண்டான்.
பிறகு, அவன் எப்பொழுதும் காமக்குரோதங்களை அடையும்படி
செய்து முடிவுக்காலத்தில் பிராணிகளுடையபிராணன்களைக் கொல்
லுகிறான். மனிதர்கள் (மற்ற) பிராணிகள்ஆகிய எல்லாருடைய
முடிவுக்காலத்திலும் சரீரங்கள்அடைகிற அந்தவியாதிகள், ம்ருத்யுவி
னுடைய கண்ணீர்களே. ஆகையால், புத்தியினால்அறிந்து துக்கத்தை
அடையாதே. ரஜஸ்ரேஷ்டனே! பிராணிகளின்எல்லாஇந்திரியங்க
ளும் நித்திரைக்காலத்தில் பிர்மத்தைஅடைந்து மறுபடிதிரும்பும்.
அப்படியே எல்லாமனிதர்களும் உயிர்முடிவில் பரலோகம்சென்று
இந்திரியங்கள்போலத் திரும்பிவருகின்றனர். பயங்கரனும் பயங்கர
மான சப்தமுள்ளவனும் மிக்கதிருமையுள்ளவனும் எல்லாப்பிராணிக
ளுக்கும் பிராணனுமான வாயுவானவன் பிராணிகளுடைய தேகமுடி
வில் திரும்புகிறதிவலை. ஆகையால், வாயுவானவன் சிறந்தவனும்

1 'க்ருதா' என்னும்சொல் விடப்பட்டது.

இந்திரியங்களுக்குப்பிரபுவுமாயிருக்கிறவன். ¹எல்லாத் தேவர்களும், 'மர்த்யர்' என்கிற பெயருள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். எல்லா மர்த்யர்களும், 'தேவர்' என்கிற பெயருள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். ராஜஸிம்மமே! ஆகையால், புத்திரனைக்குறித்துத் துக்கிக்காதே. உன்னுடைய புத்ரன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்து ஸந்தோஷப்படுகிறான். இவ்விதம் பிரம்மதேவரால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட மிருத்யுவானவன் காலம்வந்தவுடன் தக்கபடி பிரஜைகளை ஸம்ஹரிக்கிறான். அவளுடைய கண்ணீரான வ்யாதிகளும் இவ்வுலகில் காலம்வந்தவுடன் ஜந்துக்களை ஸம்ஹரிக்கின்றன' என்று சொன்னார்" என்றார்.

இருநூற்றறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்சீ.)

(தர்மத்தின் லக்ஷணம்.)

தர்மபுத்திரர், "பிதாமஹரே! இந்த மனுஷ்யர்களெல்லாரும் தர்மத்தைப்பற்றி ஸந்தேகிக்கிறார்கள். தர்மமென்பது எது? தர்மம் என்கிருந்து உண்டாயிற்று? அதை எனக்குச் சொல்லும். இந்தத் தர்மம் இவ்வுலகில் பயனுடையதா? அல்லது பாலோகத்தில் பயனுடையதாகுமா? அல்லது இவ்விண்ணி உலகத்திலும் பயனுடையதா? பிதாமஹரே! அதையும் எனக்குச் சொல்லும்" என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஸதாசாரம், ஸ்மிருதி, வேதம் இம்மூன்றும் தர்மத்தில பிரமாணம். வித்வான்கள் உபகாரத்தையும் நாலாவது தர்மலக்ஷணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். விதியில் சொல்லப்படாத கர்மங்களை, களர்நிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட வித்தென்று நிச்சயிக்கிறார்கள். இவ்வுலகில் உலகநடைக்காகத் தர்மத்திற்கு நியமம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தர்மமானது மண்ணுலகம் விண்ணுலகம் இரண்டிலும் ஸுகத்தைக்கொடுக்கிறது. (முன்) பாபியாபுள்ளவன் நல்ல தர்மத்தை அடையாமல் பாவத்தில் பற்றுகிறான். பாவத்தைச் செய்கிறவர்கள் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிற நிலையென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். தர்மத்தை அறிந்தவன் எப்படி (தர்மத்தைச் செய்தவன்) ஆகிறானோ அப்படி (ஆபத்தில் அதர்மத்தைவாதிப்பவனும்) தர்மத்தைச் சொன்னவனாகிறான். தன்னுடைய நன்னடக்கையே தர்மத்திற்குநிலை. (ஆகையால்,) ஆசாரத

¹ கர்மதேவர்கள் புண்யம் பசுதது மனிதர்களாவதும் மனிதர்கள் புண்யத்தால் தேவர்களாவதும் கருதது.

தையேபற்றிக்கொண்டு வவிக்கவேண்டும். அதர்மத்தையுடையவ னான திருடன் பிறர்பொருளைக்கவர்கிறான். அந்தத்திருடன் பிறர் பொருளைக் கவர்ந்துகொண்டு அராஜகமான ஒருதேசத்தில் (அந்தத் தனத்தால்) ஸுகமடைகிறான். இவனுடைய தளத்தையப் பிறர் கவரும் பொழுது அரசனைத் தேடுகிறான். அப்பொழுது எவர்கள் தம்மீசார் தப்பொருள்களால் ஸந்தோஷிக்கிறார்களோ அவர்களை மேலாகநினைக் கிறான். சுத்தனானவன் பயமும் கூச்சமுமில்லாமல் அரண்மனையாயிலே அடைகிறான். தன்னுள்ளத்தில் சிறிதும் தீயசெய்கையிருப்பதாகப் பார்க்கிறதில்லை. (அப்படிப்போலவே) உண்மையைச் சொல்லுவது நல்லது. உண்மைக்கு மேறபட்டதுதில்லை. எல்லாம் ஸத்யத்தால் தரிக்கப்படுகின்றன. எல்லாம் ஸத்யத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. குரர்களானபாவிசுளும்மறைவில்செய்தபாவத்தைச்செய்தபடி வெளி யிட்டால் அந்த ஸத்யத்தைக்கைக்கொண்டே துரோகமில்லாமலும் தம்காரியத்திற்குக்கேடில்லாமலும் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். அவர்கள் செய் ததை மறைத்துக்கொண்டு தைர்யததையடைவார்களானால் நாசத்தை அடைவார்கள். ஸந்தேகமில்லை. பிறர்பொருளைக் கவரக்கூடாதென்று தர்மத்தை உணர்ந்தோர்கள் நினைக்கிறார்கள். பலமுள்ளவர்கள் அந் தத் தர்மத்தைச் சக்தியற்றவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாக நினைக்கி ரார்கள். எப்பொழுது அவர்களுக்குத்தெய்வாதீனமாகப் பலக்குறைவு உண்டாகுமோ அப்பொழுது அந்தத்தர்மம் அவர்களுக்கேவிருப்ப மாகிறது. ஸுகிகளாயிருந்தாலும் (ஒருவரும்) எப்பொழுதும் பல வான்களாதிருதில்லை. ஆகையால், நீ ஒருபொழுதும் புத்தியைத் தீய வழியில் செலுத்தக்கூடாது. இப்படியிருப்பவனுக்குத் துஷ்டர்களிட மிருந்தும் பயமில்லை ; திருடர்களிடமிருந்தும்பயமில்லை ; அரசனிட மிருந்தும் பயமில்லை. ஆகையால், ஒருவனுக்கும் ஒருதீங்கும் செய் யாமல் சுத்தனாயிருந்துகொண்டு பயமில்லாதவனாக வவிக்கவேண்டும். திருடனானவன், கிராமத்தையடைந்தமான்போல எல்லாரிடத்திலிருந் தும் பயத்தை அடைகிறான். பிறர்விஷயத்தில் பலவிதமாகச் செய்யப் பட்டபாவத்தை நினைத்துக்கொள்ளுகிறான். சுத்தமாயுள்ளவன் எப் பொழுதும் எல்லாரிடத்திலும் பயமில்லாமல் ஸந்தோஷத்துடன் போகிறான் ; தன்னால் பிறருக்குச்செய்யப்பட்ட ஒருவிதமான தீங்கை யும் நினைக்கிறதில்லை. தானஞ்செய்யவேண்டுமென்ற இந்தததர்மமா னது பிராணிகளுடைய நன்மையில் விருப்பமுள்ளவாகளால் சொல் லப்பட்டது. பணக்காரர்கள் அந்தத்தர்மத்தை ஏழைகளால் ஏற்படுத்தப் பட்டதாக நினைக்கிறார்கள். எப்பொழுது இவர்களுக்குத் தெய்வ

வசத்தால வறுமை (வருகின்றதோ) அப்பொழுது இவர்களுக்கே (அது) விருப்பமாயிருக்கிறது ஸாமாயிருந்தவர்களும் கடைசி வரையிலும் பொருளுள்ளவர்களாயிருக்கமாட்டார்கள். பிறரால் தனக்குச் செய்யப்பட்ட அப்ரியமான ஒருகர்மத்தைவிடும்பாதவன் அப்ரியமாகிவினேந்த அந்தக்கர்மத்தைப் பிறருக்குச் செய்யக்கூடாது. எவன் பிறனுடையமனைவிக்கு ஜாரனுவனோ அவன் யாரை என்னசொல்லத்தகுதியுள்ளவன்? பிறனொருவன் தன்மனைவிக்கு ஜாரனுக ஏற்படுவானால் அப்பொழுது அவன் பொறுக்கமாட்டானென்பது என் எண்ணம். எவன் தான் உயிர்வாழவிரும்புகிறானோ அவன் பிறனை எப்படித்துன்பம் செய்யலாம்? எதைஎதைத் தனக்கு விரும்புவானோ அதை அதைப் பிறனுக்கும் நினைக்கவேண்டும். மிக்க செல்வமுள்ளவன் தனது போக்யவஸ்துக்களில் தரித்திரர்களான பிறருக்கும் பாகம் கொடுக்கவேண்டும். (ஏழைகளைக் காப்பதான) இந்தக்காரணத்தால் பிரம்மதேவரால் வட்டிஜீவனமானது ஏற்படுத்தப்பட்டது. எந்தநல்வழியில் தேவர்கள் மகிழ்ச்சியடைவார்களோ அந்தவழியில் இருக்கவேண்டும். அல்லது, லோபமார்க்கத்திலிருந்தாலும் தர்மமான (லோபமார்க்கத்தில்) இருப்பது நலம். பிறருக்குத் துன்பமின்றிக் கிடைத்த எல்லாவற்றையும் விதவான்கள் புண்யமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ! யுதிஷ்டிர! தர்மாதர்மங்களுடைய இந்தலக்ஷணத்தின் விதத்தைப்பார். ஸலக்ஷமமான தர்மத்திற்காகவே ஏறப்பட்டதும் உத்தமமானதும் உலகத்துக்கு நன்மையைச் செய்வதுமான பெரியோர்களுடைய ஆசாரமானது முன்காலத்தில் பிரம்மதேவரால் விதிக்கப்பட்டது. ஓ! குருகுலத்தலைவனே! இந்ததர்மலக்ஷணத்தை உனக்குச் சொன்னேன். ஆகையால், ஒருவிதத்தாலும் நீ உன்னுடைய புத்தியை அதர்மத்தில் செலுத்தலாகாது” என்றுசொன்னார்.

இருபாற்றற்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதாமம. (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர், தர்மத்தின் பிரமாணத்தைப்பற்றிப் பிஷ்மரிடம்

ஆலோசித்தது.)

யுதிஷ்டிரர், “ஸலக்ஷமமான தர்மலக்ஷணமானது உம்மால் நன்கு உரைக்கப்பட்டது. எனக்கு ஒருவிதமான எண்ணம் உண்டாயிருக்கிறது. அதை யுக்தியுடன் விதித்துச் சொல்லுவேன். என்

மனத்திலிருந்த அநேகம் கேள்விகளுக்கு உம்மால் உத்தரம் சொல்லப்பட்டது. ஓ! அரசரே! இப்பொழுது வேறான இது ஒன்றைச் சொல்லப்போகிறேன். ஆகரகத்தினால், குதர்க்கமாகக்கேட்கவில்லை. ஓ! பாரதரே! இந்தப்பிராணிகள் தங்களைத் தாங்களேயல்லவோ ¹ஜீவிக் கச்செய்துகொள்ளுகின்றன; ஸ்ருஷ்டியையும் மாணத்தையும்செய்து கொள்ளுகின்றன. தர்மமானது வேதத்தினால்மட்டும் அறியக்கூடிய தன்று. பொதுவான நிலையிலுள்ளவனுக்குத் தர்மம்வேறு, ஆபத்திலுள்ளவனுக்குத் தர்மம்வேறு. ஆபத்துக்களோவென்றால் எப்படி வேதத்தினால் அறியமுடியும்? பெரியோர்களின் ஆசாரம் தர்மமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பெரியோர்களோ ஆசாரத்தை அடையாளமாகவுடையவர்கள். செய்யக்கூடியதும் செய்யக்கூடாததும் எப்படி அறியமுடியும்? பெரியோர்களின் ஆசாரமானது லக்ஷணமில்லாததாயிருக்கிறது. பராக்ருதனு ஒருவன் தர்மரூபமாக அதர்மத்தைச் செய்கிறவனாகக் காணப்படுகிறான். மேலான ஒருவன் அதர்மரூபமாகத் தர்மத்தைச் செய்கிறவனாகவும் காணப்படுகிறான். தவிரவும், சாஸ்திரபண்டிதர்களால் இந்தத்தர்மத்திற்குப்பிரமாணமாகச்சொல்லப்படுகிற வேதவாகங்கள் ஒவ்வாகத்தில் யுகத்திற்குத்தக்கபடி. குறைகின்றன என்று நமக்குக்கேள்வி. தர்மங்கள் கிருதயுகத்தில் வேறு; துரோதாயுகத்தில் வேறு; துவாபாயுகத்தில் வேறு; கலியுகத்தில் வேறு. (ஆகையால், தர்மங்கள்)சக்திக்குத்தக்கபடி செய்யப்பட்டவை போலிருக்கின்றன. ²ஆம்னாயவசனம்ஸத்யமென்பது ஜனங்களின் கொள்கை, ஆம்னாயங்களினின்றும் ஸகலவிஷயங்களையும்தெரிவிக்கிற வேதங்கள்வந்தன. அந்தவேதங்கள் எல்லாவிஷயத்திலும்பிரமாணமானால், இந்தத்தர்மவிஷயத்திலும் பிரமாணமாயிருக்கின்றனவன்றோ? ஒருபிரமாணம் மற்றொருபிரமாணத்தோடு விரோதித்தால் அது எப்படி சாஸ்திரமாகும்? செய்யப்படுகிற தர்மத்தின்நிலைமையானது எப்பொழுது வலியவர்களான துஷ்டர்களால் விகாரத்தைஅடையும்படி செய்யப்படுகிறதோ அப்பொழுது அந்தநிலைமையும் நசிக்கிறது. இந்தத்தர்மத்தை அறியவும்செய்கிறோம்; ஒருகால் அறிகிறது மில்லை. (சொன்னால்) அறியவும்முடியும்; அறியவும்முடியாது; கத்திமுனையைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது; பர்வதத்தைக்காட்டிலும் பெரிதாயிருக்கிறது. ³கந்தர்வ நகரம்போன்ற

1 'அன்னத்தினால் ஜீவிக்கின்றன' என்பது பழையபுரையின் கருத்து.

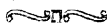
2 பரத்யக்ஷமாயும் அபரத்யக்ஷமாயிருக்கிற வேதங்கள்.

3 மாயாநகரம்.

தர்மமானது முதலில் (ஸத்யம்போலக்) காணப்படுகிறது; வித்வான்கள் துட்பமாகப்பார்த்தால் மறுபடி காணப்படுகிறதில்லை. ஒ! பாரகரே! பசுமந்தையின் அருகிலிருக்கிற சிறுகுளங்களும் கழனிக் குப்பாய்கிற வாய்க்காலிலிருக்கிற மடுக்களும் குறைவதுபோல ஸ்மிருதியில் சர்வதமாகச் சொல்லப்பட்ட தர்மமானது மிகவும் குறைவடைந்ததாகக் காணப்படுகிறதில்லை. சிலர் காமதநினுலும் சிலர் பயத்தினுலும் அப்படியே சிலர் வேறுகாரணங்களினுலும் தர்மத்தைச் செய்கிறார்கள். வேறானபல அஸத்தக்களும் (டம்பத்துக்காக) தர்மத்தையிலலாமல் ஆசாரத்தையடைகிறார்கள். அது விரைவில் தர்மமாகிவிடுகிறது. 1 னாதுங்களிடத்திலோவென்றால் அது உலகத்தால் 2 தூற்றப்படுகிறது. இவர்களை மூடர்கள் பித்தர்களாகச் சொல்லுகிறார்கள்; மேலும், 'பரிஹஸிக்கவும்' செய்கிறார்கள். மஹாஜனங்கள் தங்கள் தர்மத்தினின்றும் மாறி ராஜதர்மத்தை அடைந்துருக்கிறார்கள். எல்லாருக்கும் நன்மையாக ஒருவித ஆசாரமும் ஏற்படுகிறதில்லையன்றோ? அந்த ஆசாரத்தினாலேயே 3 ஒருவன் ஸமர்த்தனாகிறான். அது 4 மற் றொருவனுக்கு விரோதமாகிறது. அந்த 5 ஆசாரமுள்ளவனை ஸ்வபாவத்தினாலேயே எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாயிருக்கிறான். எதனாலேயே ஒருவன் முன்னுக்குவருகிறானோ அதுவே மற்றவர்களைப் பாதுக்கிறது. ஆகையால், எல்லா ஆசாரங்களுக்கும் ஒரேவிதமான நிலைமையில்லையென்று ஊகிக்கவேண்டாம். முறகாலத்தில் வித்வான்களால் நெடுங்காலம் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தர்மமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பழமையான அந்த ஆசாரத்தினால் சர்வதமான ஒரு மர யாதை ஏற்பட்டிருக்கிறது" என்று சொன்னார்.

இருநூற்றிறபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்கீர்.)

(ஜாஜலிமுனிவர் தர்மநித்தீதமாகக் கர்வமடைந்து
துலாதாரன்டம் சென்றார்.)

பீஷ்மர், "இந்த விஷயத்திலும் தர்மநித்தீதம் ஜாஜலிக்கும் துலாதாரனென்கிற ஒருவையனுக்கும், உண்டான ஸம்வாதரூபமான பழைய ஒர்த்திஹாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். ஒருவனத்தில் ஜாஜலியென்கிற ஒருவேதியர் இருந்தார். வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பவ

1 வேறுபாடும்.

2 'ப்ரலாபம்' என்பது மூலம்.

3 விஸ்வாமித்தர்.

4 பரசுராமர்.

5 வலிஷ்டர்.

ரும் மிகுந்த தவமுடையவரும் புத்திமானுமாகிய அந்த முனிவர் ஸமுத்திரப்பிரதேசத்தையடைந்து அநேக வருஷங்கள் நியமத்தோடும் மிகவும் மிதமானஆகாரத்தோடுமிருந்து மரவுரியையும் மான் தோலையும்உடுத்து ஜடைகளைத்தரித்துச் சரீரத்தில் அழுக்குமிகுதியாகப்பட்டியத் தவஞ்செய்தார். ஒ! பூபதியே! மிகுந்த தேஜஸுள்ள ஜலவாவியும் ப்ரம்மரிஷியுமானஅவர் ஒருகால் உலகங்களைப் பார்ப்பதற்காக மனோவேகமாக ஸஞ்சரித்தார். அந்த முனிவர் ஒரு ஸமயம் ஜலமத்தியிலிருந்துகொண்டு, ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்டதும் சிறிதும் பெரிதுமான காடுகளுள்ளதுமான பூமியைப் பார்த்து, 'இவ்வுலகத்தில் சராசரங்களுள் ஜலத்திலும் ஆகாயத்திலும் எனக்குச் சமானமாக என்னுடன் கூடவருபவன் ஒருவனும் இல்லை' என்று நினைத்தார். ஒ! பாரதனே! அப்பொழுது அவர் ஜலமத்தியில் பிசாசங்களால்பார்க்கப்பட்டுக்கொண்டு, 'என்னால் தர்மமானது அடையப்பட்டது' என்று ஆகாயத்தில் தோள்தட்டினார். (உடனே)பிசாசுகள் அவரைநோக்கி, 'நீர் இவ்விதம் சொல்வதற்கு யோக்கியரல்லீர். வாராணஸியில் துலாதாரனென்னும்ஒருவன் வியாபாரத்தொழிலுள்ளவனும் மிக்கபுகழ்பெற்றவனுமாயிருக்கிறான். பிராம்மணோத்தமரே! அவனும் நீர் சொல்வதுபோலச் சொல்லுகிறதில்லை' என்று சொல்லின. பூதங்களால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டவரும் மிக்கதவத்தையுடையவருமான ஜாஜலியானவர், 'ஞானவானும் புகழுடையவனுமானஅந்தத்துலாதாரனே நான் பார்க்கவேண்டும்' என்று மறுமொழி கூறினார். (உடனே,) பூதங்கள் ஸமுத்திரத்தினின்றும் கிளம்பி, இவ்விதம்சொன்ன அந்தமுனிவரைநோக்கி, 'ஒ! பிராம்மணோத்தமரே! இந்தவழியைஅடைந்து நடக்கக்கடவீர்' என்றுசொல்லின. பூதங்கள்இவ்விதஞ்சொல்லக் கேட்டஜாஜலியானவர் அப்பொழுது மனவருத்தத்துடன் நடந்தார். வாராணஸியில் துலாதாரனேஅடைந்து பின்வருமாறு சொல்லலானார்" என்றார். யுதிஷ்டிரர், "ஐயா! முன்பு ஜாஜலியினால் ஒருவராலும் செய்யமுடியாத என்னகர்மம் செய்யப்பட்டது? எந்தக்கர்மத்தாலமேலானவித்தியை அடைந்தார்? அதை எனக்கு விரிவாகச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டனர்.

பீஷ்மர், "அந்த ஜாஜலியானவர் மிகவும் கோரமான தவமுடையவரானார். மிக்கதவமுள்ளவரும் வானப்பிரஸ்தவிதியை அறிந்தவருமான ஜாஜலிஎன்கிறஅந்தப் பிராம்மணர் காலையிலும் மாலையிலும் நதிஸ்நானத்தில் விருப்பமுள்ளவரும் செவ்வையாகஅக்னிகளை ஆராதிக்கிறவரும் வேதாத்யயனமுள்ளவருமாயிருந்துகொண்டு பிராம்ம

தேஜஸால் விளங்கினார். அவர் வனத்தில் தவத்திலிருந்துகொண்டு அதர்மத்தைக் கண்ணிலும் பார்க்கவில்லை. அவர் கார்காலத்தில் வெளியிலபடுத்தும் பனிக்காலத்தில் ஜலமத்திலிருந்தும் வேனிற் காலத்தில் காற்றையும்வெயிலையும் பொறுத்துக்கொண்டும் அதர்மத்தை அடையாமலிருந்தார். அவர் பூமியில் அநேகவித கஷ்டமான இடங்களில் படுததுப் புரண்டுகொண்டிருந்தார். பிறகு, ஒருகால் அந்தமுனிவர் மழைக்காலத்தில் வெளியிலிருந்துகொண்டு அடிக்கடி ஆகாயத்திலின்றுவிடும் மழைஜலத்தைத் தம்மீயில் தாங்கினார். ஒ! பிரபுவே! அப்படிநேந்ததினால் அவருடையஜடைகள் நனைந்து ஒன்றாயின. பாபமற்றவரான அவர் நித்யம்வனஸஞ்சாரத்தால்கறுத்து விட்டார். ஒருகால் அவர் ஆகாரம்விட்டுக் காற்றைப்பிசித்து மிகுந்த தவத்திலிருந்துகொண்டு ஜாக்ரதையுடன் கட்டைபோல நின்றார். ஒருபொழுதும் சலிக்கவில்லை. ஒ! பரதகுலத்திலுதித்தஅரசரே! கட்டைபோலாகிச் சேஷடையற்றிருக்கிற அவருடையதலையில் இரண்டிருபுவிகள் (சேர்ந்து) ஒருகூட்டைக் கட்டின. கருணையுள்ள அந்தப்பிராம்மணமுனிவர் அந்தஜடைகளில் புல்லாலும் நூலாலும் கூடுகட்டுகிற ஆணும்பெண்ணுமான அவைகளைக் கவனியாமலே இருந்தார். அவைகள், அவர்கட்டைபோலாகி மிகுந்த தவத்துடன் அசையாமலிருந்தபொழுது, எளிதிலடம்பிக்கையடைந்து அந்தக்கூட்டில் ஸுகமாகவலித்தன. ராஜனே! பிறகு, கார்காலம்சென்று சரத்காலம்வர அந்தப்பக்கிகள் காமததால மோகித்துக் கர்ப்பாதானவிதியினால் அவரிடம்நம்பிக்கையோடு அந்தச்சரத்தில் முட்டைகளை உண்டு பண்ணின. தீவ்ரமான விரதமுள்ளவரும் தேஜஸுள்ளவருமான அந்த அந்தணர் அவைகளை அறிந்தார். அறிந்தும், மிகுந்தகாந்தியுள்ள அந்தஜாஜலி சலிக்கவில்லை. எப்பொழுதும் தர்மத்தில் மனம் பற்றிய அவர் அதர்மத்தை எதிரும்பவில்லை. ஒ! பிரபுவே! அதனால் அவைகள் அப்பொழுது ஒவ்வொருநாளும் வந்து அவருடையதலையில் ஜனையாபரி ஸந்தோஷத்துடன் வலித்தன. பிறகு, முட்டைகள் முதிர்ந்து குஞ்சுகள் உண்டாயின; அங்கேயே விருத்தியையும்டைந்தன. ஜாஜலியும் அசையாமலிருந்தார். விரதங்கொண்டு தர்மசித்தமுடையஅவர்குருவிகளின்முட்டைகளைக் காப்பாற்றக்காக ஜாக்ரதையுடன் அசைவற்று அப்படியே நின்றார். ஒ! ராஜேந்திரனே! பிறகு, அந்தக் குஞ்சுகளுக்குக் காலத்தில் சிறகுகள் உண்டாயின. அந்தமுனிவரும் அந்தக்குருவிக்குஞ்சுகளுக்குச்சிறகுகளுண்டானதை அறிந்தார். புத்திமான்களிற்சிறந்தவரும் உறுதியான விரதமுடையவருமானஜாஜலி

பிறகு ஒருகால் அக்தப்பகுகினைப்பார்த்துப் பரமஸந்தோஷமடைந்தார். அப்படியே மேன்மேலும் விருத்தியடைந்துவருகின்ற அவைகளைப்பார்த்தும் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். பகுகளும் பயமில்லாமல் குஞ்சுகளுடன் அவர்தலையில் வலித்தன. அந்தஜாஜலியென்கிற வேதியரும் அவைகள் சிறகுமுனைத்து மால்தோறும் ஆகாயத்தில் பறந்து திரும்பிவருவதையும் பாததார்; அசையாமலுமிருந்தார். ஒருகால் அவைகள் தாய்தந்தைகளால் விடப்பட்டு அடிக்கடி வருவதும் போவதுமாயிருந்தன: ஜாஜலியும் அசையாமலே இருந்தார். ஓ! அரசனே! அப்படியே அந்தக்குஞ்சுகள் பகல்முழுவதும்போய் விட்டு மறுபடியும் அங்கேயேவலிப்பதற்காக ஸாயங்காலம் திரும்பி வந்தன. ஒருஸமயம் பகுகள் ஐந்துநாள் வெளியில்சுற்றிவிட்டு ஆறுவதுநாள் வந்தன. ஜாஜலி அசையவில்லை. இறகுமுனைத்த அந்தப்பகுகள் வரவர மிகஅநிகநாட்கள் திரும்பிவராமலே இருந்தன. அரசனே! ஒருஸமயத்தில் பறந்துபோன அப்பறவைகள் ஒருமாதம் வரையிலும் திரும்பிவரவில்லை. பிறகு, அந்தஜாஜலியும் வேறிடம்சென்றார். அவைகள் பறந்துபோனபிறகு ஜாஜலி ஆச்சரியத்தை அடைந்து, 'நான் வலித்தானேன்' என்று நினைத்தார். பிறகு, அவரைக் கர்வமானது சூழ்ந்துகொண்டது. உறுதியான விரதமுடைய வரும்தம்மைமெச்சிக்கொள்ளுகிறவருமான அவர் அப்படியேவெளிக்கிளம்பின பகுகளைப்பார்த்துவிட்டு உடனே நம்மை மிகவும்புகழ்ந்து கொண்டு ஸந்தோஷித்தார். பிறகு, சிறந்த தவமுள்ள அவர்நதியில் நீராடி அக்கினியைத் திருப்பிசெய்து உதயமாகிற ஸூரியனுக்கு எதிரில்வந்தார். ஜபம்செய்கிறவர்களிலசிறந்தவரான அவர் அப்படிக்குவினைத்தலையில் பரிபாலித்ததால், 'என்னுலதர்மம் அடையப்பட்டது' என்று வெளியில்நின்றுசொலவித்தோள் தட்டினார். பிறகு, ஆகாயத்தில ஒருவாக்கு உண்டாயிற்று. அதையும் ஜாஜலிகேட்டார். அதென்னவென்றால், 'ஓ! ஜாஜலியே! தர்மததால் நீர் துலாதாரனுக்கு ஒப்பாக மாட்டீர். மஹாபுத்திமானான துலாதாரன் காசியிலிருக்கிறான். ஓ! ப்ராம்மணரே! அவனோ நீரெப்படிசொல்லுகிறீர் அப்படிசொல்லத்தக்கவனல்லன்' என்பது. ஓ! அரசனே! (அதைக்கேட்டு) அந்த முனிவர் பொருமைகொண்டு துலாதாரனைப்பார்க்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் எவ்விடத்தில் ஸாயங்காலமாகுமோ அவ்விடத்தில் தாமலித்துக்கொண்டு பூமியில் ஸஞ்சரித்தார்; வெகுகாலம்நடந்து காசிப்பட்டணத்தை அடைந்தார். (அவ்விடத்தில்) வியாபாரஞ்செய்கிற துலாதாரனையும் கண்டார். மூலதனத்தானைவிக்கிற அவனும் வரு

கிறஅந்தவேதியரைப்பார்த்து உடனேஎழுந்தீ மிகுந்தஸந்தோஷத் துடன் ஷேமம்விசாரித்துப் பூஜித்தனன். பிறகு, துலாதாரன், 'ஓ! பிராம்மணரே! நீர்வரும்போதே நான் அறிந்தேன். ஸந்தேகமில்லை. ஓ! பிராம்மணேத்தமரே! நான்சொல்லுகிறவார்த்தையைக் கேளும். ஸமுத்திரப்பிரதேசத்தை அடைந்து நீர் பெரியதவஞ்செய்தீர். நீர் முந்தி ஒருவிதத்தாலும் தர்மத்தின்பேரையும் அறியாமலிருந்தீர். ஓ! பிராம்மணரே! பிறகு, தவத்தால் வித்தியடைந்தஉம்முடையதலையில் சிக்கிரம் புகுபுகு உண்டாயின. பிராம்மணரே! அவைகளும் உம் மால் காக்கப்பட்டன. அவைகள் சிறகுமுனைத்து வெளியில் ஸஞ்சரிக கப் போனபொழுது நீர், அந்தக்குருவிகளாலுண்டான தர்மத்தை நினைத்தீர். பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு என்விஷயமாக ஆகாயத்தி லுண்டானவார்த்தையைநீர்கேட்டீர். உடனே நீர்பொறுமைஅடைந்து இங்கேவந்தீர். பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! உமக்கு என்னவிருப்பத் தை நான் செய்யவேண்டும்? அதைச்சொல்லும்' என்றுசொன்னான்.

இருநூற்றபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(ஜாஜலிக்கும் துலாதாரனுக்கும் தர்மநிமித்தமாகநடந்த ஸம்பாஷணை.)

புத்திமானானஅந்தத்துலாதாரன் இவ்விதம்சொல்ல, புத்துசாலி யான ஜாஜலியென்றமுனிவர் அபபொழுது அவனைநோக்கி ஒருவார் த்தை சொல்லலானார். 'ஓ! வைஸ்யபுத்ரா! ரஸமுள்ள எல்லாவஸ்துக் களையும் எல்லாவாஸனைப்பொருள்களையும் விருக்ஷங்களையும் ஒஷ்தி களையும் விற்கின்றஉனக்கு, சிறந்ததும் நிலைதததுமான இந்தஞான மானது எதனால் உண்டாயிற்று? மிக்கஅறிவுள்ளவீனே! இந்தவிஷ யத்தையெல்லாம்எனக்குச்சொல்' என்றுவினவினார். புகழ்பெற்றவேதி யர் இவ்விதம் கேட்ட, தர்மார்த்தங்களின் உண்மையைஉணர்ந்த துலா தாரனென்கிற வைஸ்யன் தர்மங்களுடைய ஸூக்ஷமங்களைச் சொல்ல லானான். 'ஓ! ஜாஜலியே! ஜனங்கள் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்நன்மை யும் எல்லாரிடத்திலும் ஸநேகத்திற்குக்காரணமும் அனாதியுமாகச் சொல்லுகிறதும், ரகஸ்யமும், ஸநாதனமுமானதர்மத்தை நான் அறி வேன். ஓ! ஜாஜலியே! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் துரோகமில்லாம

லாவது அல்லது (அவ்விதமானால்) அற்பதுரோகத்துடனாவது இருக்கும்ஜீவனம்தான் சிறந்த தர்மம். அதனால் நான் ஜீவிக்கிறேன். நான் சிறியகுச்சிகளாலும் புற்களாலும் வீடுகட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். ஒ! பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! நான் செம்பஞ்சு, பத்மகம், துங்கம், உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமானவாஸனைப்பொருள்கள், கள்தவிரப்பல்விதமான அந்த அந்தரஸபதார்த்தங்கள் இவைகளை எல்லாம் கபடமின்றிப் பிறரிடமிருந்து விலக்குவாங்கி விறகிறேன். ஒ! ஜாஜலியே! செய்கையினாலும் வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் மித்திரனும் அவைகளுடைய உயிதத்தில் பறையுதலுள்ளவனுமா? இருக்கிறவன்தான் தர்மத்தையறிந்தவன். ஒ! ஜாஜலியே! நான் ஒருவனையும் அனுஸரிக்கிறதில்லை; ¹ வ்ரோதிக்கிறதில்லை; ² துவேஷிக்கிறதில்லை; விரும்புகிறதில்லை; எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமாக இருக்கிறேன். என்னுடைய விரதத்தைப் பாரும. ஜாஜலியே! என்னுடைய தராசம் எல்லாவிஷயத்திலும் ஸமமாகவே இருக்கிறது. நான் பிறருடைய செய்கைகளைப் புகழ்கிறதில்லை; இகழ்கிறதில்லை; பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! (மேகத்தாலுண்டாகும்) ஆகாயத்தினுடைய விசித்திரங்களைப்போல உலகத்தினுடைய விசித்திரங்களைப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஜாஜலியே! எனக்கு எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமான அருள் இருக்கிறது. இஷ்டவஸ்து, அரிஷ்டவஸ்து (இரண்டும்) அறறவனான என்னால் விருப்பவெறுப்பு இரண்டும் வெளியில விலக்கப்பட்டன. இவ்விதம் என்னை நீர் அறியக்கடவீர். ஒ! புத்திசாலிகளிலுத்தமரான ஜாஜலியே! என்னை எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸமமாகவும் ஒட்டாளுகில்லியையும் பொன்னையும் ஸமமாக எண்ணுபவனாகவும் நினைக்கக்கடவீர். குருடரும் செவிடரும் பித்தரும் தேவர்களால் அடைக்கப்பட்ட³ துவாரத்தையுடையவர்களாகப் பிழைப்புமட்டுமே பயனாகவுடையவர்களாயிருப்பதுபோல ஞானியான என்னிலைமையும் இருக்கிறது. , பிராயமுதிர்ந்தவர்களும் நோயாளிகளும் வலியற்றவர்களும் விஷயங்களிலவிருப்பமில்லாமலிருப்பதுபோலவே எனக்கும் அர்த்தத்திலும் காமத்திலும் போகத்திலும் விருப்பமில்லை. ஒ! பிராம்மணரே! எப்பொழுது புருஷன் ஒன்றினின்றும் பயத்தையடைகிறதில்லையோ, எப்பொழுது இவனிடமிருந்தும் ஒன்றும் பயத்தையடைகிறதில்லையோ, எப்பொழுது ஒன்றையும் விரும்பாமலும் வெறுக்காம

1 வாக்கினாலும் செய்கையினாலும் பகைபாராட்டுவது.

2 மனத்தினால் பகைபாராட்டுவது.

³ இந்திரியங்கள்.

லும் இருக்கின்றானே அப்பொழுது வித்தியை அடைகிறான். எப்பொழுது காயத்தினாலும் வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் ஒருபிராணியிடத்திலும் கெட்ட எண்ணத்தைச் செய்யவில்லையோ அப்பொழுது பிரம்மத்தை அடைகிறான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பயத்தை உண்டிபண்ணும் லிருப்பவனையே தர்மத்திற்குச் சரியான தர்மம் இதற்குமுன்னும் இப்பொழுதும் இனிமேலும் இல்லை. அவன் அபயமானஸ்தானத்தை (பரம்மத்தை) அடைவான். குரூரமானவார்த்தையும் கடினமான கஷ்டமுமாய் எவனிடமிருந்து எல்லா உலகமும் மிஞ்சியுள்ளவாயைக் கண்டிருங்குவதுபோல நடுங்குகிறதோ அவன் மிக்க பயத்தை அடைவான், விதாபடியிருக்கிறவர்களும் முதியவர்களும் புத்தர்பெளத்திரர்களுள்ளவர்களும் ஒருவரையுள் துன்பப்பெய்யாதவர்களுமாயிருக்கிற பெரியோர்களுடைய நடக்கையை நாம் அனுஷ்டிக்கிறோம். நித்யமான தர்மமானது (சிலபாகதவல்லேவதுபட்ட) ஸதாசாரத்தால் புரண்டிருந்தமாதிரிபட்டது. அதனால் வித்வானும் தவசியும் காமக்குரோதங்களை வென்ற பலவாணங்கூட மோகிக்கும்படி செய்யப்படுகிறார்கள். ஓ! ஜாஜலியே! புத்திமான் ஆசாரத்தினாலேயே விரைவாகத் தர்மத்தை அடைவான். நல்லகர்மங்களால் அடங்கித் துரோகசிந்தனையிலல்லாமல் நடந்துவருபவனுக்கு, இவ்வுலகத்தில், நதியில் தானாகவே மிதந்துவருகிற ஒருகட்டையானது தானாகவே மிதந்துவருகிற மறறொரு கட்டைபுடன் சேருகிறதும், பிறகு அதில் அங்கங்கிருந்து மற்றும் சிலகட்டைகளும் சூச்சிசுப்பைகளாகவும் சேரவேண்டுமென்கிற விருப்பமில்லாமல் ஒருகால் தாமாகலேவந்துசேருகிறதும்போல (புறாமித்திராதிதனின்சேர்க்கையும் உண்டாகிறது.) ஓ! முனிவரே! எவனிடமிருந்து ஒருபோதும் ஒருவிதத்தாலும் ஒருபிராணியும் பயந்து நடுங்காமலிருக்கிறதோ அவன் எப்பொழுதும் எல்லாப்பிராணிகளிடமிருந்தும் பயமில்லாமையை அடைவான். ஓ! வித்வானே! குரைக்கின்ற செந்நாயினிடமிருந்து எல்லா உலகமும் நடுங்குவதுபோலவும் எல்லா ஜவ்ஜந்துக்களும் கரையைடைந்து நடுங்குவதுபோலவும் எவனிடத்தில் எல்லாப்பிராணியும் நடுங்குமோ (அவன் அபயத்தை அடையமாட்டான்.) ஆசாரம் இவ்விதம் ஏற்பட்டிருந்தலால், எவன் ஜனக்கட்டிம் தனமுமுள்ளவனாயிருக்கிறானே அவனே நல்ல பாக்யமுள்ளவன். அப்படியே அவனே உத்தமன். ஆகையால், அற்பப்பயனைச் சிந்தித்தவர்களும் எல்லாம் அறிந்தவர்களும் ஸமர்த்தர்களுமானவர்கள் அவர்களுையே கீர்த்திக்காகச் சாஸ்திரங்களில் வர்ணிக்கின்றார்கள். தவங்களாலும் யாகத்தாலும் தானங்களாலும் ஞான

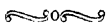
மானவார்த்தைகளாலும் இவ்வுலகில் எந்தஎந்தப்பயனை அடைகிறார் களோ அந்தப்பயனெல்லாம் அபயதானத்திற்கும் கிடைக்கும். உலகத்தில் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அபயதக்ஷிணையக்கொடுக்கிறவன் ஸத்யமென்கிற யாகங்களைச் செய்கிறவனாகி அபயதக்ஷிணையயடைவான். பிராணிகளுக்குத் துன்பம்செய்யாமலிருப்பதைப்பார்க்கிலும் உயர்ந்ததர்மம் ஒன்றும்இல்லை. ஓ! மகாமுனிவீர! எவனிடமிருந்து ஒருபிராணியும் ஒருகாலும் ஒருவிதத்தாலும் நடுங்குகிறதில்லையோ அவன் எல்லாப்பிராணிகளிடமிருந்தும் அபயத்தை அடைகிறான். எவனிடமிருந்து உலகமானது வீட்டிலுள்ள பாம்பினிடம்நடுங்குவது போல நடுங்குகிறதோ அவன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் தர்மத்தைஅடைவான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மபூதனும் எல்லாப் பிராணிகளையும் (தன்னிடத்தில்) பார்க்கிறவனும் அடையவேண்டிய கதியில்லாதவனும் பிரம்மத்தையடைய விருப்பமுள்ளவனுமாயிருப்பவனுடையமார்க்கத்தில் தேவர்களும் அறியாமல் மயங்குகிறார்கள். ஸகலபூதங்களுக்கும் செய்யும் அபயதானத்தை எல்லாத்தானங்களுக்கும் உத்தமமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ! ஜாஜலியே! உமக்கு உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். என்னுடைய (வார்த்தையை) நம்பும். ஒருவனே செல்வமுள்ளவனாகஇருந்து பிறகு வறுமையை அடைகிறான். வினைகளுடைய நாசத்தைப்பார்த்து ஜனங்கள் எப்பொழுதும் நிந்திக்கிறார்கள். காரணமின்றித் தர்மமானது இல்லையன்றோ? ஜாஜலியே! தர்மம் ஸஞ்ஜமமாகவன்றோ இருக்கிறது? வேதத்தில் வித்தத்திற்காகவும் ஸாத்யத்திற்காகவும் தர்மம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மிகவும் மறைவானதர்மமானது ஸஞ்ஜமமானதால் நன்றாக அறியமுடிகிறதில்லை. ஒருவிதமான ஆசாரத்தைக்கண்டு மற்றொரு விதமாக அறிகிறான். எருதின் விருஷணங்களைச் சேதிக்கிறவர்களும், மூக்கைக்குத்துகிறவர்களும், அதைப் பெரியசமைகளைச் சுமக்கச் செய்கிறவர்களும், கட்டுகிறவர்களும், வசப்படுத்துகிறவர்களும், பிராணிகளைக்கொன்று தின்னுகிறவர்களுமானவர்களை என்ன தூஷிக்கிறீ ரில்லை? மனிதர்கள், மனிதர்களையே தாஸராசச்செய்துகொண்டு அனுபவிக்கின்றார்கள்; இரவும் பகலும் அடியினாலும் கட்டினாலும் நிர்ப்பந்தத்தினாலும் வேலைவாங்குகிறார்கள். கன்னே அடிப்படத்திலும் சுட்டுவதிலும் என்ன துக்கம் உண்டாகுமோ அதையும் அறிவான். ஐந்து இந்திரியங்களுடிகூடான பிராணிகளில் ஸூர்யன், சந்திரன், வாயு, பிரம்மா, பிராணன், சிரது, யமன் (முதலிய) எல்லாத் தெய்வங்களும் வவிக்கின்றன. அந்தஜீவன்களை விற்கிறவனுக்கு இறந்தபிரா

ணிகள்விஷயத்தில் ஆலோசனை ஏது? வெள்ளி அக்னி; செம்ம
 றிக்கடா வருணன்; குதிரை ஸூர்யன்; பூமி விராட்; பசுவும்
 கன்றும் சந்திரன்; இவைகளைவிற்றவன் வித்தியையடையான், ஓ!
 பிராம்மணரே! தைலத்திலும் நெய்யிலும் தேனிலும் ரஸங்களிலும்
 ஒஷீதிகளிலும் என்னவிசாரம்? உலங்கும்கொசுகுமில்லாதவிடத்தில்
 ஸுகமாகவளர்க்கப்பட்ட பசுக்களை, அவை தம்தாய்க்கு அன்பான
 வையென்றுதெரிந்தும், மனிதர்கள் பலவாறு பலாத்காரம்செய்து பல
 கொசுக்களால்நிறைந்தவையும் மிக்கசேறுள்ளவையுமான இடங்களை
 அடைவிக்கிறார்கள். சிலகளைகள் விதியில்லாமலே சுமையால் வருத்
 தப்பட்டு நடுங்குகின்றன. அந்தச்செய்கையைவிட 1 ப்ருணஹத்தி
 யும் பெரிதென்று நான் நினைக்கவில்லை. சிலர் பயிர்த்தொழிலை நல்ல
 தென்று 'நினைக்கின்றனர். அந்தத்தொழிலும் மிக்ககொடிதாயிருப்
 பது. கொழுவுடன்சேர்ந்த கலப்பைகளால் பூமியையும் அநிலுள்ள
 ஜந்துக்களையும் உழவன் துன்பம்செய்கிறான்; அப்படியே பசி தாகம்
 களைப்பு இவைகளால் இளைத்தவையும் துகத்தடியில் பூட்டப்பட்ட
 வையுமான எருதுகளையும் துன்பம்செய்கிறான். கோக்களுக்கு அக்ந்
 யங்கள் (=கொல்லத்தகாதவை) என்று பெயர். எவன் இவற்றைக்
 கொல்லத்தக்கவன்? எவன் வீனாகக் கோவைத்துன்புறுத்துகிறானோ
 அவன் பெரியதீங்கைச் செய்தவனாவான். மோக்ஷத்தில் முயற்சி
 யுள்ளரிஷிகள் (தங்கள் பூஜைக்காகப் பசுவையும் விருஷபத்தையும்
 ஹிம்ஸைசெய்த) நஹுஷுனிடத்தில், 'மாதாவான பசுவையும், பிதா
 வான விருஷபத்தையும் கொன்றாய். ஓ! நஹுஷுனே! கெட்டகாரி
 யத்தைச் செய்தாய். உன்னால் நாங்கள் துக்கத்தை அடையப்போகி
 ரோம்' என்னும் இதைத் தெரிவித்தார்கள். ஓ! ஜாஜலியே! புகழ்
 பெற்றவர்களும் மஹாபாக்யவான்களுமான அந்தரிஷிகள் அந்தப்
 பாவத்தை நூற்றொருரோகங்களாகச் செய்து எல்லாப்பிராணிகளிடத்
 திலும் தள்ளினார்கள். உண்மையான அர்த்தத்தைக்கண்டவர்களும்
 மஹாத்மாக்களுமான எல்லாமுனிவர்களும் நஹுஷுனே ப்ருண
 ஹத்தி செய்தவனாகச் சொல்லுகிறார்கள். 'அவன் கிருஹத்தில் நாங்
 கள் போஜனம்செய்யமாட்டோம்' என்று சொல்லிவிட்டு யதிகளும்
 சாந்தர்களுமான ரிஷிகள் ஞானத்தினால் நஹுஷுனே ஆக்ஷேபித்தார்
 கள். ஓ! ஜாஜலியே! அவ்வாறு பரம்பரையாகவந்த ஆசாரத்துட
 னிருப்பதால் நீர் ஸமர்த்தராயிருந்தும் இப்பொழுது அமங்களமும்
 கோரமுமான இப்படிப்பட்ட ஆசாரங்களை அறியவில்லை. காரணத்தி

னால் தர்மத்தைத் தேடிவேண்டும். கேவலம்¹ லோகாசாரத்தை ஆசரிக்கக்கூடாது. ஜாஜலியே! எனக்குத் துன்பஞ்செய்கிறவனும் புகழ்கிறவனுமாகிய இருவர்விஷயத்திலும் கேளும். அவர்களிருவரும் எனக்கு ஸமமானவர்களே. எனக்கு விருப்பும் வெறுப்பும்மில்லை. இப்படிப்பட்ட இந்தத்தர்மத்தைப் புத்திமான்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். இந்தத்தர்மம் யுத்திக்குவந்தது; எப்பொழுதும் தர்மசீலர்களாலும் யதிகளாலும் கூரியபுத்தியால் அறியப்பெற்று அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது' என்று சொன்னான்.

இருமாற்றறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மோகாஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(ஜாஜலிகீதம் துலாதானுகீதம் தர்மநிமித்தமாகநடந்த ஸம்பாஷணைத் தோடர்ச்சி.)

ஜாஜலியானவர், 'தராசுபிடிக்கிறவனானஉன்னால் நடத்தப்படுகிறதர்மமானது பிராணிகளுடைய ஸ்வர்க்கமார்க்கத்தையும் ஜீவனவியாபாரத்தையும் தடைசெய்யும். கிருஷிபிஞ்ஞலன்றோ அன்னமுண்டாகிறது? அதனால் நீயும் ஜீவிக்கிறாய். ஒ! வைஸ்யனே! பசுக்களாலும் பசுக்களாலும் மானிடர்கள் ஜீவிக்கிறார்கள். அவைகளால் யாகமும் உண்டாகிறது. நீ நாஸ்திகவாதமேபேசுகிறாய். இந்தஉலகமானது கிருஷி ஒன்றைமட்டும்விட்டாலே ஜீவியாதே' என்று சொன்னான்.

துலாதாரன், 'ஒ! ஜாஜலியே! (தர்மமான) பிழைப்பைச் சொல்லப்போகிறேன். ஒ! பிராம்மணரே! நான் நாஸ்திகனல்லேன். நான் யாகத்தையும் நிந்துக்கவில்லை. யஜ்ஞத்தை அறிந்தவனே மிசவும் தூர்வபன். பிராம்மணரே! யஜ்ஞத்துக்கு நமஸ்காரம். எந்தஜனங்கள் யஜ்ஞத்தை அறிந்தவர்களோ அவர்களுக்கு நமஸ்காரம். பிராம்மணர்கள் தங்கள் யஜ்ஞத்தைவிட்டு ஷத்நிரியர்களுடைய யஜ்ஞத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். ஒ! பிராம்மணரே! லோபிகளும் பணத்தில் மிகவும் பற்றுள்ளவர்களுமானநாஸ்திகர்களால் வேதவாதத்தை அறியாதவர்களுக்குப் டொய்யானது ஷத்யம்போல ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. (அறியாதவன்) 'நீ இது கொடுக்கவேண்டும்; இது கொடுக்கவேண்டும்' என்கிறதைத்தவிர வேறொன்றையும் (அவனுக்குச்) செய்ய விரும்புகிறதில்லை. ஆகையால், (கொடாதவிஷயத்தில் பொருளுக்கு)

¹ வேறுபாடம்.

திருட்டு ஏறபடுகிறது. ஒ! ஜாஜலியீய! அவனுடையகர்மங்கள் மாறு பட்ட கர்மங்களாகின்றன. முறையாகச் செய்யப்படுகிற ஹவிஸினால் தேவதைகள் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். நமஸ்காரத்தினாலும் ஹவிஸினாலும் வேதாத்யயனத்தினாலும் நான்யமுதலானவைகளினாலும் தேவதைகளுக்குச் சாஸ்திரப்பிரமாணப்படி பூஜையானது ஏறபடும். ¹ இஷ்டம் ² பூர்த்தமென்னும் இவைகளாலும் தீயோருக்குத் ³ தீயஸந்தி உண்டாகிறது. லோபியிடமிருந்து லோபி உண்டாகிறான். மைபுத்தியுள்ளவனிடமிருந்து மைபுத்தியுள்ளவன் உண்டாகிறான். யஜமானர்களும் ரித்விக்குக்களும் எப்படித் தங்களை (நடத்திக்கொள்ளுகிறார்களோ) அப்படியே அவர்களின்ஸந்திகளும் உண்டாகின்றன ஆகாயத்திலிருந்து சுததமானஜலம்உண்டாவதுபோல யஜ்ஞத்திலிருந்து பிரஜை உண்டாகிறது. ஒ! பிராம்மணே! அக்னியில்போடப்பட்ட ஆஹுதியானது ஆதித்யன் அடைகிறது. ஆதித்யனிடமிருந்து மழைஉண்டாகிறது. மழையினால் அன்னம்உண்டாகிறது. அன்னத்தினால் பிரஜைகளுண்டாகின்றன. பலன்க்கருதாமல் யஜ்ஞத்தைச் செய்துவந்த முன்னோர்கள் அந்தயஜ்ஞத்தினால் விரும்பியஅன்னத்தையும் அடைந்தார்கள். பூமி உழப்பபடாமல் பலன்தருவதாயிருந்தது. ஆசீர்வாதங்களாலேயே கொடிகள் உண்டாயின. அந்த முன்னோர்கள் யாகங்களிலும் தங்குமிடத்திலும் ஒருபயனையும் கினைக்கவில்லை. யாகபலனில் ஸந்தேகப்பட்டுக்கொண்டு யாகஞ்செய்பவர்கள் ⁴ அஸாதுக்களும் டம்பமுடையவர்களும் லோபிகளும் தனத்தையே பிரயோஜனமாகவுடையவாசுருமாகிறார்கள். வேதப்ரமாணத்தைக் குழங்குத்தினால் கெடுக்கிறவன் அசுப்பாமத, நஞ்சு பாவிக்குறைய லோகங்களை அடைவான். ஒ! பிராம்மணே! ⁵ ஷாடதே! அப்பன் இந்த உலகத்தில் எப்பொழுதும் அறிவிலலாதலனும் கெட்டசித்தமுள்ளவனாவான். பிராம்மணனானவன், 'இது அவரயம் செய்யத்தகுந்தது' என்று செய்யவேண்டிய கர்மவைச் செய்கிறான், அப்படிச்செய்ய யாவிரிய பயத்தை கினைக்கிறான்; உலகத்தின் பிரம்மம் ஒன்றே இருக்கிறதென்று கினைக்கிறான்; மற்றது அயர்யம் செய்கூடியதென்று கினைக்கிறதில்லை. இப்படிப்பட்ட அனுபவ குணமில்லாத கர்மாவும் பெரிதென்று கேட்டிருக்கிறோம். இவ்விடத்தில் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் உபகாரமும் பயனைவிரும்புவதில் ஸங்கோசமுமிருக்கின்றன. ஸத்யத்தையும் தமத்தையும் யாகமாகவுடையவர்களும் லோபமற்ற

1 யாகம்.

2 குளம்வெட்டுவது முசலியை.

3 வேறுபாடும்.

4 வேறுபாடும்.

வர்களுந் ஆகம் ஈயர்முகமுள்ளவர்களும் அந்தஸமயத்திற்கு வேண்டியதுபோக 1 பிச்சுததை நுள்ளிவிடுகிறவர்களுடையிருக்கிற ஸகலஜனங்களும் மஃஸரமில்லாதவர்களாவார்கள். சரீரம் ஆகமா இவற்றின் தத்வத்தை அறிந்தவர்களும் தமச்சூரிய மஜ்ஞததில் நிஷ்டையுள்ளவர்களும் பிரம்மத்தைச் சேர்ந்த வேதந்த (பிரணவத்தை) ஜீபிக்கிறவர்களுமாயிருக்கிறவர்கள் மற்றவர்களையும் ஸந்தோஷிக்கச்செய்வார்கள். அந்தப்பிரணவம் ஸகலதேவதைகளின் ஸ்வரூபமும் பராபரங்களான ஸகலப் பிரம்மஸ்வரூபமும் பிரம்மத்தைப்பற்றியதுமாயிருக்கிறது. ஒ! ஜாஜஸியே! அந்தப்பிரணவத்தை உபாவிக்கிறவன் திருப்தியை அடைகிறபோது தேவர்கள் திருப்தியை அடைகிறார்கள்; 2 ஸகல் ரஸங்களாலும் திருப்தியடைந்தவன் பின்பு ஒன்றையும் விரும்பான். பிரம்மஜ்ஞானத்தினால் திருப்தியடைந்தவனுக்கு ஸுகத்தைக்கொடுக்கின்ற நித்யதிருப்தியானது உண்டாகிறது. ஆகையால், அவன் அதைத்தவிர வேறு ஒன்றையும் விரும்பான். தர்மத்தை ஆதாரமாகவுடையவர்கள் தர்மத்தாறுண்டான ஸுகத்தையுடையவர்களும் அபிட்யே எல்லாமுயற்சியையுமுடையவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். அவைகிபானவன், 'உண்மையில் நமக்கு இதற்கு மேலானது ஒன்று இருக்கின்றது' என்று நினைக்கிறான். சாஸ் திரஜ்ஞானமும் அனுபவமுடைய சிலர் மிகவும் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கின்றதும் பரிசுத்தமுள்ளதும் பரிசுத்தர்களான பெரியோர்களுடைய பரம்பரையில் வைக்கப்பட்டதுமான (ஸம்ஸாரஸமுத்திரத்தின்) அக்கரையை அடையவிரும்புகிறார்கள். அந்தஸாத்விகர்களோ வென்றால் எதில்சென்று சோகத்தை அடைகிறதில்லையோ, (மறுபடி) நழுவுகிறதில்லையோ, வருத்தத்தை அடைகிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட பிரம்மத்தின் பதத்தை இவ்வுலகிலேயே அடைகிறார்கள். அவர்கள் ஸவர்க்கத்தை விரும்புகிறதேயில்லை; அதற்காக யாகம் செய்கிறதாயில்லை. பிரம்மத்தையே பொருளாகக்கொண்டு இயன்றமட்டும் ஹிம்ஸையின்றி ஸத்துக்களுடைய மார்க்கத்தையே தொடருகிறார்கள். அவர்கள் விருஷங்கனையும் ஒஷதங்களையும் கனிகுழங்குகளையும் அறிகிறார்கள். லோப்களும் பயனைவிரும்புகிறவர்களுமான ரித்விகளுக்கள் இவர்களுக்கு யாகஞ்செய்யக்கூடாது. காமத்தின் முடிவையடைந்து, அந்தப் பிரம்மணாகள் ப்ரஜைகளை அனுக்கிய

1 'உதபந்ததாராகம்' என்பது முலம். 'உள்ளதைக்கொடுப்பவா' என்றும் கொள்ளலாம்.

2 இரண்டுசொற்கள் விடப்பட்டன.

கிப்பதில் விருப்பத்தால் தம்மையே திரவியமாகச்செய்துகொண்டு யாகத்தைச் செய்கிறார்கள். ஆகையால், லோபிகளான ரித்விக்குக்கள் ஆசைகொண்ட அவ்விதமனீதர்களுக்கு யாகஞ்செய்விக்கிறார்கள் ஒ! ஜாஜலியே! ('ஸாதுக்கள்') தம்நர்மத்தைச் செய்வதனாலேயே பிரஸீஜகளை ஸ்வர்க்கத்தை அடைவிக்கிறார்கள்' என்கிற என்னுடைய புத்தி எல்லாருடைய விஷயங்களிலும் ஸமமாகவிருக்கிறது. ஒ! மஹாமுனிவே! மனத்தைவசம்செய்த பண்டிதர்கள் எப்பொழுதும் யஜ்ஞத்திலேயிருக்கிற காரணத்தினால் தேவயானமென்கிற மார்க்கத்தினால் போகிறார்கள். ஒ! ஜாஜலியே! உள்ளபடியே இருவரும் தேவயானமென்னும் மார்க்கத்தால் போகிறார்கள். அவர்களில் ஒருவனுக்குத் திரும்பிவருவதுஉண்டு. மனத்தை அடக்கினவனுக்குத் திரும்பி வருதலில்லை, இவர்களுக்கு மனத்தின் ஸங்கற்ப வித்திகளால் எருதுகள் தாமாகவே வந்துசேருகின்றன; வகிக்கவும் செய்கின்றன; பசுக்களும் தாமாகவே கறக்கின்றன. அவர்கள் தாங்களே சங்கற்பத்தினால் யூபங்களைப்பெற்று எளிதிலடையப்பட்ட தக்ஷிணையுடன் யாகஞ்செய்கிறார்கள். அவ்வாறு ஆதமத்யானத்தோடிருப்பவன் கோவை ஆலம்பனம்செய்யத் தகுதியுள்ளவன். பிராம்மணரே! ஆனாலும், அவர்கள் தானியங்களால் யாகஞ்செய்வார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் ஸ்ரத்தையுடன் கோவைக்கட்டி யாகஞ்செய்ய மாட்டார்கள். அந்த உண்மையை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஒன்றையும் பிரார்த்தியாதவனும் ஒன்றையும் ஆரம்பியாதவனும் ஒருவரையும் நமஸ்கரியாதவனும் துதியாதவனும் குறைவற்றவனும் கர்மம் நசித்தவனுமான அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக கிணக்கிறார்கள். ஒ! ஜாஜலியே! அத்யயனம் செய்வியாமலும் யாகஞ்செய்யாமலும் பிராம்மணனிடத்தில் தானஞ்செய்யாமலும் காம்யவிருத்தியையடைய விரும்புகிறவன் என்னகதியடைகிறான்? இந்தத் தெய்வயஜ்ஞத்தைச் செய்கிறவனாலென்றால் யஜ்ஞத்திற்குத்தக்கபடி பயனை அடைவான்' என்று சொன்னான். ஜாஜலி, 'ஒ! ஸைர்ய! முனிகளுடைய தத்வத்தை நாம் கேட்டதில்லை. ஆகையால், இந்தக்கஷ்டமானவிஷயத்தைஉன்னிடங்கேட்கிறேன். முன்முன்னுள்ளவர்கள் ஆத்மலாபத்துக்குரியதும் பசுக்கள் துன்பத்தை அடையாதுதாமான இந்தத்தர்மத்தைக் கவனித்ததில்லை, அப்படி கவனித்தவர்களும் இந்தக்கர்மாவுக்கு மேலான அந்தயோகதர்மத்தை நடக்கும்படி செய்யவுமில்லை, இவ்விதமிருந்தால் ஆதமாவாகிற பூமியில் செய்யப்படும்யாகத்தை அறிவினர்கள் செய்யமாட்டார்கள். அப்படியிருந்தால் எந்தக்கர்மவினால்

ஸுகத்தை அடைவான்? ஓ! மகாபுத்திசாலியே! அதைச் சொல். உன்னுடையவார்த்தையை நான் மிகவும் நம்புகிறேன்' என்று சொன்னார். துலாதாரன், 'யஜ்ஞங்களானாலும் யஜ்ஞங்களல்லாவிட்டாலும் பசுக்கள் ஒன்றிலும் ஹிம்ஸைக்கு உரியவைகளில்லை. கோவானது நெய்யினாலும் பாலினாலும் தயிரினாலும் ஏட்டினாலும் தோலினாலும் வாலினாலும் கொம்பினாலும் பாகத்தினாலும் உபகரித்து யாகத்தை நிறைவேற்றவே செய்கிறது. (அவைகளை யாகத்தில்) உபயோகித்துப் பதனீவிரத்ததுடன் விதியோடு நன்குசெய்கிறவன் இந்தக் கோவாகத்தைச் செய்து அதற்குரியபயனை அடைவான். புரோடாசயாகமானது ஸகலபசுயாகங்களுக்கும் மேலானபரிசுத்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது. எல்லாநதிகளும் (யாகத்திற்குரிய) ஸர்ஸவதீநதிகளாகின்றன. எல்லாமலைகளும் பரிசுத்தமே. ஓ! ஜாஜலியே! 1ஆத்மாவே யாகபூமி. இடத்தைத் தேடவேண்டாம். ஓ! ஜாஜலியே! இப்படிப்பட்ட இந்தத்தர்மங்களை இம்மையில் அனுஷ்டிக்கிறவனும் காரணங்களினால்தர்மத்தைத் தேடுகிறவனுமாயிருப்பவன் சுபமானலோகங்களை அடைகிறான்' என்றான். காரணங்களோடு கூடினவையும் எப்போதும் பெரியோர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவையுமான இந்தத்தர்மங்களைத் துலாதாரன் ஸ்லாகித்தான்.

இருநூற்றெழுபதாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(ஜாஜலிக்கும் துலாதாரனுக்கும் தர்மநிழ்த்தமாக நடந்த ஸம்பாஷணைத் தோடர்ச்சி.)

துலாதாரன், 'நல்லஸாதனங்களினாலேயோ கெட்டஸாதனங்களினாலேயோ இந்தமார்க்கத்தை அடைந்துருக்கிறீர். (அவ்விஷயத்தில்) அனுபவஞானத்தை உண்டிபண்ணிக்கொள்ளும். பிறகு, அது இவ்விதமென்பதை அறிவீர். உம்முடைய தீயெயிலுண்டான பருந்துகளும் இதரஜாதிகளுமாகிற பலவிதமான இந்தப்பகஷிகள் எங்கும் ஸஞ்சரிக்கின்றனவல்லவா? ப்ராம்மனோத்தமரே! அங்கங்கு குடிக்கொண்டிருக்கிற இந்தப்பகஷிகளை அழைத்துப் பாரும். உம்முடையசரீரத்தில் எங்கும் கைகளாலும் கால்களாலும் பற்றிக்கொண்டிருந்த இவைகளை யோசியும். உம்மால் பரிபாலிக்கப்பட்டபகஷிகள் உம்மைத் தந்தையாகினைக்கின்றன. ஓ! ஜாஜலியே! பிதாவான

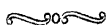
நீர் குழந்தைகளான இவைகளைச் சந்தேகமின்றி அழையும்' என்று சொன்னான். உடனே அந்தஜாஜலி தர்மகுருனிலை அந்தப்பக்கிகளை அழைச்சு, (அவை) தர்மகுருநப்பறிய வார்த்தைகளால் மறுமொழி சொல்லின. துரோதனாள், 'ஓ! பிரம்மணன்! கொலலாமைமுதலானவையே சூம்மைக்கும் மறுமைக்கும் போதுமானசர்மம். கொலை யானது பராத்தையெய்க் கொடுக்கும் அது கெட்டால் அந்தமனிதனைக்கொடுக்கும். (லாபாலாபவன்) ஸமபானவாகளும் ப்ரத்தையுடையவர்களும் அடங்குனவர்களும் சாந்தியுடையவர்களும், 'இது வந்து' என்று யாகததைச்செய்கிறவர்களுடையிருப்பவர்களுடைய யஜ்ஞம் ஓநதாலும் அங்கேகரிக்கப்படாமல் போவதில்லை. ஓ! பிரம்மணன்! ப்ரத்தையோ வென்றால் வதவகுணமுள்ளவரும் ஸுபாயனுடையபுத்திரியுமான தேவதை. ப்ரத்தையானது ஹஸிஸ், வாக்கு, மனம்இவையனை உண்டிபண்ணுகிறது; பரிபாலனமும்செய்கிறது. ஆகையால், வாக்கிற்கு உத்தமமானமந்திர ஜாதகதையும் மனத்தாலுத்தமமான தேவதாபுயானதையும் ப்ரத்தையானது காக்கிறது. ஓ! ஜாதுஸியே! ப்ரத்தைக்குறைவினலுத்தமமானதை வாக்கும் மனமும் யஜ்ஞமும் சுகூழிக்குத்தக்கவகளில்லை. இங்குஷயத்தில் பழமையை அறிந்தபெரிந்தவர்கள் பிரம்மாவின்னாலசொல்லப்பட்ட ஸ்லோகங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். (அவற்றின்மொருள்) 'ப்ரத்தையிலலாமல சுத்ததையிருப்பவனுடையபொருளையும் சுத்தநிலலாமல ப்ரத்தையுள்ளவனுடையபொருளையும் தேவர்கள் ஸமபாகுகின்றார்கள். சுத்தான லோபியினுடையஅன்னத்தையும் வட்டியினுடையிப்பவனுடையதானினுடைய அன்னத்தையும் தேவர்கள் உசாரித்த ஸ்ரண்டையும் ஸமமாகச்செய்தார்கள். அந்ததேவர்களை நோக்கிப் பிரம்மதேவர், 'நீங்கள் விபரீதமாகச்செய்தீர்கள்' என்றுசொன்னார். தாதானினுடைய அன்னம் ப்ரத்தையினுலபரிசுததம். ச்ருபணனுடையஅன்னம் அப்ரத்தையினுல கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வட்டியினுல் ஜீன்க்கின்ற தாதானினுடையஅன்னம் புசிகததக்கது; லோபியினுடைய அன்னம் புசிகதத்தகாதது. ப்ரத்தையிலலாதவன் ஒருவன் தேவர்களுக்கு ஹஸிஸைக்கொடுக்கத் தகுதியிலலாதவன். அவனுடையஅன்னந்தான் புஜிக்கத்தக்கநிலையென்று தர்மத்தைஅறிந்தவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அப்ரத்தையானது கொடியபாவம். ப்ரத்தையானது பாவத்தினின்றும் விடுவிக்கிறது. ப்ரத்தையுள்ளபுருஷன், ஸர்ப்பமானது ஜீர்ணமானதோலென்குவதுபோலப் பாவத்தை விடுகிறான். ப்ரத்தையுடன்கூடின தோஷவிருத்தியானது பரிசுத்தம்செய்கிற கர்

மங்களுக்கெல்லாம் மேலானது எவன் ஆசாரதோஷரில்லாமல் ஸ்ரத்தையுடனிருக்கிறானோ அவன் பரிசுக்கனே. அவனுக்குத் தவத்தால்செய்யக்கூடியது என்னென்றுருக்கிறது? அனுஷ்டானத்தினாலும் என்ன? ஆத்மாவின்னதான் என்ன? இந்தப்புருஷன் ஸ்ரத்தையை யே உருவமாகவுடையவன். எவன் எத்தஸ்யத்தையோடிருக்கிறானோ அவன் தன்மமாயுள்ளவன். இவ்விதம் தர்மமானது தர்மார்த்தங்களைக்கண்ட பெரியோர்களால் நன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாங்கள் தர்மத்தையறியவிரும்புகூடான் தர்மதர்சனரான்கிற முனிவரிடமிருந்து தர்மத்தை அறிந்தகொண்டோம். ஓ! அறிவிற்சிந்தவரோ! ஸ்ரத்தையைவைக்கக்கூடா. அதுவை எதுபரமோ அதை அடைவீர்” என்றுசொல்ல, ஜாஜலி, ‘வைஸ்யரோ! நாங்கள் முனிவர்களுடைய தவத்தைக் கேட்டநிலை. இந்தத்தவத்தை உம்மிடம் கேட்கிறேன். முன்னேமுன்னேயுள்ளவர்கள் இதைக் கவனிக்கவில்லை. (கவனித்தாலும்) அந்தமுனிவர்கள் மேலான இந்த விஷயத்தை ஸ்தாபனஞ் செய்யவில்லை. ஓ! வியாபாரியே! பணிகள் ஸாதனைமான (பாஸமுதலிய) பரிசுத்த வஸ்துக்களைக்கொடுத்து வஸுகத்தை அடையும். தர்மத்தில் அவைகளை உபயோகப்படுத்திதுதிருவன் பத்தியின் விரத்ததோடு விதப்படி தர்மத்தைச் செய்கிறான். ஸ்ரத்தையுடையவனும் ஸ்ரத்தையுடன் அனுஷ்டிக்கிறவனானவன் அவன் தர்மாத்மாவல்லவோ?” என்று கேட்க, துலாதாரன், ‘ஓ! ஜாஜலியே! நன்னுடைய மார்புகத்தில் இருந்தவனை பெரியவந்தான்’ என்றுசொன்னான். பிறகு, ஸ்வஸ்பகாவதத்தில் மஹாபுத்ருமான்களான பங்கஜாஜலியும் துலாதாரனும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்து நாங்கள் தர்மபலத்தினால் உண்பண்ணப்பட்ட தங்கள் கவிகள் ஸ்தானத்தை அடைந்து வஸுமாதம் கனிததாரன். இவ்விதம் துலாதாரனால் பலவிதமான அர்த்தத்தான் சொல்லப்பட்டது; அவ்விதம் நன்றாக நினைக்கவும்பட்டது; பறமையான தர்மமும் சொல்லப்பட்டது. ஓ! குந்திபுத்திரா! பரிவித்தமான வீரயக்ஷயுடைய அந்த துலாதாரனுடைய வாக்கியங்களை ஜாஜலியானவர் கேட்டுச் சாந்தியையே அடைந்தார். 1. இவ்விதம் துலாதாரனால் எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட அர்த்தமானும் இருஷ்டாரந்த உபதேசத்துடனும் உள்படி சொல்லப்பட்டது. மறுபடியும் எதைக்கேட்க விரும்புகிறாய்?” என்று சொன்னார்.

1 கூறியது கூடலால், அதிபாடமான ஒரு பாலோகம் விடப்பட்டது.

இருநூற்றெழுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(கோலையையும் சரீரத்துக்கு வாட்டத்தையும் செய்யாமல் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பது.)

யுதிஷ்டிஹர், “ஒருவிதமான ஹிம்ஸையையுஞ் செய்யாதவர்கள் தம் ¹சரீரத்தையும் ஆபத்துக்களையும் அறிகிறதில்லை. தொழில் இல்லாதவனுக்குச் சரீரயாத்திரை எவ்விதம் நடக்கும்?” என்கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“சரீரம் வாடாமலும் மிருத்யுவுக்கு வசப்படாமலுமிருக்கும்படி கர்மத்தில் பிரவிருத்திக்கவேண்டும். செய்யும் முறையை அறிந்து தர்மத்தை ஆசரிக்கவேண்டும் இந்த விஷயத்திலும் ²விசக்யுவென்ற அரசனால் பிராணிகளிடத்தில் தயையினால் சொல்லப்பட்ட புராதனமான இந்நிஹாஸமொன்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த அரசன் யஜ்ஞசாலையில் யூபத்தை முறித்துக்கொண்டு நிற்கும் விருஷபத்தையும் தொழுவத்தில் (துன்பத்தையடைகையில்) விருஷபங்களுடைய மிகுதியான சப்தத்தையும் பார்த்து, ‘கோக்களுக்குக் க்ஷேமமுண்டாக வேண்டும்’ என்று பிரார்த்தித்தான். அது உலகங்களில் நிலையான வார்த்தையாகிவிட்டது. கோஹிம்ஸை நடந்துகொண்டிருந்தபடியால் இது ஆசீர்வாதமாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. வரைகடந்தவர்களும் மிசவும் மூடர்களும் பிரம்மாவிலேயென்கிறவர்களும் ஆத்மாவில் சந்தேகமுள்ளவர்களும் பிராணிஹிம்ஸையுள்ள கர்மத்தினாலேயே புகழைவிரும்புகிறவர்களுமான மனிதர்களால் (யாகத்தில்) ஹிம்ஸையானது பெரிதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தர்மாத்மாவான மனுஸகல கர்மங்களிலும் கொல்லாமையே சொன்னார். தங்கள் இஷ்டப்படி நடக்கிற மனிதர்கள் யாகமில்லாமலும் பசுக்களை வதைக்கிறார்கள். ஆகையால், கெரிந்தவன் பிரமாணத்தைக்கொண்டு ஸக்ஷிமான தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். (பிரமாணத்தில்) ஸகல தர்மங்களிலும் கொல்லாமையே பெரிதாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், ஸன்யாஸத்துடன் கிராமஸமீபத்தில் வலித்துக் கொண்டு உறுதியான நியமத்துடன் கர்மகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்ட ஹிம்ஸையைத் தள்ளிவிட்டு, ‘இது ஆசாரம்’ என்று ஆசரியாமல்

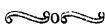
1 ‘பிறையையும் துன்பங்களையும் அடையமாட்டார்கள்’ என்பது.

2 ‘விசத்து’ என்பது வேறுபாடும்.

இருக்கவேண்டும். 'கர்மபலத்தில் விருப்பமுள்ளவர்கள் அற்பர்கள். மனுஷ்யர்கள் யூபங்களுக்காக விருகூங்களை வெட்டுகிறார்கள்; வீணாக மாம்ஸங்களைப் பசுதிக்கிறார்கள். ஆனால், இந்தத்தர்மம் புகழப்படுகிறதில்லை. தூர்த்தர்களால் கள், மீன், தேன், மாம்ஸம், ஆஸவம் (சாராயம்,) திலான்னம் இவை (முதலானவை) உண்ணப்படுகின்றன. இவைகள் வேதங்களில் சொல்லப்படவில்லை. காமத்தினாலும் லோபத்தினாலும் மோகத்தினாலும் இவைகளில் விருப்பம் வைக்கப்படுகிறது. பிராம்மணர்கள் எல்லாயாகங்களிலும் ¹விவாபகரான பரமாத்மாவே பூஜிக்கத்தக்கவரென்று சொல்லுகிறார்கள். பாயஸங்களாலும் புஷ்பங்களாலுமே அவருடையபூஜை சொல்லப்படுகிறது. வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட விருகூங்களும், யாகத்துக்கு உரியவையென்று சொல்லப்பட்ட விருகூங்களும், சிறந்தபலமுள்ளவைகளும் சுத்தியுள்ளவைகளுமான ²விருஷபங்களால் செய்யவேண்டிய மற்றஎல்லாச்செய்கைகளும் தேவபூஜைக்குரியவையே. (ஆகையால், ஹிம்ஸையில்லாமல் தேவரைப் பூஜிக்கவேண்டும்)" என்று சொன்னார். தர்மபுத்திரர், "ஹிம்ஸைசெய்யாமலிருக்கிறவனுடைய சரீரமும் ஆபத்துக்களும் விவாதிக்கின்றன. ப்ரவ்ருத்தியே இல்லாதவனுக்குச் சரீரயாத்ரை எவ்விதம்நடக்கும்?" என்றுகேட்க, பிஷ்மர், "சரீரம்வாடாமலும் மரணத்தை அடையாமலும் இருக்கும்படியான தொழில்களில் இருக்கவேண்டும். செய்யவேண்டிய ஞாநையை அறிந்து தர்மத்தை ஆசரிக்கவேண்டும்" என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றேழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(காரியத்தை ஆராய்ந்துசெய்யும் விஷயத்தில்

உதாரணமான சீரகாரியின் கதை.)

தர்மபுத்திரர், "காரியத்தை விரைவாகவோ தாமஸமாகவோ எப்படி பரீக்ஷிக்கவேண்டும்? எல்லாவிதத்தினாலும் நிச்சயிக்கமுடியாத இந்தக்காரியத்தில் எங்களுக்கு நீரே உத்தமரான குரு" என்றுகேட்க, பிஷ்மர் சொல்லலானார்.

"இந்தவிஷயத்திலும் (பண்டிதர்கள்) அங்கிரஸகுலத்திலுதித்த சிரகாரியினுடைய பூர்வசரித்திரமாகிய பழைய இதிஹாஸத்தைச்

1 'விஷ்ணுமேவ' என்பது மூலம். 2 'உகைஷ்ட' என்பது மூலம்.

சொல்லுகிறார்கள். கௌதமருக்கு அனேகம் புத்திரர்களுண்டானார்கள். அவர்களனைவருள்ளும் இனையவரானபுத்திரர் சிரகாரிஎன்பவர். 1 ஓ! சிரகாரியே! உமக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது. ஓ! சிரகாரியே! உமக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது. மேதானியான சிரகாரியானவர் கர்மங்களில் குற்றத்தைச் செய்கிறதில்லை. அறிவிறசிறந்த அந்தச்சிரகாரி கௌதமருடையபுத்தர். அவர் ஸகலகாரியங்களை யும் நெடுங்காலம் நன்றாகஆலோசித்துத் தொடங்குவார்; விஷயங்களை நெடுநேரம் யோசிப்பார்; நெடுநேரம் தூங்காமலிருப்பார்; அப்படியே நித்திரைசெய்வார்; நெடுங்காலம் காரியத்தைச் செய்து கொண்டிருப்பார், அதனால் அவர் சிரகாரியென்று சொல்லப்படுகிறார். அதனால் அவர், தீர்க்காலோசனையில்லாத புகழிக்குறைவுள்ள ஜனங்களால் சோம்பேறித்தனத்தை அடைந்தவரென்றும் தூர்ப்புத்திக்காரரென்றும் சொல்லப்படுகிறார். அப்படியிருக்க, ஒருஸமயம் மாதாவான (அஹல்யைக்கு) வியபிசாரமேற்பட்டபொழுது கோபமடைந்த அவர்பிதா மற்றப்புத்திரர்களைவிட்டுச் சிரகாரியைப்பார்த்து, 'உன் தாயைக் கொல்' என்றுசொன்னார். ஐபிச்சிறவர்களுள் ஸரேஷ்டரும் மஹாபாக்கியவானுமான கௌதமரென்னும்பிராம்மணர் இவ்விதஞ் சொல்லிவிட்டு ஆலோசியாமல் உடனே வனத்திற்குச் சென்றார். ஸ்வபாவத்தினாலேயே சிரகாரியான அந்தப்புத்திரர் வெகுகாலம் தாமதித்து, 'அப்படியே யாகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரகாரியான படியால் நெடுங்காலம் ஊன்றி ஆலோசிக்கலானார்.

'பிதாவின் கட்டளையை எப்படி நான் செய்வேன்? மாதாவை எப்படிக் கொல்லாமலும்இருப்பேன்? தூஜனைப்போல இந்ததத்ரம்ஸங்கடத்தில் எப்படி முழுகாமலிருப்பேன்? பிதாவின்கட்டளையோ பெரியதர்மம். மாதாவைக்காப்பது ஸ்வதர்மம். ஆனால், தாய்தந்தையர்களுக்கதீனமான புத்திரத்தன்மையானது என்னை விட்டு நீங்காமலிருக்கவேண்டும். ஸ்திரீமாத்தரமன்றித் தாயுமானவளைக்கொன்றுவிட்டு எவன்தான் ஒருபோதாவது நன்மையடைவான்? பிதாவைஅவமதித்து எவன் புகழைஅடைவான்? பிதாவை அவமதியாமலிருப்பது உசிதம். மாதாவைரக்ஷிப்பது ஸ்வதர்மம். உசிதமும்செய்யத்தக்கதுமான இவ்விரண்டுதர்மங்களையும் எப்படி சிறிதும் விடாமலிருப்பேன்? பிதாவானவன் தன்னுடையசீலம் ஆசாரம் 2கோத்தரம்

1 ஆதரவினால் பீஷமர் கதையிள்தொடக்கத்தில் சிரகாரியைப்புகழ்ந்து அவருக்கு மங்களத்தைப் பிரார்த்திக்கிறார்.

2 'பெயர்' என்பது பழையவுரை.

குலம் இவைகளைத் தீர்ப்பதற்காகத் தன்ஆத்மாவை மனைவியினிடம் வைக்கிறான். அப்படிப்பட்டநான்மாதாவினாலும்பிதாவினாலும்புத்திரனாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறேன். ஆகையால், எனக்கு விசாரமானது ஏன் ஏற்படாது? இருவரையும் சரீரத்திற்குக் காரணமாக நினைக்கிறேன். ஜாதகம்மத்திலும் ¹உபகர்மத்திலும் பிதா சொல்லுகிறது பிதாவினுடைய கௌரவத்தை நிச்சயிக்கிற விஷயத்தில் போதுமான பலாபிராப்தியிருக்கிறது. சரீரத்தைப் போஷித்து வேதத்தை ஒதுவிப்பதால் பிதாவானவர் சிறந்தகுரு; அவரே மேலானதர்மம். பிதாசொல்லுகிறதே வேதங்களிலும் நிச்சயிக்கப்பட்ட தர்மமாயிருக்கிறது. புத்ரன் பிதாவின் அன்பிற்கு உரியவனாயிருக்கிறான். பிதாவோ புத்திரனுக்கு எல்லாமாயிருக்கிறார். பிதா ஒருவரே சரீரமுதலான தானஞ்செய்யக்கூடிய எல்லாப்பொருள்களையும் கொடுக்கிறார். ஆகையால், பிதாவினுடையவசனம் (அவஸ்யம்) செய்யத்தக்கது; ஒரு போதும் விசாரிக்கத்தக்கதில்லை. பிதாவின் கட்டளையைச் செய்கிறவனுடைய பாதகமான காரியங்களுக்கூடப் பரிசுத்தமான காரியங்களாகின்றன. பாக்கியத்தின் அனுபவத்திலும் யாகத்திலும் ஸகலமான உலகவியலுறாரத்திலும் ²கர்ப்பாநானம் சீமந்தோன்னயனமுதலானவற்றிலும் பிதாவே தர்மம்; பிதாவே ஸ்வர்க்கம்; பிதாவன்றே மேலானதவம்? பிதா ப்ரீதியடைந்தால் எல்லாத்தேவதைகளும் ப்ரீதியடைகிறார்கள். பிதா புத்திரனைக்குறித்துச் சொல்லுகிற ஆசீர்வாதங்களெல்லாம் அவனை அடைகின்றன. பிதா ஸந்தோஷிப்பதே புத்ரனுடைய எல்லாப்பாவங்களுக்கும் பிராயச்சித்தம், புஷ்பமானது காம் பிலிருந்து உதிர்கிறது. பழமானது மரத்திலிருந்து உதிர்கிறது. புத்திரஸ்நேகத்தினால், க்லேசத்தை அடைந்தாலும் பிதா புத்திரனை விடுகிறதில்லை. புத்திரனுக்குப் பிதாவினிடத்திலுள்ள இந்தக்கௌரவமானது ஆலோசிக்கப்பட்டது. பிதா அற்பமான ஸ்தானமில்லை. இனி மாதாவைப்பற்றிச் சிந்திப்பேன். நான் மனிததன்மையை அடைகையிலுண்டான பஞ்சபூதவிகாரமான கூட்டத்துக்கு (சரீரத்துக்கு) என்னுடைய மாதா அக்னிக்கு அரணிபோலக் காரணமானவள். தாய், ஜனங்களுடைய தேகத்திற்கு அரணிபோன்றவள். துன்பம் அடைந்த ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் மாதா ஸுககாரணம். மாதா விருந்தால் புத்திரன் ³ஸநாதன்; இல்லாவிட்டால் அநாதன். தன்

¹ 'உபநயந்திறுள் தந்தை தேசாந்தரம் போயிருந்து திரும்பியவர்தால் புத்ரனுடைய தலையைப்பிடித்துக்கொண்டு ஜிப்பிப்பது' எனப்பது பழைய உரை.

² வேறுபாடும்.

³ காப்பவரையுடையவன்.

மில்லாதவனாலும், 'அம்மா!' என்று அழைத்துக்கொண்டு வீட்டினுள்புகுகிறவன் துன்பத்தை அடைகிறதில்லை. கிழத்தனம் அவனுக்குக் குறைவைச்செய்யாது. மாதாவை அழித்திருக்கிற அவன் புத்திரபெளத்திரர்களுடனிருந்தாலும் தூறுபிராயம் நிரம்பியிருந்தாலும் இரண்டிபிராயக்குழந்தை போன்றவனே. ஸமர்த்தனாலும் ஸாமர்த்தியமில்லாதவனாலும் இளைத்தவனாலும் பருத்தவனாலும் (எப்படியிருந்தாலும்) மாதா புத்திரனை ரக்ஷிக்கிறாள். தாயைத் தவிர மற்றவர்கள் முறைப்படி போஷிக்கமாட்டார்கள். எப்போது மாதாவின் வியோகம் உண்டாகிறதோ அப்பொழுதுதான் புத்ரன் கிழவனாகிறான்; அப்பொழுது துக்கத்தையடைந்தவனாகிறான். அப்பொழுது அவனுக்கு உலகம் (எல்லாம்) சூன்யமாகிறது. மாதாவுக்குச்சமமான நிழலுமில்லை. மாதாவுக்குச்சமமான கதியுமில்லை. மாதாவுக்குச்சமமான ரக்ஷகமுமில்லை. மாதாவுக்குச்சமமான அன்புக் குரியவருமில்லை. மாதாவானவள் குகையில்தரித்ததால், 'தாத்ரீ' என்றும், 'நன்றதால்', 'ஜநீ' என்றும், அங்கங்களை விருத்திசெய்ததால், 'அம்பா' என்றும், ¹வீரனைப்பெற்றதால், 'வீரஸி' என்றும், சிசுவுக்குச் சுஸ்ருஷைசெய்வதால், 'சுஸ்ரு' என்றும் சொல்லப்படுகிறாள். மாதாவானவள் புத்திரனுடைய மறறொருதேகம். (கண் முதலிய) துவாரங்களுள்ள தலையையுடையவனும் அறிவுள்ளவனுமான எவன் மாதாவைக்கொல்லுவான்? தம்பதிகளுடைய வீரியஸம் பந்தத்தில் (புத்ரனுண்டாகவேண்டுமென்கிற) விருப்பம் மாதாவுக்கும் பிதாவுக்கும் ஸமம். ஆனால், உண்மையான அர்த்தமானது மாதாவினிடத்திலிருக்கிறது. புத்திரனுடையகோதரத்தைத் தாய் அறிகிறாள். அவன் யாருடையவனோ அவனை மாதா அறிகிறாள். மாதாவுக்குத் தான்சுமந்ததாலேயே சந்தோஷமும் ஸ்நேகமும் உண்டாயிருக்கின்றன. குழந்தைகள் பிதாவினுடையவைகள். புருஷர்கள் ஸ்திரீகளைத் தாமாகவேபாணிக்கிரகணம்செய்து கூடவேதர்மத்தையும் அனுஷ்டிக்கையில் வேறுஸ்திரீகளை அடைந்தால் அப்போதும் அவர்கள் ²விடத்தக்கவர்களில்லை. ஸ்திரீயைப்பரிப்பதால் (போஷிப்பதால்) அன்றோபர்த்தா? அப்படியேபாலனத்தினால் (காப்பதனால்) அன்றோ பதி? அந்தத்தர்மங்களில்லாவிட்டால் பர்த்தாவும்ல்லன்; பதியும்ல்லனே. இப்படியிருக்கையில் ஸ்திரீயானவள் குற்றமுடையவளாகிறதில்லை. புருஷன்தான் குற்றமுள்ளவனாகிறான். (பரதாரகமன

¹ ஆண்குழந்தை.

² 'பூஜிக்கத்தக்கவர்களில்லை' என்பது வேறுபாடும்.

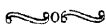
ருபமான) கொடியபாவத்தைச்செய்கிறபுருஷனுக்கே தோஷம் மிகுதியாயுள்ளது. ஸ்திரீக்கோ பர்த்தாவே சிறந்தவன். அவனே பரம தெய்வமாக நினைக்கப்படுகிறான். அவனுடையருபத்திற்கு மிகவும்ஸமமானருபத்தைக்கொண்டவனுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தான். ஆகையால், ஸ்திரீகளுக்குக் குற்றமில்லை. புருஷனே அபராநியாகிறான். ஸகலகாரியங்களிலும் பாரதீனையாதலால் ஸ்திரீகள் அபராதமுள்ளவர்களல்லர். ஸ்திரீயினாலே இன்பவிருத்திக்காகக் கேட்கப்பட்டவததை நினைப்பித்தஇந்திரனுக்கே அதர்மம் நிச்சயம். சந்தேஹமில்லை. இவ்விதம் அதிகமான கௌரவத்திலிருக்கிறஸ்திரீகளை அவர்களிலும் மாதாவை 'வதம்செய்யக்கூடாதென்று விதிவிலக்குக்களிலலாத பசுக்களும்அறியும். பிதாவை ஒன்றாகச்சேர்ந்த தேவதைகளுடைய ஸமூகமாகநினைக்கிறார்கள். (புத்திரன்) மாதாவை மனிதர்கள் தேவதைகள்ஆகிய இருவரிடத்துமுள்ள ஸ்னேகததோடு அடைகிறான்' என்று ஆலோசித்தார். சிரகாரியானதால் அவர் இவ்விதம் வெகுவாக ஆலோசனைசெய்யும்பொழுது நீண்டகாலஞ் சென்றுவிட்டது. பிறகு, அவருடைய பிதாவானவர் வந்தார். அந்நிமேதானியும் மிக்கஅறிவுடையவரும் தவத்திலிருக்கிறவருமான கௌதமா அவ்வளவுகாலத்திற்குப்பிறகு பத்னியினுடைய அனுசிதமான மரணத்தையோசித்துச் சாஸ்திரஞானத்தினாலும் மனோதைர்யத்தினாலுமுண்டானதெளிவினால் பச்சாத்தாபத்தையடைந்து துக்கத்தால் கண்ணீர்சொரிந்து மிகவும் ஸந்தாபத்தையடைந்து புலம்பினார். 'மூன்று லோகங்களுக்கும் தலைவனான இந்திரன் பிராம்மணவேஷம்பூண்டு அந்நியின் விரதத்தைக் கைக்கொண்டு என்னுடைய ஆஸ்ரமம் வந்தான். அவன் என்னால் நல்லவார்த்தைகளால் மகிழ்விக்கப்பட்டிக் குசலப்பிரஸன்னத்தினாலும் பூஜிக்கப்பட்டான்; நியாயப்படி என்னால் அர்க்கியமும் பாத்தியமும் கொடுக்கப்பெற்றான். அப்படிச்சொன்னால் ப்ரீதியடைவானென்று, 'நான் உன்னைச் சேர்ந்தவன்' என்றும் சொன்னேன். இதில் அனர்த்தம் ஏற்பட்டதனால் ஸ்திரீயினிடத்தில் குற்றமில்லை. ஆகையால், ஸ்திரீயும் குற்றம்செய்யவில்லை. நானும் குற்றம்செய்யவில்லை. வழிப்போக்கனான இந்திரனும் குற்றம்செய்யவில்லை. தர்மத்தினுடைய தவறுதலே குற்றம்செய்தது. முனிவர்கள், 'பொருமையாலுண்டான துக்கத்தை அஜாக்ரதையால்' என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் பொருமையால் கெடுக்கப்பட்டு, பதிவிரதையும் ஸ்திரீயும் வீட்டுவேலைகளில் கலலையால் கிருகத்தில் வவிக் கும்படி செய்யப்பட்டவனும் பரிக்க (போஷிக்கத்) தக்கவனானதால்

பாரியையுமாயிருப்பவனைக் கொன்றுவிட்டுத் துன்பக்கடலில் முழுகி விட்டேன். யார் என்னைக் கரையேற்றப்போகிறார்? சிரகாரி என்ற எண்ணத்தால் உதாரபுத்தியுள்ள புத்திரன் என்னால் கட்டளையிடப் பட்டான். அவன் இப்பொழுதும் சிரகாரியாயிருப்பானால் என்னைப் பாவத்திலிருந்து காப்பான். ஓ! சிரகாரியே! உனக்கு மங்கள முண்டாகட்டும். ஓ! சிரகாரியே! உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். நீ இந்தக்ஷயத்தில் இப்பொழுது சிரகாரியாயிருந்தால் உள்ளபடி நீ சிரகாரிதான். என்னையும் உன் தாயையும் உன்னால் தேடப்பட்ட தவதையும் உன்னையும் பாதகங்களினின்றும் காப்பாற்ற. இப்பொழுது சிரகாரியாயிருக்கக்கூடவாய். நீ மஹாபுத்திரமானாகையால் உனக்குத் தாமதிகஞ்செய்வது உடன்பிறந்ததாயிருக்கிறது. உன்னுடைய அந்ததன்மை அப்படியே ஸபலமாகட்டும். இப்பொழுது நீ சிரகாரியாயிருக்கவேண்டும். மாதாவினால் நீ வெகுசூலம் பிரார்த்திக் கப்பட்டாய்; கர்ப்பத்தில் தரிக்கப்பட்டாய். ஓ! சிரகாரியே! நீ உன்னுடைய சிரகாரித்தனத்தை ஸபலமாக்க்செய். வருத்தத்தால் நம்மிடம்வரத் தாமதிக்கிறான். அவன் எங்கன்றிருக்கும் நெடுநாளைக் குண்டான துக்கத்தை நினைந்து வெகுசூலம் தூறுகிறானே? நன்றாகப்பார்த்துத் தாமனித்துச்செய்கிறவனே! என்றார். அரசனே! இவ்விதம் மஹரிஷியான கௌதமர் அப்பொழுது துக்கத்தை அடைந்தார்; பிறகு பக்கத்தில் நிற்கிற சிரகாரியென்கிற புத்திரரைப்பார்த்தார். சிரகாரியோ பிதாவைப்பார்த்து மிகு துக்கதுடன் ஆயுதத்தை எறிந்துவிட்டுத் தலையால் அவரைவணங்கி ஸமாதானத்தை அடையும் படிசெய்ய எததனித்தார். பிறகு, கௌதமர், பூமியில் ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்துகிடக்கிற புத்திரரையும் (ஷ்ஷையால் சிலப்போல) அசைவற்றிருக்கின்ற மனைவியையும்பார்த்து மிகமகிழ்ச்சியை அடைந்தார். அந்த மஹாதமாவானவர் மனைவியைச் சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. ஜனமில்லாதவிடத்தில் ஆஸரமத்திலிருக்கிற அவரால் புத்ரனும் ஸமாதானம் செய்யப்படவில்லை. ஆயுதபாணியும் அடக்கமுள்ளவனும் செய்யவேண்டியகார்யத்தில் ஸமர்த்தனுமான புத்திரனிடத்தில், தம் காரியங்களுக்காகவெளியிலேபோகும் ஸமயத்தில், ‘(மாதாவை) கொல்லக்கூடவாய்’ என்று ஆஜ்ஞை செய்யப்பட்டது. தமமுடைய பாதங்களில்வணங்கினபுத்திரனைப்பார்த்துப்பயத்தினால் ஆயுதத்தைப்பிடித்திருப்பதுலுண்டான பரபாப்பை மறைக்கிறானென்றுபிதாவுக்கு அண்ணமுண்டாயிற்று. பிறகு, பிதாவானவர் சிரகாரியை நெடுநேரம் புகழ்ந்து நெடுநேரம் உச்சிமோந்து நெடுநேரம் இரண்டிகைகளாலும்

ஆலிங்கனஞ்செய்து, 'நெடுங்காலம் ஜீவிக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னார். மிக்கஅறிவுள்ளவரான அந்தக்கௌதமர் இவ்விதம் அன்பையும் சந்தோஷத்தையும் (சாந்திமுதலான) குணங்களையும் அடைந்து புத்திரனைப்புகழ்ந்து, 'ஓ! சிரகாரி! உனக்கு மங்களமுண்டாகுக. வெகுநாள் சிரகாரியாயிருக்கக்கடவாய். பார்க்கஇனியவனே! உன்காரியம் கர்மஸமயிருக்குமானால் வெகுநாலும்நான் துக்கத்தையடையாமலிருப்பேன்' என்றார். (இவ்விதஞ்சொல்லிவிட்டு) முனிசிகாமணியும் வித்வானுமான கௌதமர் சிலஸ்ரலோகங்கனையும் சொன்னார். (அவற்றின்பொருள்,) 'தாமசித்துச்செய்கின்ற தீரர்க்கிடத்தில் குணங்களும் காரியங்களின் முறைகளும் இதரர்கள் வந்து அடையும் தன்மையும் இருக்கின்றன. வெகுநாள் ஆராய்ந்து (ஒருவேளை) மிக்ரனாக்கிக்கொள்ளவேண்டும். செய்ததை (விடுகிறதானால்) வெகுநாள் எண்ணி விடவேண்டும். வெகுநாலும் ஆராய்ந்து நண்பனாகச் செய்யப்பட்டவன் வெகுநாலும் பழகுவதற்குத் தகுதியுள்ளவன். அன்பு, கர்வம், மானம் துரோகம், பாவச்செய்கை, அப்ரியம் இவைகளைச் செய்வதில தாமசித்துச் செய்கிறவன் சிலாகிக்கப்படுகிறான். உறவினா, நண்பர், வேலைக்காரர்கள், ஸ்திரீஜனம் இவர்களுடைய மறைவானகுற்றங்களில் தாமசித்துச் செய்கிறவன் சிலாகிக்கப்படுகிறான்' என்பது. ஓ! பாயத்! யுதிஷ்டிர! இவ்விதம் அந்தக்கௌதமர் அப்பொழுது புத்திரானுடைய செய்கையினாலும் தாமஸித்துச்செய்யும் தன்மையினாலும் பிரீதியை அடைந்தார். ஆகையால், இப்படியே மனிதன் எல்லாக்காரியங்களிலும் நன்குஆலோசித்துப் பொறுத்து நிச்சயித்தால் பரிதாபத்தை அடையமாட்டான். தாமஸமானது கோபத்தை அடக்கும். தாமஸமானது, 'இது காரியம். இது அகாரியம்' என்று கர்மத்தை கிபமனஞ்செய்யும். பச்சாத் தாபத்தைச் செய்கிற ஒருகர்மமும் தக்கதன்று. வெகுநாள் பெரியோர்களை அடுத்திருக்கவேண்டும். வெகுநாலும் இதரர்களைப் பூஜிக்கவும் வேண்டும். வெகுநாலும் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். ஒருவிஷயத்தைப் பலநாள் ஆராயவேண்டும். நெடுங்காலம் வித்வான்களுடன் பழகி நெடுங்காலம் சிஷ்டர்களை அடுத்து நெடுங்காலம் மனத்தை அடக்கினால் நெடுங்காலம் அவமரியாதையை அடையாமலிருப்பான். தர்மமான வார்க்கையை மற்றொருவனுக்குச் சொன்னாலும் வெகுநாலும் பிரஸானம் செய்யப்பட்டுச் சொல்லவேண்டும். அப்படியானால் வெகுநாலும் பரிதாபத்தை அடையாமலிருப்பான். மிகுந்த நவமுடைய கௌதமர் பலவருஷங்கள் அந்தவானப்பிரஸ்தாஸ்ரமத்தில் ஒரு கிப்பிறகு புத்திரரோடு ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்" என்று சொன்னார்.

இருநூற்றெழுபத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

மோ ரக்ஷ த ர் ம ம். (தோடர்ச்சி.)

(பிரஜைகளேத் துன்பப்படுத்துதாமல் காக்கும்விஷயத்தில்

ஸத்யவானுக்கும் த்யுமத்ஸேனனுக்கும்நடந்த

ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ! பிதாமஹரே! அரசனானவன் (ஹிம்ஸை யின்றி) எப்படி பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பான்? (பரிபாலித்தால்) எப்படி ஒரு ஜந்துவையும் வருத்தப்படுத்தாமலிருப்பான்? ஓ! ஸாதுக்களில் சிறந்தவரே! உம்மைக் கேட்கிறேன்; அதைச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்ட, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

“இந்த விஷயத்திலும் த்யுமத்ஸேனனுக்கு ஸத்யவானென்கிற அரசனுடன் நடந்த ஸம்வாதரூபமான ஒரு பழமையான இதிஹாஸகதைச் சொல்லுகிறார்கள். பிதாவான த்யுமத்ஸேனனுடைய கட்டளையால் (கொலைக்குயோக்கியமானவர்கள்) கொலைக்குக்கொண்டுபோகப்படும்பொழுது ஸத்யவானானவன் ஒருவராலும் சொல்லப்படாத வசனத்தைச் சொன்னானென்று நமக்குக் கேள்வி. ஸத்யவான், ‘தர்மம் அதர்மமாகும். அதர்மமும் தர்மமாகும். கொலையென்பது தர்மமாகுமென்னும் இது பொருந்தாது’ என்றான். த்யுமத்ஸேனன், ‘ஓ! ஸத்யவானே! (திருடர்களைக்) கொல்லாமை தர்மமென்றால் ஒரு ஸமயமாவது எது அதர்மமாகும்? திருடர்கள் கொலைசெய்யப்படாவிட்டால் (அதுவே அதர்மமாவதால்) தர்மாதர்மங்கள் கலந்துபோகும். ஓ! ஸத்யவானே; கலியுகத்திலு, ‘இது என்னுடையது. இது இவனுடையது’ என்கிற பிரவருத்தி ஏற்படாது; உலகியல் நடவாது. (ஜந்தவிஷயம்) உனக்குத்தெரிந்தால் எனக்குச் சொல்’ என்றான். ஸத்யவான், ‘மூன்றுவர்ணங்களான எல்லோர்களுமே பிராம்மணர்களுக்கு அடங்கினவர்களாகச் செய்யத்தக்கவர்கள். தர்மபாசகதுனால் கட்டுண்டவர்களுள் அற்பனுக்கட அபராபத்தைச் செய்யமாட்டான். அவர்களுள் எவனெவன் அபசாரத்தைச் செய்ராணே அவனவனை அந்தணன் அரசனிடத்தில், ‘இவன் என்சொல்லைக் கேட்கவில்லை’ என்று சொல்லவேண்டும். உடனே அரசன் அவனுக்கு (சிஷ்யை) விதிக்கவேண்டும். ¹அதிலும் சரீரநாசமில்லாத சிஷ்யையே செய்யத்தக்கது. குற்றங்களையும் நீதிசாஸ்திரத்தை

யும் விதிப்படி நன்குஆலோசியாமல் வேறவிதமான (வதமானது) செய்யத்தக்கதன்று. அரசன் திருடர்களுையும் குற்றமிலலாதவர்களான பலரையும் கொல்லுகிறான். கொல்லப்பட்ட அந்தமனிதன்மூலமாக அவனுடையமனைவியும் தாயும் தந்தையும் புத்திரனும் கெடுக்கப்படுகிறார்கள். ஆகையால், பிறன் குற்றம்செய்தபோது அரசன் சிதைஷயை நியாயமாகச் செய்யவேண்டும் கெடபரணிதன்கூட ஒரு ஸமயம் நல்லவனுடைய ஒழுக்கத்தையும் அடைகிறான். தீயோராக விடத்தினின்றார் நல்லஸந்தியும் உண்டாகிறதன்றோ? ஆகையால், மூலநாசமானது செய்யத்தக்கதில்லை இது ஸநாதனமானதர்மமாகாது பயமுறுத்தல், சிறைசெய்தல், அங்கப்பங்கமுதலானவைகளால் வதமில்லாமலே சிதைஷயானது விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது புரோகிதர்களுடையஸபையில் அந்தத்திருடர்கள் கொலைவனும் சிதைஷயால் கிலேசப்படுத்தத்தக்கவர்களில்லை அந்தத்திருடர்கள் புரோகிதரைச் சரணமாகக்கூறி, 'ஓ' பிரம்மணரே' இனிமேல் நாங்கள் ஒருபாவமும்செய்யவில்லை' என்றுசொல்லிக்கொண்டு அடைகிறபொழுது அவர்களை விட்டுவிட்டுவேண்டுமென்று பிரம்மாவின் ஆஜ்ஞை தண்டம், மான்தோல் இவைகளைத்தரித்துக்கொண்டு முண்டிதனையிருக்கிற பிரம்மணஸந்யாவியும் (குற்றஞ்செய்தால்) சிதைஷங்குத்தக்கவனாகிறான். பெரியவர்களும் அடிக்கடி குற்றஞ்செய்தால் பெரிய சிதைஷயை அடையவேண்டும் முதல்தடவையிலேபரல விடத்தக்கவர்களல்ல' என்றுசொன்னான். த்யுமத்திலைன். 'எந்தஎந்தஸமயத்தில் குடிகளைச் சிதைப்பது தக்கதாகுமோ, எவ்வளவுஎவ்வளவுசிதைக் குற்றத்தின் அளவுக்கு அதிகப்பட்டாமலிருக்குமோ அந்த அந்தஸமயத்தில் அவாவளவு அவாவளவு சிதைஷ தர்மமாகச் சொல்லப்படுகிறது கொல்லத்தக்கவர்களைக் கொல்லாவிட்டால் எல்லாருமே அவமதிப்பார்கள். முன்னோர்களும் அவர்களுக்கு முன்னோர்களும், மென்மைக்குணமுள்ளவர்களும் மிகுந்தஸத்யஸந்தாகளும் அற்பதுரோகமும் அர்ப்பகோபமுமுள்ளவர்களுடையிருந்தமையால் எளிதில் சிதைக்கக்கூடியவர்களாயிருந்தார்கள் முதலில் 1'திம்' என்கிற சொல்லே சிதைஷயாயிருந்தது பிறகு, வாயால்வைதல் சிதைஷயாயிருந்தது. அதன்பிறகு, பொருளை வாங்குதல் சிதைஷயாயிற்று. இப்பொழுது கொலையானது சிதைஷயாயிருக்கிறது சிலஜனங்களை வதத்தினால்கூடத் திருத்தமுடிகிறதில்லை வேதமானது, 'திருடன் மனுஷ்யர்களுக்கும் நல்லவனல்லன்; தேவர்களுக்கும் நல்லவனல்லன்;

1'ச' எனபதுபோன்ற கிந்தைமொழி.

கந்தர்வர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் நல்லவனல்லன்' என்று சொல்லுகிறது யா யாரைச் சேர்ந்தவன்? ஒருவனும் (ஒருவனையும்) சேர்ந்தவனல்லன். திருடன் மயானத்திலிருந்து பக்குவமான பண்டத்தைக் கூட எடுத்துக்கொள்ளுகிறான்; பிசாசுகளையும் தெய்வமாகக் கொண்டாடுகிறான் கெட்டபுத்தியுள்ள அந்தத்திருடர்கள் விஷயத்தில் எவன் ஒரு வித நியமம் செய்வான்?' என்று சொன்னான் ஸத்யவான், 'அந்தத்திருடர்களைக் கொல்லாமலே ஸாதுக்களாகச் செய்து காப்பதற்குக் கூடாவிட்டால் ஏதாவது ஒருபூதபவயமென்கிற யாகத்தைச் செய்யவிரும்பி அவர்களின் கொலையைச் செய்¹ அரசர்கள் உலகம் நடப்பதற்காக மிகச்சிறந்த தவத்தைச் செய்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அரசர்களிடமிருந்தும் அவர்கள் லஜைஜயை அடைகிறார்கள்; நடுங்கும்படி செய்யப்பட்டு அவர்களைப் போலத் தவமுடையவர்களுமாகிறார்கள் ஸுகிருதமுடையவர்கள் காமத்தினால் தீயசெய்கையுள்ளவர்களை ஹிம்ஸிக்கிறதில்லை. அரசர்கள் ஸுகிருதத்தினாலேயே மிகவும் பிறைகளைச் சிஷிக்கிறார்கள். இவ்விதமிருந்தால் உலகம் மேன்மேலும் நன்மையைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒழுக்கத்தை அடையும்' என்று சொன்னான் தயுமத்ஸேனன், 'தனனை ஸமாதானஞ்செய்து கொள்ளாமல் பிறரை ஸமாதானஞ்செய்ய நினைக்கிறவனும் விஷயங்களிற் செல்லுகிற இந்திரியங்களுக்கு வசமாயிருக்கிறவனுமானவனை மனிதர்கள் பரிகாஸம் செய்கிறார்கள். டம்பத்தாலுண்டான மோஹத்தால் அர்சனுக்கு அனுசிதமான காரியத்தைச் செய்கிறவன் எல்லா உபாயங்களாலும் சிஷிக்கத்தக்கவன். அப்படியானால் அவன் அந்தப் பாவத்திலிருந்தும் விடுபடுவான் கெட்டசெய்கையுள்ளவனை அடக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமுடையவன் முதலில் தன்னையே அடக்கிக் கொள்ள வேண்டும். தனக்கு நெருங்கின பந்துக்களைக் கூடப் பெரிய சிசைகளால் சிஷிக்கவேண்டும் லோபத்தாலுண்டான மோகத்தால் ஏதாவது அயோக்யத்தனத்தைச் செய்கிற அரசனும் எல்லா உபாயங்களாலும் அடக்கத்தக்கவன். அப்படி அடக்கினால் அவன் அந்தப்பாவத்திலிருந்தும் விடுபடுவான். எந்தத்தேசத்தில் பாவத்தைச் செய்கிற இழிந்தவன் பெரியதுக்கத்தையடையவில்லையோ அந்தத்தேசத்தில் பாவங்கள் விருத்தியடைகின்றன தர்மமும் குறைகிறது

1 'அரசர்கள் தம்ராஜ்யத்தில் திருடர்களிருப்பதற்காக லஜைஜயை அடைகிறார்கள். அதற்காகவே அவர்கள் தவம் செய்கிறார்கள். அரசனிடமுள்ள பயத்தினால் குடிகளல்லவர்களாகிறார்கள். அரசர்கள் தீமைசெய்பவர்களைத் தம்விருப்பத்திற்காகக் கொல்வதில்லை' என்பது பழைய உரை.

நிச்சயம். இவ்விதம் கருணைகளும் வித்வானுமான ஒருபிராம்மணர் எனக்கு உபதேசித்தாரா அப்பா! இப்படியே முன்னோர்களான பிதாமஹர்களும் எனக்குச் சமாதானஞ்செய்து மிகவும்கருணையினால் உபதேசித்தார்கள் அரசன் இந்தப்பூமண்டலத்தைக் கிருதயுகத்தில் முந்தினகல்பத்தினாலே (அதாவது திக்தண்டத்தினாலே) ஜயிக்க வேண்டும் திரேதாயுகத்தில் ஒருபாதம்குறைந்த தர்மத்தினாலேயாவது நடக்கவேண்டும் துவாபரயுகத்தில் இரண்டுபாதத்தோடு கூடின தர்மத்தோடாவது நடக்கவேண்டும் இழிவான கலியுகத்திலோ வெனில காற்பங்குதாமத்தாலாவது நடக்கவேண்டும் கலியுகமுண்டானபிறகு அரசனுடைய கெட்டஒழுக்கத்தாலும் காலவிசேஷத்தாலும் தர்மத்தின்பதினாலொருபாகமிருக்கும் ஒ! ஸத்யவாகீன! அல்லது முதல்கல்பத்தினாலும் தர்மத்திற்குக் கலப்புஉண்டாகுமானால் ஆபுனையும் சக்தியையும் காலத்தையும் பார்த்துச் சினைசூழையை விதிக்க வேண்டும் தாமத்தின்பெரிதானபலமானது ஸத்யத்தைக்கைவிடாத படி செய்யவேண்டுமென்று பிராணிகளிடமுள்ள அருளால் ஸ்வாயம் புவமனு சொன்னார்' என்றுகூறினான்" என்றுசொன்னார்

இருநூற்றேழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (நோடீச்சி.)

(புகவைக்கோல்லாமல் யாகம்செய்யவேண்டுமென்பதைப்பற்றிக்
கபிலருக்கும் ஸ்யுமரஸ்கீதும் நடந்தலம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், “ஒ! பிதாமஹரே! பிராணிகளுக்குவிநோதமில்லாதஸன்யாஸமானது (ஐஸ்வர்யம், ஞானம், சீர்த்தி, சாந்தி, வைராக்யம், தர்மம்என்றுசொல்லப்பட்ட)ஆறுகுணங்களுடையஸமுகத்தைச் செய்கிறது (1ஹிம்ஸையுள்ளதும்ஹிம்ஸையிலலாததுமாகிய) இரண்டையும் அடைந்ததர்மங்களை எனக்குச் சொல்லும் பிதாமஹரே! (ஒரேபயனுக்குக் காரணமானதால்) ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கினவைகளாயிருக்கிற கிருகஸ்ததர்மம் யோகதர்மம் இவ்விரண்டிலும் எது சிறந்தது?” என்றுகேட்கு, பீஷ்டர் சொல்லலானார்.

“இரண்டுதர்மங்களும் பெரியபாக்கியத்தினால் உண்டாகின்றன. இரண்டும்அனுஷ்டிக்கப் ப்ரமமுள்ளவைகள் இரண்டும் பெரும்பயனை அளிப்பவைகள். இரண்டும் பெரியோர்களால்ஆசரிக்கப்பட்டிருக்கின்

1‘ இல்லறம் தறவறம்’ என்றும்சொள்ளலாம்.

றன. அப்படிப்பட்ட இவ்விரண்டினுடைய சிராமுண்யத்தையும் உனக் குச் சொல்லுகிறேன். ஒ! குந்தியின்புத்ர! தர்மார்த்தங்களில் ஸந்தேகம் நீங்கும்படி ஒரேமனத்துடன் கேட்கக்கடவாய் இந்தவிஷயத்திலும் கபிலமுனிவருக்கும் ஒருகோவுக்கும் நடந்தஸம்வாதமான பழையஇதிஹாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்கள் ஒ! யுதிஷ்டிர! அதை அறியக்கடவாய். முன்காலத்தில் நஹுஷணுவன் பழமையானதும் அழிவற்றதும் உறுதியுள்ள துமான ஆம்நயத்தைக் கவனித்துக் கொண்டு த்வஷ்டாவுக்காகக் கோவை 1ஆலம்பனம் செய்தானென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம் அந்தப்படி ஹிம்ஸையில் உபயோகிக்கப்பட்ட அந்தக்கோவை நல்லசித்தமுடையவரும் ஸத்வகுணம்பொருந்தியவரும் தியானத்திலபற்றுள்ளவரும் ஞானவானும் ஆஹாரநியமமுள்ளவருமான கபிலமுனிவர பார்த்தார் கிறந்ததும் நிஷ்டைபொருந்தியதும் ஓரிடத்திலும் பயமற்றதுமான புத்தியையுடைய அந்தக் கபிலமுனிவர் அப்பொழுது, 'வேதங்களே' என்று தினமானஸ்வரத்தோடு கூடிய ஸத்யமானவாத்தையை ஒருமுறை சொன்னா ஸ்யுமராமி என்கிற முனிவர் அந்தப்பகவினுள்புகுந்து கபிலரைநோக்கி, 'ஆச்சரியம்! வேதங்கள் நிந்திக்கப்படுமானால் மற்றத்தர்மங்கள் எதனால் ஒப்புக்கொள்ளப்படும்? தைரியசாலிகளும் வேதஜ்ஞானமாகிற கண்ணுள்ளவர்களுமான முனிவர்கள் எல்லாவேதத்தையும் எந்நாளும் ஆத்மஜ்ஞானமுள்ள சர்வவருடையவசனமாக நினைக்கிறார்கள் பயனில ஆசையற்றவரும் விருப்பு வெறுப்பில்லாதவரும் ஒருவிஷயத்திலும் முயற்சியில்லாதவருமான சர்வவருக்கு வேதங்களில் இப்படிச் சொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணமானது ஏது?' என்று சொன்னார் கபிலர், 'நான் வேதங்களை நிந்திக்கவில்லை; ஒருவிஷயத்திலும் விஷயமாகப்பேசவுமில்லை தனித்தனியாயிருக்கிற ஆஸ்ரமிகளுடைய கர்மங்கள் ஒரேபயனுடையவைகளென்று நமக்குக்கேள்வி ஸன்யாவியும் உத்தமகதியை அடையவேசெய்கிறான்; வானபரஸ்தனும் அடைகிறான்; கிருகஸ்தன பிரம்மசாரி இவ்விருவரும் அஷ்டகிறார்கள் தேவயானங்களென்கிற அழியாதவர்க்களாக (இவ்விதம்) நான்காக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன இவைகளுக்குப் பயன்விஷயத்தில் பலாபலருபமான உயர்வும் தாழ்வும் ரொல்லப்பட்டிருக்கின்றன இவ்விதமறிந்துகொண்டு எல்லாவிஷயங்களையும் தொடங்கவேண்டுமென்று ஒருவேதவசனமிருக்கிறது மற்றொரிடத்தில் ஒன்றையும் தொடங்கவேண்டாமென்று நிஷ்டையைத்தெரிவிக்கிற வேதவாக்கிய

மானது கேட்கப்படுகிறது ஆனால். ஆரம்பியாதவிஷயத்தில் தோஷமில்லையென்பது விரித்தம். ஆரம்பித்தலில் பெரியதோஷம் ஏற்படுகிறது. இவ்விதமிருக்கிறசாஸ்திரத்தின்பலாபமும் அறியக்கூடியதாயில்லை இந்தவிஷயத்தில் வேதசாஸ்திரங்களைவிட்டுக் கொல்லாமை பைசகாட்டிலும் மேலானதென்று பரத்யசுஷமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாம்மனலுன்று இருந்து அதை அறிவீரானால் சொல்லும்' என்று சொன்னார். ஸபூமரபரரி, 'ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பமுன்னவன் யாகஞ் செய்பவேண்டுமென்று எப்பொழுதும் வேதம் கூறுகிறது முன்னமே பாயனை எற்படுத்தியன்றி யாகமானது விஸதரிக்கப்பட்டிருக்கிறது? வெள்ளாடு, குதிரை, சொம்மறியாடு, கோ, பசுக்கூட்டங்கள், கிராமத்திலுண்டான ஷஷதிகள், வனத்திலுண்டான ஷஷதிகள் இவைகளெல்லாம் பிராணனுக்கு ஆகாரமென்று வேதம் கூறுகிறது அப்படியே ஒவ்வொருநாளும் காலையிலும் மாலையிலும் அன்னமானது தேடப்படுகிறது பசுக்களும் தானியமும் யாகத்திற்கு அங்கமென்று வேதம் சொல்லுகிறது பிரம்மா இவைகளை யஜஞத்தோடு படைத்தார். அந்தயாகத்தினால் பிரபுவான அவா தேவர்களைப் பூஜித்தார். ஆகையால், எவ்வொழியிருக்கிற (யாகஸாதனபான) பிராணிகளெல்லாம் ஒவ்வொன்றும் போலானவைகள் கோ, ஆடு, மனிதன், நாய், குதிரை, கோவேறுகழுதை, கழுதை இந்த எழுபத்க்களும் ஸாதுக்களால் க்ராமயங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன விரிம்மம், புலி, பன்றி, எருமைக்கடா, யானை, மான், முள்ளம்பன்றி இந்த எழுப்து ஆரண்யங்களாக நினைக்கப்படுகின்றன யாகங்களிலெப்போகிக்கப்பட்டவையெல்லாம் உததமென்று பெயர்பெற்றவையாகச் சொல்லுகிறார்கள் இதுதான் முன்னோகொலும் அவர்களுக்கும் முந்தினவர்களிலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது தன்னுடைய சக்தியையறிந்தவனுள்ளவந்தான பிராணிகளை ஒருபோதும் தொடாமலிருப்பான்? யாகத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டபசுக்களும் மனுஷ்யர்களும் ஷஷதிகளும் விருசஷங்களும் ஸ்வர்க்கத்தையே அடைகின்றன. யாகத்தைவிட்டால் உபக்கு ஸ்வர்க்கம்இல்லை. ஷஷதிகள், பசுக்கள், விருசஷங்கள், கொடிகள், நெய், பால், தயிர், ஹனிஸ், பூமி, திக்குக்கள், ப்ரத்தை, காலம் இவைகள் பன்னிரண்டும், ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், ரித்துவிக்குக்கள், இவைகள் சோந்து பதினாறு ஆகின்றன அக்னி, கிருகபதியாக அறியத்தக்கது. அது பதினேழாவதாகச் சொல்லப்படுகிறது இவைகள் யஜஞத்திற்கு அங்கங்கள் யஜனம்

மூலமென்று வேதம் சொல்லுகிறது. கோவானது நெய், பால், தயிர், கோமயம், ஆடை, தோல், வால்கள், கொம்பு, கால் இவைகளால் யாகத்தை நிறைவேற்றவே செய்கிறது. இவ்விதம் யாகத்திற்கு விதிக்கப்படுகின்றவையெல்லாம் ஒவ்வொன்றும் நிதிக்குக்களோடும் தகவிலைகளோடும் சேர்ந்து யஜஞத்தை நிறைவேற்றவே செய்கின்றன இன்னமும் இவைகளெல்லாம் சேர்ந்தும் யஜஞத்தை நிறைவேற்றுகின்றன. யாகங்களுக்காகவன்றோ இவைகள் படைக்கப்பட்டன? அந்தப்படி உண்மையாகவே வேதம் கூறுகிறது இப்படியே முன்னோர்களுக்கு முன்னோர்களான மனிதர்களெல்லாரும் செய்திருக்கிறார்கள். அவன் பலத்தை விரும்பாமல் யாகங்களால் ஆராதிக்கவேண்டுமென்றோ யாகம் செய்கிறானோ அவன் 'ஒன்றையும் ஹிம்லிக்கிறவனும் ஆரம்பிக்கிறவனும் துரோகம்செய்கிறவனுமாகிறதில்லை இவைகளெல்லாம் விதிவாக்கியத்தால் யாகாங்கங்களாகவே உள்ளபடி சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் விதியில் சேர்ந்தவைகளாகி ஒன்றைஒன்று கரையேறச் செய்கின்றன காமகாண்டங்களை நிலைநிறுத்துகின்ற மஹரிஷியான பரமேஸ்வரரால் வெளியிடப்பட்ட ஆம்னயத்தை (பிரத்யக்ஷாபிரத்தியக்ஷ சுருதிஸமுதாயத்தை) நான் அறிகிறேன். வித்வான்கள் பிராம்மணத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து அந்த ஆம்னயத்தைக்கண்டு நிச்சயிக்கிறார்கள யஜனம் பிராம்மணத்தில் விதிக்கப்பட்டது; பிராம்மணர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டது எப்பொழுதும் உலகமுழுமையும் யாகத்தை அடுத்திருக்கிறது யாகமும் உலகத்தை அடுத்திருக்கிறது வேதத்திற்குக்காரணமான ஸூம் என்பதையும், நம், ஸ்வாஹா, ஸ்வதா, வஷட் இவைகளையும் (யாகத்தை) தன் சக்திக்குத் தக்கபடி செய்தாவது அதில் பிரயோகிக்கிறவனுக்கு மூன்று உலகங்களிலும் பரலோக பயத்தைப் பெரியோர்கள் நினைக்கிறதில்லை' என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன; இவ்வுலகத்தில் வித்தாக்களான பரமரிஷிகளும் சொல்லுகிறார்கள். எவனிடத்தில் விதிவாக்கியத்தினால் விதிக்கப்பட்ட ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், ஸ்தோத்திரம் இவைகளெல்லாமிருக்கின்றனவோ அவனே இவ்வுலகில் இருபிறப்புடையவனாவான். ஒ! பிராம்மணரே! அக்கினியாதானத்தில் எதுஉண்டாகிறதென்றும் ஸோமயாகத்திலும் எது உண்டாகிறதென்றும் மற்றமஹாயாகங்களிலும் எது உண்டாகிறதென்றும் அறிவுள்ளவரான நீரே அறிகிறீர். ஒ! பிராம்மணரே! ஆகையால், யோசிக்காமல் யாகம் செய்யவும் வேண்டும்; செய்விக்கவும் வேண்டும் யாககர்மத்தினால் பூஜிக்கிறவனுக்கு மரணத்திற்

குப் பிறகு பெரிதான ஸ்வர்க்கபலம் உண்டாகிறது. யாகஞ்செய்ய யாதவர்களுக்கு இவ்வுலகமும் இல்லை; பரலோகமும் இல்லையென்பது நிச்சயம். வேதத்திலுண்டான அபித்தவாதத்தை அறிந்தவனுக்கே அப்பொழுது (யாகஞ்செய்தவனுக்கு ஸ்வர்க்கபலம் யாகஞ்செய்யாதவனுக்கு ஸ்வர்க்கபலம்இல்லை என்ற) இவ்விரண்டும் பிரமாணமாகும்' என்றுசொன்னார்

இருநூற்றேழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (நோடர்ச்சி.)

(மரீசநக்தம் ஸ்யுமாஸ்மீக்தம் நடந்தஸம்பாஷணைநோடர்ச்சி)

கபிலர், 'இவ்வளவையும் ஆராய்ந்து பார்க்கிற துறவிகள் ஞான மார்க்கத்தை அடைந்து (மோக்ஷத்தை) அடைகிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லா உலகங்களிலும் ஒருதடையுமில்லை வித்வான்கள் (ஸுகதுக்கமுதலிய) தவந்தவமில்லாதவர்களும் (ஒருவரையும் ஒரு விதமான காரியத்திற்காகவும்) வணங்காதவர்களும் ஸங்கற்பங்களுடைய ஸம்பந்தமில்லாதவர்களும் உளளும் புறமும் சுத்தர்களும் எல்லாப்பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவர்களுமாகி ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். மோக்ஷத்தையும் ஸந்தியாஸத்தையும் புத்தியில் நிச்சயம் பண்ணுகிறவர்களும் பிரம்மத்தையே தியானஞ்செய்கின்றவர்களும் பிரம்மத்தையே இருபாதிமாகவுடையவர்களும் பிரம்மமானவர்களும் (அதனால் தமோகுணத்தின் காரியமான) சோகமில்லாதவர்களும் ரஜோகுணமில்லாதவர்களுமாயிருக்கிறவர்களுக்கு நித்யவிரித்தபான உலகங்கள் ஏற்படுகின்றன உத்தமமான கதியை அடைந்த அவர்களுக்கும் கிருகஸ்ததாமத்தில் என்னபயனிருக்கிறது?' என்றுசொன்னார். ஸ்யுமாஸ்மி, 'இவர்களுக்குப் பரமநிஷ்டைஇருக்குமானால் இவர்களுக்கே பரமகதி உண்டாகுமானால்(ஒருவிதபிரவிருத்தியும் மற்ற ஆஸ்ரமத்திலிலாதபடியால்) கிருகஸ்தர்களை அடுக்காமல் ஷாஆஸ்ரமமும் நடக்கிறதில்லை. எல்லாப்பிராணிகளும் தாயையடுத்து ஜீவிக்கின்றதுபோல மற்றஆஸ்ரமங்கள் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தை அடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றன கிருகஸ்தன் தான் யாகஞ்செய்கிறான். கிருகஸ்தனே தவஞ்செய்கிறான். எவ்வளவு தாமங்கள் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவு தாமங்களுக்கும் கிருகஸ்தாஸ்ரமமே மூலம் முனிவரே!

1 'முஷே' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

எல்லாப்பிராணிகளும் உற்பத்திமுறையில் உண்டாயிருக்கின்றன. அதானது மற்ற ஆப்ரமத்தில் சிறிதும் இல்லையன்றோ? ஓஷதிகளுக்கு வெளிப்பட்டு ஒருபிராணியும் இல்லாத காரணத்தினால் ¹புல்லுகள் ஓஷதிகள், வெளியிலும் மலையிலுமுண்டான மற்றச் செடி கொடி முதலான எல்லாவற்றிற்கும் ²கிருகஸ்தாப்ரமமே மூலம் கிருகஸ்தாப்ரமத்தினால் மோக்ஷமானது கிடையாதென்கிற எவனுடைய வார்த்தைதான் ஸத்யமாகும்? ஸ்ரத்தையற்றவர்களும் அறிவீனர்களும் ஸூக்ஷ்மமான ஆலோசனையிலலாதவர்களும் சோம்பேறிகளும் (அதனால்) ஒன்றிலும் ஆசையிலலாதவர்களும் ஸ்ரமத்தையடைந்தவர்களும் தங்கள் பாவச்செய்கையால் (கூன்குருடர்களாகி) கஷ்டத்தை அடைந்தவர்களுமான அவித்வான்களால் சாந்திக்குக்காரணமான ஒழிவானது ஸந்யாஸத்திலென்று நினைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்று உலகங்களுக்குமே ³காரணமும் அனாதியும் ஸ்திரமும் எல்லையும் பகவானுமான பிராம்மணன் பிறந்தது முதல் பூஜிக்கப்படுகிறான். முதலிலேயே த்விஜர்களிடம் கர்ப்பாதானமந்திரங்கள் பிரவ்ருத்திக்கின்றனவல்லவா? வேதமந்திரங்கள் வேதமின்றி சிசுசுயிக்கமுடியாதவைகளான ஸ்வர்க்கமுதலானவைகளிலும் (மழைமுதலான) பிரத்யக்ஷமான விஷயங்களிலும் பற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன; பித்ருக்களுடன் சேர்ப்பதற்காக ஏற்பட்ட சரீரதகனத்திலும் சேர்ந்த பிறகு உண்டான தர்ப்பணஸ்ரரத்தங்களிலும் கோதானம், விருஷபத்தினுதஸர்ஜனம், ஜலத்தில் பிண்டங்களைக்கரைத்தல் இவைகளிலும் பிரவ்ருத்திக்கின்றன. அர்ச்சிஷ்மான்கள், பர்ஹிஷத்துக்கள், கிரவயாதர்கள் முதலான பித்ருக்களும் மந்திரங்களும் மரணத்தை அடைந்தவனுடைய (தகனம் முதலானவற்றை) ஸம்மதிக்கிறார்கள் அவைகளுக்கு மந்திரங்கள் காரணம். இவ்விதம் வேதங்கள் முறையிடுகையில் ஒருவனுக்கு மோக்ஷமானது எதனுடனாகிறது? மனுஷ்யர்கள், பித்ருக்கள், தேவர்கள், அத்திகள், இவர்கள் விஷயத்தில் கடன்காரர்களாயிருப்பதால் தனமற்றவர்களும் சோம்பேறிகளுமான பண்டிதர்களால் வேதத்திலுண்டான அர்த்தவாதத்தினுடைய உண்மை அறிவில்லாமல் ஸத்யம்போல ⁴ஏற்படுத்தப்பட்ட மோக்ஷமானது பொய்யாகும். வேதசாஸ்திரங்களைக்கொண்டு யாகம் செய்கிற பிராம்மணன் பாவங்களால்

1 வேறுபாடும்.

2 கிருகஸ்ததர்மத்தால் மழைபெய்து புல்பூண்டுகள் உண்டாகின்றன என்பது கருத்து.

3 வேறுபாடும்.

4 வேறுபாடும்.

பற்றப்படுகிறதில்லை ; (நரகத்திற்கு) இழுக்கப்படுகிறதில்லை. யாகஞ் செய்கிறவன் பசுக்களுடன் உயர்ந்தகதியை அடைகிறான். பிறகு, மறுபடி காமங்களை நினைக்கிறதில்லை. புருஷன் வேதங்களை அவமதித்தலினாலும் வஞ்சனையினாலும் மாயையினாலும் பெரியகதியை அடைகிறதில்லை. 1பிரம்மணன் பிரம்மத்தை அடைகிறான் ' என்று சொன்னார். கபிலர், 'புத்திமான்களுக்கு, தர்சயாகம் பூர்ணமாஸயாகம் அக்னிஹோத்ரம் சாதூமாஸ்யம் இவைகளெல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் ஸனாதனமான 2தர்மமானது இருக்கிறது. ஒருவிதமான முயற்சியில்லாதவர்களும் நல்லதரியமுடையவர்களும் உளளும்புறமும் சுத்தர்களும் பிரம்மஜ்ஞானமுடையவர்களுமான அந்தப் பிரம்மணர்களே தேவதைகளை அமிருதங்கள் திருபதிசெய்வதுபோலத் திருப்திசெய்கிறார்கள். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவானவனும் எல்லாப்பிராணிகளையும் (ஒன்றுபோலப்) பார்க்கிறவனும் சலனமில்லாதவனும் பிரம்மத்தைவிரும்புகிறவனுமான வித்வானுடையமார்க்கத்தில் தேவர்களுக்கூட மோகத்தை அடைகிறார்கள். கைகள்முதலான நான்குதுவாரங்களையுடையவனும் சரீரம், இந்திரியம், மனம், புத்தி என்கிற 3நான்குமுகங்களையுடையவனுமானபுருஷனை 4வேதவாக்யத்தால் விராட், ஹிரண்யகர்ப்பன், அந்தர்யாமி, சுத்தமென்கிற நான்குவிதமாக ஜீவன் அடைகிறான். கைகளும் வாக்கும்உதரமும்குறியும்அந்தத் தேவர்களுக்கு வாயில்கள் அந்தவாயில்களைக் காக்கவிரும்பவேண்டும். புத்திமானானவன் சொக்கட்டான்காய்களால்வினையாடக்கூடாது ; பிறனுடையபொருளைக் கவரக்கூடாது ; உறவினனல்லாதவனுடையஹ்விஸைக் கிரகிக்கக்கூடாது ; (அதாவது, அவனுக்குயாகம் செய்விக்கக்கூடாது); கோபத்தையடைந்து ஒருவரையும் அடிக்கவே கூடாது. அப்படியிருந்தால், இவனுடைய அந்தக்கால்கைகள் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்டனவாகும் கடுஞ்சொல் சொல்லக்கூடாது. வீண்வார்த்தை சொல்லக்கூடாது கோள்சொல்லக்கூடாது. ஜனங்களைக் குறித்து அபவாதம் சொல்லக்கூடாது. ஸத்யத்தையே விரதமாகக் கொள்ளவேண்டும். அஜாக்ரதையில்லாமல் மிதமாகப் பேசவேண்டும். அப்படியானால் அவனுடையவாக்கு நன்கு காக்கப்பட்டதாகும். ஆகாரம்செய்யாமல் இருக்கக்கூடாது அதிகஆகாரம்செய்யவும் கூடாது. ஜிஹ்வாசாபல்யமில்லாமலிருக்கவேண்டும் பெரியோர்க

1 வைதிகர்மாவைச் செய்பவன்,

2 வேறுபாடும்.

3 யோகஸாதனங்களை,

4 வேறுபாடும்.

ளால் ஆகாரத்திற்காக அடையப்பட்டவனாக இருக்கவேண்டும். சரீர யாத்ரைக்குவேண்டிய ஆகாரத்தை அடையவேண்டும். அப்படியானால் அவனுடைய உதரவாயில் நன்கு காக்கப்பட்டதாகும். பிறன்மனைவியை விரும்பக்கூடாது. ருதுவில்லாதகாலத்தில் தன்ஸ்திரீயையும் அழைக்கக் கூடாது. 1தான் பத்நீவிரதமுள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். அவ் விதமானால் இவனுடைய குறி ரக்ஷிக்கப்பட்டதாகும். எந்தப்புத்தி சாலியினுடைய குறி உதரம் கைகள் நான்காவதானவாக்கு இந் நான்குவாயில்களும் முழுதும் நன்கு ரக்ஷிக்கப்படுகின்றனவோ அவன் தான் இருபிறபுடையவன். துவாரங்களைக்காப்பாற்றாதவனுக்கு எல்லாம் பயனற்றவை ஆகிவிடும். அவனுக்குத் தவத்தினால் என்ன பயன்? யாகத்தினால் என்ன பயன்? சரீரத்தினால்தான் என்ன பயன்? உத்தரீயமில்லாமல் ஒருவஸ்திரமுடையவனும் விரிப்பில்லாமல் சயனம் செய்கிறவனும் கைகளைத்தலையினையாகவுடையவனும் சமனத்தை அடைகிறவனுமானவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக நினைக்கிறார்கள் எல்லாரும் சீதோஷணமுதலான த்வந்துவங்களில் களித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது பிறருடைய (ஸுகதுக்கங்களை) நினையாமல் தனியாயிருந்து (ஆத்மாவில்) ஸுகித்துக்கொண்டிருக்கும் முனிவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக நினைக்கிறார்கள். காரணமும் காரியமுமான எல்லாப்பொருள்களையும் எல்லாப்பிராணிகளுடைய கதியையும் அறிந்தவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக நினைக்கிறார்கள். எவனுக்கு எல்லாப்பிராணிகளிடமிருந்தும் பயமில்லையோ, எவனிடமிருந்து எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பயமில்லையோ, எவன் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிறானோ அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக நினைக்கிறார்கள். மனிதன் வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களுடைய (சித்தசுத்திருபமான) பயனைப்பற்றி அறிகிறதில்லை. அதை முழுதும் அறியாமல் வேறுபயனை விரும்புகிறான். தம்கர்மாக்களுடன் பற்றிக்கொண்டிருப்பவர்களுடைய தவம் கோரமாகின்றது. மனிதர்கள் ஆச்சரியகரமும் அனாதியும் அவஸ்யம் அனுஷ்டிக்கத்தக்கதும் நிச்சயமாய்ப் பயனைக்கொடுக்கிறதுமான அந்தஸ்தாசாரத்தை அனுஷ்டிக்க இயலாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால், தர்மங்களில் சிறிது குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆபத்தர்மமில்லாமலும் அஜாக்ரதையில்லாமலும் விருப்பு வெறுப்புக்களால் குழப்படாமலுமிருக்கின்றது ஆசாரம்; கர்மங்களைப் பயனுள்

ளவைகளும் ஐஸ்வரியமுள்ளவைகளும் நிலையுள்ளவைகளும் குணமில்லாதவைகளும் அநேகங்களுமாக யார் பார்க்கமாட்டார்? அவைகளுடையகுணங்கள் ஒருவராலும் சிறிதும் அறியக்கூடாதவைகளாயிருக்கின்றன; அறியப்பட்டாலும் இப்பொழுது அனுஷ்டிக்கமுடியாதவைகளாயிருக்கின்றன; அனுஷ்டிக்கப்பட்டாலும் அழிவுள்ளபயனை அளிக்கின்றனவென்று நீர் அறிகிறீர்' என்று சொன்னார். ஸ்யூமரஸ்மி, 'கர்மம் ஸன்யாஸம் என்ற இரண்டு மார்க்கங்களும் வெளிப்படையாயிருக்கின்றன. வேதம் பிரமாணமாவதும் ஸன்யாஸம் பயனுள்ளதாவதும் எவ்விதம்? பகவானே! அதை எனக்குச் சொல்லும்' என்றார். கபிலர், 'ஸன்மார்க்கத்திலிருக்கின்ற நீங்கள் பிரத்யக்ஷத்தைக் கவனியுங்கள். நீங்கள் எதை அனுஷ்டிக்கின்றீர்களோ அதில் எது பிரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றது?' என்றனர். ஸ்யூமரஸ்மி, 'ஓ! பிராம்மணரே! ஸ்யூமரஸ்மி என்கிற நான் தெரிந்துகொள்வதற்காக இவ்விடம்வந்தேன்; சேஷமத்தைவிரும்பி மனவுண்மையினால் எதிர்த்துக் கேட்டேன்; வாதிக்கவேண்டுமென்கிறஎண்ணத்தினால் கேட்கவில்லை. இந்த அரியஸம்சயத்தை எல்லாமறிந்தநீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். ஸன்மார்க்கத்திலிருக்கின்றநீங்கல இந்தவிஷயத்தில் பிரத்யக்ஷத்தைப் பார்க்கின்றீர்கள். நீங்கள் அனுஷ்டிக்கிறதில் மிகவும்பிரத்யக்ஷமாயுள்ளது எது? தர்க்கசாஸ்திரங்களுக்குவேறான ஆகமத்தின்அந்தத்தை ஆகமத்திலுள்ளபடி அறிகிறேன் வேதவாதங்களும்¹ஆகமம்; தர்க்கசாஸ்திரங்களும் ஆகமம் ஆஸ்ரமத்திற்குத்தக்கபடி உபாலிக்கவேண்டும். அதில ஆகமம் வலித்திபெறுகிறது. ஆகமத்தின் நிச்சயத்தினால் காரியவலித்தியானது பிரத்யக்ஷம்போலக் காணப்படுகிறது ஓ! வேதியரே! ஓடத்திலகட்டப்பட்டதும் வெள்ளத்தால் அந்தக்கட்டுடன் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டதுமான மற்றோர் ஓடம்போல (குடித்தியாகிறவெள்ளத்தால் ஆகமநிச்சயமாகிறமூலத்துடன்) இழுக்கப்படுகிறகாரியவலித்தியானது (அந்தக்) கெட்டபுத்தியுள்ளவர்களை எப்படி கரையேற்றப்போகிறது? எல்லாமறிந்தநீர் இதைச் சொல்லவேண்டும். உம்ம் அடைந்தவனாக இருக்கிறேன். எனக்கு உபதேசம்செய்யும் ஒருவனும் தியாகியாகவுமில்லை ஸந்தோஷமுடையவனாகவுமில்லை; சோகமில்லாதவனாகவுமில்லை; வியாதியில்லாதவனாகவுமில்லை; அறியவிருப்பமில்லாதவனாகவுமில்லை; சோககையற்றவனாகவுமில்லை; ஒழிவுள்ளவனாகவுமில்லை. நாங்கள் எப்படியோ

அப்படியே நீங்களும் ஸந்தோஷிக்கவும்செய்கின்றீர்கள்; துக்கிக்கவும்செய்கின்றீர்கள். உங்களுடைய இந்திரியவிஷயங்களும் எல்லா ஜந்துக்களிடமும் ஸமமாயிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்டநான்குவர்ணங்களுடைய மார்க்கங்களிலும் நான்குஆஸ்ரமங்களுடையமार्கங்களிலும் சிறந்தலுன்றைஅடைகிறவர்களுக்கு முடிவில் எது குறைவற்றதாகும்? எல்லாமறிந்தநீர் இதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். உங்களை அடுத்தவனாயிருக்கிறேன். ஓ! எனக்கு உபதேசம்செய்ய வேண்டும்' என்றா. கபிலர், 'இந்தவர்ஔஸ்ரமசாரங்களில் எதை எதை ஆசரிக்கின்றானோ அந்தஎல்லாப்பிரவிருத்திகளிலும் சாஸ்திரம் பயனுள்ளதாகிறது எந்தஆஸ்ரமத்தில் எவனுக்கு அனுஷ்டானம் ஏற்படுகிறதோ அவனுக்கு அதுவே தோஷமில்லாததாயிருக்கிறது. எவன் ஞானவழியைப் பற்றுகிறானோ அவனுக்கு ஞானமானது எல்லாவற்றையும் அடைவிக்கிறது. ஞானத்தைவிட்டுவிடிகயிருக்கின்றவிருத்தியானது பிரஜைகளை நாசஞ்செய்கிறது நீங்கள் எப்பொழுதும் ஞானமுள்ளவர்களாயிருக்கிறீர்கள்; எல்லாவற்றிலும் தோஷமில்லாதவர்களாயு மிருக்கிறீர்கள் (அனேகாகளில்) ஒருவனல்லவோ ஏகாத்மாவாயிருக்கும்தன்மையை ஒருபோது அடைகிறான்? சில ஜனங்கள் வாதத்தின்சாஸ்திரபலத்தினால் சாஸ்திரத்தை உள்ளபடி அறியாமல்விருப்புவெறுப்புக்களால்கவரப்பட்டுஅகங்காரத்திற்கு வசமானார்கள்; சாஸ்திரங்களின்உண்மையை அறியாமல் சாஸ்திரத்திருடர்களும் பிரம்மத்திருடர்களும் நன்முயற்சியில்லாதவர்களும் பக்குவமில்லாதமனமுடையவர்களும் அமங்களமுள்ளவர்களுமாகிக் குணமில்லையென்றே நினைக்கின்றார்கள்; குணங்களை மற்றவர்களுக்கு உண்டுபண்ணுவதில்லை. அஜ்ஞானத்தையே சரீரமாகவுடைய அவர்களுக்கு அஜ்ஞானமே கதி. எந்த ஜந்துவானது எவ்விதஸ்வபாவமுள்ளதாயிருக்கிறதோ அது அந்தஸ்வபாவத்தினுடையவசத்தை அடையும். அதனுக்குப் பகை, விருப்பு, சினம், டம்பம், பொய், மதம்என்னும்குணங்கள் அந்தஸ்வபாவத்தினால்உண்டாகி எப்பொழுதும் அனுஸரிக்கின்றன ஸமாதியில்பற்றுதலுள்ளவர்களும் உத்தமகதியைவிரும்பினவர்களுமானயதிகள் அந்தபரம்மத்தை அறிந்து தியானஞ்செய்து சுபாசுபங்களை விலக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள்' என்றுசொன்னார். ஸ்யூமரஸ்மி, 'ஓ! பிராம்மணரே! உம்மால் சாஸ்திரப்படி இவைகளெல்லாம்சொல்லப்பட்டன சாஸ்திரத்தின் அர்த்தத்தை அறியாமல் பிரவ்ருத்திகள் நடப்பதில்லை. நியாயமான ஆசாரமெல்லாம் சாஸ்திர

மென்று வேதம் கூறுகிறது. எது அந்யாயமோ அது அசாஸ்திரமென்றும் வேதம் கூறுகிறது. சாஸ்திரமின்றி ஒரு செய்கையும் இல்லையென்பது நிச்சயம் வேதவாதங்களுக்குவிடக்கானது அசாஸ்திரமென்று ஸ்ருதிகொல்லுகிறது. மிகவும் அகங்காரிகளான அனேகர்கள் சாஸ்திரத்திலிருந்து விலகினதையே பார்க்கின்றார்கள் சிலர் இகத்திலும் பரத்திலும் ஏற்பட்டசாஸ்திரத்திலுள்ள தோஷங்களைப் பார்க்கிறதில்லை. இந்திரியவிஷயங்களும் உங்களுக்கும் ஸகலஜந்துக்களுக்கும் ஸுமமாயிருக்கின்றன. இவ்விதம் நான்குவர்ணங்கள் நான்கு ஆஸ்ரமங்கள் ஆகிய இவைகளுடைய பிரவருத்திகளில் ஒன்றை அடைகின்றவர்களுக்கு முடிவில் எல்லாவிதத்திலும் பயனுள்ள தென்பதைச் சொல்லுகிறவரும் ஸமாதந்தருமான உம்மால் விஜ்ஞானமில்லாதவர்களும் கெட்ட அறிவையுடையவர்களும் குறைவான அறிவுடையவர்களும் தமோகுணத்தால் வியாபிக்கப்பட்டவாகளுமாயிருக்கின்ற நாங்கள் சித்தத்தால் வசீகரணஞ்செய்யப்பட்டோம் தனித்திருப்பவனும் யோகத்தோடுகூடினவனும் எல்லாவிஷயத்திலும் ஸமாதானம் சிறிதும் ¹பேசாதவனும் சக்தியுள்ளவனும் மனத்தை ஜயித்தவனுமாயிருக்கிறவன் சரீரமாத்மிரத்தை அவலம்பித்துக்கொண்டு எல்லாத்தித்திலும் சஞ்சரிக்கவேண்டி வேதத்தின் அர்த்தவாதத்தை நம்பி மோக்ஷமானது இருக்கிறதென்று சொல்லத்தகும். நியாயம் சாஸ்திரமவைகளை விட்டவனும் ஸகலஜனங்களையும் தூஷிக்கின்றவனுமாயிருக்கிறவனால் குடும்பத்தை ஆஸ்ரயித்த இந்தக்கர்மம் செய்ய முடியாதது தானம், அத்தியயனம், யஜ்ஞம், பிரஜைகளுடைய உற்பத்தி, ²நேராயிருத்தல் இவைமுதலானவைகளைச் செய்துங்கூட ஒருவனுக்கும் மோக்ஷமானது இல்லையென்றிருக்குமானால் (அவைகளைச் செய்கின்ற) கர்த்தாவையும் கர்மாவையும் நிந்திக்கவேண்டும். இந்தஸ்ரமமும் பயனில்லாததாகும். வேறுவிதமாக நாஸ்திக்கியம் ஏற்படும். வேதங்களும் விலக்கப்பட்டனவாகும். ஒ! ஸர்வஜ்ஞரே! இந்தக் கர்மாவின் நித்தியமான பயனையளிக்கும் தன்மையை விரைவில் கேட்கவிரும்புகிறேன். பிராம்மணரே! எனக்கு உண்மையைச் சொல்லும், உம்மை நான் அடைந்தவனாயிருக்கிறேன் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். ஒ! பிராம்மணரே! உம்மை அபித்த எனக்கு உண்மையை உபதேசிக்கவேண்டும். நீர் மோக்ஷத்தை அறிந்தவண்ணம் எனக்கும் கற்பிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார்.

¹ 'வதமாரோ' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

இருஊற்றேழுபத்தாறாவது அந்நாயகம்

மே மா ஸூ த ர் ம ம். (தோடர்ச்சி.)

(கபிலநகீதம் ஸ்ரீமஹாஸ்கீதம்நடந்த ஸம்பாஷணைத்தோடர்ச்சி.)

“கபிலர், ‘வேதங்கள் உலகங்களுக்குப் பிரமாணம் வேதங்கள் விலக்கப்படுகிறதில்லை சபதப்ரம்மம் பரப்ரம்மம்என்னும் இரண்டு பரம்மங்களும் அறியத்தக்கவைகள் சப்தபரம்மத்திலுள்ளவற்றை யுள்ளவன் பரப்ரம்மத்தை அடைகின்றான் ¹வேதத்தில்கிரத்தைஉபயோகப்படுத்துவதென்பதே இந்தச்சரீரத்தின் உபயோகம் சரீர சுத்தியுள்ளபிரம்மணனே பாத்திரமாகுந் கர்மாக்கள் நித்யமான பயனளிப்பதைஆலோசித்து வேதமாத்மிகத்தினால் அறியமுடியாத தும் புத்தியால் நிச்சயிக்கமுடியாததும் இந்திரியத்திற்குப்புலப் படாததும் எல்லாஜனங்களுடைய அனுபவத்தையும் ஸாக்ஷியாகக் கொண்டதுமான அப்பயனை உமக்குச் சொல்லுகிறேன் எவர்கள் பயனில்லிருப்பமில்லாமல் கர்மமென்றே யஜ்ஞங்களைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் கிடைத்ததை உடனேசெலவுசெய்கிறவர்களும் லோபமில்லாதவர்களும் விருப்புவிருப்பற்றவர்களுமாவார்கள். ஸத் பாத்திரங்களில தானம் செய்வதுதான் தனமுள்ளவர்களுக்கு மார்க்கம். ஒருபொதும் பாபகர்மத்தைஅடையாதவர்களும் கர்மயோகத் தையுடையவர்களும் மனத்தின் ஸங்கலபத்தில் வலித்தியடைந்தவர்களும் சுத்தமான அறிவின் உறுதியையுடையவர்களும் லோபம் அஸூயை அகங்காரம் மாதஸரியம் இவைகளற்றவர்களும் ஜ்ஞான ஸாதனத்தில்நிஷ்டைபெற்றவர்களும் (உற்பத்தி, கர்மா, வித்தை என்னும்) மூன்றாம் சுத்தமாகவுள்ளவர்களும் எல்லாப்பிராணிகளின் சேஷமத்திலும்பற்றாததுள்ளவர்களும் தம் தர்மங்களிலாதரவுடையவர்களும் விதிப்படிநடக்கின்றவர்களுமாயிருக்கின்ற (யாஜ்ஞவல்கியர் முதலிய) பிரம்மணர்களும் (ஜனகர்முதலிய) அரசர்களுமான அனேகர் கிருகஸ்தர்களாயிருந்தாகள் ஸமமாயிருப்பவர்களும் ஒழுங்கான தன்மையுடையவர்களும் (எப்பொழுதும்) சந்தோஷத்தையடைந்தவர்களும் ஞானத்தில் உறுதியுள்ளவர்களும் பிரத்யக்ஷமாக (சித்த சித்திருபமான) தர்மபலத்தைபலுபவிக்கிறவர்களும் சுத்தர்களும்

1 ‘வேதத்தில்கிரத்தையுடைய ஸம்ஸ்காரத்துடன் சரீரத்தைஉண்பெண்ணுவதுதான் சரீரத்தின்சுத்தியாகும்’ என்பது பழையபழக்கம்.

பரப்ரம்மத்தில் மரத்தையுடையவர்களும் முன் ஜன்மத்திலேயே சத்த வாஸனையுள்ள மனத்தையுடையவர்களும் உள்ளபடி விரதத்தை அனுஷ்டித்தவர்களுமாயிருக்கின்ற அவர்கள் கஷ்டதசையிலும் அஸௌகரியமான விடத்திலும் இருந்தாலும் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்றார்கள். அவ்விதம் சேர்ந்து தர்மத்தை அனுஷ்டித்த அவர்களுக்கு முன்கூலத்தில் அது ஸுகமாகத்தானே இருந்தது? அவர்களுக்கு ஒருவிதமாகவும் பிராயச்சித்தமானது செய்யவேண்டியதாயிருக்கவில்லை. ஸத்யமான தர்மத்தை அடைந்து (ஒருவராலும்) கொஞ்சமும் நெருங்கமுடியாதவர்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அவர்கள் தம்புத்திசென்றவழி செல்லுகிறதில்லை; முடிவாகத் தர்மத்தில் கபடத்தைச் செய்கிறதில்லை. தர்மத்தில் எது முதற்கற்பமோ அதையே அனுஷ்டிப்பவர்பெரியவர். இந்த நிலையிலிருப்பவர்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் இல்லை துர்பலமான மனமுள்ளவர்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் ஏற்படும். இவ்வித ஆசாரத்தையுடையவர்களும் யாகத்தை நடத்துகிறவர்களும் முன்னோர்களுமான இவர்கள் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்கள் வேதத்தில் சிறந்தவர்களும் சுத்தர்களும் சீலமுடையவர்களும் கீர்த்திபெற்றவர்களுமான வித்வான்கள பயனைவிரும்பாமல் ஒவ்வொருநாளும் யாகங்களைச் செய்கிறார்கள் அவர்களுடைய யாகங்களும் வேதங்களும் மற்றக்காமங்களும் பொருள்வரவுக்குத்தக்கபடி ஏற்படுகின்றன வரவு ஸங்கல்பத்தையனுஸரித்தும் ஸங்கல்பமும் விரதத்தையனுஸரித்தும் ஏற்படுகின்றன காமக்ரோதமற்று மற்றவர்களால் அனுஷ்டிக்க அரிய ஆசாரத்தையும் கர்மத்தையுமுடையவர்களும் தங்கள் கர்மங்களால் ப்ரலித்திபெற்றவர்களும் ஸ்வபாவமாகவே மேலான சித்தமுடையவர்களும் ஒழுங்கானவர்களும் எப்பொழுதும் அடக்கமுள்ளவர்களும் தங்கள் கர்மங்களிலிருக்கின்றவர்களுமானவர்களுக்கு எல்லாம் அழிவற்ற பயனுடையவையென்று நமக்குப் பலநாளாகக் கேள்வி. உதார சித்தமுடையவர்களும் மற்றவர்களால் அனுஷ்டிக்கமுடியாத ஆசார கர்மங்களையுடையவர்களும் தங்கள் கர்மங்களால் ப்ரலித்திபெற்றவர்களுமாயிருக்கிறவர்களுடைய தவமானது கோரமாயிருக்குந்தன்மையை அடைந்தது. ஆசாரியகரமானதும் ஆதியிலேயே உண்டானதும் நிலைபெற்றதும் உறுதியுள்ளதுமான அந்தஸ்தாசாரத்தை அனுஷ்டிக்க முடியாதவர்களாலே தர்மங்களில் சிறிது அறிவிக்கப்பட்டது. ஓ! பிரபுவே! முன்காலத்தில் ஸகலஜாதிகளிலும் ஆபத் தர்மமேயில்லாத ஆசாரமும் ஜாக்கிரதையும் காமக்ரோதங்களால்

அவமானமில்லாமையுமிருந்த காரணத்தால் 'அவர்களில் ஒருவித வித்தியாஸமும் இல்லாமலிருந்தது. பிறகு, மனிதர்கள் ஒரே தர்மத்தை நாலுபாதமாக அடைந்தார்கள். ஸத்துக்கள் அந்தத் தர்மத்தை விதிப்படிசெய்து உத்தமகதியை அடைகிறார்கள் சிலர் கிருகங்நளிலிருந்துவெளிக்கிளம்பி வனத்தைஅடைந்து உத்தமகதியை அடைந்திருக்கிறார்கள் சிலபிரம்மசாரிகள் கிருகஸ்தாபர்மத்தை ஆஸ்ரயித்து உத்தமகதியை அடைகின்றார்கள். பிரம்மணர்கள் நாலாகப் பகுக்கப்பட்ட ஆஸ்ரமத்தை ஒன்றாகவே அறிகிறார்கள். இவ்விதமான ரீதியையுடைய இந்தமுன்னோர்களான பிரம்மசாரிகள், எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலுமுள்ள எல்லோர்களும் உத்தமகதியை அடைகிறார்களென்ற சொல்லுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்தப் பிரம்மணர்கள் ஸந்தோஷத்தினால் எல்லையற்ற பிரம்மபாவத்தையடைந்து ஜோதிவடிவமாகி ராசி சக்கரங்களில் அஸ்வினீ முதலான நக்சத்திரங்கள் போல அனேகமான நக்சத்திரக் கூட்டங்களாகி ஆகாயத்தில் காணப்படுகிறார்களென்பது வேதவசனம் அப்படிப்பட்டவர்கள் பூர்வகாமத்தினால் மறுபடியும் யோனிகளில் ஜனித்து ஸம்ஸாரத்தை அடைந்தால் ஒருபோதும் பாபகர்மத்தினால் வியாபிக்கப்படுகிறதில்லை. வேதாந்த விசாரத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் உறுதியான நிச்சயத்தையுடையவனுமான பிரம்மசாரியானவன் இப்படியே ஆகிறான். இவ்விதம் ஸதாசாரமுடையவன் பிரம்மணனாவான் மற்றவன் பிரம்மணப் போலியாவான். நல்லவனோ, கெட்டவனோ என்பதை மனிதனுடைய செய்கையே சொல்லுகிறது. இவ்விதம் பக்குவசித்தமுள்ளவர்களுக்கு வேதாந்தஸ்ரவணத்தினாலும் அதனுண்டான அனந்தமான பிரம்மபாவத்தினாலும் எல்லாவிதத்திலும் அழிவற்ற தன்மை உண்டாயிற்றென்று நமக்கு அழிவற்றவேதம் கூறுகிறது. ஆசைநீக்கினவர்களும் சுத்தர்களும் மோக்சத்தில் விருப்பமுள்ள மனமுடையவர்களுமான அவர்களுக்கு நான்காவதும் உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டதும் எல்லாவற்றத்தார்களுக்கும் பொதுவானதுமான (சீமம் தம முதலான) தர்மமான துஸ்மிருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வலித்தி பெற்றவர்களும் மனத்தைவசஞ்செய்தவர்களுமான பிரம்மணர்களால் நித்தியமான பிரம்மஜ்ஞானமானது ஸாதிக்கப்படுகிறது. யதியின் தர்மமானது ஸந்தோஷத்தைக் காரணமாகவுடையதும் தியாகரூபமும் ஞானத்திற்குக் காரணமும் மோக்சத்தில் புத்தியை உண்டுபண்ணுகிறதும், அழிவில்லாததும் அனாதியுமாகச் சொல்லப்

படுகிறது. அந்த யுகிதர்மமானது தன்வைராக்ய பலத்திற்குத்தக்க படி இதர ஆஸ்ரமதர்மத்துடன் சேர்த்தாவது தனியாகவாவது அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. புத்திவன்மையுடையவர்கள் கேஷமத்தை அடைகிறார்கள். புத்திபலமில்லாதவன் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் துன்பப்படுகிறான். பிரம்மபதத்தை விரும்புகின்ற சுத்தனான பிராம்மணன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்' என்று சொன்னார். ஸ்யூமரஸ்மி, 'எவர்கள் தர்மமாக ¹ஸம்பாதிக்கப்பட்டபொருள்களினால் போகத்தை அடைகின்றவர்களும் தானஞ்செய்கின்றவர்களும் யாகஞ்செய்கின்றவர்களும் அத்தயனஞ்செய்கின்றவர்களுமாயிருக்கிறார்களோ, எவர்கள் ஸன்யாஸத்தை அடைந்தார்களோ, இவர்களுள் எவர் மரணத்தின் பிறகு ஸ்வர்க்கத்தை நன்குஜயித்தவர்கள்? ஒ! பிராம்மணரே! கேட்கின்ற எனக்கு இதை உள்ளபடி சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, கபிலர், 'ஸகலமான ²பரிக்கரத்தையுமுடைய தர்மாஸ்ரமங்களிற்குணத்தினால் சுகரங்களாயும் மறுமைப்பயனைத் தருபவைகளாயுமிருக்கின்றன. ஆனாலும் அவர்கள் ஸன்யாஸத்தினுண்டானஸுகத்தை அடைந்தவர்களாக இல்லை இதை நீரும் அறிகிறீர்' என்று சொன்னார். ஸ்யூமரஸ்மி, 'நீங்கள் ஞானநிஷ்டர்களும் கிருகஸ்தர்களும் தர்மரிச்சய முடையவர்களுமாயிருக்கின்றீர்கள். எல்லா ஆஸ்ரமங்களுக்கும் முடிவில் ஒரேபயன் சொல்லப்படுகிறது. (ஆகையால் ஆஸ்ரமம்) ஒன்றாயிருப்பதிலும் பலவாகப்பிரிப்பதிலும் வேறுவிசேஷம் ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை. ஆகையால், எல்லாமறிந்தநீர் நியாயமாக உள்ளபடி எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றார் கபிலர், 'கர்மங்கள் (ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம) சரீரசுத்தியைச் செய்கின்றன. ஞானமோ மோக்ஷஸாதனம் சித்தத்தின் ³மலமானது பக்குவமான காலத்தில் விஜ்ஞான முண்டாகிறது. உண்மையான ஞானமிருக்கும்பொழுது பூததயை, ⁴ பொறுமை, ⁵சாந்தி, கொல்லாமை, ஸத்யம், நேர்மை, துரோகமில்லாமை, அபிமானமில்லாமை, லஜை, சீதோஷ்ணமுதலியவற்றைப்) பொறுத்தல், ஒழிவு இவ்விதமான ப்ரம்மமார்க்கங்கள் ஏற்படுகின்றன. இவைகளால் ப்ரப்ரம்மத்தை அடைகின்றான். ஆகையினால், வித்வானாவன் கர்மபலத்தின்ரிச்சயத்தை மனத்தினால் உற்றுப்

1 'ஸ்தாபி' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது. 2 சேர்க்கை.

3 'க்ஷாயே' என்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

4 ஒருவர் கோபம்வரும்படி செய்தாலும் கோபம்வராமலிருத்தல்.

5 மனவடக்கம்.

பார்க்கவேண்டும். எல்லாவற்றிலும் அடக்கமுடையவர்களும் விசத் தர்களும் பிரம்பஜ்ஞானத்தில் உறுதிபெற்றவர்களுமாயிருக்கிறவேதியர்கள் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து எந்தக்கதியை அடைகின்றார்களோ அதை உயர்ந்தகதியாகச் சொல்லுகின்றார்கள். இவ்விதம் வேதங்களையும் வேதத்தினால் அறியக்கூடிய கர்மப்ரம்மஸ்வரூபத்தையும் அனைவரின் அனுஷ்டானத்தின்ஸ்திதியையும் அறிந்தவன் வேதவிக் தாகிறான். இதற்கு வேறாயுள்ளவன் காற்றிறைந்த தோல்துருத்தி யாகிறான் என்று சொல்லுகின்றார்கள். வேதத்தை அறிந்தவர்கள் எல்லாவற்றையும் அறிகின்றார்கள். வேதத்தில் எல்லாம் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. வேதத்திலல்லவோ இப்பொழுது எதுஎது இருக்கின்றனவோ, எதுஎது ¹இல்லையோ அந்தஎல்லாவற்றிற்கும் இருப்பு இருக்கிறதென்பதும் இல்லைன்பதுமே எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் இயற்கை? பிரம்மத்தையறிந்தவனுக்கு இது ²முடிவும் ³நடுவும் ஸத் தும் அஸத்துமாயிருக்கின்றது. (வேதமானது) ஸன்யாஸமென்று தானே முடிந்திருக்கின்றது? சமமென்றுதானே நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது? ஸந்தோஷமென்று எங்கும் வியாபித்திருக்கின்றது. மோக்ஷத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது? ஒருகாலமும்பாதிக்கப் படாததும் வ்யக்தாவ்யக்தமும் அறியப்பட்டதும் அறியவேண்டியதும் எல்லாவற்றிற்குமாத்மாவும் ஸ்தாவரஜங்கமரூபமும் முழுதும் ஸுகமும் சிவமும் ஸ்ரேஷ்டமும் (ராகிகளுக்குப்) பிரகாசியாததும் ஜகத்தின் உற்பத்திலயகாரணமுமானப்ரம்மமானது தேஜஸ், சூக்ஷ்ம, சாந்தி, கெடுதலற்றசுபம், அப்படிப்பட்டவியோம, ஸநாதநம், ⁴துருவ மென்கிற இந்தச் சொற்களாலே ஞானக்கண்ணுடைய பிராம்மணர்களால் அறியப்படுகின்றது. ஆகையால், பிரம்மரூபமான அந்தப்பிராம் மணனுக்கு நமஸ்காரம்' என்று சொன்னார்" என்றார்

1 முன்சென்றதும் இனிவருவதும்.

2 மோக்ஷரூபமாயும், மெத்தியில்தோன்றுகின்ற ஜகத்தாயும்.

4 நிலையுள்ளது.

இருநூற்றொழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.
மோகூதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(அறம்பொருளின்பங்களுள் அறமே சிறந்ததென்பதைப்பற்றிய
குண்டதாரைக்கதை.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ! பாரதரே! வேதங்கள தர்மத்தையும்¹ அர்த்தத்
தையும் காமத்தையும் சொல்லுகின்றன இவைகளுள் எதை அடை
வது ஸ்ரீலாக்ஷம்? ஓ! பிதாமஹரே! அதை எனக்குச் சொல்லவேண்
டும்” என்றுகேட்க, பிஷ்மர்சொல்லலானார். “இந்தவிஷயத்தில் முன்பு
குண்டதாரன் பரிதியுடன் பக்தனுக்கு உபகாரம்செய்ததாகிய பழமை
யான கதையை உனக்குச்சொல்லப்போகிறேன். தரித்திரரான ஒரு
பிராம்மணர் ஆசையினால்¹ தனத்தையே நோக்கினார் அகலால் அவர்
யாகத்திற்காகத் தனத்தைவிரும்பி உக்கிரமானதவத்தைச் செய்தார்.
பிறகு, அவர் உறுதிசெய்துகொண்டு தேவதைகளைப் பூஜித்தார்; பக்தி
யுடன் தேவதைகளைப் பூஜித்தும் தனத்தை அடையவேயில்லை. பிறகு,
அவர் மனிதர்களால் ஸ்ரமப்படுத்தப்பட்டு தனது உனக்குச்சீக்கிரத்தில்
அருள்செய்யக்கூடியதுமான தெய்வம்எது? என்று சிந்தையையடைந்
தார். அவர், பிறகு, தெளிவானமனத்தினால் தேவனுக்குப்பின்செல்லு
கிறதும் தமதருகிலிருக்கிறதுமான குண்டதாரனென்கிற மேகத்தைப்
பார்த்தார். மஹாபாஹுவான அந்தமேகத்தையையே பார்த்த
வுடனே, ‘இவன் எனக்கு மேவமையைச்செய்வான் இந்தமேனி அப
படிப்பட்டதாயிருக்கிறது தேவனுக்குநெருங்கியவனுயிருக்கிறான்;
வேறு மனிதர்களால் வரிக்கப்படவுமில்லை இந்தத்தேவன் விரைவி
லேயே எனக்கு அதிகமான தனத்தைக் கொடுப்பான்’ என்று அவருக்
குப் பக்தி உண்டாயிற்று. பிறகு, அவர் அந்தத்தேவனைத் தூபங்களா
லும் கந்தங்களாலும் ஏற்றத்தாழ்வுள்ள மாலைகளாலும் நானூதிமான
பூஜைகளாலும் பூஜித்தார். அப்பொழுது அந்தப்பூஜையினால் அற்ப
காலத்தினாலேயே அந்தமேகமானது சந்தோஷத்தையடைந்து, ‘பிரம்
மஹத்திசெய்தவனுக்கும் ஸுராபானம்செய்தவனுக்கும் இருடனுக்
கும் விரதபங்கமுடையவனுக்கும் அறிஞர்களால் பரிகாரம் விதிக்கப
பட்டிருக்கிறது; செய்துநன்றிமறந்தவன்னிஷயத்தில் பரிகாரம் விதிக்க
ப்படவில்லை. அதர்மம் ஆசையின்புத்திரனாகவும் குரோதம் அஸூ

¹ தர்மத்தை’ என்பது வேறுபாடும்.

யையின் புத்திரனாகவும் லோபம் வஞ்சனையின்புத்திரனாகவும் எண்ணப்படுகின்றன. நன்றிமறந்தவன் பிரஜைக்கு யோக்கியனில்லை' என்று அவருடைய உபகாரத்தில் உறுதியான இந்தவார்த்தையைச் சொல்லிற்றாம். பிறகு, அந்தப்பிராம்மணர் தர்ப்பங்களில் சயனஞ் செய்துகொண்டு அப்பொழுது குண்டதாரனுடைய தேஜஸினால் ஸ்வப்னத்தில் எல்லாப்பிராணிகளையும் பார்த்தார். சமத்தினாலும் தவத்தினாலும் பக்தியினாலும் போகத்தை விட்டவரும் சுத்தமனமுள்ளவருமான அந்தப் பிராம்மணர் ராத்திரியில், பக்தியின் உறுதியைக் கண்டார் யுதிஷ்டிர¹ அவர் அந்தக்கூட்டத்திலிருக்கிறவனும் தேவதைகளுக்குள்ளே மிக்கஒளியுள்ளவனும் மஹாத்தீராவும் பயன்களை அளிக்கிறவனுமான¹ மாணிபத்ரனைப் பார்த்தார். அங்குள்ளதேவர்கள் சபகர்மங்களால் முயற்சிசெய்து ராஜ்யங்களையும் தனங்களையும் கொடுக்கின்றார்கள்; அசபகர்மங்களைச் செய்தால் அபகரிக்கின்றார்கள். பரதசிஷேஷ்ட¹ அப்பொழுது யக்ஷர்களும் தேவர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் மிக்கதேஜஸுள்ள குண்டதாரன் ஓடிவந்து தேவர்களினமுன் பூமியில் விழுந்தான். பிறகு, பூமியில்விழுந்த குண்டதாரனை நோக்கி, நல்லமனமுள்ள மாணிபத்ரன் தேவர்களின வசனத்தினால், 'குண்டதார! நீ எதைவிரும்புகிறாய்?' என்று கேட்டான். குண்டதாரன், 'இந்தப்பிராம்மணர் என்னுடைய பக்தர். தேவர்கள் என்விஷயத்தில் அருள் வைப்பார்களானால் இவருக்குச் சிறிது ஸுகத்தைத் தரத்தக்க அனுக்கரகத்தைச் செய்ய விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னான். உடனே, மாணிபத்ரன் தேவர்களுடைய வசனத்தினாலேயே மறுபடியும் மிக்ககார்திபொருந்திய இந்தக்குண்டதாரனை நோக்கி, 'எழுந்திரு; எழுந்திரு உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். காரியவலித்திபெற்று ஸுகமுள்ளவனாவாய். இந்தப் பிராம்மணர் தனத்தைவிரும்பினால் இவருக்குத் தனம்கொடுக்கலாம். உனக்கு நண்பராயிருக்கிற இந்தப் பிராம்மணர் எவ்வளவு தனத்தை விரும்புகிறாரோ அவ்வளவு தனத்தையும் நான் தேவர்களுடைய கட்டளையினால் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான். குண்டதாரன் மனிதர்களின் செல்வமானது சலிப்பதும் நிலையில்லாததுமென்று நினைத்து பசஸுள்ள பிராம்மணருடைய தவத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினான். (அவ்விதம் நிச்சயித்து மாணிபத்ரனை நோக்கி) 'தனத்தை அளிக்கின்றவனே !

¹ இது, 'மாணிபத்ரன்' என்றும் காணப்படுகிறது.

பிராம்மணருக்காக நான் தனத்தை யாசிக்கவில்லை. என்பக்தருக்காக வேறான அனுக்கிரகத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று யாசிக்கிறேன். என்னுடைய பக்தருக்காக ரத்தினங்களால் நிறைந்த பூமியையோ பெரிய பொருட்குவியலையோ நான் யாசிக்கவில்லை. பின்னை என்ன வென்றால், இவர் தர்மஷ்டராகவேண்டும். இவருடையபுத்தி தர்மத்தில் மகிழவேண்டும். இவர் தர்மத்தையே அடுத்து ஜீவிக்கவேண்டும்; தர்மத்தை முதன்மையாகவுடையவராகவேண்டும். இந்த அனுக்கிரகம் எனக்கு ஸம்மதம்' என்றுசொன்னான். மாணிபத்ரன், 'இவர் சரீரஸ்ரம்மில்லாமல் எப்பொழுதும் தர்மத்தின் பயனை ராஜ்யத்தையும் நானாவித ஸுகங்களான பயனகளையுமே அனுபவிக்கட்டும்' என்று சொல்ல, பிறகு பெருப்புக்குள்ள குண்டதாரன் அனேகமுறை (முன் யாசிக்கப்பட்ட) தர்மவிஷயத்தில் அப்பாஸத்தையே கேட்டான். தேவர்கள் அதனால் ஸந்தோஷித்தார்கள். மாணிபத்ரன், 'ஸகலதேவதைகளும் உன்னிஷயத்திலும் இந்தப்பிராம்மணர் விஷயத்திலும் பரிதியடைந்தார்கள். இவா தர்மாத்மாவாகப்போகிறார். தர்மத்தில் புத்தியைச் செலுத்தவும் போகிறார்' என்றான். ஓ! யுதிஷ்டிர! அதனால் அந்தமேகம் மற்றவர்களால் அடையமுடியாத மனத்துக்கு விருப்பமான வரத்தை அடைந்து காரியசித்திபெற்றுஸந்தோஷத்தை அடைந்தது. பிறகு, அந்தப் பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர் தம்முடைய பக்கத்தில் ஸமீபத்தில் வைக்கப்பட்ட ஸுகூழ்மான மரவுரிகளைப் பார்த்தார். உடனே ஒழிவை அடைந்து, 'இந்தக்குண்டதாரன் நன்மையை அறியவில்லை. நான் செய்த ஸுகருதத்தை வேறுயார் அறியப்போகிறார்? இனிமேல் நான் தர்மத்தால் ஜீவிப்பதற்கு வனத்தையே அடைகிறேன்' என்றார். அப்பொழுது அந்தப்பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர் ஒழிவினாலும் தேவர்களுடைய அருளினாலும் வனத்தை அடைந்து பெரியதவத்தைச் செய்யத்தொடங்கினார். ஓ! மஹாராஜனே! அந்தப் பிராம்மணர் தேவதைகளும் அதிதிகளுமுருந்திய மீதியான கனிகிழங்குகளைப் பக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தார். தர்மத்தில் அவருக்கு உறுதியான புத்தியும் உண்டாயிற்று. பிறகு, பிராம்மணர் கனிகிழங்குகளையெல்லாம் தள்ளிவிட்டுச் சருகுகளைப் பக்ஷித்துக் கொண்டிருந்தார் மறுபடியும் அவர் சருகுகளையும் தள்ளிவிட்டு ஜலத்தைப் பானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். அதன்பிறகு, பலவருஷங்கள் வாயுவைப் பக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தார்; இவருடைய பிராணன் குறைவை அடையவில்லை. அது ஓர் ஆச்சரியமாயிற்று. தர்

மத்தில் நம்பிக்கையுடையவரும் உக்கிரமான தவத்திலிருக்கிறவருமான அவருக்கு நெடுங்காலத்துக்குப் பிறகு திவ்ய திருஷ்டியுண்டாயிற்று. அவருக்கு, 'இவ்வுலகத்தில் நான் யாருக்காவது ஸந்தோஷத்தோடு தனத்தைக் கொடுத்தால் எனது வாக்கானது வீணாகு' என்னும் புத்தி உண்டாயிற்று. பிறகு, அவர் மலர்ந்தமுகத்துடன் மறுபடியும் தவத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தார் மறுபடியும் தவலித்திபெற்று அவர், 'நான் ஸந்தோஷத்துடன் யாராவது ஒருவனுக்கு ராஜ்யத்தை அளித்தால் அவன் சீக்கிரத்தில் அரசனாவான். என்னுடையவர்க்கு வீணாகு' என்று தாம்மேலானதென்றுநினைக்கிறதைப் பற்றி ஆலோசித்தார் பாரத! அப்பொழுது குண்டதாரன் அந்தப்பிராம்மணருடைய தவத்திலேயாகத்தாலும் ஸநேகத்தாலும் ஏவப்பட்டு அவருக்குப் பிரத்தியக்ஷமானான் அந்தப் பிராம்மணர் அந்தக்குண்டதாரனருகிற்சென்று அவனை விதிப்படி பூஜித்தார்; ஓ! அரசனே! அதனால் ஆசசரியத்தை அடைந்தவருமானார். பிறகு, குண்டதாரன் அவரைநோக்கி, 'உமக்கு உததமமான ஞானக்கண் உண்டாயிருக்கிறது ஓ! பிராம்மணரே! அந்தநேத்திரத்தினால் அரசர்களுடைய கதியையும் உலகங்களையும் பாரும' என்று சொன்னான். பிறகு, அந்தப்பிராம்மணர் உடனே நரகத்தில் அமுந்தின அனேக அரசர்களைத் தூரத்தில் திவ்யதிருஷ்டியினால் பார்த்தார் குண்டதாரன், 'பக்தியுடன் என்னைப்பூஜித்து நீர் துக்கத்தை அடைவீரானால் என்னால் உமக்கு என்ன செய்யப்பட்டதாகும்? நான் என்ன அனுக்ரகம் செய்ததாகும்? மறுபடியும் நீர் நினைத்துப்பாரும; ஆராய்ந்துபாரும மனிதன் காமங்களை எப்படி இச்சிக்கலாம்? ஸவர்க்கத்துவாரமானது மனிதர்கள்விஷயத்தில் விசேஷமாக அடைக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்றுசொன்னான். பிறகு, அந்தப் பிராம்மணர் மனிதர்களைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற காமம், குரோதம், லோபம், பயம், மதம், நித்திரை, மயக்கம், சோம்பல் இவைகளைப்பார்த்தார். குண்டதாரன், 'உலகங்கள் இந்தக் காமமுதலியவைகளால் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. தேவர்களுக்கு மனிதனிடமிருந்து பயம். அந்தக் காமமுதலியவைகள் அப்படியே தேவர்களுடையவார்த்தையினால் எல்லாவிஷயங்களிலும் இடையூற்றைச்செய்கின்றன. தேவர்களால் அனுமதி கொடுக்கப்படாத ஒருவனும் தார்மிகனாகிறதில்லை. நான் தவத்தினால் ராஜ்யத்தையும் தனங்களையும் கொடுக்கச் சக்தியுள்ளவனாயிருக்கிறேன்' என்றுசொன்னான். அப்பொழுது தர்மாத்மா

வான பிராம்மணர் மேகத்தைத் தலையால் வணங்கி அதனை நோக்கி, 'எனக்குப் பெரிய அனுக்ரகமானது செய்யப்பட்டது. காம லோபங்களின் தொடர்ச்சியினால் ஸ்னேகத்தை அறியாமல் நான் உன்னிடத்தில் பொறுமைப்பட்டதை நீ பொறுக்கக்கடவாய்' என்றும் சொன்னார். அப்பொழுது குண்டதாரன், 'என்னுலக்ஷமிக்கவேபட்டது' என்று சொல்லி, அந்தப்பிராம்மணயுரேஷ்டரைக் கைகளால் ஆலிங்கனம்செய்துகொண்டு அவ்விடத்திலேயே மறைந்தான். உடனே, அந்தப்பிராம்மணர் குண்டதாரன் அனுக்கிரகத்தினாலும் தவத்திலுலும் வித்தியடைந்து ஸகலலோகங்களிலும் சஞ்சரித்தார். அவருக்குத் தர்மத்தாலும் யோகத்தாலுமுண்டான சக்தியினால் ஆகாயத்தில் 'கமனமும் நினைத்தபொருள்களை அடைதலும் மேலான கதியும் உண்டாயின தேவதைகளும் ஸாதுக்களான பிராம்மணர்களும் யக்ஷர்களும் மனிதர்களும் சாரணர்களும் இவ்வுலகில் தார்மிகர்களைப் பூஜிக்கின்றார்கள் ; செல்வவாங்களைப் பூஜிக்கிறதில்லை ; காமிகளையும் பூஜிப்பதில்லை யுதிஷ்டிர¹ உனது புத்தி தர்மத்தில் பற்றியிருத்தலால் உன்னிடத்தில் தேவர்கள் மிகவும் அருளுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். தனத்தில் ஸுகத்தின் ஓர் அம்சம் இருக்கிறது. தர்மத்திலோ பரமமான ஸுகம் இருக்கிறது" என்றுசொன்னார்.

இருநூற்றேழுபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷ தர்மம் (தொடர்ச்சி.)

(கோலேக்குக் காரணமாதலால் யாகம் இழிந்ததென்பதைப்பற்றி

நாரதர் சொல்லிய உஞ்சவ்ருத்திப் பிராம்மணர்கதை.)

யுதிஷ்டிரார், "ஓ¹ பிதாமஹரே ! ஒரேபயனையுடையனவும் பலவகைப்பட்டனவுமான யஜ்ஞம் தவமிவைகளுள் ஸுகத்திற்காகவும், தனத்திற்காகவுமில்லாமல் தர்மத்திற்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்டது எவ்விதமானது?" என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"இந்த விஷயத்தில் நாரதரால் சொல்லப்பட்ட உஞ்சவ்ருத்திப் பிராம்மணருடைய யஜ்ஞநிமித்தமான பூர்வசரித்திரத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். நாரதர், 'விதர்ப்பதேசத்தில் சிறந்ததான தர்மோத்தரமென்கிற ராஜ்யத்தில் உஞ்சவ்ருத்திசெய்யும் ஒரு பிராம்மணரிஷி இருந்தார். அவர் யுகத்தைச் செய்வதற்கு யத்தனித்தார். அவ்

விடத்தில் ¹ஆகாரம் செய்யக்கூடிய சாமைதானியமும் ஸூர்யபர்ணி ஸுவர்ச்சலே என்னும் சாகங்களும் யாகத்திரவ்யமாக இருந்தன. துவர்ப்புள்ளதும் ரஸமில்லாததுமான கீரையும் தவத்தினால் சுவையுள்ளதாயிற்று. பகைவர்களைக்காப்பவரே! வனத்தில் ஓரிடத்தை அடைந்து ஒருபிராணிக்கும் துன்பம்செய்யாமல் கிழங்குகளினாலும் கனிகளினாலும் செய்யப்பட்டாலும் யாகமானது ஸ்வர்க்கத்தையளிக்கும். விரதத்தினால் இளைத்தவரும் சசியுள்ளவரும் யஜ்ஞத்தில் பத்னியாக அழைத்துவடிப்பட்டவருமான அவருடைய பத்னியான புஷ்கரமாலினியென்பவள் அந்த ஸத்தியரிடத்தில் அனுஸரிப்பதில்லை அவள் சாபத்தினின்றும்நடுங்கி அவருடையஸ்வபாவத்தை அனுஸரித்தாள். அவளுக்கு மயில்களின் உதிர்ந்த இறகுகளால் வஸ்திரம் செய்யப்பட்டது அவளுக்கு விருப்பமில்லாமலிருந்தும் திக்ஷிதரானபர்த்தாவின் அனுஸரணத்தினால் அவ்விடத்தில் யாகஞ்செய்யப்பட்டது. தர்மமறிந்ததும் சருகுகளைப்புஜிப்பதுமான ஒரு மிருகமானது ²சுகர்பலமுறை கட்டளையிட்டதனால் அந்தவனத்தில் அவர்சமீபத்தில் வவித்துக் கொண்டிருந்தது (அப்பொழுது) அந்தமிருகமானது ஸத்தியரை நோக்கி, 'உம்மால் இந்தத்தீயசெய்கை செய்யப்பட்டது. (பசுவில்லாததால்) அதற்குரியமந்திரரூபமான அங்கக்குறையுள்ள இந்தயாகமானது விபரீதமாகிறது. ஐயா! ஆகையால், நீ என்னை அக்கினியில் ஆகுதிசெய்து தடையில்லாமல் ஸ்வர்க்கத்தை அடையக்கடவீர்' என்றவார்த்தைகளைச் சொல்லிற்று. பிறகு, ஸாவித்திரியானவள் யாகவிஷயத்தில் அவரைக்கண்டு நேரில்வந்து அவரைத் துண்டிளுள். அவர், 'நான் என்னுடன்வவிக்கும்மிருகத்தைக் கொல்லமாட்டேன்' என்று மறுமொழிசொல்லினர். யாகாக்கினியிலிருந்துகிளம்பின அந்தஸாவித்திரியானவள், 'யஜ்ஞத்தில் என்னகெட்டகாரியம் செய்யப்பட்டது?' என்றுசொல்லிவிட்டுப் பாதாளத்தைப்பார்க்கவிரும்பித் திரும்பிவிட்டாள். மறுபடியும், கலைமான் கைகுவித்துநின்றஸத்தியரையாசிக்க, அவர் அதை ஆலிங்கனம்செய்துகொண்டு, 'போகலாம்' என்றுசொல்லினர். பிறகு, அந்தமான் எட்டுஅடி நடந்து திரும்பி

¹ 'அந்தவனத்தில் சாமைதான்ய ஆகாரமும் மிகவும் பளபளப்பான ஸூர்யபர்ணிஎன்கிற இலையும் துவர்ப்பும் ரஸமில்லாததுமானகீரையும் தவத்தினால் அவருக்குச் சுவையுள்ளனவாயிருந்தன' என்றும் கொள்ளலாம்,

² வேறுபாடும்,

வந்து, 'ஓ! ஸத்தியரே! என்னைத் தடையின்றிக் கொல்லும். உம்மால் கொல்லப்பட்டு நான் நல்லகதியை அடைவேன்.' என்னால் கொடுக்கப் பட்டஞானக்கண்ணால் ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள அபஸரஸுகளைப்பாரும். மஹாத்மாக்களான கந்தர்வர்களுடைய விசித்திரமான விமானங்களை யும் பாரும' என்று சொல்லிற்று. பிறகு, அந்தமுனிவர் விருப்பத் துடன் கண்ணால் (அவர்களை) நீண்டகாலம்பார்த்துவிட்டு மீருகத் தையும்பார்த்து, 'ஹிம்ஸையினால் ஸ்வர்க்கவாஸம்' என்று தீர்மானித் தார் மிருகவடிவமாகிப் பலவருஷங்கள் வனத்தில்வலித்துக்கொண் டிருந்த அந்தத்தர்மமானது அந்தப் பாவத்திற்குப் பரிஹாரத்தைச் செய்துகொண்டது இது யாகததிற்கு ஏற்பட்ட நலவிதியில்லை. அப்பொழுது மிருகஹிம்ஸைசெய்யநினைத்த அவருடைய அவ்வித அபிப்பிராயத்தால் பெரியதவம் நசித்துவிட்டது. ஆகையால், ஹிம் ஸையானது யாகத்திற்கு உரியதன்று பிறகு, அந்தஸத்தியருக்குத் தர்மபகவான் தானே யாகம்செய்வித்தான். பிறகு அவர் தவத்தினால் மனைவியின்பெரியஸமாதானத்தையும் அடைந்தார்' என்றார். கொல் லாமையானது மேலானதாமம் ஹிம்ஸாருபமானதர்மம் ஸ்வர்க்க ஸாதனமானது உனக்கு உண்மையைச் சொல்லுகிறேன் பிரம்ம வாதிந்ருக்கு இது தாமமன்று" என்றார்

இருஹற்றேழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மோகக்ஷத்ரம். (தோடீச்சி.)

(தீர்மமே மேன்மைக்குக் காரணமென்பது.)

யுதிஷ்டிரா, "ஒருவன் எப்படி பாவத்தைச்செய்தவனாகிறான்? எப்படி தர்மத்தைச் செய்கிறான்? எதனால் ஒழிவை அடைகிறான்? எதனால் மோகக்ஷத்தை அடைகிறான்?" என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல் லத்தொடங்கினார்.

"உனக்கு ஸகலதாமங்களும் தெரியும் (ஆனாலும்) மரியாதைக்கா கக்கேட்கிறாய். மோகக்ஷத்தையும் ஒழிவையும் பாவத்தையும் தர்மத் தையும் மூலத்துடன்கேள் ஓ! பரதப்ரேஷ்ட! புருஷனுனவன் (சப்த ஸ்பர்ச ரூப ரஸ கந்தங்களென்கிற) ஐந்துவிஷயங்களுடைய அலு பவத்திற்காக இச்சையைமுன்னிட்டுப் பிரவ்ருத்திக்கிறான்ல்லவா ?

1மிருகமாயிருந்ததற்குக்காரணமானபாவம்.

1.அவைகளில் ஒன்றைப்பற்றிக் காமமோ த்வேஷமோ உண்டாகிறது. பிறகு, அவைகளுக்காக முயற்சிசெய்கிறான். பெரிதான தாமதமையும் ஆரம்பிக்கிறான் தன்னாலுமிறும்பப்படுகிறபுகழ்ந்தாதிகளை அடிக்கடி அனுபவிக்கவும் விரும்புகிறான். அதனால் ராகமானது பலமாகிறது. அதுபற்றி த்வேஷமுமுண்டாகிறது அதனால் லோபம் பலமாகிறது அதன்பிறகு, மோகமும் உண்டாகிறது லோபமோகங்களால் பற்றப்பட்டவனும் விருப்பு வெறுப்புக்களுள்ளவனுமானவனுக்குத் தர்மத்தில் புத்தியுண்டாகிறதில்லை கபடத்தினால் தர்மத்தையுஞ் செய்கிறான். கபடமாகத் தாமதத்தைப் பழக்கப்படுத்துகிறான். கபடத்தினால் பொருளை அடையவிரும்புகிறான் குருவம்சத்திலுதித்தவனை! கபடத்தினால் 2.தனங்கள்வித்திக்கும்பொழுது அதிலேயே புத்தியைச்செலுத்துகிறான். பாரத¹ பிறகு, நண்பர்களாலும் பண்டிதர்களாலும் தடுக்கப்பட்டாலும் பாவத்தைச்செய்ய முயற்சிசெய்கிறான் விதியால்வவப்பட்டதாவுகம்(ஆகாரவியவகாரங்களில் லஜஜையை விட்டவன் ஸுகியாவான் என்கிற) நியாயத்துடன் கூடினதாகவும் மறுமொழிசொல்லுகிறான் (அப்பொழுது) அவனுக்கு ராகமோகங்களாலுண்டான 3.முன்றுவிதபாவங்கள் வளருகின்றன பாபநாந்தை நினைக்கிறான்; சொல்லுகிறான்; செய்யவும்செய்கிறான் அதாமத்தில்ப்ரவருத்தித்த அவனுடைய 4.தோஷங்கள் ஸாதுக்கள் கவனிக்கிறார்கள் பாவச்செய்கையுள்ள அவனுக்கு அவனைப்போன்றநடக்கையுள்ளவர்களுள் நண்பர்களாகின்றனர். அவன் இம்மையிலேயே ஸுகத்தை அடைகிறதில்லை மறுமையில் எதனால்தான் அடைவான்? இவ்விதம் மனிதன் பாவச்செய்கையுள்ளவனாகிறான். இனி தர்மத்தினைவக்குறித்துச் சொல்லுகிறேன்; கேள், நல்லதர்மத்தையுடையவன் கேஷமத்தை அடைகிறான்; குற்றமற்றதர்மத்தினாலேயே இஷ்டமானகதியை அடைகிறான். அவன் முன்னதாகவே தன்புத்தியினால் இந்தத் 5.தோஷங்களைக் கவனித்துப் பார்க்கிறான். புத்திமானானவன் ஸுகத்திற்காக ஸாதுக்களை அடுத்துப் பணிவிடையுஞ்செய்கிறான் அவனுக்கு நல்ல ஆசாரத்தினாலும் அப்பியாஸத்தினாலும் (நல்ல கர்மம்) விருத்தியடைகிறது. அந்தப்பிராஜனன் தர்மத்தில் விருப்பமடைகிறான்; தர்மத்தையே அடுத்துவிக்கிறான் குருநந்தன¹ பிறகு, அவன் தர்மத்தால், தனங்களையடையும்பொழுது நன்

1 வேறுபாடும்.

2 வேறுபாடும்.

3 மனமொழிமெய்களால் உண்டாவன.

மையுண்டானதைப்பூர்த்து அதன்காரணத்தையே ¹விருத்திசெய்கிறான்; இவ்விதம் தர்மாத்மாவாகிறான்; நல்லமித்திரனையும் அடைகிறான் அவன், நன்னட்பு தனம் இவைகளுடையலாபத்தால் இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸந்தோஷிக்கிறான் பாரத! ஸ்பரிசுத்திலும் சபதத்திலும் ரஸத்திலும் ரூபத்திலும் கந்தத்திலும் பராணியானது ²பிரபுத்தன்மையை அடைகிறது பெரியோர்கள் இதைத் தர்மபலமாக நினைக்கிறார்கள் யுதிஷ்டிர! அவனோ தர்மபலத்தை அடைந்து திருபதி அடைகிறதில்லை. குந்தியின்புத்திர! தாமததிலிருக்கிறவர்களுடைய ஸகலபோகக்கிரியைகளிலும் திருப்தியடையாமல்³ ஞானக் கண்ணால் ஒழிவையே அடைகிறான். சபதத்திலும் ஸ்பரிசுத்திலும் ரூபத்திலும் மனத்தைசசெலுத்தாமல் ஞானக்கண்ணினால் காமத்தில்தோஷத்தைப்பாரப்பவன் காமத்தினின்றும் விடுபடுகிறான்; தாமதத்தைவிடுகிறதும்⁴ நசிக்கின்ற உலகத்தைப்பார்த்து எல்லாவற்றையும்விடுவதிலும் முயற்சிசெய்கிறான்; பிறகு, உபாயத்தினால்⁵ மோக்ஷத்தின் பொருட்டு முயற்சிசெய்கிறான்; உபாயமில்லாமல் முயற்சிசெய்யான்; பிறகு, நாளடைவில் ஒழிவை அடைகிறான்; பாபகாமததையும் தள்ளுகிறான்; தர்மாத்மாவாகிறான்; பரமானமோக்ஷத்தையும் அடைகிறான் அப்பா! பாரத! நீ என்னிடம்கேட்ட பாவம் தாமம் மோக்ஷம் ஒழிவு என்கிற இவைகளைப்பற்றி உனக்குச் சொன்னேன் யுதிஷ்டிர! ஆகையால், எல்லாநிலைமைகளிலும் தர்மத்தில் ப்ரவருததி செய்யக்கடவாய் குந்திபுத்திர! தாமத்திலிருப்பவர்களுக்கு, அழிவில்லாதஷித்தி உண்டாகின்றது” என்றுசொன்னான்.

இருநூற்றெண்பதாவது அத்பாயம்
மோக்ஷ தர்மம். (தோடீச்சி.)

(மோக்ஷத்திற்குரிய உபாயங்கள்.)

யுதிஷ்டிரர், “பாரதரே! பிதாமஹரான நீங்கள், ‘உபாயத்தால் மோக்ஷம்; உபாயமில்லாமலில்லை’ என்று சொன்னீர்கள். அந்தஉபாயத்தை முறைப்படி கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்றுகேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினான்

¹ ‘விஞ்சதே’ என்பது லூலம்.

² ‘இவற்றை அனுபவிக்கத்தக்கது’ என்றுகருத்து.

“பிராஜ்ஞர்களிற்சிறந்தவனே! குற்றமற்றவனே! எப்பொழுதும் உபாயத்தினாலேயே எல்லாவிஷயங்களையும் ஆராய்கிறாயென்னும் இந்தத்தெளிவானஞானம் உனக்கே தக்கது. குடத்தைச்செய்கையில் எந்தப்புத்தியானது உண்டானதோ அது குடமுண்டானபிறகு வேண்டப்படுவதில்லை. இப்படியே யஜ்ஞாதிதர்மத்தினால் சாந்திமுதலான தர்மங்கள் ஏற்பட்டபொழுது (மோக்ஷத்திற்கு) வேறுகாரணம் வேண்டுவதில்லை. கீழ்ஸமுத்திரத்திற்குஇருக்கிற மார்க்கம், மேற்குஸமுத்திரத்திற்குச் செல்லுகிறதில்லை. மோக்ஷத்திற்கு ஒரேமார்க்கமன்றோ? அதை என்னிடமிருந்து விரிவாக்க்கேள். தீரணவன் பொறுமையால் கோபத்தைத் தொலைக்கவேண்டும்; ஸங்கல்பத்தின் தியாகத்தினால் காமத்தை நாசஞ்செய்யவேண்டும்; ஸத்வகுணத்தைப்பற்றிக்கொண்டு நித்தரையை விலக்கவேண்டும்; ஜாக்ரதையினால் பயத்தில்காக்கவேண்டும்; ஆத்மத்யானத்தினால் பிராணனை ரக்ஷிக்கவேண்டும். தைர்யத்தினால் இச்சையை யும் துவேஷத்தையும் காமத்தையும் மிசசமின்றி நீக்கவேண்டும்; ஐயம் திரிபு அறிபாமைகளை அப்யாஸத்தினால் நீக்கவேண்டும். தத்வத்தை அறிந்தவன் ஞானப்யாஸத்தினால் நித்திரையையும் புத்தியின்தோற்றமையையும் நிவ்ருத்திசெய்யவேண்டும். உபத்திரவங்களையும் ரோகங்களையும் ஹிதமாயும் ஜரிக்கக்கூடியதாயும் மிதமாயுமிருக்கிற ஆகாரத்தினால் நிவ்ருத்திசெய்யவேண்டும். ஸந்தோஷத்தினால் லோபமோகங்களையும் தத்வதாரிணத்தினால் விஷயங்களையும் தயையினால் அதர்மத்தையும் ஜயிக்கவேண்டும். பரிபாலனத்தினால் தர்மத்தையும் வரவினால் ஆசையையும் ஆசையைவிலக்குவதனால் அர்த்தத்தையும் அரித்தியத்தன்மையினால் ஸ்னேகத்தையும் யோகத்தினால் பசியையும் கருணையினால் தன்னுடையமானத்தையும் ஸந்தோஷத்தினால் ¹ திருஷ்ணையையும் ² ஸஞ்சாரத்தினால் சோம்பலையும் பண்டிதன் ஜயிக்கவேண்டும். நிச்சயத்தினால் விபரீதஞானத்தை ஜயிக்கவேண்டும். மௌனத்தினால் அதிகவார்த்தையையும் செளரியத்தினால் பயத்தையும் ஜயிக்கவேண்டும். புத்தியினால் வாக்கையும் மனத்தையும் அடக்கவேண்டும். அந்தப்புத்தியை ³ ஞானக்கண்ணால் அடக்கவேண்டும். ஞானத்தை மஹாஞான ஆத்மா அடக்கவேண்டும். மகத்தான ஆத்மாவை ஆத்மா

1 ஆழ்ந்தபற்று.

2 ‘உத்தானே’ என்பது மூலம்; ‘முயற்சியினால்’ என்பது பழையவுரை.

3 விருத்திஜ்ஞானம்.

வினுடையஞானமானது அடக்கவேண்டும் அப்படிப்பட்ட இந்த ஆத்மா சாந்தனும் சுத்தகர்மமுடையவனுமானவனால் அறியத்தகுந்தது. பண்டிதர்கள் யோகத்திற்குஇடையூறுகளென்று அபிப்பிராயப்படும் காமம், குரோதம், லோபம், பயம், நித்திரை என்னும்கூற்றையும் விலக்கவேண்டும். அவற்றைவிலக்கிவிட்டுத் தியானம், அத்தியயனம், தானம், ஸத்யம், லஜை, கபடமின்மை, பொறுமை, சுத்தி, உணவால்உண்டாகும்சுத்தி, பொறிகளின் அடக்கம் என்னும்கூறாக ஸாதனங்களை அப்யஸிக்கவேண்டும் இவைகளால் தேஜஸ் விருத்தியடைகிறது; பாவமும் தொலைகிறது; இவனுடையஸங்கற்பங்களும் விரித்திக்கின்றன; விஜ்ஞானமும் ஏற்படுகிறது பாவம் அகன்றவனும் தேஜஸ்வியும் லகுவான ஆகாரமுள்ளவனும் இந்திரியஜய முடையவனுமாகிக் காமக்ரோதங்களைவசப்படுத்திக்கொண்டு பரமமத்தின்பதத்தை அடையவிரும்பவேண்டும் மூடனாகாமலிருத்தல், பற்றுதலற்றிருத்தல், காமக்ரோதங்களைவிலக்குதல், தீனனாகாமலிருத்தல், கர்வமில்லாமலிருத்தல், பயமில்லாமை, 1உறுதியாயிருத்தல், (மற்றப்பயனில்) விருப்பமின்றி மனோவாக்குக்காயங்களின் அடக்கம் ஆகியஇவைகள் மோக்ஷத்திற்குத் தெளிவும் களங்கமற்றதும் சுத்தமுமான வழி.

இருநூற்றெண்பத்தோராவது அத்யாயம்

மோக்ஷ தர்மம். (தொடர்ச்சி.)

பிராணிகளின் பிறப்பிறப்புக்களைப்பற்றி நாரதருக்கும்

தேவலருக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை.)

இந்தவிஷயத்திலும் நாரதருக்கும்அவிதரென்னும் தேவலருக்கும் நடந்த ஸம்வாதரூபமான பழைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். உட்கார்ந்திருக்கிறவரும் பிராயமுதிர்ந்தவருமான தேவலரை நாரதர் புத்திமான்களுள் சிறந்தவராக அறிந்து பிராணிகளுடைய உற்பத்தி நாசங்களைப்பற்றி, 'ஓ! பிராம்மணரே! ஸ்தாவர ஜங்கமஸ்வரூபமான இந்தப் பிரபஞ்சமானது எதினின்றும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது? முடிவில்,எதை அடைகிறது? அதை நீங்கள் எனக்கு நன்கு சொல்லவேண்டும்' என்று வினவ, அவிதர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

1 'அவ்யவஸ்திதி:' என்றுபிரித்து, 'வீடில்லாமை' என்பது பழைய அரை.

‘காலமானது பிராணிகளின் வாஸனையினால் ஏவப்பட்டு எவைகளால் பிராணிகளைப் படைக்கிறதோ அவைகளைப் பஞ்சமஹாபூதங்களென்று பூதவாதிகள் சொல்லுகின்றார்கள். காலமானது பரமாத்மாவால் ஏவப்பட்டு அந்தப்பூதங்களால் பிராணிகளைப் படைக்கிறது எவன் இவைகளைக்காட்டிலும் வேறுஒன்றைச் சொல்லுவானோ அவன் பொய்சொன்னவனாவான் ஸந்தேகமில்லை நாரதரே’ இந்த ஐந்தையும், எப்பொழுதுமிருப்பவையும் சலியாதவையும் ஆதியந்த மற்றவையும் பெரியதேஜஸான மஹத்தத்வத்தினுடைய குவியல்களும் இயற்கையாகவே காலத்தை ஆளுவதாகவுடையவையும் அப்பு, ஆகாயம், பிருதவி, வாயு, அக்னிகளுமாக அறியக்கடவீர். இந்தப் பூதங்களுக்கு மேற்பட்டு ஸம்சயமில்லாமல் (பதார்த்தம்) ‘விரித்தித்திற தில்லை அப்படிச் சொல்லுகிறவன் திருஷ்டாந்தத்துடனும் சொல்ல மாட்டான்; யுத்தியுடனும் சொல்லமாட்டான். ஸம்சயமில்லை, அஸத்தையே சொல்லுவான் இந்த ஆறையும் எல்லாமானவைகளாக அறியக்கடவீர். இவை எதுவுடைய கார்யங்களை அப்படிப்பட்ட அஜ்ஞானத்தையும் அறியக்கடவீர் பூதங்கள் ஐந்து, காலம் ஒன்று, விஷயகுன்யங்களான வாஸனை அஜ்ஞானமிரண்டு ஆகிய நிலைபெற்ற இந்த எட்டுப் பூதங்களும் (ஸதாவரஜங்கமங்களான பிராணிகளுக்கு) உற்பத்திநாசகாரணங்கள் 1 அவைகளிலேயே நாசத்தை அடைகின்றன. அவைகளினின்றும் உண்டாகின்றன. ஐந்துவானது அவைகளை அனுஸரித்து நசித்தாலும் மறுபடி ஐந்துவிதமாகிறது. அந்த ஐந்துவிதுடையதேகம் பூமியின்னிகாரம் ஸ்ரோத்ரம் ஆகாயத்தினின்றும் உண்டானது. ஸூர்யனிடமிருந்து நேத்திரமும் வாயுசினின்றும் பிராணனும் ஜலத்தினின்றும் ரக்தமுமுண்டாயின. கண்கள், மூக்கு, காதுகள், துவக்கு, ஐந்தாவதான நா இந்த இந்திரியங்களையும் பார்த்தல், கேட்டல், முகாதல், பரிசித்தல், சுவையறிதல் என்கிற இந்திரியவிஷயங்களுடைய ஞானங்களையும் ௨ கணிகள் அறிகிறார்கள். ஒத்திருப்பதினாலே ஐந்துஇந்திரியங்களின் விஷயத்திலும் ஐந்து குணங்களையும் அறிவாய் ரூபம் கந்தம் ரஸம் ஸ்பரிசம் சபதம் இவைகளே அவைகளின் குணங்கள். ஐந்து இந்திரியங்களாலும் ஐந்துகுணங்கள் ஐந்துவிதமாக அறியப்படுகின்றன ரூப ரச கந்த ஸ்பரிச சப்தங்களான அவற்றிற்குணங்களை இந்திரியங்கள் அறிகிறதில்லை. ஜீவனோ அவைகளால் அவைகளை அறிகிறான். சித்தமானது

இந்திரியஸமூகத்திற்கு மேலானது அதைப்பார்க்கிலும் மனம் மேலானது. மனத்தைக்காட்டிலும் புத்தி மேலானது. ஜீவன் புத்தியைக் காட்டிலும் மேலானவன். எந்தப்பிராணியானது இந்திரியங்களோடு ஸம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களை நினைத்துத் தீர்மானஞ்செய்கின்றதோ அந்தப்பிராணியானது முதலில் இந்திரியங்களால் விஷயங்களைத் தனித்தனியாக அறிகிறது பிறகு, மனத்தால் விசாரித்து அப்பால் புத்தியால் நிச்சயிக்கிறது. ஆத்மவிசாரம் செய்கிறவர்கள் சித்தம் இந்திரியக்கூட்டம் மனம் வட்டாவது புத்தி இந்தளட்டையும் ஞானேந்திரியங்களாகச் சொல்லுகின்றார்கள் பாணி, பாதம், பாயு, மேஹநம், ஐந்தாவதுமுகம் என்று சொல்லப்பட்டவர் இந்திரியங்களையும் கேள். பேசுவதற்கும் ஆகாரம் செய்வதற்கும் உரிய இந்திரியம் முகமென்று சொல்லப்படுகிறது நடப்பதற்குரிய இந்திரியம் பாதங்களாகவும் கர்மாவைச் செய்வதற்குரிய இந்திரியம் கரங்களாகவும் புரீஷத்தை விடுவதிலும் காமத்தால் வீரியத்தை விடுவதிலும் ஸமமான தொழிலையுடைய இந்திரியங்கள் பாயுவாகவும் மேஹநமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. என்னால் சாஸ்திரத்தை ஒத்து மனத்தை ஆளுவதாகவுடையவையும் வாக்குமுதலானவைகளுடன் கூடினவையுமான ஞானேந்திரியங்களும் ஞானம் சேஷ்டையென்கிற எல்லா இந்திரியங்களின் குணங்களும் நன்கு சொல்லப்பட்டன இந்திரியங்களுக்கு எப்பொழுது ப்ரமத்தாலதம்செய்கைகளிலிருந்து ஒழிவு ஏற்படுகிறதோ அப்பொழுது மனிதன் இந்திரியங்களைத்தியாகஞ்செய்துவிட்டுத் தூங்குகிறான் இந்திரியங்கள் ஒழிவடைந்து மனம் ஒழிவடைபாமலிருக்குமானால் விஷயங்களையே பற்றி நிற்கிறான். அதை ஸ்வபநாலுபவமாக அறியவேண்டும் (ஸ்வபநத்தில்) ஸாத்விகமும் ராஜஸமும் தாமஸமுமான வாஸனாருபமாகியஸூக்ஷ்ம விஷயங்கள் (புண்ணியபாப) கர்மங்களுடன் கூடிக்கொண்டு இருக்கும் (அவைகளில்) ஸாத்விகங்களைச் சிலாகிக்கின்றார்கள் அப்படி மற்றவைகளைச் சிலாகிப்பதில்லை ஸாத்விகனுடைய கருத்தானது ஆனந்தம், கர்மங்களின் வித்தி, ஞானம், உயர்ந்தகதிக்குக் காரணமான தர்மம் என்னும் தனக்குக்காரணங்களாகிய இந்த ஜாக்ரத்வாஸனாமயமான விஷயங்களைப்பற்றி நிற்கிறது. இவ்விதம் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸர்களில் எவன் எப்படிப்பட்ட வாஸனையை அடைந்திருக்கிறானோ அவனுடைய நினைவு அந்த வாஸனையைப் பற்றுகிறது ஜாக்ரத்ஸ்பநங்களிலுண்டான இரண்டு வாஸனைகளு

டைய பிரத்யக்ஷமான நாசமானது நித்தியம் விரும்பப்பட்டதாக இருக்கிறது (மனம் புத்தி சித்தம் பிராணன் ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்கள் ஆக) இந்திரியங்கள் (பதினெனு) (ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ) வாஸனைகள் (மூன்று) (ஆகப்) பதினேழும் குணங்களாக எண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுக்குப் பதினெட்டாமவன் தேவ்ரி. எவன் சரீரத்திலிருக்கிறானோ அவன் அழிவற்றவன் அல்லது, சரீரத்துடன் அந்தப்பதினேழும் சேர்ந்து ஆகப்பதினெட்டும் சரீரிகளான ஜீவர்களுக்குக் குணங்கள். அவைகள் சரீரியைப்பற்றி நிற்பவை. சரீரிபிரிந்தபொழுது சரீரத்துடன் சேர்ந்த அவைகள் இருப்பதில்லை. அல்லது, பிரிவுபிரிவாகப் பஞ்சபூதவிகாரமான சரீர மொன்றும் கர்மேந்திரியம் அவைகளின் சேஷ்டை ஆகப்பத்தும் ஞானேந்திரியம், சித்தம், மனம், புத்தி ஆகாட்டும் சேர்ந்து சரீரிகளுடைய குணங்கள்; அல்லது, ஜாடராக்கினியுடன் சேர்ந்து இருப்தும் பஞ்சபூதவிகாரமான ஒருகூட்டம். இந்தஸங்கமான சரீரத்தை மஹானான ஆத்மாவானவன் பிராணவாயுவுடன்கூடநன்குதரிக்கிறான். (அந்தப்பிராணன்) உண்மையான திறமையுள்ள ஆத்மாவினுடைய தேகத்தை நசிக்கச் செய்வதற்குக் காரணம் ஒருபொருள் எப்படி உண்டாகிறதோ அப்படியே அழிவையுடையது. இந்தஜீவன் புண்யபாவம் நசித்தவுடன் வேறுபுண்யபாவத்தாலஏவப்பட்டுக் காமாவினாலேற்பட்ட சரீரத்தைக் காலத்தால் அடைகிறான். எப்பொழுதும் ஓர் ஆதாரத்தைப்பற்றியவனான இந்தத்தேவரிகாலத்தினாலேவப்பட்டு, ஜீர்ணமான வீட்டைவிட்டு மறுவீட்டையடைவதுபோல, திரும்பவும் திரும்பவும் ஒருசரீரம்விட்டும்மறுசரீரத்தை அடைகிறான். நிசயஞானத்தை யுடையபண்டிதர்கள் அதைக்குறித்துப் பச்சாத்தாபப்படுகிறதில்லை; (சரீரம்) தமதெனனும் அபிமானமுள்ள எளிய அறிவுள்ள ஜனங்கள் பச்சாத்தாபப்படுகிறார்கள். இவன் ஒருவனையுஞ்சேர்ந்தவனல்லன் இவனைச்சேர்ந்தவனும் ஒருவனுமில்லை. இவன் சரீரத்தில் புண்ணிய பாபங்களைச்செய்துகொண்டு எப்பொழுதும் தனிபாகவே இருக்கிறான். பிராணியினுடைய ஆத்மாவானவன் ஒருபோதும் ஜனிக்கிறதேயில்லை; ஒருபோதும் நசிக்கிறதும்மில்லை ஒருபோது இவன் தேகத்தைவிட்டு மேலானகதியை அடைகிறான். அந்தஜீவன் புண்யபாபமயமானதேகத்தைக் கர்மநாசத்தினால் கூடியிக்கச்செய்து அப்போது அடைந்திருக்கிறதேகத்தின்முடிவில் ப்ரம்மபாவத்தை அடைகிறான். புண்யபாவங்களுடையநாசத்திற்காகஸாங்கியம்என்னும்ஆத்ம ஜஞானம் விதிக்கப்படுகிறது. புண்யபாவங்கள் நசித்தபின் ப்ரம்மத்தன்மையுண்டாகிச் சிறந்தகதியானமோகூதத்தை மனத்தில் அனுபவிக்கிறார்கள்' என்றுசொன்னார்" என்கூறினார்.

இருநூற்றெண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (நோடர்ச்சி.)

(ஜனார்த் ஆசையைவிடுவதே ஸுகாரணமென்பதை
மாண்டவ்யருக்குச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பாவபுத்தியுடையவர்களும் குருநார்களுமானவர்களால்தனத்திற்காகப் பிரதாக்களும் தந்தைகளும் பேரர்களும் ஞாதிகளும் மித்ரர்களும் புத்ரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள் ஒ’ பிதாமஹரே’ பொருள்விஷயத்திலுண்டான அவாவை எப்படி நான் விந்ருத்திசெய்வேன்? அவாவினால் நாங்கள் பாவங்களைச் செய்யும் படி தூண்டப்பட்டோம்” என்றுசொல்ல, பிஷ்டர் சொல்லலானார்.

“இந்தவிஷயத்திலும் விதேஹராஜன் தன்னிடம்கேட்டமாண்டவ்யருக்குச்சொல்லிய புராதனமான இந்தசசரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். விதேஹராஜன், ‘மிகவும்ஸுகமாக ஜீவிக்கின்றேன் எனக்கு ஒன்றிலும் பற்றுதலில்லை ஆகையினால், மிதிளைரிந்தாலும் என்னுடையதுஒன்றும் எரிக்கப்படவில்லை ஞானிகளுக்கு நிறைந்த பொருள்களும் அதிகமான துக்கமல்லவா? குழைவானபொருள்களுங்கூட அறிவினர்களை எப்பொழுதும் மயக்குகின்றன இவ்வுலகில் காமத்திலுண்டாகும் ஸுகமும் தேவலோகத்திலுள்ளமஹத்தான ஸுகமும் அவாவின்நாசத்தினாலுண்டானஸுகத்தினுடைய பதினாறில் ஒருபாகத்தைக்கூட அடையயோக்யமாகிறதில்லை. பசுவானது காலத்தில் விருத்தியடையும்பொழுது அதன் கொம்பானது விருத்தியடைவதுபோலதனம்விருத்தியடையும்பொழுது அவாவும் விருத்தியடைகிறது. ‘என்னுடையது’ என்று அபிமானிக்கப்பட்ட சிறிய பொருளும் நசிக்கும்பொழுது பெரியவருத்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. விஷயங்களில் பற்றுவைக்கக்கூடாது விஷயங்களிலுண்டான பற்றுதலானது துக்கமன்றோ? அர்த்தத்தை அடைந்தால் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்; காமங்களை விலக்கவேண்டும் வித்வானாவன் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் 1தன்னிடத்திலிருப்பதுபோல இருக்கவேண்டும். பரிசுத்தமானமனமுள்ளவனும் கிருதார்த்தனுமானவிய்தான் எல்லாவற்றையும் தானாகவே விடுகிறான் ஆகையினால், 2மெய் பொய்களையும்ஸுகதுக்கங்களையும்அன்புஅன்பின்மைகளையும் பயம்

1 வேறுபாடும். 2 ‘விரிப்புஸ்வப்னங்கள்’ என்பது பழையவுரை.

பயமின்மைகளையும் தள்ளிவிட்டு மனோவியாதிபற்றுச் சாந்தராகக் கடவீர். அறிவில்லாதவர்களால்விலக்கமுடியாததும் உடையவன் ஜீர்ணதசையை அடைந்தாலும் தான்ஜீர்ணதசையடையாததும் மரணபரியந்தமுள்ளரோகமுமான ஆசையைவிட்டவனுக்கே ஸுகம். சந்திரன்போலச்சுத்தனும் குற்றமற்றவனுமான தர்மாத்மாவானவன் தன்னுடையஆசாரத்தைப்பார்த்துக்கொண்டு இம்மையிலும் மறுமையிலும் கீர்த்தியையும் ஸுகத்தையும் அடைகிறான்' என்றான். மாண்டவ்யொன்கிறபிராம்மணர் இவ்விதம் அரசனுடையஅந்தவார்த்தையைக்கேட்டு பரீதியுடையவரானார்; அந்தவசனத்தைக்கொண்டாடி மோக்ஷத்தையுமடைந்தார்" என்றுசொன்னார்.

*இருநூற்றெண்பத்திமுன்றாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(காலம்விரைந்துசெல்லுதலால் நங்கித்தூரியதை உடனேசெய்ய வேண்டுமென்பதைப்பற்றி ஒருதந்தைக்கும் தநயனுக்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், “பிதாமஹரே! காலமானது ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் பயத்தைக்கொடுத்துக்கொண்டு செல்லும்பொழுது என்ன ஸ்ரேய்ஸ் அடையப்படும்? அதனை எனக்குச் சொல்லும்” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“யுதிஷ்டிர! இந்த விஷயத்திலும் ஒருபிதாவுக்கும் புத்திரனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதமான பழையஇவ்விதிஹாஸத்தை உதாகரிக் கிறார்கள். அதனை அறியக்கடவாய் குந்திபுத்திரா! வேதாத்தியயனத்தில் மிக்கபற்றுதலுள்ள ஒரு பிராம்மணனுக்கு மேதாவியென்று பெயருடைய மேதாவியான புத்திரனொருவன் இருந்தான். மோக்ஷத்திற்குரிய தர்மங்களில்ஸமர்த்தனை அந்தபுத்திரன், மோக்ஷதர்மங்களில் ஸாமர்த்தியமில்லாதவரும் தம்வேதத்தைஒதுவதில்பற்றுதலுடையவருமான பிதாவைநோக்கி, ‘தந்தையே! மானிடர்களுடைய ஆயுள் விரைவாகச்சென்றுவிடுவதால் தீரணுவன் எதை நன்குஉணர்ந்து அனுஷ்டிக்கவேண்டும்? ஒ! தந்தையே! நான்செய்யவேண்டியதும் உள்ளபடி பயனை அளிப்பதுமான தர்மத்தை எனக்கு முறையா

*இவ்வத்தியாயக்கதை முன் 174-வது அத்தியாயத்தில் சிறிதுமாறுபட்டு வந்திருக்கிறது.

கச்சொல்லும்' என்றுகேட்க, பிதா, 'குமாரனே! பிரம்மசரியவிரதங் களிவிருந்து வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்து பிறகு பித்ருக்களைப் பரிசுத்தஞ்செய்யவேண்டிப் புத்திரர்களை உண்டுபண்ணவேண்டும். அக்னிகளை ஆதானஞ்செய்து விதிப்படி யஜ்ஞங்களை அனுஷ்டித்துப் பிறகு வனத்தையடைந்து முனியாவதற்கு விரும்பவேண்டும்' என்று சொன்னார். புத்திரன், 'இவ்விதம் உலகமானது அடிக்கப்பட்டும் எங்கும்சூழப்பட்டும் பழுதுபடாமல்சென்றுகொண்டுமிருக்க நீர் என்ன தீர்ப்போலப்பேசுகிறீர்?' என்று சொன்னான். பிதா, 'உலகம் எப்படி அடிக்கப்பட்டிருக்கிறது? எதனால் சூழப்பட்டிருக்கிறது? இவ்வுலகில் பழுதற்றவைகளாக எவைகள் விழுகின்றன? என்ன என்னைப் பயப்படுத்துகிறது?' என்றுவினவ, புத்திரன், 'உலகம்மிருத யுவினால் அடிக்கப்பட்டிருக்கிறது; ஜரையினால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. இராப்பகல்கள் சென்றுகொண்டிருக்கின்றன. இவற்றை ஏன் அறிகிறீரிலை? மிருத்யுவானவன் நிற்கமாட்டானென்று அறிகையில் நானே ஞானத்தால் காப்பாற்றிக்கொள்ளாமல் எங்ஙனம் காத்திருப்பேன்? ஒவ்வொரு இரவும்சென்று ஆயுள்மிகவும்குறைந்துகொண்டு வருவதால் ஆழமில்லாதஜலத்திலிருக்கும்மதஸ்யம்போல எவன் ஸுகத்தைஅடைவான்? எந்தமுதல்இரவிலே கர்ப்பம் மாதாவை அடைகிறதோ அந்தஒருராத்திரதூங்கிவிட்டுப் பிறகு மரணத்திற்கு வழிப்படுகிறது. வேறுவிஷயத்தில் மனத்தைச்செலுத்திக்கொண்டு புஷ்பங்களைத்தேடுகிறவன்போலிருக்கிறமனிதனை விருப்பங்கள்நிகிறவேறு முன்னமே மிருத்யு அடைகிறான். நாளைசெய்யவேண்டியதை இன்றே செய்யவேண்டும். மாலையில்செய்யவேண்டியதைக் காலையிலே செய்யவேண்டும். இவனுடையகாரியம் செய்யப்பட்டதையாவது செய்யப்படாததையாவது மிருத்யு எதிர்பார்க்கமாட்டான். ஆகையால், ஸ்ரேயஸைக்கொடுக்கக்கூடியதை இப்பொழுதே செய்யக்கடவீர். உம்மை மகத்தானகாலமானது கடந்துபோகவேண்டாம் யாருக்கு இன்னஸமயம் மரணகாலம்வரப்போகிறதென்று யார் அறிவார்? காரியங்கள்செய்யப்படாமலிருக்கையிலேயே மிருத்யு இழுக்கிறான். யௌவனமுள்ளபொழுதே தர்மசீலனாகவேண்டும். உயிர்வாழ்தல் நிமித்தமில்லாததாயிருக்கிறது. தர்மமானதுசெய்யப்பட்டால் இகத்திலும் பரத்திலும் அழிவில்லாதஇன்பமே உண்டாகும். மோகத்தால் மிகவியாதிக்கப்பட்டவனன்றோ மனைவிமக்கள்விஷயத்தில் முயற்சி

*'அஜ்ஞானத்தில்திறந்து' என்றும்கொள்ளலாம்.

செய்துசெய்யக்கூடியதையோசெய்யக்கூடாததையோ செய்து இவர் களுக்குப் பிரீதியைக் கொடுப்பான்? புத்திரர்களையும்பசுக்களையு முடையவனும் அதிகமாக விஷயத்தில்அழுந்தினவனுமான அந்தமனி தனை மிருத்யுவானவன்,தூங்குகின்றபுலியைப் பெரியவெள்ளம்போல, எடுத்துக்கொண்டுபோகிறான். காமங்களில்சிந்தும்திருப்தியடையாமல (அவற்றைச்) சேகரிக்கின்றபோதே இவனை மிருத்யுவானவன்பெண்செந்நாய் செம்மறியாட்டைப்பிடிப்பதுபோலப்பிடித்துக்கொண்டு போகிறான் ‘ இந்தக்காரியம் செய்யப்பட்டுவிட்டது. இது செய்யப் படவேண்டியதாயிருக்கிறது மற்றொன்றுசெய்யப்பட்டதும் செய்யப் படாததுமாயிருக்கிறது’ என்றஆசையுள்ளவனை மிருத்யுவானவன் எடுத்துக்கொண்டுபோய்விடுகிறான். செய்யவேண்டியவைகள்நடந்து கொண்டிருக்கையில் செய்யப்பட்டகாரியங்களின்பயனை அடையாத வனும் நிலம், கடை, வீடுஇவைகளில்பற்றுள்ளவனுமாயிருப்பவனை மிருத்யு எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுகிறான் பலமற்றவனையும் பலவா னையும் புத்திசாலியையும் சூரனையும் மூடனையும் கனியையும் எல்லாக் காமங்களையும் அர்த்தங்களையும்அடையாமலிருக்கையிலேயேமிருத்யு எடுத்துக்கொண்டுபோய்விடுகிறான் மரணமும் கிழத்தனமும் வியா தியும் அநேகவிதகாரணங்களுள்ள துக்கமும் மனிதர்களால் நன்கு விலக்கமுடியாமலிருக்க என்கவலையற்றவர்போலிருக்கிறீர்? பிறந்த உடனேயே தேகியை மிருத்யுவும் ஜரையும் நாசம்பண்ணுவதற்காக அடைகின்றன; ஸ்தாவரஜங்கமங்களான இந்தப்பிராணிகள் இரண்டி னாலும் தொடரப்படுகின்றன மிருத்யுவின்கூடவேருமடையாமலிருக்க ஒருவனாலும் ஒருகாலும் ஸத்தியம்ஒன்றிலைல்லது டலத்திலைத் தடுக்கவியலாது ஸத்தியத்திலன்றே *அமிருதமானதுநிலைபெற்றிருக்கிறதா? ‘கிராமத்திலிருக்கிறவனுடையவிஷயப்பற்றாதலென்பது மிரு த்யுவின்கூட வனமென்பது தேவர்கள்கூடுமிடம்’ என்று வேதம் சொல்லுகிறது கிராமத்தில்வசிப்பவனுடையவிஷயப்பற்றானதுகட்டு கிறபாசமாகும். புண்யசாலிகள் இந்தப்பாசத்தை அறுத்துவிட்டுப் போகிறார்கள். பாவிகள் இதை அறுப்பதில்லை மனம்மொழிசெய்கையாகியகாரணங்களால் பிராணிகளை ஹிம்வியாதவனஉயிரையும்பொரு ளையும்கவரும்பிராணிகளால் கட்டப்படுவதில்லை. ஆகையால், ஸத்திய மானவிரதமும்ஆசாரமுமுள்ளவனும் ஸத்தியமானவரத்தையேமுகக் கியமாகக்கொண்டவனும் ஸத்யத்திலிருப்பமுள்ளவனும் எல்லாப்

பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமானவனும் மனவடக்கமுள்ளவனுமாகி ஸத்யத்தினாலேயே மிருத்யுவை ஜயிக்கவேண்டும். அமிருதம், மிருத்யு இரண்டும் தேஹத்திலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன மோகத்தினால் மிருத்யு அடையப்படுகிறது ஸத்யத்தினால் அமிருதம் அடையப்படுகிறது அப்படிப்பட்டநான் கொல்லாமையைவிரும்புகிறவனும் காமக்குரோதங்களை விலக்கியவனுமாகி ஸத்தியத்தைக்கைப்பற்றி ஸுகமாகக் கூடிமத்துடன் மிருத்யுவில்லாதவன்போல மிருத்யுவை விலக்கப்போகிறேன். சாந்தியாகிற யஜ்ஞத்திலபற்றுதலுடையவனும் இந்திரியங்களைவசம் செய்தவனும் பிரம்மத்தியானமுடையவனும் மௌனியும் ஜபம், தியானம், ஸ்ரான முதலியவற்றையஜ்ஞமாகவுடையவனுமாகி உத்தராயணமார்க்கத்திற்குரியவனாவேன் என்னைப்போன்ற அறிஞன், பிசாசும்போலஹிம்ஸைக்குக்காரணமும் முடிவுள்ளவையும் கூத்திரியஜாதிக்குரியயாகங்களுமான பசுயாகங்களை எப்படி செய்யத்தக்கவனாவான்? பிதாவே! ஆத்மாவில்மனத்தைச்செலுத்தி ஆத்மாவிலநிலைபெற்றுப் பிரஜைகளை அடையாமல் ஆத்மயஜ்ஞமுடையவனாகப்போகிறேன். பிரஜையானது என்னைக் கரையேற்றமாட்டாது. எவனுடையவாக்கும் மனமும் தவமும் தியாகமும் யோகமும் எப்பொழுதும் நன்கு உறுதிப்படுத்தப்பட்டவைகளாகுமோ அவன் அவைகளால் எல்லாவற்றையும் அடைவான். வித்தைக்கு ஸமமான நேத்திரமில்லை. வித்தைக்கு ஸமமானபயனுமில்லை. ஆசைக்கு ஸமமானதுக்கமுமில்லை. ஸன்யாஸத்திற்குச்சமமான ஸுகமுமில்லை. பிராம்மணனுக்குத் தனிமை, ஸமபுத்தி, ஸத்யம், நல்லசீலம், வாக்கு மனம்காய்மீஇவைகளை அடக்கல், கபடமின்மை, ஸகலகாரியங்களிலிருந்தும் ஒழிவு இவைகளுக்கு ஸமமானதன் இல்லை ஒ! பிராம்மணரே! மரிக்கப்போகின்ற உமக்குத் தனங்களால் என்னபயன்? உறவினர்களால்தான் என்னபயன்? மனைவியினால்தான் என்னபயன்? ஹ்ருதய குகையில்புகுந்திருக்கின்ற ஆத்மாவைத்தேடும் உம்முடையபாட்டன் மா எங்கேபோனான்? உம்முடையபிதாவும் எங்கேபோனார்? என்றான் அரசனே! புத்திரனுடைய இவ்விதமான வார்த்தையைக் கேட்டுத் தந்தையானவர் அப்படியேசெய்தார் ஒ! அரசர்களிலுத்தமனே! நீயும் அப்படியே ஸத்யமானதர்மத்தில் பற்றுதலுள்ளவனாகக் கடவாய்” என்றுசொன்னார்

இருகூற்றெண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(ப்ரம்மத்தைஅடைவதற்குரிய ஆசாமுத்தலியன.)

யுதிஷ்டிரர், “எவ்வித ஸ்வபாவமும் எவ்வித நல்லஆசாரமும் எவ்விதமானவித்தையும் எவ்விதமான ஆய்ரயமுமுள்ளவன் மூலப் பிரகிருதிக்கு அப்புறமுள்ளதும் சலனமற்றதுமான ப்ரம்மத்தின் ஸ்தானத்தை அடைகிறான்?” என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“மோக்ஷதர்மங்களில் பற்றுதலுள்ளவனும் மிதமான ஆகார முடையவனும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுமானவன் பிரகிருதிக்கு மேற்பட்டதும் சலனமற்றதுமான பரமமான ஸ்தானத்தை அடைகின்றான். யுதிஷ்டிரா¹ இந்தவிஷயத்திலும் முன்காலத்தில் ஹாரீதரால் சொல்லப்பட்ட பழமையான ஒருசரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அதை அறியக்கடவாய் இம்மைக்குரியபொருள்களை வேண்டுமட்டும் அடைந்திருக்கும்போதே ஆசையில்லாமல் தன்னுடையவிட்டினின் றும்கிளம்பிக் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் மனவேறுபாடின்றி மௌனத்துடன் ஸன்யாஸத்தை அடையவேண்டும் நேத்திரத்தினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் பிறனைத் தூஷிக்கக் கூடாது. நேரிலோ அல்லதுபுறத்திலோ ஓரிடத்திலும் தூஷணத்தைச் சொல்லக்கூடாது. ஒருபிராணிக்கும் துன்பம்செய்யக்கூடாது. ஸூரியனுடையகதிரோன்றாகதியுடன் ஓரிரவுஒரிடமாய் ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். இந்தஜீவனத்தை அடைந்து ஒருவனேயும் வைரத்தைச் செலுத்தக்கூடாது எல்லைகடந்தசொற்களைப் பொறுக்கவேண்டும். ஒருவனைப்பற்றியும் அகங்காரத்தை அடையக்கூடாது கோபிக்கப்பட்டாலும் பிரியவார்த்தைசொல்லவேண்டும். வையப்பட்டாலும் நல்லவார்த்தைசொல்லவேண்டும். ¹கிராமத்தின்மத்தியில் இடமும்வலமுமாகப் போகக்கூடாது. ²பிக்ஷாடனத்தைச்செய்யாமல் ³முந்தியே அழைக்கப்பட்டுப் போகக்கூடாது. ⁴புழுதிகளாழிறைக்கப்பட்டாலும் நன்றாக மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு வாக்கினால்கூட அப்பிரியத்தைச்

¹ ‘கிராமப்பொதுக்காரியங்களில் அனுகூலமாகவும் பிரதிகூலமாகவும் நடக்கக்கூடாது’ என்பது பழையவுரை.

²வேறுபாடும்.

³அமைதிக்கப்பட்டால்.

சொல்லாமலிருக்கவேண்டும். தையுள்ளவனும் ப்ரதிசெய்யாதவனும் பயமற்றவனும் தோஷமில்லாதவனுமாயிருக்கவேண்டும். புகை அடங்கி உலக்கைசார்த்தித் தணலவிந்து ஜனங்கள் புஜித்துப் பரிமாறுகின்றவர்களுடைய ஸஞ்சாரம் நின்றபொழுது முனியானவன் பிகைஷயை அடையவிரும்பவேண்டும் ஆகாரங்களின் லாபங்களில் ஆதரவுவையாமல் ப்ராணயாத்திரைக்குமட்டும் ஆகாரமுடையவனுயிருக்கவேண்டும். கிடையாதபொழுது வருத்தமுடையக்கூடாது. லாபமும் இவனை மகிழ்விக்கக்கூடாது எல்லாருக்கும் பொதுவான சந்தனம் ஆரமுதலான லாபத்தை விரும்பக்கூடாது. பூஜிக்கப்பெற்றுப் புஜிக்கக்கூடாது. அப்படிப்பட்டவன் பூஜித்துக்கொடுப்பதை வெறுக்கவேண்டும். அன்னதோஷங்களை இகழ்க்கூடாது. குணங்களையும் புகழ்க்கூடாது. ஏகாந்தமானபடுக்கையையும் இருத்தலையும் எப்பொழுதும் விரும்பவேண்டும் சூன்யகிருகத்தையோ மரத்தின் அடியையோ அல்லது வனத்தையோ குகையையோ ஒன்றை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அடைந்து மற்றோரிடத்தில்போய் வலிக்கவேண்டும். சலனமற்றவனும் நிலைபெற்றவனுமாகி (பிறர்) அனுஸரித்தாலும் விரோதித்தாலும் ஸமமாயிருக்கவேண்டும் தன்கர்மாவில் 1 நல்ல கார்யத்தையோ கெட்டகார்யத்தையோ இரண்டையும் நினைக்கக்கூடாது. எப்பொழுதும் திருப்தியுடையவனும் மிகவும் ஸந்தோஷமுடையவனும் தெளிவான முகமும் இந்திரியங்களுமுடையவனும் பயமற்றவனும் ஐபிக்கவேண்டிய (ப்ராணவத்) தை முக்கியமாகக் கொண்டவனும் (மற்றவார்த்தைகளில்) மௌனமுள்ளவனும் வைராக்யத்தை உறுதியாக அடைந்தவனும் பூதவிக்காரமானதேஹம் இந்திரியமுதலானவற்றையும் பிராணிகளின் 2 போக்குவரவுகளையும் கவனித்து ஆசசரியமடைந்தவனும் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறவனும் பக்வபதார்த்தத்தினாலும் அபக்வபதார்த்தத்தினாலும் ஜீவிப்பவனும் ஆத்மாவில்ரமிக்கிறவனும் மிகவும் சாந்தமான சித்தமுடையவனும் லேசான உணவுடையவனும் இந்திரியங்களை, ஜயித்தவனுமாயிருக்கவேண்டும். தவமுடையவனாகி வாக்கின் வேகத்தையும் மனத்தினுண்டான கோபத்தின் வேகத்தையும் பிறருக்குத் துன்பம் செய்தலினுண்டான வேகத்தையும் உதரம் குறி இவைகளின் வேகத்தையும் விலக்கவேண்டும். பிறர் செய்த நிர்த்தையும் இவனுடைய மனத்தைக் கெடுக்கக்கூடாது. புகழ்ச்சி இகழ்ச்சிகளை ஒப்பாகக்கொண்டு மத்யஸ்தனாகவே இருக்கவேண்டும்.

ஸன்யாஸியானவன் பரிசுத்தமாயும் மேலன தாயுழிநுக்கிற இந்தஸாதனத்தை அவலம்பிக்கவேண்டும் மகத்தானசித்தமுடையவனும் ஸகல விஷயங்களிலும் அடங்கினவனும் ஓரிடத்திலும் ஸங்கமில்லாதவனும் முன்பழகியவிடத்தில்சேராதவனும் ஸமாதியுடையவனும் மெல்லிய தன்மையுள்ளவனும் தனக்காக ஓரிருப்பிடமிடலாதவனுமாயிருந்து கொண்டு ஒருபொழுதும் வானபிரஸ்தன்கிருகஸ்தன் இவர்களுடன் சேராமலிருக்கவேண்டும் இன்னவிடமிருந்து லாபங்கிடைக்குமென்பதைக்கருதாமலே உணவு ஆடைமுதலியவைகளை அடையவிரும்பவேண்டும் (லாபத்தில்) இவனைச் சந்தோஷம் அடையக்கூடாது வித்வான்களுக்கு இந்தஸன்யாஸாஸ்ரமம் மோக்ஷஸாதனமாகும் அவித்வான்களுக்கு இதுஸ்ரமமாகும் இவைஎல்லாவற்றையும் வித்வான்களுக்கு மோக்ஷவழியென்று ஹாரீத் சொன்னார் எவன எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபயத்தைக்கொடுத்துவிட்டு வீட்டிலிருந்துவெளிப்பட்டுச்செல்லுவானோ அவனுக்குத் தேஜோமயமான உலகங்கள் லித்திக்கும். அவன் மோக்ஷத்தையடைபந்தகுந்தவனாவான்” என்று சொன்னார்.

இருஹற்றெண்பத்தைந்தாவது அப்யாயம்

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(அறிவே ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமென்பதைப்பற்றிச் சகீரங்கதம் வ்ருத்ரானுக்தம்நடந்த ஸம்பாஷணை.)

யுதிஷ்டிரர், “ எல்லாஜனங்களும்எங்களை, ‘தன்யர்கள், தன்யர்கள்’ என்றுசொல்லுகிறார்கள். ஆனால், இவ்வுலகில் எங்களுக்கொப்பாக ஒருவனும் மிகவுந்துக்கத்தைஅடைந்தவனில்லை ஒ! குருகுலத்திற்கிறந்தவரே! பிதாமஹரே! உலகத்தாரால்மதிக்கப்பெற்ற தேவர்களாலே மானிடர்களிடத்தில்உற்பத்தியையடைந்தும் நாங்கள் துக்கத்தையடைந்தோம் எப்பொழுது துக்கத்திற்கு ஒளஷதமான ஸன்யாஸத்தை நாங்கள் அடையப்போகிறோம்? ஒ! குருஸ்ரேஷ்டரே! சரீரங்களைத் தரிப்பதென்பது துக்ககரமானது. ஒ! பிதாமஹரே! கடுமையான விரதமுடையமுனிவர்கள் (பிராணண்கள்ஐந்து, இந்திரியங்கள் பத்து, மனம் புத்தி இரண்டு ஆகப்) பதினேழாலும் ஸம்ஸாரகதியையுண்பண்ணுகிற (காமம் குரோதம் லோபம் பயம்

ஸ்வப்னமென்கின்ற யோகதோஷங்கள் ஐந்தாலும் (சப்தஸ்பரிசுரூப ரஸகந்தங்களென்கிற) இந்திரியவிஷயங்களாலும் (ஸத்வராஜஸ்தமோ) குணங்களாலும் (ஸ்தூலபூதங்கள்ஐந்து, அவித்தை, அஹங்காரம், கர்மம் ஆகிய) எட்டாலும் விடப்பட்டு மறுஜன்மத்தை அடையாமலிருக்கிறார்கள். சத்துருக்களைத் தபிக்கச்செய்பவரே! நாங்கள் நாய்யத் தைவிட்டுவிட்டு எப்பொழுது செல்வோம்?" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஓ! மஹாராஜனே! முடிவில்லாதது ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் அளவில் அடங்கியதே. மறுஜன்மமும் அளவிடப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வுலகில் ஒன்றும் ஸ்திரமானதில்லை ஓ! அரசனே! அதிகப் பற்றுதலினாலே இந்த ராஜ்யதோஷம் அடையப்படுகிறதில்லையென்பதில்லை. ஆனாலும், தர்மத்தை அறிந்த நீங்கள் முயற்சியினாலேயே சிறிதுகாலத்தில் மோக்ஷத்தை அடையப்போகிறீர்கள் ஓ! அரசனே! தேவியானவன் எப்பொழுதும் புண்ணிய பாவங்களுக்குத் தக்கவனாகிறதில்லை; அவைகளாலேயே கிளம்பின மோகத்தினால் வியாபிக்கவும்படுகிறான். (ரூபமற்ற) வாயுவானது முதலில் அஞ்சனம் பிறகு மனச்சிலையின்பொடி இவைகளின் ஸம்பந்தத்தால் அவ்வவற்றின் வர்ணமுள்ளதாகித் திசைகளை அந்தஅந்தவர்ணமுள்ளனவாகச் செய்வதாகக் காணப்படுவதுபோல ராகத்வேஷாதிகளற்ற ஆத்மாவானவன் மோகத்தால் சூழப்பட்டுக் கர்மபலங்களில் ஆசையை அடைந்து விருப்புவெறுப்புமுதலியவைகளை ஆஸ்ரயித்துத் தேகங்களில் சுற்றுகிறான். பிராணியானது எப்பொழுது அஜ்ஞானத்தினாலுண்டான தமோகுணத்தை ஞானத்தினால் விலக்கிக்கொள்ளுகிறதோ அப்பொழுது ஸநாதனமான ப்ரம்மம் பிரகாசிக்கின்றது. முனிவர்களும் முக்தர்களும் அந்தப்பிரம்மத்தைக் கர்மாவினால் ஸாதிக்கத்தகாததாகச் சொல்லுகின்றார்கள். உன்னாலும் தேவர்களாலும் மற்ற உலகத்தார்களாலும் உபாலிங்கத்தக்க முக்தர்களான மஹரிஷிக்கூட்டங்களும் அந்தப் பிரம்மோபாஸ்தியிலிருந்தும் ஒழிவை அடைவதில்லை. அரசனே! பாரத! இந்தவிஷயத்தில் தேவர்களால் ஜயிக்கப்பட்டவனும் ஸஹாயமற்றவனும் ராஜ்யத்தை இழந்தவனும் ஸாமர்த்தியமிழந்தவனும் சத்துருக்களுடைய மத்தியில் கேவலம் புத்தியையேகொண்டு துக்கமற்றவனுமாயிருக்கிற விருத்ராஸூரன் செய்ததைப்பற்றி முன் சொல்லப்பட்ட சரித்திரத்தை ஒரே மனத்துடன் கேட்கக்கடவாய். முன்காலத்தில் ஐசுவரியமிழந்த விருத்ராஸூரனை நோக்கி, சுக்ரர், ‘தானவ! பகைவர்களால் வெல்லப்பட்ட உனக்கு இப்பொழுது

வருத்தமில்லையா?' என்று கேட்க, விருத்ராஸூரன் 'நான், ஸத்யத்தினாலும் தவத்தினாலும் உலகத்தின் அழிவை அறிந்து, பிராணிகளுடைய வரவையும் போக்கையும் குறித்துத் துக்கிக்கிற துமில்லை; ஸந்தோஷிக்கிற துமில்லை. ஜீவர்கள் காலத்தினால் ஏவப் பட்டுச் தம்வசமில்லாதவர்களாகி நரகத்தில் முழுகுகிறார்கள். புத்தி மான்கள் ஸந்தோஷமுள்ள எல்லாவற்றையும் திவ்யங்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். பிராணிகள் காலத்தினால் ஏவப்பட்டுக் கணக்கிடப்பட்ட அந்தக்காலத்தைக்கழித்துவிட்டு மிகுந்தகாலத்தில் உலகங்களில் மாறிமாறிச் சுற்றுகின்றன ஜீவர்கள் நாலமாகிறகட்டில்கட்டப்பட்டுத் தம்வசமற்று ஆயிரம்திரியக்ஜன்மங்களையும் நரகத்தையுமடைந்து மறுபடியும் வெளியில்வருகின்றனர் நான் இவ்விதம் ஸம்ஸாரத்தில் உழலுகின்றபிராணிகளைப் பார்த்தவன் வினைக்குத்தக்கபயனுண்டாகுமென்று சாஸ்திரத்தில் காணப்படுகிறது சிலர் திரியக்ஜன்மத்தையும் சிலர் நரகத்தையும் சிலர் மனுஷ்யஜன்மத்தையும் சிலர் தேவத்தன்மையையும் அடைகின்றனர். எல்லாப்பிராணிகளும் முன்னமே நண்பர்களிடத்திலும் பகைவர்களிடத்திலும் ஸுகதுக்கங்களைச்செய்து யமனுடையசினகூபையடைந்து செல்லுகின்றன. ஸகலப்பிராணிகளும் எப்பொழுதும் சென்றவழியிலேயே செல்லுகின்றன' என்றான். காலத்தின் அளவினால் அளவிடப்பட்டதாகவும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிவிஷயமாகவும்சொல்லுகின்ற அவனைநோக்கிச் சக்ரபகவான், 'அப்பா! நீ இந்தவாழ்த்தைகளை என் பிதற்றுகிறாய்?' என்று மறுத்துக்கூறினார். விருத்ரன், 'முன்காலத்தில் நான் ஜயத்தில்விருப்பங்கொண்டு பெருந்தவம்புரிந்ததும், பூதங்களுடையபலவிதமான கந்தங்களையும் மஸங்களை யும் அனுபவித்து எனதுவலிமையினால் முவுலகங்களையும் ஆக்ரமித்து விருத்தியடைந்ததும், ஜ்வாலையினின்ஸமுகங்களால்வியாபிக்கப்பட்டவனும் ஆகாயத்தில்ஸஞ்சரிப்பவனும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் வெல்லமுடியாதவனும் எப்பொழுதும்பயமில்லாதவனுமாயிருந்ததும் உங்களுக்கும் மற்றப்புத்திமான்களுக்கும் வெளிப்படையாகத் தெரியும். தவத்தினால் ஐசவரியம் அடையப்பட்டது. அது என்கர்மங்களால் நழுவிவிட்டது ஓ! பகவானே! ஆகையால், நான் தைர்யத்தை அடைந்து துக்கிக்காமலிருக்கிறேன் முன்காலத்தில் மஹாத்மாவான இந்திரனோடு யுத்தம்செய்யவிருப்பமுள்ளநான் அவ்விடத்தில் எல்லாப் பாவங்களையும் அபகரிக்கிறவரும் ஸமர்த்தரும் ஓரிடத்திலும் தடையில்லாதவரும் பரிபூர்ணரும் முடிவற்றவரும் சுத்தரும் வியாபகரும் அனாதியும் பழுத்த தர்ப்பைப்போலப் பொன்னிறமானகேசத்

தையுடையவரும் மஞ்சள்நிறமான மீசையையுடையவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பிதாமஹரும் பகவானுமான நாராயணரைத் தரிசித்தேன். அந்தத் தவத்தின் புண்யம் என்னிடத்தில் நிச்சயமாக மிச்சமிருப்பதால் இப்பொழுது கர்மாவின் பயனைப்பற்றி உம்மிடம் கேட்க எனக்கு விருப்பமுண்டாயிற்று. ஓ! பிராம்மணரே! பெரிய ஐஸ்வரியமானது எந்த ஜாதியில் நிலைபெற்றிருக்கிறது? உத்தமமான ஐஸ்வரியமானது மறுபடியும் எப்படி நிவருத்திக்கவுஞ்செய்கிறது? எதினின்றும் பிராணிகள் உண்டாகின்றன? எப்படி பிரவருத்திக்கின்றன? ஜீவன் எந்த மேலான பயனை அடைந்து நிலைத்திருக்கிறான்? ஓ! பிரம்மரிஷியே! அந்தப் பயனானது எந்தக் கர்மத்தினால் அடையக்கூடியது? அல்லது, எந்தஞானத்தினால் அடையக்கூடியது? அதை எனக்கு விவரிக்கவேண்டும்' என்றான். ராஜபுரேஷ்டனே! புருஷபுரேஷ்டனே! இவ்விதம் இதைப்பற்றிக்கேட்க அந்த முனிவீர் அப்பொழுது சொன்னமறுமொழியை நான் சொல்லுகிறேன். அதனை, 'நீ சித்தத்தை வெளியில்விடாமல் தம்பிகளோடு கேட்கக்கடவாய்' என்று சொன்னார்.

இருநூற்றேண்பத்தாருவது அத்யாயம்

மோக்ஷ தர்மம். (தோடீச்சி.)

(ஸந்தமாரீ விஷ்ணுவின் மகிமையையும் பிறப்பின் கணக்கையும்

- ஜீவர்களின்வாணமுதலியவற்றையும் சுக்ரருக்கும்
வ்ருத்ரனுக்கும் சொல்லியது.)

சுக்ராசாரியர், 'ஸர்வாத்மகரும் பகவானுமான அந்தத் தேவருக்கு நமஸ்காரம். ஓ! ஐயனே! அஸுரபுரேஷ்டனே! எவருடைய பாஹுஸ்தானமனது ஆகாயத்தோடுகூடியப்பருதினியோ, எவருடைய சிரஸ்தானமானது முடிவற்றமோக்ஷமோ அப்படிப்பட்டவிஷ்ணுவனுடைய உத்தமமான மாஹாத்மியத்தை நான் சொல்லப்போகிறேன்' என்று சொன்னார் இவ்விதம் அவ்விருவரும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஸந்தேகத்தை நிவிருத்திசெய்வதற்காகத் தர்மாத்மாவான ஸநத்ருமாரசு முனிவர் வந்தார். ஓ! அரசனே! முனிசுகாமணியான அவர் அஸுரபுரேஷ்டனாலும் சுக்ரரென்னும் முனிவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு மிகச்சிறந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தார். உட்கார்த்திருப்பவரும் மகாப்ராஜனுருமான அவரைநோக்கிச் சுக்ரா

சாரியர், 'இந்த அஸுரஸ்ரேஷ்டனுக்கு விஷ்ணுவினுடைய உத்தம
மான மாஹாத்மியத்தைச் சொல்லும்' என்று சொன்னார். ஸந்த்ருமா
ரர் (அந்த) வார்த்தையைக்கேட்டுப் புத்திமானான அஸுரராஜனுக்கு
விஷ்ணுவினுடையமாஹாத்மியத்தோடுகூடியதும் பயனுள்ளதுமான
வார்த்தையைச் சொல்லத்தொடங்கினார். 'திதியின் புத்ரனே! உத்த
மமான் இந்த விஷ்ணுவின் மாஹாத்மியத்தை முழுதும் கேட்கக்கட
வாய். பகைவர்களைத் தடுக்கச் செய்பவனே! எல்லாஜகத்தும் விஷ்ணு
வினிடத்திலிருக்கின்றதென்று அறி ஜகத்திலுள்ளனவெல்லாம் இவரி
டத்திலேயே லயமடைகின்றன; இவரிடமிருந்து உண்டாகின்றன;
இந்தமஹாபாஹுவானவர் ஸ்தாவராஜங்கமரூபமான பிராணிவர்க்கத்
தை ரக்ஷிக்கின்றார்; இவரே ஸமயத்தில் ஸம்ஹரிக்கவும் செய்கின்றார்;
ஸமயத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கவும் செய்கின்றார். தானவ! இவர் உன்னுடைய
தவத்தினாலும் யாகத்தினாலும் அடையக்கூடியவரல்லர்; ஆனால்,
இந்திரியங்களை அடக்குவதனாலேயே அடையக்கூடியவா வெளியிலும்
உள்ளிலுமுள்ள யாகயோகாதிகர்மத்தினால் நிச்சயத்துடன் மனத்தி
லிருந்து தன்னை நிர்மலமாகச் செய்துகொள்ளுகிறவன் அபவர்க்கத்தில்
அழிவில்லாமையை அடைகிறான். தட்டான் அநேகந்தடவை மிக்க
முயற்சியோடு பெரிதான தன்னுடைய செய்கையினால் வெள்ளியை
அக்னியில் சுத்தம்செய்வதுபோல ஜீவனுனவன் சிறிது சிறிதான கர்
மத்தினால் அநேகம் ஜன்மங்களால் சுத்தியடைகிறான்; ஒருஜன்மத்தில்
பெரிதான, யத்தனத்தினாலும் முழுதும் சுத்தனாகிறான் விளையாட்டி
னால்படிந்த அற்பமானபுழுதியைத் தன்அவயவத்திலிருந்தும் துடைப்
பதுபோலப் பெரிதான அநேகம்யத்தனத்தினால் பாபநிவ்ருத்தியைச்
செய்யவேண்டும். அற்பமான புஷ்பமாலையினால் வாஸனைகட்டப்
பட்ட 1கடுகெண்ணையானது தன்னுடைய கந்தத்தை விடுகிறதில்லை.
2அதுபோல ஸூக்ஷ்மவஸ்துவின் தரிசனம் எளிதில் உண்டாகிற
தில்லை. அந்தத் தைலமே அநேகம் புஷ்பமாலைகளால் அடிக்கடி
வாஸனைகட்டப்பட்டுத் தன்வாஸனையைவிட்டுப் புஷ்பவாஸனையை
அடைகிறது. 3இப்படியே முக்குணங்களால் ஸ்திரீ முதலானவர்கள்

1'திலஸ்ரஷ்பம்' என்பது மூலம்; 'எள்ளும் கடுகும்' என்றும் கொள்ள
லாம். 2அப்படியே கொஞ்சமாகச்செய்தகாரியத்தை (நிஷ்பலமாக)க் கண்டு
கொள்ளுவான் என்றும் கொள்ளலாம். 3'இப்படியே குணங்களுடன்கொரு
ங்கின ஸம்பந்தத்தையுடையவர்களிடத்தில் அநேகஜன்மங்களினால் ஏற்ப
ட்டதோஷமானது அப்பாஸத்தினாலுண்டான பாயத்தனத்தினால் தம்மு
டைய புத்தியினாலேயே விலக்கப்படும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

நிமித்தமாக ஏற்பட்ட தோஷமானது புத்தியினால் அனேகஜன்
 மங்களில் அப்பயலிக்கப்பட்ட யத்தனத்தினால் நிவ்ருத்திக்கின்றது.
 தானவ! பிராணிகள் தம்முடையகர்மத்தினாலே பற்றுள்ளவைகளும்,
 பற்றற்றவைகளுமாகின்றன. பிராணிவர்க்கங்கள் கர்மவிசேஷங்களை
 அடைகின்றவிதத்தைக்கேள். ¹ எப்படி உண்டாகின்றனவோ எதில்
 எப்பொழுதுமிருக்கின்றனவோ அதை உனக்கு முறையாக விவரிக்கப்
 போகிறேன். அதை இப்பொழுது ஒருமனமாய்க் கேள். ஆதியந்த
 மற்றவரும் ஸ்ரீமூலமும் ஜனங்களுடைய ஹ்ருதயகுகையிலிருக்கிற
 வரும் 'ப்ரபுவம்' ஸ்வயம்ப்ரகாசருமான ஸ்ரீஹரியானவர் 'சராசரங்
 களான பிராணிகளை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றார். ² இவர் ஸகலப்ராணிகளிடத்
 திலும் கூடாமானதேகமும் அகூடமானஜீவனும் பதினொருவிதாரங்
 களான இந்திரியங்களுடைய ரூபமுமாயிருந்துகொண்டு இந்திரிய
 வியாபாரங்களால் ஜகத்தை அனுபவிக்கின்றார் பூர்வைய அவரு
 டைய பாதங்களாகவும் ஸ்வர்க்கத்தைச்சிரஸாகவும் அறியக்கடவாய்.
 தைத்தியனே! அவருக்குத் திக்குக்கள் கைகள்; ஆகாயமே ஸ்ரோத்
 திரம்; சூரியன் நேத்திரம்; சந்திரன் மனம்; மஹத்தத்வம் எப்போ
 தும் வ்ருத்திஜ்ஞானம்; ஜலம் ரஸனேந்திரியம். ஒ ¹ அஸுரஸ்ரோஷ
 டனே! கிரகங்கள் அவருடையபுருவங்களுக்கருகிலிருக்கின்றன. அஸு
 ரனே! நேத்திரத்தை நகூத்திரமண்டலமாகவும் முகத்தை அக்கினி
 யாகவும் அவரை விஸ்வமானவராகவும் விஸ்வத்திற்கு ஆதியாகவும்
 பரமானஸ்வரராகவும் அறியக்கடவாய் ரஜஸையும் தமஸையும் ஸத்வ
 த்தையும் நாராயணஸ்வரூபமாக அறியக்கடவாய். ஐயனே! அவர் ஆஸ்ர
 மங்களுக்குக் காரணம். அவரைக் கர்மாவின்பயனாக நினைக்கின்றார்
 கள். ஸந்த்யாஸத்தின் சிறந்தபயனுமோகூதமும் அழிவற்றவரான
 அவரே. மந்திரங்கள் எவருடையரோமங்களோ, பிரணவமானது எவ
 ருடைய வார்த்தையோ அவர் அனேகம் இருப்பிடங்களுடையவர்;
 அனேகம் முகங்களுடையவர். அவரே தர்மம். அவர் பிராணிகளின்
 ஹ்ருதயத்திலிருக்கின்றார். அவரே பரம்மம். அவரே ஞானம். தவ
 மும் அவர். ஸத்தும் அவர். அஸத்தும் அவர். மந்திரம், பிராம்மணம்,

1 'எவ்விதம் கர்மாவில் ப்ரவிருத்திக்கின்றனவோ, எதனால் எப்பொழு
 தும் ஒழிவை அடைகின்றனவோ' என்பது பழையவுரை.

2 'ஸம்ஸாரிஜீவஸ்வரூபரும் முக்தஸ்வரூபருமான அந்தப்பகவான் எல்
 லாப் பிராணிகளிலும் பதினொரு விகாரங்களுக்கு ஆத்மாவாயிருந்து தம்
 கிரணங்களான ஜீவர்கள்வழியாய் ஜகத்தை அனுபவிக்கின்றார்' என்றும்
 கொள்ளலாம்.

பாத்திரங்கள் இவைகளுடன்கூடியதும் ¹பதினாறுரித்விக்குக்களுள் ளதுமானயாகமும் அவரே. பிரம்மாவும் அவர். ருத்திரரும் அவர். அய்வினீதேவர்களும் அவர். இந்திரனும் அவர். ஸூரியனும் அவர். வருணனும் அவர். யமனும் அவர். குபேரனும் அவர். அந்தபரம்மா முதலான ரித்விக்குக்கள் இவ்விதம்தனியாகப்பார்க்கின்றவர்களாயிருந் தாலும் அப்படியே நாராயணருடைய ஒரே ரூபமாயிருப்பதையும் அறிகின்றார்கள். இந்த ஸகல ஜகத்தும் அந்த ஒரே தேவருடைய வசத்தில் இருக்கிறதென்று அறி. ஒ! அஸுரஸ்ரேஷ்ட! பலரூப மான அவரே ஒருவராயிருக்கிறாரென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். பிராணிபானது விஜ்ஞானத்தினால் (அவரைஎல்லாமாகப்) பார்க்கிறது. பிறகு, ஒரே ஸத்தாரூபமான ப்ரம்மம் பிரகாசிக்கிறது. சில பிராணி கள் ஆயிரங்கோடி கலபங்கள் ஸ்தாவரங்களாயிருக்கின்றன சில ஜீவாகள் ஜங்கமங்களாயிருக்கின்றார்கள். அஸுரனே! பிரஜைகளின் ஸம்ஸாரத்தின் அளவைச் சொல்லுகிறேன் ஒவ்வொன்றும் ஒரு யோசனை தூரம் அகலமும் ஐந்தாறு யோசனை நீளமுமுள்ளன வும் ஒரு க்ரோசம் ஆழமாயிருப்பதால் இறங்கமுடியாதனவும் விருத்தியடைந்தனவுமான பலவாயிரம்வாபிகளிலுள்ள ஜலம் முழு மையும் ஒரு மயிரின் துனியால் ஒருநாளுக்கு ஒரேதரமாக இறைத் தால் வற்ற எவ்வளவு காலமாகுமோ அவ்வளவு காலம் பிரஜைகளு டையமுக்கியமான ஒரு ஸ்ருஷ்டியும் ஸம்ஹாரமுமென்று தெரிந்து கொள், சுறுப்பு, தூம்ரம், நடுத்தரமான நீலம், மிகவும் ஸஹிக்கக் கூடிய சிவப்பு, ஸுகமாயுள்ள மஞ்சள்வண்ணம், மிகவும் ஸுகமா யுள்ள வெண்மைஎன்று ஜீவர்களின் ஆறுவண்ணங்கள் உயர்ந்தபிர மாணமாயிருக்கின்றன திதியி. 11 குமாரனே! ஜீவனுனவன் ஆயிரக் கணக்காக யோனிகளில் உற்பத்திகளை அடைந்து பிறகு வலித்தியை அடைகிறான்; தேவனுன இந்திரன் சுபமானசாஸ்திரத்தையே அபபி யலித்துத் தன் அனுபவரூபமாகச்சொன்னகதியையும் அடைகிறான். கதியோவென்றால் பிரஜைகளுக்கு வாணத்தினால் செய்யப்படுகிறது. அஸுரஸ்ரேஷ்ட! வர்ணமானது (கிருதயுகமுதலான) காலத்தினால் செய்யப்படுகிறது. அஸுர! இகத்தில் ஜீவஸமுகத்திற்கு (க்கர்மேந் திரிய ஜ்ஞானேந்திரிய மனோ புத்தி சித்தாஹங்காரங்களென்கிற

1 எல்லாவேதமுமுள்ளப்ரம்மா, ப்ராம்மணச்சம்ஸீ, ஆகநீத்ரர், போதா ஆகிய நால்வரும், ருகவேதிகளான ஹோதா, மைத்ராவருணர், அச்சாவாகர், இராவஸ்தோதா ஆகிய நால்வரும், யஜுர்வேதிகளான அத்வர்யு, ப்ரதிப்ரஸ்தா தா, நேஷ்டா, உந்நேதா ஆகிய நால்வரும், ஸாமவேதிகளான உக்காதா, ப்ரஸ் தோதா, ப்ரதிஹர்த்தா, ஸுப்ரம்மன்யர் ஆகிய நால்வரும் ஆகப்பதினாறுவர்.

பதினான்கினுடையவிருத்திகளின்பேதத்தினால்) பதினான்குலக்ஷம்பெரியகதிகள் ஏற்படுகின்றன. அந்தஜீவர்களுக்கு மேலேஏறுதலும் நடுவில்நின்றலும் கீழேஇறங்குதலும் அவைகளாலே செய்யப்பட்டனவாகவே அறியக்கடவாய் ஆனால், எவன் இந்தமானிடத்தன்மையிலிருந்தும் காலயோகத்தினால் நழுவுகிறானோ அவன் எல்லாவற்றிலும் கீழான கிருஷ்ணவர்ணத்திலிருக்கிறான் தைத்யனே! அதில் மிகவும் பற்றினவனாக நரகத்தையடைந்து ஆங்காங்கு சுற்றிக்கொண்டுமிருக்கிறான். கிருஷ்ணவர்ணத்தினுடைய கதி இழிவானது அதிலிருக்கின்றவன் நரகத்தில் பாகஞ்செய்யப்பட்டு முழுகுகிறான். அவன் கொடிய துன்பங்களுடன் அனேகம் கல்பங்கள் நரகத்திலிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள் அங்கு லக்ஷம் கலபங்கள் ஸஞ்சரித்துப் பிறகு புனைகிறமான திரியக்ஜன்மாவைக்கொடுக்கும் தூமர்வாணத்தை அடைகிறான் அவன் தமோகுணம் சூழ்ந்த மனமுள்ளவனும் மேலேவரச்சக்தியில்லாதவனுமாயிருந்து அந்த வர்ணத்திலேயே ஒருபுகத்தின் முடிவுவரை வலிக்கிறான் அவன் எப்பொழுது ஸத்வகுணத்துடன் தன்னுடைய புத்தியினால் தமோகுணத்தை விலக்கிவிட்டு (மேல பதவிக்கு) யத்தனிக்கிறானோ அப்பொழுது (தேவசரீரத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய) சிவப்புவர்ணத்தை அடைகிறான்; நீலவர்ணத்தையடைந்து மானிடவுலகத்திலும் சுற்றுகிறான் அவன் அந்த மானிடவுலகத்தில் ஒரு கலபகாலம் தன்கர்மங்களாலுண்டான விதிநிஷேதங்களாகிற நிர்ப்பந்தங்களால் (தவத்திலுண்டான கிலேசத்தை) அடைந்து பிறகு (தேவத்தன்மையை அளிக்கின்ற) மஞ்சள் வர்ணத்தை அடைகிறான் நூறுகலபமானவுடன் தேவத்தன்மையைவிட்டு மனிதனாகிறான். தைத்யனே! மஞ்சள்நிறமுடையவனோ ஆபிரக்கணக்கான கலபங்கள் ஸஞ்சரித்தாலும் விஷயத்திலிருந்து விடுபடாமல் பிறகு நரகத்தில் ப்ரளயத்தினால் செய்யப்பட்ட (அவனுக்குள்ள பத்தொன்பது தத்வங்களால் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆயிரக் கணக்கான) பத்தொன்பதிறாயிரம் ஜன்மங்களையும் அனுபவிக்கிறான். பிறகு, அவனை நரகத்திலிருந்தும் வேறான எல்லா ஜன்மங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாக அறி, அவன் தேவலோகத்தில் அடிக்கடி ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறான் அதினின்றும் நழுவி மனிதத்தன்மையை அடைகிறான். மானிடஜன்மங்களில் (ஞானேந்திரியம் ஐந்து மனம் புத்தி சித்தம் மூன்று ஆகிய இவ்வெட்டால்) ஒவ்வொன்றுக்கும் நூறு நூறாக எண்ணுற ஜன்மங்கள் இருந்துவிட்டுத் தேவத்தன்மையை அடைகிறான் பிறகு,

அவன் காலவசத்தினால் இந்தத் தேவத்தன்மையிலிருந்தும் தவறுகிறான் எல்லாவற்றிலும் கீழான கறுப்புவர்ணமான ஸ்தானத்திலிருக்கிறான். ஒ! அஸுரசிகாமணியே! எப்படி இந்த ஜீவராசியானது மோகஷத்தை அடையுமோ அதை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். 'மோகஷத்தில் விருப்பமுள்ள ஜீவன் (முறைமே சமமுதலான குணங்களை அபிமானிக்கின்ற தேவத்தன்மையுள்ள) சிவப்புநிறமுள்ளவனும் மஞ்சள்வர்ணமுள்ளவனும் சக்கிலவர்ணமுள்ளவனுமாகப் புத்தியின் பீரிவுகளான ஞானேந்திரிய மனோபுத்திகளின் செய்கைகளான எழுநூறு தேவவ்யூகங்களை ஆஸ்ரயித்து முடிவில் இந்தச் சக்கிலவர்ணத்தையே அடைந்து ¹புர்யஷ்டகத்திற்கு மேற்பட்டவையும் மிகவும் பூஜிக்கத்தக்கவையுமான (பிரம்மலோக முதலான) உலகங்களை அடைகின்றான் ²ஆறாயிரத்தெண்ணூறு விருத்திகளும் சிறந்த பிரம்மஜ்ஞானிகளுடைய மனத்திற்கு விநோதமாயுள்ளவைகள். மஹானுபாவ¹ ஜாக்ரத் ஸ்வபந ஸுஷுபதி மூன்றும் தடுக்கப்பட்டால்தான் சக்லவர்ணத்தின் சிறந்தகதி ஏற்படும். (இவ்விதத்தன்மையுடையவன்) அந்த ஒரு பிறவியில் அனிஷ்டத்தை அடைகின்றான் அந்தக் கதியில் அசக்தனாயிருக்கிற யோகியானவன் மற்றும் நான்கு ஜனனங்களையும் அடைகிறான் யோகத்தில் அசக்தனாவான் ஆறாவது வர்ணத்தினுடைய சிறந்தகதியான லித்தியில் நிலைபெறுதலுமும் ராகமுதலானக்லைசங்கள் நீங்கினவனுமாயிருப்பவனுடைய கதியும் ஞானேந்திரியமனோபுத்திகளாகிய ஏழாலும் சிறந்தவையுமான நூறு ஜனனமாணங்கள் கர்மசேஷத்துடன் வலிக்கிறான் ³மஹானான அவன் பிறகு அதிலிருந்து திரும்பி மானிடவுலகத்தில் மனிதத்தன்மையை அடைகிறான் அவன், பிறகு, அந்த மனிதத்தன்மையிலிருந்து வெளிவந்து வரிசையாக மேலே மேலே பிராணிகளின் ஜன்மத்தையடைய யததனிக்கிறான். அவன் ஸமாதியினாலும் அதிலிருந்து வெளிவருதலாலும் செய்யப்

1 669-வது பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

² பூதங்கள் ஐந்து, விஷயங்கள் ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, பிராணவாயுக்கள் ஐந்து, மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் தேஜஸ் ஐந்து, அவித்தை காமம் காமம் மூன்று ஆக முப்பத்துமூன்றும் ஜாக்ரத ஸ்வபநமிரண்டிக்குமுண்மையால் அறுபத்தாறு, ஸுஷுபதியில் அவித்தையால் குழப்பட்ட ஸ்வரூபானந்தானுபவம், அதற்கு ஸாதனமான அவித்யாவிருத்தி ஆக அறுபத்தெட்டும் அவைகள் தினங்களின் பேதத்தினால் அனேகங்களாதலால் ஒருவிதமான கணக்கினால் ஆறாயிரத்தெண்ணூறு கச் சொல்லப்பட்டன. இங்கு பலர் பலவாறுகக் கூறுவர்.

³ கூறியது கூறலால் அரை ஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

பட்ட ஸாமர்த்தியத்தை அடைந்து ஒருலகத்திற்கு ஒருதரமாக எழுதரம் ப்ரம்மலோகம்வரையிலுள்ள எழுலகங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிறான். பிறகு, எழுவிதமான உபத்திரவங்களையுமே தள்ளிவிட்டு அவைகளைத் துக்கமாக நிச்சயித்து ஜீவலோகத்தில் நிலைத்திருக்கிறான். பிறகு, விகாரமில்லாததும் அளவற்றதும் பிரகாசனசக்தியுடைய ஈஸ்வரருக்கும் வயாபனசக்தியுள்ள விஷ்ணுவுக்கும் விருத்தியடையும் சக்தியுள்ள பரம்மாவுக்கும் ஆதிசேஷனுக்கும் மனிதனுக்கும் ஈசரும் விஷ்ணுவுமான மாயாசக்தியுள்ள பரமேஸ்வரருக்குமே ஸ்தானமுமான் ப்ரம்மத்தை அடைகிறான் பிரஜைகளும் இந்திரியரூபமான தேவஸமூகங்களும் ப்ரம்மலோகத்திலுள்ள அமரர்களும் எப்போதும் ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஈஸ்வரரால் சரீரம்² தகிக்கப்பட்டவர்களாகி ப்ரம்மத்தை அடைகிறார்களல்லவோ? அந்த ஜீவர்கள், ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலோ, அனுபவித்து மிசசமான கர்மத்தோடு தங்கள் தங்கள் ஸ்தானங்களையே அடைகிறார்கள். (மாறிமாறி) ஸமமான நிலையுள்ளவர்களாயிருக்கும் தேவர்கள் மனிதர்கள் ஆகிய யாவரும் மறுபடியும் முசசமின்றிக் கர்மசேஷத்தின்முடிவில் அந்த ப்ரம்மரூபமான ஸ்தானத்தையே அடைகிறார்கள் எவர்கள் லித்தலோகத்திலிருந்தும் கிரமமாக நழுவினார்களோ அவர்கள் மறுபடியும் அந்தக்கிரமமாக அவர்களுடைய கதியை அடைகிறார்கள். மற்ற ஜீவர்கள் அதற்கு மாறுதலாகப் பலம் வேஷம் ரூபமிவைகளே அடைந்து தங்கள் தங்கள் கர்மாவை அடைகிறார்கள் அந்த லித்தனுவன் எதுவரை சேஷமானதோபாகத்துடனிருக்கிறதோ அதுவரை பிரஜைகளும் சுத்தமான பராபரவித்தைகளும் அவனுடைய அங்கங்களிலேயே இருக்கின்றன. பிறகு, அவன் சுத்தமானபாவனையை அடைந்துபஞ்சேந்திரியரூபமான இந்த மனத்தை ஸமாதியால் வசஞ்செய்து எப்போதும் சுத்தமான மனத்தினால் ப்ரம்மத்தைத்தியானித்துச் சுத்தமும் மிகவும் உயர்ந்ததுமான ப்ரம்மலோகத்தாரூபமான பரவித்தையை அடைகிறான். சிறந்த புத்தியுள்ளவனே! பிறகு, அவன், விகாரமற்றதும் மற்றவனால் அடையமுடியாததும் அழிவற்றதுமான ப்ரம்மஸ்வரூபமானபதத்தை அடைகிறான். இவ்விதம் இப்பொழுது என்னால் உனக்கு நாராயணருடைய இந்த மஹிமையானது சொல்லப்பட்டது¹ என்று சொன்னார். ஸ்ருதான், 'சிறந்தபுத்தியுள்ளவனே! இவ்வாறு இருக்கையில் எனக்கு ஒருவிதமான வருத்தமுமில்லை. இந்தவார்த்தையை நானும் அப்படியே

1 வேறுபாடும்.

2 'தத்த' என்று பாடல் கொள்ளப்பட்டது.

நன்கு அறிகிறேன் இப்பொழுதே உம்முடைய சொல்லைக்கேட்டுக் கல்மஷமற்றவனும் பாபம்நீங்கினவனுமாயிருக்கிறேன். ஓ! பகவானே! மஹரிஷியே! மிக்ககாந்தியுள்ளவரும் எப்பொழுதும் எங்கும் எல்லாமாயிருப்பவருமான விஷ்ணுவினுடைய அடிவற்ற விரியமுள்ள இந்த ஆஜ்ஞாசக்ரமானது நடந்துவருகின்றது. எந்த ஸ்தானத்தில் எல்லாஸ்ருஷ்டிகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ அவருடைய அந்த ஸ்தானமானது அழிவற்றதாயிருக்கின்றது அவர் மஹாத்மாவும் புருஷர்களுள் உத்தமருமாயிருப்பவர் அவரிடத்தில் இந்த எல்லா ஜகத்தும் நிலைபெற்றிருக்கிறது' என்றான் சூத்திரியின் புதலவனே! அந்த வருத்ராஸுரனுனவன் இவ்விதஞ்சொல்லிவிட்டு அப்படியே தன்மனத்தைப் பரமாத்மாவான நாராயணரிடத்தில் சேரசெய்து பிராணனை விட்டான்; பரமபதத்தையும் அடைந்தான்" என்றார்

யுதிஷ்டிரர், “ஓ! பிதாமஹரே! முன்காலத்தில் ஸனத்குமாரரானவர் விருத்ராஸுரனுக்கு எந்தப் பரப்பிரம்மத்தைச் சொன்னாரோ பகவானும் தேவருமான அந்த ஜனர்த்தனா இதோ இருக்கிறார்” என்று சொல்ல, பிஷ்மர், “காரணஸ்தானத்திலிருக்கிறவரும் பெரிய மனமுள்ளவருமான அந்தப் பகவான் அளவற்ற தம்முடைய தேஜஸோடு அதிலிருந்து தம்முடைய ஸ்வரூபமான அந்த ஜீவர்களைப் படைக்கின்றார். நிலைதவறாத இந்தக்கிருஷ்ணபகவானே அவருடைய நான்கிலொருபாகமாக அறியக்கடவாய். பிரம்மாவையும் மஹாத்மாவான அவருடைய நான்கிலொருபாகமாக அறி புத்திமானுபகவான் நாலிலொருபாகத்தினாலே மூன்று உலகங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறார் கீழே இருக்கின்ற ஸ்திரமான பகவானுடைய அம்சமானது கல்பத்தின்முடிவில் அவரை அடைந்தனிகின்றது. மூலத்திலிருக்கின்ற மிகுந்தபலமுடைய பிரபுவான அந்தப் பகவான் அப்பொழுது ஜலங்களில் பள்ளிகொள்ளுகிறார் பிரஸன்னமான மனத்தையுடையவரும் எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிக்கின்றவருமான அந்தப் பகவான் சாஸ்வதமான அந்தலோகங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்றார். அவ்வற்றவரும் அழிவற்றவருமான பகவான் எல்லாவற்றையும் சூன்யமில்லாமல் செய்கிறார். தடையற்றவரும் மஹாத்மாவுமான அவர் திரும்பவும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறார் பற்பலவிதமான இந்த உலகம் முழுவதும் அவரிடமிருக்கின்றது” என்றார். யுதிஷ்டிரர், “உண்மையுணர்ந்தவரே! ஓ! பிதாமஹரே! விருத்ராஸுரனுல் கன்னுடைய கதியானது ஸுலபமாகப் பார்க்கப்பட்டதென்று நினைக்கிறேன் ஆகையால்தான், துக்கப்படாமல் ஸுகமாயிருந்தான். ஓ! குற்றமற்றவரே! பிதாமஹரே! நற்குலத்

திற்பிறந்தவனும் * (ரஜஸும் தமஸுமில்லாமல் ஸத்வகுணமான) சுக்கிலவர்ணமுடையவனும் விலங்குகதியிலிருந்தும் நரகத்திலிருந்தும் விடுபட்டு ஸாத்தியனென்கிறதேவபாவத்தை அடைந்தவனுமான அவன் திரும்புகிறதில்லை ஒ! அரசரே! மஞ்சள்வாணத்திலாவது சிவப்புவர்ணத்திலாவது இருப்பவன் தாமஸமான தன்கர்மங்களால் சூழப்பட்டுத் திரியக் ஜன்மத்தையே அனுபவிக்கின்றான் மிகவும் ஆபத்தை அடைந்தவர்களும் ரக்தவர்ணமான தால ஸுகத்திலபற்றுள்ளவர்களும் சூக்கத்தில் அழுந்தினவர்களுமான நாங்களை (ரஜஸ் மேலிட்டுத் தமஸும் ஸத்வமும் குறைந்த) நீலவர்ணத்தையோ அல்லது (தமஸ் மேலிட்டு ரஜஸும் ஸத்வமும் குறைந்த) இழிவான கிருஷ்ணவர்ணத்தையோ எந்தக்கதியை அடையப்போகின்றோமோ” என்று சொன்னார். பீஷ்மர், “ஒ! பாண்டவர்களே! சுத்தமான வம்சத்தில் பிறந்தவர்களும் கடுமையானவராதமுடைவர்களுமான நீங்கள் தேவலோகத்தில் வலித்துவிட்டு மறுபடியும் மனுஷ்ய ஜன்மத்தை அடையப்போகின்றீர்கள் ஒருகலபகாலம் உலகத்தில் ஸுகமாக இதர தேகங்களிற் சென்று ஸுகங்களை அனுபவித்துவிட்டு ஸுகமாக வலித்தர்களின் ஸங்கத்தை அடையப்போகிறீர்கள் உங்களுக்குப் பயம் வேண்டாம் உங்களுக்குப் பாவம் உண்டாகாமலிருக்கட்டும்” என்று சொன்னார்.

இருஹற்றேண்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

மோகூதர்மம். (தோடர்க்சி.)

(இத்தீரானுக்கும் வ்ருத்ரானுக்கும் யுத்தம்.)

யுதிஷ்டிரர், “நிகரில்லாத ஞானமும் விஷ்ணுபக்தியுமுள்ள அளவற்ற பராக்ரமோலியான விருத்ராஸுரனுடைய தர்மவீடனுயிருக்குந்தன்மையானது ஆச்சரியம். ஒ! அரசரிற் சிறந்தவரே! இந்த வ்ருத்ராஸுரன் அளவற்றதேஜஸுள்ள அந்தவிஷ்ணுவினுடைய அறியமுடியாதபதத்தை எப்படித்தான் அறிந்தான்? நிலைதவறாதவரே! உம்மால் சொல்லப்பட்ட இதை நான் நம்பவும் செய்கிறேன். ஆனாலும், மறுபடியும் எனக்குத் தெளிவாகத்தோன்றாத ஒருபத்தியானது உண்டாகிவிட்டது. ஒ! பரதஸ்ரீரேஷ்டரே! தர்மசிலனும் விஷ்ணுபக்தனும் விஷ்ணுபக்தர்களின் பரம்பரையில்லாதவத்தை உணர்ந்தவனு

* தேவமனுஷ்யலோகங்கள்.

மானீ விருத்ராஸூரன் எப்படி இந்திரனால் கொல்லப்பட்டான் ? பரதரேறே ! கேட்கின்றனனக்கு இந்தஸந்தேகத்தைச் சொல்லும். ஒ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே ! அந்தவிருத்திரன் இந்திரனால் எப்படி வெல்லப் பட்டான் ? ஒ ! பிதாமஹரே ! யுத்தமும் ஞாவிதம் நடந்தது ? புஜபஸ்முடையவரே ! எனக்குப் பெரியஉற்சாமிருத்தலால் அதை யும் விரிவாகச்சொல்லும்” என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

“ஒ! பகைவர்களையடக்குபவனே! முன்காலத்தில் இந்திரனான வன் தேவகணங்களுடன் தேரிலேறிப் புறப்பட்டான் அப்பொழுது ஐந்துறுயோஜனே அளவு உயர்ந்தவனும் எண்ணுறுயோஜனே அகன்ற வனும் மலைபோல அசையாமல்நிற்பவனுமான விருத்ராஸூரனை எதிரில் கண்டான் மூன்றுஉலகத்தினுலும்ஜயிக்கமுடியாத அப்படிப் பட்ட அந்தவிருத்ராஸூரனுடைய உருவத்தைப்பார்த்துத் தேவர்கள் நடுங்கித் தேறுதலடையவில்லை அரசனே! அப்பொழுது இந்திரனுக் கோவென்றால், விருத்திரனுடைய உத்தமமான அந்தருபத்தைப்பார் த்துஉடனேபயத்தினால் தொடைகள் அசைவற்றவைகளாயின. பிறகு, போர்தொடங்கியபொழுது ஸகலமான தேவாஸூர்களுடையகோஷ் மும் வாத்யங்களுடையமுழக்கமும்உண்டாயின குருகுலத்திற்பிறந்த வனே! அப்பொழுது எதிரில் நிற்கின்ற இந்திரனைப்பார்த்து விருத்திர னனுக்குப் பரபரப்பாவது பயமாவது ஒருவிதமான எண்ணமாவது உண்டாகவில்லை. அதன்பிறகு, தேவர்கோனான இந்திரனுக்கும்பெரிய சரீரமுடைய விருத்திரனுக்கும் கத்திகள், பட்டஸங்கள், சூலங்கள், வேல்கள், தோமரங்கள், இருபபுலக்கைகள், நானாவிதமான கற்பா றைகள், பெரிய ஒலியுள்ளவிலுங்கள், பலவகையான சிறந்தஅஸ்திரங் கள், எரிகொள்ளிகள் இவைகளால் மூவுலகத்திற்கும்பயங்கரமான யுத்தம் ஏற்பட்டது பிறகு, தேவாஸூரசேனுகளால் எல்லாம் கலக்கமுற்றவையாயின. அப்பொழுது, பிதாமஹரைத்தலைவராகக் கொண்டஎல்லாத் தேவகணங்களும் மஹாபாக்யவான்களானரிஷிக ளும் அந்தயுத்தத்தைப்பார்க்க வந்தார்கள். மஹாராஜனே ! பரதரிற் சிறந்தவனே! லித்தர்களும் தேவதாலிகளும் கந்தர்வர்களும் சிறந்த விமானத்திலேறிக்கொண்டு வந்தார்கள். தர்மத்தைவகிக்கின்றவர்க ளில் ஸ்ரேஷ்டனை விருத்திராஸூரன் ஆகாயத்தைஅளாவிரின்றுகல் மழையால் இந்திரன்மேல்எங்கும்இறைத்தான். பிறகு,தேவக்கூட்டத் தார்கள் கோபத்தை அடைந்து எங்கும்அம்புமழைகளால்யுத்தத்தில் விருத்திரனால் விடப்பட்டகல்மழையைவிலக்கினார்கள். குருஸ்ரேஷ்ட னே! மஹாமாயாவியும் மிக்கபலசாலியுமானவிருத்திரனோ பலமுறை

மாயாயுத்தத்தினால் இந்திரனை மயங்கச்செய்தான். பிறகு, விருத்ராஸல் பீடிக்கப்பட்ட அந்த இந்திரனுக்கு மயக்கம் உண்டாயிற்று. அவ் விடத்தில் வலிஷ்டர் அவனுக்கு ரதந்தரமென்கிறஸாமத்தினால்தேறு தலைசெய்தார் வலிஷ்டர், 'தேவேந்திரா! நீ தேவர்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரேஷ்டனாயிருக்கிறாய். தைத்யாகளையும் அஸுரர்களையும் கொல்லு கின்றவனே! இந்திர! மூவுலகங்களாகிற ஸைன்யத்தோடுகூடிய நீ ஏன் துக்கிக்கிறாய்? இதோ பிரம்மாவும், விஷ்ணுவும், ஜகத்திற்கெல் லாம் அதிபதியும் உமாஸுமேதரும் ஸாவஜ்ஞரும் தேவருமான பர மேஸ்வரரும், எல்லாப்பரமரிஷிகளும் மோகத்தை அடைந்தஉன்னைப் பார்த்து உன்னுடைய ஜயத்தின்பொருட்டு, 'ஸ்வஸ்தி' என்றுசொன் னார்கள் இந்திரனே! மற்றொருவன்போல மனக்கலக்கத்தை அடை யாதே ஸுராதிபனே! யுத்தத்திற்சிறந்தபுத்தியைசெய்து சத்து ருக்களை நாசம்செய் இதோ லோககுருவும் எல்லா உலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமான முக்கண்ணரான பகவான் உன்னைப் பார்க்கின்றார். ஒ! ஸுராதிபனே! மோஹத்தைவிடு இந்திரனே! இதோ இருஹஸ்பதிமுதலான பரம்மரிஷிகளும் ஜயத்திற்காக உன னைச் சிறந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் துதிக்கின்றார்கள்' என்றுசொன் னார் இவ்விதம் மஹாத்மாவான வலிஷ்டராலப்போதிக்கப்பட்டவனும் உத்தமமான பலமுடையவனுமான வாஸவனுக்கு மிக்கவலிமையுண் டாயிற்று. பிறகு, பகவானுன இந்திரன் புத்தியை அடைந்து பெரிய யோகத்துடன்கூடி அந்தமாயையை விலக்கினான். பிறகு, ஸ்ரீமானுன பருஹஸ்பதியும் அந்தமஹரிஷிகளும் விருத்திரனுடைய பராக்கரமத் தைப்பார்த்துப் பரமேஸ்வரரை அடைந்து லோகங்களுடையநன்மை யைவிரும்பி விருத்திரனுடையநாசத்தைக்குறித்துத்தேரிவித்தார்கள். பிறகு, ஜகத்திற்கெல்லாம்பதியான பகவானுடையதேஜஸானது ஜ்வர மாகஆகி உடனே உக்கிரமாகவிருப்பவனும் லோகங்களுக்குப் பதியு மான விருத்ரனை அடைந்தது அப்பொழுது தேவரும் ஸகலலோகங் களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவரும் பகவானுமான விஷ்ணுவானவர் லோக ரக்ஷணத்தில் விருப்பமுள்ளவராகி இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தில் பிரவேசித்தார் பிறகு, புத்திமானுனப்ருஹஸ்பதியும் மஹாதேஜஸ் வியானவலிஷ்டரும் மற்றுமுள்ள எல்லாச்சிறந்தரிஷிகளும், உலகங் களால் பூஜிக்கப்பட்டவனும் வரன்களையளிப்பவனும் நூறு யாகங் களைச்செய்தவனுமான இந்திரனிடம் வந்து ஒரே மனமாக, 'பிரபு வே! விருத்திரனைக்கொல்' என்று சொன்னார்கள். பரமேஸ்வரர், 'இந்திரனே! இந்த விருத்திரன் பெரியவனே; பெரிதான சேனை

யால் சூழப்பட்டவன்; அனேக ரூபமுடையவன்; எங்கும் செல்லுகின்றவன்; அனேக மாயையுடையவன்; பிரவிர்த்திபெற்றவன். ஸுரஸ்ரேஷ்டர்! ஆகையால், மூவுலகங்களாலும் வெல்ல முடியாதவனான இந்த அஸுரஸ்ரேஷ்டனை நீ யோசகத்தை அவலம்பித்துக் கொல்லக்கடவாய். அலக்ஷ்யமாயிராதே! அமரர்வேந்தனே! இவன் பலத்திற்காக அறுபதியிரம் வருஷம் தவஞ்செய்தான். தேவேந்திரனே! பிரம்மாவும் இவனுக்கு யோகிகளுள் சிறந்தவனாயிருப்பதையும் பெரியமாகையுள்ளவனாயிருப்பதையும் பெரியபலமுள்ளவனாயிருப்பதையும் உயர்ந்த தேஜஸையும் வரமாக அளித்தார். வாஸவனே! இதோ என்னுடைய தேஜஸானது உன்னை அடைகிறது. இவ்விதம் கொல்லமுடியாத அந்த விருத்ராஸுரனை வஜ்ராயுதத்தால் கொல்லக்கடவாய்' என்று சொன்னார். இந்திரன், 'பகவானே! தேவஸ்ரேஷ்டரே! உம்முடைய அருளால் நெருங்கமுடியாதவனான விருத்ராஸுரனை நீர் பார்த்திருக்கும்பொழுதே வஜ்ராயுதத்தினால் கொல்லுவேன்' என்று சொன்னான் திதியின் புத்திரனான பெரிய அஸுரன். வரத்தினால் பிரவேசிக்கப்பட்டஸமயத்தில் தேவர்கள் ரிஷிகள் இவர்களுடைய ஸந்தோஷத்தினால் பெரியசப்தமானது உண்டாயிற்று. பிறகு, பேரொலியுள்ள துந்துபிவாதியங்களும் சங்கங்களும் மத்தளங்களும் டிண்டிமவாத்தியங்களும் ஆயிரக்கணக்காக முழக்கப்பட்டன எல்லா அஸுரர்களுக்கும் மிகவும் ப்ரஜ்ஞாபங்கம் ஏற்பட்டது. நிமிஷத்திற்குள்ளே பெரிதானமாயையும் ஒழிந்தது. பிறகு, ரிஷிகளும் தேவதைகளும் அந்த அஸுரனிடம் ஜ்வரம் பிரவேசித்ததென்று அறிந்து ஸமர்த்தனான இந்திரனைத் துதித்து (அஸுரனைக் கொல்ல) ஏவினார்கள் யுத்தகாலத்தில் ரதத்திலிருப்பவனும் மஹாத்மாவும் ரிஷிகளால் துதிக்கப்பட்டவனுமான இந்திரனுடைய ரூபம் பார்க்கமுடியாததாயிற்று.

இருளற்றெண்பத்தேட்டாவது அத்யாராம்

மோகக்ஷத்ரம் ம். (தோடர்ச்சி.)

(இந்திரன் வந்தானைக் கொன்றதும், சூந்தானைத் தோடர்ந்த பாம்மஹந்தியை பாம்மதேவர் அக்கிளிழதலிய நால்வருக்குப் பங்கிட்டதும்.)

மஹாராஜனே! எல்லாவிதத்தாலும் ஜ்வரத்தினால் வியாதிக்கப்பட்ட விருத்திராஸுரனுடைய சரீரத்தில் உண்டான அடையாளம்

களைச் சொல்லுகிறேன்; கேள் அவன் ஜவலிக்கின்றமுகத்துடன் பயங்கரானான் நிறம் மிகவும் குன்றிவிட்டது அரசரே! உடலில் மிகவும்பெரியநடுக்கமும் பெரியமேல்மூச்சுமுண்டாயின, தீவ்ரமான மயிர்க்கூச்சலும் பெரிதான கீழ்மூச்சும் உண்டாயின. அவனுடைய முகத்துக்கெதிரில் நிகவும் பயங்கரமும் மிகவும் கோரமும், அமங்க்ளமுடான நரியானது குதித்தது பாரத! அவனுடைய நினைவும் நசித்தது. அவனுடைய பக்கத்தில் ஜவலிக்கின்றவையும் எரிகின்ற வையுமான கொள்ளிகளும் விழுந்தன பருந்துகளும் கழுஞ்சுளும் கொக்குக்களும் மிகவும் பயங்கரமாகக் கத்திக்கொண்டு அவனுடைய தலைக்குமேலே களிப்புடன் சக்கரம்போலச் சுற்றின பிறகு, யுத்தத்தில் தேவர்களால் உற்சாகத்தை அடையும்படி செய்யப்பட்ட இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தைக்கையிலதாங்கி அந்தரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு அந்தவிருத்ராஸுரனை எதிர்த்தான் பிறகு, அந்தப் பெரிய அஸுரன் அமரனுஷமாகச் சப்தித்தான் ராஜஸ்ரேஷ்டனே! கொடிய ஜவரத்துடன் கொட்டாவிவிட்டான் அவன் கொட்டாவிவிடுமபொழுது இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தை ஏறிந்தால் மிகவும்பெரிய பலமுடையதும் காலமிருத்யுவிற் கொப்பானதுமான அந்தவஜ்ரம் உடனே பெரிய சரீரமுடைய விருத்ராஸுரனைக் கீழே வீழ்த்தியது ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, கொலலப்பட்ட விருத்ராஸுரன் பார்த்து மறுபடியும் எங்கும் தேவர்களுடைய சப்தமானது உண்டாயிற்று அஸுரசத்துருவும் மிகப்புகழ்பெற்ற வனுமான இந்திரனுனைவன் விஷ்ணுவுடன் கூடினவஜ்ரத்தினால் விருத்ராஸுரனைக் கொன்றுவிட்டு ஸ்வர்க்கம் சென்றான் குருவம்சத்திலுதித்தவனை! பாரத! பரதஸ்ரேஷ்டனே! தாமதத்தையறிந்தவனை! பிறகு, விருத்திரனுடைய சரீரத்திலிருந்தும் மஹாகோரமுள்ளதும் ரௌத்ராகாரமானதும் உலகங்களுக்குப்பயத்தைச் செய்கின்றதும் தெற்றிப் பற்களுடையதும் (அதனுலும்) பயங்கரமானதும் விகாரமானதும் கறுத்தும்சிவந்துமிருப்பதும் பரட்டைத்தலையையும் கோரமானகண் களையுமுடையதும் கிருத்தரைபோன்றதும் கபாலமாலேபூண்டதும் ரத்தத்தினால் நனைந்ததும் மரவுரியுடுத்ததுமான பிரம்மஹத்தியானது வெளிப்பட்டது. ஓ! அரசரிற்சிறந்தவனே! பரதஸ்ரேஷ்டனே! அப்போது, அவ்வித உருவமெடுத்துப் பயங்கரமாயிருக்கின்ற அந்தப் பிரம்மஹத்தியானது வெளிவந்து இந்திரனைத் தேடிற்று குருநத்தை! பிறகு, ஒருநாள் பிறகு, இந்திரன் உலகங்களுடைய நன்மையை விரும்பினதனால் ஸ்வர்க்கத்தை நோக்கிச் சென்றான் அப்பொழுது

அந்தப்பிரம்மஹத்தி வெளியில்வந்த அதிகதேஜஸுள்ள இந்திரனைப் பார்த்து அவனைக் கழுத்தில்பிடித்து உறுதியாகப்பற்றிக்கொண்டது. இந்திரன் பிரம்மஹத்தியினால் அவ்விதபயம்ஏற்பட்டபொழுது தாமரைத்தண்டின்நடுவிலிருந்து மிகப்பலவருஷங்கள் வாஸஞ்செய்தான். குருகுலத்திற்பிறந்தவனே! அப்பொழுது, இந்திரன் அந்தப்பிரம்மஹத்தியினால் முயற்சியுடன் பின்தொடர்ந்து பிடிக்கப்பட்டு ஒளியிழந்தவனான அவன் அந்தஹத்தியைப்போக்குவதற்குப் பெரிய முயற்சியைச் செய்தான் அவன் அந்தஹத்தியைநின்றுத்திக்கச் சக்திகையில்லை பரதஸ்ரேஷ்டனே! அதனால் பற்றப்பட்டபடியே 'தேவந்திரன் பிதாமஹரைஅடைந்து தலையால் வணங்கினான். பரதர்களிற் சிறந்தவனே! அப்பொழுது அந்தப் பிரம்மதேவர் 'பிரம்மணஸ்ரேஷ்டனுடைய ஹத்தியினால்பிடிக்கப்பட்ட இந்திரனைப்பார்த்து ஆலோசித்தார் புஜபலமுள்ளவனே! பாரத! பிறகு, பிதாமஹர் அந்தப் பிரம்மஹத்தியைநோக்கி மெல்லியசூரலோடு நன்மை சொல்லுகிறவர்போல, 'பெண்ணே! தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனான இவனை விட்டுவிடு. நான்விரும்பியதை நீ செய்யக்கடவாய். இப்பொழுது உனக்கு நான் என்னசெய்யவேண்டும்? நீ எதை விரும்புகிறாய்? சொல்' என்றுசொன்னார் பிரம்மஹத்தி, 'மூவுலகங்களையும்படைத்தவரும் மூவுலகங்களினாலும்பூஜிக்கப்பட்டவரும் தேவருமானநீங்கள் பிரீதியடைந்தால்போதுமென்றே நினைக்கிறேன் ஆனால், எனக்கு ஓர்இருப்பிடத்தை ஏற்படுத்தும். உலகராஷ்டிரத்தை விரும்பினஉம்மால் இந்தமரியாதை செய்யப்பட்டது. தேவரே! உம்மால் இந்தப்பெரியமரியாதையானது நடக்கும்படியும் செய்யப்பட்டது. எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈஸ்வரரே! தர்மத்தையுணர்ந்தவரே! பிரபுவே! நீர் பிரீதியை அடைந்தால் இந்திரனைவிட்டு விலகிப்போகிறேன் எனக்கு ஓர்இருப்பிடம் ஏற்படுத்தும்' என்றுசொல்லிற்று. அப்பொழுது அந்தப்பிதாமஹர் உபாடித்தினால் இந்திரனுடைய பிரம்மஹத்தியைப் போக்குவதற்காக அதனை நோக்கி, 'அப்படியேஆகட்டும்' என்றுசொன்னார் பிறகு, மஹாத்மாவான பிரம்மதேவர் அந்த இடத்தில் அக்கினியை நினைக்க, உடனே அக்னிவந்து அவரைநோக்கி, 'பகவானே! சூற்றமற்றவரே! தேவரே! உம்முடைய ஸமீபம் வந்துவிட்டேன். தேவரே! நான் செய்யத்தக்கது எதுவோ அதை நீர் சொல்லவேண்டும்' என்று சொன்னான். பிரம்மா, 'இப்பொழுது நான் இந்திரனைவிடுவதற்காக இந்தப் பிரம்மஹத்தியை அரோகமாகப் பிரிக்கப்போகிறேன். நான்கிலொரு

பாகத்தை நீ வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும்' என்று சொன்னார் அக்
 னினி, 'ஓ! பிரபுவே! பிரம்மாவே! நான் விடுதலை அடைதற்கு எல்லை
 எது? அதை யோசியும் உலகங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவரே!
 உள்ளபடி இதை அறிய விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னான். பிரம்ம
 தேவர், 'அக்னியே! தமோகுணத்தினால் சூழப்பட்ட எந்தமனிதன்
 ஜ்வலிக்கின்ற உன்னை அவனாகவே அடைந்து ஓரிடத்திலும் தானியம்
 ஸமித்துக்கள் ஸோமரஸம் இவைகளால் யாகஞ்செய்யவில்லையோ
 அவனை உடனே இந்த ப்ரம்மஹத்தி அடையும்; அவனிடத்தி
 லேயே 'வலிக்கவும் போகிறது ஹவிஸைவஹிப்பவனே! 'உன்னு
 டைய மணக்கவலை போகட்டும்' என்றார் இவ்விதம் சொல்லியதைக்
 கேட்டு ஹவ்யகவ்யங்களை அருந்துகிற அக்னிபகவான் பிரம்மாவி
 னுடைய அந்தவார்த்தையை அங்கீகரித்தான். பிரபுவே! அதுவும் அப்
 படியே ஆயிற்று. மஹாராஜனே! பிறகு, பிதாமஹர் மரீஞ்செடிபுற்
 களை அழைத்து இந்தவிஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லத்தொடங்கினார்.
 'மஹாபயத்தை உண்டுபண்ணுகிற இந்தப் பிரம்மஹத்தியானது *விருத்
 திராஸுரனிடமிருந்து உண்டாகி இந்திரனை அடைந்தது இதில் நான்கி
 லொருபாகத்தை நீங்கள் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்' என்றார். அரசனே!
 பிறகு, முன்போலவே உள்ளபடி சொல்லப்பட்ட மரம்கொடிபுற்பூண்டு
 கள் வருத்தமுற்று அக்னிபோலவே பிரம்மாவைநோக்கிப் பின்வரு
 மாறு சொல்லின 'உலகங்களுக்கெல்லாம் பிதாமஹரே! எங்களுக்கு
 குப பிரம்மஹத்தியின் முடிவு எது? ஸ்வபாவத்தினாலேயே கெடுக்கப்
 பட்டிருக்கிற எங்களை மறுபடியும் நீங்கள் கெடுப்பது தகாது ஓ!
 தேவரே! நாங்கள் எப்பொழுதும் அக்னியையும் குளிரையும் மழை
 யையும் காற்றினால் அலைக்கப்படுதலையும் வெட்டுதலையும் பிளத்தலையும்
 பொறுக்கின்றோம். மூவுலகங்களுக்கும் ஈஸ்வரரே! இப்பொழுது
 நாங்கள் உம்முடைய கட்டளைபின்புல இந்தப் ப்ரம்மஹத்தியை அங்கீகரிக்க
 ின்றோம். நீங்கள் எங்களுக்கு விடுதலை ஆலோசிக்கவேண்டும்'
 என்று சொல்லின. பிரம்மா, 'பர்வகாலம் ஏற்பட்டபொழுது எந்த
 மனிதன் மோஹத்தினால் உங்களை வெட்டுவதையும் பிளப்பதையும்
 செய்கிறானோ அவனை இந்தஹத்தி அடையும்' என்று சொன்னார்.
 பிறகு, மஹாத்மாவால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட மரம்கொடிபுற்
 பூண்டுகள் பிரம்மாவைப் பூஜித்துவிட்டு உடனே வந்தபடியே சென்
 றன. ஓ! பாரத! பிறகு, லோகபிதாமஹரான தேவர் அப்ஸரஸுகளை
 அழைத்து நன்மொழி சொல்லுகிறவர்போல இன்பமான வசனத்தி

* 'வ்ருத்ராத்' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

னால், 'ஓ! பெண்ணரசிகளே! இந்தப்பிரம்மஹத்தியானது இந்திரன் மூலமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. நீங்கள் என்வார்த்தைக்காக இதனுடைய நான்கிலொருபாகமான அம்சத்தை வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னார். தேவதாலிகள், 'ஓ! தேவேசரே! பிதாமஹரே! உம்முடைய ஆஜ்ஞையினால் கிரகிப்பதில் நிச்சயங்கொண்ட எங்களுக்கு நிவ்ருத்தியின் ஸமயத்தை ஆலோசிக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். பிரம்மா, 'எவன் ரஜஸ்வலைகளான ஸ்திரீகளிடத்தில் சேருகின்றானோ அவனை உடனே இது அடையும். உங்களுக்கு மனக்கவலை போகட்டும்' என்று சொன்னார். ஓ! பரதம்ரேஷ்டனே! அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்கள் மனக்களிப்புடன், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டுத் தங்களிருப்பிடமடைந்து களிப்புடனிருந்தன. பிறகு, மூன்று உலகங்களையும் படைத்தவரும் பெருந்தவமுடைய வருமான பிரம்மதேவர் மறுபடியும் ஜலங்களை நினைத்தார் உடனே, நினைக்கப்பட்ட ஜலங்களும் வந்துசேர்ந்தன அரசனே! அந்த எல்லா ஜலங்களும் வந்து அளவற்ற ஒளியுடைய பிதாமஹரான பிரம்ம தேவரை வணங்கி, 'பகைவரையடக்குபவரே! தேவரே! இதோ நாங்கள் உம்முடைய கட்டளையினால் உம்முடைய ஸமீபம்வந்துவிட்டோம். உலகங்களுக்கு ஈசரே! பிரபுவே! எங்களை ஆஜ்ஞைசெய்யும்' என்றும் வசனத்தைச் சொல்லின. பிரம்மா, 'மிகவும் பயங்கரமான இந்தப் பிரம்மஹத்தியானது விருத்திராஸுரனிடமிருந்து இந்திரனை அடைந்திருக்கின்றது. இதனுடைய நான்காவது பாகத்தை நீங்கள் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னார். ஜலங்கள், 'ஓ! பிரபுவே! உலகங்களுக்குத் தலைவரே! எங்களுக்குச் சொல்லுகிறபடியே ஆகட்டும் நாங்கள் விடுதலை அடையும் ஸமயத்தை ஆலோசிக்கத்தக்கவராகிவீர் தேவர்தலைவரே! நீர் எல்லா உலகத்திற்கும் பரமமான கதியல்லவா? உம்மைத்தவிர வேறு யார் எங்களைக் கஷ்டத்திலிருந்து கரையேற்றுவதற்கு வேண்டிக்கொள்ளத்தக்கவர்?' என்று சொல்லின பிரம்மா, 'கொஞ்சமாயிருக்கின்றன வென்றெண்ணி மதிமயங்கி உங்களிடத்தில் கோழையையும் மலமூத்திரத்தையும் விடுகிறவனை இது உடனே அடையும்; அவனிடத்திலேயே வலிக்கவும் செய்யும். அவ்விதம் உங்களுக்கு விடுதல் ஏற்படப்போகிறது. இவ்விதம் உங்களுக்கு உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னார். ஜனாதிப! யுதிஷ்டிரனே! பிரம்மஹத்தியானது பிறகு தேவேந்திரனைவிட்டு நீங்கிப் பிரம்மானுடைய கட்டளைப்படியே அந்த வாஸத்தை அடைந்தது. அரசனே! இந்திரன் பிரம்மஹத்

தியை அடைந்தது இவ்விதம். இந்திரன் பிதாமஹரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு அஸ்வமேதத்தைச் செய்தான். ஓ! மஹாராஜனே! பிரம்மஹத்தியை அடைந்த இந்திரன் பிறகு அஸ்வமேதத்தினால் சுத்தியை அடைந்தானென்று கேள்வி. ஓ! பூபதியே! தேவனுள் வாஸவன் ஆயிரக்கணக்காகப்பகைவர்களைக்கொன்றுராஜ்யலக்ஷியை அடைந்து ஒப்பற்ற சந்தோஷத்தை அடைந்தான். குந்திரந்தன! விருத்ராஸுரனுடைய ரத்தத்தினாலேயே குமிழிகளுண்டாயின. ஆகையால், ஜலக்குமிழிகள் இருபிறப்போர்களாலும் (விசேஷமாக) தீக்ஷிதர்களாலும் தவத்தையே செல்வமாகவுடையமுனிவர்களாலும் அருந்தத்தக்கவைகளல்ல. நீயும் எல்லாநிலைமைகளிலும் இப்படிப்பட்ட பிரம்மணர்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்யக்கடவாய். குருநந்தன! அவர்கள் பூமியிலுள்ள தேவர்களென்று பிரஸித்தி பெற்றவர்கள். குருகுலத்தில் பிறந்தவனே! இவ்விதம் அளவற்ற வலிமையுடைய இந்திரன் புத்தியின்கூர்மையினால் உபாயத்தை முன்னிட்டுப் பெரிய அஸுரானை விருத்திரனைக் கொன்றான். குந்தீபுத்திரா! பகைவரைக்கொல்பவனும் தேவனுமான இந்திரன்போல நீயும் பூமியில் பகைவரால் ஜயிக்கப்படாதவனாக இருக்கப்போகிறாய். எவர்கள் பர்வங்கள்தோறும் திவ்யமான இந்த இந்திர சரித்திரத்தை வேதியர்களின் மத்தியில் சொல்லுவார்களோ அவர்கள் பாவத்தை அடைய மாட்டார்கள். ஐயனே! இவ்விதம் ஆச்சரியமும் பெரிதும் விருத்திரனைப்பற்றியதுமான இந்திரனுடைய செய்கையானது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. மறுபடியும் எதைக்கேட்க விரும்புகிறாய்?" என்று வினவினார்.

இருநூற்றெண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பிரமசிவன் தம்மை அழையாமையால் கோபங்கொண்டு தக்ஷயாகத்தை அழித்ததும், தமதுகோபாக்தியைப் பல பொருள்களில் ஜ்வாமென்னும் வ்யாதியாக அமைத்ததும்.)

யுதிஷ்டிரர், “பேரறிவினரே! ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவரே! பிதாமஹரே! ஐயா! இந்தவிருத்ரவதத்தில் எனக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பமுண்டாகிறது ஓ! நரசர்ரேஷ்டரே! குற்றமற்றவரே! ஜ்வரத்தினால் விருத்ரன் மயக்கத்தை அடையும்படி செய்யப்பட்டானென்றும் இவ்வுலகில் இந்திரனால் வஜ்ரா

யுதத்தினால் கொல்லப்பட்டானென்றும் நீங்கள் * எனக்குச்சொன்னீர்கள். பெரிய அறிவுடையவரே! இந்த ஜ்வரம் எப்படி உண்டாயிற்று? ஓ! பிரபுவே! ஜ்வரத்தின் உற்பத்தியை நன்றாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்று வினவ, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஓ! அரசனே! உலகத்தில் பிரவித்தமாயிருக்கிற இந்த ஜ்வரத்தின் உற்பத்தியைக் கேள் பாரத! இது உண்டானவகையையும் சொல்லுகிறேன். மஹாராஜனே! பாரதனே! முன்காலத்தில் மூவுலகங்களிலும் பிரவித்திபெற்றதும் ஸூர்யனைச் சேர்ந்ததும் எல்லாரத்தங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் அளவிடமுடியாததும் எல்லா உலகங்களிலும் (ஒருவராலும்) அசைக்கமுடியாததும் ஸ்வர்ணதாதுக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான ஜ்யோதிஷ்கமென்கிற மஹாமேருவினுடைய கொடுமுடியின் பிரதேசத்தில் பரமேஸ்வரர் மஞ்சத்தில் விளங்கிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார் இவருடைய பக்கத்தில் எப்பொழுதும் பர்வதராஜகுமாரியானவன் இருந்துகொண்டு விளங்கினான். அப்படியே மஹாத்மாக்களான தேவர்களும், அளவற்ற பராக்ரமமுடைய வஸுக்களும், மஹாத்மாக்களும் வைத்யஸ்ரேஷ்டர்களுமான அபர்வினீதேவர்களும், யக்ஷர்களுக்குத்தலைவனும் ஸ்ரீமானும் கைலாஸவாலியும் பிரபுவும் சங்கம் பத்மம் என்கிற நிதிகளோடு அளவற்ற செல்வமுடையவனும் குஹ்யகர்களால் சூழப்பட்டவனும் விஸ்ரவலின் புத்திரனும் அரசனுமான குபேரனும், மஹாகவிபான சுக்ராசார்யரும் மஹாத்மாவான பரமேஸ்வரரை உபாவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஸனத்ருமாரீர்முதலான மஹரிஷிகளும் அங்கிரஸ்முதலான மற்றத் தேவரிஷிகளும் விஸ்ரவாஸு என்கிறகந்தர்வனும் நாரதபர்வதர்களும் கூட்டம்கூட்டமாகப் பலஅப்ஸரஸுகளும் வந்தார்கள். நானாவித வாஸனைகளை வஹிக்கிறதும் பரிசுத்தமுமான காற்றானது ஸுகமாயும் மங்களமாயும் வீசிற்று புஷ்பமுள்ள மரங்கள் எல்லாருதுக்களிலும் புஷ்பங்களுடையனவாயிருந்தன பாரதனே! வித்யாதார்களும் வலித்தர்களும் தீபாதனர்களும் பசுபதியானமஹாதேவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு உபாவித்தார்கள் ஓ! மஹாராஜனே! நானாவிதமான ரூபங்களுள்ள பூதங்களும் மிகவும் குரூரர்களான ராக்ஷஸர்களும் மிக்கவலிமையுள்ள பிசாசங்களும் பலஉருவங்களைத்தரித்தவர்களும் ஸந்தோஷத்துடன் அனேக ஆயுதங்களைக்கையிலேந்தியவர்களும் அக்கினிபோன்றவர்களுமானமஹாதேவருடையஸேவகர்களும்அவ்விடத்தில் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். நந்திபகவானும் தம்முடைய

காந்தியினால் பளபளம்பாயும்ஜ்வலிக்கிறதாயுமிருக்கிற சூலத்தைவகித்
துக்கொண்டுமஹாதேவருடைய அனுமதிபெற்று அவ்விடத்தில்வின்று
கொண்டிருந்தார். குருநந்தன் ! நதிகளுக்கெல்லாம் மேலானகங்கை
யும் ஸகலகட்டங்களிலுமுள்ள தீர்த்தங்களும்பிரகாசிக்க உருவ
மெடுத்து அந்தமஹாதேவரை உபாவித்தாள். மிகப்பெரியதேஜ
ஸ்ஸ்ள்ளவரும் பகவானுமான அந்தமஹாதேவர் அவ்விடத்தில்
முனிஸ்ரேஷ்டர்களாலும் தேவர்களாலும் இவ்விதம் பூஜிக்கப்பட்
டார் பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில் தகஷனென்கிற ஸ்ருஷ்டிகர்த்தன்
முன் சொல்லப்பட்ட விதிப்படி பாகம் செய்பக்கருதி (தேவர்களை)
அடைந்தான். பிறகு, இந்திரன்முதலான எல்லாத் தேவர்களும் அவ
னுடைய யாகத்திற்குப் போவதற்காக ஒன்றுசேர்ந்து அப்பொ
ழுது நிச்சயித்தார்கள் மஹாத்மாக்களான அந்தத் தேவர்கள்
ஈஸ்வரருடைய அனுமதியின்மேல் அக்னிக்கும் ஸூர்யனுக்குமொப்
பான காந்தியுள்ள விமானங்களில் ஏறிக்கொண்டு கங்காத்துவார
மென்கிற சேஷத்திரத்தை அடைந்தார்களென்று கேள்வி. அப்
போது, பதிவ்ரதையான பர்வதராஜ புத்திரியானவள் (யாகத்திற்காக)
தேவர்கள் புறப்பட்டதைப்பார்த்துத் தேவரும் பசுபதியுமானதனது
பதியை நோக்கி, 'பகவானே! இந்திரன்முதலான இந்தத் தேவா
கள் எங்கே போகிறார்கள்? உண்மையை அறிந்தவரே! உள்ளபடி.
சொல்லும், எனக்கு இதில் ஒரு பெரிய ஸந்தேகம் உண்டாகின்றது'
என்றாள் பரமேஸ்வரர், 'ஓ! மஹாபாக்யவதி! உத்தமனான தகஷ
னென்கிற ஸ்ருஷ்டிகர்த்தன் அஸ்ரவமேதயாகஞ்செய்கிறான் அதற்
காகத் தேவர்கள் போகின்றார்கள்' என்றார். உமை, 'ஓ! மகா
தேவரே! இந்த யஜ்ஞத்திற்கு நீர் ஏன் போகவில்லை? எவ்விதமான
தடையினால் நீங்கள் (யாகத்திற்குப்) போகவில்லை?' என்றாள்.
பரமேஸ்வரர், 'மஹாபாக்கியவதி! தேவர்களாலேயே இது முன்
அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. எல்லா யாகங்களிலும் எனக்கு ஏற்பட்ட
பாகமானது இப்போது கலிக்கப்படவில்லை சிறந்த மேனியுள்ள
வனே! முந்தின கொள்கையின் முறைப்படி தேவர்கள் தர்மமாக
ஏற்பட்ட யஜ்ஞத்தினுடைய பாகத்தை எனக்குக் கொடுக்கவில்லை'
என்றார். உமை, 'பகவானே! நீர் எல்லாப் பிராணிகளிலும் மிக்க
பெருமை வாய்ந்தவர். குணங்களாலும் பராக்கிரமத்தினாலும் யசஸி
னாலும் ஸ்ரீயினாலும் பிறரால் வெல்லமுடியாதவர். குற்றமற்றவரே!
உமக்குப் பாகத்திலுண்டான இந்த ஆசேஷபத்தினால் எனக்குமிகவும்
துக்கமுண்டாயிற்று; நடுக்கமும் உண்டாயிற்று' என்று சொன்னாள்.

ஓ! அரசனே! அந்தத் தேவி தேவரும் பசுபதியுமான தன் பதியை நோக்கி இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு மனக்கொதிப்புடன் மௌனமாக இருந்தாள். பிறகு, சங்கரர் எது செய்யவேண்டுமென்று தேவியின் மனத்திலிருக்கிறதோ அந்த அபிப்பிராயத்தை அறிந்து நந்தியை நோக்கி, 'நீ (இங்கே) நில்' என்று கட்டளையிட்டார். பிறகு, யோகத்தில் வல்லமையுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் தலைவரும் மிக்க காந்தியுள்ளவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவரும் பிணைமென்கிறவில்லை ஏந்தியவருமான அந்த மகாதேவர் யோகபலத்தைச் செய்து கொண்டு அப்பொழுதே பயங்கரமான கணங்களால் விரைவில் அந்த யாகத்தை நாசம்செய்வித்தார். (அந்தக்கணங்களில்) சிலர்கூச்சலிட்டார்கள்; சிலர் சிரித்தார்கள் ஓ! அரசனே! மற்றவர்கள் அந்த யாகத்தில் ரத்தத்தைவாரி அக்கினியில் இறைத்தார்கள் சிலர் முகங்களைவிகாரப்படுத்திக்கொண்டு யூபங்களைப்பிடுங்கித் தூரத்தில் எறிந்தார்கள். மற்றவர்கள் பரிசாரகர்களை வாய்களால் விழுங்கினார்கள். ஓ! அரசனே! பிறகு, நான்குபக்கத்திலும் கெடுக்கப்பட்ட அந்தயஜ்ஞமானது மான்ருபத்தைத்தரித்துக்கொண்டு உடனே ஆகாயத்தை நோக்கியே சென்றது. அப்பொழுது பிரபுவான அந்தமஹேஸ்வரர் அந்தயாகம் அந்தவடிவத்துடன் போகின்றதை அறிந்து பாணத்துடன் வில்லைஎடுத்துக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தார். பிறகு, தேவர்களுக்கெல்லாம்சுசும் அளவறபராக்கரமுடையவருமான அவருடையநெற்றியினின்றும் கோரமான ஒருவேர்வைத்திவலை கோபத்தால் வெளிப்பட்டது அந்தவேர்வைத்திவலை பூமியில்விழுந்தவுடனே காலாக்கிக்குச்சமமான மிகப்பெரிய அக்னியானது உண்டாயிற்று. ஓ! புருஷஸ்ரேஷ்ட! அப்பொழுது அந்தஅக்னியில் மிகவும்குள்ளரும் சிவந்தகண்களையுடையவரும் மஞ்சள்வண்ணமான மீசையுடையவரும் பயங்கரமும்உயரக்கினம்பினதலைமயிர்களுடையவரும்ரோமங்களடர்ந்த அவயவங்களுள்ளவரும் பருந்தையும்கோட்டானீயும்போன்றவரும் பயங்கரமானகரியநிறமுடையவரும் சிவந்தஆடைஉடுத்தவருமான ஒருபுருஷர் உண்டானான். மிகவும்பலசாலியான அவர் அந்தயாகத்தை, தீயானதுஉலர்ந்தகாட்டை எரிப்பதுபோல எரித்துவிட்டார். அவர் எங்கும் சுற்றினார்; தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் தூரத்தினர். எல்லாத் தேவர்களும் அவரிடம்பயந்து பத்துத்திக்குக்களிலும் ஓடினார்கள். ஓ! பிரஜைகளைப்பரிபாலிக்கின்றஅரசனே! பரதஸ்ரேஷ்டனே! அவ்விடத்தில்சுஞ்சரிக்கிற அந்தப்புருஷரால் பூமியானது மிகவும் நடுக்கமடைந்தது. அப்பொழுது, 'கூ, கூ' என்றுததறுகிற ஸகல

ஜகத்தையும்பார்த்துப் பரபுவானப்ரம்மதேவர், மஹாதேவரைநோக்கி நேரில்நின்றுகொண்டு சொல்லலானார். 'ஓ! பிரபுவே! தேவர்களெல்லாரும் உமக்குப் பாகத்தைக் கொடுப்பார்கள். ஸகலதேவர்களுக்கும் ஈஸ்வரரே! நீங்கள் கோபத்தீயை அடக்கவேண்டும். பகைவரைவாட்கிறவரே! மஹாதேவரே! இந்த ஸகலமான தேவர்களும் முனிவர்களும் உம்முடைய கோபத்தினால் மனத்தில் கலக்கமடைகிறார்கள். தேவசிகாமணியே! தர்மத்தை அறிந்தவரே! உம்முடைய வேர்வையிலிருந்துண்டான ஜவரம் என்கிற பெயருள்ள இந்தப் புருஷன் உலகங்களில் ஸஞ்சரிப்பான். பிரபுவே! ஆனால், ஒன்றாயிருக்கிற இந்தத் தேஜஸைத்தரிப்பதில் இந்தப் பூமி முழுமையும் சுகதியற்றது. ஆகையால், இது அனேகவிதமாகச் செய்யப்பட்டும்' என்றார். பிரம்மாவினால் இவ்விதம்சொல்லப்பட்டதேவர், பாகமும்ஏற்படுத்தப்பட்டவுடன், அளவற்ற பராக்கிரமமுடையபகவானுனபரம்மாவை நோக்கி, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னார். பினாகியானவர் சிரித்துக்கொண்டு மிகுந்த பிரீதியை அடைந்தார். அப்பொழுது, சங்கரர் பிரம்மாசொல்லியபடி பாகத்தையும் அடைந்தார். அப்பொழுது, ஸகல தர்மத்தையும் உணர்ந்த தேவரானவர் ஸகலமானபிராணிகளுக்கும் நன்மையுண்டாவதற்காக ஜவரத்தையும் அநேகம் பிரிவாகச் செய்தார் குழந்தாய்! அதனையும் கேள். தர்மமறிந்தவனே! மஹாத்மாவான தேவரால் ஜவரமானது யானைகளுக்கு மண்டைக் கொதிப்பாகவும் மலைகளுக்குத் தாதுவாகவும் ஜலங்களுக்குப் பாசியாகவும் பாம்புகளுக்குச் சட்டையாகவும் விருஷங்களுக்குக்குளம்பு ரோகமாகவும் பூதலத்தில் உவராகவும் பசுக்களுக்கு மாலைகண்ணாகவும் குதிரைகளுக்குக் கண்டத்திசையைடைப்பாகவும்மயில்களுக்கு மண்டைவெடிப்பாகவும் குயில்களுக்குக் கண்ணையாகவும் சொல்லப்பட்டது. செம்மறியாடுகளுக்கெல்லாம் பித்தவிகாரமென்று நமக்குக் கேள்வி. எல்லாக்கிளிகளுக்கும் ஸங்கல் என்கிற ஜவரமானது சொல்லப்படுகின்றது. தர்மமறிந்தவனே! பின்னும் புலிகளிடத்தில் ஸ்ரமமென்கிற ஜவரமானது இவ்வுலகில் சொல்லப்படுகின்றது. தர்மமறிந்தவனே! மானிடர்களிடத்தில் ஜவரமென்றே இது பிரலித்தமாயிருக்கிறது. மஹேஸ்வரருடைய இந்தத்தேஜஸாகிற மிக்க கொடிய ஜவரம் மனிதனைப் பிறப்பிலும் இறப்பிலும் அப்படியே நடுவிலும் அடைகின்றது. (ஆகையால்) ஈஸ்வரரானவர்எல்லாபிராணிகளாலும் வணங்கவும் பூஜிக்கவும் தக்கவர் இந்த ஜவரம் உட்புகுந்த

வுடன் தர்மவான்களுள் சிறந்தவனான விருத்ராஸூரன் கொட்டாவி விட்டான். பிறகு, அவனைக் குறித்து இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தை ஏவினான். ஓ ! பாரதனே ! வஜ்ரமும் விருத்ரனை அடைந்து பிளந்து விட்டது. மஹாயோகியான அந்தப் பெரிய அஸூரன் வஜ்ரத்தினால் பிளக்கப்பட்டு அளவற்ற பராக்கிரமமுடைய விஷ்ணுவினுடைய சிறந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தான். முன் விஷ்ணுபக்தியின்றோ அவன் இந்த உலகத்தில் வியாபித்தான்? ஆகையால், யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டு விஷ்ணுவினுடைய ஸ்தானத்தை அடைந்தான். இவ்விதம் விருத்ராஸூரனைப் பற்றியிருந்த பெரிய ஜ்வரத்தினுடைய இந்த விரிவான விஷயமானது என்னால் சொல்லப்பட்டது. புத்திரனே! உனக்கு வேறு என்ன சொல்லவேண்டுமீ? ஜ்வரத்தினுடைய இந்த உற்பத்தியை விசாலமான மனதையுடைய எந்த மனிதன் மிக்க அடக்கத்துடன் எப்பொழுதும் படிப்பானே அவன் ரோகம் விலகினவனும் ஸுகசாலியும் ஸந்தோஷமுள்ளவனுமாகி விரும்பியவைகளே அடைவான்” என்றார்” என்று கூறினார்.

இருபாற்றத்தோண்ணூறுவது அத்தியாயம்.

மோகூதர்மம். (தொடக்கி.)

(பாமசுவன் வீரபத்ராக்கோண்டு தகஷ்யாகத்தை அழித்ததும், தகஷன் ஸ்ஷஸ்நாமத்தினால் அவரைத்துதித்ததும், அவர் கோபந்தணிந்து வாழ்ந்ததும்.)

ஜனமேஜயர், “பிராம்மணரே! வைவஸ்வதமன்வந்தரத்தில் பிரசேதவின்வம்சத்தில் பிறந்த ஸ்ருஷ்டிகர்த்தனான தகஷனுடைய அஸ்வமேதமானது எப்படி நாசத்தை அடைந்தது? ஓ! பிராம்மணரே! ஸ்ருஷ்டிகர்த்தனுடைய அந்த அஸ்வமேதமானது எப்படி ஏற்பட்டது? எல்லாருபமாயுமிருக்கிற பிரபுவானவர் தேவியினுடைய கோபத்தைக் குறித்தன்றோ தாமும் கோபத்தை அடைந்தார்? தகஷன் அவருடைய பிரஸாதத்தை அடைந்து அந்தயாகத்தை எப்படி பூர்த்திசெய்தான்? இதை அறியவிரும்புகிறேன். எனக்கு உள்ள படி சொல்லும்” என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

“முற்காலத்தில் இமயமலையின் தாழ்வரையில் ரிஷிகளாலுமலித் தர்களாலும் அடுக்கப்பட்டதும் கந்தர்வர்களாலும் அப்ஸரஸுகளாலும் சூழப்பட்டதும் அநேகவிதமான விருகூங்களாலும் கொடிக

ளாலும் சூழப்பட்டதுமான கங்காத்துவாரத்தில் மங்களகரமான இடத்தில் தக்ஷண யாகம் செய்தான். அப்பொழுது ஆகாயத்திலும் மண்ணிலும் ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் வளிகளின்ற எல்லோரும் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, 'ரிஷிகளுடைய ஸமூகங்களால் சூழப்பட்டவனும் தர்மத்தைத் தரிகளின்றவர்களில் சரோஷ்டனுமான தக்ஷனென்கிற ஸ்ருஷ்டிகர்த்தனை ஸ்தோத்திரம்செய்தார்கள. உடனே, தேவர்கள் அஸுரர்கள் கந்தர்வர்கள் பிசாசர்கள் உரகர்கள் ராக்ஷஸர்கள் ஹா ஹா ஹ-ஹ-ஹுவென்னும் கந்தர்வர்கள் தும்புரு நாதர் விசுவா வஸு- விசவஸேனன் கந்தர்வர்களைச் சேர்ந்த அப்ஸரஸ்திரிகள் ஆகிய யர்கள் வஸு-க்கள் ருத்ரர்கள் மருத்துக்களுடைய தூட்டங்களோடு கூட ஸாதுயர்கள் ஆகிய யாகத்தில் பாகமுடையவர்களான எல்லோரும் இந்திரனுடன் வந்தார்கள். உஷஸம்பர்களும் ஸோமபாகளும் தாமபர்களும் ஆஜ்யபாகளுமான ரிஷிகளும் பிதருக்களும் பிரம்மாவுடன் வந்தார்கள். மற்றுமுள்ள அனேகமான *ஜராயுஜம் அண்டஜம் ஸ்வேதஜம் உத்பிஜ்ஜம் என்கிற நான்குவிதபிராணிகளின் ஸமூகங்களும் சீக் கிரமாய வந்தன. ஆலோசனையுடன் அழைக்கப்பட்ட எல்லாத்தேவர்களும் பத்தினிகளுடன் விமானத்திலிருந்துகொண்டு ஜ்வலிக்கின்ற அகநிகளன்போல விளங்கினார்கள். (அப்பொழுது) ததிசி மஹரிஷியானவர் அவர்களைப்பார்த்துக் கோபமுண்டு ஒருவார்த்தை சொன்னார். 'ருத்ரபூஜையிலலாதஇது யாகமுமாகாது; தர்மமுமாகாது. எல்லோரும் மாணசம்பந்தத்தை அடைந்துவிட்டீர்களே? இது*காலத்தின் வித்தியாஸமா? அல்லது நேரிட்ட விநாசத்தை இவர்கள் மோகத்தினால் அறியவில்லையா? பெரிதானயாகத்தில் நேரிட்ட கோரமான பயத்தை அறியவில்லையே?' என்றார். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அந்த மஹாயோகியானவா ஞானதிருஷ்டியினால் பார்த்தார். அவர் மஹாதேவரான ஈசுவரரையும் வரத்தை அளிக்கின்றவளும் மங்களஸ்வரூபியுமான தேவியையும் அந்தத் தேவிக்குச் சமீபத்தில் மஹாத்மாவான நாரதரையும் பார்த்தார். யோகத்தை அறிந்தவரான அந்தத்ததிசியானவர் இவ்விதம் நிசசயம் செய்து மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். அவர்களெல்லோரும் ஒரே ஆலோசனையுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். ஈசகர அமுதயாத கரணத்தினால் ததிசியானவா அந்த இடத்தை விட்டு விலகி இருந்துகொண்டு (அவர்களை நோக்கி) மனிதன் பூஜிக்கத்தகாதவைகளைப் பூஜிப்பதிலும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களைப் பூஜியாததிலும் அடிக்கடி

*அநுசாஸனபர்வம் 771-வது பக்கம் குறிப்பில்காண்க.

மனுஷ்யஹத்திக்குச் சமமான பாவத்தை அடைகின்றான். நான் முந்தியும் பொய்யைச் சொன்னதில்லை; இனி ஒருபொழுதும் சொல்லப் போகிறதில்லை. தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் மத்தியில் நான் உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன். தாமே வந்தவரும் பசுக்களை வகிக்கின்றவரும் ஜகத்தை ஸ்ரவ்யக் கிறவரும் ரக்ஷிக்கிறவரும் யாகத்தில் எல்லாருக்கும் முதலில் புஷிக்கிறவருமான பிரபுவைப் பாருங்கள்' என்று சொன்னான். தகூஷன், 'எவர்களுக்குக் கரத்தில் சூலாயுதமுடையவர்களும் ஜடாதாரிகளும் பதினொருஸ்தானங்களை அடைந்தவாசனமுள்ள அநேக ருத்ராகளிருக்கின்றார்கள். நான் மஹேசவரரை அறியவில்லை, எல்லோரும் ஆலோசித்துத்தான் இவரை அழைக்கவில்லை' என்று சொன்னான். தகூஷன், 'நான் சங்கராருக்குமேல வேறு தெய்வத்தைப் பார்க்கவில்லை யென்பது உண்மையானால் தகூஷனுடைய பெரிய இந்த யாகமானது (இப்போது) நிறைவேறப் போகிறதில்லை' என்று சொன்னான். தகூஷன், 'யாகத்தின் தலைவருக்காக ஸ்வாண பாத்நிரததில் வைக்கப்பட்டதும் விதிப்படி மந்திரததினால் பரிசுத்தமுள்ள துமான இந்த ஹவிஸை, நிகரற்ற விஷ்ணுவினுடைய பாகமாகச் சோபிப்புகின்றேன். இவர் பிரபுவும் விராபகரும் ஆரதிக்கத் தக்கவருமானவா' என்று சொன்னான். தேவியானவள், 'இப்பொழுது பிரபுவும் விராபகரும் ஆரதிக்கத்தக்க ஸர்வஜ்ஞரும் நீனைக்கவும் அரியருமான இந்த என்னுடைய பதியானவர் எல்லாப் பாகததையுமாவது பாதிப்பாகத்தையாவது அல்லது மூன்றிலொரு பாகததையாவது அடையும்படியான தானத்தையோ விராததையோ தவததையோ நான் செய்வேன்' என்று சொன்னான். இவ்விதம் சொல்லிக் கலக்கமுற்ற தம்முடைபத்நியை நோக்கி ஸாவஜ்ஞரான ராசுவரா அதிக ஸந்தோஷத்தையடைந்து, 'தேவியே! மெல்லிய அவகமும் இடையுமுள்ளவளே! என்னை நீ அறியவில்லை. யாகத்திற்கு ராசனான் என் விஷயத்தில் இந்த வசனமானது உரிதமா? நீண்ட கண்களையுடையவளே! நான் (எல்லாவற்றையும்) அறிகிறேன். அறிவிலாத அஸததுக்கள ஒன்றையும் அறிகிறதில்லை. இப்பொழுது உன்னுடைய மாயையினாலே இந்திரனும் தேவர்களும் மூவுலகங்களிலுமுள்ளோரும் முழுதும் அஜ்ஞானத்தை அடைந்திருக்கின்றனர். யாகத்தில் என்னை ஹோதாக்களான ருக்வேதிகள் துதிக்கின்றார்கள். என்னைக் குறித்து ஸாமசர்களும் ரதந்தர ஸாமததைக் கானரு செய்கின்றார்கள். என்னைப் பிரம்ம

வித்துக்களான பிரம்மணர்கள் புஜிக்கின்றார்கள். எனக்கு அத்வரி யுக்களென்கிற யஜு-ராவேதிகள் ஹவிர்ப்பாகத்தைக் கொடுக்கின்றார்கள்' என்று சொன்னார். தேவியானவளே, 'மிகவும் இழிந்தவானானும் எல்லாப் புருஷரும் ஸ்திரீஜனங்களின் மதநியில தம்மைப் புகழ்ந்து கொள்ளுகின்றனர்; காவதையும் அடைகின்றனர். ஸந்தேகமில்லை' என்றான். சங்கரா, 'தேவாகளுக்கெல்லாம் ராசவரியே! சிறுத்த இடையுள்ளவளே! நான் என்னைத் துதிக்கவில்லை. சிறந்த மேனியுடையவளே! உத்தமியே! இந்த யாசநிமித்தம் நான் ஸ்ருஷ்டிப்பவனைப் 'பா' என்றார். அந்தப் பகவான் பிராணனைக் காட்டிலும் பிரியமானவனும் பதநியுமான உமையைப் பார்த்து இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுத் தம்முடைய முகத்திலிருந்து மிகுந்த உற்சாகமுடையதும் கோரமுமான ஒரு புகழைத் ஸ்ருஷ்டித்தாரா. அவர் அவனை நோக்கி, 'தக்ஷணுடைய யாகத்தை அழித்துவிடு' என்று சொன்னார். பிறகு, முகத்திலிருந்து விடுபட்ட அந்த ஒப்பற்ற ஸிமம் போன்ற வீரபதாரால் தேவியின் கோபத்தணிவதற்காகத் தக்ஷணுடைய யாகமானது விளையாட்டாக அழிக்கப்பட்டது. I (தேவியினுடைய) கோபத்தினால் மிகவும் பயங்கரமாயும் மஹாகாளியுமான மஹேசுவரியானவள உண்டாகி ஆத்மரூபமான ராசவருடைய கர்மத்திற்குச் சாசுதியாக அவருடன் பின் தொடர்ந்தாள். செளரியத்தினால் ஆதமாவான ராசவருக்குச் சமமான பலம் ரூபம் இவைகளுடன் கூடினவருப் (ராசவருடைய) சோபமே வேறு உருவமெடுத்ததுபோன்றவரும் அளவற்ற பலம் வீரயங்களுள்ளவரும் அளவற்ற பலமுள்ள ஆண்மைத்தன்முடையவரும் வீரபதாரென்று பிரஸித்திபெற்றவரும் தேவியின் கோபத்தைத் துடைக்கின்றவருமான அந்தப் பகவான் தேவருடைய அபிபராயத்தை அறிந்து சிரஸால் வணங்கிப் பிறகு தம்மயிர்க்கால்களிலிருந்தும் ரௌம்மியர்களென்கிற சிறந்த கணங்களை ஸ்ருஷ்டித்தாரா. பிறகு, நுகுதிருக்குச் சமமானவைகளும் நுகுதிருக்குச் சமமான வீரயமும் பராக்ரமமுமுடையவைகளும் பயங்கரமானவைகளுமான அந்தக்கணங்கள் தக்ஷணுடைய யாகத்தை அழிப்பதற்காக விரைவில் வந்தன. பிறகு பயங்கரமான ரூபமுடையவைகளும் பெரிய சரீரமுடையவைகளும் தூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்குமாயிருப்பவைகளுமான அவைகள் கிலகிலா சப்தங்களால்

I 'மஹேசுவரியும் மஹாபயங்கரமான மஹாகாளியாகித் தனக்காக உண்டான கார்பத்தை நேரில் பார்ப்பதற்காக அவருடன் பின் சென்றாள்' என்றும் கொள்ளலாம்.

ஆகாயத்தை நிரம்பச்செய்தன. பெரிய அந்தச் சபத்தினால் அங்
குள்ள தேவர்கள் நடுங்கினார்கள்; மலைகளும் சிதறின; பூமியும் அசைந்
தது; காற்றும் சுழன்றது; கடல் கலங்கிற்று. அக்னிகளும் ஒளி
மழுங்கின; ஸ்ருயனும பிரகாசிக்கவில்லை; கிரகங்களும் பிரகாசிக்க
வில்லை; நக்சத்திரங்களும் சந்திரனும் பிரகாசிக்கவில்லை; ரிஷிகளும்
பிரகாசிக்கவில்லை; தேவர்களும் பிரகாசிக்கவில்லை; மனிதர்களும் பிர
காசிக்கவில்லை; இவ்விதம் இருளடைந்தபொழுது சில கணங்கள்
கர்வத்துடன் எரித்தன. கோரமுள்ள மறறவைகள் அடித்தன; யூபங்
களையும் பிடுங்கின. மறறவைகள் இடித்தன. வேறு சில கசக்கின
வாயுவேகமுள்ள சில எங்கும் ஓடின. மனோவேகமுள்ள சில குதித்து
ஓடின. யாகபாதங்களும் திவ்யமான ஆபரணங்களும் பொடியாக்கப்
பட்டன. அவைகள் வாரி இறைக்கப்பட்டு ஆகாய வெளியில் நக்சத்
திரங்கள் போலக் காணப்பட்டன. திவ்யமான அன்னம் பானம்
பசுத்யம் இவைகளுடைய குவியல்கள் மலைகளுக்குச் சமானமாயிருந்
தன. அப்பொழுது நெபவீட்ட பாயஸங்களாகிற சேறுகளோடு
கூடின பாலாறுகள் காணப்பட்டன. தயிராடைகளாகிற ஜலத்தைத்
யுடையவையும் சிறந்த சர்க்கரைக் கட்டிகளாகிற மணல்களுடையவையும்
அறுசுவையுள்ளவையும் மனத்திற்கினியவையுமான வெல்லவாய்க்
கால்கள் ஓடின. பலவிதமான மாமலங்களையும் பலவகையான பசுத்
யங்களையும் திவ்யமான பானங்களையும் 1லேகியங்களையும் சோஷ்யங்
களையும் கணங்கள் நானாவிதமான வாய்களால் புஜித்தன; அழித்தன;
வாரியுமெறிந்தன. ருத்ராருடைய கோபத்தினால் பெரிய சரீரத்தை
யுடையவைகளும் பிரளயகாலாக்கிக்கு ஒப்பானவைகளுமான கணங்
கள் நான்கு பக்கத்திலும் தேவஸன்யங்களைப் பப்பபடுத்திக் கலக்
கின; அநேக வடிவங்களையெடுத்து விளையாடின; தேவஸ்திரிகளை
வாரி எறிந்தன. ருத்ராருடைய கோபத்தினின்றும் எல்லாத் தேவர்
களாலும் பிரயாசத்துடன் நன்கு காக்கப்பட்ட அந்த யாகத்தைக்
கொடிய செய்கையுள்ள வீரபத்ரா எங்கும் விரைவில் எரித்தனர்; எல்
லாப் பிராணிகளுக்கும் அசுசத்தை விளைவிக்கும்படி கோரமான சப்
தத்தைச் செய்தனர்; யாகத்தின் சிரஸைக் கொய்துவிட்டுக் கர்ஜித்த
னர்; சந்தோஷித்தனர். பிறகு, நன்முகன்முதலான எல்லாத் தேவர்
களும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தனை தக்ஷனும் அனாஸி செய்துகொண்டு,
'நீர் யார்? சொல்லும' என்று கேட்க, வீரபத்ரா, 'நான் ருத்ரா
மல்லேன்; தேவியுமல்லேன். இவகே நான் ஹவிஸையருந்தவும்

வாவில்லை. நீங்கள் தேவிக்குக் கோபம் வரும்படி செய்ததை
கினைத்து ஸர்வாத்மாவான பிரபுவானவர் கோபத்தை
அடைந்தார். பிராமணசமேஷ்டர்களைப்பார்க்கவும் வாவில்லை.
உத்ஸாஹதகிலும் வாவேஇல்லை. என்னை உன்யர்கத்தை
அழிப்பதற்காக இங்கேவந்தவனாக அறிந்துகொள். நான் வீரபத்திர
னென்று பெயாபெற்றவன்; ஈசவாருடையகோபத்தினின்றும் குதித்
தவன்; இவன் டத்ரகாளி என்று பெயர் பெற்றவன்; தேவியின்
கோபத்தினின்று வெளிப்பட்டனள். நாகவ்ரிருவரும் தேவர்களுக்
கெல்லாம் தேவரான அவராலே அனுப்பப்பட்டு யாக்ளமீபத்தை
அடைந்தோம். பிராம்மணசமேஷ்டனே! உமாபதியானதேவதேவ
ரைச சரணமடை. தேவருடையகோபமும் மேலானது. மற்றவிடத்
திலிருந்து வாதானமும் இழிந்தது' என்றுசொன்னார். வீரபத்ரா
ருடையவாராதையைக்கேட்டு, தர்மத்தைத்தரிக்கிறவர்களில் சிறந்த
வனானதக்ஷன் பரமேசுவரரைப்பணிந்து ஸ்தோத்திரத்தினால்ஸந்தோ
ஷிக்கச்செய்யலானான். 'தேவரும் சிஷ்கரும் சாசுவதரும் நிலையுள்ள
வரும் அழிவிலலாதவரும் மஹாத்மாவும் எல்லாஉலகத்திற்கும்பதியு
மான மஹாதேவரை நான் சரணமடைகிறேன்' என்றான். நன்றாகச
சேகரிக்கப்பட்ட அந்தத்திரவியங்களைக் கூடின தக்ஷனுடையயாகத்
தில் எல்லாதேவர்களும் தபோதனர்களானிஷிகளும் அழைக்கப்
பட்டார்கள். தேவரும் (ஸ்ருஷ்டிமுதலான) எல்லாதொழில்களையு
முடையவருமான மஹேசுவார் அதற்கு அழைக்கப்படவில்லை. அப்
பொழுது மஹாதேவியானவள் கோபத்தை அடைந்தாள். அதனி
மித்தம் ஈசுவார் கணங்களை அனுப்பினார். அப்பொழுது யாக்ளாலே
எரிக்கப்படும் பிராமணர்கள் ஓடியும் மஹாத்மாவும் பயங்கரரும்
ஜ்வலிக்கிறவருமான வீரபதார் நக்ஷத்ரமண்டலத்தை வியாபித்தும்
பரிசாரர்கள் சூலத்தால் மார்புபிளக்கப்பட்டு அலறிக்கொண்டும்
யூபங்கள் அசைத்துப் பிடுங்கி எங்கும் எறியப்பட்டும் கழுகுகள் மாம்
ஸத்தில் ஆசைவெண்டு உயர்க்கிடையையும் கீழேஸூசரித்துக்கொண்
டும் யக்ஷர்களும் கந்தர்வக் கூட்டங்களும் பிசாசர்களும் உரக்களும்
ராக்ஷஸர்களும் அவற்றின் இறதகளின்காற்றினால் தள்ளப்பட்டும்
அநேகம்நரிகளால் ஊளைடிடப்பட்டும் இருக்கும்பொழுது, அனேக
நேத்ரங்களையுடையவரும் சத்துருக்களை ஜயிக்கின்றவரும் தேவ
தேவருமான ஈசுவார் முகஸ்தானத்தினால் முயற்சியுடன்பாண்பா
னங்களை அடக்கிக் கண்களால் எங்கும் பார்த்துக் கொண்டு
சீக்கிரமாக அக்னி குண்டத்திலிருந்தும் கிளம்பினார். ஆயிரம்

ஸ-நூர்யர்களுடைய ஒளியைவகிக்கிறவரும், ஊழித்திப்போன்ற வருமான அவர் (தக்ஷணோக்ஷிப்) புன்னகை செய்து, 'உனக்கு நான் என்னசெய்யவேண்டும்? சொல்' என்னும் வசனத்தைச் சொன்னார். பிறகு, சிருஷ்டிகர்த்தன தக்ஷன் யாகத்தைப்பற்றின அத்யாயத்தைத் தேவகுருவினிடமிருந்து கேட்டபொழுது, அஞ்சலி செய்துகொண்டு பயமும் சிந்தையும் நடுக்கமுமடைந்து கண்களிலும் முகத்திலும் கண்ணீர்பெருக அந்தத்தேவரைநேக்கி, 'ஸர்வஜ்ஞானநீர் அருளுள்ளவரும் எனக்குவரமளிப்பவரும் நான் உமக்குப்பிரியனும் அனுக்ரஹிக்கத்தக்கவனுமாயிருந்தால் நெடுள்ள பெருமுயற்சியால் நன்குசேர்க்கப்பட்டதும் எரிக்கவும் கடிக்கவும் குடிக்கவும் தின்னவும் அழிக்கவும் பொடிக்கவும் எறியவும் பட்டது மான இவவிதயாகஸாமக்ரியானது வீணாகவேண்டாம். நான் எனக்கு இந்நவரதத்தை வரிக்கின்றேன்' என்று சொன்னான். ஸர்வஜ்ஞானம் பகனென்கிற சூரியனுடைய நேத்ரத்தைப்பிடுகினவரும் தாமதங்களுக்குப் பயனளிகின்றவரும் விருபமான நேத்திரங்கையுடையவரும் முக்கண்ணரும் தேவரும் பிரஜைகளுக்கெல்லாம் பதியுமான ஹர் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னார். தக்ஷனாவன் முழுவகாலகளை பூமிபிரபதியநமஸ்கரித்து ஈசவாரிடமிருந்து வரத்தைஅடைந்து விருஷபத்வஜரான அவரை ஆயிரத்தெட்டுநாமங்களினால் துதித்தான்' என்றார்.

யுதிஷ்டிரர், "ஐயா! குற்றமற்றவரே! பிரஜைகளுக்குப்பதியான தக்ஷன் எந்தநாமங்களினால் ஈசவரரைத் துதித்தான்? அவற்றை நீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். எனக்குக் கேட்பதற்கு சரத்தை உண்டாயிருக்கிறது" என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார். "பாரத! ஆசசரியமான செய்கையையுடையவரும் மகஸ்யமானவரத்தையுடையவருமான தேவதேவருடைய மகஸ்யமும் பிரகாசமுமான நாமங்களைக் கேள். தக்ஷன், 'தேவரே! தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈசவரரே! தேவர்களின்பகைவர்க்கினவன்மையை அழிப்பவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். தேவேந்திரனுடைய பலத்தைஸ்தம்பம்செய்தவரே! தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவரே! ஆபிரம்கண்களுள்ளவரே! (ஸ-நூர்யசந்திராக்கிகளாகிய) விருபங்களானகண்களையுடையவரே! மூன்றுகண்களுள்ளவரே! யக்ஷாதலைவனைகுபேரனை நண்பனாகவுடையவரே! எங்கும் கைகளும்கால்களும்

1 இவற்றில், அநுசாஸனபர்வத்தில் சிவஸஹஸரநாமம் வந்தவிடத்துப் பொருள்கூறப்படாத நாமங்களுக்குப் பொருள் கூறப்படுகிறது.

சாந்திபர்ஷு

ஸாந்தித்யமு முள்ளவரே! எங்கும் கண்களும் தலைகளும் முகங்களுமுடையவரே! எங்கும்காதுகளுள்ளவரே! உலகத்தில எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருப்பவரே! முனைபோன்ற காதுகளுடையவரே! பெரிய காதுகள் உடையவரே! குடங்களபோன்ற காதுகளுள்ளவரே! ஸமுதாத்தை இருப்பிடமாகவுடையவரே! பெரிய யானையின் காதுகளுக்கு நிகரான காதுகளுள்ளவரே! பசுவிற்காதுகளை யொத்த காதுகளுள்ளவரே! கைகளுக்கு நிகரானகாதுகளுள்ளவரே! நூறு வயிதுகளுடையவரே! நூறுரோமசகரிகளுள்ளவரே! நூறு நாக்களுடையவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். காயதரீ மந்திரஜப முடையவர்கள் உம்மைக களஞ் செய்கிறார்கள். ஸ-நூயனை உபாஸிப்பவர்கள் ஸ-நூயனுக்கு அதிஷ்டான தேவதையான உம்மை அர்ச்சனை செய்கிறார்கள். உம்மைப் பிரம்மாவாகவும் நூறு அசுவமேதமுள்ள இந்திரனாகவும் 1 உலர்ந்த வராசவும் ஆகாயத்திற்கு நிகராகவும் நினைக்கிறார்கள். பெரிய சரீரத்தையுடையவரே! கடலுக்கும் ஆகாயத்துக்கும் நிகரானவரே! உம்முடைய இந்தசசரீரத்தில எல்லாத் தேவதைகளும் கொட்டிலில் பசுக்கள் இருப்பதுபோல இருக்கின்றார்கள். உம்முடைய சரீரத்தில் சந்திரன் அகரி வருணன் ஆதித்யன் விஷ்ணு பிரம்மா பிருஹஸ்பதி இவர்களைப் பார்க்கிறேன். நீரே பகவான்; காரணர்; கார்யர்; க்ரியை; காரணா; ஸதது அஸததுக்களின் உறபத்தி நாசமாயிருப்பவா, பவரும் சர்வரும் 2 ருதாரும் வரதருமான உமக்கு நமஸ்காரம். பிரம்மாமுதலான பசுக்களுக்குப் பதியும் அந்தகாஸரானைக் கொன்றவருமான உமக்கு எப்பொழுதும் நமஸ்காரம். மூன்று விதமான ஜடைகளை யுடையவரும் மூன்றுதலைகளுள்ளவரும் முத்தலைச சூலத்தால யுத்தம் செய்யும் தன்மைமுள்ளவரும் சாஸ்திரம், குரு, தியானம் ஆகிய மூன்று வித நேதிரைகளை யுடையவரும் ஸ-நூயன் சந்திரன் அக்ரி ஆகிய மூன்று கண்களையுடையவரும் முப்புரததையழித்தவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். 3 ரண்டரும் 4 குண்டரும் 5 அண்டரும் அண்டத்தைத் தரிக்கின்றவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். 6 தண்டியும் நேரும்கோணலுமாயிருப்பவரும் தண்டம் முண்டனம் இவற்றையுடைய ஸந்தாஸியுமான உமக்கு நமஸ்காரம். உயரக்கிளம்பின கோரப்பற்களும் கேசங்களும் முள்ளவரும் 7 கல்லரும் 8 அவ

1 எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவர்.

2 பாவத்தையிலக்குபவர்.

3 குருநாபி.

4 சட்டிபோன்றவர்.

5 பிரம்மாண்டமாயிருப்பவர்.

6 சிவநாகம்.

7 ஸத்வகுணத்தால் வெண்மையான

8 எங்கும் வியாபித்தவர். [வர.

ததரும் ¹விலோஹிதரும் ²தூட்டாரும் (ஹாலாஹிலத்தினால்) கறுத்த கண்டமுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். நிகரற்றவரும் ³விரூபரும் ⁴சிவரும் ⁵ஸூர்யரும் ஸூர்யமண்டலத்தில் சயனஞ் செய்பவரும் ஸூர்யன் போல விளங்குகின்ற த்விஜ்யும் கொடிச்சிலையு முள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ப்ரமதகணங்களுக்கு நாதரும் விருஷபத்தின் தோளுக்கு நிகரான தோளுள்ளவரும் தங்விபும் சத்ருக்களைச் சிசுதிப்பவரும் ⁶தண்டரும் பூர்ஜவிருக்ஷத்தின் பட்டையையும் மரவிரிகளையும் வஸ்திரமாகவுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஸுவர்ணத்தைக் கப்பத்திலுடையவரும் ஸுவர்ணமயமான கவசமுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஸுவர்ணத்தினால் செய்யப்பட்ட கிரீடமுள்ளவரும் ஸுவர்ணங்களுக்குப் பதிபுமான உமக்கு நமஸ்காரம். ⁷ஸ்துதரும் ⁸ஸ்துத்பரும் ⁹ஸ்தூயமானருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஸர்வரும் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிக்கிறவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவுமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஹோதாவும் மந்தாரும் வெண்மையான கொடி கொடிச்சிலைகளுள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ¹⁰நாபரும் ¹¹நாப்பருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஆவரணங்களுக்கு ஆவரணம் க்ருசமான நசிபுள்ளவரும் க்ருசமான அங்கங்களுள்ளவரும் க்ருசருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ¹²ஸம்ஹ்ருஷ்டரும் ¹³விஹ்ருஷ்டரும் ¹⁴கிலகிலருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ¹⁵சயமானரும் ¹⁶சயிதரும் ¹⁷உத்திதரும் ¹⁸ஸ்திதரும் ¹⁹தாவீமானரும் முண்டரும் ²⁰ஜடிலருமான உமக்கு நமஸ்காரம். நடனத்தை ஸ்வபர்வமாகவுடையவரும் முகவாத்யம் வாசிப்பவரும் நதியிலுண்டான தாமரை மலர்களாகிற பூஜாஸாதனத்தில் ஆசையுள்ளவரும் கான வாத்தியங்களால் விளங்குகிறவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ²¹ஜ்யேஷ்டரும் ²²சரேஷ்டரும் பலத்துக்கு அபிமானி தேவதையான இந்திரனைச் சிசுதித்தவரும் காலனுக்கும் நியந்தாவும்

1 ரஜோகுணத்தால் சிவப்பு நிறமுள்ளவர்.	13 விசேஷஸ்தோஷமுள்ளவர்.
2 தமோகுணத்தால் புகைநிறமுள்ளவர்.	14 'கிலகில' என்னும் ஒலி வடிவமாயிருப்பவர்.
3 நானுவிதரூபமுள்ளவர்.	15 சயனிக்கிறவர்.
4 மங்களமூர்த்தி.	16 சயனஞ்செய்தவர்.
5 ஸூர்யமண்டல ரூபி.	17 ஶ்ருந்திருந்தவர்.
6 நிகரகரூபி.	18 நிற்பவர்.
7 துதிக்கப்பட்டவர்.	19 ஓடுகிறவர்.
8 துதிக்கத்தக்கவர்.	20 சடைகளுள்ளவர்.
9 துதிக்கப்படுகிறவர்.	21 பிராயத்தால் யெரியவர்.
10 நாபியில் எல்லா ஜகத்தையு முடையவர்.	22 குணங்களால் சிறந்தவர்.
11 நாபிஸ்தானமாயிருக்கத்தக்கவர்.	
12 மிக்கமகிழ்ச்சியுள்ளவர்.	

1 கல்யரும் 2க்ஷயரும் 3உபக்ஷயருமான உமக்கு நமஸ்காரம். அச் சத்தைத் தருவதும் துந்துபியொலிபோன்றதுமான சிரிப்புள்ளவரும் ப்யங்கரமான விரதத்தைத் தரிப்பவரும் உக்ரருமான உமக்கு எப் பொழுதும் நமஸ்காரம். பத்துக்கைகளுடைய உமக்கு நமஸ்காரம். மண்டையோட்டைக் கையிலுடையவரும் சிதையிலுள்ள பஸ்மத்தில் பிரியமுள்ளவரும் 4ஹிபீஷணரும் 5பீஷ்மருமான உமக்கு நமஸ்காரம். 6 பீமரே! சமமுதலான விரதங்களைத்தரிக்கின்ற உமக்கு நமஸ்காரம். விகாரமான முசமுள்ளவரும கத்திபோன்ற நாவுள்ளவரும் 7தப்ஷ்ட ரியும் யாகததில் பத்வமாயும் சமசானத்தில் பசனசயாயுமிருக்கிற மாம்ஸத்தில் ஆசையுள்ளவரும் சுரைக்காய் வீணையில் பிரியமுள்ள வருமான உமக்கு நமஸ்காரம். 8 வ்ருஷரும் 9வ்ருஷ்யரும் நந்திருபரும் 10வ்ருஷரும் 11கடங்கடரும் தண்டரும் 12பசபசருமான உமக்கு நமஸ்காரம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவரும் வரதருமான உமக்கு நமஸ்காரம். சிறந்தவைகளான மால் கந்தம் வஸ்திரம் இவற்றை யுடையவரும் வரத்திற்கெல்லாம் மேலான வரத்தை அளிக்கின்றவரு மான உமக்கு நமஸ்காரம். ஆசையுள்ளவர் ஆசையற்றவனென்னும் இரண்டு உருவமாயிருப்பவரும் 13பாவநரும் ருத்ராக்ஷமாலையுள்ள வரும் 14ஸம்பிந்நரும் 15விபிந்நரும் 16சாயரும் 17ஆதபனருமான உமக்கு நமஸ்காரம். கோரயிலலாததும் கோரமுமான ரூபமுள்ளவரும் கோரமாயும் அதிகோரமாயுமிருப்பவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். சிவரும் சாந்தரும் மிகவும் சாந்தரும் ஒருகாலுள்ளவரும், அநேகம் கண்களுடையவரும் ஒரு சிரமுள்ளவரும் 18ருத்ரரும் (கபாலமுதலிய) அற்பவஸ்துக்களில் ஆசையுள்ளவரும் வேறாகப் பிரிந்திருப்பதில் பிரியமுள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். 19பஞ்சாலரும் வெளுத்த அங்கங்களுடையவரும் 20சமசமருமான உமக்கு நமஸ்காரம். உக்ரமான கண்டாமணியுள்ளவரும் 21கண்டரும் கண்டையிலாதவராயினும்

1 ஸமர்த்தர்.	செய்பவர்.
2 மஹாப்ரளயமாயிருப்பவர்	13 தியானஞ்செய்கிறவர்.
3 இடையிலுள்ள பிரளயமாயிருப்பவர்.	14 காரணரூபமாக எங்கும் கலந்தவர்.
4 பயமற்றவர்.	15 காரயரூபமாக வெவ்வேறாயிருப் பவர்.
5 பயங்கார்.	16 நிழலாயிருப்பவர்.
6 பயங்கார்.	17 வெயிலாயிருப்பவர்.
7 கோரப்பற்களுள்ளவர்.	18 ரோகத்தைநீவ்ருத்திப்பவர்.
8 மழையைச்செய்பவர்.	19 விச்வகர்மா.
9 தர்மத்துக்குவிரதமானவர்.	20 எப்பொழுதும் சமகுணமுள்ளவர்.
10 தர்மமாயிருப்பவர்.	21 மணியின் ஓசையாயிருப்பவர்.
11 எப்பொழுதும் செல்லுகிறவர்.	
12 எப்பொழுதும் பிராணிகளைப் பாக்கு்	

கண்டாநாதத்துடன் கூடினவரும் ஆயிரம் பேர்களால் வாசிக்கப்பட்ட கண்டைகளையுடையவரும் கண்டாமாலையில பிரியமுடையவரும் பிராணனையே கண்டையாகவுடையவரும் கந்தரும் கலகலருமான உமக்கு நமஸ்காரம். குரோதத்தின் முடிவான சமஸ்வரூபரும் பூராதிலோகங்களின் முடிவான பிரம்மரூபரும் நாமரூபபிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமான ரச்வராதிஷ்டான பிரம்மரூபரும் துரிதபிரம்முமான உமக்கு நமஸ்காரம். பூராதிலோகம் நாமரூபப்பஞ்சம் அதன்காரணமான ஈச்வரர் இவைகளில் பிரியமுடையவரும் மிகவும் சமத்தை அடைகின்றவரும் எப்பொழுதும் மலைகளையும் விருகூழ்களையும் இருப்பிடமாகவுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். வையில நரிபோல ஆசையுள்ளவரும் 1தாரகரும் 2தாரும் யஜ்ஞரும் 3யஜியும் 4ஹந்தரும் 5பாஹந்தருமான உமக்கு நமஸ்காரம். 6யஜ்ஞவாஹரும் 7தாந்தரும் 8தப்யரும் 9ஆகாபருமான உமக்கு நமஸ்காரம். 10தடரும் 11தப்யரும் ஸமுத்திரமுமான உமக்கு நமஸ்காரம். 12அநந்தரும் அன்னத்திற்குப் பதியும் அன்னத்தை அருந்துகின்றவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஆயிரந்தலைகளுடையவரும் ஆயிரம் பாதகளுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். உயரத்தூக்கப்பட்ட ஆயிரம் சூலாயுதமுடையவரும் ஆயிரம் நேத்திரங்களுடையவரும் பாலஸ்தூயன் போன்ற நிறமுள்ளவரும் பாலனுடைய ரூபத்தைத் தரிக்கின்றவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். 13பாலர்களான சினேகிதர்களை ரக்ஷிக்கின்றவரும் பாலனியாட்டுடன்கூடியவரும் வருத்தரும் 14வூப்தரும் 15கூதூப்தரும் 16கூதூபணருமான உமக்கு நமஸ்காரம். அலைகளால் அடையாளம் செய்யப்பட்ட கேசத்தையுடையவரும் தர்ப்பைபோன்ற கேசத்தையுடையவருவான உமக்கு நமஸ்காரம். யஜனமுதலான ஆறு கம்மங்களிலும் ஸந்தோஷமுடையவரும் யஜனம் அத்யயனம் தானம் என்கிற மூன்றுகர்மங்

- 1 கறையேற்றுவவர்.
- 2 கரையேறக்காரணர்.
- 3 யாக்குச்செய்கிறவர்.
- 4 பிராம்மணன்முகமாக த்ருப்தி அடைகிறவர்.
- 5 அக்னிமுகமாக த்ருப்திபடைகிறவர்.
- 6 யஜ்ஞத்தை நிறைவேற்றும் ரித்விக்ருமுதலானவர்களாயிருப்பவர்.
- 7 ஜிதேந்திரியர்.
- 8 ஸத்வமயர்.

- 9 ரஜோமயர்.
- 10 கரையிருப்பவர்.
- 11 நதியாயிருப்பவர்.
- 12 அன்னமளிப்பவர்.
- 13 'இதனால் பாலகிருஷ்ணரூபமாக லீலைசெய்தவர் என்பது ஸஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்பது பழையவுரை.
- 14 ஆசைகொண்டவர்.
- 15 கலங்கினவர்.
- 16 கலக்குகிறவர்.

களில் பற்றுதலுள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். விதிப்படி
வாணசரமங்களுடைய தனித்தனி கர்மங்களிலிருக்கின்ற உமக்கு
நமஸ்காரம். 1 குஷ்யரும 2 கோஷரும கலகலருமான உமக்கு நமஸ்
காரம். வெருப்பாயும் பொன்னிதமாயுமுள்ள கண்களையுடையவரும்
கறுப்பாயும் சிவப்பாயுமுள்ள விழிகளையுடையவரும் சவாஸத்தை
ஜயித்தவரும் 3 தண்டரும 4 ஸ்போடரும க்ருசரும தர்மம்¹ காமம்
அர்த்தம் மோகம் இவைகளில் சொல்லக்கூடிய சதைகளையுடைய
வரும் 5 ஸாக்ஷியரும ஸாக்ஷியர்களில் முக்கியரும வேதாந்தவிசா
ரத்தையும் தியானத்தையும் அனுக்ரஹித்து நடத்துகின்றவருமான
உமக்கு நமஸ்காரம். தேர் ஏறவும் தேரில்லாதிருக்கவும் தக்கவரும்
நான்குமார்க்கங்களிலும் ரதமுடையவரும் மான்தோலை உத்தரீய
மாகவுடையவரும் ஸாப்பயஜனோபவீதமுடையவருமான உமக்கு
நமஸ்காரம். 6 சாநரே! வஜ்ரம்போன்ற சரீரச்சேர்க்கையை
உடையவரே! மஞ்சள் நிறமான சேசமுடையவரே! உமக்கு
நமஸ்காரம். மூன்று கண்ணுடைய ஆம்பிகைக்கு நாதரான உமக்கு
நமஸ்காரம். வ்யாகதரே! 7 அவயக்தரே! உமக்கு நமஸ்காரம்.
காமரே! 8 காமதரே! 9 காமகரே! திருப்தியடைந்த பிரம்மத்தை
யும் திருப்தியடைபாத ஜகதையும் விசாரிக்கின்ற உமக்கு நமஸ்
காரம் ஸர்வசே! ஸர்வதீர! 10 ஸர்வாகரே! ஸந்தியாகாலத்திலுண்
டாகும் சிவப்புவாணமாய்ருப்பவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். பெரிய
பலமுடையவரே! பெரியகைகளுள்ளவரே! விரிவான புத்தியை
யுடையவரே! பெரிய காந்தியுள்ளவரே! பெரியமேகங்களின் கூட்
டத்திற்கு நிகரானவரே! மஹாகாலரூபியே! ஸ்தூலரே! ஜீண
மான அங்கங்களுடையவரே! 11 ஜடையுள்ளவர்போல நடிப்பவரும்
மரவுரியையும் புஷித தோலையும் தரிக்கிறவரும் பிரகாசிக்கின்ற
ஸூர்யனும் அக்னியும்தோன்ற ஜடைகளுள்ளவரும் மரவுரி மான்
தோல்களை ஆடையாகவுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஆயிரம்
ஆதித்யர்களுக்குநிகரானவரே! தவத்தை நித்யமாகவுடையவரே!
12 உந்மாதரே! உமக்கு நமஸ்காரம். அநேகம் சுழிகளுள்ள கங்காஜல
த்தினால் நனைந்தசேசமுடையவரே! சந்திரனை மாறி மாறி உண்டாகச்

- 1 கோஷிககத்தக்கவர்.
- 2 கோஷருபி.
- 3 தண்டமென்னும் ஆயுதருபி.
- 4 பிளக்கிறவர்.
- 5 கயிலராயிருப்பவர்.
- 6 கார்யருபி.

- 7 காரணருபி.
- 8 காமத்தையளிப்பவர்.
- 9 மன்மதனைக்கொன்றவர்.
- 10 எல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பவர்.
- 11 'ஜடிலே' என்பது மூலம்.
- 2 மயக்குகிறவர்.

செய்கிறவரே! யுகங்களைத்திருப்புகிறவரே! மேகங்களைத்திரும்பச் செய்கிறவரே! உமக்கு நமஸ்காரம், நீரே அந்நம்; ¹ அத்தா; ² போக்தா; ³ அந்நதர்; அந்நபுக்; அந்நத்தைஸ்ருஷ்டிக்கிறவர்; ⁴ பக்தா; ⁵ பகவபுக்; பவநர்; அநலா; ஜராயுஜங்களை; அண்டஜங்கள்; ஸ்வேதஜங்கள்; உத்பிஜ்ஜங்களாயிருக்கிறீர். தேவரே! தேவேசரே! நான்குவிதமான பிராணிகளுடைய ஸமுகமாயிருக்கிறவரும் நீரே. ஸ்தாரவாஜங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பவரும் ஸம்ஹரிப்பவரும் நீரே. பிரம்மவிததுக்களுள் சிறந்தவரே! உம்மைப்பிரம்மவிததுக்கள் பிரம்மமர்கச சொல்லு கின்றனர். நீரே மனத்திற்கு முக்கியமான காரணம். ஆகாயமும் வாயுவும் ஒளிகளுக்கு நிதியுமாயிருக்கிறீர். பிரம்மவிததுக்கள் உம்மை 'ரிக்காகவும் ஸாமமாகவும் ஓங்காரமாகவும் சொல்லுகிறார்கள். தேவ சரேஷ்டரே! உம்மை, 'ஹாயிஹாயி' என்றும், 'ஹுவாஹாயி' என்றும், 'ஹாவுஹாயி' என்றும் பிரம்மவாதிகளானஸாமகர்கள் அடிக்கடி கானஞ் செய்கின்றார்கள். வேதத்திலுள்ள உபநிஷத்ஸமுகங்களான துதிகளால் நீர் யஜ்னாவேதமயமாயும் ருக்வேதமயமாயும் ஆகுதிமயமாயும் சொல்லப்படுகிறீர், பிரம்மணாகளும் கூத்தரியர் களும் வைசயாகளும் ருத்வாகளும் ஸங்கராஜாதியாகளும் நீரே. மேகக்கூட்டங்களும் ⁶ விதயுத்தம் ⁷ ஸ்தநிதமும் ⁸ கர்ஜிதமும் நீரே. ஸம்வத்ஸரமும் ருதுக்களும் மாஸமும் பக்ஷமும் யுகமும் நிமேஷங் களும் கர்ஷ்ணடகளும் நக்ஷத்திரங்களும் கிரகங்களும் கலைகளும் நீரே. நீர் விருக்ஷங்களுள் முக்கிய விருக்ஷங்களுள் பாவதங்களுடைய கொடுமுடிகளும் மிருகங்களுள் புலியும் பக்ஷிகளுள் கருடனும் ஸர்ப்பங்களுள் சேஷனும் ஸமுத்திரங்களுள் பாற்கடலும் யந்திரங் களுள் வில்லும் ஆயுதங்களுள் வஜ்ரமும் வரதங்களுள் ஸத்யமு மாயிருக்கிறீர். த்வேஷமும் இச்சையும் ராகமும் மோஹமும் கூமையும் அகூதமையும் வ்யவஸாயமும் த்ருதியும் லோபமும் குரோதமும் ஜபமும் அஜயமும் நீரே. நீர் ⁹ கதி, நீர் ¹⁰ சரி; ¹¹ சாபி; ¹² கடவாங்கி; ¹³ ஜர்ஜ்ஜரி, நீர் ¹⁴ சேத்தா; ¹⁵ பேத்

1 உண்பவர்.	9 கதாயுதமுள்ளவர்.
2 போகங்களை அனுபவிப்பவர்.	10 அப்புள்ளவர்.
3 அந்நத்தைகாப்பவர்.	11 வில்லுள்ளவர்.
4 சமைப்பவர்.	12 கட்வாங்கமென்னும் ஆயுதமுள்ளவர்.
5 பகவமானைகளை உண்பவர்.	13 ஜர்ஜ்ஜராவாத்யமுள்ளவர்.
6 மின்னல்.	14 வெட்டுபவர்.
7 மழையுடன் கூடியமேகஒலி.	15 பிளப்பவர்.
8 மழையில்லாதமேகஒலி.	

தா; 1ப்ரஹ்மத்தா; 2நேதா, 3மந்தா; பிதாவாகநினைக்கப்பட்ட
வார். (யமம்ஐந்து நியமம் ஐந்துஆக) பத்துலக்ஷணங்களுள்ள தர்ம
மும் அர்த்தமும் காமமும் நீரே. கங்கைபுர ஸமுத்திரங்களுந் நதி
களும் 4பல்வலங்களுந் 5ஸாஸ-சுகளும் நீரே 6லதைகளும் 7வல்
லிகளும் த்ருணங்களும் ஓஷதிகளும் பசுக்களும் மிருகங்களும் பசுவி
களும் திரவியகர்மங்களுண்மாரம்பமும் புஷ்நங்களையும் பலங்களையும்
கொடுக்கும்காலமும் நீர். தேவர்களுடைய ஆதியும் அந்தமும் காய
த்ரியும் ஓங்காரமும் நீரே. 8ஹரிதமுட ரோஹிதமும் நீலமும் கிருஷ்
ணமும் ரத்தமும் அருணமும் கதருவும் கபிலமும் கபோதமும் மேசக
மும் நீர். நீர் 9அவாணரும் 10ஸுவாணரும் வர்ணத்தைச் செய்
கின்றவரும் மேகத்திறகுளிகரானவரும் ஸுவர்ணரென்றுபெயருடை
யவரும் ஸுவர்ணத்தில் பிரிபமுள்ளவருமாயிருக்கிறார். இந்திரனும்
யமனும் வருணனும் 11தருதனும் அருலனும் 12உபபல்வமும் சித்ரா
பாதுவும் 13ஸ்வாபபாதுவும் பாதுவும்நீரே. 14ஹோதரமும் 15ஹோதா
வும் 16ஹேமயமும் 17ஹுதமும் 18பாபுவும் தரிஸுபர்ணமந்
திரத்தில் துதிக்கப்பட்டவரும் யஜுர்வேதநதிலுள்ள சதருத்ரா
நாமமான வேதருபியும் நீரே. நீர் பவிக்ரங்களுக்குப் பவிக்
ரரும் மங்கலங்களுக்கெல்லாம் மங்கலமும் 19கிரிகரும் 20ஹிண்டு
களும் வருஷங்களும் ஜீவரும் 21புத்தகலமுமாயிருக்கிறார். ப்ராணரும்
ஸத்வமும் ரஜஸும் தமஸும் 22அபரமதரும் பிராணனுள் அபரனும்
ஸமாநனும் உத்ரநனும் விபாநனும் நீரே. 23உந்மேஷமும் 24நிமேஷ
மும் 25க்ஷுத்தமும் 26ஜ்ஞமபிதமும் நீரே. நீர் சிவப்பாயும் உள்ளடங்
கினதாயுமிருக்கிற திருஷ்டிபையுடையவரும் பெரிப முகமுடையவ
ரும் பெரிபவயிற்றுடையவருமாயிருக்கிறார். நீர் ஊசிபோன்றரோமங்க

1 அடிப்பவர்.

2 நடத்துகிறவர்.

3 மனனஞ்செய்பவர்

4 குட்டைகள்.

5 ஏரிகள்.

6 பெரியகொடிகள்.

7 சிறுகொடிகள்.

8 இது முதல் பத்துநீமங்கள்
வர்ணவிசேஷங்கள்

9 வர்ண வில்லாதவர்.

10 நல்லவர்ணமுள்ளவர்.

11 குபேரன்.

12 கிரகணம்.

13 ராகு.

14 அக்னி.

15 ஹோமஞ்செய்கிறவர்.

16 ஹோமத்துக்குத்தக்கஹிஸ்.

17 ஹோமம்செய்யப்பட்ட ஹிஸ்.

18 ஹோமபலனையளிக்கும் ஈசுவர்.

19 யலைபோல ஜடமான சரீரத்தைச்
சப்திக்கச்செய்கிறவர்.

20 போதல்வருதலைச் செய்பவர்.

21 சரீரம்.

22 பத்தியில்லாதவர்.

23 கண்ணைத்திறப்பது.

24 கண்ணைமூவேது.

• 25 தும்பில்.

26 கொட்டாவி.

ஞள்ளவர்; செம்மட்டை நிதமான மீசையுள்ளவர்; உயரக்கிளம்பின
கேசத்தையுடையவர்; மிகவும் சலிக்கிறவர்; 'கானவாத்தியங்களின்
உண்மையை அறிந்தவர்; கானம் வாத்யம்வாசித்தல் இவைகளில்
பிரியமுடையவர், நீர் 1மதஸ்யரும் 2ஜலசாரும் 3ஜால்யரும் 4அக்
லரும் 5லீலைக்காகவே ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறவரும் 6கலியும் 7அக்
லரும் 8அதிகாலரும் 9துஷ்காலரும் சாலநுமாயிருக்கிறீர், நீர்
ம்ருத்யுவும் 10கூஷ்டாரும் 11கருத்யரும் 12பக்ஷாரும் சத்துருக்களை
கூஷ்யம்செய்கிறவரும் மேககாலரும் பெரியதெற்றிப்பற்களுடையவரும்
பிரளயகரீல மேகமுமாக இருக்கிறீர், நீர் 13கண்டரும் 14அகண்ட
ரும் 15கடியும் கண்டியும் 16சருசேலியும் 17மலீமலீயும் 18ப்ரம்மமும்
அக்நிகளுடைய பாதிசசரீரமான ஸ்வாஹாருபியும் 19தண்டியும் 20முண்ட
ரும் 21மூன்றுதண்டமுடைய யதியுமாக இருக்கிறீர்; நான்குபுகழும்
நான்கு வேதமும் அத்வர்யமுதலானவர்களுடைய நான்கு கர்மங்களை
நடத்துகிறவரும் நான்கு ஆசரமங்களையும் நடக்கும்படி செய்கிற
வரும் நான்கு வர்ணங்களையும் செய்கிறவருமாயிருக்கிறீர், எப்
பொழுதும் சொக்கட்டானில பிரியமுடையவரும் 22தூர்த்தரும்
கணங்களுக்குப்பிரபுவும் கணங்களை ரக்ஷிக்கிறவரும் சிவப்பான மாலே
யையும் வஸ்திரத்தையும் தரிக்கிறவரும் 23திரிசரும் காஷாயங்களில்
பிரியமுடையவருமாயிருக்கிறீர், நீர் 24சில்பிகர்; சில்ப வேலைக்காரர்
களில் மேலானவர்; எல்லாச சில்பங்களையும் நடத்துகிறவர்; பக
னென்கிற ஸ்ருர்யனுடைய நேத்திரத்திற்கு அங்குசமாயிருக்கிறவர்;
சண்டர்; பூஷாவென்கிற ஸ்ருர்யனுடைய பற்களை உதிர்த்தவர், நீர்
ஸ்வாஹா; ஸ்வதா; வஷ்ட்காரம; நமஸ்காரம; சிஷ்டாகாலச் சொல்
ஸப்பதும், 'நமோநம:' என்னும் நமஸ்காரமாயிருப்பவர்; ரக்ஸ்யமான
விரதங்களையுடையவர்; ரக்ஸ்யமான தவத்தையுடையவர்; 25தாராகர்;

1 மதஸ்யம்போன்ற ஜீவருபி.	13 மாயையால் மறைக்கப்பட்டவர்.
2 ஸம்ஸார நதி ஜலத்தில் ஸஞ்சரிப்	14 ஜீவர்களைக் கர்மபலன்களுடன்
பவர்.	சேர்ப்பவர்.
3 ஸம்ஸாரவாஸினையாகியவலையில்	15 சராசரங்களால் விளையாடுபவர்.
கட்டப்பட்டவர்.	16 எப்பொழுதும் கார்யவர்க்கங்களில்
4 அடக்கமுடியாதவர்.	அனுப்ரவேசித்திருப்பவர்.
5 கலிருபர்.	17 ப்ரணவம்.
6 காலமற்றவர்.	18.19 இவற்றால் பாடிஹம்ஸர் சொல்
7 காலத்தைத்தாண்டினவர்.	லப்படுகிறார்.
8 கெட்டகாலமாயிருப்பவர்.	20 சூதாடுகிறவர்.
9 கூரியகத்தி.	21 மலையில் சயனிப்பவர்.
10 வெட்டத்தக்கவர்	22 அல்ப சில்பி.
11 மித்ரர்.	23 ப்ரணவர்.
12 பிரகாசிப்பவர்.	

நகூத்திரங்களால் ஷ்யாபிக்கப்பட்ட ஆகாசம்; 1தாதா; 2விதாதா; 3ஸந்தாதா; 4விதாதா; 5தாரணர்; 6அதரர்; 7ப்ரம்மா; தபஸ்; ஸத்யம்; ப்ரம்மசர்யம்; ஆர்ஜவம்; 8பூதாத்மா; 9பூதக்ருத்; 10பூதர்; சென்றது நிகழ்கின்றது வருவது என்னும் மூன்றையும் உண்டு பண்ணும் மாயா சபலததுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமானவர்; * பூ; * புவ; * ஸ்வ; காணப்படும் பொருள்களைக்காட்டிலும் சாசுவதா; 11தாந்தா; பிரம்மாமுதலான ஈசுவரர்களைக் காட்டிலும் மேலான மஹேச்வரர்; தீக்ஷிதர்; 12அதீக்ஷிதா; 13க்ஷாந்தர்; மற்றவரால் அடக்கமுடியாதவர்; அடங்காதவர்களை நாசஞ்செய்கிறவர்; சந்திரனைத்திருப்புகிற மாஸமானவர்; யுகங்களைத் திருப்புகிற கல்பமானவர்; 14ஸம்வர்த்தர்; 15ஸம்பரவர்த்தகர்; 16காமர்; 17பிந்து; அனு; ஸ்தாலர்; காணிகாமாலையில் பிரியமுடையவர்; நந்தியின் முகம்போன்ற முகமுடையவர்; பயங்கமான முகமுடையவர்; ஸுமுகர்; துர்முகர்; அமுகர்; நான்கு முகமுடையவர்; அனேக முகமுடையவர்; யுத்தங்களில் அக்ரிமுகர்; ஹிரண்யகாப்பர்; 18சகுநி; பெரிய ஸர்ப்பங்களுக்குப்பதி; விராட்; அதர்மத்தை அழிக்கிறவர்; பெரிதான பக்க பலத்தையுடையவர்; உக்கிரமான சிஷையைத் தரிக்கிறவர்; கணங்களுக்கு அதிபா; விருஷபம்போலச் சப்திக்கிறவர்; பசுக்களை ஸங்கடங்களினின்றும் காக்கின்றவர்; விருஷபசரேஷ்டத்தை வாகனமாக உடையவர்; மூன்று உலகங்களையும் ஈக்ஷிக்கின்றவரும் கோவீந்தரும் கோக்களின் மார்க்கத்தில் செல்லுகின்றவரும் 19அமர்க்கரும் சரேஷ்டரும் ஸ்திரரும் ஸ்தாணுவும் 20நிஷ்டகம்பரும் 21கம்பருமாயிருக்கிறீர்; தடுக்கமுடியாதவரும் கொடிய ஹாலாஹலவிஷத்தையும் அபகரித்தவரும் (யுத்தத்தில்) ஒருவராலும் ஸஹிக்கமுடியாதவரும் அதிக்ரமிக்கமுடியாதவரும் பயமுறுத்தவுமுடியாதவரும்

- 1 ஆதிகர்த்தாவான விஷ்ணு.
- 2 பௌதிகங்களைஞ்ஞஷ்டிக்கும் ப்ரம்மா.
- 3 ஒன்றுசேர்த்து நிலைநிறுத்துபவர்.
- 4 ஸம்ஹரிப்பவரான மஹேச்வரரும் புண்யபாப ரூபமான கர்மமும்.
- 5 எல்லாவற்றையும் தரிக்கும் மூலகாரணர்.
- 6 ஆதாரமற்ற சுத்தப்ரம்மம்.
- 7 ப்ரம்மவித்.
- 8 பிராணிகளுக்கு ஆத்மா.
- 9 பிராணிகளைப்படைப்பவர்.
- 10 நித்யவிர்த்தர்.

- * வ்யாஹ்ருதிகள்.
- 11 ஜிதேந்த்ரியர்.
- 12 தீக்ஷிதரல்லாதவர்.
- 13 பொறுமையுள்ளவர்.
- 14 பிரளயமாயிருப்பவர்.
- 15 ஸ்ருஷ்டிகாரணர்.
- 16 பெண்ணுசையுள்ளவர்.
- 17 வீர்யமாயிருப்பவர்.
- 18 பக்ஷிபோல ஸங்கமற்றவர்.
- 19 மார்க்கமற்றவர்.
- 20 அசையாதவர்.
- 21 அசைப்பவர்.

அசைக்கமுடியாதவரும் பிரவேசிக்கமுடியாதவரும் ஜயிக்கமுடியாதவரும் ¹ஜயநுமாயிருக்கிறீர்; ²சசனம் முயல் அடையாளமாகவுடைய சந்திரனும் ³சமநரும் குளிர்ச்சி, உஷ்ணம், பசி, ஜலம், மனோவியாதி இவைகளைச் செய்கிறவரும் ஆதிகளும் ⁴வ்யாதிகளும் வியாதிகளை நிவர்த்திக்கின்றவரும் ⁵அவ்யாதியுமாயிருக்கிறீர்; என்னுடைய யாசமாகிய மானுக்கு வேடவாயிருக்கிறவரும் வியாதிகளின் உற்பத்திக்கு இடமானவரும் வியாதிகளின் லயஸ்தானமானவரும் ⁷சிகண்டியும் தாமரைமலர்கள் போன்ற நேத்திரங்களுடையவரும் தம்மரை ஓடையை இருப்பிடமாக உடையவருமாயிருக்கிறீர். சிசுக்கூடியத் தரிக்கிறவரும் வேதங்களாகிய மூன்று கண்களுடையவரும் உக்கிரமான சிசுக்கூ செய்கிறவரும் அண்டங்களை நாசஞ்செய்கின்றவரும் விஷநுபமான அக்னியை உண்டவரும் தேவசரேஷ்டரும் ஸோமபானஞ்செய்பவரும் பருதபதியும் நீரே. நீர் அமிருதபானஞ்செய்தவர். ஜகததிற்கெல்லாம் நாதமே! தேவர்களுக்குத் தேவரே! கணங்களுக்கு ராசவாரும் விஷாக்கினியினின்று ரக்ஷித்தவரும் மிருத்யுவைப் பாணஞ்செய்தவரும் கூழீரத்தையப்பானஞ் செய்கிறவரும் ஸோமபானம் செய்கிறவரும் ஸ்வர்க்காகி ஸுகத்திலிருந்து நமுவினவர்களை முந்திக் காக்கின்றவரும் நீரே. தேவர்களுக்கு முந்தினவரான பிரமமாவைக் காக்கின்றவரும் நீரே. ⁸ஹிரண்யரேதஸும் புருஷரும் நீரே. ஸ்திரீயும் நீரே. புமானும் நீரே. அலியும் நீரே. பாலரும் பூவாவும் ⁹ஸ்தவிரரும் தந்தம் உதீர்ந்தவரும் நீரே. ஜராவதமும் இரதிரனும் எல்லாவறையும் படைப்பவரும் எல்லாவற்றிற்கும் சர்த்தாவும் நீரே. விசுவத்தை ஸம்ஹரிக்கின்றவரும் விசுவத்தைச் செய்நிறவர்களான பிரமமாதிகளுக்கும் பூஜ்யரும் விசுவத்தை வசிக்கின்றவரும் விசவருபியும் தேஜஸ்வியும் எங்கும் முகமுடையவரும் ஸத்ருய சந்திரர்களை நேத்திரங்களாக உடையவரும் பிரமமனையே ஹ்ருதயமாகவுடையவரும் நீரே. நீர் பெருவகடலும் ¹⁰ஸாஸ்வதியும் வாக்கும ¹¹பலமும் அநலும் அநிலனும் பகவீரவர்களும் பிராணிகள் கண்களை மூடுவது திறப்பதென்னும் கர்மங்களையுடையவருமாயிருக்கிறீர். சிவபெருமானே! உம்முடைய மஹி

1 வெற்றிவடிவமானவர்	6 வியாதியற்றவர்.
2 முயல்போல வேகமாகச் செல்லுவவர்.	7 மயில்போகையுள்ளவர்.
3 யமன்.	8 அக்னி.
4 மனோவியாதிகளாயிருப்பவர்.	9 கிழவர்.
5 சரீரவியாதிகளாயிருப்பவர்.	10 ஸாஸ்வதி என்னும் நதி.
	11 வைராக்கியம்.

மையை உள்ளபடி அறிவதற்குப் பிரம்மாவும் சக்தரல்லர்; விஷ்ணுவும் சக்தரல்லர்; முன்னோர்களான பிரஸித்திபெற்ற ரிஷிகளும் ஸமர்த்தர்களல்லர். மிகவும் ஸூட்சுமமான உம்முடைய மூர்த்திகள் எனக்குத்தெரியா. என்னை ரக்ஷியும். பிதாவானவன் ஓளாஸபுத்திரனை ரக்ஷிப்பதுபோல என்னை எப்பொழுதும் ரக்ஷியும். மாசில்லாதவரே! என்னை ரக்ஷியும். நான் உம்மால் காக்கப்படத்தக்கவன். உமக்கு நமஸ்காரம். பகவானுன நீ பக்தர்களிடம் தையுள்ளவர். நான் உம்மிடத்தில் எப்பொழுதும் பக்தியுள்ளவனாயிருக்கிறேன். எவர் அநேகமாயிரம் வருஷம் புருஷர்னை அஜ்ஞாந்தினால் மறைத்துப் பார்க்க அரியரும் ஏகருமாகி 1 ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தின் அக்கரையில் இருக்கின்றாரோ அவர் என்னை எப்பொழுதும் ரக்ஷிக்க வேண்டும். எந்தச் சித்தஜோதியை நித்திரையை விட்டவர்களும் சவாஸத்தை ஜயித்தவர்களும் ஸத்வகுணத்திலிருப்பவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கியவர்களும்மான யோகிகள் பார்க்கின்றார்களோ யோகரூபமான அவருக்கு நமஸ்காரம். ஜடையுடையவர்போல நடக்கிறவரும் தண்டமுள்ளவரும் தொகருமவயிறுடைய சரீரமுள்ளவரும் கமண்டலுவையே அம்புறத்தூணியாகக் கொண்டவரும் சதுர்முகரூபியுமான அவருக்கு எப்பொழுதும் நமஸ்காரம். எவருடைய கேசங்களில் மேகங்களும் எல்லா அவயவங்களுடைய ஸந்திகளிலும் நதிகளும் உதரத்தில் நான்கு ஸமுத்திரங்களிருக்கின்றனவோ ஜலரூபியான அவருக்கு நமஸ்காரம். யுகத்தின் முடிவில் எல்லாப் பிராணிகளையும் பக்ஷித்துவிட்டு எவா ஜலத்தின் நடுவில் சயனஞ் செய்கிறாரோ ஜலத்தில் சயனித்த அவரை நான் சரணமடைகிறேன். எவர் ராகுவின் வாயில் புகுந்து ராதரீயில் சந்திரனைப் பாணஞ் செய்கிறாரோ, ராகுவாகி ஸூரியனையும் விழுங்குகின்றாரோ அவர் என்னை ரக்ஷிக்கடும். ஸ்ருஷ்டியை அபிதத்து வந்தவர்களும் சிசுக்கள் போன்றவாளுமான எவர்கள் தமக்குரிய பாகங்களை அடைகின்றார்களோ அவர்களுக்கு நமஸ்காரம். அவர்கள், 'ஸ்வதா, ஸ்வாஹா' என்னும் சப்தங்களால் கொடுக்கப்படும் ஹவ்யகவ்யங்களால் ஸந்தோஷத்தை அடையட்டும். கடடைவிரல் அளவுள்ள எந்தப் புருஷர்கள் எல்லாத் தேகிகளுடைய தேகங்களிலுமிருக்கின்றார்களோ அவர்கள்என்னை எப்பொழுதும்ரக்ஷிக்கட்டும். எப்பொழுதும்என்னைத் திருப்தி செய்யட்டும். எவர்கள் தேகத்திலிருந்துகொண்டு தாம் அழாமல் தேகிகளை அழச்செய்துகொண்டும் அவர்களை மகிழ்வியாமல்தாம்

1 'காமங்கள், நசித்தபொழுது பிராணிக்கிறாரோ' என்பது பழையவுரை.

மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு நித்யம் நமஸ்காரம். நதிகளிலும் ஸமுத்திரங்களிலும் மலைகளிலும் குகைகளிலும் மரத்திழைகளிலும் கொட்டில்களிலும் காட்டிலும் பிரவேசிக்குமுடியாத இடங்களிலும் நாதசந்திகளிலும் ரதஸ்திகளிலும் முற்றங்களிலும் கரைகளிலும் கஜசாலைகளிலும் குதிரைச்சாலைகளிலும் தேர்ச்சாலைகளிலும் அழிந்த தோப்புக்களிலும் இடிந்த ஆலயங்களிலும் எவர்களிருக்கின்றார்களோ, ஐந்துபூதங்களிலும் நிக்ருக்களிலும் விதிக்குக்களிலும் எவர்களிருக்கின்றார்களோ, சந்திரசூரியர்களின் இடையில் எவர்கள் அடைந்திருக்கின்றார்களோ, எவர்கள் 'சந்திரஸூரியர்களுடைய கிரணங்களிலிருக்கின்றார்களோ, எவர்கள் பாதாளத்தை அடைந்திருக்கின்றார்களோ, எவர்கள் அதற்கும் அப்புறத்தை அடைந்திருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் நமஸ்காரம். அவர்களுக்கு நமஸ்காரம். அவர்களுக்கு நமஸ்காரம். அவர்களுக்கு எண்ணிக்கையும் அளவுமில்லையோ, ரூபமும்மில்லையோ, எந்த ருத்ராக்கள் எண்ணிக்கையற்ற குணங்களுள்ளவர்களோ அவர்களுக்கு நித்தியம் நமஸ்காரம். நீர் எல்லாப் பிராணிகளையும் படைத்தின்றவரும் எல்லாப்பிராணிகளையும் காத்தின்றவரும் ஸம்ஹரித்தின்றவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவுமாயிருத்தலால் அழைக்கப்படவில்லை. நீரே நானாதித தக்ஷிணைகளைபுடைய யாகங்களால் பூஜிக்கப்படுவதனாலும், எல்லாவற்றையும் செய்வதனாலும் நீர் அழைக்கப்படவில்லை. தேவரே! அல்லது, ஸமிக்ஷமமான உம்முடைய மாயையினால் மயக்கப்பட்டேன். முன்சொன்ன காரணத்தினாலாவது இந்தக்காரணத்தினாலாவது நீர் அழைக்கப்படவில்லை. எனக்கு அருள் செய்யும். உமக்கு மங்களமுண்டு. தியானத்தை அடைந்தவனான எனக்கு நீர் (முன்) வரவேண்டும். தேவரே! என்னுடைய ஹ்ருதயமானது உம்மிடமிருக்கவேண்டும். புத்தியும் உம்மிடமிருக்கவேண்டும். மனமும் உம்மிடமிருக்கவேண்டும்' என்றான்.

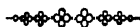
இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தனை தக்ஷன் மஹாதேவரைத்துதித்து விட்டு நின்றான். பகவானும் மிகவும் பிரீதியடைந்து மறுபடியும் தக்ஷனை நோக்கிச் சொல்லலானார். 'நல்லவரத்தனையுடையவனே! தக்ஷ! உன்னுடைய இந்த ஸ்தேரீத்திரத்தினால் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தேன். இதுவிஷயத்தில் அநேகமாகச் சொல்லுவானேன்? என்னுடைய பக்கத்திலிருக்கப்போகிறாய். பிராணிகளுக்குப் பதியே! எனதருளால் ஆவிரம் அச்வமேதங்கள் நூறுவாஜபேயங்கள் ஆகிய இவற்றின் பயனை அடைவாய்' என்றார். மேலும், உலகத்திற்கு

அதிபதியான ராசவரீர் இந்தத் தக்ஷணேநோக்கி ஆறுதலைச்செய்வதும் சொல்லக்கூடியதும் வாக்கியத்தை அறிந்தவர்களுடைய வாக்கியத் திற்கு ஸம்மூமான ஒரு வசனத்தைய சொல்லலானார். 'ஓ! தக்ஷ! தக்ஷ! இந்த விக்னத்தைக் குறித்துக் கோபிக்கவேண்டாம், நான் உன்னுடைய யாகத்தை அழிக்கிறவன். இது முன்சலபத்திலும் நடந்ததாகக் காணப்பட்டது. நல்லவ்ரதமுடையவனே! உனக்கு வேண்டியவரையில வரத்தை அளிக்கிறேன். அதை நீ பெற்றுக்கொள். இப்பொழுது பிரஸ்ன்னமான முகத்தையுடையவனும ஒரே மனமுள்ளவனுமாயிருந்துகொண்டு அதைக் கேள் அனுஷ்டிக்க அரிதாயும் விரிவாயு மிருக்கிற தவமானது தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் ஆறு அங்கங்களுள்ள வேதத்திலிருந்தும் ஸாக்ஷியத்திலிருந்தும் யோகத்திலிருந்தும் யுக்தியினால் எடுத்தது நன்றாகச் செய்யப்பட்டது, தக்ஷனே! நூதனமும் செய்யும்காலம் முடிசுகுங்காலம் ஆகிய எப்பொழுதும் மங்களமும் எல்லாவாணசாமங்களுக்கும பொதுவும் நச்சமில்லாததும் அனேகமவருஷம் யமநியமங்களைப்பத்தாகிற யாகங்களோடு கூடியதும் ரகன்யமும் மூடர்களால் நிந்திக்கப்பட்டதும் சிலவிஷயத்தில் வாணசாமதர்மங்களுக்கு மாறுபட்டதும் சிலவிஷயத்தில் ஒத்ததும் ஸித்தாந்தத்தை அறிந்தவர்களால் தீர்ப்பாணிக்கப்பட்டதுமான அத்யாசாமமாகிற இந்தப் பாசுபதமென்கிற சுபமான விரதமானது முன்சாலத்தில் என்னால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. அது நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்டால் அந்தப்பலன் புஷ்கலமாக 'உண்டாகிறது.' ஓ! மிக்கபாக்கியம் பெற்றவனே! அந்தப்பலன் உனக்கு உண்டாகட்டும். மனத்தின்கொதிப்பை விட்டுவிடு' என்றார். அளவற்றபாக்கிரமமுள்ள மஹாதேவர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுப் பதனியோடும் பரிவாரங்களோடும் தக்ஷனுக்குத் தெரியாமல் மறைந்தார். தக்ஷனால் சொல்லப்பட்ட இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் படிப்பவனும் கேட்பவனுமான மனிதன் ஒருவிதமான அமங்கலத்தையும் அடைய மாட்டான்; தீர்க்காயுளையுமடைவான், எல்லாதேவர்களிலும் ஸர்வஜ்ஞரான சங்கரர் மிகச்சிறந்தவராயிருப்பதுபோல வேதத்திற்குச் சமமான இந்த ஸ்தோத்திரம் எல்லாஸ்தோதரங்களிலும் மிகச்சிறந்தது. புஷ்பம், ராஜ்யம், ஸூசம், ஐசவரியம், போகததுக்குரியபொருள், தனம் இவைகளை விரும்பியவர்களாலும் வீர்த்தையை விரும்புகிறவர்களாலும் பக்தியை அடைந்து முயற்சிபுடன் கேட்கத்தக்கது. நோயுற்றவனோ துக்கத்தையடைந்தவனோ ஏல் துயோ திருடர்களிடம் அகப்பட்டவனோ பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனோ ராஜகாரியத்தில்

பிரவருத்திதவலே எவனாலும் பெரிய பயத்திலிருந்தும் விடுபடுவான். இந்தத் தேகத்தோடேயே சிவகணகளுடைய ஸாஸ்திரப்பத்தை அடைவான் ; தேஜஸையும் யசஸையுமடைந்து நிர்மலனாவான். எந்தக்கிருகத்தில் இந்த ஸ்தோத்திரம் படிக்கப்படுகின்றதோ அந்தக்கிருகத்தில் ராக்ஷஸ்களும் பிசாசுக்களும் பூதங்களும் விநாயகர்களும் விக்னத்தைச் செய்யார். பதிவ்ரதையாயிருக்கிற ஸ்திரீ சிவபக்தியுடன் (இதைக்) கேட்டால அவள் பிதாவின்வம்சத்திலும் மாதாவின்வம்சத்திலும் ராக்வரப்போலப் பூஜிக்கத்தக்கவளாவாள். 'எவன் ஸ்தோத்திரம் முழுமையையும் மனமடங்கிக் கேட்பானோ, அல்லது படிப்பானோ, அவனுடைய எல்லாக்காரியங்களும் எப்பொழுதும் லித்தியை அடையும். இந்தத் தோத்திரத்தை அடிக்கடி படிப்பதனால் மனத்தால் நினைக்கப்பட்டதும் வாக்குறால் சொல்லப்பட்டதுமான எல்லாம் அவனுக்குக் கைகூடும். ராக்வரருக்கும் ஸாஸ்திரமண்யருக்கும் தேவிக்கும் நந்தகேசுவரருக்கும் நன்றாக விதிப்படி பூஜையைச் செய்து பிறகு அடக்கத்தோடும் நியமத்தோடமிருந்து சீக்கிரம் கிரமமாக நாமங்களை ஜபிக்கவேண்டும். அவ்விதம்ஜபித்தமனிதன் விரும்பிய பொருள்களையும் போகவகையையும் காமவகையையும் அடைகிறான் ; மரித்தபின் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறான். திரியக்கஜாதியில் பிறக்கமாட்டான். இவ்விதம் பகவானும் பாசரபுதாரும், பிரபுவமான வேதவ்யாஸர் கூறினார்' என்றனர்.

“ இருபாற்றுத்தொண்ணூற்றேராவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(ஆத்மா புத்தி பூதங்கள் இந்திரியங்கள் குணங்கள் முதலியவற்றின்விரணம்.)

புதிஷ்டிதர், “ பிதாமஹே ! இவ்வுலகில் புருஷனுடைய ஆத்ம விஷயமாயிருக்கிற அத்யாத்ம சாஸ்திரமென்பது எது? எதிலிருந்து

1 இந்தஸ்தோத்திரத்திற்காகச் செய்யவேண்டிய பூஜையின்கிரமம்:— சுசியாயத் திருநீட்டு ருத்ராக்ஷங்களணிந்து நித்பீக்கடன் முடித்துப் பூசுத்தி ஸ்தலசுத்தி ஆத்மசுத்திமுதலியன செய்து பஞ்சாக்ஷா விதியால் நியாஸம் திபானைகள் செய்து குஹர்முதலிய தேவதைகளைப் பூஜித்துப் பலி வைத்து அர்த்தஜ்ஞானத்துடன் ஸ்தோத்திரத்தை ஆவிரூத்திசெய்து உத்தர பூஜை செய்யவேண்டும்.

2 இவ்வத்யாயம் பெரும்பாலும் ‘ நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்யாயத்தை ஒத்திருக்கிறது.

உண்டாயிற்று? அதை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லலானார்.

“குழந்தாய்! எல்லாவற்றையும் அறிவிப்பதும் சிறந்ததுமான எதைப்பற்றி நீ புத்திசாலிதனத்தால என்னிடம் கேட்டாயோ அதை உனக்கு விரிவாக உரைப்பேன். அதன் விரிவைக் கேள். ப்ருதிவி வாயு ஆகாயம் அபபு ஐந்தாவதான ஷேயுவென்கிற மஹா பூதங்கள் எல்லாப் பிராணிகளுடைய உற்பத்திநாசங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கின்றன. ஓ! பாதசரேஷ்டனே! அந்தப் பூதங்களுடைய அந்தக் காரியவாக்கமானது சரீரம். அந்த (புபுத்தி முதலான) குணங்களென்று (சொல்லப்பட்ட) காரியங்கள் எப்பொழுதும் லயிக்கின்றன; ஜனிக்கவுஞ்செய்கின்றன. அவைகளிலிருந்து உண்டான பிராணிகள் அவைகளிலேயே லயிக்கின்றன. அடிக்கடி ஸமுத்தரத்தில அலைகள் உண்டாவதுபோலப் பிராணிகளின் பொருட்டு மஹாபூதங்கள் உண்டாகின்றன. ஆமையானது தன்உறுப்புக்களை வெளியிலீட்டித் திருமபசு கருக்கிக்கொள்வதுபோலப் பெரியபூதங்கள் சிறியபிராணிகளை வெளியிலபாவசெய்து உள்ளே அடக்கிக் கொள்ளுகின்றன. சரீரத்திலிருக்கிற சப்தம் ஆகாயத்தின் குணமாகவும் கழின்பாகம் பிருதிவியின்குணமாகவும் பிராணன் வாயுவின்குணமாகவும் உதிர்முதலானதிரவபதாரதம் அப்பின்குணமாகவும் ரூபமானது தேயுவின்குணமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. இவ்விதம் ஸ்தாவராஜகம்மான இவையெல்லாம் இந்தப் பூதமயமிகவேயிருக்கின்றன. இப்பூதம் பிரளயத்தில அந்த ஆதமாவில் லயிக்கிறது. மறுபடியும் ஆத்மாவிலிருந்து உண்டாகின்றது. பிராணிகளைப்படைக்கும் ஆத்மாவானவா எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் ஐந்தாமகாபூதங்களையே விஷயங்களாகப் படைத்தார; எதில எதைப் பாக்கிறாரோ (அதைக் கேள்.) சப்தம் சரோத்ரம் த்வாரங்கள் மூன்றும் ஆகாயமாகிறகாரணத்தினின்று உண்டாயின. ரஸம் பசை நாவைகள் அப்புக்களின் குணங்களாகக் கருதப்பட்டன. தேயுவானது ரூபம் சக்திஸ் சமைத்தல் இம்மூன்றுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. கருதம் மூக்கு சரீரம்இவை ப்ருதிவியின்குணங்களாகக் கருதப்பட்டன. பிராணன் ஸ்பர்சம் சேஷ்டைஇவைகள் வாயுவின்குணங்களாகக் கருதப்பட்டன. அரசனே! இவ்விதம் பஞ்சபூதங்களுடையஎல்லாக்குணங்களும் விரிவாய்ச்சொல்லப்பட்டன. பாரத! ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், காலம், கர்மம், மனம், புத்தி இவைகளை ரசவார் இந்தக்குணங்களுள் நன்கு அமைத்தார். உள்ளங்கால்களுக்கு மேலும் தலைக்குக் கீழும்

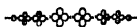
எதைப் பார்க்கிறாயோ இந்த இடையிலே இந்தப் புத்தியுமுதும் இருக்கிறது. மனிதனிடத்தில் இந்திரியங்களைத்தென்றும் மனம் ஆளுவதென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. புத்தியையே ஏழாவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். கேஷத்ராஜனுனை ஜீவனோ எட்டாமவன். இந்திரியங்களும் கர்த்தாவும் பிரித்து அறியத்தக்கவை. தமஸ் ரஜஸ் ஸத்வங்களும் இந்தப் பதார்த்தங்களும் அந்தச் கர்த்தாவை அடுத்திருக்கின்றன. நேத்ரமுதலியவை தர்சனமுதலியவற்றின் பொருட்டே. மனம் ஸம்சயத்தைச் செய்கிறது. புத்தியானது நிச்சயத்தின்பொருட்டாகிறது. கேஷத்ராஜனுனைவன் ஸாக்ஷியாகச் சொல்லப்படுகிறான். பாரதனே! தமஸ், ஸத்வம், ரஜஸ், காலம், கர்மமென்னும் குணங்களால் புத்தியானது மிகவும் விஷயங்களில் கொண்டு போகப்படுகிறது. இந்தக் குணங்களும் மனத்தை ஆளுவதாகவுடைய எல்லா இந்திரியங்களும் புத்தியே. புத்தியில்லாதகாலத்தில் குணங்கள் ஏது? புத்தியானது பார்ப்பதனால் சக்ஷாவாகவும் கேட்பதனால் சரோத்ரமாகவும் சொல்லப்படுகிறது; முகாவதனால் க்ராணமாகிறது; ஸங்களை அறிவதனால் ரஸனையாகிறது; ஸ்பாசங்களை உணர்வதனால் த்வக்காகிறது. புத்தியானது அடிக்கடி விகாரத்தை அடைகிறது. எப்பொழுது ஒன்றைப் பிரார்த்திக்கின்றதோ அப்பொழுது அது மனமாகிறது. ஐந்துவிதமான இவைகள் புத்தியினுடைய தனித் தனியான ஸ்தானங்களல்லவா? அவைகளை இந்திரியங்களாகச் சொல்லுகின்றார்கள். அவைகள் தோஷத்தை அடைந்தபொழுது புத்தியும் தோஷத்தை அடைகிறது. புத்தியானது சாக்ஷியினிடமிருந்துகொண்டு (சாத்தவிகமுதலான) மூன்று தன்மைகளை அடைகிறது; ஒருசமயம் சந்தோஷத்தை அடைகிறது; ஒருசமயம் துக்கத்தையும் அடைகிறது; ஒரு சமயம் ஸுகமும் துக்கமும்மற்றதாயிருக்கிறது. பாவருபமான இந்தப்புத்தியானது இந்த மூன்று கொள்கைகளிலும் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. நீதிகளுக்கெல்லாம் பர்த்தாவும் அலைகளுள்ள துமான ஸமுத்ரமானது கரையில் அடங்கியிருப்பதுபோல இவ்விதம் பாவத்தை அடைந்த புத்தியானது பாவருபமானமனத்திலிருக்கிறது. பாவருத்திக்கின்ற ரஜஸாவேனில் புத்தியின்தன்மையை அனுசரித்திருக்கிறது; புருஷனிடத்தில் அதிக ஸந்தோஷம், ப்ரீதி, ஆனந்தம், ஸுகம், மிகவும் அடங்கின மனமுள்ளவனாயிருத்தல் என்னும் சாத்தவிககுணங்கள் பெருமூயற்சியால் உண்டாகின்றன. பெரிதானதாபம், சோகம், மனக்கொதிப்பு, த்ருப்தியில்லாமை, பொறுமையில்லாமை ஆகிய இந்த ரஜோகுணத்தின்

அடையாளங்கள் காரணம்பற்றியும் காரணமில்லாமலும் காணப்படுகின்றன. அஜ்ஞானம், ராகம், மோகம், அஜாக்ரதை, கர்வம், ப்யம், ஸமிருத்தியில்லாமை, தீனையிருத்தல், அதிக மோகம், ஸ்வப்நம், சோம்பல் என்னும் பலவிதமான தமஸின் குணங்கள் எப்படியாவது உண்டாகின்றன. அவைகளில் சரீரத்திலோ மனத்திலோ ப்ரீதியுடன் உண்டாகுங்காரியத்தை ஸாத்விகபாவமென்று ஊகிக்க வேண்டும். துக்கத்துடன்கூடி ஆத்மாவுக்கு அப்ரியத்தைச் செய்வதை ரஜோகுணமே ப்ரவ்ருத்தித்தென்று பாபாப்பின்றி நினைக்க வேண்டும். மோகத்துடன்கூடிச் சரீரத்திலோ மனத்திலோ உண்டாகிற அதை ஊகிக்க முடியாததும் அறியமுடியாததுமான தமோகுணமாக நிச்சயிக்கவேண்டும். இவ்விதம் புத்தியின் கதிகள் முழுமையும் இப்பொழுது விரித்துரைக்கப்பட்டன. இதை அறிந்தால் வித்வானாவான். இதைத் தவிர வித்வானுக்கு வேறு லக்ஷணம் ஏது? ஸ்ருக்ஷ்மமான புத்திக்கும் கேக்ஷக்ராஜ்ஞனுக்குமுள்ள இந்த வித்யாசத்தை அறியக்கடவாய். இவைகளில் ஒன்று குணங்களைப் படைக்கிறது; ஒன்று குணங்களைப் படைப்பதில்லை மத்ஸ்யமானது ஜலத்தைக் காட்டிலும் வேறுகவும் அதனுடன் சேர்ந்ததாகவுமிருப்பது போல (ஆத்மாவும் புத்தியும்) இயற்கையாகவே வேறுனவையும் எப்பொழுதும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தவையுமாயிருக்கின்றன. குணங்கள் ஆத்மாவை அறிகிறதில்லை ஆத்மாவானது குணங்களெல்லாவற்றையும் அறிகிறது. ஆத்மாவானது குணங்களைப் பார்ப்பதாகவும் நினைக்கிறபடி அவைகளில் பற்றுள்ளதாகவுமிருக்கிறது. புத்திக்கு ஆச்ரயமில்லை. குணங்களுடைய ஸ்ருஷ்டியிலே இதனுடையஸத்வமும் அறிவும் ஏற்படுகின்றன. ஒரு சமயம் மற்றவைகள் குணங்களைப் படைக்கின்றன. இந்தப்புத்தி அறிகின்றது. புத்தியானது குணங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றது. ஜீவன் அபிமானிக்கிறான். அந்தப்புத்திக்கும் ஜீவனுக்கும் இந்தச் சேர்க்கையானது நிலையுள்ளது. அசேதனங்களும் அறியாதவைகளுமான இந்திரியங்களால் விஷயத்தின் பிரகாசத்திற்காகப் புத்தியானது இடையில் ஏற்படுத்தப்படுகிறது. 1 இந்திரியங்கள் பெரியதீபம் போன்றவை. அப்படிப்பட்ட இந்த விஷயத்தை இவ்வித இயற்கையுள்ளதாக நினைத்து சஞ்சரிக்கும் மனிதன் துக்கமில்லாதவனும் சந்தோஷியாதவனும் மத்சரயில்லாதவனுமாயிருப்பான். இது குணங்களைப்படைப்பது, சிலந்தியானது நூலைப் படைப்பதுபோல ஸ்வபாவவித்தமாகவேயுள்ளது.

குணங்கள் தூல்களைப்போல அறியக்கூடாது. குணங்கள் நாசத்தை அடைகின்றன. நிவ்ருத்திப்பதில்லை. ஏனெனில், அவைகளின் ப்ர வ்ருத்தியானது அறியப்படுகிறதில்லை. இவ்விதம் சிலர் நிச்சயிக் கின்றனர். மற்றவர்கள் குணங்களுக்கு நிவ்ருத்தியென்று நிச்சயிக் கின்றனர். இவ்விதம் புத்தியின் சிந்தாரூபமாயும் உறுதியாயுமிருக் கிற இந்தவ்ருதயத்தின் முடிச்சை அவிழ்த்துவிட்டுச் சோகமில்லாத வனும் ஸம்சயமற்றவனுமான ஸுகமாமிருக்கவேண்டும். மனிதர்கள் மோகமாசிற ஜலத்தினால் நிறைந்ததும் பெரிதுமான சம்சாரநதியில் விழுந்து, ஞானயோகமயமான மேட்டுப்ரதேசத்தை அறியாமல் வாடு வதுபோல ஆத்மஜ்ஞானமுள்ளவர்களும் தீரர்களுமான வித்வான்கள் (மோக) ஜலத்தின் அக்கரையைத் தோணியால் அடைவதால் வாடுவ தில்லை. மேலான ஞானமே தோணி. அவித்வான்களுக்கு ஏற்படும் பெரிய பயமானது வித்வான்களுக்கு உண்டாகிதில்லை. ஒருவனுக் கும் அதிகமான கதியானதுகிடையாது. வேதமானது இந்தமோகூத் தில் ஒரேதரமாக ஸமமான தன்மையைத் தெரிவிக்கிறது. இந்த வித வாறானவன் அந்தஜன்மத்தில் செய்கிறதும் பூன்ஜன்மத்தில் செய் ததுமான மிக்க தோஷமுள்ள கர்மாவை ஒரே ஞானத்தினால் அழிக் கிறான். பிறன்செய்த அநிஷ்டத்தைத் தூஷிப்பது, தான் அதைச் செய்வது ஆகிய இரண்டையும் செய்யான்” என்று சொன்னார்.

(இருபாற்றத்தோண்ணூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோகூதர் மம். (தோடர்ச்சி.)

(துக்கமுதலியன தொடராமலிருத்தற்குரிய காரணத்தை

ஸமங்கர் நாரதருக்குச் சொல்லியது.)

புதிஷ்டிரர், “ஓ! பிராமஹரே! பிராணிகன் எப்பொழுதும் மனவருத்தத்தினாலுண்டான துக்கத்திலும் மாணத்திலும் நடுங்கு கின்றன. அவ்விண்ணிம் எங்களுக்கு உண்டாகாமலிருக்கும் விதத்தை எனக்குச்சொல்லும்” என்கேட்க, பீஷ்மர்சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ஓ! பாரதனே! இந்த விஷயத்திலும் நாரதருக்கும் ஸமங்க ருக்கும் நடந்த ஸம்வாதரூபமான பழைய சரித்திரதயாதச் சொல்லு கின்றார்கள். நாரதர், ‘மார்பினால் வணங்குகிறவர்போலவும் புஜங்க

1 திருப்பவும் காரணரூபமாகிவிடுவது.

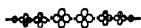
ளால் (ஸம்ஸார நதியைத்) தாண்டுகிறவர்போலவுமிருக்கிறீர். எப் பொழுதும் மனத்தில் மிக்க சந்தோஷமடைந்து சோகமற்றவர் போலக் காணப்படுகிறீர். உம்மிடத்தில் ஒருவித பயத்தையும் சிறிதும் நான் காணவில்லை. நித்தியம் திருப்தியடைந்தவர்போல ஸ்வஸ்தராய்ச் சிறுவனர்போல வ்யவஹரிக்கின்றீரே' என்று சொன்னார். ஸமங்கர், 'ஓ! நாரதரே! நான் ஸகலமான பிராணிகளிடத்திலும் நடந்ததையும் நடக்கின்றதையும் நடக்கப்போகின்றதையும் அவைகளின் தத்வங்களையும் அறிகின்றேன். அதனால், நான் மன வருத்தமில்லாதவனாயிருக்கிறேன். நான் உலகத்தில் கார்யங்களின் ஆரம்பங்களையும் மறுபடி பயன்களின் உற்பத்திகளையும் நானுவிதமான பயங்களையும் அறிவேன். அதனால் நான் மனவருத்தமில்லாதவனாயிருக்கிறேன். ஓ! நாரதரே! நாதனில்லாதவர்களும் இருப்பிடமில்லாதவர்களும் (கல்விசெல்வமுதலிய) கதியுடையவர்களும் குருடர்களும் மூடர்களும் ஜீவிக்கின்றார்கள். ஜீவிக்கிறவர்களான நம்மையும் பாரும். முன்செய்த வினையினாலேயே ரோகமில்லாத அவயவங்களுடைய தேவர்களும் பலவான்களும் பலமில்லாதவர்களுமே ஜீவிக்கின்றார்கள். அவ்வாறே நம்மையும் மேலாக நினைவும். ஆயிர முள்ளவர்களும் ஜீவிக்கின்றார்கள். நூறுள்ளவர்களும் ஜீவிக்கின்றார்கள். சிலர் கீரையினாலும் ஜீவிக்கின்றார்கள். ஜீவிக்கின்ற நம்மையும் பாரும். ஓ! நாரதரே! நாம் துக்கத்தை அடையாமலிருக்கும் போது நமக்குத் தர்மத்தினாலோ உலகவியாபாரத்தினாலோ என்ன பயன் ஏற்படவேண்டும்? ஸுகங்களும் துக்கங்களும் அழியும்தன்மையுள்ளனவாயிருப்பதால் அவைகள் (நம்மைத்) துன்பப்படுத்தா. 1 மேலான அறிவுடைய மனிதர்கள் இந்திரியங்கள் கலக்கமற்றிருப்பது ப்ரஜைக்குக் காரணமென்று சொல்லுகின்றனர். இந்திரியங்கள் மோகத்தை அடைகின்றன; துக்கத்தையும் அடைகின்றன. இந்திரியங்கள் மயங்கியவனுக்கு அந்தப் ப்ரஜைஞாயின் லாபமானது இல்லை. மூடனுக்கு அந்தமோகமே மறுபடி கர்வமாகின்றது. மூடனுக்கு இந்த லோகமுமில்லை; பரலோகமுமில்லை. எப்போதும் துக்கங்களே உண்டாவதில்லை. எப்பொழுதும் ஸுகத்தின் லாபமுமில்லை. மாழிமாறிக்கொண்டிருக்கின்ற வாஸனாருபமான பெரிய ஜ்வரத்தை என்னைப்போன்றவன் ஒருபோதும் அடையமாட்டான்; பிரியமான போகங்களையோ ஸுகத்தையோ அனுஸரிக்கமாட்டான்;

1 ஒரு சொல் விடப்பட்டது; இங்கு பழையவுரை சிறிது வேறுபடுகிறது.

நேர்ந்த துக்கத்தையும் சிந்திக்கமாட்டான்; மனத்தை ஸமாதானஞ் செய்துகொண்டு பிறருடைய ஸுகமுதலியவற்றில் ஆசைப்படாம லிருப்பான். வரப்போகிற லாபத்தைக்குறித்தும் ஸந்தோஷிக்க மாட்டான். தனலாபமானது அடிகப்பட்டபொழுதும் ஸந்தோ ஷத்தை அடையமாட்டான்; பொருள் அழிவதிலும் துக்கிக்கமாட் டான். பரலோகத்தில் உறவினர், செல்வம், நல்லகுலம், கல்வி, மந்தி ரங்கள், பலம் ஆகிய எல்லாம் துக்கத்திலிருந்து காக்கை நிறமை யுள்ளவையல்ல. ஆனால், மனிதர்கள் நல்ல சீலத்தினுல்தான் சார் தியை அடைகின்றார்கள். யோகமில்லாதவனுக்குப் புத்தியிராது. யோகமில்லாதவன் ஸுகத்தை அடைவதில்லை. 1 மனத்தை வெளி யில்விடாமல் தரிப்பது துக்கத்தை விலக்குவது ஆகிய இரண்டும் ஸுகம். (விஷயத்தில்) பிரியமானது ஸந்தோஷத்தை உண்டிபண்ணு கிறது. அந்த ஸந்தோஷம் கவத்தை விருத்திசெய்கிறது. கர்வ மானது நாகத்துக்கே காரணமாகிறது. ஆகையால், நான் அவை களை முழுதும் தள்ளி இருக்கிறேன். உலகத்தில் இந்தத் தேகத்தி னுடைய சேஷ்டையினால் ஸுகதுக்கங்களில் மோகத்தையுண்டு பண்ணுகிற சோகம், பயம், கர்வம் இவைகளை ஸாக்ஷிபோலப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். தனதையும் காமத்தையும் தள்ளி விட்டுச் சோகமில்லாதவனும் கவலையில்லாதவனுமாகி ஆசை மோகங் களையும் தள்ளிவிட்டு இந்தப் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கிறேன். அமிருத பானஞ்செய்தவனுக்குப்போல எனக்கு இகத்திலோ பரத்திலோ மரணத்திலிருந்தோ அதாமத்திலிருந்தோ லோபத்திலிருந்தோ ஓரி டத்திலிருந்தும் சிறிதும் பயமில்லை. ப்ராம்மணரே! பெரிதும் அழி வறறதுமான தவத்தாச செயததால் இதை அறிகிறேன். ஓ! நாரதரே! அதனால் என்னைச் சோகம் வந்தடைந்து வருத்துவதில்லை' என்று சொன்னா" என்றா.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றுமூன்றாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(நாரதர் மேன்மையடைதற்குரிய காரணங்களைக்

காலவருக்குச் சொல்லியது.)

புதிஷ்டிரர், “பிதாமஹரே! சாஸ்திரங்களின் தத்வத்தை அறி யாதவனும் எப்பொழுதும் சந்தேகமுள்ளவனும் (ஆத்மஜ்ஞானத்

1 ‘ந்ருப’ என்னும் பதம் விடப்பட்டது.

திருமக) முயற்சிசெய்யாதவனுமாயிருப்பவனுக்கு சரேயஸுக்குக் காரணத்தைச் சொல்லும்' என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“எப்பொழுதும் (மாதாமுதலான) குருக்களுடைய பூஜையும் பெரியோர்களுடைய ஸேவையும் குருமுகமாகச் சாஸ்திரங்களைக் கேட்பதுமே நிலையான சரேயஸுக்குக் காரணமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இவ்விஷயத்திலும் காலவருக்கும் தேவரிஷியான நாரதருக்கும் நடந்த ஸம்வாதரூபமான பழைய இக்கதைபடியைச் சொல்லுகின்றார்கள். இந்திரியங்களை ஐயித்தவரும் மோகூததை விருமபுகிறவருமான காலவர் மோஹமும் சரமமூமறவரும் எல்லா வேதங்களையு முணர்ந்தவரும் ஞானத்தினால் திருபதி அடைந்தவரும் மனவடக்க முடையவருமான நாரதரை நோக்கிச் சொல்லலானார். ‘உலகத்தில் ஒரு புருஷன் எவ்விதக் குணங்களாலே மனிதர்களில் தீப்புகுகொள் ளப்படுகிறானோ அவ்விதக் குணங்கடையெல்லாம் உம்மிடத்தில் ஸ்திரமாகக் காண்கிறோம். இப்படிப்பட்டபண்டிதரான நீர் வெகுகாலமாக மூடர்களாயிருப்பவர்களும் உலகத்தின் ததவத்தை அறியாதவர்களுமான எங்களுடைய சந்தேகத்தை நிவ்ருத்திசெய்யவேண்டும். பொதுவாகக் காரியங்களைத் தெரிந்துகொண்டாலல்லவா இவ்விதம் பிரவிருத்தி ஏற்படும? எது செய்யவேண்டியதோ அதை நாங்கள் உறுதியாக அறியவில்லை. அதைச் சொல்லவேண்டும். ஓ! பகவானே! எல்லா ஆசரமங்களும் தனித்தனி ஆசாரங்களை வெளியிடுகின்றன. எல்லோரும், ‘இது சரேயஸ்கரம்; இது சரேயஸ்கரம்’ என்று போதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சாஸ்திரங்களைக் கொண்டாடுகின்றவர்களும் சாஸ்திரங்களாலே வெவ்வேறு மார்க்கங்களில் பிரவிருத்தித்தவர்களுமான அவர்களைப் பார்த்து எங்கள் சாஸ்திரங்களால் ஸந்தோஷத்தை அடைந்த நாங்கள் சரேயஸை அறியவில்லை. சாஸ்திரமொன்றாயிருக்குமானால் அப்பொழுது சரேயஸ் ஸ்பஷ்டமாகும். அனேகமான சாஸ்திரங்களாலே சரேயஸானது மிகவும் ரகஸ்யமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் காரணத்தினால் சரேயஸானது எனக்கு அறியமுடியாததாகத் தோன்றுகிறது. ஆகையால், பகவானே நீர் அதை எனக்குச் சொல்லும். நான் உம்மை அடுத்தவன். உபதேசியும்’ என்று கேட்க, நாரதர், ‘ஓ! காலவரே! ஐயா! தனித்தனியே ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆசரமங்கள் நான்கு. அப்படியே அந்த எல்லாவற்றையும் உட்புகுந்து நீர் கவனித்துப்பாரும். அந்த அந்த ஆசரமங்களுடைய அந்த அந்தவிடத்தில் தனித்தனியாய் விலகி

மாக் ப்ரவிருத்தித்த பலவாறான குணங்களுடைய உத்தேசத்தைப்
பாரும். அவர்கள் ஸந்தேகமற நன்றாக இஷ்டத்தையடைகிறதில்லை.
மற்றவர்கள் ஆசிரமங்களுடைய மேலான கதியைக் கண்டுகொண்
டார்கள். எது நன்றாக மோக்ஷசாதனமோ அதுதான் சந்தேக
மில்லாத ஸ்வரூபத்தையுடையதாயிருக்கிறது. மித்ரர்களை அனுக்
கிரகிப்பதையும் சத்திருக்களை நிகரகிப்பதையும் தர்மார்த்தகாம்பங்
களைத் தேடுவதையும் புத்திமான்கள் ச்ரேயஸாகச் சொல்லுகிறார்கள்.
பாபகர்த்தினின்றும் விலகுவது, எப்பொழுதும் புண்ணியசீலனா
யிருப்பது, ஸத்துக்களோடு ஸஹவாஸம் இவைகள் ஸந்தேகமில்லா
மல் ச்ரேயஸாகின்றன. எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் மிருதுவா
யிருத்தல், உலக வியவஹாரங்களில் நேராயிருத்தல், 'மதுரமான
வாக்கு ஆகிய இவை சம்ஸயமின்றி ச்ரேயஸாயிருக்கின்றன. தேவ
தைகளுக்குப் பித்ருக்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் (ஹவிஸுமுதலான
வற்றைக்) கொடுப்பதும் வேலைக்காரர்களைக் கைவிடாமலிருப்பதும்
ஸம்சயமின்றி ச்ரேயஸாகின்றன. ஸத்யத்தைச் சொல்வது ச்ரேயஸ்.
ஸத்யத்தை அறிவதோவென்றால் லேசாயில்லை. பிராணிகளுக்கு மிக
வும் ஹிதமாயிருக்கின்ற இதை நான் ஸத்யமாகச் சொல்லுகிறேன்.
அகங்காரத்தைத் தள்ளுவதும் அஜாகரதையை விலக்குவதும் ஸந்
தோஷமும் ஒரே விதமான நடக்கையும் நிலைபெற்ற ச்ரேயஸாகச்
சொல்லப்படுகின்றன. விதிப்படி வேதாத்யயனமும் வேதாங்கங்க
ளுடைய அத்யயனமும் ஞானஸாதனங்களை அறிய விரும்புவதும்
ஸந்தேகமின்றி ச்ரேயஸாகின்றன. ச்ரேயஸை விரும்புகின்றவன்
நிமித்தமின்றி சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸம் கந்தம் இவைகளை எவ்
விதத்தினாலும் அதிகமாகப் பற்றக் கூடாது. ச்ரேயஸை விரும்பு
கின்றவன் ராத்ரியில் ஸஞ்சரிப்பதையும் பகலில் நித்ரை செய்வதையும்
சோம்பலையும் கோட்சொல்லுவதையும் மதத்தையும் ஆகாரமுதலி
யதை அதிகமாகக் கொள்ளுகிறதையும் ஆகாரம் செய்யாமலே இருப்
பதையும் தள்ளவேண்டும். பிறருடைய துஷ்டனையினால் தன்க்கு
மேன்மையைத் தேடக்கூடாது, தன்னுடைய குணங்களாலேயே மற்ற
வர்களைக் காட்டிலும் விசேஷமான மேன்மையைத் தேடவேண்டும்.
அநேகமாகக் குணமில்லாமலேயிருக்கிற முனிதர்கள் 'தம்மைத்தாமே
கௌரவித்துக்கொண்டு தங்களுடைய குணங்களின் குறைவினால்
குணசாலிகளான இதரர்களைத் தோஷஞ்சொல்லி விலக்குகின்றார்கள்.
மறுபடி அவர்கள் (மற்றவர்களால், 'நீங்கள் சொல்வது ஸரிதான்'
என்று) அனுஸரித்துச் சொல்லப்பட்டவர்களும் தங்களுடைய

மானத்தினால் கர்வமுடையவர்களுமாகிய மற்றஎல்லாஜனங்களைப்புகாட்டிலும் தம்மை மிகவும் குணமுடையவர்களாக நினைக்கின்றார்கள். குணங்கள்நிறைந்த வித்வானானவன் ஒருவனுடைய நிந்தையையும் சொல்லாதவனும் தன் கௌரவத்தை சலாகியாதவனுமாகிப் பெரிதான புகழை அடையவேசெய்கிறான். சுத்தமும் நல்லவாஸனையுள்ள துமான புஷ்பங்களின் வாஸனையானது சொல்லாமல் தானே வீசுகிறது. அப்படியே ஆகாயத்தில் நிமலமானஸூரியன் சொல்லாமலிருந்துகொண்டே பிரகாசிக்கிறான். இவைமுதலானவைகளும் மற்றுமுள்ள அசேதனங்களும் பேசாமலே உலகத்தில் புகழால்விளங்குகின்றன. மூடனானவன் குணமற்றவனானதன்னைப் புகழ்வதனால் உலகத்தில் பிரகாசிக்கிறதில்லை. வித்வானானவன் குழியில் வைத்து மறைக்கப்பட்டவனாயிருந்தாலும் பிரகாசிக்கிறான். கம்பிரமாகச் சொல்லப்பட்டாலும் அஸத்தான சப்தமானது மறைந்துவிடுகிறது. மெதுவாகச் சொல்லப்பட்டாலும் நல்லவசனமானது உலகங்களில் விளங்கவே செய்கிறது. மூடர்களும் கொழுத்தவர்களுமானவர்களுடைய ஸாரமில்லாததும் அதிகமுமாயிருக்கிற வார்த்தையானது ஸூரியன் தன்னை அக்நிருபமாகக்காண்பிப்பதுபோல அவர்களைக் கொடுமையுள்ளவர்களாகக் காண்பிக்கிறது. இந்தக் காரணத்தினால் பெரியோர்கள் வேறுவேறாயிருக்கிற ஞானத்தைத் தேடுகின்றார்கள். பிராணிகளுக்குப் பிரஜனனாயின்லாபமே உத்தமமாக எனக்குத் தோன்றுகின்றது. புத்திமானானவன் தெரிந்தவனாயிருந்தாலும் தன்னைக்கேளாமலிருக்கும்பொழுது ஒருவனாகும் சொல்லக்கூடாது. நியாயவிரோதமாய்க் கேட்கிறவனுக்கும் மறுமொழி சொல்லக்கூடாது; மூடன்போல உட்கார்ந்திருக்கவேண்டும். ஆகையால், கர்மத்தை நித்தியமாகக்கொண்டவர்களும் ஸாதுக்களும் கொடுப்பவர்களும் தங்களுக்குரிய தர்மங்களில் பற்றுள்ளவர்களுமான மனிதர்களிடத்தில் வாஸத்தையிருப்பவேண்டும். ச்ரேயஸையிருந்து கிறவன் எந்த இடத்தில் நான்குவர்ணங்களுடைய தர்மங்களுக்கும் கலப்பு உண்டாயிருக்கிறதோ அந்த இடத்தில் எவ்விதத்தினாலும் வாஸத்தைச் செய்யக்கூடாது. இவன் ஒருபாயத்தனமுமில்லாதவனும் கிடைத்தபடி ஜீவிக்கிறவனுமாயிருந்தாலும் புண்யசாலிகளிடத்தில் சேர்க்கையால் நிர்மலமான புண்யத்தையும் பாவிகளிடத்தில் சேர்க்கையால் பாவத்தையும் அடைவான். ஜலம் அக்னி சந்திரன் இவற்றின் ஸ்பரிசத்தை அனுபவிக்கிறதுபோல நல்லோர் தீயோர்களுடைய ஸம்பந்தத்தை நாம் பார்க்கிறோம். யஜ்ஞசேஷத்

தைப் புஜிக்கின்றவர்கள் இதரவிஷயத்தைப்பற்றாமல் புஜிக்கின்றார்கள். எவர்கள் இதரவிஷயங்களை (ஆராய்ந்து) புஜிக்கின்றார்களோ அவர்களைக் கர்மங்கள் தொடருமென்று அறியும். எந்தத்தேசத்தில் சொன்னபடி நடவாதவர்களும் மரியாதையின்றிக் கேட்கிறவர்களுமாயிருக்கிறவர்களுக்குப் பிரதிமதத்வத்தை ஒருவன் சொல்லுவானோ அந்தத் தேசத்தை நல்ல சித்தமுள்ளவன் தள்ளவேண்டும். எந்தத்தேசத்தில் குருசிஷ்யர்களுடைய செய்கையானது சாஸ்திரப்படி ஏற்பட்டதும் நன்றாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டதுமாயிருக்குமோ அந்தத் தேசத்தை எவன் தள்ளுவான்? எந்த இடத்தில் வெளியிலுள்ளவர்கள் வித்வான்களுக்கு நிசயமாகத் தோஷத்தைச் சொல்லுவார்களோ அந்தத் தேசத்தில் தனக்குக் கௌரவத்தை விரும்புகிறவனான எந்தப்பண்டிதன் வலிப்பான்? எந்தத் தேசத்தில் லோபிகளாலே தர்மத்தின் அணிகள் பெருமபாலும் உடைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அந்தத் தேசத்தை, முன்னுனை பற்றிஎரிகின்ற வஸ்திரத்தைப்போல, யார்தான் விடமாட்டான்? எந்தத்தேசத்தில் அசுசுமம் மத்ஸரமுமின்றி ஜனங்கள் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்றார்களோ அங்கே ஜனிக்கவேண்டும். புண்டிசிலர்களான ஸாதுக்களிடத்தில் வலிக்கவேண்டும். எந்த இடத்தில் ஜனங்கள் தனத்திற்காகத் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்றார்களோ அவர்களிருக்குமிடத்தை அடுத்து ஒருபோதும் வலிக்கக்கூடாது. அந்த ஜனங்கள் பாபம் செய்கிறவர்களல்லவா? எந்த இடத்தில் ஜனங்கள் பாபத்தொழிலால் ஜீவிக்க விரும்புகிறார்களோ அந்த இடத்திலிருந்தும், ஸர்ப்பத்தோடுகூடிய 'கிருகத்திலிருந்து ஓடுவதுபோல, வேகமாக ஓடவேண்டும். ¹கட்டிலிலேறி வலிக்கின்றவன், தனக்கு சேஷமத்தை விரும்புவானால் பசுசாத்தாபம் அடைபக்கூடியகர்மாவை முதலிலேயே செய்யாமலிருக்கவேண்டும். எந்தத் தேசத்தில் அரசனும், அரசனுக்கடுத்த மந்திரிமுதலான புருஷர்களும் குடும்பிகளுக்கு முந்தி ஆகாரம் செய்கின்றார்களோ மனஸ்வியானவன் அந்தராஜ்யத்தை விடவேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் வேதாத்தியயனம் செய்தவர்களும் தர்மத்தை நித்யமாகவுடையவர்களும் பரம்பரையாயிருப்பவர்களும் வேள்விசெய்வித்தலும் வேதாத்தியயனம் 'செய்வித்தலுமுடையவருமாயிருக்கிறவர்கள் முந்தி போஜனம் செய்கின்றார்களோ அந்தராஜ்யத்தில் வலிக்கவேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் ஸ்வாஹாகாரமும் ஸ்வதாகாரமும் வஷ்ட்காரமும் நன்றாக அனுஷ்டிக்

கப்பட்டு எப்பொழுதும் நடந்துவருகின்றனவோ அந்த ராஜ்யத்தில் விசாரியாமல் வஸிக்கவேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் ஜீவனத்தினால் ச்ரமத்தையடைந்தவர்களும் அசுத்தர்களும்பி ராமணர்களைப் பார்ப்பானே விஷம் கலந்த மாம்சத்தைப்போலப் பக்கத்திலிருக்கிற அந்த ராஜ்யத்தை விடவேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் மனிதர்கள் யாசிக்கப்படாமலே அன்புடன் கொடுக்கின்றார்களோ அந்த ராஜ்யத்தில் நல்ல மனமுள்ளவன் மனக்கவலையற்றுக் கிருதகிருத்தியன் போல வஸிக்கவேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் விநயமில்லாதவர்களிடத்தில் சிவசூழம் சித்தவசமுள்ளவர்களிடத்தில் பூஜையும் நடக்கின்றனவோ அந்த ராஜ்யத்தில் ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். அங்குள்ள புண்யசீலர்களான ஸாதுக்களிடத்தில் வஸிக்கவும்வேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் அடக்கமுள்ளவர்களைக் கோபிக்கிறவர்களும் ஸாதுக்களைத் துன்பஞ்செய்கிறவர்களும் லோபிகளுமான துஷ்டர்களுக்குப் பெரிய சிலகூடி நடக்கின்றதோ அந்த ராஜ்யத்தில் வஸிக்கவேண்டும். எந்த ராஜ்யத்தில் எல்லா ஸம்பத்துகளுமுள்ள அரசன் காமங்களை விலகித் தர்மத்தை நிதியமாகக் கொண்டு தர்மமாக ராஜ்யத்தைப் பரிபாலனம் செய்வானோ அந்த ராஜ்யத்தில் விசாரியாமல் வஸிக்க வேண்டும். அரசர்கள் சிலததுக்குத்தகப்படியிருப்பார்களல்லவா? தமக்கு நன்மையேற்பட்டபொழுது தேரவாஸிகளான எல்லா ஜனங்களையும் சீக்கிரம் சரேயஸோடு சேர்ப்பிப்பார்கள். ஐயா! நீ கேட்டமையால இந்த சரேயஸானது என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. தனக்குரிய முகநியமான ச்ரேயஸானது அறியமுடியாதது! இந்தப்படி ஜீவனத்தை நடத்திப் பிராணிகளுடையநன்மையில் மனததுடனிருப்பவனுக்குத் தவத்தினாலேயே இவ்வுலகில் மிகுதியான சரேயஸானது வெளிப்படையாக உண்டாகும் என்று சொன்னார்” என்றார்.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றநான்காவது அத்தியாயம்.

மோகக்ஷத்ர்மம், (தோடர்ச்சி.)

(கருடன ஸகரனுக்கு வைராக்கியமுதலிய மோகேஷாபாயங்களை உபதேசித்தது.)

யுதிஷ்டிரர், “எங்களைப்போன்ற அரசன எவ்விதமான ப்ர விருத்தியுடன் உலகில் ஸஞ்சரிக்கவேண்டும்? எப்பொழுதும் எந்தக் குணங்களுடன் இருந்தால் பற்றுதலாகிற பாசத்தினின்றும் விடுபடு வான்?” என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“இந்தவிஷயத்தில் வைனதேயரால் தம்மையனுஸரித்துக் கேட்ட ஸகரமகாராஜனுக்குச் சொல்லப்பட்ட பழமையான சரித்திரத்தை நான் உனக்குச் சொல்வேன். ஸகரன், ‘பிராம்மணரே! இகத்தில் சேஷமத்தைத் தருவதும் உத்தமமுமான எந்தக்கார்யத் தைச்செய்து ஸுகத்தையடைகின்றான்? எப்படி துக்கத்தையடையாமலும் கலங்காமலுமிருப்பான்? இதை அறிவதற்கு விரும்புகிறேன்’ என்று கேட்டான். இவ்விதம் கேட்க, எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்களில் சிறந்தவரான வைனதேயர் அப்பொழுது அவன் உபதேசம்பெற மிகவும் தக்கவனென்பதையறிந்து இந்த ஸாரமான னார்த்தையைச் சொல்லலானார். ‘உலகத்தில் மோகக்ஷஸுகமே ஸுகம். புத்திரர்களிடத்திலும் பசுக்களிடத்திலும் மிகவும் பற்றுள்ளவனும் தனதான்யங்களில் கவலையுள்ளவனுமான மூடன் அதை அறிகிறதில்லை. பற்றுதலுள்ள புத்தியுடையவனும் நிலையில்லாத் மனமுடையவனுமான அவன் சீர்திருத்த முடியாதவன். ஸ்நேகமாகிற கயிற்றூல் கட்டுண்ட அந்த மூடனாவன் மோகக்ஷத்திற்குரியவனாகிற தில்லை. ஸ்நேகத்தாலுண்டான பாசங்களை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். அவைகளை என்னிடம் கேள். 1காதுள்ள தலையால் (கேட்டு) அறிகின்றவனால் (அவைகள்) அறுக்கக்கூடியவைகளாகின்றன. புத்திரர்களுயுண்டுபண்ணிக் காலக்கிரமமாக யௌவனப்பிராயமுள்ளவர்களான அவர்களை (கிருகத்தில்) இருக்கச்செய்து (தங்கள்) ஜீவனத்தில் திறமையுள்ளவர்களாக அறிந்து அவர்களிடமிருந்து விடுபட்டு ஸுகமாக ஸஞ்சரிக்கக்கடவாய். மனைவியைப் புத்திரவதியும் பிராயமுதிர்ந்தவளும் முன் உன்னால் லாலனை செய்யப்பட்டவளும் புத்திரர்களிடத்தில் அன்புள்ளவளுமாகத் தெரிந்து காலக்கிரமத்தால் மேலான

1 ‘சரோந்தர்த்துக்கு வேதாந்த சரவணம் பயன்’ என்பது கருத்து.

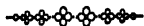
மோக்ஷவிஷயத்தைக் கவனித்துப்பார்த்து அவளை விட்டுவிடு. புத்திர னுள்ளவனாயிருந்தாலும் இல்லாதவனாயிருந்தாலும் முத்தனாகி ஸுகமாக நட. நீ இந்திரியங்களாலே இந்திரியவிஷயங்களை விதிப்படி அனுபவித்து அந்த விஷயங்களில் உற்சாகத்தை விட்டு முத்தனாகிச் சுகமாக நட. தம்செயலாகக் 'கிடைத்த விஷயங்களில் (விருப்பு வெறுப்பின்றி) ஸமராக இரு. மோக்ஷத்தைப் பயனாகவுடைய இந்தத் தியாகமானது உனக்கு முதலில் என்னால் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. இனி, மறுபடியும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறேன். அனைக்கேள். விஷயத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களும் ப்யம் நீங்கி னவர்களான மனிதர்கள் உலகத்தில் ஸுகமாக ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள் ; பற்றுள்ள மனமுடைய மனிதர்கள் நாசத்தையடைகின்றார்கள், அந்தவிஷயத்தில் சந்தேகமில்லை. கிருமிசனும் எறும்புசனும் ஆகாரத்தைத் தேடுவதுபோல மனிதர்கள் ஆகாரத்தைத் தேடுவதுபோலேயே பற்றுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். உலகத்தில் பற்றில்லாதவர்களே ஸுகிகள் ; பற்றுள்ளவர்களே நசிக்கின்றார்கள். மோக்ஷத்தை நாமிகின்ற உன்னாலே ஸ்வஜனத்தின் விஷயத்தில், 'நானில்லாமற்போனால் இவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள் ?' என்று கவலைப்படத் தக்கதில்லை. பிராணியானது தானே உண்டாகிறது ; தானே விருத்தியடைகின்றது ; தானாகவே ஸுகதுக்கங்களையும் மரணத்தையுமடைகின்றது. மனிதர்கள் உலகத்தில் போஜனத்தையும் வஸ்திரத்தையும் மாதாவினாலும் பிதாவினாலும் சேகரிக்கப்பட்டதையும் தம் கர்மத்தினாலேயே அடைகின்றனர். முன் செய்யப்பட்டதது ஒன்றுமில்லை. உலகத்தில் எல்லாப்பிராணிகளும், தெய்வத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆகாரங்களையுடைவைகளும் தம் கர்மங்களாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டவைகளாகிப் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கின்றன. மண்கட்டிபோன்றவனும் எப்பொழுதும் பாதந்திரனும் மனஉறுதியில்லாதவனுமான ஜீவனுக்குத் தன்னுடைய ஜனத்தைப் பகைக்கவோ அல்லது காக்கவோ என்ன காரணமிருக்கின்றது ? தான் பார்த்திருக்கும்பொழுதே பெரிய முயற்சி செய்யப்பட்டிருந்தும் தன் உறவினனைப் பூமியில் மிருத்புவானவன் கொல்லவே செய்கிறானாகையால் தானே அறிந்து கொள்ளவேண்டும். இந்த உறவினர்கள் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கையிலும் அவர்களை வளர்த்தலும் காத்தலும் முடிவுபெறாமலிருக்கையிலும் அவர்களை விட்டுவிட்டுச் சாகவே போகிறாய். பிறகு, அவர்கள் மரித்தார்களென்றும் ஸுகத்தையடைந்தார்களென்றும் துக்கத்தை அடைந்தார்களென்றும் நீ அறியாதிட்டாய். ஆகையால், தானாகவே

அறிந்துகொள்ளத்தக்கதன்றோ? நீ இறந்தாலும் ஜீவித்திருந்தாலும் உன் சுற்றத்தார் தம் கர்மத்தையே அனுபவிப்பார்களாகையால் இவ்விதமறிந்துகொண்டு உனக்கு ஹிதமாயுள்ளதைச் செய்யவேண்டுமன்றோ? இவ்விதமறிந்த நீ இவ்வுலகத்தில் எவன் எவனைச் சேர்ந்தவனென்ற நிச்சயத்துடன் மனத்தை மோகூத்தில் செலுத்தி, மேலும் மேலும் மனத்தில் உறுதிசெய்துகொள். இந்த உலகத்தில் எந்தத் தேகிக்குப் பசிதாகமுதலான நிலைமைகளும் குரோதமும் லோபமும் மோகமும் ஜயிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ நல்லமனமுள்ள அவன் முக்தனே. சூதாட்டத்திலும் பானத்திலும் ஸ்திரீகள் விஷயத்திலும் வேட்டையிலும் மோகத்தினால் தவறியும் பற்றுதலில் லாதவன் எப்பொழுதும் முக்தனே. இரவும் பகலும் எப்பொழுதும் போஜனத்துக்காகவே சாமத்தையடைகின்றவன் தோஷபுத்தியுடையவனாகச் சொல்லப்படுகிறான். எப்பொழுதும் ஜாக்கதையுள்ளவனாகி அடிக்கடி ஸ்திரீகளிடத்தில் உண்டாகும் ஸங்கத்தைத் தன் பிறப்புக்குக் காரணமாக உள்ளபடி அறிகிறவன் முக்தனே. இந்த உலகத்தில் எவன் பிராணிகளுடைய பிறப்பையும் இறப்பையும் செய்கையையும் உண்மையாக அறிகிறானோ அவன் முக்தனே. ஆயிரம் கோடி வண்டி தானியங்களில் ஒருபடி தானியத்தையும், உப்பரிகையில் தன் மஞ்சத்திற்குரிய இடத்தையும் தன் வாழ்க்கைக்கும் போதுமானவையாகப் பார்க்கிறவன் மோகூத்தை அடைகிறான். எவன் உலகமானது மிருத்யுவினால் அடிக்கப்படுவதையும் வியாதியினால் பிடிக்கப்படுவதையும் பிழைப்பில்லாமையினால் வருந்துவதையும் பார்க்கிறானோ அவன் முக்தியை அடைகிறான். இவ்வுலகத்தில் எவன் இவ்விதம் பார்க்கிறானோ அவன் சந்தோஷமுடையவனாவான்; பாராதவன் கெடுக்கப்படுகிறான். எவன் சிறிது கிடைப்பதாலும் ஸந்தோஷிக்கின்றானோ அவனும் முக்தனே. எவன் இவை யெல்லாம் போக்தாவான அக்னி அன்னமான ஸோமன் ஆகிய இவ்விண்ணென்று பார்க்கிறானோ அவன் ஆச்சரியமான பதார்த்தங்களாலே பீற்றப்படுகிறதில்லை. அவன் முக்தனே. எவனுக்கு மஞ்சசயனமும் பூமியும் ஸமானமோ எவனுக்கு நெல்லரிசி அன்னமும் இழிவான அன்னமும் ஸமானமோ அவன் முக்தனே. எவனுக்கு வெண்பட்டும் தர்ப்பையாலுண்டான ஆடையும் பீதாம்பரமும் மாவுரிகளும் ஆட்டின் ரோமக்கம்பளமும் தோலும் ஸமானமோ அவன் முக்தனே. எவன் உலகத்தைப் பஞ்சபூதங்களாலுண்டானதாக நன்றாகப் பார்க்கின்றானோ பார்த்துவிட்டு எமமாகவே இருக்கிறானோ அவன் இவ்வுலகில்

முத்தனே. எவனுக்கு 'ஸுகதுக்கங்களும் லாபாலாபங்களும் ஜயா பஜயங்களும் விருப்பு'வெறுப்புக்களும் பயமும் தைர்யமும் ஸமானமா யிருக்கின்றனவோ அவன் எல்லா விதத்தாலும் முத்தனே. இரத்தம், மூதரம், அமேத்பம் ஆகிய தோஷங்களுடைய ஸமூகங்களையும் தோஷம் மிகுந்த சரீரத்தையும் பார்த்து (மனிதன்) தானே முக்தியடைகிறான். எவன் கிழத்தனத்தாலுண்டான நரை நிரைகளுடைய ஸம்பந்தத்தையும் சரீரத்தின் இளைப்பையும் நிறம்குன்றிப்போவதையும் கூன லையுமே பார்க்கின்றானே அவன் முக்தனாகிறான். எவன் நாளடைவில் ஆணவையின் கெடுதலையும் கண்டதெரியாமல் போவதையும் செவிடாகப் போவதையும் பலத்தின் குறைவையும் பார்க்கின்றானே அவன் முக்தனாகிறான். எவன் இவ்வுலகத்திலிருந்து பாலோகத்தையடைந்த முனிவர்களையும் தேவர்களையும் சென்றவர்களான அஸுரர்களையும் பார்க்கின்றானே அவன் முக்தனாகிறான். அந்தப் பலவகைச்சிறப்புக்களையடைந்திருந்த ஆயிரக்கணக்கான ராஜசரேஷ்டர்கள் மண்ணுலகை விட்டுப் போய்விட்டார்களென்றறிந்தவன் முக்தனாகிறான். எவன் உலகத்தில் நிரவியங்களை அடைவது அரிதென்றும் துன்பங்களே அதிகமென்றும் குடும்பத்தின் நிமித்தத்தில் துக்கமே உண்டாவ தென்றும் அறிகின்றானே அவன் விடுபடுகிறான். உலகத்தில் புத்திரர்களுடைய விரோதமான குணத்தையும் விரோதமான குணமுடைய ஜனத்தையும் அதிகமாகக் கவனித்து அறிகின்றவனான எவன்தான் மோக்ஷத்தைப் பாராட்டமாட்டான்? எந்த மனிதன் சாஸ்திரத்தின லும் உலகத்தினாலும் எல்லாவற்றையுமறிந்து மனுவ்யஜன்மத்தை அஸாரம்போலப் பார்க்கிறானே அவன் 'எல்லாவிதத்தாலும் முத்தனே. கிருஹஸ்தாசாமத்திலிருந்து மோக்ஷத்தில் உன்னுடைய புத்தியானது தளர்ச்சியில்லாமல் செய்ப்படுமானால் என்னுடைய இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு முக்தன்போல நடக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னார். அப்பொழுது அந்த ஸகரமகாராஜன் அந்தக்கருடபகவானுடைய வார்த்தையை நன்றாகக்கேட்டு 1மோக்ஷதசையிலுண்டான குணங்களோடிருந்து பிரஜைகளையும் பரிபாலனஞ்செய்தான்" என்று சொன்னார்.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

மோகூதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(உசநஸ் சக்ரரேன்னும் பெயரை அடைந்தகதை.)

யுதிஷ்டிரர், “ஐயா! என்னுடைய மனத்தில் எப்பொழுதும் இந்த உற்சாகம் இருக்கிறது. கௌவர்களுக்குப் பிதாமஹரே! ஆகையால், நானும் உம்மிடமிருந்து கேட்கவிரும்புகிறேன். தேவரிஷியும் சனியும் மிக்க புத்திமானுமாகிய உசநஸ் என்பவர் ஏன் எப்பொழுதும் அஸுரர்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்கிறவரும் தேவர்களுடைய அனிஷ்டத்தில் சந்தோஷமுடையவருமானார்? அளவற்ற பராக்ரமமுடைய அஸுரர்களுக்குப் பலத்தை எதற்காக விருத்தி செய்தார்? அஸுரர்கள் ஏன் அவரால் எப்பொழுதும் தேவசரோஷ்டர்களோடு வவாழுள்ளவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள்? தேவர்களின் காந்திபோன்ற காந்தியுள்ள அந்தஉசநஸ் எப்படி சக்ராராயிருப்பதை அடைந்தார்? அவர் எப்படி செல்வபெருக்கையுமடைந்தார்? இவை எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லும், மிக்கஒளியுள்ள அவர் ஏன் ஆகாயத்தின் நடுவோடே போகிறதில்லை? ஓ! பிதாமஹரே! இதை முழுதும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்று வினவ, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“குற்றமற்றவனே! அரசனே! என்னால் புத்திக்குத் தக்கபடி முன்கேட்கப்பட்ட இவையெல்லாவற்றையும் உள்ளபடி ஜாக்கிரதையுடன் கேள். ப்ருகுவம்சத்தில் பிறந்தவரும் பூஜ்யரும் உறுதியான விரதத்தை உடையவருமான இந்தமுனிவர் முன் நடந்த ஒரு காரிய நிமித்தமாகத் தேவர்களுக்கு அப்பிரியத்தைச் செய்தார். அளவிற்றந்த செல்வமுடையவனும் ராஜனென்று பெயருடையவனும் யக்ஷர்களுக்கும் ராக்ஷதர்களுக்கும் அதிபதியும் எப்பொழுதும் பிரபுத் தன்மையுள்ளவனும் பொக்கசத்திற்கும் உலகத்திற்கும் பிரபுவமான குபேரனென்றொருவனிருக்கிறான். ஒரு ஸமயம், யோகத்தில் ஸித்தி பெற்ற அந்த மகாமுனிவா குபேரனுடைய சரீரத்தினுள்புகுந்து தனபதியான அந்தத் தேவனை யோகத்தால் ஒன்றுமறியாமல் மயக்கித் தனத்தை அபகரித்தார். தனத்தைக் கவர்ந்தவுடனே குபேரன் முன்போல ஸுகத்தையடையவில்லை. துக்கமுற்ற அவன் கோடங்கொண்டு தேவர்களுள் மிகச்சிறந்த ஈசவரரை அடைந்தான். அப்பொழுது அளவற்ற பராக்ரமமுடையவரும் தேவசரோஷ்டரும் ஸம்

ஸாராரோகத்தை விஸ்குகிறவரும் சாந்தரும் அனேகம் ரூபங்களு லுடையவருமான சங்காரிடம், 'யோகத்தையே உருவமாகக் கொண்ட கவியினுலே என்னைத் தடுத்து என்னுடைய தனம் அபகரிக்கப்பட்ட து. மிக்க தவமுடைய அவர் யோகத்தினுல் என்னைமயக்கி வசப் படுத்திக்கொண்டு வெளியிலும் போய்விட்டார்' என்று விஜ்ஞாபனம் செய்தான். ஓ! அரசனே! மகாயோகியான பாமேசுவரர் இதைக் கேட்டு உடனே கோபத்தையடைந்து கண்கள் மிகவும் செந்நிற மடைபூச் சூலத்தையேந்தி நின்றார். சிறந்த ஆயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு, 'அவன் எங்கே? அவன் எங்கே?' என்று செரில்லினர். அந்த உசநஸ் மகாயோகியும் மஹாத்மாவுமான அவருடைய அப்ப டிப்பட்ட கோபத்தையும் செய்ய நினைத்திருக்கிற காரியத்தையும் அறி ந்து அவருக்குத் தூரத்திலிருந்தார். பிறகு, பிரபுவான சங்கரர் (என்னுடைய) போக்கையும் வரவையும் இருப்பையும் அறிவார் என்று உக்கிரமான தவத்தோடுகூடிய மஹாத்மாவான மஹேச் வரரை நினைத்து யோகசித்தியடைந்த மனத்தையுடைய கவியானவர் ஈச்வரருடைய சூலத்தின் முனையில் காணப்பட்டார். அப்பொழுது தவத்தில் லித்திபெற்ற அந்தச் சுகர் உடனே ஆயுதபாணியான ஈச் வரரால் அறியப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவரானார். தேவர்களுக் கெல்லாம் தலைவரான பாமேசுவரர் அறிந்து சூலத்தையும் கையினுல் வளைத்தார். பிறகு, அளவற்ற பலமுடைய பாணியினுலே சூலமானது வளைக்கப்பட்டவுடன் உக்கிரமான ஆயுதத்தையுடைய பிழுவானவர் சூலத்தைப் பார்த்து 1பிராகமென்று சொன்னார். 2தேவசரேஷ்ட ரும் உமாபதியுமான ஈசர் பாணியின் மத்தியை அடைந்த அந்தச் சுகிரைப் பார்த்து வாயைத்திறந்து கையினுல் (அவரை) வாயில் மெல்லப்போட்டுக்கொண்டார். பிரபுவான சுகிரர், உடனே பாமேச் வரருடைய உதரத்தில் பிரவேசித்தார். மஹாத்மாவான இந்தப்பிருகு நந்தனர் அந்த உதரத்தில் ஸஞ்சரித்தார்" என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், "ஓ! அரசனே! மிக்ககாந்தியுள்ள சுகர் தேவதே வரும் புத்திமானுமான அந்த ஈசருடைய உதரத்தில் எதற்காக ஸஞ் சரித்தார்? பிறகு என்ன செய்தார்?" என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல் லத்தொடங்கினார். "அரசனே! முன்காலத்தில் பெரியவிரதமுடைய

1 'பாணி' என்கிறபெயரில் முதல் எழுத்தான பகாரத்தை இகாரம் சேர்த்தும், 'வளைத்தார்' என்கிற அந்தமுடைய, 'அநாமயத்' என்கிற பதத் தின் இரண்டாவது எழுத்தான 'நா' என்பதையும் 'க' என்கிற அதிக எழுத்தையும் சேர்த்தும் பிராகம் என்பது. 2 வேறுபாடும்.

அந்த ஈசுவர் ஜலத்தின் மந்தியையடைந்து பத்துலக்ஷம்கோடி வருஷங்கள் கட்டைபோல அசையாமலிருந்தார்; செய்யவரிய தவத்தைச் செய்துவிட்டுப் பெரிதான மடுவிலிருந்தும் வெளியில்வந்தார். அப்பொழுது தேவராளுக்கெல்லாம் மேலான தேவரான பிரம்மா அவரிடம் வந்தார். அழிவற்ற பரமமா தவத்தின் விருத்தியையும் கோஷமந்தையும் வினவினர். வீருஷபத்துவஜான ஈசுவரரும், 'தவமானது நன்றாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டது' என்று சொன்னார். பிறகு, அந்தச் சக்தி அருளுடைய சேர்க்கையினால் மேன்மையென்றும் நினைத்தார். மகாராஜனே! சிறந்த அறிவுள்ளவரும் அறிபுருஷ்யாத ஸ்வரூபத்தையுடையவரும் எப்பொழுதும் ஸத்யத்திலும் தர்மத்திலும் பற்றுள்ளவரும் மகாயோகியும் வீரியமுள்ளவருமான அந்த ஈசுவர் அப்படிப்பட்ட தவத்தினாலும் தனத்தினாலும் நிறைந்து மூவுலகங்களிலும் விளங்கினார். பிறகு, யோகத்தையே உருவமாகக் கொண்ட பிராகியானவா நியானயோகத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது சுக்கிரர் மிகவும் வருத்தமுற்று உதரத்தில் மறைந்தார். மகாயோகியான அவர் அங்கிருந்துகொண்டே தேவரான ஈசுவர் ஸ்தோத்ரமும் செய்தார். அவர் வெளியில் வா கிறும்பியும் அந்த ஈசுவரால் தடுக்கப்பட்டார். பகைவர்களை நாசம் செய்பவனே! பிறகு, மஹாமுனிவரான சுக்ரர் அப்படி உதரத்திலிருந்துகொண்டே, 'எனக்கு அனுக்ரகம் செய்யவேண்டும்' என்று அடிக்கடி சொன்னார். தேவசர்வேஷ்டராகிய மஹாதேவர், எல்லாத்துவாரங்களையுமடைத்துக்கொண்டு அவரை நோக்கி, "சிசனத்தால் வெளியில்போ' என்று சொன்னார். எங்கும் மறைக்கப்பட்ட அந்த முனிவர் அந்தத்துவாரத்தைக் காணாமல் தேஜஸினால் எரிக்கப்பட்டு இவரும் அங்கும் சுற்றினார். (முடிவில்) அவர் சிசனத்தால் வெளிவந்து சுக்கிரத்தன்மையை அடைந்தார். அந்தக்காரியத்தால் ஆகாயத்தின் நடுவால் போசவில்லை. அதனாலேயே மஹாமுனிவரான சுக்ரர் தேவர்களிடச்சேராமல் இந்திரனுடையபலத்தின் குறைவிற்காக அஸுரர்களுக்குப் புரோகிதரானார். வெளியில் வந்தவரும் தேஜஸினால் ஜ்வலிக்கிறவருமான அவரைப் பார்த்துவிட்டு ஈசுவர் கோபம்மேலிட்டுச் சூலத்தைக்கையிலேந்திக் கொண்டு நின்றார். (அப்பொழுது) தேவியானவள் கோபத்தையடைந்தவரும் தனக்குப் பதியுமான அந்தப்பசுபதியைத் தடுத்தாள். தேவியினாலே சங்கரரானவர் தடுக்கப்பட்டபொழுது சுக்ராசாரியர் தேவிக்குப் புத்திரத்தன்மையை அடைந்தார். தேவியானவள், 'எனக்குப் புத்திரத்தன்மையை அடைந்த இவன் உம்மால் கொல்லத்தக்கவனே

அல்லன். தேவரான் உம்முடைய உதரத்திலிருந்து வெளிவந்த ஒரு வனும் நாசத்தையடையத் தக்கவனல்லன்' என்று சொன்னான். அரசனே! பிறகு, சங்கரர் தேவியினால் சந்தேஷத்தையடைந்து சிரித்துக்கொண்டு, 'இவன் இஷ்டப்படி போகட்டும்' என்று பலமுறை சொன்னார். பிறகு, புத்திமானும் மாமுனிவருமாகிய சுந்தரசாரியர் வரத்தையளிக்கின்றவரான தேவரையும் தேவியான உன்மையையும் நமஸ்கரித்து விரும்பிய இடத்தை அடைந்தார். ஐயா! பரதச்சேஷ்டனே! நீ என்னிடம்கேட்ட மஹாத்மாவான பார்க்கவருடைய இந்தச் சரித்திரமாய்ந்து உனக்குச் சொல்லப்பட்டது" என்று சொன்னார்.

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றாறுவது அத்தியாயம்.

மோகூதர் மம். (தொடர்ச்சி)

—•••••—

(பராசரகீதை; ச்ரேயஸுக்குரியகாரணங்கள்.)

யுதிஷ்டிரர், "நீண்ட கைகளையுடையவரே! இனி எது 1ச்ரேயஸோ அதை எனக்குச் சொல்லும். ஓ! பிதாமஹரே! அமிருதத்தைப்போல உம்முடைய வார்த்தையைக் கேட்பதில் போதுமென்ற எண்ணம் உண்டாகவில்லை. ஓ! புருஷர்களில் மிகவும் சிறந்தவரே! புருஷனுனவன் எந்தச் சுபகர்மத்தைச் செய்து இகத்திலும் பரத்திலும் சிறந்த ச்ரே. ஸையைடவானோ அதைச் சொல்லும்" என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"இந்த விஷயத்தில் முன் நடந்தபடி உனக்குச் சொல்லுவேன். பெரும்புதமுள்ள ஜனகராஜர் மஹாத்மாவான பராசரரை நோக்கி, 'இகலோகத்திலும் பாலோகத்திலும் ஸுலப்பிராணிகளுக்கும் எது நன்மையைத் தருவதோ, எது அறியவேண்டியதாகுமோ அதை நீர் எனக்குச் சொல்லும்' என்று கேட்டார். அப்பொழுது தவத்தை யுடையவரும் எல்லாத் தர்மானுஷ்டானத்தையுமறிந்தவருமான அந்த முனிவர் அரசரிடம் அனுசரணத்தையுடன் பின்வருமாறு சொல்ல லானார். '(தன்னால்) செய்யப்பட்ட தர்மமே இந்தலோகத்திலும் பாலோகத்திலும் நன்மையைத் தருவது. வித்வான்கள் சொல்லிய படி அதைப்பார்க்கிலும் மேலானது இல்லை. "மனிதன் தர்மத் தையனுஷ்டித்து ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான்" என்று

வித்வான்கள் சொல்லுகின்றனர், ஓ! அரசர்களில் மிகச்சிறந்தவனே! தேகிகளுக்குத் தர்மரூபமான கர்மவிதியானது (ஏற்பட்டிருக்கிறது.) அதனிமித்தம் இவ்வுலகத்தில் அவர்கள் ஆச்ரமத்தோடு கூடியவர்களாகித் தங்கள் கர்மங்களைச் செய்கின்றார்கள். ஐயா! இந்த உலகத்தில் நான்குவிதமான ஜீவனோபாயம் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனிதர்கள் எந்த ஜீவனோபாயத்திலிருக்கின்றார்களோ அதுவும் காமத்தால் நடக்கின்றது. நான்குவிதமான முறைகளால் புண்ணிய பாபகர்மத்தைச் செய்து பாஞ்சபௌதிகமான சரீரங்களில் பூர்த்திப்பட்ட பிராணிகளுக்குப் பலவிதமான கதியானது ஏற்படுகிறது. பாதிரமானது ஸ்வர்ணமயமாகவும் வெள்ளிமயமாகவும் பூசப்படுகிறது. போலப் பிராணியானது பூர்வகர்மங்களின் வசத்தையடைந்து (அவைகளால்) பூசப்படுகிறது. விதையில்லாமல் ஒன்றும் உண்டாகிறதில்லை. (கர்மாவைச்) செய்யாமல் ஸுகமானது உண்டாகிறதில்லை. மனிதன் தேகநாசத்தையடைந்தபிறகு, ஸுகருதங்களால் ஸுகத்தை அடைகிறான். ஐயா! 1தெய்வத்தை நான் பார்க்கவில்லை. தெய்வத்திற்குப் பிரமாணமில்லை. தேவர்களும் உந்தர்வர்களும் தானவர்களும் பூர்வகர்மவாஸனையினாலன்றோ மிகவும் ஸித்தியை அடைந்திருக்கின்றார்கள்? ஜனங்கள் இறந்துவிடுகிறார்கள். செய்யப்படாதகர்மத்தை எப்பொழுதும் நினைக்கிறதில்லை. அவர்களோ அந்தக்கர்மானுடைய பயனையடையும்பொழுது நான்குவிதமான கர்மாவையும் நினைக்கிறார்கள். உலகீயவஹாரத்தையடுத்த சப்தமே மனத்தின் சமாதானத்திற்காக வேதத்தையடுத்ததாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஐயா! இது பெரியோர்களுடைய சினகூடியில்லை. (மனிதன்) 2நேத்திரத்தினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் கிரியையினாலும் செய்கிற நான்குவிதமான கர்மாவின்பயனை (மறுபடி) அடைகிறான். ஓ! அரசனே! (மனிதன்) புண்யத்தையோ பாவத்தையோ இடைவிடாமலும் கலந்ததாகவும் அடைகிறான். இந்தக்கர்மத்திற்கு ஈசம் இல்லை. அப்பா! ஒருஸமயம் ஸம்ஸாரத்தில் முழுகின மனிதனுடைய புண்யமானது (அவன்) துக்கத்தையனுபவித்து விடுபடும் வரையில் 3அசைவற்றது போலிருக்கின்றது. பிறகு, (அனுபவத்தால்) துக்கநாசத்தைச்செய்து விட்டுப் புண்யகர்மத்தின் பயனை அனுபவிக்கின்றான். புண்ணியத்

1 மீமாம்ஸகமதம்.

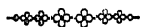
2 மற்ற இந்திரியங்களையும் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

3 பயனை அளியாமல் உலகக்கூடம்போலிருப்பது கூடஸ்தம், அதுபோல இருப்பதென்றால் பயனளியாமலிருக்கின்றது.

தின் பலன் முடிந்தபிறகு பாவத்தை அனுபவிக்கின்றான். ஓ! அரசனே! அதை அறியக்கடவாய். அடக்கம், பொறுமை, தைரியம், பலம், ஸந்தோஷம், உண்மையுரைத்தல், லஜை, கொல்லாமை, சோகமில்லாமை, ஸாமர்த்தியம் என்னுமவைகள் ஸுகததைக் கொடுக்கின்றன. புண்யத்திலும் பாவத்திலும் பிராணியானது நிலைத்திராது. (ஆகையால்) வித்வானானவன் எப்பொழுதும் மனத்தை ¹ஸமாதானஞ் செய்வதில் முயற்சிசெய்யவேண்டும். இவன் வேறொருவனுடைய புண்யத்தையும் புரபத்தையும் அடைகிறதில்லை. எவ்விதக் கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அவ்விதக்கர்மபலனை அடைகிறான். மனிதன் ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமான புண்ணிய பாவங்களைச் செய்துவிட்டு வேறு வழியில் செல்லுகின்றான். பூமியில் இவனுடன் சோந்த ஜனங்களெல்லாரும் வேறுவழியினாலேயே போகின்றனர். மனிதன் பிறருடைய எந்தக்காரியத்தை வெறுப்பானோ அதைத் தான் செய்யக்கூடாது. அப்படி வெறுப்பவன் அவ்விதக் காமத்தைச்செய்தால் பரிஹாஸத்தை அடைவான். ஓ! அரசனே! பயமுள்ளவனான கூத்தரியனும் எல்லாவற்றையும் பகலிக்கின்ற பிராம்மணனும் (தனலாபத்தில்) இசையெல்லாத வைசியனும் சோமபேரியான சூத்ரனும் ஒழுக்கமில்லாத வித்வானும் ஆசாரக்குறைவுள்ள உயாகுலத்தவனும் ஸத்தியத்திலிருந்து தவறினவனும் உதஸாகமுள்ள பிராம்மணஸ்திரீயும் ஆசையுள்ளயோகியும் தனக்காகச் சமையலு செய்கின்றவனும் (ஸபையில்) பேசும்முடனும் அரசனில்லாத ராஜ்யமும் யோகமில்லாமல் பிராஜைகளிடம் ஸ்னேகததைவிட்டவிரக்தனும் ஆகிய இவர்களுெல்லோரும் துக்கிக்கப்படத்தக்க நிலைமையை அடைகின்றார்கள்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

மோகூதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பராசரகீதை: ச்ரேயஸுக்குரிய காரணமுதலியன.)

² எந்த மனிதன் இந்திரியவிஷயங்களாகிற குதிரைகளை யுடைய மனத்தின் சங்கற்பமாகிய தேரையடைந்து ஞானத்தாலுண்டான

¹ ஓரிடத்திலேயே நிலைக்கச்செய்தல்.

² விஷயங்களாகிற குதிரைகள் சங்கற்பமாகிற தேரிலிருக்கிற மனிதனைக் கண்டபடி இழுத்துக்கொண்டு போய்விடும். அறிவாகிறகடிவானத்தைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு ஸாவதானமாகச் செல்லவேண்டும் என்பது.

கழுவாணங்களால் செல்லுகின்றானே அவன் புத்திமான். ¹ஜீவன யில்லாதவனும் (ஸேவையை) அடுத்த மனமுள்ளவனுமாயிருப்பவனுக் குப் பிராம்மணன் கையால் நிறைவேறின ஸேவையானது புகழப்படு கின்றது. ஸமானமாயிருக்கிற ஒருவருக்கொருவரிடத்திலிருந்து உண்டாவது சிலாகிக்கப்படுகிறதில்லை. ஒ! அரசனே! மனிதனானவன் அடைபிழையாத ஆயுளை அடைந்து (வினாகக்) கழிக்கக்கூடாது. புண்ணியகர்மத்தினால் மேன்மையின் பொருட்டு முயற்சிசெய்யவேண் டும். வர்ணங்களினின்றும் நடுவினவன் மேன்மையைப்படைந் தில்லை. மேன்மையைப்படைந்து ராஜஸமான கர்மத்தையனுஷ்டிக்கிற மனிதன் புண்ணிய கர்மத்தாலுண்டாகின்ற வர்ணத்தின் மேன்மை யை அடைகிறதில்லை. தூர்பமான வர்ணமேன்மையை அடையாமல் பாவச் செய்கையால் தன்னைக் கெடுத்துக்கொள்வானல்லவா? அறி யாமையால் செய்யப்பட்ட பாவத்தைத் தவத்தினாலேயே போக்க வேண்டும். தன்னால் (அறிந்து) செய்யப்பட்ட பாவச்செய்கையா னது பாவத்தையே கொடுக்கின்றது. ஆகையால், துக்கமாகிறபயனை அளிக்கின்ற தீவினையைப் பற்றக்கூடாது. புத்திமானானவன் பெரிய பயனுள்ளதாயினும் பாவஸம்பந்தமுள்ள காரியத்தை, பரிசுத்தனா யிருப்பவன் ²ராஜஸனாயிருப்பவனை எப்படி ஆச்ரயிக்கக்கூடாதோ அப்படி ஆச்ரயிக்கக்கூடாது. பாவச்செய்கைக்குப் பெரியகஷ்டத்தைப் பயனாக நினைக்கிறேன். அந்தப் பாவத்திலிருந்து திரும் பினவனுக்குச் சரீரமே விருப்பமாயிருப்பதில்லை. ஒழிவண்டாகாத அற்புத்தியுள்ள மனிதனுக்கும் மரணகாலத்தில் மிகப்பெரிய பச் சாத்தாபமானது உண்டாகிறது. ஒ! அரசனே! சுத்தமானவஸ்திரா மானது (அசுத்தமானால்) முயற்சியால் சுத்தம் செய்யப்படுகிறது. கறுப்பு வஸ்திரமோ சுத்தம் பண்ணப்படுகிறதில்லை. ³பாவமும் இவ் விதமென்பதை என்னிடமிருந்து அறியக்கடவாய். புத்திபூர்வமாகவே பாவத்தைச் செய்துவிட்டுப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்வதற்குச் சுப கர்மத்தையே அனுஷ்டிக்கின்ற மனிதன் இரண்டையும் தனித்தனி

1 'தவிஜ! யோகத்தை அவலம்பிக்காத' மனமுள்ளவனும் விருத்தியற்ற வனுமானவனுக்கு ஞானியிடத்திலிருந்து ஏற்பட்டபத்திமார்க்கமானது புகழப்படு கிறது. தனக்குச் சமமானவனிடத்திலிருந்து உண்டானால் புகழப்படுகிறதில்லை' என்பது பழையவுரை.

2 'ருசலிநம்' என்பது மூலம்; 'ஒருவீதசண்டானன்' என்பது பழைய உரை; 'விடனை' என்பர் சிலர்.

3 'அஜ்ஞானத்தால்' செய்து பச்சாத்தாபமுள்ளவனுக்குப் பரிகாரமுண்டு' என்பது.

யாக அனுபவிப்பான். சாஸ்திரத்தின் வசனத்தினாலே பிரம்மசித்
துக்களான பிராம்மணர்கள், 'அறியாமையால் செய்யப்பட்ட ஹிம்
ஸையை ¹அஹிம்ஸையானது விலக்குகிறது' என்று சொல்லுகிறார்
கள். அப்படிப்போல, 'இவன் விரும்பிச்செய்த ஹிம்ஸையை அஹிம்
ஸையானது விலக்குகிறதேயில்லை' என்று பிரம்மசாஸ்திரத்தை அறிந்
தவர்களும் பிரம்மவாதிகளுமான பிராம்மணர்கள் சொல்லுகின்றார்
கள். நானோ பாவமில்லாமல் அறிந்து செய்யும் காரியத்தைக் குண
முள்ளதாகக் கருதுகிறேன். ஏனெனில், ஸமுகூழ்மாயிருந்தாலும்
மனத்துடன் விசாரித்துப் புத்தி பூர்வமாகச் செய்யப்பட்ட கர்மங்
கள் அததமகுத்தக்கபடி பயனையளிக்கின்றன. ஓ! தர்மத்தை
புணர்ந்தவனே! கர்மமானது அறியாமல் நித்தியமாக அனுஷ்டித்
கப்பட்டு விருத்தியடைந்ததாயிருந்தாலும் அற்பப்பயனுள்ளதாகின்
றது. ஆகையால், உக்கிரமானகர்மம் வேண்டாம். தேவதைகளாலும்
முனிவர்களாலும் செய்யப்பட்ட கர்மங்களைத் தர்மாத்மாவானவன்
செய்யக்கூடாது; கேட்டு நிந்திக்கவும் கூடாது. ஓ! அரசனே!
எவன் தன்னுடைய சக்தியை மனத்தினால் ஆலோசித்துத் தெரிந்து
கபகர்மத்தைச் செய்கின்றானோ அவன் மங்களங்களைப் பார்க்கின்
றான். புதுக்கலயத்தில் வைக்கப்பட்ட ஜலமானது குறைந்துவிடுகின்
றது. பழையகலயத்தில் வைக்கப்பட்டால் முன்போலவே குறை
வின்றியிருக்கிறது. ஜலத்தோடுகூடிய அதிலேயே விடப்பட்ட வேறு
ஜலம் ²விருத்தியை அடைகின்றது. ஓ! அரசனே! அதுபோல
இவ்வுலகத்தில் புத்தி பூர்வமாகச் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் (குறை
யாமல்) ஸமமும் அதிகப் புண்ணியமுமாகின்றன. அரசன் பகை
வர்களையும் வணங்காதவர்களையும் ஜயிக்கவேண்டும். மன்னுயிர்களை
நன்றாகக் காக்கவேண்டும். அநேக யஜ்ஞங்களால் அக்னியைப்
பூஜிக்கவேண்டும். முடிவிலாவது நடுவிலாவது வனத்தையடைந்து
வளிக்கவும் வேண்டும். மனிதன் அடக்கமுள்ளவனும் தர்மசீலனு
மாயிருந்து மற்றப் பிராணிகளையும் தன்னைப்போலப் பார்க்கவேண்
டும். ஓ! அரசனே! பெரியோர்களைச் சத்தியத்தோடும் ஒழுக்கத்
தோடும் தன் சக்திக்குத் தக்கபடி ஸமமாகப் பூஜிக்கவேண்டும்.

1. இனி ஹிம்ஸை செய்யக்கூடாநென்கிற நிச்சயத்துடனிருந்தல்.

2. மூன்று சொற்கள் விடப்பட்டன.

கூர்ச்சு

ஸ்ரீ ம ஹா ப ரீ த ம்

இருநூற்றத்தொண்ணூற்றேட்டாவது ஐத்யாயம்.

மோ கூடி த ர் ம ம். (தொடர்ச்சி.)

—❖❖❖❖❖❖—

(புரஸரகீதை: இயன்றவரை தர்மஞ்செய்வதே மேன்மைக்குக்
காரணமென்னும் விஷயத்தில் சிலரை உதாசரித்தது.)

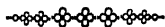
யார் யாருக்கு உபகரிக்கிறான்? யார் யாருக்கு (எதை)க்கொடுக்கிறான்? மனிதன் தனக்காகத் தானாகவே எல்லாக் கர்மத்தையும் செய்கிறான். கௌரவமிழந்தவனை ஒரே உதரத்தில் பிறந்த ப்ராதாவாயிருந்தாலும் ஸ்நேகததைப் பாராட்டாமல் தள்ளிவிடுவான். தன்னைச்சேராத மற்றவனைத் தள்ளக்கேட்பானேன்? சிறந்தவனுக்குத் தானமெய்யவதும் சிறந்தவனிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்வதும் சமானமாயிருக்கின்றன. அவைகளில் பிராம்மணனுக்குக் கொடுப்பவனுடைய அநாதத் தானமானது மிகவும் புண்ணியமாயுள்ளது. நான்கு வர்ணங்களும் நியாயமாகக்கிடத்த தனத்தை நியாயமாகவே விருத்திசெய்து தாமத்திற்காக முயற்சியுடன் நன்கு காக்கவேண்டும் மென்பது உறுதி. தர்மத்தையுடையபுகிதவன் ஹிம்ஸையுள்ள கர்மத்தினால் தனத்தைத் தேடக்கூடாது. தனவிருத்தியைக்கருதாமல் சக்திக்குததக்கபடி எல்லாக்கார்யங்களையும் செய்யவேண்டும். சுத்தமான குளிர்ந்தஜலத்தையாவது அக்னியில்சுடவைத்த ஜலத்தையாவது பசியால்வருந்தின அதிதிக்குச் சக்திக்குததக்கபடிகொடுப்பவன் பயனையடைகிறான். மகாதமாவான் ரந்திதேவன் உலகத்தில் விரும்பினசித்தியை அடைந்தான். அவன் கனிகளாலும் இலைகளாலும் கிழங்குகளாலும் முனிவர்களைப் பூஜித்துவந்தான். அவ்விதமான பழங்களாலும் இலைகளாலும் சைப்யனென்னும் அரசனும் ¹மாடா னுடன்கூடின சூரியனைச் சந்தோஷிக்கச்செய்தான். அதனால் அவன் மேலானஸ்தானத்தை அடைந்தான். மனிதன், தேவதைகள் அதிதிகள் வேலைக்காரர்கள் பித்ருக்கள் தான் ஆகிய இவர்களுக்குக் கடனுள்ளவகைப் பிறக்கிறான். ஆகையால், தன்னுடையவேதத்தை ஒதுவதால் மகரிஷிகளிடமிருந்தும் யாகத்தினால் தேவர்களிடமிருந்தும் சராதததானத்தினால் பித்ருக்களிடமிருந்தும் பூஜையினால் அதிதிகளிடமிருந்தும் யாகத்தில்மீதியான ஆகாரத்தினாலும் பாலனத்தினாலும் தன்னிடமிருந்தும் கடனில்லாமலிருத்தலை அடையவேண்டும்.

1 ஸூரியனுடைய பக்கத்திலுள்ளவன்.

பிருத்யவர்க்கத்திற்குமுதலிலிருந்து முறையாக எல்லாக் காரியத்தையும் செய்யவேண்டும். தனமில்லாதவர்களுக்கும் முயற்சியால் நன்கு ஸித்தியடைந்திருக்கின்றனர். முனிவர்கள் அக்கினியில் நன்குஹோமம்செய்து ஸித்தியடைந்தார்கள். ஓ! மஹாபாஹுவே! ரிசிகரின் புத்திரான சுநசசேபன் யஜ்ஞத்திலபாகமுடையவர்களான தேவர்களை ரிக்குக்களால்துதித்து விசுவாமித்ரருக்குப் புத்திராதலை அடைந்தான். வீரியமாயிருப்பதையடைந்த உசநஸ் தேவியைத்துதித்துத் தேவதேவருக்கு அருள்வரசசெய்து ஒளி நிரம்பப்பெற்று ஆகாயத்தில் சந்தோஷிக்கிறார். அஸிதர், தேவலர், நாரதபாவதர்கள், கக்ஷ்வான், ஜமதகனியின் புத்திரரான பரசுராமர், மனோவசமுள்ள தாண்டியர், வஸிஷ்டர், ஜமதகனி, விசுவாமித்ரா, அத்ரி, பரத்வாஜர், ஹரிசமசரு, குண்டரதாரர், சருதச்ரவஸ் இந்தமஹரிஷிகள் ஸமாதியடைந்து ரிக்குக்களாலே விஷ்ணுவைத்துதித்துத் தவத்தினாலே புத்திமானை அவருடைய அருளைப்பெற்று ஸித்தியை அடைந்தார்கள். தாழ்ந்தவர்களுக்கும் சிறந்த அவரையே துதித்து மேன்மையை அடைந்தார்கள். இவ்வுலகில் கெட்ட செய்கையைச் செய்து மேன்மையைத் தேடக்கூடாது. தாமத்தில வந்த அர்த்தங்கள் ஸத்யமானவை. அதர்மத்தால் வந்தவைகளை நிரூபிக்கவேண்டும். உலகத்தில் சாசுவதமான தாமத்தைத் தனத்தில் விருப்பத்தால் தளளக்கூடாது. ஓ! ராஜசரோஷ்டனே! பிரபுவே! எல்லாவேதங்களும் மூன்றுஅக்னிகளிலிருக்கின்றன. ஆகலால் அக்னியை ஆதானஞ்செய்ததர்மாத்மாவே புண்ணியஞ்செய்கின்றவர்களில் உத்தமன், அனுஷ்டானம் குறையாமலிருக்கிற அந்தப் பிராமமணன்தான் ஆஹிதாகனியாயுள்ளவன். அனுஷ்டானமில்லாதவன் அநாஹிதாக்கனியாயிருப்பது சிறந்தது. அனுஷ்டானமில்லாத அக்னிஹோத்ரம் சிறந்ததன்று. ஓ! நரசிரோஷ்டனே! அக்னியும் ஆத்மாவும் பெற்ற மாதாவும் பிதாவும் குருவும் அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி உபசரிக்கத்தக்கவர்கள். எவன் அபிமானத்தைவிட்டுப் பெரியோர்களை ஸேவித்து வித்வானும் காமமற்ற வனுமாகி ப்ரீதியுடன் (உலகத்தைப்) பார்க்கின்றானோ, ஸாமர்த்தியமில்லாமல் தர்மத்துடன்கூடி (ஒரு பிராணிக்கும்) துன்பஞ் செய்யாமலிருக்கிறானோ அந்த ஆரிபன் நல்லோர்களால் பூஜிக்கப்படுகிறான்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

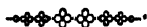
(பராசரகீதை ; வர்ணதர்மங்கள்.)

சூத்ராஜாதிக்கு மூன்றுவர்ணங்களிலிருந்தும் ப்ரீதியுடன்கொடுக்கப்பட்ட ஜீவனமானது சிமந்ததென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (அது அவர்களை) எப்பொழுதும் தர்மத்திற்சிமந்தவர்களாகச் செய்கின்றது. சூத்ரனுக்குத் தன்னுடைய தாதை மூதாதைதொட்டு நிலைத்த ஜீவனமில்லையானால் (மூன்வர்ணத்தோர்களுடைய) பணி, விடையையே செய்யவேண்டும். வேறுவழியாக ஜீவனத்தைத் தேடக்கூடாது. எப்பொழுதும் எல்லாநிலைமைகளிலும் தர்மத்தையறிந்த ஸாதுக்களோடு சேர்ந்திருப்பதே சோபிக்கின்றது. அஸத்துக்களோடு சேர்க்கையானது விளங்காதென்பது என் எண்ணம். உதயபருவத்திலுள்ள திரவியமானது (ஸூர்ய) ஸம்பந்தத்தால் விளங்குவதுபோலத் தாழ்ந்த ஜாதியிற்பிறந்தவனும் ஸத்துக்களின் சேர்க்கையால் விளங்குகிறான். வெருப்பான வஸ்திரமானது எந்த வர்ணத்தினாலே சாயமேற்றப்படுகின்றதோ அந்த ரூபத்தை அடைகின்றது. அப்படியே இதைபும் என்னிடமிருந்து அறியக்கூடவாய். ஆகையால், குணங்களில் நீ பற்றுதல் செய்யவேண்டும்; ஒருபோதும் தோஷங்களில் பற்றக்கூடாது. இவ்வுலகில் மரிக்கும் தன்மையுள்ள ஜனங்களுடைய மிகவும் சஞ்சலமாயிருக்கிற உயிரானது அநித்யமன்றோ? ஸூகத்திலேயோ துக்கத்திலேயோ இருந்துகொண்டு ஸமர்த்தனாகிச் சுபகர்மங்களையே தேடுகின்றவன் இவ்விடத்தில் மங்களங்களைப் பார்க்கிறான். பெரியபயனையுடையதாயினும் தர்மத்தினின்றும் விலகிய கர்மத்தைப் புத்திசாலியானவன் செய்யக்கூடாது. அது இம்மையில் ஹிதமாகச் சொல்லப்படுகிறதில்லை. சிறுபயனையளிப்பதாயினும் தர்மமுள்ள கர்மமானது சந்தேகமில்லாமல் செய்யத்தக்கது. அது மிகவும் ஸூகத்தைத் தரும். எந்த அரசன் ஆயிரம் பசுக்களையபகரித்து ரக்ஷிக்கமாட்டாமல் தானம் செய்வானோ அந்த அரசன் (கோதானஞ் செய்தவனென்கிற) சப்தமாத்திரமான பயனையடைந்து திருடாகிறான். பிரம்மாவானவர் முதலில் உலகங்களால் பூஜிக்கப்பட்டதாதாவைச் சிருஷ்டித்தார். தாதாவானவர் உலகங்களைத் தரிப்பதில் ஸமர்த்தான (பர்ஜயரென்கிற) ஒரு புத்ரரைச் சிருஷ்டித்தார். வைச்யர் அவரைப் பூஜித்து மிகவும் செல்வப் பெருக்கைத் தரும் கிருஷ்ணமுதலிய

வற்றைச் செய்யவேண்டும்; கூத்திரியர்கள் காக்கவேண்டும்; பிராம்மணர்கள் டம்பமும் கபடமும் கோபமுமில்லாமல் ஹவ்யகவ்யங்களைச் செய்துகொண்டு அனுபவிக்கவேண்டும்; சூத்ரா (பூமியின்) சுத்தி முதலானவற்றைச் செய்யவேண்டும். இப்படியானால் தர்மம் நசிக்கிறதில்லை. ஓ! அரசரிற்சிறந்தவனே! தர்மம் நசியாமலிருந்தால் பிராணிகள் ஸுகமுடையவைகளாகின்றன. பிராணிகளுடைய ஸுகீதால் ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்கள் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். ஆகையால், இவ்விதம் தர்மத்தால் ரக்ஷிக்கின்ற அரசனும், அத்தியயனஞ்செய்கின்ற வேதியனும், பொருள்தேடுவதில் முயற்சியுள்ள வைசியனும், இந்திரியங்களை ஜயித்து எப்பொழுதும் பணிவிடைசெய்கின்ற சூத்ரனும் பூஜிக்கப்படுகின்றார்கள். அரசனே! இதற்கு வேறுவிதமாக நடப்பவன் தன்னுடைய தர்மத்திலிருந்தும் குறைவையடைகின்றான். மனவருத்தத்தோடு கொடுக்கப்பட்ட சோகிகளும் பெரும்பலனுடையவைகள். நியாயமாகச் சம்பாதிக்கப்பட்டவைகளும் ஆயிரக்கணக்காகக் கொடுக்கப்பட்டவைகளுமான மற்றத்திரவியங்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? பிராம்மணர்களைத் தினந்தோறும் பூஜித்து அவர்களுக்குத் தானஞ்செய்யும் அரசன் அதற்குத்தக்கபடி நிலைத்தபயனை அனுபவிப்பான். (ஏற்பவர்களின்) இருப்பிடம் சென்று கொடுப்பதைத் தர்மமானதும் சிலாக்யமுமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். கேட்டபின் கொடுப்பதை மத்திய பலனாகச் சொல்லுகின்றார்கள். அவமதிப்போடும் அச்சரத்தையோடும் கொடுக்கும் தானத்தை ஸத்யவாதிஞ்ஞான முனிவர்கள் அதமமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். (ஸம்ஸாரஸாகரத்தில்) முழுகுகின்ற மனிதன் எப்பொழுதும் பலவித (உபாய) த்தால் தாண்டவேண்டும். (முத்தி கிடைக்குமோ கிடைக்காதோவென்கிற) ஸம்சயத்தினின்றும் விடுபடுமாறு முயற்சிசெய்ய வேண்டும். பிராம்மணன் அடக்கத்தினால் விளங்குகிறான். கூத்திரியன் வெற்றியினால் விளங்குகிறான். வைசியன் தனத்தினால் விளங்குகிறான். சூத்திரன் நியம் வேலைத்திறமையினால் விளங்குகிறான்.

மூந்நூறுவது அத்யாயம்.

மோகூதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பாரசரகீதை; மூப்புரமேரித்த கதை.)

பாதிக்காஹத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனங்கள் பிராம்மணனிடத்திலும் யுத்தத்தில் ஜயத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனங்கள்

கூத்திரியனிடத்திலும் நியாயத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனங்கள் வைச்யனிடத்திலும் பணிசெய்தலால் சம்பாதிக்கப்பட்ட தனங்கள் சூத்ரனிடத்திலும் அற்பமாயிருந்தாலும் தர்மத்தில் உபயோகித்தால் பெரும்பயனுள்ளவைகளாக சலாதிக்கப்படுகின்றன. நித்யம் மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும் ஏவினதைச் செய்வோன் சூத்திரனாகச் சொல்லப்படுகிறான். பிழையில்லாத பிராம்மணன் கூத்திரிய தர்மத்தை யடைந்தும் வைச்யதர்மத்தை யடைந்தும் இழிவையடையான். எப்பொழுது பிராம்மணன் சூத்ர தர்மத்தை யுடையவனானோ அப்பொழுது இழிவையடைகின்றான். எப்பொழுது ஜீவனமூர்க்கம் ஏற்படவில்லையோ அப்பொழுது சூத்ரனுக்கும் வியாபாரம் பசுமேய்த்தல் (கொல்லுதல் முதலான) சில்பவேலையால் ஜீவனம் ஆகிய இம்மூன்றும் விதிக்கப்படுகின்றன. உலகில் நிந்திக்கப்பட்டவையான நாடகத்தில் வேஷந்தரித்தலும் பதுமையாட்டலும் மது மாமிசங்களை விற்பதும் உலோஹம் தோல் இவற்றை விற்பதும் (தன் முன்னோர்களால் செய்யப்பட்டாமல்) புதிதாகத் தான் செய்யக் கூடாது. முன்னோர்களால் செய்யப்பட்ட இந்தக் கர்மத்தை யுடையவமசத்திலிருந்தும் இதைத் தள்ளுகிறவனுக்குப் பெரிதான தர்மம் என்று கேள்வி. உலகத்தில் ஸித்தியடைந்த புருஷன் செருக்குற்ற மனத்துடன் எந்தப் பாவசர்மத்தைச் செய்கிறானோ அதுவும் (பிறரால்) கொள்ளத்தக்காததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. (அப்படியுமேற்படுமோவென்றால்) அடங்கினவர்களும் தர்மத்தைப் பிரதானமாக வுடையவர்களும் நியாயமான தர்மத்தை அனுஸரித்தவர்களுமான ப்ராஜைகள் (குறையைத் தெரிவிக்கிற) திக்தண்ட ரூபமான சிஷ்யையுடையவர்களாகப் புராணங்களில் சொல்லப்படுகிறார்களல்லவா? ஓ! அரசனே! மனிதர்களுக்கு எப்பொழுதும் இவ்வுலகில் தர்மந்தான் சிலாதிக்கப்படுகின்றது. உலகத்தில் தர்மத்தால் பெரியோர்களான மனிதர்கள் குணங்களையே அனுஷ்டிக்கின்றார்களல்லவா? ஓ! நாபதியே! அஸுரர்கள் அந்தத் தர்மத்தைப் பொறுக்கவில்லை. அப்பொழுது அவர்கள் வாவர விருத்தியடைந்து பிராஜைகளுள் புகுந்தார்கள். அந்தப் பிராஜைகளுக்குத் தர்மத்தை நாசஞ்செய்கின்ற கொழுப்பானது உண்டாயிற்று. அதன்பிறகு, கொழுத்தமனமுடைய அந்தப்பிராஜைகளுக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. குரோதத்தாலாக்ரமிக்கப்பட்ட பிராஜைகளுடைய நடக்கை லஜைஜயக் கொடுக்கக் கூடியதாயிற்று. அரசனே! பிறகு, லஜைஜயம் நசித்தது. மோகம் உண்டாயிற்று. பிறகு,

1 'வேடுகளால் பிழைப்பது' என்றும் கொள்ளலாம்.

மோகத்தால் சூழப்பூட்ட அந்தப்பிரஜைகள் ஒன்றையொன்றுவருத்தி (மோகத்தை) விருத்திசெய்துகொண்டு முன்போல ஸுகமாக (த்தர் மத்தை) ப்பார்க்கவில்லை. பிறகு, அந்தப் பிரஜைகளையடைந்து அந்தத் திக் தண்டமானது (அடக்குவதில்) காரணமாகவில்லை. பிறகு, பிரஜைகள் பிராம்மணர்களையும் தேவர்களையும் அவமதித்து விஷயங்களை அனுபவித்தன. இந்தச் சமயத்திலேயே தேவர்கள் தேவர்களுக்கெல்லாம் கிரேஷ்டரும் தீரரும் அனேக ரூபமுடையவரும் குணங்களால் மேலானவருமான பரமேசுவரரைச் சரணமடைந்தார்கள். பட்டணத்தோடு ஆகாயத்தில் செல்லுகிறவர்களான அந்த அஸுரர்கள் மூவராயிருந்தும் அந்தப் பரமேசுவரரால் தேவர்களால் விருத்தி செய்யப்பட்ட தேஜஸையுடைய ஒரேபாணத்தினாலே (அறுத்துப்) பூமியில் தள்ளப்பட்டார்கள். பயங்கரனும் பயங்கரமான பராக்ரம முடையவனுமான அந்த அஸுரர்களுடைய தலைவன் மாத்திரம் இருந்தான். தேவர்களுக்குப் பயத்தையுண்டுபண்ணுகிற அவன் குல பாணியான பரமேசுவரரால் கொல்லப்பட்டான். அவன் கொல்லப்பட்டபிறகு, மனிதர்கள் தங்கள் நிலைமையை அடைந்தார்கள். வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும் பூவம்போலப் பிரவிருத்தித்தன. பிறகு, ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களுடைய ராஜ்யத்தில் இந்திரனுக்கு அபிஷேகம்செய்து ஸப்தரிஷிகளும் மனிதர்களுடைய சிசைஷ்யையடைத்து வதில் சோந்துகொண்டார்கள். பிறகு, ஸப்தரிஷிகளுக்கு மேலே விப்ருதுவென்கிற அரசனும் சேர்ந்துகொண்டான். பிறகு, கூத்திரியர்களும் ராஜ்யங்களில் தனித்தனி அரசுகளானார்கள். பெரிய குலங்களில் பிறந்தவர்களுக்கும் மிகவும் முன்னோர்களான முதியோர்களுக்கும் இருதயத்திலிருந்து அஸுரத்தன்மையானது விலகவில்லை. ஆகையால், தொடர்ச்சியாய் வந்த அந்த அஸுரத்தன்மையினாலேயே பயங்கரமான பராக்ரமததையுடைய அரசர்கள் அஸுரர்களுக்குரிய காரியங்களையே செய்தார்கள். அவைகள் அவர்களிடத்திலேயே இருந்தன. அவர்கள் அவைகளையே நிலைபெறவும் செய்தார்கள். இப்பொழுதும் மிகவும் புத்தியில்லாத மனிதர்கள் அவைகளைச் செய்கின்றார்கள். ஓ! அரசனே! ஆகையால், நான் உனக்குச் சொல்லுகின்றேன், வித்வானான புருஷன் சாஸ்திரத்தாலாராய்ந்து அநாதரிஷித்தமான பிரம்மஜ்ஞானத்தையடையவேண்டும்; ஹிம்ஸாரூபமான கர்மாவை விடவேண்டும். தர்மத்திற்காக முறைதவறிக் கலப்பாகத் திரவியத்தைச் சம்பாதிக்கக்கூடாது. அது கேட்கமாக்கச் சொல்லப்படுகிறதில்லை. அடக்கமுடையவனும் கூத்திரியனும் இஷ்டர்களான

உறவினர்களைபுடையவனுமான நீ அடக்கத்துடன் இவ்வாற்றிருந்து பிராஜைகளையும் வேலைக்காரர்களையும் புத்திரர்களையும் உன்னுடைய தர்மத்தோடு கவனித்து ரக்ஷி. இஷ்டர்களுடையவும் பகைவர்களுடையவும் சேர்க்கையில் ஸ்நேகமும் வைரமும் உண்டாகின்றன. அத்தனால் அனேகமாயிரம் பிறவிகளில் சுழலுகின்றான். ஆகையால், குணங்களில் பற்றுதல் வைக்கக்கடவாய். ஒரு விதத்தாலும் தோஷங்களில் பற்றுதல் வைக்காதே. 1 குணமில்லாதவனாயிருந்தாலும் எவன் தர்ப்புத்தியுள்ளவனோ அவன் 2 தனக்கு அதிகனாயிருக்கிறான். 'ஓ! மஹாராஜனே! தர்மாதர்மங்கள் மனிதர்களவியையத்தில் பிரவ்ருத்திக்கின்றன. மனிதர்களல்லாத மற்றப் பிராணிகளவியையத்தில் அப்படிப் பிரவ்ருத்திக்கிறதில்லை. மனிதனுனவன் ஆசையுள்ளவனாயிருந்தாலும் ஆசையற்றவனாயிருந்தாலும் தாமஸீலனாயும் வித்வானாயும் எப்பொழுதும் உலகத்தில் 3 ஆதமபுதனாயுமிருந்துகொண்டு பிராணிகளுக்கு ஹிம்ஸையில்லாமல் நடக்கவேண்டும். எப்பொழுது அவனுடைய மனமானது சங்கற்பம் நீங்கினதாகின்றதோ அப்பொழுது அவஸ்தயமே ஏற்படாது. சேஷமத்தையுமனடவான்.

முந்நூற்றோராவது அத்தயாயம்.

மோக்ஷ தர்மம் . (தோடர்ச்சி.)

—••• ❀ ❀ ❀ ••—

(பராசரகீதை; தவத்தின் பெருமை.)

ஐயா! கிருஹஸ்தனுடைய இந்தத் தர்மவிதியானது சொல்லப்பட்டது. (இனி) தவத்தின் விதியைச் சொல்லப்போகிறேன். தெளிவாகச் சொல்லுகின்ற என்னுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேள். அரசனே! பெரும்பாலும் கிருகஸ்தனுக்கு ராஜஸு தாமஸு விருத்திகளாலும் ஸங்கத்தாலும் வரும் மமதையென்பது உண்டாகிறது. இம்மையில் மனிதனுக்கு வீடுகளையடுத்துக் கோக்களும் சேஷத்ரங்களும் தனங்களும் பத்திகளும் புத்திரர்களும் வேலைக்காரர்களும் உண்டாகின்றனர். இவ்விதம் பிரவ்ருத்தித்து அவைகளை நித்யமாக

1 'அறிவீனன் நற்குணமற்றவனாயிருந்தாலும் தன்னிடம் மிக்க அன்புள்ளவனாயிருக்கிறான்' என்பது வேறுபாடம்.

2 தன் எண்ணத்தில் (அதாவது) தன்னை அதிகளுகத் தானே நினைக்கிறான்.

3 எல்லா ஜந்துக்களையும் தன்னைப்போலப் பாக்கிறவன்.

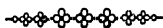
வே நினைக்கின்றவனும் அறிதல்பாக நினைதலனுமான அவனுக்கு
 ராகமும் த்வேஷமும் விருத்தியடைகின்றன. அரசனே! ராகத்வே
 ஷங்கலாலாக்கிரமிக்கப்பட்டவனும் தனத்கின் வசத்தையடைந்த
 வனுமான மனிதனை மோகத்தாலுண்டான பற்றுதலென்பதும் அடை
 கின்றது. சிற்றின்பத்தை முக்கியமாகக்கொண்ட எல்லாரும் போகத்
 தை அனுபவிக்கிறவுனைக் கிருதார்த்தனாக நினைத்துக் காதலினுலே
 சிற்றின்பத்தைக்காட்டிலும் வேறு லாபத்தைச் சிந்திக்கிறதில்லை.
 பிறகு, அவாவினால் பற்றப்பட்ட மனதையடைந்து ஸங்கத்தால்
 (தன்) குடும்பத்தை விருத்திசெய்கிறான். அந்தக் குடும்பத்தைப்
 பாதுகாப்பதற்காகத் தனத்தைத் தேடவிரும்புகிறான். அவன் தெரி
 ந்தே துனத்திற்காக அகாரியத்தைப் பற்றுகிறான். இளமைமுதல்
 உண்டான ஸ்நேகம் மனதில் அதிகரித்தால் அந்த ஜனத்தின்
 நாசத்தால் அனுதாபமுடைகிறான். பிறகு, அகங்காரம் நிரப்பித்
 தனக்கு அபஜயம் வராமல் காக்க விரும்பி, 'எதனால் ஸங்கியாவோம்'
 என்று கருதி அதைச் செய்கின்றான். அதனால் நாசத்தையடை
 கின்றான். ஓ! அரசனே! அஃது அப்படியன்றோ? புத்தியுள்ளவர்
 களும் சாசவதமான பிரம்மத்தைச் சொல்லுகின்றவர்களும் சுபகர்
 மத்தைத் தேடுகின்றவர்களும் விஷயத்தை வெறுத்தவர்களான
 மனிதர்களுக்கே ஸங்கம், மனிதன் அன்புக்குரியவர்களுடைய
 நாசத்தாலும் தன் நாசத்தாலும் ஆதி வியாதிகளாலுண்டான தாபத்
 தாலும் ஒழிவை அடைகின்றான். ஒழிவினால் ஆத்மநிச்சயமுண்டா
 கிறது. ஆத்மநிச்சயத்தால் ஆத்மபாதயக்ஷம் உண்டாகிறது. அர
 சனே! சாஸ்திரார்த்தமான ஆத்மாவினுடைய பாதயக்ஷத்தினால்
 தவத்தையே கருதுகிறான். மனிதர்நிச்சயத்தினால் பிரியமானவிஷய
 ஸங்கம் நசித்தகாலத்தில் தவத்தைச் செய்வதற்கு முயற்சிசெய்கின்ற
 வனும் ஸாராஸார விவேகமுடையவனுமானமனிதன் துர்லபனல்
 லனோ? எல்லாருக்கும் ஸாதாரணமானதும் ஸவர்க்கமாகக்கத்தை
 அடைவிக்கிறதும் தவமானது ஜிதேந்நிரியனும் அடக்கமுடைய
 வனுமான சூத்ரனுக்குக்கூட விதிக்கப்படுகிறது. முன்காலத்தில்
 பிரபுவும் விரதத்தில்ஜாக்ருகருமான ஹிரண்யகர்ப்பர் சிற்சிலவிட
 த்தில் விரதங்களையனுஷ்டித்துத் தவத்தால் பிராணிகளைச்சிருஷ்டித்
 தார். ஐயனே! ஆதிதீயர்களும் வஸங்ககளும் நுதாரர்களும் அக்னி
 யும் அச்வினீதேவர்களும் மாருதர்களும் விக்வேதேவர்களும் ஸாத்
 யர்களும் பித்ருக்களும் மருத்துக்களுடையகணங்களும் யக்ஷர்களும்
 சாக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் ஸித்தர்களும் மற்றத்தேவர்களும் மற்ற

ஹமுள்ளஸ்வர்க்கவாஸிகளும் தவத்தால் ஸித்தியை அடைந்தார்கள். முன்காலத்தில் பிரம்மாவினால் முதலில் தவத்தால்படைக்கப்பட்ட பிரம்மணர்கள் தவத்தைசெய்துகொண்டு பூமியிலும் தேவலோகத்திலும் ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள். பூலோகத்தில் அரசர்களாகவும் பெரிய குலங்களில் மற்றக்கிருகஸ்தர்களாகவும் பிறப்பதெல்லாம் தவத்தின் பயனே. பட்டாடைகளும் சோபனமான ஆபரணங்களும் வாகனங்களும் ஆஸனங்களும் பாணங்களுமாகிய இவையெல்லாம் தவத்தின் பயனே. மனத்திற்கொத்தவர்களும் அழகுள்ளவர்களும் ஆபிரகணக்குள்ளவர்களுமான ஸ்திரீகளும் உப்பரிசையின்மேல் வீரஸுமமாகிய இவையெல்லாம் தவத்தின்பயன். உயர்ந்தவைகளான படுக்கைகளும் பலவகையான ஆகாரங்களும் விரும்பப்படும் மற்றவைகளும் நல்வினையையுடையவர்களுக்கு உண்டாகின்றன. பணகவர்களை வாட்டுகின்றவனே! மூவுலகங்களிலும் தவத்தாலடையக்கூடாதது ஒன்றுமில்லை. நல்வினையையாதவர்களுக்கு ஸுகங்களில்லாமற்போவதே பயன். ஓ! ராஜசரோஷ்டனே! ஸுகியாயிருந்தாலும் துக்கமுடையவனுமிருந்தாலும் மனிதன் மனத்தினால் சாஸ்திரத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து அஸந்தோஷமானது அஸுகத்தின்பொருட்டென்னும் ரிசசயத்தால் ஆசையைத்தள்ளவேண்டும். லோபத்தால் இந்திரியங்களுக்கு மயக்கமுண்டாகும். அதனால் இவனுடைய பிரஜைகளுமானது அப்யாஸமில்லாத வித்தைபோல நசித்துவிடும். ப்ராஜைகளை நசித்தவுடன் நியாயத்தைக் கருதமாட்டான். ஆகையால், ஸுகத்திற்கு நாசம் வந்தபொழுது மனிதன் கடுந்தவத்தைச் செய்யவேண்டும். இம்மையில் எது இஷ்டமோ அதை ஸுகமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். வெறுக்கப்படுவது துக்கமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. தவம் செய்வதற்கும் தவம் செய்யாமலிருப்பதற்கும் பயன் எவ்விதமாயிருக்கிறதென்பதைப் பார், மனிதர்கள் சூற்றமற்றதவத்தைச் செய்து நித்யம் மங்களங்களையும் பார்க்கின்றார்கள்; விஷயஸுகங்களையும் அனுபவிக்கின்றார்கள்; பிரஸித்தியையும் அடைகின்றார்கள். துக்கமானது, அபிரியமாயும் அவமானமாயும் அனேகவிதமான ரூபமுடையதாயிருக்கிறது. பயனே விரும்புகிறவன் நல்ல வழியைவிட்டு விஷயரூபமான வழியை அடைகின்றான். அவனுக்குத் தர்மத்திலும் தவத்திலும் தானத்திலும் ஸந்தேகமுண்டாகின்றது. அவன் கொடியபாவங்களையேசெய்து நாகத்தை அடைகிறான். ஓ! அரசனே! ஸுகத்திலிருந்தாலும் துக்கத்திலிருந்தாலும் நல்லொழுக்கத்திலிருந்து சலியாத மனிதன் சாஸ்திரத்தை நேத்திரமாயுடையவன். ஓ! அரசனே! ஸ்திரீஸங்கத்திலும்

உணவிலும் காட்சியிலும் மோப்பதிலும் கேட்பதிலும் (வில்லிவிருந்து விடப்பட்ட) ஓர் அம்பு பூமியில் விழுங்காலம்வரையில் ஸுகமானது கருதப்படுகிறது. பிறகு, அதனுடைய நாசத்தினால் இயனுக்கு மிகுதியான துக்கம் உண்டாகின்றது. ஆகையால், வித்வான்கள் மிகவும் மேலான ஸுகரூபமான மோகத்தைச் சிலாக்கித்தின்றார்கள். அதனால், விவேகமுடைய எல்லாருக்கும் பெரிதான ஸுகத்தின் பொருட்டுச் சமமுதலான குணங்கள் உண்டாகின்றன. தர்மம் விருத்தியடைவதால் எப்பொழுதும் பொருள் இன்பங்களால் குறைவை அடையான். முயற்சியின்றிக்கிடைத்தவை கிருகஸ்தர்களால் எப்பொழுதும் அனுபவிக்கத்தக்கவை. தன் தர்மமானது முயற்சியால் அடையத்தக்கதென்பது என் எண்ணம். மானிகளும் நல்லகுலத்திற்பிறந்தவர்களும் எப்பொழுதும் சாஸ்திரத்தினர்த்தத்தில் நிருஷ்டியுள்ளவர்களுமாயிருக்கிறவர்களுடைய செய்கையானது தர்மத்தினின்றும் விடுபட்டமூடசித்தர்களால் செய்யமுடியாது. உலகத்தில் மனித முயற்சியால் செய்யப்பட்ட கர்மமானது நாசத்தையடைகின்றபொழுது அவர்களுக்குத் தவத்தைத்தவிர வேறுகர்மமானது இல்லை. ஓ! அரசனே! கிருகஸ்தனைவன் ஸாமர்த்தியத்தோடு ஹவ்யகவ்யத்தின் பொருட்டு ஸ்வதர்மத்தில் நடந்துகொண்டு மனோவாக்காயங்களால் கர்மத்தின் நிசசயத்தை அனுஸரிக்கவேண்டும். நதி நதங்களான எல்லா ஆறுகளும் ஸமுத்திரத்தில் நிலைபெறுவதுபோல எல்லா ஆசாமிகளும் கிருஹஸ்தனிடத்தில் நிலைபெறுகின்றார்களே என்று சொன்னார்.

முந்நாற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோகூத தர்மம் . (தோடர்ச்சி.)

(பராசரகீதை ; வர்ணங்களின் பிரிவுகளும்
விசேஷதர்மங்களும் பொதுவான தர்மங்களும்.)

ஜனகர், 'ஓ! மஹரிஷியே! 2ஜாதி விசேஷங்களிலிருந்து வேறு ஜாதியானது எப்படி உண்டாகிறது? இதை அறிய விரும்புகிறேன்'

1 'அகம்யா' என்று மாற்றப்பட்டது.

2 பிராம்மண கூத்திரிய வைச்ய குத்ரா ஜாதிகளைக்காட்டிலும் வேறான அனுலோம பிரதிலோமஜாதிகள் இங்கு விசேஷவர்ணங்களென்று சொல்லப்பட்டன. '286-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட கிருஷ்ணவர்ணங்கள்' என்பது பழையவுரை.

மேன். சொல்லுகிறவருள்சிறந்தவரே! அதைச் சொல்லும், பிறக்கும் இரத்தக் குழந்தை ¹ 'அவனே' என்று வேதம் சொல்லுகிறது. பிராம்மணனிடத்திலிருந்தும் உண்டானவன் எப்படி வேறுஜாதமாகக் கொள்ளப்படுகிறான்? என்று கேட்க, பராசரர் சொல்லலானார்.

‘ஓ! மகாபாஜனே! இது இப்படியே எவன் எவனுண்டானானே அவன் அவனே. தவத்தின் குழைவினாலே ஜாதியே தந்தை அடைந்தான். நல்ல சேஷத்திரத்தினாலும் நல்ல பீஜத்தினாலும் பரிசுத்தமான பிறப்பு உண்டாகிறது. இவைகள் இரண்டிலொன்று தாழ்ந்ததானால் தாழ்ந்தவன் உண்டாகின்றான். உலகங்களைப்படைக்கின்ற ஹிரண்யகர்ப்பனுடைய முகத்திலும் புஜங்களிலும் தொடைகளிலும் பாதங்களிலுமிருந்தே (வாணங்கள்) உண்டாகின்றவென்று தர்மத்தையறிந்தவர்கள் அறிகின்றார்கள். ஐயா! அரசனே! ‘முகத்திலிருந்து உண்டானவர்கள் பிராம்மணர்களாகவும் புஜத்திலிருந்து உண்டானவர்கள் சூத்திரியர்களாகவும் தொடையிலிருந்து உண்டானவர்கள் தனவான்களான வைசயர்களாகவும் பாதத்திலிருந்து உண்டானவர்கள் பணிசெய்யும் சூத்திரர்களாகவும் நினைக்கப்படுகின்றார்கள். ஓ! புருஷசரேஷ்டனே! நான்கு வர்ணங்களுக்குத்தான் ஹிரண்யகர்ப்பனிடமிருந்து உற்பத்தி. இவைகளைக்காட்டிலும் வேறாக அதிகமான அவர்கள் ஸங்கராஜாதிகளாக நினைக்கப்பட்டனர். சூத்திரியாதிரதர், அம்பஷ்டா, உக்கிரர், வைதேஹர், ச்வபாகர், புல்கஸர், ஸ்தேநர், நிஷாதர், ஸ-நுதர், மாகதர், அயோகா, காரணர், விராததியா, சண்டாளர் ஆகிய இவர்கள் நான்கு வர்ணங்களிலிருந்தும் ஒன்றோடொன்று கலந்து உண்டாகிறார்கள்’ என்று சொன்னார். ஜனகர், ‘ஓ! முனிசரேஷ்டரே! ஒரே பரம்மாவினால் உண்டானவர்கள் கோத்திரத்தினால் எப்படி அநேகர்களானார்கள்? இவ்வுலகில் கோத்திரங்கள் அநேகங்களல்லவா? எங்கே வேண்டுமோ அங்கே உண்டான முனிவர்கள் எப்படித் தம்ஜாதியை அடைந்தார்கள்? சிலர் சூத்திர ² ஜாதியிலுண்டானவர்கள். மற்றவர்கள் அயோநிஜர்கள்’ என்று கேட்க, பராசரர், ‘ஓ! அரசனே! தவத்தால் சுத்தமாகச் செய்யப்பட்ட மனத்தையுடைய மகாத்மாக்களின் பிறப்பானது இழிவானபிறப்புடன் சேர்க்கக்கூடியதாகாது. அரசனே! முனிவர்கள் எங்கேவேண்டுமோ அங்கே புத்திராகளையுண்டுபண்ணி

1 தந்தையே.

2 மூலத்தில் வேறு சொல்லிருக்கிறது. சூத்ர ஸ்திரீயினிடம் பிறந்தவன என்பதுபொருள்.

அஃதப்பித்தீர்களுக்கு மறுபடியும் தங்கள் தவத்தாலேயே நிவித்தன்மை மையச் செய்யுகின்றார்கள். அரசனே! வைதேஹ! முன்காலத்திஃ என்னுடைய பிதாமஹாஸ்வஸிஷ்டர், ரிசயசருங்கர், காச்யபர், வேதர், தாண்டியர், கிருபர், கக்ஷீவான், கமடர் முதலியவர்கள், யக்நீதர், பேசுகிறவர்களுள் சரேஷ்டரான த்ரோணர், ஆபு, மதங்கர், தந்தர், த்ருமதர், மாத்ஸ்யர் ஆகிய இவர்கள் தவத்தின் வன்மையால் நிவித்தன்மையை அடைந்தார்கள். வேதத்தை ஓதியுணர்ந்தவர்களும் தமத்தோடு கூடிய தவத்தினாலேயே பிரதிஷ்டையை அடைந்தார்கள். அங்கிரஸ், கச்யபர், ஸஸிஷ்டர், ப்ருகு என்று மூலகோத்ரங்கள் நான்கு உண்டாயின. அரசனே! கம்மத்தால் இதர கோத்திரங்கள் உண்டாயின. தவத்தால் ஸுண்டான ஸத்துக்களுடைய அந்தப்பெயர்களும் கிரகிக்கையோக்யமானவைகள் என்று சொன்னார். ஜனகர், 'ஓ! பகவானே! எனக்கு வர்ணங்களுடைய தனித்தனி தர்மங்களைச் சொல்லும். பிறகு, பொதுவான தர்மங்களையும் சொல்லும். எல்லாவற்றிலும் ஸமர்த்தராயிருக்கிறீர்' என்று கேட்க, பராசரர், 'அரசனே! தானம்வாங்குதலும் யாகம் செய்வித்தலும் அத்தியயனம் செய்வித்தலும் பிராம்மணர்களுக்கு விசேஷமான தர்மங்கள். கூத்திரியனுக்கு நன்றாகக் கிப்பது உரிய தர்மம். வைசயர்களுக்கு உழவும், மாடு மேய்த்தலும், வாணிபமும் உரிய தர்மம். அரசனே! இருபிறப்போர்களான மூவருக்கும் பணிசெய்தல் சூத்திரனுக்கு உரிய தர்மம். அரசனே! வர்ணங்களுடைய விசேஷ தர்மங்கள் சொல்லப்பட்டன. ஐயனே! பொதுவான தர்மங்களை என்னிடமிருந்து விரிவாகக்கேள். அரசனே! குரூரத்தன்மையில்லாமை, கொல்லாமை, தவறுதலில்லாமை, (உலகத்தில் செர்ந்தும்) விலகியிருத்தல், ச்ராத்தகர்பம், அதிதிகளைப் பூஜித்தல், ஸத்தியம், குரோதமில்லாமை, தங்கப் பதரியுடன் மகிழ்க்கிருத்தல், கசியாயிருத்தல், எப்பொழுதும் அஸ-ஞயையின்மை, ஆதம்ஜ்ஞானம், பொதுமை ஆகிய இவைகள் பொதுவான தர்மங்கள். பிராம்மணர்கள், கூத்திரியர்கள், வைசயர்கள் இம்மூன்று ஜாதிகளும் துவிஜாதிகள். ஓ! மனிதர்களிடமிருந்தவனே! இந்தத் தர்மங்களில் அவர்களுக்கு அதிகாரம். ஓ! அரசனே! இம்மையில் ஸ்வகர்மங்களைப் பற்றிப் 'பெரியோர்களுள் மேலே போவது போலத் தமக்குத்தகாத கர்மங்களிலிருக்கின்ற மூன்று வர்ணத்தார்களும் கீழ்மையடைகின்றார்கள். சூத்திரனைவன் பதனத்தையடைகிறதில்லையென்பதும் இம்மையில் ஸம்ஸ்காரத்தையடைய யோக்கியனில்லையென்பதும் நிச்சயம். (ஏனென்றால்) வேதத்தால் சொல்லப்பட்ட தர்மம் அவனுக்கு இல்லை.

அவனுக்குத் தர்மத்தின் நிஷேதமும்மில்லை. மஹாராஜனே! வேதாத்தியயனத்துடன்கூடின த்விஜர்கள் சூத்திரனை (தர்மத்திற்கு உபயோகமில்லாததுபற்றி ஸ்தூலசரீரமிருந்தும் இல்லாததுபோலானபடியால்) வைதேஹிகளுக்கச் சொல்லுகின்றார்கள். ஸகலஜகத்திற்கும்தேவரும் காரணருமான விஷ்ணுவாக நான் நினைக்கிறேன். (ஆகையால்) தம்மை உயர்த்திக்கொள்ளவேண்டுமென்கிறசூத்திரர்கள் ஸத்துக்களுடைய (சமமுதலிய) ஒழுக்கத்தையடைந்து மீந்நிராமில்லாமல் புஷ்டியைச்செய்கின்ற கிரியைகளைச்செய்கிறவர்களாகித் தோஷங்களை அடையார். இதரஜனங்கள் நல்லநடக்கையைப்பற்றிநடப்பதற்கு³ ஏற்றபடிஸூகத்தையடைந்து இகத்திலும்பரத்திலும் ஸந்தோஷிக்கின்றார்கள்' என்று சொன்னார். ஜனகர், 'ஓ! மகாமுனிவரே! ஒருவனைத்தோஷமுள்ளவனாகச்செய்வது கர்மமா? அல்லது ஜாதியா? எனக்குச் சந்தேகமுண்டாகிவிட்டது. ஆகையால், எனக்கு விவரித்துச்சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்க, பராசரர், 'ஓ! மகாராஜனே! கர்மா ஜாதி இரண்டும் ஸம்சயமின்றித் தோஷத்தைசெய்யும். ஆனால், விசேஷத்தைக்கேள். ஜாதியினால் தோஷத்தையடைந்து பாவத்தைச்செய்யாமலிருப்பவன் ஜாதியினாலும் கர்மாவினாலும் துஷ்டகர்மத்தைப் பற்றுகிறதில்லை. மேலானஜாதியில் பிறந்தவனானாலும் நிந்திக்கப்பட்டகர்மத்தைச்செய்தால் அவனை அந்தக்கர்மானது தோஷமுள்ளவனாகச்செய்கிறது. ஆகையால் கர்மாவானது நல்லதன்று' என்றுசொன்னார். ஜனகர், 'ஓ! பிரம்மணச்சேஷ்டரே! இந்த உலகத்தில் எந்தக் கர்மங்கள் தர்மத்திலிருந்துவிலகாதவைகளும் செய்தால் பிராணிகளுக்கு எப்போதும் துன்பமுண்டாகாதவைகளுமாயிருக்கும்?' என்று கேட்க, பராசரர் சொல்லத்தொடங்கினார். 'ஓ! மகாராஜனே! என்னை நோக்கி எதைப்பற்றி நீ கேட்டாயோ அதுவிஷயத்தில் ஹிம்ஸையில்லாமல் எப்பொழுதும் மனிதனைக் காக்கக்கூடிய கர்மங்களை என்னிடமிருந்து கேள். அக்னிகளைத் தள்ளிவிட்டு உதாளீனர்களாயும் மனக்கவலை நீங்கினவர்களாயுமிருக்கின்றவர்கள் கிரமமாகக் கர்மமார்க்கத்திலேறி மோக்ஷமார்க்கத்தைப் பார்க்கின்றார்கள். சாத்தையுள்ளவர்களும் வணக்கமுள்ளவர்களும் எப்போதும் ஆடங்கினவர்களும் கூரிய; புத்தியுள்ளவர்களும் எல்லாக்கர்மங்களி

1 'சூராதன்மையில்லாமைமுதலிய பொதுவானதர்மங்கள்' என்பது பழையவுரை.

2 'சூத்திரியனுக்கு ஒப்பானவன்' என்பது பழையவுரையின் கருத்து.

3 வேறுபாடும்,

லிருந்தும் விலகினவர்களுமான (அவர்கள்) ஜரையற்றஸ்தானமான
மோக்ஷத்தை அடைகின்றார்கள். ஓ! அரசனே! ஜீவலோகத்தில்
எல்லாஜாதிகளும் தர்மநீரியங்களை நன்றாகச்செய்து ஸத்யவார்த்தை
களையும் சொல்லிக் கொடிய அதர்மத்தையும்விட்டு ஸ்வர்க்கத்தை
அடைகின்றன. இந்த விஷயத்தில் ஆலோசிக்கவேண்டா.

முந்நூற்றுமூன்றாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடிக்சி.)

(பராசரகீதை; மனிதப்பிறப்பிக்கு உயர்வும் அதற்குரிய பல தீர்மானங்களும்.)

ஓ! அரசனே! உலகத்தில் குணமில்லாதவர்களுக்குத் தந்தை
யும் நண்பர்களும் குருக்களும் மனைவிகளும் மிக்கஅன்புள்ளவர்களும்
இன்சொற்கூறுகிறவர்களும் நன்மைசெய்கிறவர்களும் வசப்பட்டவர்
களும் பயன்படுகிறதில்லை. மனிதர்களுக்குப் பிதா மேலானதெய்
வீம். பிதாவை மாதாவினும் சிறந்தவனைச் சொல்லுகின்றார்கள்.
ஞானத்தினுடைய லாபத்தைச் சிறந்ததாகச் சொல்லுகின்றார்கள்.
இந்திரியங்களையும் விஷயங்களையும் ஜயித்தவர்கள் பரமானபிரம்
மத்தை அடைகின்றார்கள். ராஜகுமாரனானவன் எப்பொழுது பாணக்
கிளிபரவினயுத்தகளத்தில் வதத்தையடைந்து கொளுத்தப்படுகின்
ருளோ அப்பொழுது தேவர்களாலடையமுடியாதலோகங்களை அடை
கிறான்; ஸுகமாக ஸ்வர்க்கபலத்தையும் அனுபவிக்கின்றான். ஓ!
அரசனே! களைப்பையடைந்தவனையும் பயந்தவனையும் ஆயுதம்நழு
வினவனையும் அழுகின்றவனையும் புறங்காட்டி ஓடுகின்றவனையும்
(தேர் கவசமுதலிய) யுத்தஸாதனம் குறைந்தவனையும் யுத்தஸன்னா
ஹம்செய்யாதவனையும் ரோகியையும் யாசிக்கின்றவனையும் இளையவ
னையும் முதியவனையும் ஹிம்லிக்கக்கூடாது. அரசன் யுத்தத்திற்குரிய
நல்லஸாதனங்களையுடையவனும் நன்றாகக்கூடினவனும் யுத்தமுயற்சி
யுள்ளவனும் தனக்குச் 'சமநிலையை அடைந்தவனுமான 'ராஜகுமாரனை
வெல்லவேண்டும். இவ்வுலகில் ஸமமாயுள்ளவனிடமிருந்தும் மேலா
னவனிடமிருந்தும் வதமானது ஸ்ரேயஸ்கரமென்பது நிச்சயம். தனக்
குக் குறைவானவனிடமிருந்தும் பயந்தவனிடமிருந்தும் தீனனிட
மிருந்தும் வதமானது நிந்திக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஓ! நரபதியே!
பாவியினிடமிருந்தும் பாவஒழுங்குமுள்ள சீழோரிடமிருந்துமுண்

பான இந்தவதமானது பாவமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது நரகத்திற்குக் காரணமாகுமென்பது நிச்சயம், ஓ! அரசனே! யமன், வசத்தையடைந்தவனை ஒருவனும் காப்பதேயில்லை. ஆயுள்மிச்ச முள்ளவனையும் ஒருவனும் இழுக்கிறதேயில்லை. இவ்வுலகில் தன்னிடம், ஸ்நேகமுள்ளவர்களால் தனக்காகச் செய்யப்பட்ட ஹிம்ஸையைக்கொடுக்கின்ற எல்லாக்கர்மங்களையும், விஷக்கவேண்டும். பிறனுடையபிராணனால் தன்பிராணனைக் காக்கவிரும்பக்கூடாது. அப்பா! மாணத்த எதிர்பார்க்கின்ற எல்லாக்கிருகஸ்தர்களுக்கும் தமக்குரிய கர்மத்துடன் மணல்திட்டோடுகூடின நதீதீரங்களில் மரிப்பது சோபனம். ஆயுளானது நசித்தகாலத்தில் மாணமானது (தானே) வருகின்றது. அப்படியானால் காரணமில்லாமல் ஏற்பட்டதாகின்றது. தேகத்தை அடைந்து பலாத்காரமாகச் சரீரத்தைவிடுகிறவனுக்கு ஆத்மஹத்தி முதலியகாரணங்களால் யாதனாசரீரம் உண்டாகின்றது. அவன் மோக்ஷமார்க்கத்தைப்பற்றினவனானாலும் இழிந்தவனே. அவன் ஒரு வீட்டைவிட்டு மற்றொரு வீட்டையடைந்தவன்போலாகின்றான். அந்த விஷயத்தில் இரண்டாவதான வேறு ஒருகாரணமும்பில்லை. தேகக்ஷயஞ் செய்வதற்காக அந்தயாதனாதேகமானது மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதற்காக ஏற்பட்ட ருத்திரருடைய பிசாசங்களிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டதாயிருக்கிறது. ஆத்மவிஷயமான சிந்தனையுள்ள வித்வான்கள், 'தேகமானது பெருநரம்பு, சிறுநரம்பு, எலும்பு இவைகளுடைய கூட்டம்; நிந்திக்கத்தக்க அமேத்யங்களால் வியாபிக்கப்பட்டது; பஞ்சபூதங்கள் இந்திரியங்கள் விஷயவாஸனைகள் இவற்றின்சேர்க்கை; தோலை முடிவிலுடையது' என்றுசொல்லுகிறார்கள். மரிக்குந்தன்மையையடைந்த சரீரமானது ஸௌந்தரியமுதலான குணங்களழிந்து ஜீவனத்தள்ளப்பட்டுச் செயலற்றதும் அறிவற்றதும் ஆகிவிடுகின்றது. பூதங்கள் தம்காரணத்தை யடைந்து உடனே பூமியில் அழிந்துவிடுகின்றன. ஓ! விதேஹகுலத்தரசனே! இந்தச்சரீரம் எந்தளந்த நினைவிலிருந்துகொண்டு மரிக்கின்றதோ அதில் அதில் கர்மயோகத்தால் வாஸனையுடையதாகச் செய்யப்பட்டு ஜனிக்கின்றது.. அந்தச்சரீரம் விழுந்தகாலத்தில் கர்மாவனால் அப்படிப்போல வேறுசிறுஷ்டியானது காணப்பட்டிருக்கின்றது. ஓ! நரபதியே! இவன் மறுபடி சிலகாலம் ஜனிக்காமலுமிருக்கின்றான். மகானுஜீவன் ஆகாயத்தில் மேகம் சுழலுவதுபோலச் சுழலுகின்றான். ஓ! ராஜனே! அவன் மறுபடியும் இகலோகத்தில் ஸ்தானத்தையடைந்து ஜனிக்கின்றான். ஓ! நரபதியே! ஆத்மாவோ

மனத்தைக்காட்டிலும் ஸ்ரேஷ்டன் ; மனம்இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரேஷ்டம். ஓ! அரசனே! அனேகவிதமான பிராணிகளுள் ஜங்கமங்கள் மேற்பட்டவைகள். ஜங்கமங்களுள்ளும் இரண்டுகூலுள்ள ஜீவர்கள் மேலானவர்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இரண்டு பாதமுடையவர்களுள்ளும் பிராம்மணர்கள் மேலானவர்களாகக் கருதப்பட்டிருக்கின்றார்கள். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! வேதியர்களுள்ளும் பிரஜைஞாயுடையவர்கள் மேலாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அறிஞர்களுள்ளே ஆத்மஞானிகள் மேலானவர்கள், ஆத்மஞானிகளுள் அபிமாநம்விட்டவர்கள் மேலார்கள். மனிதர்களுடைய விஷயத்தில், பிறந்தவனை மரணம் பின்தொடருகிறதென்பது உறுதி. பிரஜைகளோவென்றால் அழிவுள்ளவைகளான கர்மங்களைக் குணமாகச் செய்கின்றன. ஓ! அரசனே! எவன் இஹலோகத்தில் ஜனத்தைத் துன்பப்படுத்தாமல் தன்னுடைய சக்திக்குத்தக்கபடி தர்மத்தைச் செய்து இயற்கையாக உண்டான மரணத்தினால் பாவத்தை அலம்பி விட்டு ஆதித்யன் வடக்குத்திக்கையடைந்தகாலத்தில் புண்யநகரத்திலிருந்திலும் புண்யமுகூர்த்தத்திலும் மரணத்தையடைவானே அவன் புண்யம் செய்தவன். விஷத்தாலும் தூக்கினாலும் தீயினாலும் திருடன்கையினாலும் கோரப்பற்களுள்ள பிராணிகளாலும் பசுக்களினாலுமுண்டான மரணங்கள் இழிவானவையென்று சொல்லப்படுகின்றன. புண்ணியகர்மமுடையவர்கள் இவைகளோடும் ஒருவித எண்ணத்தாலுண்டான இவற்றைப்போன்றனவாகிய வேறு அநேக விதமானபிராகிருதவதங்களோடும் கூடுகிறதில்லை. ஓ! நரபதியே! மேலான புண்யவான்களுடைய பிராணன்கள் சிரத்தைப்பிளந்துகொண்டு போகின்றன. நடுநிலையான புண்யசாலிகளுடைய பிராணன்கள் நடுவாலும் பாவிகளுடைய பிராணன்கள் கீழாலும் பேதித்துக்கொண்டு போகின்றன. ஓ! அரசனே! புருஷனுக்கு அஜ்ஞானமொன்றே பகை. அஜ்ஞானத்திற்குநிகராக இரண்டாவதுபகை இல்லை. அந்த அஜ்ஞானத்தால் சூழப்பட்டவன் மிகவும்பிரவிருத்தித்துக் கோரமும் மிகவும் ஹிம்ஸையுள்ளதுமான கர்மங்களைச் செய்கின்றான். ராஜகுமாரனே! புருஷனாவன் ஞானத்தைத் தனக்கு உண்டுபண்ணுவதற்காக (வேதத்திற்சொன்ன குருசுஸ்ருஷைமுதலான) தர்மத்தோடே பெரியோர்களை உபாவித்து எந்த அஜ்ஞானசத்துருவின்விஷயத்தில் ஸமர்த்தனவானே அந்த அஜ்ஞானசத்துரு பிரயாஸத்தால் வெல்லக்கூடியவன். பிரஜைஞாயுகிறசரத்தினாலே அடிக்கப்பட்டு நசிக்கின்றான். தர்மத்தை விரும்புகிறபுருஷன் இவ்வுலகத்தில் பிரம்ம

சாரியாகி நியமத்துடன் வேதத்தைஒதிச் சக்தியினால் ஐந்துமகாயஜ்ஞங்களையும்செய்து தன்னுடையவம்சத்தை ஸ்தாபித்து ஸ்ரேயஸைவிரும்பி வனத்தையடையவேண்டும். 'ஸ்திரீமுதலான உபபோகங்களாலே விடுபட்டும் சரீரத்தை மனிதனானவன் நாசஞ்செய்யக் கூடாது. அப்பா! சண்டாளஜாதியாயிருந்தாலும் மானிடத்தன்மையானது எல்லாவிதத்தாலும் மேலானது. ஓ! பூபதியே! எந்தப் பிறப்பையுடைந்து சுபமானகர்மங்களாலே ஆத்மாவானது ரக்ஷிக்க முடிகின்றதோ அப்படிப்பட்ட மானிடப்பிறப்பானது மேலானது. ஓ! பிரபுவே! மனிதர்கள், 'இந்தப்பிறவியிலிருந்து எப்படி மிகவும் நஷ்டமாகாமலிருப்போம்' என்று வேதம் பிரமாணமென்கிற உறுதியினால் தர்மத்தைச் செய்கின்றார்கள். எந்தமனிதன் மிகவும்கிடைக்காத தான மனுஷ்யஜாதியையடைந்து (தர்மத்தை) த்வேஷிக்கின்றானோ தர்மத்தை அவமதிக்கின்ற அவன் காமத்தையே உருவமாகவுடையவனாவான். அவன் காமத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்டவனாகிறானல்லவா? ஐயனே! தீபத்துக்கு ஒப்பான பிராணிகளை நேயத்தையுடைய கண்ணினால் பார்ப்பவனும் அவைகளிலுள்ள (குணதோஷங்களாகிய) எல்லாவிஷயங்களையும் பாராதவனும் ஸமாதான வார்த்தையினாலும் தானத்தினாலும் பிரியமான வார்த்தையினாலும் அனுசரிக்கின்றவனுமான மனிதன் ஸமமான ஸுகதுக்கங்களையுடையவனாகிப் ப்ரலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகின்றான். மந்திரபூர்வகமானகொடையும் ஸாதாரணமானகொடையும் மனிதனுக்கு மங்களகரமான ¹சரீரம். மனிதனால் ஸரஸ்வதி நைமிசம் புஷ்கரம்இவைகளிலும், பூமியிலுள்ளவேறு புண்யப்ரதேசங்களிலும் தவத்துடன் தீர்த்தங்களாலே சரீரமானது அடிக்கடி நீராட்டத்தக்கது. கிருகங்களில் எவர்களுடைய பிராணன்கள் விழுகின்றனவோ அவர்களை உடனே வெளிப்படுத்தலும் ஸ்ரமசானத்திற்கு வாகனத்தால் கொண்டுபோதலும் சித்தமானவிடத்தில் விதிப்படி தகனமும் சிறந்த தர்மம் இஷ்டியும் புஷ்டிகர்மாவும் யாகமும் புராதம்செய்வித்தலும் தானமும் புண்யகர்மங்களின் அலுஷ்டானமும் சந்திக்குததக்கபடி பித்ருசர்மமும் மேலானவை. இவைகளெல்லாவற்றையும் இந்தமனிதன் தனக்காகவே செய்கிறான். ஓ! நரபதியே! தர்மசாஸ்திரங்களும் வேதங்களும் (சிக்ஷைமுதலான) ஆறு வேதாங்கங்களும் கர்மாவைத் துன்பமென்றுநினைவாத மனிதனுக்கு ஸ்ரேயஸின்பொருட்டு விதிக்கப்படுகின்றன' என்றார். நரா

திப! இந்த எல்லாவிஷயமும் மிகவும் மகாத்மாவான பராசரமுனிவராலே முன்காலத்தில் நிதேஹராஜனுக்கு ஸ்ரேயஸிவிமித்தத்தில் சொல்லப்பட்டது.

முந்நூற்றாண்டாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடிக்சி.)

—:0:—

(பாசரகீதை; பலவிதமோக்ஷபாயங்கம்.)

மிதிஸ்திபனு ஜனகன் மறுபடியும் தர்மத்தில் பெரிய நிச்சய முள்ளமஹாத்மாவான பராசரரை நோக்கி, 'ஓ! ப்ராம்மணரே! ஸ்ரேயஸுக்குக்காரணம் எது? கதியாவது எது? எதைச்செய்தால் நசியாமலிருக்கும்? எங்கே சென்றவன் திருப்பாமலிருக்கிறான்? விசாலமான புத்தியுள்ளவரே! அவற்றை எனக்குச் சொல்லும்' என்று கேட்க, பராசரர் சொல்லலானார்.

பற்றற்றிருப்பது ஸ்ரேயஸுக்குக் காரணம். ஞானரூபமானவனே! ஞானமானது பரமானகதி அனுஷ்டிக்கப்பட்டதவமானது, ஸத்பாத்திரத்தில் செய்யப்பட்ட தானம்போல நசியாது. எப்பொழுது அதர்மமயமான பாசத்தை அறுத்துத் தர்மத்தில் பற்றுகின்றானோ அப்பொழுது அபயதான மென்னும் ஸன்யாஸத்தைச் செய்து விரித்தியை அடைகின்றான். எவன் ஆயிரம் கோக்களையும் நூறு குதிரைகளையும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அபயத்தை யும் கொடுக்கின்றானோ அவனை எப்பொழுதும் எல்லாப்பிராணிகளிடமிருந்தும் அபயமானது சூழ்கிறது புத்திசாலியானவன் விஷயங்களின் மத்தியில் வலித்தாலும் வலிக்கின்றவனாகிறதில்லை. (பற்றாதலுள்ள) தூர்ப்புத்தியுள்ளவன் விஷயங்களில்லாதபோதும் விஷயங்களிலேயே வலிக்கிறான். ஜலமானது தாமரைஇலையைப்பற்றாதது போல அதர்மமானது அறிவுள்ளவனைப் பற்றுகிறதில்லை. அரக்கானது கட்டையில்பற்றுவதுபோலப் பாவமானது புத்தியில்லாதவனை அதிகமாகப்பற்றுகிறது. பயணியளிக்கவிரித்தமாயிருக்கிற அதர்மமானது செய்தவனை விடுகிறதில்லை. ஆகையால், கர்த்தாவானவன் காலத்தை அனுஸரித்து அந்த அதர்மத்தாலுண்டானபயனை அடைகின்றான்.

1 'எல்லவிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட, விதைபோல' என்றும் கொள்ளலாம்.

2 மோக்ஷம்.

ஆத்மாவின் நிச்சயத்தையுணர்ந்தமனோவசமுள்ளீவர்கள் துன்பத்தை அடைகிறதில்லை. மிகவும் மதத்தையடைந்து ஞானேந்திரிய சர்மேந் தீரியங்களுடைய (சேஷ்டையை) அறியாதவன் சுபாசுபங்களில்பற் றினமனத்துடன் மிகப்பெரியபயத்தை அடைகின்றான். எப்பொழு தும் மூற்றும் ஆசைநீங்கினவனும் கோபத்தை வென்றவனுமாயிருப்ப வன் விஷயத்திலிருந்தாலும் பாவத்தை அடைகிறதில்லை. வரம்பிலே கட்டப்பட்ட தர்மமாகிற அணையானது உடையபடுகிறதில்லை. அணையி னாலே பெருகின வெளளம்போலத் தர்மஸமுஹமானது தானாக விருத்தியடைந்ததானிறது ஒ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! சுத்தமானசூரிய கார்த்தமணியானது சூரியனிடத்துள்ளதேஜஸை நியமமாகக்கிரகிக்கிட்டு நதுபோல யோகியானவன் தியானத்தினால் பிரம்மஜேஸை அடை கின்றான். எள்ளின்குணமானது இவ்வுலகில் பரிசுத்தமானபதார்த தங்களுடைய சேர்க்கையினால் தனித்தனியாக அவையவைகளுடைய ஓப்புமையை மிகுதியும் அடைகின்றதுபோல யோகிகாரணமனிதர்க ளுடைய ஸத்வகுணமானது ஆஸ்ரயத்திற்குத்தக்கபடி பிரவிருத்திக் கின்றது. மனிதன் மோகஷத்தில்விருப்பமுள்ளவனாகி மனைவியை யும் பலவிதமானசெல்வங்களையும் இருபட்டத்தையும் வாகனத்தையும் பலவிதமானசுபகர்மங்களையும் தள்ளுகின்றபொழுது இவனுடைய புத் தியானது விஷயங்களினின்றும் விலகுகின்றது. அரசனே! விஷயங் களிற்றற்றினபுத்தியுடன் ஒருவிதத்தினாலும் தன்னுடைய நன்மையை ஆறியாமலிருப்பவன் எல்லா விஷயவாஸனையுமடைந்த சித்தத்தால் (தூண்டிலிலுள்ள) இறைச்சியால் மீன் இழுக்கப்படுதல்போல இழுகு கப்படுகிறான். ஒன்றையொன்று ஆஸ்ரயித்ததும் வாழைத்தண்டுபோ ல்ப் பலமில்லாததும் சரீரேந்திரியங்களுடைய கூட்டத்தோடுகூடியது மான மானிடஜன்மமானது வெள்ளத்தில் முழுகுகிறதோணிபோல முழுகுகின்றது. மனிதனுக்குத் தர்மத்திற்குக்காலமானது (இதுநா னென்று) நிச்சயிக்கப்படவில்லை. மிருத்புவும் மனிதனை எதிர்பார்க்கிற தில்லை. எப்பொழுதும் தர்மத்தைச்செய்வதே நன்மையானது. அப் பொழுதுதான் மனிதன் மிருத்புவின்வாயிலிருந்து திரும்புவான். குருடன் தன்வீட்டில் ஜாக்ரதையுடன் அப்பாஸத்தினாலேயே நடக் கின்றதுபோல அறிஞனவன் யோகத்துடன்கூடிய மனத்தினால் அந்த மோகஷதையை அடைகின்றான். பிறந்தால்இறப்பதும் இறந்தால் பிறப்பதும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மோகஷதர்மங்களை அறியாத வன் பந்தத்தைஅடைந்து சக்கூம்போலச் சுழலுகின்றான். ஞான வழியில் சென்றவனுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸுகமே.

விரிவாயுள்ளவைகள் துன்பத்தைத் தருகின்றன. சுருங்கினவை
கூலோ ஸுகத்தையளிக்ின்றன. விரிவானவையெல்லாம் ஆத்மா
வைத்தவிர மற்றவைகளுக்காகவென்றும் சுருக்கமென்றதியாகத்தை
ஆத்மாவுக்கு நன்மையானதென்றும் (அறிஞர்கள்) அறிகின்றார்கள்.
இவ்வுலகில் தாமரைத்தண்டில் ஓட்டினசேறு சீக்கிரம் விட்டுப்போ
கிறதுபோலப் புருஷனுடைய ஆத்மாவானது மனத்தால் விடுபடு
கிறது. மனமானது ஆத்மாவை இழுக்கிறது. ஆத்மா மனத்துடன்
சேருகிறது. அது யோகத்துடன் கூடுகிறபோழுது அந்தப் பர்மாத்மா
வைப் பார்க்கிறது. இந்திரியவிஷயங்களில் பற்றுள்ள எவன் ஆத்மா
வுக்கு வேறுனவைகளின் காரியத்திலிருந்துகொண்டு அதைத் தன்
காரியமாக நினைக்கிறானோ அவன் தன் காரியக்குறைவை அடைகின்
றான். ப்ராஜ்ஞனுடைய ஆத்மாவும் மற்றவனுடைய ஆத்மாவும் பல
மாகச்செய்யப்பட்ட புண்யபாபங்களாலே ஸ்வர்க்கத்தில் மேலான
கதியையும் கீழானதிரியக்கதியையும் அடைகின்றன சுட்டமண்பான்
டத்திலுள்ள ஈரம் சுண்டிப்போவதுபோலத் தவத்தால் வாட்டப்பட்ட
சீரம் விஷயங்களில் அழுந்தாது. எவன் விஷயங்களை அதிக்ர
மிக்கிறானோ அவன் அவற்றை அனுபவியான்; ஸந்தேகமில்லை.
ஆத்மாவை அறியாதவன் பனிபோன்ற அஞ்ஞானத்தால் சூழப்
பட்டு ஆகாரத்திலும் சிற்றின்பத்திலும் பற்றினவனாகிப் பிறவிக்க
குருடன்போல வழியை அறிகிறதில்லை வணிகனுனவன் ஸமுத்
திரத்திலிருந்தும் மூலதனத்திற்குத் தக்கபடி தனத்தையடைகின்றது
போலவே ஜந்துவுக்கு மர்த்தியலோகமாகிறது. ஸமுத்திரத்திலிருந்து
கர்மத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் தக்கபடி கதி ஏற்படுகின்றது. இரவு
பகல்களுடைய விகாரமான உலகத்தில் மிருத்புவானவன் ஜரையின்
உருவமாக்கி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸர்ப்பம் காற்றைப்புகிப்பது
போலப் பிராணிகளைப் புகிக்கின்றான் பிறந்த பிராணியானது தன்
ஞல் செய்யப்பட்ட கர்மங்களை அடைகின்றது. இவ்வுலகத்தில் ஒரு
வனும் தன்ஞல் செய்யப்படாத பிரியம் அப்ரியமொன்றையும் அடை
கிறதில்லை. சுபாசபங்களான கர்மங்கள் மனிதனைப் படுத்திருக்கை
யிலும் நடக்கையிலும் இருக்கையிலும் தொழிலைச்செய்கையிலும்
எப்பொழுதும் வந்தடைகின்றன. புருஷன் அக்கரையை அடைந்து
மறபடியும் அடைய யத்தனிக்கிறதில்லை. இந்த ஜந்துவுக்கு ஸம்ஸார
மகாஸமுத்திரத்தில் தாங்கமுடியாதகெடுதல் காணப்படுகிறதன்றோ?
பெரிய பிரவாகத்தில் மாச்சலமானது கயிற்றினால் மீகாமனுடைய

அபிப்பிராயப்படி செல்லுகின்றதுபோலச் சரீரமானது மனத்தின் அபிப்பிராயப்படி காரியத்தைச் செய்கிறது. ஸமுத்திரத்தைச் சுற்றிலும் அதற்கு வேறான நதிகள் வந்துவிழுவதுபோல மனத்தின் வாஸனையால் எப்பொழுதும் (ஜந்துவைத்) தன்னியற்கைக்கு வேறான ஸ்வபாவமானது சுற்றிவளைகின்றது. பலவிதமான ஸ்நேகபாசங்களாலே பற்றுதலுள்ளமனமுடைய மனிதர்கள் ப்ரகிருதியிலிருந்து கொண்டு, ஜலத்தில் மணலால் கட்டப்பட்ட வீடுபோலச் சிதறுகின்றார்கள். சரீரமாகிற கிருகத்திலிருப்பவனும் ஸௌசமாகிற தீர்த்தத்தையுடையவனும் ஞானவழியில் நடப்பவனுமாயிருக்கிற தேகிக்கு இஹத்திலும் பரத்திலும் ஸுகம். விரிவாயுள்ளனவெல்லாம் துன்பத்தைத் தருகின்றன. சுருக்கமானவைகளோ! ஸுகத்தைக் கொடுக்கின்றன விரிவானவைகளெல்லாம் தன்னைத்தவிர மற்றவைகளுக்காகவென்றும் தியாகத்தை ஆத்மஹிதமாகவும் வித்வான்கள் அறிகின்றார்கள். தோழர்களின் கூட்டமானது சங்கற்பத்தால் உண்டாகின்றது. ஞாதிகள் காரணத்தை முன்னிட்டு ஏற்பட்டவர்கள். பத்தினியும் புத்திரனும் வேலைக்காரனும் தம்முடைய பிரயோஜனத்தை ¹ அனுபவிக்கின்றார்கள். தாயும் தந்தையும் எவனிடமிருந்தும் எதையும் அடைகிறதில்லை ஜந்துவானது தான் செய்த தானத்தைக் கட்டமுதாகக்கொண்டு தன் வினைப்பயனை அடைகின்றது. மாதாவும் பிதாவும் புத்திரனும் பிராதாவும் மனைவியும் மித்ரர்களின் கூட்டமும், ஸுவாணம் வைத்திருக்கும் பெட்டியில் ² அரக்குமுத்திரைபோலக் காணப்படுகின்றார்கள் முன்செய்த நல்வினை தீவினைகளெல்லாம் செய்தவனை அடைகின்றன. அந்தராத்மாவான ஸ்வரர் அப்பொழுது நேரிட்ட கர்மபலையறிந்து அதற்குத்தக்கபடி புத்தியை எவகின்றார். எவன் முயற்சிசெய்து உதவிகளையடைகின்றானோ அவனுடைய ஒரு கார்யமும் ஒருபோதும் கெட்டுப்போகிறதில்லை. சலனமற்றமனமுடையவனும் கார்யத்தில் முயற்சிசெய்தவனும் சக்தியுள்ளவனும் மனோதையமுடையவனும் பண்டிதனுமாயிருப்பவனை ஸம்பந்தானது எந்நாளும் கிரணங்கள் சூரியனை விடாதுதுபோல விடுகிறதில்லை. பரலோகநம்பிக்கை, முயற்சி, உபாயத்துடன் கூடிய புத்தி இவற்றோடு காரியத்தை ஆரம்பிக்கிற குற்றமற்றஸ்வபாவமுடையவன் காரியத்திலிருந்தும் கெடுதலடையான். எல்லாப்பிராணிகளும் முன்பு சபாசப

¹ வேறுபாடம்.

² விருப்பப்படிவெளிவரவிடாமல் தடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்பது கருத்து.

மானகர்மங்களைச் செய்தமையால் கர்ப்பமுதல் தாமாகவே தம்முடைய சூபாசுபகர்மங்களைத் தவறாமல் அடைகின்றன. பரிகரிக்கமுடியாத வனும் (கர்மாவுக்குச்) ¹சமமான கதியையுடையவனுமான மிருத்யுவும் ஆயுனின் முடிவைச்செய்கின்ற சூலத்துடன்சேர்ந்து, வாயு வாளால் அறுபட்ட மரப்பொடியைப்போல, (பிராணிகளை) முடிவை அடையச் செய்வான். எல்லா மீனிதனும் தனக்குஏறப்பட்ட ஜாதிஆசாரத்தையும் தன்னால்செய்யப்பட்ட புத்திரன்முதலானவிஸ்தாரத்தையும் நல்லகுடிப் பிறப்பையும் தனக்குவியலைச்சேர்ப்பதையும் தன்னால்செய்யப்பட்ட சூபாசுபகர்மத்தால் அததற்குத்தக்கபடி அடைகின்றான்' என்றார். அரசனே! 'தர்மத்தையுணர்ந்தவர்களில் ஸ்ரேஷ்டனைஜனகன், மனோ வசமுடைய பராசரர் இவ்விதம்சொல்லக்கேட்டு, உண்மையை அறிந்து மிகுதியானஸந்தோஷத்தை அடைந்தான்' என்று சொன்னார்.

முந்நுற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடக்கி.)

(உண்மைஅடக்கமுதலியவற்றைப்பற்றி ஸ்த்யாயங்கீதம்
ஹம்ஸத்திற்கும்நடந்த ஸம்பாஷணை)

யுதிஷ்டிரர், "ஓ! பிதாமஹரே! உலகத்திலுள்ளவித்வான்க ளானமனிதர்கள் உண்மையையும் அடக்கத்தையும் பொறுமையையும் ஞானத்தையும் புதுக்கின்றார்கள். இதில் உம்முடைய அபிப்பிராயம் என்ன?" என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"யுதிஷ்டிரா! இந்தவிஷயத்தில் ஸாத்யர்களுக்கும் ஹம்ஸத் திற்கும்நடந்த ஸம்வாதரூபமான பழையசரித்திரத்தை இப்பொழுது உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஒருகாலத்தில் ஆதியுமந்தமுமற்றபிரம்ம தேவர் பொன்மயமான ஹம்ஸவேஷங்கொண்டு மூன்றுஉலகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துவந்தார்; அப்பொழுது ஸாத்யர்களிடம் வந்துசேர்ந்தார். ஸாத்யர்கள், 'பக்ஷியே! நாங்கள் ஸாத்யர்களென்றதேவர்கள். உன்னை ஒன்று கேட்கின்றோம். (அதிலும்) மோக்ஷதர்மத்தைப்பற்றி உன்னிடம் வினவுகின்றோம். நீயோ மோக்ஷத்தையறிந்தவனும். நீ பண்டிதனென்றும் தைரியமாகச்சொல்லுகின்றவனென்றும் நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம். பக்ஷியே! உன்னுடைய இனிய

¹ 'ஸமகதி' என்பதமுதல்; 'தரீதம்யமின்றி யாரிடத்தும் ஒருநிகரையிருப்பவன்' என்றும் சொன்னவாம்.

சப்தமானது எங்கும் கேட்கிறது. ஓ! பக்தியே! நீ எதை மிகவும் சிறந்ததாக நினைக்கின்றாய்? ஓ! மஹாத்மாவே! உன்மனம் எதில் பற்றுகின்றது? எந்தக்காரியத்தை எல்லாக்காரியங்களுள்ளும் சிறந்ததும் நிகரற்றதுமாக நினைக்கின்றாயோ, ¹இவ்வுலகில் மனிதன் எதைச் செய்து ஸகலபந்தங்களினின்றும் விரைவில் விடுபடுகின்றானோ அந்தக்காரியத்தை எங்களுக்கு உபதேசம்பண்ணு' என்று வினவ, ஹம்ஸமானது சொல்லத்தொடங்கிற்று. 'அமிருதத்தை அருந்தும் தேவர்களே! அந்தக்காரியத்தைக் கேளுங்கள். ²தவம், ³தமம், ஸத்யம், மனத்தை அடக்குதல் இவைகள் செய்யத்தக்கவை. மனத்தினுடைய ஆசைமுதலான எல்லா முடிச்சுக்களையும் விடுத்துப் பிரியம் அப்பிரியம் (இரண்டையும்) ⁴தன்வசமாகச் செய்யவேண்டும். ரகஸ்யமான குற்றத்தை வெளிப்படுத்தி வருத்தத்தை உண்டாக்கவும் கடுஞ்சொல்சொல்லவும்கூடாது கீழ்ப்பட்டவனிடமிருந்து ⁵உயர்ந்த விஷயத்தைக் கிரகிக்கக்கூடாது. பிறருக்கு அரசதையுண்டாக்குவதும் அமங்களமும் நரகத்தைக்கொடுப்பதுமான வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடாது. வாயினின்றும் சொற்களாகிற பாணங்கள் விழுகின்றன. அவைகளாலடிக்கப்பட்டவன் இரவும் பகலும் துக்கிக்கின்றான். அவைகள் பிறனுடைய மர்மங்களுக்கு வேறான இடங்களில் விழுகிறதில்லை அவற்றைப்பண்டிதனைவன் பிறரிடத்தில் விடக்கூடாது. பிறன் இவனை அதிசுவார்த்தைகளான பாணங்களால் மிகவும் அடிப்பானாலை அதைப்பொறுத்தலே செய்யத்தக்கது. எவன் கோபமுட்டப்பட்டும் சந்தோஷத்தையே அடைகிறானோ அவன் இதரனுடைய புண்யத்தை அடைகிறான். வசையையுண்டுபண்ணுவதும் ஆக்கிரகத்தால் அப்பிரியத்தைச் செய்வதும் ஜ்வலிக்கிறது மான கோபத்தை அடக்குகிறவனும் செட்டஎண்ணமில்லாதவனும் சந்தோஷமுடையவனும் அஸுபையற்றவனுமாயிருப்பவன் பிறருடைய புண்யத்தை அடைகின்றான். நான் எப்பொழுதும் வையப்பட்டாலும் ஒன்றும் சொல்லுகிறதில்லை; அடிக்கப்பட்டாலும் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் பெரியோர்கள் பொறுமையைச் சிறந்ததாகச் சொல்லுகின்றார்கள்; அப்படியே ஸத்யத்தையும் கபடமின்மை

1 இங்கு ஒருசொல் விடப்பட்டது.

2 தன் தாமததையனுஷ்டிப்பது.

3 ஐம்பொறியடக்கம்.

4 அவற்றின்வழியில் தான் செல்லக்கூடாது.

5 'பரம்' என்பது மூலம்; 'சாஸ்திராஹஸ்யம்' என்பது பழையபுரம்.

யையும் குரூரத்தினமில்லாமையையும் சிறந்தனவாகச் சொல்லுகின்றார்கள். வேதத்தினுடைய ரஹஸ்யம் ஸத்யம். ஸத்யத்தின் ரஹஸ்யம் அடக்கம். அடக்கத்தின்ரகஸ்யம் மோகஷம். இதுவே எல்லாருடைய உபதேசமும். எவன் வாக்கின்வேகம் மனத்தின்கோபத்தினுடைய வேகம் அதிக ஆசையின்வேகம் உதரத்தின் வேகம் காமத்தின்வேகம் ஆகிய மிகுதின்வைகளான இந்தவேகங்களை ஸகிப்பானே அவனையே நான் பிராம்மனானாகவும் முனியாகவும்; நினைக்கின்றேன். கோபத்தையடையாதவன், கோபிக்கின்றவனுக்கு மேலானவன். பொறுமையுள்ளவன் பொறுமையில்லாதவனுக்கு மேலானவன். மனிதன் விலங்குகளுக்கு மேலானவன் அப்படியே, ஞானவான் ஞானமில்லாதவனைக்காட்டிலும் மேலானவன் தன்னை ஒருவன் வைதாலும் தான் திரும்ப அவனை வையக்கூடாது. இவ்விதம் பொறுமையுள்ளவனுடைய சினமானது வைதவனை எரிக்கின்றது இவனுடைய புண்யத்தையும் அவன் அடைகின்றான். எவன் அதிகமாகநிந்திக்கப்பட்டாலும் கடினவார்த்தையையும் அதிகமாகத் துதிக்கப்பட்டாலும் பிரியமானவார்த்தையையும் சொல்லுகிறதில்லையோ, எவன் அடிக்கப்பட்டாலும் தனக்கு வன்மையிருந்தும் பதில் அடியாமலும் அடித்தவனான அவனுக்குக் கெடுதலைப்பிரார்த்தியாமலுமிருக்கின்றானே அவனை இவ்வுலகில் தேவர்கள் அடையவிரும்புகிறார்கள். ¹கீழானவனையும் மேலானவனையும் ஸமமானவனையும் அவர்கள் தன்னை அவமதித்தாலும் அடித்தாலும் தான் அவர்களைக் கோபியாமல் பொறுக்கவேண்டும் இப்படியிருந்தால் மோகஷவித்தியை அடைவான் நான் (எல்லாவற்றாலும்) பூர்ணனாயிருந்தாலும் எப்பொழுதும் பெரியோர்களை உபாவிக்கின்றேன் எனக்கு ஆசையும் கோபமும் மேலோங்குகிறதில்லை. நான் எதையும் அடையவிரும்பித் தர்மத்தை விட்டு விலகுகிறதில்லை. ஒன்றையும் தீயவழியில் அடைகிறதில்லை. என்னை ஒருவன் சபித்தாலும் நான் திரும்ப அவனைச் சபிக்கிறதில்லை. இவ்வுலகத்தில் அடக்கத்தை மோகஷத்திற்கு வாயிலாக நினைக்கின்றேன். 'அப்படிப்பட்ட இந்த அடக்கத்தை ரஹஸ்யமான பிரம்மமாகச் சொல்லுகிறேன்' மானிடஜன்மத்தைக் காட்டிலும் மிகவும்மேலானது ஒன்றுமில்லையன்றோ? தீரணவன் மேகங்கனிலிருந்தும் சந்திரன்விடுபடுவதுபோலப் பாவங்களினின்றும்விடுபட்டுக் களங்கமற்றவனும் காலத்தை எதிர்பார்க்கிறவனுமாயிருந்து

1 'பாபியஸு:' என்பது மூலம்; 'யிக்ச பாபமுன்னவன்' என்பது பொருள்.

2 'குஹ்யம் ப்ரம்ம' என்பது மூலம்; 'பெரிசுரஹஸ்யம்' என்பது பழையவுரை.

தையித்தினால் உலித்தியையடைகின்றான். எல்லாராலும் பூஜிக்கத் தக்கவனும் கர்வித்தற்குரியகாலத்திலும் தூண்போலிருப்பவனும், தன்விஷயத்தில் ஜனங்களால் சிறிதும் அபுத்தம் சொல்லப்படாதவனும் அடங்கின மனமுடையவனுமாயிருப்பவன் தேவர்களை அடைகின்றான். உலகத்தில் விரோதிகளான ஜனங்கள் ஒருவனிடத்திலுள்ள கெட்ட குணத்தைச் சொல்ல விரும்புவதுபோல நல்லகுணங்களைச் சொல்லவிரும்புவதில்லை. எவனுடையவாக்கும் மனமும் எப்பொழுதும் காக்கப்பட்டு நன்றாகநிலைநிறுத்தப்படுகின்றனவோ அவன் வேதங்களும் தவமும் தியாகமுமாகிய ¹எல்லாவற்றையும் அடைவான். அறிவுள்ளவன் அறிவில்லாதவர்களை நிர்த்தையினாலும் அவமானத்தினாலும் அறிவிக்கக்கூடாது; அதனால், அவர்களை ²விருத்திசெய்யவும் கூடாது. தனக்குத் துன்பம்விளைத்துக்கொள்ளவும் கூடாது. பண்டிதனாவன் அமிருதத்தினால்திருப்தி அடைவதுபோல அவமானத்தால் திருப்தியடையவேண்டும். (அப்படிச்செய்தால்) அவமானிக்கப்பட்டவன் ஸுகமாகத் தூங்குவான்; அவமானம்செய்தவன் நசிக்கின்றான். கோபமுடையவன் செய்கிற யாகத்தையும் தானத்தையும் தவத்தையும் ஹோமத்தையும் முழுதும் யமன் கொண்டு போய்விடுகிறான். கோபமுடையவனது சிரமமானது வீணாகிவிடுகிறது. ஓ! அமரர்களிலுத்தமர்களே! குறிகள், உதரம், கைகள், நான்காவதானவாக்கு ஆகிய இந்நான்கையும் நன்குகாப்பவனே தர்மமுணர்ந்தவன். உண்மை, அடக்கம், நேராயிருத்தல், க்ருரமில்லாமை, ஸந்தோஷம், பொறுமை இவைகளையுடையவனும் வேதாத்திய யனத்தை நியமமாகவுடையவனும் பிறரை விரும்பாதவனும் தவறாத நல்ல சீலமுடையவனுமாயிருப்பவன் உயர்வானகதியுடையவனாவான். கன்றானது தாயின் நான்குமுலைகளையும் பார்ப்பதுபோல எல்லாவேதங்களையும் விசாரித்ததில் ஒரு வேதத்திலும் சத்தியத்தைக்காட்டிலும் மிகவும் பரிசுத்தமானதொன்றையும் நான் அறிபவிலலை. நான் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் ஸமுத்திரத்திற்குத்தோணிபோல ஸ்வர்கத்திற்கு ஸத்தியத்தைப் படியாகச் சொல்லுகின்றேன். ஒருவன் எப்படிப்பட்டவர்களுடன் வியவஹாரம் செய்கின்றானோ, எப்படிப்பட்டவர்களை ஸேஷிக்கின்றானோ, எப்படிப்பட்டவனாவதற்கு விரும்புகின்றானோ அப்படிப்பட்டவனாகின்றான்.

1 'இவற்றின்பயனை' என்பது பழையவுரை.

2 அதனால் அவர்களுக்கு அதிகோபமுண்டாவி இவனுக்குத் தன்பம் தான் ஏற்படுமென்பது கருத்து.

நல்லவனை அடுத்தாலும் கெட்டவனை அடுத்தாலும் தவமுடையவனை அடுத்தாலும் திருடனை அடுத்தாலும் ஆடையானது சாயத்தின் வசத்தை அடைவதுபோல அவர் அவர்களுடையவசத்தை அடைகின்றான். எப்பொழுதும் தேவர்கள் ஸாதுக்களுடன் ஒற்றுமையாயிருக்கின்றார்கள். மானுஷவிஷயத்தை விரும்பவில்லை. சந்திரன் ஒரேவிதமாயிருப்பதில்லை. வாயுவும் ஸமமாயிருப்பதில்லை வளர்வதும் தேய்வதுமான விஷயத்தை எவன் அறிந்தானோ அவனே அறிந்தவன் இருதயத்தினுள்ளிருக்கின்ற புருஷன் தோஷமில்லாமலிருந்தால் ஸததுக்களுடைய மார்க்கத்திலிருக்கின்ற அவனாலேதான் தேவர்கள் பிரதிபலிக்கின்றார்கள் எப்பொழுதும் குறியிலும் வயிற்றிலும் மிகவும் பற்றுள்ளவர்களும் திருடர்களும் எந்நாளும் கடுஞ்சொல்லுடையவர்களுமாயிருப்பவர்களைத் தர்மமிழந்தவர்களென்றறிந்து தேவர்கள் தூரத்தில் விலக்குகின்றார்கள் தேவர்கள், இழிவான புத்தியுடையவனும் (வாஜ்யவாஜ்யம் இல்லாமல்) எல்லாவற்றையுமருந்துகிறவனுமாயிருக்கிற பாபகர்முடையவனால் சந்தோஷத்தையடைவதில்லை. எந்தமனிதர்கள் ஸத்தியத்தையேவிரதமாகக்கொண்டவர்களும் நன்றியறிவுடையவர்களும் தர்மத்தில்பற்றுள்ளவர்களுமாயிருக்கின்றார்களோ அவர்களோடுகூடத் தேவர்கள் ஸுகத்தைப் பங்கிட்டடைக்கின்றார்கள். பேசுவதைக்காட்டிலும் பேசாமலிருப்பதைச் சிறந்ததாகச் சொல்லுகின்றார்கள். (பேசினால்) ஸத்தியமானவார்த்தையைச் சொல்லவேண்டும். அதை இரண்டாவதாகவும், தர்மத்தினின்றும்மீலகாதவார்த்தையைச் சொல்லுவானேயானால் அதைமுன்றாவதாகவும், பிரியமான வார்த்தையைச்சொல்லுவானானால் அதை நான்காவதாகவும் சொல்லுகின்றார்கள் என்றது. ஸாத்யர்கள், 'இந்தஉலகம் எதனால் சூழப்பட்டிருக்கிறது? எதனால் பிரகாசிக்கிறதில்லை? எதனால் நட்பினரைவிடுகின்றது? எதனால் ஸ்வர்க்கத்தையடைகிறதில்லை?' என்று கேட்டார்கள். ஹம்ஸம், 'உலகமானது அஜ்ஞானத்தால் சூழப்பட்டிருக்கிறது; மதஸுரத்தால் பிரகாசிக்கிறதில்லை; லோபத்தால் நண்பர்களைவிடுகிறது. ஸங்கத்தால் ஸ்வர்க்கத்தையடைகிறதில்லை' என்றது. ஸாத்யர்கள், 'பிராம்மணர்களில் எவன் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறான்? எவன் அனைக்களுடனிருந்தும் மௌனமாயிருக்கின்றான்? எவன் வலிமையற்றவனாயிருந்தாலும் வலிமையுள்ளவனாயிருக்கிறான்? எவன் மனிதர்களுடையசண்டையில் சேராமலிருக்கிறான்? என்றுகேட்டார்கள். ஹம்ஸம், 'பிராம்மணர்களுள் பேரறிவுள்ளவனெருவனே ஸந்தோஷித்துக்கொண்டிருக்கிறான். பேரறிவுள்ளஒருவன் அநேகர்களுடனிருந்

தும் மௌனமாயிருக்கிறான். பேரறிவுள்ளவன் ஒருவன் தூர்ப்பலனையிருந்தாலும் பலவானையிருக்கிறான். பேரறிவுள்ளவன் இவர்களுடைய கலகத்தை அனுஸரிக்காமலிருக்கிறான் ! என்று சொல்லிற்று ஸாத்யர்கள், 'பிராம்மணர்களுக்கு எது தேவத்தன்மையாகவும் எது ஸாதுத்தன்மையாகவும் சொல்லப்படுகின்றன ? எது அவர்களுடைய அஸாதுத்தன்மையாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறது ? எது அவர்களுக்கு மனிதத்தன்மையாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறது ' என்றனர். ஹம்ஸம், 'இவர்களுக்கு வேதாத்யயனமானது தேவத்தன்மையாகவும் விரதமானது ஸாதுத்தன்மையாகவும் சொல்லப்படுகின்றன பரநிந்தையானது அஸாதுத்தன்மையாகவும் மரணமானது மனிதத்தன்மையாகவும் சொல்லப்படுகின்றன ' என்று சொல்லிற்று. பரமரும் தேவரும் பகவானும் நித்யரும் விகாரமில்லாதவருமாயிருக்கிற (ஹம்ஸரூபியான) ப்ரம்மாவானவர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு ஸாத்யர்களான தேவகணங்கடோடு ஸ்வர்க்கத்தையடைந்தார் புகழுக்குக் காரணமும் ஆபுருக்குக்காரணமும் ஸ்வர்க்கத்தைத் தாத்தக்க நிலைத்த புண்ணியமுமாயிருக்கிற இது தேவதேவரும் மேலானவரும் ' அழிவற்றவருமான ப்ரம்மதேவரால் காண்பிக்கப்பட்டது இவ்விதம் ஸாத்யர்களுக்கும் ஹம்ஸத்திற்கும் நடந்த சிறந்த ஸம்வாதமானது சொல்லப்பட்டது. சரீரமானது கர்மங்களுக்குக் காரணம் (அதில்) ஸாதுத்தன்மையானது ஸத்யமாகச் சொல்லப்படுகின்றது " என்று சொன்னார்.

முந்நூற்றிருவது அத்யாயம்.

மோகசுதர்மம். (தோடீகீ.)

(யோகதிறையும் யோகிகளின் சிறப்பும்.)

யுதிஷ்டிரர், " ஐயா ! எனக்கு ஸாங்கியத்திலும் யோகத்திலும் மிருக்கிற விசேஷத்தைச் சொல்லவேண்டும். தர்மத்தையறிந்தவரே ! குருக்களுள் சிறந்தவரே ! நீர் எல்லாமறிந்தவரன்றோ ? " என்று வினவ, பிஷ்டம் சொல்லத்தொடங்கினார்

" ஸாங்கியர்களான பிராம்மணர்கள் ஸாங்கியத்தைச் சிலாக்கின்றார்கள். யோகிகளான பிராம்மணர்கள் யோகத்தைச் சிலாக்கின்றார்கள். தங்கள் மதத்தின் உக்கர்ஷத்தின்பொருட்டு மேலான காரணத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள் 'சத்துருக்களை வதைக்கிறவனே ! புத்தி

மான்களான யோகிகள் ஈஸ்வரனில்லாத விஷயத்தில் எப்படி முக்தியை யடைவானென்று இவ்விதம் (தங்கள்) காரணத்திற்கு நன்றாக உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள். ஸாங்கியர்களான ப்ராம்மணர்களும் நன்றாக இந்தக்காரணத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள். 'இவ்வுலகில் (பிராணிகளுடைய) எல்லாக்கதிகளைப் புறந்து விஷயங்களில் விரக்தனாயிருப்பவன் சரீரம்நீங்கியபிறகு மிகவும் செவ்வையாக முக்தியடைவான்; வேறுவிதமானால் முக்தியடையான்' என்கிற இந்த ஸாங்கியத்தை மகாப்ராஜன்களான அவர்கள் (மோக்ஷத்திற்குரிய) ஞானமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். தன்னுடைய பசுஷத்தில் உறுதியுடையனும் நன்மையைத் தரத்தக்கதுமான வசனமானது காரணமாகக் கொள்ளத்தக்கது சிஷ்டர்களால்ஸம்மதிக்கப்பட்ட உன்னைப் போன்றவர்களாலே சிஷ்டர்களுடையமதமானது கொள்ளத்தக்கதன்றோ? யோகிகள் ப்ரத்யக்ஷத்தைக் காரணமாகவுடையவர்கள். ஸாங்கியர்கள் சாஸ்திரத்திலுறுதியுடையவர்கள். அப்பா! யுதிஷ்டிர்! இந்த இரண்டு சாஸ்திரங்களும் எனக்கு ஸம்மதங்களே. அரசனே! இவைகளாலுண்டாகிற இரண்டுஞானங்களும் சிஷ்டர்களுக்குச் சம்மதவாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவை அவைகள், சாஸ்திரப்படி அனுஷ்டிக்கப்பட்டால் மேலானகதியை அடையும்படி செய்கின்றன குற்றமற்றவனே! இருவருக்கும்சுத்தியானது ஒரேவிதம்தான் பிராணிகள்விஷயத்தில் தபையும் ஒன்றே. விரதங்களைத்தரிப்பதும் ஒன்றே. அவர்களுக்குச் சாஸ்திரமானது ஸமமாயில்லை. அவர்களுக்குமிகவும் ஸுலக்ஷ்மீசாரமில்லாத விஷயத்தில் ஒரேசாஸ்திரமேற்படும்" என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிர், "ஓ! பிதாமஹரே! இவர்களுக்கு விரதமும் சௌசமும் பிராணிதபையும் அப்படியே பயனும் ஸமமேயானால் சாஸ்திரமாத்மிரம் என்னகாரணத்தினால் ஸமமில்லை? அதை எனக்குச் சொல்லும்" என்றுகேட்டார். பிஷ்டிர், "அந்தயோகிகள் ராகம், மோகம், ஸ்நேகம், காமம், க்ரோதம் இவ்வைந்துதோஷங்களையும் யோகத்தால் நன்றாக அறுத்துவிட்டு மோக்ஷபதத்தை அடைகின்றார்கள். பருத்தமத்ஸ்யங்கள் வலைபையறுத்துவிட்டு மறுபடியும் ஜலத்தையடைவதுபோலத் தோஷங்களைத் தொலைத்துவிட்டு யோகிகளானவர்கள் அந்தமோக்ஷபதத்தை அடைகின்றார்கள் வேந்தே! பலமுடையிருக்கங்கள் வலைபையறுத்து எல்லாக்கட்டுகளிலிருந்தும் விடுபட்டுத் தடையில்லாதமார்க்கத்தை அடைவதுபோல யோகபலமுடையவர்கள் லோபத்தாலுண்டானபந்தங்களை யோகத்தாலறுத்துவிட்டு நிர்மலமாயும் மங்களமாயுமிருக்கிற மேலானமார்க்கத்தை அடைகின்றார்

கள். அரசனே! பலமில்லாதமற்றமிருகங்கள்^{*} வலைகளில் (சிக்கிக்
கொண்டு) நசிப்பதுபோல யோகபலமில்லாதவர்கள் நசிப்பார்கள். ஸந்
தேகமிலை. குந்திபுத்திர! ராஜஸ்ரேஷ்ட! பலமில்லாதமீன்கள வலையில்
அகப்பட்டு நாசத்தை அடைவதுபோலச் சிறிதும்பலமில்லாத யோகிக
ளும் நாசத்தை அடைவார்கள். பகைவர்களை அடக்குகிறவனே! பகைகள்
துண்ணியவலையை அடைந்து அதில்சிக்கிக்கொண்டு நாசத்தை அடை
வதுபோலவும் பலமுள்ளவைகள்விடுபடுவதுபோலவும் கர்மத்தாலுண்
டானபந்தங்களால்கட்டுண்ட பலமில்லாதயோகிகள் நசிக்கின்றார்கள்.
பலமுடையவர்கள் விடுபடுகின்றார்கள். அரசனே! பிரபுவே! அற்ப
மும் பலமில்லாததுமான அன்னியானது பருத்தவிறகுகளால் நிரப்பப்
பெற்றால் அவிர்துபோவதுபோலப் பலமில்லாதயோகியானவன் நசி
த்துவிடுகிறான். அரசனே! அந்த அக்கினியே திரும்பவும்பலமடை
ந்து வாயுவுடன் சேர்ந்துகொண்டு பூம்முமுமையும் சீக்கிரத்தில்
எரித்துவிடுவதுபோலப் பலத்தையடைந்தயோகியானவன் பிரகாசிக்
கின்றதேஜஸையும் பெரியபலத்தையுமடைந்து பிரளயகால ஆதித்தி
யன்போல உலகமனைத்தையும் எரியசெய்வான். அரசனே! பலமில்
லாதமனிதன் வெள்ளத்தாலிழுக்கப்படுவதுபோலப் பலமற்றவனான
யோகியானவன் தன்வசமின்றி விஷயங்களாலே இழுக்கப்படுகிறான்.
அதேபெரியவெள்ளத்தை யானையானது தடுத்திவிடுவதுபோல யோக
பலத்தை அடைந்து பலவிஷயங்களை யோகியானவன் விலக்கிவிடுகி
றான். குந்தியின்புத்திரனே! யோகபலத்தையுடையவர்கள் சக்தியுடை
யவர்களும் பிறருக்குலசமாகாதவர்களுமாகி யோகத்தினாலே பிரஜை
களுக்குப்பதிகளான (மீசிமுதலிய) வர்களிடத்திலும் ரிஷிகளிடத்
திலும் தேவர்களிடத்திலும் மஹாபூதங்களிடத்திலும் பிரவேசிக்
கின்றார்கள். ஓ! அரசனே! அளவற்றபலமுடையயோகியை அடக்க
யமனும் கோபத்தையடைந்த அந்தகனும் பயங்கரமான பராக்ரம
முடையமிருத்யுவுமாகிய எல்லோரும் வல்லவர்களால், பரதஸ்ரேஷ்
டனே! யோகியானவன் யோகபலத்தையடைந்து அநேகமாயிரம்
சரீரங்களை உண்டாக்கிக்கொள்வான்; . அந்த எல்லாச்சரீரங்களாலும்
பூமியில் ஸஞ்சரிப்பான். ஐயனே! அவைகளில் ஒன்று^{*}விஷயங்களை
அனுபவிக்கும். (ஒன்று) மறுபடியும் உக்கிரமானதவத்தைச் செய்
யும். சூரியன் தன் கிரணக்கூட்டங்களைச் சுருங்கச்செய்வதுபோல
அவன் மறுபடியும் (அந்தச்சரீரங்களைக்) கிரகித்துவிடுவான். அரச
னே! பலமுள்ளவனும் பந்தத்தையறுக்கவல்லவனுமான யோ
கிக்கு மோகவிஷயத்தில் வல்லமையானது ஸந்தேகமின்றி உண்

டாகும். அரசனே! நன்கு தெரிவிக்கிறதற்காக யோகத்தா லடையப்பட்ட பலங்களை நான் சொன்னேன். மறபடியும், உனக்கு உதாரணத்திற்காக ஸ்ரீசுஷ்மங்களைச் சொல்லுவேன். தலைவனே! பரதஸ்ரோஷ்டனே! மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தும் விஷயத்திலும் ஒரே இடத்தில் நிற்கச்செய்கின்ற விஷயத்திலும் ஸ்ரீசுஷ்மமன என் னுடைய திருஷ்டாந்தங்களைக் கேள். வில்லாளியானவன் அஜாக்ர தையின்றி மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி லக்ஷ்யத்தை அடிப்பதுபோல யோகியானவன் மனத்தை நன்கு ஒருவழிப்படுத்தி ஸம்சயமின்றி மோக்ஷத்தை அடைகிறான். அரசனே! ஒருவன் (தலையிலிருக்கிற) எண்ணெய்நிறைந்தகுடத்தில் மனத்தைச் சலியாமல்வைத்துக்கொ ண்டி ஊன்றியமனத்துடன் ஜாக்கிரதையுள்ளவனுமாகிப் படியில் ஏறுவதுபோலவே இந்த யோகியும் சலியாததானமனத்தை அடை ந்து (தன்னுடைய) ஆத்மாவை நிர்மலமும் ஸ்ரீர்யனுக்குச்சமமான தரிசனத்தையுடையதுமாகச் செய்கின்றான். குந்தீபுத்திரனே! அரச னே! நரபதியே! ஓடக்காரனானவன் மனத்தை ஒருமுகமாகவே செய்துகொண்டு பெரிய ஸமுத்திரத்தை அடைந்தஓடத்தை விரை வில் பட்டணம் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதுபோலத் தத்வஜ்ஞானியான வன் யோகத்தினால் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திக்கொண்டு இந்தத் தேகத்தைத்தள்ளிவிட்டு அடைதற்கரிய ஸ்தானத்தை அடைகின் றான். புருஷஸ்ரோஷ்டனே! ஸாரதியானவன் நல்லகுதிரைகளைப் பூட்டி ஜாக்ரதையுடன் வில்லாளியை அவனுக்கு இஷ்டமான இடத் தில் சேர்ப்பிப்பதுபோல யோகியானவன் லக்ஷ்யங்களில் மனத்தை ஜாக்கிரதையுடன் ஊன்றச்செய்து விடப்பட்டபாணம் லக்ஷ்யத்தை அடைவதுபோலப் பரமானஸ்தானத்தை விரைவில் அடைகின்றான். எந்த யோகியானவன் மனத்தை ஆத்மாவில் பற்றச்செய்து சலிக் காமலிருக்கிறானோ அவன் தனது பாவத்தை நாசம் செய்கிறான்; பரிசுத்தமுள்ளவர்களடைகின்ற அழிவற்றபதத்தையும் அடைகின் றான். அளவற்ற பராக்கிரமமுடையவனே! அரசனே! எந்த யோகி யானவன் 1 மஹாவிரதமேன்கிற விரதத்தில்பற்றிநின்று கூபி, கண்டம், சிரம், ஹ்ருதயம், மார்பு, விலாப்புறங்கள், நேத்திரம், ஸ்ரோத்திரம், க்ராணம் இந்தஸ்தானங்களிலே தானாகவே ஸ்ரீசுஷ்மமன (தனது) மனத்தை நன்கு 2 சேர்ப்பிக்கிறானோ அவன் மலைபோன்ற புண்ணிய

1 சாஸ்திர விவரிதமான ஜாதிஹிம்ஸை தேசவிசேஷத்தில் ஹிம்ஸை காலவிசேஷத்தில் ஹிம்ஸை காரியவிசேஷத்தில் ஹிம்ஸைமுதலியவைகளைக் கூட விட்டிருத்தல்.

பாபகர்மங்களைச் சிக்கிரமாக எரித்துவிட்டு மேலான யோகத்தை அடைந்து தான் விரும்பும்போது முத்தியடைகிறான்” என்று சொன்னார்.

ஓ! யதிஷ்டிரர், “ஓ! பாரதரே! யோகியானவன் எப்படிப்பட்ட ஆகாரங்களை அருந்தி எவைகளை ஜயித்து (யோக) பலத்தை அடைகின்றான்? அதை நீர் எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்,” என்று கேட்டார். யதிஷ்டிரர், “ஓ! பாரதனே! யோகியானவன் பிண்ணாங்கையும் நொய்களையும் பச்சிப்பவனும் கைலங்களைத் தள்ளுபவனுமாகிய யோகபலத்தை அடைவான். பகைவரையடக்குபவனே! யோகியானவன் உண்ண முடியாத¹ யவபிஷ்டத்தை நெடுங்காலம் ஒருவேளை உண்பவனும் மிக்கவும் சுத்தமான மனமுடையவனுமாயிருந்தால் யோகத்தின் வலிமையை அடைவான். யோகியானவன் பாதங்களை மாஸங்களோடு நுதுக்கலோ வருஷங்கலோ பகலில் மாத்திரம் பால்கலந்த ஜலத்தை அருந்தி யோகபலத்தை அடைவான் அரசனே! மிக்கவும் சுத்தமான மனமுடைய யோகியானவன் எப்பொழுதும் எல்லாமாம்ஸத்தையும் தள்ளிவிட்டால் யோகபலத்தையடைவான் மன்னருட் சிறந்தவெந்தனே! ஆசையற்றவர்களும் மிக்க அறிவுடையவர்களும் மகாத்மாக்களுமான யோகிகள் தியானம் பிரணவஜபம் இவற்றின் மிகுதியினால் காமத்தையும் குரோதத்தையும் சீதோஷணங்களையும் மழையையும் பயத்தையும் சோகத்தையும் சுவாஸத்தையும் மானிடமுயற்சியாலடையக்கூடிய விஷயங்களையும் ஜயிக்க முடியாத மனசோர்வையும் கோரமான ஆசையையும் ஸ்திரீஸங்கத்தையும் சித்திரையையும் ஜயிக்க முடியாத சோம்பலையும் ஜயித்துவிட்டுப் புத்திரினால் ஸலிஷம்மான ஆத்மாவை பிரகாசிக்கச் செய்கிறார்கள். பண்டிதர்களான பிரம்மஸர்களுடைய இந்த மார்க்கம் செல்வதற்கு முடியாததாகக் கருதப்பட்டிருக்கிறது. பரதஸ்ரேஷ்டனே! இந்த மார்க்கத்தில் ஒருவனும் சேஷமத்தோடு செல்லுகிறதில்லை, யௌவனமுடைய ஒருவன் பயங்கரமானதும் அனேக நல்லபாம்புகளுடைய பம்புப்புகளுமுடையதும் குழிகளோடுகூடினதும் ஜலமற்றதும் பிபிலேசிக்கமுடியாததும் நேகமுள்ளுகளோடுகூடினதும் ஆகாரவஸ்துவில்லாததும் மெடிகொடிகளற்றதும் காட்டுத்தீயால் கருகினவிரும்புகளுள்ளதும் தீநடர்கள் நிறைந்ததுமாயிருக்கிற வனமார்க்கத்தில் பசுமமாகச் செல்லுதல்போல யோகமார்க்கத்தையடைந்து செல்லுகிற பிரம்மமான், சேஷமத்தோடு அந்த மார்க்கத்தி

லிருந்தும் முடிவடைவான் அந்த மார்க்கமானது வெகுதோஷங்களுடையதாகக் கருதப்பட்டது அரசனே! கூர்மையான கத்தி முனைகளிலும் ஸுக்மபிண்ட இருக்கமுடியும். மனோவசமில்லாதவர்களாலே யோகத்தினுடைய தாரணைகளிலே இருக்கமுடியாது. ஐயா! அரசனே! ஓடக்காரனில்லாத ஓடங்கள் அவைகளிலிருக்கும் மனிதர்களை ஸமுத்திரத்தில் கெட்டகதியை அடையச்செய்கிறதுபோல ஆபத்துள்ள தாரணைகள் கெட்டகதியை அடையச்செய்கின்றன. குந்தி புத்திர! விதிப்படி தாரணைகளிலிருக்கின்றவன் மரணத்தையும் ஜனனத்தையும் தூக்கத்தையும் ஸுகத்தையும்விட்டு விலகுகின்றான். இது அநேக சாஸ்திரங்களிலுமுள்ளதும் யோகசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டதுமாயிருக்கின்றது. யோகத்தினுடைய சிறந்தபயனானது பிரம்மனாகவிடத்தில் நிசையிக்கப்பட்டதாயிருக்கிறது. நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவனே! சிறந்த அந்த யோகபலமானது ப்ரம்மரூபம். மஹானும் பெரியமதியுடையவனுமான யோகியானவன் சீக்கிரமாக விடுபட்டுப் பரத்திற்கும் பரமான (சுத்த) ப்ரம்மத்தை அடைந்து ஸ்வதந்திரமான ப்ரம்மாவையும் வேண்டும்வரத்தை அளிக்கின்ற விஷ்ணுவையும் ஈஸ்வரரையும் தர்மராஜனையும் ஷண்முகரையும் (கபிலமுதலாகிய) மஹானுபாவர்களான ஆறு ப்ரம்மபுத்திரர்களையும் கஷ்டமான தமோகுணத்தையும் மிகப் பெரிதான ரஜோகுணத்தையும் சுத்தமான ஸத்வகுணத்தையும் பரமான மூலபரகிருதியையும் வருணனுக்குப் பத்தியான விரித்திதேவியையும் ¹எல்லாதேஜனையும் மிகவும் பெரிதான ²தேவியத்தையும் நிரம்மமானவனும் நஷத்திரங்க்கோடுகூடினவனுமான ஆகாயத்திலுள்ள சந்திரனையும் விஸ்வதேவர்களையும் உரகர்களையும் பித்ரு தேவதைகளையும் எல்லாமலைகளையும் பயங்கரமான ஸமுத்திரங்களையும் எல்லாநதிகளையும் ஜலத்தோடுகூடிய மேகங்களையும் நாகர்களையும் விருஷங்களையும் யக்ஷர்களின் கூட்டங்களையும் திக்குக்களையும் கந்தர்வர்களின் கூட்டங்களையும் புருஷர்களையும் ஸ்திரீகளையும் அடைவான். அரசனே! மகாத்மாவான யோகியானவன், எல்லாமனிதர்களுக்கும் மேனாகி நாராயணஸ்வரூபத்தையடைந்து. சிறந்தசக்தியும் ஞானமுமுள்ள அந்தத்தேவவிடத்தில் எற்பட்ட சுபமான ஸ்ருஷ்டிமுதலானவற்றைச் சேய்கிறான்” என்றுசொன்னான்.

யுதிஷ்டிரர், “ஓ! அரசரே! இப்பொழுது சிஷ்யனுக்குநன்மையைவிரும்புகிற உம்மால் சிஷ்டர்களுக்கு ஸம்மத்மான இந்த்யோக மார்க்கமானது முறைப்படி நன்கு சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது, ஸாங்கியத்திலிருக்கிறவிதியைக் கேட்பவனான எனக்கு முழுதும் தெரல்லும். மூவுலகங்களிலுமுள்ள சாஸ்தரங்களெல்லாம் உம்மால் அறியப்பட்டனவல்லவா?” என்றுகேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

“அரசனே! எவ்விதத்தவறுதலானஞானங்களும் காணப்படாததும் பலகுணங்களையுடையதும் சிறிதும்தோஷமில்லாததும் எல்லாயதிகளாலும் ஸ்வதந்திரர்களான கபிலர்முதலானவர்களாலும் அறியப்பட்டதுமான ஆத்மஜ்ஞானிகளான ஸாங்க்யர்களுடைய இந்தவிஷயத்தை முழுதும் நீ என்னிடம் கேள். அரசனே! பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவனே! பாரத! தோஷமுள்ளவையும் ஜயிக்கமுடியாதவையுமான மனிதர்களுடைய எல்லாவிஷயங்களையும் பிசாசங்களுடையவிஷயங்களையும் ஞானத்தினாலிச்சயித்து ராசஷஸர்கள், யக்ஷர்கள், உரகர்கள், கந்தர்வர்கள், ¹பித்ருக்கள், விலங்குஜாதிகளில் ஸஞ்சரிப்பவர்கள், கருடர்கள், மருத்துக்கள், ராஜரிஷிகள், ப்ரம்மரிஷிகள், அஸுரர்கள், விப்ரவேதேவர்கள், தேவரிஷிகள், யோகிப்ரவரர்கள், ப்ரஜைகளுக்குப் பதிகள், ப்ரம்மா இவர்களின்விஷயங்களையும் உலகத்தில் ஆயுளின் பரமமானகாலத்தையும் ஸுகத்தின்மேலானதத்தவத்தையும் எப்பொழுதும் விஷயத்தில்பற்றுள்ளவர்களுக்குக் காலம் நேரிட்டபோது உண்டாகும் துக்கத்தையும் விலங்குப்பிறவிகளில் விழுந்தவர்களின் துக்கத்தையும் நரகத்தில் விழுந்தவர்களின் துக்கத்தையும் ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள எல்லாக்குணங்களையும் எல்லாத்தோஷங்களையும் ²வேதவாதத்திலுள்ள குணதோஷங்களையும் ஞானயோகத்திலும் கேவலயோகத்திலுமுள்ள குணதோஷங்களையும் ஸாங்க்யஞானத்திலுள்ள குணதோஷங்களையும் பின்னும் மற்றவைகளிலுள்ள குண

1 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

2 அதிகபாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

தோஷங்களையும் ¹பத்துக்குணங்களுள்ள ஸத்வகுணத்தையும் ²ஒன்பது குணங்களுள்ள ராஜாகுணத்தையும் ³எட்டுக்குணங்களுள்ள தமோகுணத்தையும் ⁴பெரிசு குணங்களுள்ள புத்தியையும் ⁵ஆறுகுணங்களுள்ள மனத்தையும் ⁶ஐந்துகுணங்களுள்ள ஆகாயமுதலியவற்றையும் மறுபடியும் ⁷நான்கு குணங்களுள்ள புத்தியையும் ⁸மூன்று குணங்களுள்ள தமோகுணத்தையும் ⁹இரண்டு குணங்களுள்ள ராஜஸையும் ¹⁰ஒரேகுணமுள்ள ஸத்வத்தையும் ஆத்மாவினுடையஸ்ருஷ்டியையும் உண்மையாக அறிந்து ப்ரளயவிஷயத்திலும் நன்றாகப்பார்த்துச் சாஸ்திரத்தாலுண்டான ஞானம் ஸாக்ஷாத்காரம் இவற்றுடன் ஸ்ரீமதன்வர்களுக்கும் மோக்ஷஸாதனங்களால் ஸத்வாஸனையுடையவர்களுமாயிருக்கிற நல்லோர்கள், ஸாக்ஷமவஸ்துக்கள் மேலான ஆகாயத்தை அடைவதுபோலச் சபமான மோக்ஷத்தை அடைகின்றார்கள். ராஜனே! பகைவரைத்தபிக்கச் செய்கிறவனே! • ஜனங்களைக் காப்பவனே! பூபதியே! நரபதியே! பரதஸ்ரேஷ்டனே! ரூபத்தோடுசேர்ந்த நேத்ரத்தையும் கந்தமென்னும் குணத்தையுடைய கிராணத்தையும் சபத்ததில்பற்றின ஸ்ரோத்ரத்தையும் ரஸங்களாகிற குணங்களில்பற்றின ஜிஹவையையும் ஸ்பர்சத்தில்பற்றினத்வகிந்திரியத்தையும் ஆகாயத்தில் ஆஸ்ரயித்தவாயுவையும் தமலில்சேர்ந்த மோகத்தையும் அர்த்தங்களில்பற்றின லோபத்தையும் விஷ்ணுவினிடம் ஸஞ்சாரத்தையும் இந்திரனிடம்சேர்ந்த பலத்தையும் உதரத்தில் சேர்ந்த அக்நியையும் ஜலத்தில்சேர்ந்த பூதேவியை

¹ ஆனந்தம், பரீதி, கெட்டவிஷயத்தில்கடுக்கம், மனத்தின் பிரகாசம், புண்யத்தையேநாடுதல், ஸந்தோஷம், ஸ்ரீரத்தை, நேராயிருத்தல், த்யாகத்தில் நாட்டம், ஐஸ்வர்யம்.

² ஆஸ்திசத்தன்மை, ஈயாதவனாயிராமை, ஸுகதுக்கங்களை ஸேவித்தல், பேதப்படுத்தல், புருஷகாரம், காமம், க்ரோதம், மதம், கர்வத்தினாலும் தவேஷத்தினாலும் உண்டாகும் அதிகப்பேச்சு.

³ தமஸ், மோகம், மகாமோகம், தாயிஸ்ரம், அந்ததாயிஸ்ரம், நித்தை, அஜாக்கதை, சோப்பல்.

⁴ மஹத்த்வம், அஹங்காரம், ஸூக்ஷ்மபூதங்களான தன்மாத்தினைகள் ஐந்து.

⁵ வெளிப்புலன்களின் செய்கைஐந்து, ஸங்கல்பம்.

⁶ சப்தருதலியவை.

⁷ ஸம்சயம், நிச்சயம், அகங்காரம், ஸ்மரணம்.

⁸ ஐயம், கிரபு, அறிவாமை.

⁹ ப்ரவ்ருத்தி, துக்கம்.

¹⁰ ப்ரகாசம்

யும் தேயுறில் சேர்ந்த ஜலத்தையும் வாயுவிற்சேர்ந்த தேயுவையும் ஆகாயத்திற்சேர்ந்த வாயுவையும் மகத்தத்துவத்தில் சேர்ந்த ஆகாயத்தையும் புத்தியிற்சேர்ந்த மகத்தத்துவத்தையும் தமவிலிப்பற்றின புத்தியையும் ரஜலிப்பற்றின தமஸையும் ஸத்வத்தில் பற்றின ரஜஸையும் ஆத்மாவில் பற்றின ஸத்வத்தையும் ஈசருட் தேவருமாயிருக்கிற நாராயணரிடத்தில பற்றின ஆத்மாவையும் மோகஷத்திலப்பற்றின தேவரான நாராயணரையும் ஒன்றையுமபற்றாத மோகஷத்தையும் புத்தியுடன் கூடினதும் பதினாறு குணங்களால் சூழப்பட்டதுமான தேகத்தையும் தேகத்தை ஆஸ்ரயித்த ஸ்வவாஸனையையும் பரஜ்ஞையையும் மானவிகமான ஸ்வபந்திலுண்டான பாபஸம்பந்தமில்லாததால் உதாவின்னும் விஷயங்களை விரும்புகின்ற இந்திரியங்களைச்சேர்ந்த இரண்டாவதான ஜாக்ரத்திலுண்டான காமமில்லாதவனும் ஒருவனுமாயிருக்கிற அந்த ஆத்மாவையும் விஷயத்தைவிரும்புகிறவர்களுடைய இரண்டாவதான கர்மத்தையும் புத்தியில் ஆஸ்ரயித்த எல்லாஇந்திரியங்களையும் இந்திரியவிஷயங்களையும் வேதத்தைமுன்னிட்டு மோகஷத்தின் அடைய அரிதானதன்மையையும் பராணன் அபானன் ஸமானன் வ்யானன் உதானன் என்னும் வாயுக்களையும் ஆவஹன் புவஹன் என்மவாயுக்களையும் எழு எழு விதவாகசெய்யப்பட்ட மற்ற ஸப்கமருக்துக்களையும் பரஜ்ஞைஞஞ்சுப் பதிகளையும் ரிஷிகளையும் சிற்றத்பலவழிகளையும் ஸப்த ரிஷிகளையும் பலராஜரிஷிகளையும் மகான்களான மறழத் தேவரிஷிகளையும் ஸர்யனுக்கு ஸமமான பரம்மரிஷிகளையும் பெரியதால் தினால் ஜஸ்வர்யத்திலிருந்து நழுவும்படி செய்யப்பட்டவர்களையும் மகத்துக்களான பூதஸமூகங்களுடைய நாசத்தையும் பாபகர்மத் தோடுகூடியவர்களுடைய கஷ்டமானகதியையும் யமனுடைய கிருகத்தில் பதிநார்களுக்கு வைதரணி நதியிலுள்ள துக்கத்தையும் அநேக விதமான பிறவிகளிலுண்டான கெட்டஸம்ஸாரங்களையும் உதிரமாகிற ஜலத்துக்கு இருப்பிடமான அசுபமான குகையிலும் கொடிய தூர்க்குந்தமுள்ள கபத்திலும் மூதாந்திலும் மலத்திலும் வாஸத்தையும் வீர்யம் உதிரம் இவற்றின்சேர்க்கையாலுண்டானதும் மஜ்ஜைநரம்புகளின் ஸம்பந்தமுள்ளதும் அநேக மெல்லிய நரம்புகளால் நிரம்பியதும் ஒன்பது த்வாரங்களுடையதும் அசத்தமுள்ளதுமானசரீரமாகிய புரத்தில் வைக்கப்பட்ட ஆத்மாவையும் தமோகுணமுள்ளவைகளும் அழகானவஸ்துக்கள் நிறைந்தவைகளுமான பிராணிகளுடைய கூட்டங்களையும் ஸாத்விகமான பிராணிகளுடைய அவ

மதிபபையும் மகான்மீளும் ஆத்மவித்துக்களுமான ஸாங்க்பர்களுக் குத் தனத்தினுலுண்டாகும் நிந்தையையும் சந்திரனுக்கும் ஸூரிய னுக்குமுள்ள கோரமான சூரின் உபதரவங்களையும் சிறுநகைதரங் கள் விழுவதையும் பெரிபரநகைதரங்களின் (ஒழிவில்லாத) சலனத்தையு மும் ¹ துக்கித்தக்கத்தகான ஸ்திரீபுருஷர்களின் பிரிவையும், பிரா னிகள் ஒன்றை ஒன்று கொடுமையாகப் பணிப்பதையும் இளமையி லுள்ள பிளகதையும், நிகத்தின் அகபமானகையதையும் ராகமும் மோகமுமுண்டானபொழுது ஸத்வகுணமானது ஒருமூலையில் ஒதுங் குவதையும் அறிந்து ஆயிரவர்களில் ஒரு மனிதன் மோகநித்தியை அடைந்தவனாகிறான் அரசனே! குந்திபுத்ர! பாரத! யுதிஷ்டிர! வேதத்தைமுன்னிட்டு மோகநித்தின் அடைய அரிதானதன்மையை யும் அடைப்பபடாதவாஸ்துக்களில் அதிச ஆதரவையும் அடைப்பபட்ட வஸ்துவில் உதாலினத்தன்மையையும் விஷயங்களுடைய துஷ்டஸ்வ ரூபதையும் இறந்தவர்களின் அகபமான தேகங்களையும் வீடுகளில் ஜந்துக்களின் கஷ்டமான வாஸத்தையும் பிரபம்ஹத்திசெய்தபதி தீர்களின் மிகக்குறையமான கதியையும் ஸுரபானததில் பற்றள்ள வர்களும் துஷ்டசித்தமுள்ளவர்களுமான பிராம்மணர்கள் குருபத்நியி டம் விருபபர்வவைத்தவர்கள் இவர்களுடைய அகபமானகதியையும் தாய்விஷயத்தில் ஒழுங்காயிராதவர்கள், தேவர்கள் விஷயத்திலும் மனிதர்கள் விஷயத்திலும் சரியாயிராதவர்கள் ஆகிய கொடுங்கெய் கைக்காரர்களின் கதியையும் விலங்குப்பிறவியை அடைந்தவர்களு டையிதனியானகதியையும் பலவிதமான வேதவாதங்களையும் ரூதுக் களின் மாறுதல்களையும் வர்ஷங்களுடைய நாசத்தையும் மதங்களு டைய நாசத்தையும் பசுங்களுடையநாசத்தையும் தினங்களுடைய நாசத்தையும் சந்திரனுடைய கையத்தையும் விருத்திபையும் ஸமுத் ரங்களுடைய வருத்திபையும் மறுபடியும் அவைகளின் கையத்தையும் தனங்களின் கையத்தையும் மறுபடியும் வருத்திபையும் கூட்டங்களு டையநாசத்தையும் விசேஷமாக யுகங்களின்நாசத்தையும் மலைகளின் நாசத்தையும் நதிகளின் நாசத்தையும் வர்ணங்களுடைய நாசத்தையும் அடிக்கடி வருத்திபையும் ஜரை, ம்ருத்யு ஜனம்இவைகளையும் துக் கங்களையும் தேகநோஷங்களையும் தேகங்களின் துக்கத்தையும் தேகத் தின்தளர்ச்சியையும் ஆத்மாவில்ஆஸ்ரயித்த எல்லா ஆத்மநோஷங்களையும் தன்தேகத்திலிருந்துண்டாகும் தியநாற்றங்களையும் மூத்ரம் சுப்ம் மலமுதலியவைகளையும் வேர்வையிலிருந்துண்டாகும் மிகக்கெட்ட

பதார்த்தங்களையும் உண்மையாக அறிந்து ஆபிரதீதில் ஒருவன் மோகஷ புத்தியை அடைகிறான்” என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், “அளவற்றபராக்ரமமுள்ளவரே! பிராணிகளின் சரீரத்திலுள்ள எந்தத்தோஷங்களைப் பார்க்கிறீர்? எனக்கு இந்த ஸந்தேகத்தையெல்லாம் உண்மையாகச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, பிஷ்டர், “ஓ! பிரபுவே! புத்திமான்களும் மார்க்கத்தையறிந்தவர்களும் கபிலருடையமதத்தைப் பற்றினவர்களுமான ஸாங்கியர்கள், தேகத்தில் ஐந்துதோஷங்களைச் சொல்லுகின்றார்கள். பகைவர்களைவதைக்கின்றவனே! அவைகளைக் கேள். காமம், க்ரோதம், பயம், ரித்ரை, ஐந்தாவதாகச் சொல்லப்படும் அதிகமூச்சு ஆகிய இந்தத்தோஷங்கள் எல்லாத்தேகங்களின் சரீரங்களிலும் காணப்படுகின்றன. அரசனே! (வித்வான்கள்) பொறுமையால் கோபத்தையும் சங்கற்பங்களைத்தள்ளுவதால் காமத்தையும் அறுக்கின்றார்கள். ஸத்வகுணத்தைப்பற்றுவதால் ரித்ரையையும் ஜாக்ரதையால் பயத்தையும் அற்பமான ஆகாரத்தால் ஐந்தாவதான சுவாஸத்தையும் அறுக்கிறார்கள். அரசனே! மனிதர்களைக்காப்பவனே! பாரத! மகாப்ராஜார்களானஸாங்க்யர்கள் அநேககுணங்களால் குணங்க்ளையும் அநேக தோஷங்களால் தோஷங்களையும் பலவிதமான அநேககாரணங்களால் பலவிதமான காரணங்களையும் உண்மையாக அறிந்து உலகத்தை ஜலத்தின் நுரைக்குச்சமமாகவும் விஷ்ணுவினுடைய அநேகமாயைகளாலுண்டிபண்ணப்பட்டதாகவும் சித்திரச்சுவருக்குச்சமமாகவும் நளமென்கிறபுல்லின்பலம்போன்ற பலமுள்ளதாகவும் பயனற்றதாகவும் இருளடைந்தகுழிக்குச்சமமாகவும்பார்த்து மழையாலுண்டானகும்பிழிபோன்றதும் கிலேசத்தால்நிறைந்ததும் ஸுகமில்லாததும் முடிவில்நசிப்பதும் ஸ்வாதீனமில்லாததும் ரஜலிலும் தமவிலும்மூழ்கிச் சேற்றில்மூழ்கினயானையைப்போலப் பரவசமானதும் பிரஜைகளுக்காகச் செய்யப்பட்டதுமான தேகத்தை எங்கும்வியாபித்ததாயும் பெரிதாயுமிருக்கிற ஸாங்க்யமென்கிற ஞானயோகத்தினுள்ளெளிவிட்டு அசுபமானரஜோகுணத்தின் வாஸனைகளையும்” அவ்விதமான தாமஸவாஸனைகளையும் ஸ்பாரசத்தாலுண்டானவைகளும் தேகத்தையடைந்தவைகளும் பரிசுத்தமுள்ளவைகளுமான ஸாத்திகவாஸனைகளையும் தவமாகிறதண்டமுள்ள ஞானமாகிறகத்தியினால் சீக்ரமாக அறுத்துவிட்டுப் பிறகு பயங்கரமானதும் கவலைசோகமாகிறபெரியமடுவுள்ளதும் வ்யாதிமரணங்களாகிற பெரியமுதலைகளுள்ளதும் மிகுந்தபயமாகிற பெரிய நீர்ப்பாம்பையுடையதும் தமோகுணமாகிற ஆமையையுடைய

தும் ரஜோகுணமாகிற மீன்களுள்ளதுமான துக்கமாகிற ஸமுத்ரத்
தை நல்ல ஞானத்தினால் தாண்டுகின்றார்கள். பகைவர்களை யடக்குபவ
னே! பாரத! தவிரவும் வலித்தர்களானமுனிவர்கள் ஸ்நேகமாகிற
சேறுள்ளதும் ஜரையாகிற செல்லமுடியாத இடமுள்ளதும் ஞானமா
கிறதீபமுள்ளதும் கர்மமாகிற ஆழமுள்ளதும் ஸத்யமாகிறகஷாயுள்ள
தும் விரதங்களாகிற இருக்கும்டங்களுள்ளதும் ஹிம்ஸையாகிற
சீக்கிரமான பெரியவேகமுள்ளதும் பலவித ரஸங்களுக்கிருப்பிடமும்
பலவிதமான பிரீதிகளாகிறபெரிய ரத்னங்களுள்ளதும் துக்கமும் ஜவர
முமாகிறகாற்றையுடையதும் சோகமும் ஆசையுமாகிற பெருஞ்சுழல்
சூளுள்ளதும் கொடியவியாதிகளாகிற பெரியயானைகளுள்ளதும் எலு
ம்புகளுடைய கூட்டங்களாகிற பார்வகளுள்ளதும் கபமாகிறதுரையுள்
ளதும் தானங்களாகிற முத்துக்களுக்கு இருப்பிடமானதும் பயங்கர
மும் உதிர்மலுவாகிற பவழமுள்ளதும் கிரிப்பினுடைய பெரியசப்தமா
கிற ஒலியுள்ளதும் அநேகவித அஜ்ஞானங்களாகிற தாண்டமுடியாத
இடங்களுள்ளதும் கண்ணீராலுண்டான மலமாகிற உப்புக்களுள்ள
தும் ஸங்கத்தை விடுவதாகிற பெரியமார்க்கமுள்ளதும் புத்ரர்களும்
பத்னிகளுமாகிற அட்டைகளின் கூட்டங்களுள்ளதும் நண்பர்களும்
உறவினர்களுமாகிற பட்டணங்களுள்ளதும் அஹிம்ஸையும் ஸத்யமு
மாகிறஎல்லைகளுள்ளதும் ப்ராணத்யாகமாகிற பெரிய அலைகளுள்ள
தும் வேதாந்தவிசாரமாகிற திட்டுள்ளதும் எல்லாப்பிரானிகளிடத்
திலும் தையையாகிற (நல்ல) ஜலத்துக்கிருப்பிடமும் மோக்ஷமாகிற
அஷ்டதற்கரியபொருளுள்ளதுமான ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய சமுத்
திரத்தை ஞானமாகிற ஓடத்தினால் தாண்டுகின்றார்கள். தாண்ட மிக
வும் அரிதான ஜன்மத்தைத்தாண்டி நிர்மலமான ஆகாயத்தை அடை
கின்றார்கள். அரசனே! அந்த ஆகாயத்தில் ஸூரியனானவன் தாம
ரைத்தண்டினுள் நூல்போலக் கிரணங்களால் பிரவேசித்து அந்தப்
புண்யசாலிகளான ஞானிகளைச் (செல்லவேண்டிய) இடங்களுக்குப்
பலாதாரமாகக் கொண்டுபோகிறான். பாரதனே! அவ்விடத்தில்
ஆசையற்றவர்களும் வலித்தியடைந்தவர்களும் வீரியமுள்ளவர்களும்
தவத்தையே தனமாகவுடையவர்களுமான அந்த யதிகளை ஸூக்ஷ்ம
மானவனும் குளிர்ந்தவனும் நல்லகந்தமுள்ளவனும் ஸுகமானஸ்பர்
சமுடையவனுமான ப்ரவஹனென்கிறவாயுவானவன் பிடித்துக்கொ
ள்ளுகிறான். பாரத! சூர்தீபுத்ர! ஏழுமருத்துக்களுள்ளும் சிறந்த
வனும் சுபமானலோகங்களில் செல்லுகின்றவனுமான அவன் அவர்

1 'ஸங்கட்ட': என்பது மூலம் 'தெப்பங்கள்' என்றும் கொள்ளலாம்

களை ஆகாயத்தின் பரமானமார்க்கத்தை அடையச் செய்கிறான். பூபதியே! ஆகாயமானது ரஜஸின்பரமகதியானது (அகங்காரதத்வத்தை) அடையச் செய்கிறது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஐஸானது ஸத்வத்தின் பரமகதியானது (சுத்தஜீவஸ்வரூபத்தை) அடையச் செய்கிறது. சுத்தஸ்வரூபமான ஸத்வமானது பாரமம் ப்ரபுவமானநாராயணரை அடையச் செய்கிறது. சுத்தஸ்வரூபமானப் ப்ரபுவானவர் ஈஸ்வரமுடையஸ்வரூபத்தின்வழியாய்ப் பரமாத்மாவை அடையச் செய்கிறார். ஓஷிவே! களந்தமற்றயதிகள் பரமாத்மாவை அடைந்து பரமாத்மாவாகி மோக்ஷத்துக்குரியவர்களாகிறார்கள். அவர்கள் திரும்புகிறதில்லை. குந்திபுத்ர! அது ஸுகதுக்கமுதலிய த்வந்த்வமற்றவர்களும் மஹாத்மாக்களும் ஸத்யத்திலும் நேர்மையிலும் பற்றுள்ளவர்களும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் தையுள்ளவர்களுமான யதிகளுடைய மேலானகதி” என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், “குற்றமற்றவரே! நிலைத்த விரதமுள்ள அந்தயதிகள் ஸர்வஜ்ஞராகிய பரமாத்மஸ்வரூபமான உத்தமஸ்தானத்தை அடைந்தபின் பிறப்பிறப்பு முதலானவிஷயத்தை நினைக்கின்றார்களா? இல்லையா? இதில் உண்மையை எனக்கு நீர் உள்ளபடி சொல்லவேண்டும். குருவம்சத்திலுதித்தவரே! உம்மைத் தவிர வேறு ஒருவரையும் இதைக்குறித்துக் கேட்கமாட்டேன். வலித்தியடைந்தமுனிவர்களைக் குறித்து மோக்ஷவிஷயத்தில் இந்தப் பெரிய தோஷமானது (தோன்றுகிறது.) ஆசனே! மேலானயதிகள் பரமான அந்த மோக்ஷத்திலும் விசேஷஞானத்திலிருப்பார்களானால் அவர்களிடத்தில் மிகவும்ப் ப்ரவ்ருத்திரூபமான தர்மமிருப்பதாக நினைக்கிறேன். பரமானஞானத்தில் முமுகினவனுக்கு எது மிகுந்த துக்கமாகாது?” என்று கேட்க, பிஷ்மர், “அப்பா! உன்னால் நியாயப்படி மிகவும் ஸங்கடமானகேள்வி கேட்கப்பட்டது. பரதஸ்ரேஷ்டனே! இந்தக்கேள்வியில் வித்வான்களுக்கும் பெரியமயக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மகாத்மாக்களான ஸாங்க்யர்களும் மிகமேலாகமதிக்கின்ற இந்த விஷயத்திலும் என்னால் நன்குசொல்லப்பட்ட பரமமானதத்வத்தைக் கேள். ஆசனே! தேவிகளுக்குத் தந்தேகத்தில் இந்திரியங்களே அறியப்படுகின்றன. அவைகள் ஆத்மாவுக்குச்சாதனங்கள். ஸூக்ஷ்மமான அவனேவெனில், அவைகளால் பார்க்கிறான். ஆத்மா இல்லாவிடில் அவை கட்டைக்கும் சுவருக்கும் ஒப்பாகப் பெரியஸமுத்ரத்திலுண்டாகும் துரைகள்போல நசிக்கின்றன. ஸந்தேகமில்லை. புகைவர்களை வாட்டுபவனே! இந்திரியங்களோடு தேகியானவன் நித்திரை செய்யுண்டால் (ஆத்மாவானவன்)

ஸூக்ஷ்மனாகி ஆகாயத்தில் வாயுவைப்போல எங்கும் ஸஞ்சரிக்கிறான். விபுவே! பாரத! அவன் விழித்துக்கொண்டால் முன்போல இவ்வுலகில் எல்லாவற்றாலும் நியாயப்படி பார்க்கிறான். ஸ்பர்சங்களை ஸ்பர்சிக்கிறான். இப்பொழுது எல்லா இந்திரியங்களும் விஷயில்லாத ஸர்ப்பங்கள்போலச் சக்தியில்லாமையால் தம் தம்ஸ்தானத்தில் விதிப்படி லயிக்கின்றன. தர்ப்புத்தியுள்ளவனே! சூர்தீபுத்ர! யுதிஷ்டிர! ஆத்மாவானவன், தங்கள்ஸ்தானங்களிலேயேயிருக்கிற எல்லா இந்திரியங்களுடைய ஸூக்ஷ்மமான எல்லாக்கதிகளையும் ஸத்வத்தின் எல்லாக்குணங்களையும் ரஜஸின் குணங்களையும் தமவின் எல்லாக்குணங்களையும் புத்தியின்குணங்களையும் மனத்தின்குணங்களையும் ஆகாயத்தின் குணங்களையும் வாயுவின்குணங்களையும் தேஜஸின்குணங்களையும் அபயின்குணங்களையும் பருதியின்குணங்களையும் ஆக்ரமித்துக் கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறான். ஜீவர்களுடத்திலிருக்கிறகுணங்கள் எல்லாவற்றாலும் வியாபிக்கப்பட்ட ஆத்மாவும் சேஷத்ரஜ்ஞன ஜீவனே அடைகிறான்; புண்யபாபங்களான கர்மங்களும் அடைகின்றன. ப்ரபுவே! மகாத்மாவான அந்தசேஷத்ரஜ்ஞன இந்திரியங்களும் சிஷ்யர்கள்போல அடைகின்றன அந்த ஜீவனுனவன் ப்ரக்ருதியையும் அதிக்ரமித்து அழிவற்றவரும் தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபரும் பரரும் ஸ்வயம்ப்ரகாசரும் ஸுகதுக்கங்களான த்வர்த்வமற்றவரும் ப்ரக்ருதிக்கு அதீதருமான நாராயணரை அடைகிறான்; பாரதனே! எல்லாப்பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனும் நாசமற்ற நிர்த்துணான அந்தப்ரமாத்மாவை அடைந்தவனுமாகி மறுபடி திரும்பான். அப்பா! பாரத! அவனிடத்தில் மிச்சமுள்ளமனமும் இந்திரியங்களும் காலத்தை அனுஸரித்து ஈஸ்வரருடைய ஆஜ்ஞையைச்செய்து கொண்டுவருகின்றன. சூர்தீபுத்ர! குணத்தை விரும்புகிறவனும் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவனும் உசிதமானஞானமுள்ளவனுமாகிய மோக்ஷத்தையடைந்தவனால் (ப்ராரபத நாசத்தில்) அற்பகாலத்திலேயே, சாந்தியை (விதேகமுத்தியை) அடையமுடியும். அரசனே! பெரிய அறிவுள்ளவாங்கியர்கள் பரமமானகதியை அடைகின்றார்கள். சூர்தீபுத்ரனே! இந்த ஞானத்துக்கு ஒப்பானஞானம் இல்லை. இந்த விஷயத்தில் உனக்கு ஸந்தேகம்வேண்டாம். ஸாங்க்யஞானமானது சிறந்ததாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. சாந்தமனமுள்ளவர்கள் எந்தப்ரம்மத்தை நாசமில்லாததும் ஸனமில்லாததும் வ்யக்தமில்லாததும் எங்கும் நிறைந்ததும் அனுகூலம் ஆதிமத்யாந்தமில்லாததும் ஸுகதுக்கமுதலிய த்வர்த்வமற்றதும் கர்த்தாவும் எப்

பொழுதாயிருப்பதும் விகாரமில்லாததும் நித்யமுமாகச் சொல்லுகிறார்களோ, எதனிடமிருந்து எல்லாஸ்ருஷ்ட்ரபாயங்களானவிகாரங்களும் நடக்கின்றனவோ, எதைப் பரமரிஷ்டங்களும் எல்லாவேதியர்களும் தேவர்களும் சார்தியையடைந்தஜனங்களும் ஸ்லாகிக்கின்றார்களோ, சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லுகின்றார்களோ பிராம்மணர்களுக்குவிரும்பும் ஸ்ரேஷ்டரானதேவரும் வ்யாபகரும் சிறந்தவரும் அச்சுதருமான அந்தப்பரமாத்மாவைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு குணங்களில் புத்தியுள்ளபிராம்மணர்களும் அப்படியே யோகத்தில்தேர்ந்த யோகிகளும் அளவற்ற அறிவுள்ளஸாங்க்யர்களும் சொல்லுகிறார்கள். குந்தீபுத்ர! சரீரமில்லாத அந்தப்பரமாத்மாவுக்கு ஸாங்க்யஞானம் சரீரமென்று வேதம் சொல்லுகிறது பரதஸ்ரேஷ்ட! பதார்த்தஞானங்களை அவருடைய ஞானமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அரசனே! இந்தப் பூமியில் ஜங்கமஸ்தாவரங்களென்று பெயருள்ளவைகளாகப் பிராணிகள் இரண்முகிதமாயிருக்கின்றன. (அவைகளில்) ஜங்கமம் சிறந்தது. அரசனே! மகான்களிடத்திலும் வேதங்களிலும் ஸாங்க்யங்களிலும் யோகத்திலும் காணப்படுவனவும் புராணத்தில் அநேக விதமாகக்காணப்படுவனவுமாகிய ஞானங்களெல்லாம் ஸாங்க்யத்திலிருந்து வந்தன. அரசனே! பெரியஇதிஹாஸங்களில் காணப்படுவதும் சிஷ்டர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அர்த்தசாஸ்திரத்திலுள்ளதும் இந்தஉலகத்திலுள்ள மற்றவையுமான பெரியஞானமெல்லாம் ஸாங்க்யத்திலிருந்தும் வந்தன. அரசனே! ஸாங்க்யத்தில் அடக்கமும் காணப்படுகிறது. ஸாங்க்யத்திலுள்ளபரமமானவன்மையும் ஞானமும் உள்ளபடி சொல்லப்பட்டன. ஸுஷீதமான தவங்களும் ஸுகங்களும் உள்ளபடி விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குந்தீபுத்ரனே! ஸாங்க்யர்கள் ஞானமலித்திக்காளிடில் எப்பொழுதும் ஸுகமாகத் தேவர்களை அடைகின்றார்கள். அந்தத்தேவர்களுக்கு அதிகாரிகளாயிருந்துவிட்டுப் பிறகு க்ருஹார்த்தர்களாகி மறுபடியும் முயற்சியுள்ளபிராம்மணர்களிடத்தில் பிறந்திருக்கிறார்கள். குந்தீபுத்ரனே! ராஜனே! ஸாங்க்யர்களான அந்தப்பிராம்மணர்கள் பெரிய அர்த்தத்தையுடையதும் சிஷ்டர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதுமான ஸாங்க்யத்தில் இதைக் காட்டிலும் அதிகப் பற்றுள்ளவர்களாகத் தேகத்தைவிட்டு விட்டுத் தேவர்கள் ஸவர்க்கத்தில் பிரவேசிப்பதுபோல மோக்ஷத்தில் பிரவேசிக்கின்றார்கள். அரசனே! இந்த ஞானத்தில்பற்றுள்ளவர்களுக்குப் பாவஞ்செய்தவர்களுக்கிருப்பிடமான திரயக்ஜாதியில் பிரவேசம் காணப்படவில்லை. கீழானகதியும் இல்லை. அந்தப்பிராம்மணர்

கள் அறிவில்லாதவர்களுடைய கதியையும் அடையார். ஸாங்க்யஞானத்தை விரிவாகவும் சிறந்ததாகவும் அனாதியாகவும் பெரியஸமுத்ரம் போன்றதாவும் நிரம்புதலாகவும் சொல்லுகிறார்கள். அரசனே! மகாத் மாவான நாராயணர் அறியமுடியாததான ஸாங்க்யமனத்தையும் ஆறிகிறார். மானவர்வேந்தனே! இந்தத்ததாவுமானது ஏன்னால் சொல்லப்பட்டது. பூராதனமான இந்தப் பரப்பும் நாராயணரே. அவர் படைப்புக்காலத்தில் படைப்பைச் செய்கின்றார்; ஸம்ஹாரகாலத்தில் அதைத் திரும்பப் படைக்கின்றார். ஜகத்தித்யுந்தராத்மாவாயிருக்கிற அவர் எல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரித்துத் தாமதமையே உகத்திலிருக்கச் செய்து ஜலத்தில் சயனிக்கிறார்” என்று சொன்னார்.

முந்நூற்றேட்டாவது அத்யயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தே. டி. சி.)

—+*+*+—

(வலிஷ்டர் ஷாராஷாங்கின் உத்தரணத்தை

ஜனகருக்திச் சொல்லியது.)

யுகிஷ்டார், “ஜீவன், அடைந்ததின் மறுபடியும் திரும்புவதில்லாத அக்ஷரமென்று சொல்லப்படுவது எது? அடைந்து மறுபடியும் திரும்புகின்ற அக்ஷரமென்று சொல்லப்பட்ட அதுவும் எது? பகைவர்களைக் கொல்லுகின்றவரே! சிறந்த கைகளையுடையவரே! குருவம் சத்தைச் சந்தோஷிக்கச் செய்கின்றவரே! அக்ஷரம் ஷரம் இவைகளுடைய பேதத்தை உண்மையாக அறிவதற்காகக் கேட்கின்றேன். நீரோ வேதத்தின் கரையை அடைந்த வேதியர்களாலும் மஹாபாக் கியவான்களான ரிஷிகளாலும் மஹாத்மாக்களான யதிகளாலும் ஞான நிதியாகச் சொல்லப்படுகிறீர். உம்முடைய நாட்களில் மிச்சம் சொற்பமாயிருக்கின்றது. தக்ஷணமார்க்கத்தில் பிரகாசிப்பின்ற குரிய பகவான் திரும்பினவுடன் மேலான கதியை அடையப்படுகிறீர். நீர் சென்றபிறகு நாங்கள் யாரிடமிருந்து ப்ரோஸஸைக் கேட்கப்போகிறோம்? குருகுலத்தை விளங்கச் செய்யும் நீர் ஞானதீபத்தால் விளங்குகின்றீர். குருகுலத்தைத் தாங்குகின்றவரே! ஆகையால், இதை உம்மிடமிருந்து கேட்கவிரும்புகின்றேன். ஓ! ராஜேந்திரரே! இப்படிப்பட்ட அமிருதத்தைக்கேட்டு நான இப்பொழுது திருந்தியடைய வில்லை” என்று சொல்ல, பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

“இந்தவிஷயத்தில் வலிவிட்டிருக்கும் கராளஜனகனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதரூபமான பழைய சரித்திரத்தை உரோக்குச சொல்லப்போகின்றேன். ஜனகராஜன், ரிஷிகளுள் சிறந்தவரும் சூரியனுடைய ஒளி போன்ற ஒளியுடையவரும் உட்கார்த்துகொண்டிருக்கின்றவருமான வலிவிட்டரை அடைந்து, மோகித்திருந்து ஸாதனமும் சிறந்ததுமான ஞானத்தைக்குறித்து வினவினான் முன்காலத்தில் கராளஜனகனின் கிறஅரசன் ஆத்மவிஷயத்தில் மிகவும் குரலரும் ஆத்மநுபவத்தால் நிசசயமுடையவரும் முனிசகாமணியும் உட்கார்த்துகொண்டிருப்பவருமான வலிவிட்டரை வணங்கி அஞ்சலி செய்துகொண்டு ‘மெல்லிய குரலோடும் மதராசமாயும் அனாக்ஷதாடனும் நல்ல அக்ஷரங்களுடைய வாக்கியத்துடனும், ‘ஓ! பத்மனே! எதை அடைந்த அறிஞருக்குத் திரும்பவும் பிறவியிலில்லையா அக்ஷரமென்று கூறப்பட்டதும் அனந்த ரூபமும் சேஷமத்தைத் தருவதும் தோஷமற்றதும் ஸனாகனமுமான அந்தப்பரப்ரமமதையும் அதில் லரிக்கும் சக்ஷரமென்று சொல்லப்பட்ட ஜகத்தையும் தேவதேவருட்புகழேன்’ என்று வினவ, வலிவிட்ட ரொல்லத்தொடங்கினார். ‘பூபதியே! உலகமழியும் விதத்தையும் முன்னும் மற்ற எக்காலத்திலும் நசியாத அக்ஷரத்தையும் கேள். பன்னீராயிரம் தேவவருஷங்கொண்டதும் மனுஷ்பர்களுடைய நான்கு யுகங்களுமான யுகத்தைக் கற்பமாக அறியக்கடவாய். ஆயிரம் கற்பம் திரும்பிய அது பரமம்தேவருடைய பகலாகச் சொல்லப்படுகின்றது ஓ! அரசனே! எதன் முடிவில் பரம்மா விழித்துக் கொள்ளுகிறாரோ அப்படிப்பட்டராதிரியும் இவ்வளவுள்ளது. படிவ மில்லாத ஸ்வரூபத்தையுடைய சம்புவானவர் அவற்ற கர்மாவையுடையவரும் மஹாபூதமும் எல்லாவற்றிற்கும் முன்னுண்டானவரும் மூர்த்தியுடன்கூடினவரும் எல்லா பரபஞ்சமூமாயிருக்கிற பரம்மாவைச் சிருஷ்டிக்கின்றார். ¹ இயற்கையிலுண்டந்த அணிமா, லக்ஷிமா, ப்ராப்தி இவைகையுடையதும் எல்லாவற்றிற்கும் வியந்தாகவும் ஜோதி ரூபமும் விகாரமற்றதுமான அந்த ஸ்வரூபமானது எங்கும் ஓரகாலக் குடையதும் எங்கும் கண்ணும் தலையும் முதமுமுடையதும் எங்கும் காதுள்ளதுமாகி உலகத்தில் எல்லாவற்றையும் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. ஒன்றான அக்ஷரமென்று கருதப்பட்டவீரும் பலவிதமான ஸ்வரூபமுடையவரும் பலவிதமான சரீரமுடையவரும் பரபஞ்ச ரூபமும் உண்மையில் ஜனனமற்றவரும் ஸகலஐஸ்வரியங்களுமுடைய புத்தியென்று கருதப்பட்டவருமான இந்த ² ஹிரண்யகர்ப்பர் யோக

சாஸ்திரங்களிலும் ஸாங்கியசாஸ்திரத்திலும் மஹத்தத்துவம் விரிஞ்சி என்னும்பெயர்களால் ஸ்ரேஸ்ப்படுகிறார். எவரால் தம்மாலே அநேக ரூபமாகவிருக்கிற மூன்றிலகமும் படைக்கப்பட்டனவும் சூழப்பட்டனவுமாயிருக்கின்றனவோ அவர், எல்லாம் அவருக்கு ரூபமாயிருப்பதால், விஸ்வரூபரென்று கருதப்பட்டார். விவரத்தை அடைந்தவரும் பெரிய தேஜஸுள்ளவருமான இந்த ஹிரண்யகாபயர் தாமாகவே தம்மையே அஹங்காரமாகவும் அஹங்காரத்தைச் செய்கின்ற விராட்டாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கின்றார் (பிரகாசமில்லாததான்) அவ்வயத்தத்திலிருந்தும் பிரகாசமுடையதான மஹத்தத்வமென்னும் அந்த ஸம்ஷ்டி அஹங்காரத்தையும் வ்யஷ்டி அஹங்காரத்தையும் வித்யா ஸ்ருஷ்டியாகவும் அவித்யாஸ்ருஷ்டியாகவுமே சொல்லுகின்றார்கள். ஓரிடத்திலுண்டான அபரமென்கிறஜடமான உபாதியும் பரமன்கிற சைதன்யமும் வேதசாஸ்திரங்களின் அர்த்தத்தை விசாரிக்கின்றவர்களால் வித்தை அவிதையென்று சொல்லப்படுகின்றன. அரசனே! அஹங்காரத்திலிருந்துமுண்டான ஸத்வம் பூதங்களின் ஸ்ருஷ்டியை மூன்றாவதாக அறியக்கடவாய் ஸாதவிகராஜஸ்தாமஸங்களாயிருக்கிற எல்லா அகங்காரங்களிலுமுண்டான ஸ்தூலபூதஸ்ருஷ்டியை நான் காவதாக அறியக்கடவாய். (அந்தப் பூதஸ்ருஷ்டி எவ்விதமென்றால்:—) வாயுவும், தீயுவும் ஆகாயமும் ஜலமும் பிருதிவியும் சபதமும் ஸ்பரிசமும் ரூபமும் ரஸமும் கர்மமும் ஆகிய இவ்விதமானபத்தின்ஸமூகமும் ஒரே காலத்திலுண்டாயின ஸந்தேகமில்லை. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஸ்தூலபூதங்களிலிருந்துண்டானதும் பயனுடையதுமான ஸ்ருஷ்டியை ஐந்தாவதாக அறியக்கடவாய் ராஜனே! சுரோததிர்ம், தவக்கு, சக்ஷுஸ், ஜிஹ்வை, ஐந்தாவதானகிரானம், வாக்கு, கைகள், பாதங்கள், பாயு, குறி இந்த ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களும் இவ்வுலகில் மனததுடன் கூட ஒரேகாலத்தில் உண்டாயின. எந்தத் தத்வங்களின் கூட்டத்தையறிந்து தத்வவித்துக்களான ப்ராம்மணர்கள் திக்கிக்கவில்லையோ அபடிப்பட்ட அந்த இருபத்துநான்கு தத்வங்களின் கூட்டமும் எல்லாவடிவங்களிலுமிருக்கிறது! அரசனே! இது தேவர்கள், அஸுரர்கள், நரர்கள், யக்ஷர்கள், பூதங்கள், கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள், மகிநாகர்கள், சாரணர்கள், பிசாசர்கள், தேவரிஷிகள், ராக்ஷஸர்கள், தேவகள், கொசுக்கள், தூர்க்கந்தமுள்ள புழுக்கள், எலிகள், நாய்கள் அனைப் பாகம் செய்கின்ற புலையர்கள், மான்களேத்தின்கின்றரிசர்கள், சண்டாளர்கள், புல்குஸர்கள், யானைகள், குதிரைகள், கழுதைகள், புலிகள், நெந்நாய்கள், கோக்கள்முத

ஸியவைகளுடன் கூடிய மூன்று உலகங்களிலுமுள்ள எல்லாத் தேகிக ளிடத்திலுமிருக்கின்ற தேகமென்று சொல்லப்பட்டதாக அறிப வேண்டும். வடிவமாக¹ இருப்பதெல்லாவற்றிலும் இந்தத்தத்வக்கூட் டம் இருக்கிறதென்று காணக்கூடியது. தேகமுடையவர்களுக்கு ஜலத்திலும் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் இருப்பு; மற்றவிடத்திலில்² யென்பது உறுதியென்று கேட்டிருக்கிறோம். அப்பா! வ்யக்தமென் கிற பெயருடைய இவையெல்லாம் ஒவ்வொருநாளும் விகாரத்தை அடைகின்றன. ஆகையால், (இந்தப்) பூதங்களுக்கு ஆத்மாவான ஜீவன் சூத்ரனென்று கருதப்பட்டான். இந்த ஜகத்து விகாரத்தை அடைவதால்லலா சூத்ரமென்று சொல்லப்பட்டது? வ்யக்தமென்று பெயரடைந்த அவ்யக்தத்தை மோஹமயமான உலகமாகச் சொல்லு கின்றனர். (இந்த வ்யக்தங்களில்) எப்பொழுதும் மஹத்தத்வம் முந்தி உண்டாகிறது. ஓ! மஹாராஜனே! இந்த சூத்ரத்தின் உதாரணமா னது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. எதை அடைந்து மறுபடி திரும்புகிறதில்லையோ தத்வமில்லாதவரும் தத்வமென்றுபெயருள்ள வருமான அந்தவிஷ்ணு இருபத்தைந்தாமவர். வித்வான்கள் இந்த விஷ்ணுவை இருபத்துநான்கு தத்வங்களுக்கும் அதிஷ்டாதாவாக இருப்பதால் தத்வமாகச் சொல்லுகின்றனர் வ்யக்தத்தைப்படைத்த தும் நசிப்பதுமான அது அந்த அந்தமூர்த்தியை அடைகிறது. அது இருபத்துநான்காவதான அவ்யக்தம். இருபத்தைந்தாமவன் சரீர மில்லாதவன்; எல்லா மூர்த்திகளுமுள்ளவனும் (உண்மையில்) மூர்த்தி யில்லாதவனுமான அவனே சேதனவஸ்துக்களுக்கெல்லாம் 'அறி வைக்கொடுத்து எப்பொழுதும் எல்லாமூர்த்திகளிலும் ஹ்ருதயத் தில் ஆத்மாவாக இருக்கிறான்; ஸ்ருஷ்டிப்ரளயமென்கிற தர்மத் தோடுகூடின பிரகிருதியினுலே ஸ்ருஷ்டிப்ரளய தர்மத்தையுடையவ னாகவும் இருக்கிறான். குணமில்லாதவனுயிருந்தும் சூணமுள்ளவ னென்கிற பெயருடன் எப்பொழுதும் விஷயமாகிறான். இவ்விதம் இந்த மஹானுபரமாத்மா ஸ்ருஷ்டிப்ரளயங்களில் ஸமர்த்தனையிருக் கிறான். அவனே பிரகிருதியுடன் கூடி 'விகாரத்தையடைகிறான். அறிந்துகொள்ளுதலில்லாமல் (அந்த விகாரத்தை) அபிமானிக்கின் றான். தமஸ், ஸத்வம், ரஜஸ் இவைகளுடன் கூடி அந்த அந்தப் பிறப்புக்களில் அழுந்துகின்றான். அஜ்ஞானிகளான ஜனங்களு டைய பழக்கத்தினால் ஆத்மாவையறியாமல் ஸகவாஸம் இருப்பிட மான சரீரம் இவைகளின்மயமாகி, 'நான் வேறு' என்று அறிய

வில்லை. 'நான் இப்படிப்பட்டவன் ; அப்படிப்பட்டவன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு (பிராணன் முதலான) குணங்களையே அனுஸரித்திருக்கிறான். தமோகுணத்தினால் பலவகையான தாமஸவிருத்திகளையும் ரஜோகுணத்தால் ராஜஸவிருத்திகளையும் ஸத்வத்தின் ஆஸ்ரயத்தால் ஸாத்விகவிருத்திகளையும் அடைகிறான். பிரகிருதியைச் சேர்ந்த இந்த ரூபங்களெல்லாம், வெளுப்பு, சிவப்பு, கறுப்பு ஆகிய இம் மூன்று ரூபங்களே! தமோகுணமுள்ளவர்கள் நரகத்தையடைகின்றார்கள். ரஜோகுணமுள்ளவர்கள் மானிடப்பிறப்பை அடைகின்றார்கள். ஸத்வகுணமுள்ளவர்கள் ஸுகத்தையடைந்து தேவலோகத்தைக் குறித்துச் செல்லுகின்றார்கள். பாபமாத்ரத்தினால் விலங்கு ஜன்மத்தை அடைவான். புண்ணியபாபங்களின் சேர்க்கையால் மானிட ஜன்மத்தையும் புண்ணியமாத்ரத்தினால் தேவத்தன்மையையும் அடைவான் இவ்விதமான அவ்யகத்தின் விஷயத்தை வித்வான்கள் எஃரமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். இருபத்தாந்தாமவரான இவர் ஞானத்தினாலேதான் பிரவிருத்திக்கின்றார்.

முந்நாற்றோன்பதாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

—:0:—

(வஸிஷ்டர், ஜீவர்கள் அஜ்ஞானத்திலுட்படும் துன்பங்களை ஜனகனுக்குச் சொல்லியது.)

இவ்விதம், ஆத்மபோதமின்மையினாலும் அறிவீனரை அனுஸரித்திருப்பதாலும் ஒருதேகம்விட்டு ஆயிரம்தேகங்களை அடைகின்றான். குணங்களுடைய குறைவினால் ஆயிரம் விலங்குப் பிறவிகளிலும், ஒருகால் குணங்களுடைய சேர்க்கையினால் தேவதைகளிடத்திலும் உண்டாகிறான். மனிதப்பிறவியிலிருந்தும் ஸ்வர்கத்தையடைகிறான். ஸ்வர்கத்திலிருந்தும் மனிதப்பிறவியையடைகிறான். மனிதப்பிறவியிலிருந்தும் அளவற்ற நரகஸ்தானத்தை அடைகிறான். கூட்டைக்கட்டும்பூச்சிபானது நித்தியம் நூல்களால் தன்னைக்கட்டிக் கொள்ளுகிறதுபோலவே குணமில்லாத இந்த ஜீவன் குணங்களால் தன்னைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறான். துவர்த்துவமில்லாதவனாயிருந்தும் அந்த அந்நப்பிறப்புக்களில் தலைவலியிலும் கண்வலியிலும் பல்சூத்திலும் கழுத்துப்பிடிப்பிலும் ஜலோதரத்திலும் அதிகதாசரூபமான

ரோகத்திலும் ஜவரகண்டத்திலும் வ்ஷுலிசியிலும் வெண்குஷ்டத்திலும் அக்கினித்தத்தமென்கிறரோகத்திலும் காகரோகத்திலும் அபஸ்மா ரத்திலும் தவந்துவத்தை அடைகிறான். (இவைகளைத்தவிரத்) தேகிக ளிடத்திலுண்டாகிற பிராகிருதங்களான நானாவிதமான வேறுதவந்து வங்களையும் இவன் அனுபவிக்கின்றான். அபிமானத்தால் அப்படியே நல்லகாமங்களையும் அபிமானிக்கிறான். அறிவில்லாதவனுள் ஜீவ னானவன் வெளுத்த வஸ்திரமுடையவனும் கெட்ட வஸ்திரமுடையவ னும் நித்தியம் கீழே சயனம்செய்கிறவனும் தவளைபோலச் சயனிக் கிறவனும் வீராஸனத்தை அடைந்தவனும் மரவுரியைத்தரித்ததிலும் ஆவ ரணமில்லாதவிடத்திற்படுக்கையும் இருப்புமுடையவனும் செங்கற் பரப்பினவிடத்திலும் முள்ளுகள்பரந்தவிடத்திலும் சாம்பல்பரப்பின விடத்திலும் படுக்கிறவனும் பூமியில் படுக்கையால் புழுதிபுரண்டவ னும் வீரஸ்தானத்திலும் ஜலத்திலும் சேற்றிலும் பலகைகளிலும் சயனத்தைச் செய்கிறவனும் பயனில் விருப்பத்துடன் அனேக வித மான சயனங்களில் சயனிப்பவனும் தர்ப்பையாலுண்டான கடிஸூத் திரமுள்ளவனும் வஸ்திரமில்லாமலிருப்பவனும் வெண்பட்டுக்கள் மாந்தோல்கள், சணல், ரோமம், புலித்தோல், வலிமத்தின்தோல், பட்டாடை, பூர்ஜவிருஷத்தின் தோல், இலவமுதலான முள்ளுமாத் தின் பருத்தியால் உண்டான வஸ்திரம், பட்டுப்பூச்சியாலான பட்டு வஸ்திரம், சீரவஸ்திரம்இவற்றை உடுப்பவனுமாகி (இவைகளைத்தவிர) வேறு அநேக வஸ்திரங்களையும் விசித்திரமான போஜனங்களையும் அநேகவித ரத்தினங்களையும் அபிமானிக்கின்றான். ஒரு வஸ்திரம் அரையில் தரிப்பதையும் ஒருவேளை ஆகாரத்தையும் அபிமானிக்கின் றான். ஒருநாளில் நான்காவது காலத்திலோ எட்டாவது காலத் திலோ ஆறாவது காலத்திலோ புஜிக்கிறவனும் ஆறு ராத்ரிக் கொரு வேளை புஜிக்கிறவனும் எட்டுப் பகலுக்கு ஒரு வேளை புஜிக்கிறவ னும் ஏழு ராத்ரிக் கொருவேளை புஜிக்கிறவனும் பத்துப்பகலுக்கு ஒருவேளை புஜிக்கிறவனும் பன்னிரண்டு பகலுக்கொருவேளை புஜிக் கிறவனும் ஒருமாதமுபவாஸமுடையவனும் வேர்கள், கனிகள், வாயு, ஜலம், பிண்ணாக்கு, தயிர், கோமயம், ரோமூத்திரம், சாகம், புஷ்பம், பாசிக்கொத்து, வடித்தகஞ்சி, உதிர்ந்த சருகுகள், உதிர்ந்த கனிகள் ஆகிய இவற்றைப் புஜிக்கிறவனுமாகி வலித்தியில் விருப்பத் தால் நானாவிதமான கிருச்சிரமென்கிறவிரதங்களை அனுஷ்டிக்கிறான். விதிப்படி சார்திராயணவிரதங்களையும் நானாவிதமான (ஜடைமுத லிவ) அடையாளங்களையும் நான்குஆயிரமங்களுடைய மார்க்கத்தை

யும் விருத்தமான காப்பாலிக முதலானமார்க்கங்களையும் வேறான ¹உபா
ஸ்ரமங்களையும் பலவிதமானபாஷண்டமதங்களையும் ஆஸ்ரயிக்கின்றான்.
ஏகாந்தமான குன்றுகளின் நிழல்களையும் அருவிகளையும் ஏகாந்த
மான மணற்குன்றுகளையும் ஏகாந்தமான காடுகளையும் பரிசுத்தமான
தேவாலயங்களையும் ஏகாந்தமான தடாகங்களையும் ஏகாந்தமும்திவ்ய
முமான கிருகங்களுக்கு நிகராயிருக்கிறமலைகளின் குகைகளையும் ஆஸ்
ரயிக்கின்றான். ²கஸ்யமான மந்திரங்களையும் பலவிதமான விரதங்
களையும், பலவிதமான நியமங்களையும் அநேகவிதமான தவங்களையும்
அநேகவிதயாசங்களையும் (மூன்றுகாலமும் ஸ்நானமுதலான)
பலவித விதிகளையும் வணிகர்களின் வழியையும் பிரம்மமணசூத்
ரியவையருஞ்ரஜாதியையும் தீனர்களிடத்தும் குருடர்களிடத்தும்
ஏழைகளிடத்தும் பலவகையான தானத்தையும் ஸத்வம்ரஜஸ்தம
ஸென்கிற மூன்று குணங்களையும் தர்மார்த்தகாமங்களையும் அறிவில்
லாமையால் அபிமானிக்கிறான். ஆத்மாவானவன் தன்னையே அவித்
தையினால் இவ்விதம் விபாகஞ்செய்கிறான். தவிரவும், ஸ்வதாகாரம்,
வீஷ்டகாரம், ஸ்வாஹாகாரம், நமஸ்காரம், அத்யயனம் செய்வித்தல்,
யாகம்செய்வித்தல், ஈதல், ஏற்றல், வேள்விசெய்தல், வேதமோதல்
ஆகியஇவற்றையும் அபிமானிக்கிறுனென்று சொல்லுகின்றார்கள்.
ஜனனத்திலும் மாணத்திலும் விவாதத்திலும் ஹிம்ஸையிலும் மங்
களமும் அமங்களமுமானகர்மாவின் பயணை எல்லாவற்றையும் அபி
மானிக்கின்றுனென்று சொல்லுகின்றார்கள். மூலப்பாகிருதியான தேவி
யானவள் ஸ்ருஷ்டியையும் ஸம்ஹாரத்தையும் செய்கின்றாள். காலத்
தின்முடிவிலே ஆத்மாவானவன் இந்தக்குணங்களைத் தன்னிடம்
ஒடுக்கிக்கொண்டு ஒருவனாயிருக்கின்றான். சூரியன் கிரணக்கூட்
டத்தை ஒடுக்கிக்கொள்வதுபோல அந்த அந்தக்காலத்தில் ஒடுக்கிக்
கொள்ளுகிறான் இப்படியே இந்த ஆத்மா அடிக்கடி விளையாட்
டுக்காகத் தன்னுடையரூபமாயும் அநேகவிதமாயும் மனத்திற்குப்
பிரியமாயுமிருக்கிற இந்தக்குணங்களெல்லாவற்றையும் அபிமானிக்
கின்றான். இவ்விதம் வீகாரத்தையடைகின்றவனும் கர்மமார்க்கத்தில்
பற்றினவனும் முக்குணங்களுக்கும் அதிபதியுமான இவன் உற்பத்தி
நாசம்என்கிற தர்மத்துடன்கூடின கர்மத்தையும் மூன்று குணங்களை
யும் அபிமானிக்கிறான். கர்மமார்க்கத்தையடைந்து கர்மத்தை, 'அது
அப்படிப்பட்டது' என்றும் அபிமானிக்கின்றான். அரசனே! இந்த
உலகமெல்லாம் பிரகிருதியினாலே சூருடாகச் செய்யப்பட்டது. எல்

¹ 'பாசுபதபாஞ்சராதிகள்' என்பது பழையவுரை.

லாம் ரஜோருணத்தாலும் தமோருணத்தாலும் அநேகவிதமாக வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ராஜனே! பிறகு, இவ்விதம், 'என்னிடத்தில் எந்நாளும் இந்த ஸுகதுக்கமுதலான த்வந்துவங்கள் இருக்கின்றன. இவைகள் எனக்கே உண்டாயிருக்கின்றன. என்னை அவைகள் அதிக்ரிமிக்கின்றன' என்றும், 'ஆனால் இவைகளெல்லாம் அதிக்ரிமிக்கத்தக்கவைகள்' என்றும் இவன் அறிவில்லாமையால் நினைக்கின்றான். அப்படியே, ஸுகிருதங்களையும், 'என்னால் தேவலோகத்தையடைந்து இவைகள் அனுபவிக்கத்தக்கவைகள். சுபாசுபமான' பயணியளிக்கின்ற இதை இம்மையிலேயே அனுபவிக்கப்போகிறேன். புண்ணியமே செய்யத்தக்கது. அதைச் செய்து எனக்கு நல்ல ஸுகமுண்டாகவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜன்மத்திலும் எனக்கு முடிவுவரை ஸௌக்கியமே உண்டாகும். இம்மையிலும் கர்மத்தினால் 'எனக்கு அளவற்ற துக்கம் உண்டாகப்போகிறது. மனுஷ்யஜன்மமானது பெரிய துக்கம். நரகத்திலுமுந் துவதும் உண்டாகப்போகிறது. சில காலத்தினால் நான் மறுபடியும் நரகத்திலிருந்தும் மனுஷ்யஜன்மத்தையுமடைவேன்' என்றும் நினைக்கிறான். மனிதன் மனிதத்தன்மையிலிருந்து தேவத்தன்மையையும் தேவத்தன்மையிலிருந்து மறுபடியும் மனிதத்தன்மையையும் மனிதத்தன்மையிலிருந்தும் நரகத்தையும் கிரமமாக அடைகிறான். ஸ்வரூபமில்லாதவனும் ஆத்மாவின்னுடைய (ஸத்தைமுதலிய) தர்மங்களால்சூழப்பட்டவனும் இவ்விதம் எப்பொழுதும்நினைக்கிறவனுமான ஜீவனால் தேவரிடத்திலும் மனிதர்களிடத்திலும் நரகத்திலும் ஜன்மமானது அடையப்படுகிறது. எப்பொழுதும் மமதையினால் சூழப்பட்டு அவைகளிலேயே மாணத்தையுமடையாதபிறவிதங்களில் ஆயிரங்கோடிஸ்ருஷ்டிகாலம் சுழலுகிறான். சுபாசுபமான பயணியளிக்கின்ற இவ்விதமானகர்மத்தைச் செய்கின்றவன் மூவுலகங்களிலும் சரீரமுடையவனாகி இவ்விதமானபயணை அடைகின்றான். சுபமும் அசுபமுமாயிருக்கின்றபயணையே ஸ்வரூபமாகவுடையகர்மத்தைப் ப்ரகிருதியானது செய்கிறது. ஆசையை அடைந்ததான ப்ரகிருதியே மூன்று உலகங்களிலும் அந்தக்கர்மத்தை அனுபவிக்கவும் செய்கின்றது. விலங்குப் பிறவியிலும் மனுஷ்யஜாதியிலும் தேவலோகத்திலுமுண்டான இந்த மூன்று ஸ்தானங்களையும் பிரகிருதியாலுண்டானவைகளாக அறியவேண்டும். பிரகிருதியை அடையாளமற்றதாகச் சொல்லுகின்றார்கள். (காரியங்களாகிற) அடையாளங்களால் நாம் அனுமானிக்கின்றோம். அப்படிப்போலவே புருஷனைச்சேர்ந்த (அறிவு ரூபமான)

அடையாளமுமிருக்கின்றது. அனுமானத்தாலல்லவா புருஷன் அறியப்படுகிறான்? அவன் கார்பரூபமானலிங்கத்தின்மத்தியை அடைந்து ப்ரகிருதியைச் சேர்ந்தவிதாரமில்லாத லிங்கமாகின்றான். அவன் விகாரத்திற்குவழிகளாயிருக்கின்ற (சுரோத்ரமுதலான) எல்லாவற்றையும்டைந்து கர்மத்தினால் தன்னிடத்தில் பார்க்கிறான். பிறகு, ஸ்ரோத்ர முதலானயாவும் வாக்குமுதலான ஐந்துகர்மேந்திரியங்களும் இவ்வுலகில் குணங்களோடு குணங்களில் ப்ரவிருத்திக்கின்றன. இந்திரியங்களில்லாதவனாயிருந்தும், 'இவைகளெல்லாம் நான்' என்றும், 'இந்த இந்திரியங்கள் என்னிடத்திலுள்ளன' என்றும்; விகாரமில்லாதவனாயிருந்தும், 'விகாரமுடையவனாயிருக்கிறேன்' என்றும் நினைக்கிறான். ஆத்மாவை லிங்கசரீரமில்லாததாயினும் லிங்கசரீரமுள்ளதாகவும் காலமில்லாததாயினும் காலமுள்ளதாகவும் (புத்தியாகிற) ஸத்வமில்லாததாயினும் (புத்தியாகிற) ஸத்வமுள்ளதாகவும் தத்வமாகாததாயினும் தத்வமாகவும் மரணமில்லாததாயினும் மரணமுள்ளதாகவும் ஸஞ்சாரமில்லாததாயினும் ஸஞ்சரிப்பதாகவும் சரீரமில்லாததாயினும் சரீரமுள்ளதாகவும் உற்பத்தியில்லாததாயினும் உற்பத்தியுள்ளதாகவும் தவமில்லாததாயினும் தவமுள்ளதாகவும் கதியில்லாததாயினும் கதியுள்ளதாகவும் ஸம்ஸாரமில்லாததாயினும் ஸம்ஸாரமுள்ளதாகவும் பயமில்லாததாயினும் பயமுள்ளதாகவும் கர்த்தாவாகாததாயினும் கர்த்தாவாகவும் காரணமில்லாததாயினும் காரணமுள்ளதாகவும் நாசமில்லாததாயினும் நாசமுள்ளதாகவும் அவித்வான் அபிமானிக்கிறான்.

முந்நூற்றப்பத்தாவது அத்தாயம்.

மோகசுதர்மம். (தேடர்ச்சி.)

—:o:—

(வஸிஷ்டர் பிராணிகளுக்குச் சரீரமும் உருவமுதலியவையும்

உண்டாதும் வாகையை ஜனகருக்குச் சொல்லியது.)

இவ்விதம், அறிவின்மையினாலும் அஜ்ஞானிகளான ஜனங்களுடைய, ஸஹஸ்தாஸத்தாலும் மரணத்தை முடிவிலுடைய ஆயிரம் கோடி ஜன்மங்களை அடைகின்றான். தாமாவினாலே திரியக்ஜாதியிலும் மனுஷ்யஜாதியிலும் தேவலோகத்திலும் பதனத்தை முடிவாகவுடைய ஆயிரம் ஸ்தானங்களை அடைகிறான். இவ்விதம் இந்த அவித்வானாவன் அறிவின்மையினால் பிராணிகளுடைய ஆயிரம்

கணக்கான ஸ்தானங்களில் மறுபடியும் சந்திரன்போல லயத்தை அடைகிறான். (பதினாறு கலைகளையுடைய புருஷனது) பதினைந் தாவது கலையானது உத்பத்திகாரணமென்கிற ப்ரகிருதி. அது தாமாவென்று சொல்லப்படுகிறது. பதினாறுவதான கலையை அழி வில்லாத இந்தச் சந்திரஸ்தானமாக அறியக்கடவாய். புத்தியில் லாதப்ராணியானது அடிக்கடி பதினாறுவது கலையுடன் உண்டாகின் றது. அதனுடைய தாமாவைப் பிராணிகள் உபயோகிக்கின்றன. மறு படியும் அது உண்டாகின்றது. பதினாறுவது கலையோவென்றால் ஸுஷூத்மமாயுள்ளது. அது சந்திரஸ்தானமாக நிச்சயிக்கப்படவேண் டும். அது ¹ தேவர்களாலே உபயோகிக்கப்படுகிறதில்லை. அந்தப் பதினாறுவது கலையானது ² தேவர்களை உபயோகிக்கின்றது. ராஜ ஸ்ரேஷ்டனே! இந்தப் பதினாறுவது கலையைக் கண்ணிக்கச் செய்யாமல் பிராணியானது ஜனிக்கின்றது. பதினாறுவதான அந்தக்கலையானது இவனுக்குப் பிரகிருதியாகக் காணப்படுகின்றது. அதனுடைய நாசத் தால் மோஷமானது சொல்லப்படுகிறது. இருபத்தைந்தாமவனான ஆத்மாவானவன் அவனுடைய அஜ்ஞானத்தினாலேதானே இவ்விதம் பதினாறு கலைகளுடையதும் அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்டதுமான அந்தத்தேகத்தை, 'இது என்னுடையது' என்று நினைத்து அதிலே யே சுழலுகிறான். அரசனே! ஆத்மாவானவன் சுத்தியுடையவா களையும் அசுத்தியில்லாதவர்களையும் அடுப்பதால் சுத்தியுடையவனும் அசுத்தியில்லாதவனுமாகிறான். சுத்தமான ஆத்மாவையுடையவன் அசுத்தனையடுப்பதால் அவனைப்போல அசுத்தனாகவே ஆகி'றான். வித்வானாயிருந்தும் அவித்வான்களை அடுப்பதனாலே அவித்வானு வான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஆத்மஞானமில்லாதவனும் ³ அப்படியே அறியத்தக்கவன். மூன்று குணங்களுடைய ப்ரகிருதியை அடைவ தால் ப்ராகிருதனாவான்' என்று சொன்னார். கராளஜனகன், 'பக வானே! அசுக்ரம் சுக்ரம் இரண்டிற்கும் இந்தச் சம்பந்தமானது சொல்லப்படுகிறது. அதுபோல ஸ்திரீபுருஷர்களுக்கும் ஸம்பந்த மானது சொல்லப்படுகிறது. இவ்வுலகத்தில் புருஷனில்லாமல் ஸ்திரீ யானவள் காப்பத்தைத் தரிப்பதில்லை. அப்படியே புருஷன் ஸ்திரீ யில்லாமல் ஒருருபத்தை உண்டுபண்ணமாட்டான். ஒருவரோடொ

¹ 'ஆத்மகலையின் விஷயத்தில் இந்திரியங்களால் அல்லாத பிராணிகளால்' என்று கொள்.

² இந்திரியங்களை.

³ 'அப்படிப்போலவே ஆத்மவிதீதுக்களின் ஸேவையினால் ஆத்மவித்தா கிறான்' என்பது வேறுபாடும்.

ருவர் சேர்வதாலும் ஒருவர் ஒருவருடைய குணங்களை அடுப்பதாலும் இந்த ரூபத்தை உண்டுபண்ணுகிறார்கள். எல்லாப்பிறவிகளிலும் இப்படியே ஆண்டுபண்களுடைய சேர்க்கையினாலும் ஒன்றுக்கொன்று குணங்களுடைய ஆர்ப்பாட்டினாலும் ருதகாலத்தில் ரூபமானது உண்டுபண்ணப்படுகின்றது அதன் உதானத்தைச் சொல்லுகிறேன். வேதியரே! பிதாஷ்னுடைய குணங்களிலும் மாதாவின் குணங்களிலும் எவ்வும்பு நரம்பு ஊன் இவைகளைப் பிதாவின் குணங்களாகவும் தோல் மாமிசம் உதிரம் என்பவைகளை மாதாவினிடமிருந்துண்டானவைகளாகவும் கேட்டு அறிகிறோம் ஒ' ப்ராம்மணஸ்பரேஷ்டரே! இது இவ்விதம் வேதத்திலும் சாஸ்திரத்திலும் சொல்லப்படுகின்றது. வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டதும் பிரமாணமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அந்த வேதம் சாஸ்திர¹ மிரண்டுமே அனாதியான பிரமாணம். இப்படியே பிரகிருதியும் புருஷனும் அன்னியோன்ய குணங்களின் தடையினாலேயும் அன்னியோன்னிய குணங்களை ஆஸ்ரயித்ததினாலேயும் எப்பொழுதும் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். பதவானே! ஆகையால், மோக்ஷதர்மமானது இல்லையென்று நினைக்கின்றேன். இல்லாவிடில் ஏதாவது மோக்ஷத்தில் திருஷ்டாந்தமானது உம்மால் நேரில் பார்க்கப்படாதிருந்தால் அதை உண்மையாக எனக்குச் சொல்லும். எல்லாவிதத்தாலும் நீர் ப்ரத்தியக்ஷமாகப் பார்த்திருப்பீரல்லவா? மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவர்களான நாங்களும் நாசமற்றதும் தேசமற்றதும் ஜகையற்றதும்² நித்தியமும் இந்திரியத்திற்குப்புலப்படாததும் தனக்குஞர்ஸ்வரனில்லாததுமாயிருப்பது எதுவோ அதை 'அறிபவிரும்புகிறோம்' என்றுவினவினான்.

வலிஷ்டர், 'நீசொல்லிய வேதசாஸ்திரங்களிலுள்ள உதாரணமானது இப்படித்தான் ஆனாலும், அதை நீ உள்ளபடி அறியவில்லை. அரசனே! நீ வேதம் சாஸ்திரமிரண்டி லுமுள்ளகிரந்தங்களைப் படித்து மிருக்கிறாய். நீ கிரந்தத்தினுடைய தகவத்தை உள்ளபடி உணரவில்லை வேதத்திலும் சாஸ்திரத்திலுமுள்ள கிரந்தத்தைப்படிப்பதில் மாத்திரம் பற்றுள்ளவனும் கிரந்தத்தின் அர்த்தத்தின் உண்மையை அறியாதவனுமாயிருப்பவனுடைய அர்த்தப்படிப்பானது வீண் கிரந்தத்தினுடைய அர்த்தத்தையறியாதவன் அதனுடைய சமையைச் சமக்கின்றவன். கிரந்தத்தினுடைய அர்த்தத்தின் உண்மையை அறிந்தவனுடைய கிரந்தத்தைப்படிப்பதாலுண்டான குணமானது வீணன்று.

கேட்பவன் கேட்டவுடன் தத்வத்தையறிந்து" அதனுடையபயனை அடையும்படி சொல்லவல்லவனே சொல்லுதற்குத்தக்கவன். ஸ்தூல புத்தியுடையவனும் துண்ணறிவிலலாதவனுமானவன், கிரந்தத்தினர்த் தத்தை ஸபைகளில் எங்ஙனம் உறுதியாகச் சொல்லுவான்? அந்தக் கிரந்தநிச்சயத்தை உள்படி சொல்லமாட்டாதமறதியுள்ளவனும் அவனுக்குநூல்களைக்கற்பித்தவனும் பரிஹவலிக்கத்தக்கபுத்தியையுடையவர்களாகிறார்களா ராஜப்ரேஷ்டனே! ஆகையால், ஸாங்கியர்களிடத்திலும் மஹான்களானயோகிகளிடத்திலும் உண்மையாகக்காணப்படுகிறதை உள்ளபடி கேள். யோகிகள் எதைப்பார்க்கின்றார்களோ அதையே ஸாங்கியர்களும் பார்க்கிறார்கள். ஸாங்கியத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றாகப்பார்ப்பவன் புத்திமான். ஐயா! தோலும் மாம்ஸமும் உதிரமும் மேதையும் பித்தமும் மஜ்ஜையும் நரம்பும் இந்திரிய ஸமுகம். இதை அப்பொழுது நீ என்னிடம் சொன்னாய். திரவ்யத்திலிருந்தும் திரவியத்திற்குஉற்பத்தி. ஆகையால், இந்திரியத்திலிருந்தும் இந்திரியத்தையும் தேகத்திலிருந்துதேகத்தையும் பீஜத்திலிருந்து பீஜத்தையும் அடைகிறான். இந்திரியமில்லாதவரும் பீஜமில்லாதவரும் திரவ்யமில்லாதவரும் தேகமில்லாதவருமான மகானான ஆத்மா நிரக்குணராயிருப்பதால் எப்படி குணங்களுண்டாகும்? குணங்கள் குணங்களிலுண்டாகின்றன; அவைகளிலேயே ஒடுங்குகின்றன. இப்படியிருக்க, குணங்கள் பிரகிருதியிலிருந்துண்டாகின்றன; அங்கேயே ஒடுங்குகின்றன. தோல், மாம்ஸம், உதிரம், மேதை, மஜ்ஜை, பித்தம், எலும்பு, நரம்பு இந்தஎட்டையும் வீரியத்தினாலுண்டானவைகளாகவும் பிரகிருதியாலுண்டானவைகளாகவும் அறி. புருஷன், புருஷனைக்காட்டிலும்வேறானஸ்திரீ, அலி ஆகியமூன்றுலிங்கங்களும் பிரகிருதியைச் சேர்ந்தவைகளாகக் கருதப்பட்டன புருஷனாகாதவனும், ஸ்திரீயும் அலியுமாகாதவனுமாயிருக்கிற அந்த ஆத்மாவானவன் லிங்கத்துடன் கூடியவனாகச் சொல்லப்படுகிறான் லிங்கமற்றவனான ஆத்மாவையடைந்து பிரகிருதியானது தன்னிடமுண்டானகாரியலிங்கங்களாலே அறியப்படுகின்றது. அப்பா! ஈரீரமில்லாத ருதுக்கள் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் எப்பொழுதும் அறியப்படுவதுபோல லிங்கமில்லாததும் அனுமானத்தினாலே அறியப்படுகிறது. இருபத்தைந்தாமவனும் லிங்கங்களின்மத்தியிலிலையானஸ்க்ருபத்தையுடையவனும் ஆதியந்தமற்றவனும் அளவற்றவனும் கெடுதலற்றவனும் எல்லாவற்றையுட்பார்க்கிறவனுமான ஆத்மாவானவன் குணங்களில்

அபிமானியாகமாத்திரமிருப்பதால் நிர்க்குணனாகச் சொல்லப்படுகிறான். குணமுடையதற்குக் குணங்களிருக்கின்றன. நிர்க்குணனான ஆத்மாவுக்குக் குணங்கள் எப்படி உண்டாகும்? ஆகையால், குணங்களைப் பார்க்கின்ற ஜனங்கள் இப்படி அறிகின்றார்கள். இவன் குணங்களைப் பிரகிருதியினிடத்திலேபே¹ ஊகித்தறிகிறபொழுது குணங்களுடையநாசத்தால் ஸாங்கியர்களும் யோகிகளும் ஜடங்களை விலக்கியதால் மஹாபிராஜா² னும் எல்லாவற்றையுமறிக்கின்றவனும் புத்திக்குமேற்பட்டவனுமாகச்சொல்லுகிற பரமாத்மாவைப் பார்க்கின்றான். சாங்கியமென்கிறஞானத்திலும் யோகத்திலுமஸமர்த்தர்களும் மோஷத்ததைவிரும்புகிறவர்களுமான வித்வான்கள் குணத்தை ஜடமாகவும் பிரகாசமில்லாததாகவும் ஸ்வதந்திரமில்லாததாகவும் ஈஸ்வரரை நிர்க்குணராகவும் நித்யராகவும் பிரகிருதிக்கும் குணங்களுக்கும் நியந்தாவாகவும் இருபத்தைந்தாமவராகவும் சொல்லுகிறார்கள். (இளமைமுதலாகவும் ஜாகரணமுதலாகவுமிருக்கின்ற) நிலைமைகளிலும் ஜன்மத்திலும் பயந்தவர்கள் பிரகிருதியை அறிந்தபொழுது அறிகின்றவனான ஆத்மாவை ஞானத்தினாலே ஸமமானப்ரம்மத்தை அடையச்செய்கின்றார்கள். பகைவர்களைக்கொல்பவனே! நல்லஞானமானஇதுவும் கெட்டதானவிஷயஞானமும் ஞானிகளுக்கும் அஞ்ஞானிகளுக்கும் தனித்தனியான திருஷ்டாந்தம் (வாதிகளுள்) ஒருவருக்கொருவரால் சூரத்தையும் அசூரத்தையும்பற்றிய இந்த உதாரணமானது சொல்லப்பட்டது. வித்வான்கள் அபேதத்தை அசூரமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். ³பேதமானது சூரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இவன் இருபத்தைந்துதத்துவங்களிலும் நிலைபெற்று நன்றாகப் ⁴பிரவிருத்திக்கிறபொழுது, இவனுக்கு அபேதமானது ஞானமும் பேதமானது அஜ்ஞானமுமாகின்றன. தத்வத்திற்கும் நிஸ்தத்வத்திற்கும் இது தனித்தனியான உதாரணம். வித்வான்கள் இருபத்தைந்துதத்வத்தையும் தத்வமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். தத்வமில்லாததென்கிற நிஸ்தத்வத்தை இருபத்தைந்தாவதற்குமேலானதும் (இருபத்தைந்தானஸ்துவர்க்கங்களில்) ஸஞ்சரிப்பதும் (அதனால்) வர்க்கத்திற்குவர்க்கமும் ஸதைனமும்* (அதனால்) தத்வத்தைக் காட்டிலும் (மேலான) தத்வமுமானஉதாரணமாகச் சொல்லுகின்றார்கள்' என்றார்.

1 வேறுபாடும். 2 'சாஸ்திரமானது' என்பது பழையவுரை.

3 'ஏகத்வம்' என்பது மூலம். 4 'நாநாத்வம்' என்பது மூலம்.

5 வேறுபாடும்.

முந்நூற்றப்பதினோவது அத்தியாயம்.
மோக்ஷதர்மம். (தொடர்க்கி.)

(வலிஷ்டர் யோகமுறை ஸாங்கீயமதமுதலியவற்றை

ஜனகநகீதச் சொல்லியது.)

ஜனகர், 'ஓ! முனிசிகாமணியே! உம்மா! இது பேதாபேத மென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தப்பேதாபேதங்களுடைய திருஷ்டாந்தத்தை நான் சந்தேகமாகவே பார்க்கிறேன். ஓ! 'குற்றமற்றவரே! அஜ்ஞானியினாலும் ஞானியினாலும் அறியப்பட்ட ஆத்மாவின் டைய தத்வத்தையும் நான் ஸ்தூலபுத்தியினால் அறியவில்லை. இது உண்மை. ஓ! மாசில்லாதவரே! உம்மால்சொல்லப்பட்ட க்ஷராக்ஷரங்க ளுடையகாரணமும் சஞ்சலபுத்தியுடையமையால் எனக்கு நசித்தது போன்றதே ஓ! பகவானே! ஆகையால், இந்தப்பேதாபேதங்களு டைய ஞானத்தையும் ஞானியையும் அஜ்ஞானியையும் உண்மையாக அறியப்படுகிறவஸ்துவையும் வித்தையையும் அவித்தையையும் க்ஷரத் தையும் அக்ஷரத்தையும் ஸாங்கியத்தையும் யோகத்தையும் பேதத் தையும் அபேதத்தையும் முழுதும் கேட்க விரும்புகிறேன் ' என்று சொல்ல, வலிஷ்டர் சொல்லலானார்.

'ஓ! மஹாராஜனே! கஷ்டம். நீ கேட்கிற இதை 'உனக்குச் சொல்லுகிறேன். யோகத்தின் காரியத்தை என்னிடம் தனியாகக் கேள். யோகிகளுக்கு யோகத்தில் செய்யவேண்டியதியானமே சிறந்த வன்மை. வேதவித்துக்களான ஜனங்கள் அந்தத்தியானத்தையும் இரண்முகிதமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். (அவைகள்) மனத்தை ஒரு முகமாகச்செய்வதும் பிராணாயாமமுமாம். பிராணாயாமம் மனத்தின் ¹ குணத்தோடுகூடினதும் ² குணமில்லாததுமாக இருக்கிறது. ஓ! அரசனே! ஜலமலம் விடுத்தலும் போஜனம்செய்தலுமாகிய இவ் விரண்முகாலத்திலும் யோகம் செய்யக்கூடாது. ³ மற்றக்காலமெல்லாம் ஜாக்கிரதையுடன் யோகத்தைச் செய்யவேண்டும். புத்திமானான முனிவன் இந்திரிய விஷயங்களிலிருந்தும் இந்திரியங்களை மனத்தி னால் திருப்பிப் பிறகு ³ இருபத்திரண்டு ஏவுதல்களாலும் நிலைத்திருப்ப

1 தியானயோகம்.

2 ஹடயோகம்.

3 கால்நகமுதல் தலைவரையிலுள்ள ஆகாயத்தில் பிராணவாயுவை முதலில் வியாபித்திருக்கச்செய்து பிறகு, அதிலிருந்து நெற்றி, புருவங்களின் நடு, நெத்திரஸ்தானம், காலிகாமுலம், ஜிஹ்வாமுலம், கண்டம், தூருதயமத்யம், நாபிமத்யம், விங்கம், மூலநாதம், அபானம், அடித்தொடைகள், நடுத்தொடை

வனும் ஜரையில்லாதவனுங் வித்வான்களால் இந்த எவுதலுக்கு உரிய வனாகச் சொல்லப்பட்டது. இவனுமான அந்த ஜீவனை இருபத்துநான்காவ தைக்காட்டிலும் மேலான, பரமாத்வைக் குறித்து எவவேண்டும். மாசற்றமனமுடையவனுக்கு விரைவில் எவுதல்களால் எப்பொழுதும் ஆத்மா (பரானுடன்) சேர்ப்பிக்கக்கூடியவன் அப்படியில்லாவிட்டால் முடியாதென்பது திண்ணமென்று கேட்டிருக்கிறோம் எல்லா ஸங்கங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனும் லகுவான ஆகாரமுடையவனும் இந்தியங்களை ஜயித்தவனுமாயிருந்துகொண்டு முன்ராதிரியிலும் பின்ராதிரியிலும் ஆத்மாவில் மனத்தை நிறுத்தவேண்டும். ஓ! மிதினபதிபே! மனத்தால் இந்திரியக் கூட்டத்தை நிலைக்கச்செய்து புத்தியினால் மனத்தை ஸ்திரமாகச்செய்து கல்லுப்போலவும் ¹கட்டை போலவும் ²மரம்போலவும் அசையாமலிருப்பவனை (யோக) விதிகளின் அனுஷ்டானத்தையுணர்ந்த வித்வான்கள் யோகத்தை அடைந்த வனாகச் சொல்லுகிறார்கள். (சப்தத்தைக்) கௌதவனும் (கந்தத்தை) முகராதவனும் (ரஸத்தைச்) சுவையாதவனும் (ரூபத்தைப்) பாராதவனும் (ஸ்பரிசத்தை) அறியாதவனும் மனத்தில் சங்கற்பமில்லாதவனும் ஒன்றையும்பிமானியாதவனும் கட்டைபோல ஒன்றையும் அறியாதவனுமாயிருக்கிற யோகியை வித்வான்கள் பிரகிருதியை அடைந்தவனாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஐயா! லிங்கசரீரமில்லாதவனும் அசைவுற்றவனுமாகக் காற்றில்லாதவிடத்தில் ஜ்வலிக்கின்றதிபம்போல மேலே பிரகாசிக்கின்றவனும் சலனகதியை அடையாதவனுமாயிருப்பவன் பரமாத்மாவைப் பார்ப்பான். பார்த்து, 'அப்பா! என்னைப்போன்றவர்களால் அறியவேண்டியவனும் (எல்லாவற்றையும்) அறிகிறவனுமான பரமாத்மா இருதயத்திலிருக்கிறான்' என்றுசொல்லுவான். அப்படியே, ஆத்மாவானவன் புகையில்லாத அக்கினிபோலவும் கிரணங்களுள்ள ஸூரியன்போலவும், ஆகாயத்தில் மின்னலுடைய ஜோதிபோலவும் தன்னிடத்தில் காணப்படுவான். மஹாத்மாக்களும் தைரியமுடையவர்களும் வித்வான்களும் பரம்மத்தைத் தெரிவிக்கின்ற சாஸ்திரத்தில்

கள், முழங்கால்கள், கணக்கால் மதயங்கள், குதிகால்கள், காற்கட்டை விரல்கள், பாதுகைகள் இவைகளில் ஒன்றினின்றும் ஒன்றில் இழுத்து நிறுத்தல் பரத்யாஹாரம். இவைபதினெட்டுச்சேதனைகள் (எவுதல்கள்) எனப்படும். இவற்றுடைய தாரணை, தியானம், ஸமாதி, பிரகிருதி புருஷர்களின் விவேகஞானம் இவைகளைச் சேர்க்க எவுதல்கள் இருபத்திரண்டாகும்.

1 'ஸ்தானு' என்பது மூலம்.

2 'தாரு' என்பது மூலம்; 'கிரி' என்பது வேறுபாடம்.

3 'திரியக்கதி' என்பது மூலம்.

நிஷ்டையுள்ளவர்களுமான பிராம்மணர்கள் ஐஜன்னமரணமற்ற ஆத்மாவை நன்றாகப் பார்க்கின்றார்கள். அதனையே, அணுக்களைக்காட்டிலும் அணுவாகவும் மகத்துக்களைக்காட்டிலும் மகத்தாகவும் சொல்லுகின்றார்கள். அந்தப்பிரம்மத்தவமானது எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் புறநுதயத்தில்நிலைபெற்றிருந்தும் காணப்படுகிறதில்லை. உலகத்தைப் படைக்கிற அவர் புத்தியாகிற நெப்புள்ள மனமாகிறதீபத்தால் பார்க்கப்படுவார் ; பெரிதான (அஜ்ஞான) இருளுக்கு அப்புறப் பட்டிருப்பதால் தமோகுணமில்லாதவர். அவர் வேதத்தின்கரையடைந்ததவஜ்ஞானிகளால் ¹மானஸரென்றும் விமலராயிருப்பதால் விதமஸ்கரென்றும் லிங்கமில்லாதவராயிருப்பதால் அலிங்கரென்றும் பெயர்கொண்டாரென்றும் சொல்லப்பட்டார். யோகிகளுடைய இந்த யோகத்தையே யோகத்தினுடைய லக்ஷணமாக நினைக்கிறேன். யோகிகள் இவ்விதம் ஆத்மஸ்வரூபத்திலிருக்கின்றவனும் ஜரையில்லாதவனும் சிந்தவனுமான த்ரஷ்டாவைப் பார்க்கின்றார்கள். உனக்கு என்னால் இதுவரையில் யோகஞானமானது உள்ளபடி சொல்லப்பட்டது. இனி, பரிஸங்கியானமென்கிற பிரகிருதிபுருஷர்களை வேறுகப்பார்ப்பதான ஸாங்கியஞானத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பிரகிருதியைச் சொல்லுகின்றவர்கள் அவ்யத்தத்தை மேலானகாரணமாகச்சொல்லுகின்றார்கள். அதிலிருந்தும் இரண்டாவதான, மகத்தத்வம் உண்டாயிற்று. மகத்தத்வத்திலிருந்தும் மூன்றாவதான அஹங்காரம் உண்டானதென்று நமக்குக்கேள்வி. ஸாங்கியஞானமுடையவர்கள் அஹங்காரத்திலிருந்தும் பஞ்சஸூக்ச்மபூதங்களுண்டாயினவென்று சொல்லுகின்றார்கள். இந்தஎட்டும் பிரகிருதிகள். ஐந்துமஹாபூதங்களும் தம்விஷயங்களைப் பிரகாசம் செய்கின்ற இந்திரியங்கள்பதினென்றுமாக விகாரங்கள் பதினாறு. புத்திமான்களும் ஸாங்கிய சாஸ்திரத்திலுள்ளவிதியின் தாத்திரியத்தையறிந்தவர்களும் ஸாங்கியமார்க்கத்தில் பற்றுள்ளவர்களுமாயிருக்கிற ஸாங்கியர்கள் தத்வங்களை இவ்வளவாகவே சொல்லுகின்றார்கள். எதிலிருந்து எது உண்டாகின்றதோ அது அதிலேயே லயிக்கின்றது. சிருஷ்டி முறைக்குவிபரீதமாக லயிக்கின்றன. அந்தராத்மாவினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றன, ஸமுத்திரத்தினுடைய அலைகள்போலக் குணங்கள் குணங்களிலே, கிரமமாக உண்டாகின்றன ; விபரீதமாக லயிக்கின்றன. ஓ! ராஜசிகாமணியே! பிரகிருதியினுடைய ஸ்ருஷ்டியும் பிரளயமும் இவ்வளவே. இதற்குப் பிரளயத்தில் ஒன்றாயிருக்கும் தன்மையும் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அநேகமா

யிருக்கும் தன்மையும் இப்படியே என்று அறியத்தக்கதை அறிபவர்கள் அறியவேண்டும். அதிஷ்டாதாவென்று சொல்லப்பட்ட அவருக்கும் ¹ இதுவே உதாரணம். அவர் பிரகிருதியினுடைய அபேதத்தையும் பேதத்தையும் அனுஸரித்துத் தத்வத்தோடு கூடினவராயிருக்கிறார். அவருக்குப் பிரளயத்தில் ஒன்றாயிருக்கும் தன்மையும் பிவிருத்தி யினால் அநேகமாயிருக்கும் தன்மையும் ஏற்படுகின்றன. ஸ்ருஷ்டிஸ்வ ராவத்தையுடைய பிரகிருதியானது தன்னை அநேகமாகச் செய்தது. அந்த சேஷத்திரத்தில், மகானும் இருபந்தைந்தாமவருமான ஆத்மா வானவர் தலைவராயிருக்கிறார். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அதனால், யதீஸ்ரேஷ்ட டர்கோஸே அதிஷ்டாதாவென்று சொல்லப்படுகிறார். சேஷத்திரங்களை ஆள்வதனால் அதிஷ்டாதாவென்று நமக்குக்கேள்வி. ஜடமான சேஷத் திரத்தையறிவதால் சேஷத்ராஜனென்று சொல்லப்படுகிறார். வியக்த மில்லாத (சரீரமாகி) புரத்தில்சயனித்திருத்தலால் புருஷரென்று சொல்லப்படுகிறார். சேஷத்ரம்வேறும் சேஷத்ராஜனென் வேறுமாகச் சொ ல்லப்படுகின்றன. சேஷத்ரமானது அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட் டது. ஞாதா இருபத்தைந்தாமவன் ² ஞானமும் வேறேயாகும். ஞேய மானது வேறுகச்சொல்லப்படுகிறது. ஞானமானது அவ்யக்தமென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஞேயன் இருபத்தைந்தாமவன். சேஷத்ர மென்றுசொல்லப்பட்ட அவ்யக்தமானது ஸத்வத்திற்குத்தக்கபடி சக்தியுள்ளது. இருபத்தைந்தாவதான (ஆத்ம) தத்வமானது (க்ரி யா) சக்தியில்லாததும் தத்வமில்லாததுமாயிருக்கிறது. ஸாங்கிய ஞானம் இவ்வளவே. ஸாங்கியர்கள் பரிஸங்கியானமென்கிற பிரகிருதி புருஷர்களைப் பிரித்து அறிகின்றார்கள். பிரகிருதியையும் ஜகத்காரண மாகச் சொல்லுகின்றார்கள் ஸாங்கியர்கள் பிரகிருதியுடன் கூடத் தத்வங்களைக்கணக்கிட்டு இருபத்துநான்கு தத்வங்களாகவும் சொல் லுகின்றார்கள். அவன் ³ தத்வமில்லாதவன். இருபத்தைந்தாமவன் ஆத்மாவை அறியாதவனாய் அறிகிறவனென்று கருதப்பட்டான். அவன் எப்பொழுது தன்னை அறிகிறானோ அப்பொழுது கைவல்யத்தையடை ந்தவனாகிறான். இதுவரை உனக்கு யதார்த்தமாக நல்ல ஞானத்தைச் சொன்னேன். இவ்விதம் இதை அறிகின்றவர்கள் பிரம்ம்பாவத்தை அடைகின்றார்கள். நல்லஞானமென்பது ⁴ பிரகிருதியை உள்ளபடி யே பார்ப்பது. காணப்பட்ட இந்தப்பொருள்கள் குணத்தன்மையிருப்

1. ஸ்ருஷ்டியில் பேதமும் பிரளயத்தில் அபேதமும். 2. வேறு பாடம்.

3. தத்வமென்றால் அதுவாயிருத்தல்; அதாவது பிரத்யக்ஷமாகாமை.

4. 'ப்ரம்மத்தை' என்பது பழையவுரை.

பதால் எப்படி (நிர்க்குணனுக்கு வேறே) ஆப்படியே நிர்க்குணனும் (இவற்றிற்கு) வேறாவான். இவ்விதமிருப்பவர்களுக்கு மறுபடி ஜனனம் இல்லை. அந்த நிர்க்குணன் அழிவுற்ற பராத்ரமாய் அக்ஷரத்தன்மையிலேயே இருக்கிறான். பிரகிருதிபுருஷர்களை ஒன்றாக நினைத்துப்பார்ப்பவர்களுக்கு நல்லதரிச்சனம் ஏற்படாது. பகைவர்களை வாட்டுபவனே! அவர்கள் அடிக்கடி அவயக்தத்தை அடைகின்றார்கள். இந்த ஸர்வத்தையும்றிந்து அஸர்வனை அறியாதவர்கள் வ்யக்தர்களாகி வ்யக்தங்களின் வசத்திலிருப்பவர்களாவார்கள். ஸர்வம் அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்டது. அஸர்வன் இருபத்தைந்தாமவன்; இவனை அறிகின்றவர்களுக்குப் பயம் உண்டாவதில்லை.

மூந்நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(வஸிஷ்டர், வித்தை அவித்தைகளைப்பற்றி
ஜனகருக்குச் சொல்லியது.)

அரசனே! இதுவரையில் உனக்கு ஸாங்கியஞானமானது சொல்லப்பட்டது. இனி, வித்தை அவித்தைகளைக் கிரமமாக என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள். ஸ்ருஷ்டிப்ரளயமென்கிற தர்மங்களை யுடைய அவித்தையை அவ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ருஷ்டிப்ரளயமற்றவித்யாநுபனை இருபத்தைந்தாமவனென்று சொல்லுகிறார்கள். ¹வெவ்வேறான வித்தையை நீ கிரமமாக அறியக்கடவாய். ஐயா! முனிவர்களாலே இந்த ஸாங்கியஞானத்தினுடைய திருஷ்டாந்தமானது உண்மையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ²ஞானேந்திரியமானது எல்லாக்கர்மேந்திரியங்களுடைய வித்தையாகவும் கருதப்பட்டது. அப்படியே ஸ்தூலபூதங்கள் ³ஞானேந்திரியங்களுடைய வித்தையென்று நமக்குக்கேள்வி. ⁴புத்திமான்கள் மனத்தை ஸ்தூலபூதங்களுடைய வித்தையாகச் சொல்லுகின்றார்கள். ஐந்து ஸூட்சுமபூதங்களையும் மனத்தினுடைய ⁵வித்தையென்று சொல்லுகின்றார்கள்.

1 அதிகபாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

2 கர்மேந்திரிய வியாபாரம் விட்டு ஞானேந்திரியங்களையே தானைய பிமானித்திருத்தல். இது இந்திரியோபாஸ்தி.

3 ஞானேந்திரியங்களை விட்டு ஸ்தூல பூதங்களைத் தானாகத் தியானித்திருத்தல். இது விசேஷபூதோபாஸ்தி.

4 மனோமாதிராமாயிருத்தல். மனத்தின் உபாஸ்தி.

5 ஸூட்சுமபூதத்தின் உபாஸ்தி.

கள். அஹங்காரமானது ஐந்து பூதங்களுடைய ¹வித்தை. இந்த விஷயத்திற்குந்தேகமில்லை. ஒ! ராஜனே! அப்படியே ²புத்தியானது அகங்காரத்தினுடைய வித்தை. தத்வங்களுக்கெல்லாம் மேலானதும் காரணமுமாயிருக்கிற அவ்யக்தமானது ³புத்தியின் வித்தையாக அறியத்தக்கது. ஒ! அரசனே! இது பரமமான விதிபாகவும் நினைக்கப்பட்டது. இருபத்தைந்தாவதும் பரமுமான ஆத்மாவை அவ்யக்தத்தினுடைய விந்தையாகச் சொல்லுகின்றார்கள் அரசனே! எல்லா ஞானத்திற்கும் விஷயமான எல்லாம் அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்டன. ஞானமானது அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்டது. ⁴ ஞேயம் இருபத்தைந்தாவதான ஆத்மா. அப்படியே, ஞானம் அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்டது அறிகிறவன் இருபத்தைந்தாமவன். விரும்பியபடியால் வித்தையும் அவித்தையும் என்னை உனக்கு வகுத்துச் சொல்லப்பட்டன. அக்ஷரமென்றும் சக்ஷரமென்றும் சொல்லப்பட்டதை என்னிடமிருந்து அறி. ⁵ இருவரும் அக்ஷரங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவ்விருவருமே சக்ஷரங்களாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன். உண்மையானது ஞானத்தினால் வெளியாகும். இவர்கள் உற்பத்திராசமற்றவர்களா இருவருமே ஈஸ்வரர்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் இவ்விருவரும் பிரம்மனித்துக்களாலே தத்வமென்று பெயருடையவர்களாகச் சொல்லபடுகிறார்கள் ஸ்ருஷ்டிப் பிரளயமென்கிற தர்மங்களுடையதாயிருப்பதால் அவ்யக்தத்தை அக்ஷரமாகச் சொல்லுகிறார்கள் அப்படிப்பட்ட இந்த அவ்யக்தமானது (மகதாதி) குணங்களுடைய ஸ்ருஷ்டிக்காக அடிக்கடி விகாரத்தை அடைகின்றது. மஹத்தத்வமுதலிய குணங்களுடைய பரம்பரைகள் உற்பத்தியடைகின்றன அப்படிப்பட்ட இந்த இருபத்தைந்தாவதாக ஆத்மாவை ஆதாரமானதேகத்திரமாகச் சொல்லுகிறார்கள். (இரண்டிற்கும் சக்ஷரத்தன்மை எப்படியென்றால் போகியான்வன்) அந்தக் குணஸ்மூலத்தை அகம்புத்திக்கு விஷயமாகாத ⁶சுத்தப்பிரம்மத்தில் லயம் செய்யும்பொழுது அந்த இசுத்தத்தைந்தாவ

1 அஹங்காரோபாஸ்தி.

2 புத்தி மகத்தத்வம். தன்மாத்ரமாயிருப்பது மகத்தத்வோபாஸ்தி.

3 அவ்யக்தோபாஸ்தி.

4 புத்திவிருத்திடால் பிரகாசிக்கின்ற போதரு ஞான ஆத்மா.

5 வேறுபாடம்; பிரகிருதியும் ஜீவாத்மாவும்

6 'அவ்யக்தாத்மரி' என்பது மூலம்.

தான் ¹ஜீவன் அந்தக் ²குணங்களோடு ஸ்பந்தை அடைகின்றான். ஐயனே! (காரிய) குணங்கள் (காரண) குணங்களில் ஸ்பந்தை அடைகின்றபொழுது பிரகிருதிஒன்றே இருக்கும். அதுபோல சேஷத்ராஜ ஞான ஜீவனும் அவனுக்கு அதிஷ்டானமான் ப்ரம்மத்தில் லயத்தை அடைகிறபொழுது குணமென்றபெயர்பெற்ற மூலப்பிரகிருதியும் (மகதாதிகுணங்களுடன் சேர்ந்து) நாசத்தை அடைகின்றது. ஒ! விதேஹராஜனே! குணங்களிலேயிருப்பில்லாததினால் பிரகிருதிக்கு நிர்க்குணத்தன்மை ஏற்படுகிறது இவ்விதமே, சேஷத்ராஜ ஞான ஜீவனும் 'சேஷத்திரத்தின் ஞானம்நசித்தபொழுது சக்ரத்தன்மையை அடைகிறான் இவன் ஸ்வபாவத்தில் நிர்க்குணனென்று கேட்டிருக்கிறோம். இவன் சக்ரமாகிறபொழுது குணத்துடன் கூடிய பிரகிருதியைக் கலந்து அபிமானிக்கிறான். அப்படியே, ஆத்மாவுக்கு நிர்க்குணத்தன்மை உண்டாகிறபொழுது, பிரகிருதிஸம்பந்தத்தை விடுதலினால் சுததனாகிறான். அறிவுள்ளவன், 'நான் வேறு. இது வேறு' என்று அறிகிறபொழுது இந்நப்பிரகிருதி வேறுகின்றது. கலந்திருக்கும் தன்மையை அடையமாட்டாது. ஒ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பிரகிருதியோடுகலந்தவனும் வேறில்லாதவனுமாகக் காணப்படுகிறான். பிரகிருதியைச் சேர்ந்தஅந்தகருணஸமுகத்தை நிந்தித்துப் பிரகிருதிக்குவேறான த்ரஷ்டாவைப்பார்க்கும்பொழுது பார்க்கிறவனானவன் மறுபடி ஸம்பந்திக்கமாட்டான். 'நான்' என்ன இவ்விதம்செய்தேன்? இவ்வளவு காலம் மத்ஸ்யஜலஞானத்தை அனுஸரித்து இந்த ³ஜனத்தை அடுத்திருந்தேனே இவ்வுலகில் மத்ஸ்யமானது (ஜலத்தையும் வலையையும்) பிரித்தறியாமையால் வலையை அடுத்திருந்தது. நானும் மிகுந்தமோகத்தால் ஒரு ஜனத்தைவிட்டு மற்றொருஜனத்தை அடுத்திருந்தேன். மத்ஸ்யம் ஜலமென்கிறஞானத்தினால் அடுத்திருந்ததுபோல நானும் அடுத்திருந்தேன். மத்ஸ்யமானது ஜலத்தைக்காட்டிலும் வேறாயிருத்தலைஅறிந்து அபிமானியாததுபோலவே 'நானும்' அஜ்ஞானத்தினாலே ஆத்மாவையும் வேறாயிருத்தலையும் அறியவில்லை. அடிக் கடி மோகத்தினால் ஒருஜனத்தைப்பற்றி வெவ்வேறான இந்த ஜனத்தை

1 ஜீவனுக்குக் குணங்களாலுண்டான ஜீவத்தன்மை நசிக்கின்றது; அதுவே லயம்; ஸ்வரூப நாசமில்லை. ப்ரம்ம ஸ்வரூபமாய்ச் சேஷடித்து நிற்கிறான்.

2 பிரகிருதிக்கு மகதாதிகளுடன்கூட ஸ்வரூப நாசம் லயம்.

3 'ஜனம்' என்பது மூலம்; 'சரீரம்' என்பது பழையவுரை.

அனுஸரித்திருந்த அறிவீனனானஎன்னை நிந்திக்கவேண்டும். இவன் இந்தவிஷயத்தில் பந்துவாவான். இவனோடு எனக்கு ஸமமானதன் மையானது தகுதி. நானும் இவனைப்போன்ற தன்மையுள்ளவனாகி இவனுடன் ஸமமாயிருக்கின்றதன்மையை அடைவேன். இவனோடொப்பான நான் இவன்விஷயத்தில் ஸமபாவத்தைப் பார்க்கிறேன். இவனோடு கபடமற்றவனாயிருக்கிறான். நானும் ஸ்பஷ்டமாக இவன்போலவே யிருக்கிறேன். ஜடமானபிரகிருதியுடன்சேர்ந்து அஜ்ஞானத்தாலுண்டானமோகத்தினாலே பிரவிருத்தித்தவனும் அஸங்கனுமான நான் ஸங்கத்துடன் கூடிய பிரகிருதியுடன் இவ்வளவு காலம்வரையில் இருந்தேன். இந்தப்பிரகிருதியினாலே நான் வசம்செய்யப்பட்டு இவ்வளவு காலமாக அறியவில்லை. நான் உயர்வானதேவர்களையும் நடுவானமனிதர்களையும் இழிவானபசுபகிலையும்சேர்ந்த அந்தப்பிரகிருதியில் ஏன் வலிக்கிறேன் ? (எனக்கு) ஸமானமாயிருக்கிற இதனுடன் அறிவீனத் தன்மையால் நான் ஏன் ஸகவாஸத்தைச் செய்கிறேன் ? இப்பொழுது நான் ஸ்திரனாகிறேன். இந்தஸமயமோ வஞ்சனைக்குட்பட்டு (நான் இதனுடன்) ஸகவாஸத்தை செய்யமாட்டேன் விகாரமற்றநான் விகாரமுடைய இதனால்வஞ்சிக்கப்பட்டேனென்பது இதனுடையகுற்றமன்று. இது என்னுடைய குற்றம்தான். சரீரமற்றநான் பராமுகனாயிருந்து இதனிடம்பற்றியிருந்ததனால் அநேகவிதமானசரீரங்களிலிருந்தவனாகிறேன். நான் சரீரமில்லாதவனாயிருந்தும் பிரகிருதியினுடைய அவிநயத்தினால் இகத்தில் அந்தஅந்தப் பிரதிகளில்விழுந்து என தென்கிரமமதைக்குவசப்பட்டுச் சரீரமே நானானேன். மமதையில் லாதவனானஎனக்கு அறிவழிந்ததாயிருக்கிற சித்தத்தினாலே அந்த அந்தப்பிரதிகளில் மமதையையுண்டுபண்ணி என்னகாரியம் செய்யப்பட்டது ? தன்னை அநேகமாகச்செய்துகொண்டு என்னை மறுபடியும் அவைகளில்சேர்ப்பிக்கிறதும் (என்னுடைய) ஆத்மாவை அகங்காரத்திலுட்படுத்தியதுமான இந்தப்பிரகிருதியினாலே இகத்தில் எனக்கு ஒன்றுமீ செய்யவேண்டியதில்லை மமதையில்லாதவனும் அகங்காரமில்லாதவனுமானநான் 'இப்பொழுது விழித்துக்கொண்டேன். இந்தப்பிரகிருதியினாலே எப்பொழுதும் மமதையானது அகங்காரத்தை முன்னிட்டுச்செய்யப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையதாயிருக்கிறது. நான் இந்தப்பிரகிருதியைவிட்டுவிடல்கி நாசமற்றதான பரமாத்மாவை ஆஸ்ரயிப்பேன். நான் இந்தப்பரமாத்மாவுடன் ஸமபாவத்தையடைவேன். ஜடமான இந்தப்பிரகிருதியுடன், ஸமபாவத்தையடையமாட்டேன். எனக்கு இந்தப்பரமாத்மாவுடன் 'ஐக்யமானது மங்களம் ; இந்தப்பிர

கிருதியுடன்ஐக்கியம் சேஷமமன்று' என்று இருபத்தைந்தாவதான ஆத்மா பரமாத்மனானத்தினாலே இவ்விதமறிந்து சேஷமானபிரகிருதியை விட்டுவிட்டு அழிவற்றதான 'அசேஷத்தன்மையை' ஸ்தாபித்துக் கொள்ளவேண்டும். ஓ! மிதிலாதிப! அவ்யக்தமும் வ்யக்தமுமாயிருக்கிற (ஸ்ருஷ்டிமுதலிய) கர்மத்தையுடையவனும் ஸகுணனும் நிர்க்குணனுமானபரமனை நிர்க்குணனாகஸாஷாங்கரித்து அத்தன்மையாகஆகிறான். இப்பொழுது, என்னால் வேதத்தில்சொல்லியபடி ஞானத்துடன்கூட சேஷாசேஷங்களுடைய தத்வத்தின் நிதர்சனமானது சொல்லப்பட்டது. ஸந்தேகமில்லாமலும் துணுக்கமாகவும் தெளிவாகவும் நன்கு அறியப்பட்டதாகும்படி நான் கேட்டவந்தே திருமப உனக்குச் சொல்லுகிறேன். அதை அறிந்துகொள். என்னாலே ஸாங்கியமும் யோகமும் அந்தஇரண்டின் சாஸ்திரங்களின் உதாரணத்துடன் சொல்லப்பட்டன. ஸாங்கியர்களாலே சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரமானது யோகசாஸ்திரமே. ஓ! பூபதியே! ஸாங்கியர்களுடைய சாஸ்திரமானது நன்றாக அறிவையுண்டுபண்ணுகிறது. அது அந்தச் சாஸ்திரத்தில் சிஷ்யர்களுடைய நன்மையைக்கருதி மிகவும்தெளிவாகச் சொல்லப்படுகிறது ஸமர்த்தர்களான ஜனங்கள் இவ்விதமான இந்தச்சாஸ்திரத்தை வேறுதானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அரசனே! யோகிகளுக்கு இந்தச்சாஸ்திரத்திலும் வேதத்திலும் ஆதரவிருக்கிறது. (அவைகளில் பிரவிருததித்தவன்) இருபத்தைந்தாவதற்குமேலானதத்வத்தைக் காண்கிறதில்லை. ஜடமான அவ்யக்தமும் அறிகிறவனான ஜீவதத்வமும் உள்ளபடி ஸாங்கியர்களுடைய போதரூபமானபரதத்வமும் எடுத்துரைக்கப்பட்டன. (யோகிகள்) அறிகிறவனானஜீவனையும் அறிவான ஆத்மாவையும் யோகத்தின் உதாரணமாகச் சொல்லுகின்றார்கள்.

முந்நூற்றுப்பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

மோகசுதர்மம். (தோடீச்சி.)

—:0;—

(வஸிஷ்டர், ஓ! ஹஜ்ஜானங்கனையும் உபதேசம்பெறத்தக்கவர் தாதவவாயும் ஜனகருக்குச் சொல்லியது.)

இனி, ஜடமான அவ்யக்தத்தையும் இந்தக் குணவிதியையும் கேள். இந்தப்பிரகிருதி குணங்களைப் போஷிக்கிறது; படைக்கிறது; அழிக்கிறது. அரசனே! எப்பொழுதும் இவ்வுலகில் விளையாட்டிற்

காகத் தன்னைப் பலவாகச் செய்து விகாரத்தையடைகின்றது. ஜீவ னுனவன் அவைகளையே பார்க்கிறான். இவ்விதம் வேறுபாட்டை யடைவதான இதை அறிகிறதில்லை. வ்யக்தமில்லாமல் அறிவதினாலே தான் அறிகிறவகையும் சொல்லுகிறார்கள் அவ்யக்தம் ஒருபோதும் குணத்துடன் கூடின விகாரத்தையும் நிரக்குணமான பரமாத்மாவையும் அறிகிறதேயில்லை. அதனாலேதான், இதை அறிவில்லாத ஜடமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். ஒருகால் அவ்யக்தமானது அறிகிறதானாலும் இருபத்தைந்தாவதாயிருந்துகொண்டு அறியும். இந்தத் தரவுட்பாவான வன் சித்தஜடஸங்கரூபனுயிருக்கிறனென்று வேதம் சொல்லுகிறது. ஸங்கரூபனுயிருக்கும் காரணத்தால் அவ்யக்தனும் அச்சுதனும் இருப த்தைந்தாமவனுமான மகாத்மாவைப் பிரித்தறியாதவனென்று சொல் லுகிறார்கள் அவ்யக்தமாக அறிவதினாலேயும் அறிகிறவகைச் சொல் லுகின்றார்கள். இவன் களங்கமற்றவனும் ஞானஸ்வரூபனும் எப் பொழுதுமிருப்பவனும் அறியமுடியாதவனுமான இருபத்தாறாமவனை அறிகிறதில்லை. அவன் அந்த இருபத்தைந்தாமவனையும் இருபத் தாறான்காமவனையும் அறிகிறான் ஐயா! பார்க்கப்படுகின்றவர்களும் பார்க்கப்படாதவர்களுமான பிரகிருதிபுருஷர்கள் இருவருமே அவ னால் வியாபிக்கப்பட்டுப் பெரியகாரதியுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால், அவ்யக்தமும் கேவலமுமான அந்தப்ரம்மம் அறிகின் றது. கேவலமானது இருபத்தைந்தாமவனையும் இருபத்துநான் காவதையும் பார்க்கிறது. ஆகையால், திரஷ்டாவானவன் எப்பொ ழுது 'தன்னை, 'நான் வேறானவன்' என்று அறிகிறானே அப் பொழுது பிரகிருதியுடன் கூடின அவன் அவ்யக்தத்தை அறிகிறவனா கிறான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! எப்பொழுது விஷயங்களாலும் ஸ்வரூபத் தாலும் களங்கமற்ற மேலான அறிவை (அடைந்து) இருபத்தாறாமவனை அறிகின்றானே அப்பொழுது அப்படியே ஞானரூபனுயிருப்பதை அடைகிறான். பிறகு, அவன் ஸ்ருஷ்டிப்பிரளயதர்மங்களை யுடைய அவ் யக்தத்தை விடுகிறான். எப்பொழுது நிரக்குணனாய்க் குணங்களோடு கூடியதும் ஜடமுமாயிருக்கிற பிரகிருதியை அறிந்தானே அப்பொ ழுது அவ்யக்தத்தைப் பார்த்ததினால் கேவலத்தினுடைய தர்மத்தை யுடையவனாகிறான்! கேவலத்துடன் கலந்து விழுத்தகை ஆத்மாவை அடைவான். இப்போது தத்வமற்றதும் ஜராமரணமற்றதுமான; தத்வ மாகவும் சொல்லுகிறார்கள். ¹(பிரகைவர்களுடைய) கௌரவத்தைக் கெடுப்பவனே! தத்வங்களையடுத்ததினால் இவன் தத்வங்களையுடைய

1 'ஸத்துக்களுக்கு மரியாதையளிப்பவனே' என்றும் கொள்ளலாம்.

வனுகமாட்டான். வித்வான்கள் இருபத்தைந்து தத்வங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். ஐயா! இவன் தத்வமுடையவனே (அல்லன். புத்திமானான இவன் தத்வமற்றவனே. ப்ராஜனும் ஜரைமரணமற்றவனும், 'இருபத்தாறமவன் நான்' என்று கொள்ளப்பட்டவனுமான இவன் புத்திவிருத்திக்கு விஷயமாயிருக்கும் தன்மையான தத்வத்தைச் சீக்கிரம் விடுகிறான். புத்திவிருத்தியுடன் கூடாத திரஷ்டாவானவன் கேவலஸ்வபாவமான பலத்தினாலேயே பேரறிவுஷ்டிவமான இருபத்தாறமவனுடன் ஸம்பாவத்தை அடைகிறான். ஸாங்கியம் சுருதி இவைகளின் உதாரணத்தைக்கொண்டு இவ்விதம் பலவாயிருத்தலென்று சொல்லப்பட்டது. புத்தியினால் அறியாதபொழுது சேதனனுடன் சேர்ந்த இருபத்தைந்தாமவனுக்கு ஒருவனாயிருக்கும் தன்மை ஏற்படுகிறது. மிதிலாதிபனே! இவன் அறிகிறவனாகி ஜடத்துடன் ஸம்பாவத்தை அடைகிறபொழுது சேர்ச்சையைத் தர்மமாகவுடையவனாகிறான். அரசனே! சேர்க்கையற்ற ஸ்வரூபத்தையுடையவனும் ஜனனமில்லாதவனும் வியாபகனுமான இருபத்தாறமவனை அடைந்து சேர்க்கையில்லாத ஸ்வரூபமுடையவனாகிறான். ஓ! பெரியபாக்கியமுடையவனே! வியாபகனை ஜீவன் இருபத்துநான்காவதான இந்த அவ்யக்தத்தை அறிகிறபொழுது இருபத்தாறமவனை நன்றாக அறிந்து அவ்யக்தத்தை விட்டுவிடுகிறான். ஓ! குற்றமற்றவனே! உனக்குச் சுருதியின் உதாரணத்தினாலே இந்த ஜடமான பிரகிருதியும் ஞாதாவான ஜீவனும் ஞானரூபமான பிரம்மமும் உள்ளபடி சொல்லப்பட்டன. சாஸ்திரத்தில் திருஷ்டியுள்ளவர்களால் அநேகத்தன்மையும் ஐக்யமுடிக் இவ்வளவாகப் பார்க்கத்தக்கன அத்திப்பழமும் அதனுள்ளிருக்கும் கீடமும்போலவே இருபத்துநான்காவதற்கும் இருபத்தைந்தாவதற்கும் பேதம். மத்ஸ்யத்துக்கும் ஜலத்துக்கும்போலவே இவைகளுக்கும் பேதமானது அறியப்படுகிறது. இப்படிப்போலவே இவைகளுக்கு அனேகத்தன்மையும் ஏகத்தன்மையும் அறியத்தக்கன. அவ்யக்தஞானமென்றுபெயருடைய இதுதான் 'இருபத்தந்தாமவனுக்கு மோஷமென்று சொல்லப்பட்டது. தேகங்களிலிருக்கிற இவன் அவ்யக்தவிஷயத்திலிருந்தும் விடுவிக்கத்தக்கவனென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இவன் இவ்விதம் விடுபடுவான். வேறுவிதமானால் விடுபடானென்பது உறுதி. இவன் பரமாத்மாவோடு சேர்ந்து பரமாத்மாவினுடைய தர்மத்தையுடையவனாகிறான்; சுத்தனுடன் சேர்ந்து விசுத்தனுடைய தர்மமுடையவனாகிறான். அவன் ஞானரூபனுடன்சேர்ந்து ஞானரூபனாகிறான். ஓ! புருஷஸ்ரேஷ்

டனே ! முத்தனுடன்சேர்ந்து முத்தனுடையதர்மத்தையுடையவனு
கிறான். தவிர, விஷய¹கத்தைத் தர்மமாகவுடையவனுடன் சேர்ந்து
விஷயாகதர்மமுடையவனாகிறான். இதத்தில் மோக்ஷமுடையவனுடன்
சேர்ந்து மோக்ஷமுடையவனும் சுத்ததர்மமுடையவனும் சுசியும்
அளவற்றபிரகாசமுடையவனுமாகிறான். நிர்மலமான ஆத்மாவுடன்
சேர்ந்து நிர்மலமான ஆத்மாவாகிறான் கேவலனுடன்சேர்ந்து கேவ
லாத்மாவாகிறான். ² சுத்திரனோடு சேர்ந்து சுத்திரத்தன்மையை
அடைந்து சுத்திரனாகிறான் மகாராஜனே ! யதார்த்தமான தத்
வத்தையும் சொல்வதிலுண்டான பயனையும் மாத்ஸரியமில்லா
மல தெரிந்துகொண்டு உண்மைபானதும் எப்பொழுதுமிருப்ப
தும் மிகவும் சுத்தமும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியுமான இந்
தப் பிரம்மமானது என்னால் உனக்குச்சொல்லப்பட்டது ஒ!
அரசனே ! பரமமும் அறிபவ்ருப்பமுள்ளவனுக்கு ³ விசேஷமான
அறிவிற்குக்காரணமும் நல்லபொதரிமித்தம் வணங்கினவனுக்குச்
சொல்லப்பட்டதுமான இதை நீ ¹ வேதத்தில் நிஷ்டையில்லாதவனுக்
குச் சொல்லக்கூடாது அப்படியே இது அஸ்த்யபுத்தியுடையவ
னுக்கும் சொல்லத்தக்கதில்லை. ரகஸ்யமாக வஞ்சிக்கிறவனுக்கும்
² மனந்தளர்ந்தவனுக்கும் கோணலானபுத்தியுள்ளவனுக்கும் சொல்
லக்கூடாது. தான் பண்டிதனென்கிற எண்ணத்தால் பிறருக்குத்
தாபத்தைச்செய்கிறவனுக்கும் சொல்லக்கூடாது உன்னாலே உப
தேசிக்கப்படத்தக்கவனைத் தெரிந்துகொள் மனுஷ்யர்களுள் எப்பொழு
தும் ப்ரத்தையுள்ளவனும் நற்குணங்களுள்ளவனும் பிறரை அபவாதம்
சொல்லாதவனும் சுத்தமானபொகமுடையவனும் அறிவுடையவ
னும் ³ விஹிதகர்மத்தைச்செய்கிறவனும் (ஸூகதுக்கங்களை) ஸஹிப்
பவனும் ஹிதனும் சுத்தமான சீலமுடையவனும் விஹிதகர்மத்தில்
பிரியமுடையவனும் விசேஷமாக வாதம் செய்யாதவனும் அதிகமாக
அத்யயனம் செய்தவனும் அறிகிறவனும் அடக்கமும் பொறுமையு
முடையவனும் ஓரிடத்தில் மனத்தையடக்குவதில் ஸமர்த்தனுமா
யிருப்பவனுக்கே சொல்லத்தக்கது இந்தக்குணங்கள் மிகவும்
குறைந்தவனிடத்தில் மிகவும் சுத்தமான. இந்தப்பரப்ரம்மமானது
கொடுக்கத்தக்கதில்லையென்று சொல்லுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட
வனிடம் செய்யப்பட்டது அபாத்திரதானமானதால் தர்மத்தைச்
சொன்னவனுக்கு ப்ரேயஸைக்கொடாது ஒருவன் ரத்தினங்களால்

1 வேதார்த்தனுஷ்டானம். 2 'கலீபாய' என்பது மூலம்.

3 'குருசொல்லியபடிசெய்கிறவன்' என்றும் கொள்ளலாம்.

நிறைந்த இந்தப்பூமிமுழுமையும் கொடுப்பானாலும் விரதமில்லாத வனுக்கு இது கொடுக்கத்தக்கதில்லை. ஓ! அரசனே! ஸ்ரேஷ்டமான இது இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுக்கு நீ கொடுக்கக்கூடியது. ஓ! கராளனே! உனக்குச் சிறிதும் பயம்வேண்டாம். நீ இப்பொழுது இந்தப்பரப்ரம்மத்தைக் கெட்டாய். ஓ! அரசனே! உள்ளபடி என்னால் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரேஷ்டமும் பரிசுத்தமும் சிறிதும்சோகமில்லாததும் ஆதிநடுவில்லாததும் ஜனனமானமற்றதும் கெடுதலில்லாததும் பயமில்லாததும் மங்களமும் எல்லா ஞானத்திற்கும் உண்மையான விஷயமுமான இந்தப்பிரம்மத்தை அறிந்து பிரத்யக்ஷமாகப்பார்த்து இப்பொழுதாவது மோகத்தை விடு. ஓ! நரஸ்ரேஷ்டனே! இப்பொழுது உன்னால் என்னிடமிருந்து அடையப்பட்டதுபோலவே நான் ஸநாதனரும் ப்ரம்மத்தை ஆரதிக்கிவரும் உக்ரமானதேஜஸையுடையவருமான ஹிரண்யகர்ப பரை முயற்சியுடன்மகிழ்வித்து அவரிடமிருந்து ஸநாதனமான இந்தப் பிரம்மத்தை அடைந்தேன். ஓ! நரஸ்ரேஷ்டனே! நீ என்னக்கேட்டபடியே நான் இதனை உனக்குச்சொன்னேன். ஓ! அரசனே! மோக்ஷ வித்துக்கெல்லாம் பரமஸாதனமான பெரியஞானமானது என்னால் பிரம்மாவினிடமிருந்து அடையப்பட்டது' என்று சொன்னார். மஹாராஜனே! இருபத்தைந்தாமவன் எதைஅடைந்து மறுபடி திரும்புகிறதில்லையோ அந்தப்பரப்ரம்மமானது பரமரிஷியானவலிஷ்டருடைய உதாரணத்தைக்கொண்டு சொல்லப்பட்டது. மேலானப்ரம்மஞானத்தையடைந்து மறுபடிதிரும்புவானால் ஞாதாவானவன் ஜராஹண மற்றபிரம்மத்தை உள்ளபடி அறியவில்லை. ஐயா! அரசனே! தேவரிஷியான நாரதரிடமிருந்துகேட்டு மோக்ஷத்தையளிக்கின்ற சிறந்தஇந்தஞானமானது என்னால் உனக்கு உள்ளபடி சொல்லப்பட்டது. ஹிரண்யகர்ப்பரிடமிருந்தும் மஹாத்மாவான வலிஷ்டமுனிவரால் அடையப்பட்டது. முனிசிகாமணியாகியவலிஷ்டரிடமிருந்து இதை நாரதரடைந்தார். நாரதரிடமிருந்தும் ஸநாதனமான இந்தப் பிரம்மமானது என்னால் அறியப்பட்டது. கௌரவர்களிற்சிறந்தவனே! நீ இந்தப்பரமபதத்தைக்கேட்டு இனி சோகத்தையடையாதே. கூடா கூடாங்களை அறிந்தவனுக்குப் பயமில்லை. அரசனே! இதைஅறியாதவனுக்குப் பயமுண்டு. மூடபுத்தியுடையவன் அறியாமையினாலே அடிக்கடி துன்பத்தை அடைவான். மரித்தபின் மரணத்தைமுடிவாகவுடைய அநேகமாயிரம்ஜன்மங்களை அடைகின்றான். தேவலோகத்தையும் (பசுமுதலான) விலங்குஜாதியையும் மனிதஜன்மத்தையும்

அடைகிறான். நாளடைவில் சுத்தியை அடைந்தால் அந்தச்சுத்தியி னுலே அவன் அகாதமுன் இந்த அஜ்ஞானமாகிற ஸமுத்திரத்தினி ன்றும் கரையேறி மேலானமங்குலத்தை அடைகின்றான். பாரதனே ! பிராணிகள் ஒவ்வொருநாளும் முழுகுகின்ற அந்த அஜ்ஞானக்கட லானது கோரமும், அகாதமும், ஸ்பஷ்டப்பில்லாததுமாகச் சொல்லப் படுகிறது. வேந்தனே ! அகாதமும் ஸ்பஷ்டப்பில்லாததும் ஸநாதனமு மான அஜ்ஞானஸமுத்திரத்திலிருந்து கரையேறிவிட்டமையால் நீ ரஜவில்லாதவனும் கமலவில்லாதவனுமாயிருக்கிறாய்

முந்நூற்றுப்பதினான்காவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தேபீச்சி.)

—:0:—

(ஒருநிவீ நன்மைக்குரியவற்றை வஸும: லுக்குச் சொல்லியது.)

ஐனகருடைய புத்திரனான ஒருவன் வேட்டையாடிக்கொண்டு ிர்ஜனமான ஒருவனத்தில் ப்ருகுவினுடைய வம்சத்திற்பிறந்த பிராம் மணப்ரேஷ்டரான ஒருமுனிவரைக் கண்டான் வஸுமானென்கிற (அவன்) உட்கார்ந்திருக்கிற அந்த முனிவரைத் தலையால்வணங்கி அரு கிலிருந்து அவரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று, ‘ஓ ! பகவானே ! நில யில்லாததேகத்தில் காமததின்வசத்திலிருக்கின்றபுருஷனுக்கு இவ் வுலகிலும் பரலோகத்திலும் எது நன்மையாகும் ?’ என்றுவின வினான். பெரியதவமுடையமகாத்மாவானவர் பூஜித்து ப்ரஸ்னஞ் செய்யப்பட்டுப் பிறகு அவனுக்கு நன்மைக்குக்காரணமான பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லலானார்

‘இதத்திலும் பரததிலும் மனத்துக்கு விபீதமாயுள்ளவைகளை ிரும்பாமலிருப்பாயானால் இந்திரியங்களை அடக்கிப் பிராணிகளுக் குப் பிரதிகூலங்களாயிருக்கிறகார்யங்களிலிருந்தும் ஒழிவை அடை. எப்பொழுதும் தர்மம் புருஷர்களுக்கு நன்மையானது. ஸத்துக் களுக்குத் தர்மமே ஆதாரம். ஐயா ! ஸ்தாவரஜங்கமங்களைவிடக் கூடிய மூன்றுஉலகங்களும் தர்மத்தினால் பிரவிருத்தித்தவைகளா ருகியா யுள்ளதில் ஆசையுள்ளவனே ! காமங்களில்வெறுப்பை ஏன் அடை யவில்லை ? தூர்புத்தி கொண்டவனே ! தேனைப்பார்க்கிறாயே தவிர (தலைசிற) விழுவதை கவனிக்கவில்லையே ? ஞானத்தின் பயனை ிரும்புகிறவன் ஞானத்தில் அப்யாஸம் செய்யவேண்டிவதுபோலத்

1 ‘ஸ்ரேயஸ்’ என்பது மூலம் ; ‘நன்மை’ என்று வருமிடம்தோறும் இங் வனமே கொள்க.

தர்மத்தின்பயனை விரும்புகிறவன் தர்மத்தில் அப்யாஸஞ்செய்யவேண்டும். தர்மத்தைவிரும்புகிற அஸத்தினுள் மிகவும் சுத்தமானகர்மமானது செய்யஇயலாது. தர்மத்தில்விருப்பமுள்ளஸத்தினுல் செய்ய இயலாதகர்மமும் எளிதிற்செய்யஇயலும். விஷயஸூகத்தில் ஆசையுள்ளவன் காட்டிலிருந்தாலும் நாட்டிலுள்ளவனே. விஷயஸூகத்தை விட்டவன் நாட்டிலிருந்தும் காட்டில்வழிப்பவனே. நிவிருத்தியிலும் பிரவிருத்தியிலுமுள்ள குணதோஷங்களை நன்றாகத்தெரிந்து மனமொழிமெய்களின் தர்மத்தில் உறுதியுடன் ஸ்ரத்தைவைக்கக் கடவாய், எப்பொழுதும் புண்ணியதேசத்திலும் புண்ணியகாலத்திலும் அஸூயையில்லாமல் ஸாதுக்களான பிராம்மணர்களுக்குப் பிரார்த்தித்து மரியாதைசெய்து மிகுதியாகத் தானம்செய்யக்கடவாய். நல்ல வழியில் அடையப்பட்டதைத் தக்கோர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். கோபமில்லாமல்கொடுத்துப் பிறகு பச்சாத்தாபத்தை அடையாமலிருக்கவேண்டும் கொடுத்ததைச் சொல்லக்கடாது. துன்பம் செய்யாதவனும் சுசியும் அடக்கமுடையவனும் உண்மைஉரைக்கின்றவனும் நேர்வழியிலிருக்கின்றவனும் ¹பிறப்பினாலும் செய்கையினாலும் மிகவும் சுத்தனும் வேதவித்துமாயிருக்கிறபரம்மணன் தக்கபாத்திரமாவான். ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டவனும் ஒருவனுக்கே பத்ரியும் (ஸமான) ஜாதியுள்ளவளுமாயிருப்பவன் இவ்விடத்தில் சுத்தமானபிறப்புக்கிடமானவன் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறான். ரிக்குயஜுஸ் ஸாமங்கோயுடையவனும் வித்வானும் (யஜனமுதலான) ஆறுகர்மங்களுடையவனுமானவன் பாத்ரமாகச் சொல்லப்படுகிறான். 'பாத்ர விசேஷத்தினாலும் ²அகர்மவிசேஷத்தினாலும் தேசகாலங்களைப்பார்த்தும் அந்த அந்த மனிதனைக் குறித்து அதுவே தர்மமாகும் ; அதுவே அதர்மமுமாகும். ஒருமனிதன் விளையாட்டினால் (உண்டான) அற்பமான தூளியைத் (தன்னுடைய) சரீரத்திலிருந்து துடைப்பதுபோல மிகுந்த முயற்சியினால் பெரியபாவரிவிருத்தியைச் செய்யவேண்டும். ³விசேசனம்செய்தவனுக்கு நெய் நல்ல மருந்தாவதுபோலத் 'தோஷத்தைப் பரிகரித்துக்கொண்டவனுக்குத் தர்மமானது மரணத்திற்குப் பிறகு ஸூகத்தைப் கொடுக்கும். எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் மனம் சுபமாயும் அசுபமாயுமிருக்கிறது. (ஆகையால்) மனத்தை அசுபங்களிலிருந்தும் திருப்பிச் சுபங்களிலேயே நிலைக்கச்செய்து எல்லாவிஷயத்தி

1 'யோநிகர்மவிசத்த:' என்பது மூலம்.

2 தனக்கு விதிக்கப்படாத கர்மம்.

3 எண்ணெயையுண்ட-தனால் மல்சோதனம்.

லும் எல்லாராலும்செய்யப்படும் எல்லாவற்றையும் கௌரவிக்கக்கடவாய். உனக்குவிருப்பமான ஸ்வதர்மத்தை விரும்பியவண்ணமே செய். நிலையில்லாத மனமுடையவனே! நிலையில் நின்று. தூர்ப்புத்திகொண்டவனே! புத்திமானாக இருக்கக்கடவாய். சாந்தகுணமில்லாதவனே! நீ சாந்தகுணமுள்ளவனாயிருக்கக்கடவாய். பிரஜைஞயில்லாதவனே! பிரஜைஞன்போல நட. கூடவேஸஞ்சரிக்கிற ஞானஜனியினால் இகத்திலும் பரத்திலும் நன்மையைத்தரத்தக்கடபாயத்தை அடையலாம். அதற்குமுலம் பரமானமனோதையம். தைரியமில்லாத முஹாபிஷ்ணென்கிறராஜரிஷிஸ்வர்க்கத்திலிருந்து விழுந்தான். புண்ணியம் நசித்துப் பயாதி தைரியத்தினால் லோகங்களை அடைந்தான். தவமுடையவர்களும் தர்மவான்களுமான வித்வான்களுடையசேர்க்கைபால் விரிவானபுத்தியை அடைவாய். அப்படியே நன்மையையும் அடைவாய்' என்றுசொன்னார். அந்தவஸுமான் முனிவருடைய 'அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு நல்லஸ்வபாவத்தையடைந்து காமத்திலிருந்து மனத்தைத்திருப்பித் தர்மத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினான்' என்று சொன்னார்.

முந்நூற்றுப்பதினேந்தாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடக்கி.)

—:0:—

(யாஜ்ஞவல்கியர் பிரகிருதிகளையும் படைப்புழறையையும் ஜனகருக்குச் சொல்லியது)

யுதிஷ்டிரர், “ தர்மாதர்மங்களினின்றும்விடுபட்டதும் ஸகலஸந்தேகத்திலிருந்தும் விடுபட்டதும் ஜனனமாணங்களிலிருந்தும் விடுபட்டதும் புண்ணியபாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டதும் மங்களமானதும் எப்பொழுதும் பயமில்லாததும் எப்பொழுதும்விகாரமில்லாததும் அழிவற்றதும் சகியானதும் எப்பொழுதும் ஆயாஸமில்லாததுமானது எதுவோ அதை நீர் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்ட, பீஷ்கர் சொல்லலானார்.

“பாரதனே! இந்தவிஷயத்தில் யாஜ்ஞவல்கியருக்கும் ஜனகருக்கும் நடந்த ஸம்வாதரூபமான பழையாரித்திரத்தை உனக்குச் சொல்லுவேன். பெரியபுகழ்பெற்றவரும் கேனவிகளை அறிந்தவர்களுக்கெல்லாம் மேலானவரும் நேவராதனுடைய புத்திரருமான ஜனகராஜர் முனிஸ்ரேஷ்டரான யாஜ்ஞவல்கியரைநோக்கி, 'ஓ! பிரம்மரிஷியே!

இந்திரியங்கள் எத்தனை? பிரகிருதிகள் எவ்வளவு? அவ்யக்தமென்பது எது? அதைக்காட்டிலும் மேலான பரப்ரம்மம் எது? ஓ! ப்ரம்மணஸ்ரேஷ்டனே! உம்முடைய அனுக்ரகத்தைவிரும்புகிற எனக்கு (இவைகளையும்) உற்பத்தியையும் நாசத்தையும் காலத்தின்கணக்கையும் சொல்லவேண்டும். அறியாமையினால் கேட்கிறேன். நீர் ஞானமயமானிதி. ஆகையால், நான் இந்த எல்லாவற்றையும் சந்தேகமறக் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று வினவ, யாஜ்ஞவல்கிபர் சொல்லலானார். 'நீ வினவிய யோகிகளுடையஞானத்தையும் ஸாங்கியர்களுடைய ஞானத்தையும் விசேஷமாகச் சொல்லுகிறேன்; கேள். உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. நீ என்னை(பரிசுஷித்து)அறியவிரும்புகிறாய். ஆனாலும், கேட்டால் சொல்லவேண்டுமென்பது பழமையான தர்மம். எட்டுப்பிரகிருதிகளும் பதினாறுவிகாரங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த எட்டுப்பிரகிருதிகளுள் ஆத்மவிஷயத்தில் சிந்தையுள்ளவர்கள் ஏழுமனை வ்யக்தங்களுக்காகச் சொல்லுகின்றார்கள். 1 அவ்யக்தம், மஹத்தத்வம், அஹங்காரம், பிரகிதி, வாயு, ஆகாயம், அப்பு, ஐந்தாவதானதேயு இந்த எட்டும் பிரகிருதிகள். விகாரங்களையும் என்னிடமிருந்து கேள் ராஜேந்திரனே! ஸ்ரோத்திரம், த்வக்கு, சக்ஷுஸ், ரஸனம், ஐந்தாவதானகிராணம், சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம், வாக்கு, பாணிகள், பாதங்கள், பாயு, குறி ஆகிய இவை ஐந்து மஹாபூதங்களிலுண்டான விசேஷங்கள். ஓ! மிதிவாபதிபே! ஆனால், ஆத்மாவின் கதியைச் சிந்திக்கின்றவர்களும் தத்வபுத்தியில்லமர்த்தத்தருமான நீயும் மற்றவர்களுமான வித்வான்கள் 2 விசேஷங்களுடன்கூடிய ஞானேந்திரியங்களையும் பதினாறுவதான மனத்தையும் (விகாரங்களாகச்) சொல்லுகின்றீர்கள். ஓ! அரசனே! அவ்யக்தத்தினின்றும் 3 மஹானான ஆத்மாவானது உண்டாயிருக்கின்றது. பண்டிதர்கள் இந்த முதல்ஸ்ருஷ்டியைப் பிராதானிகமென்று சொல்லுகிறார்கள். அரசனே! பின்னும் மஹத்திலிருந்தும் அஹங்காரம் உண்டாகிறது. இரண்டாவதுஸ்ருஷ்டியான இது புத்திஸ்வரூபமாகக் கருதப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள். அஹங்காரத்திலிருந்தும் பூதங்களுடைய சூக்ஷ்மமானமனம் உண்டாயிற்று இந்தமூன்றாவது ஸ்ருஷ்டியானது ஆகங்காரிகமென்று சொல்லப்படுகிறது ஓ! அரசனே! மனத்திலிருந்து மஹாபூதங்களுண்டாயின. இந்த நான்காவதுஸ்ருஷ்டியை ஸங்

1 ப்ரதானம்

2 காரியங்கள்.

3 ஹிர்ண்யகர்ப்பரின் ப்ராதியான மஹத்தத்வம்.

கல்பருபமான மான்ஸீமன்று சொல்லுகின்றார்கள். சப்தஸ்பரிச ரூபரஸகந்தம் என்கிற ஐந்தாவதுஸ்ருஷ்டியைப் பூதங்களைச் சிந்திக்கின்றவர்கள் பெளதிகமென்று சொல்லுகின்றார்கள். ஸ்ரோதரம், த்வக்கு, சகஷுஸ், ரஸனம், கிரானம் என்கிற ஆறாவது ஸ்ருஷ்டி அனேகசிந்தைகளின் ரூபமாகக் கருதப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள். ஒ! அரசனே! ஸ்ரோதரமுதலேய (ஞானேந்திரியங்களுக்குக்) கீழிருக்கிற இந்திரியஸமூகமானது உண்டாயிற்று. ஏழாவது ஸ்ருஷ்டி ஐந்திரியமாகக் கருதப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள் வேந்தனே! பிறகு, மேலேசெல்லும்பிராணவாயுவும் குறுக்காகச்செல்லும் வியான உதான ஸமானனும் உண்டாயின. எட்டாவது ஸ்ருஷ்டியான இது (விசேஷமில்லாமல் ருஜுவான விருத்தியுடன் கூடியிருப்பதால்) ஆர்ஜவமாகக் கருதப்படுகிறதென்று சொல்லுகின்றார்கள். அரசனே! பிறகு, கீழேயுள்ள பிரவாகமான அபானவாயுவும் கீழே குறுக்கேசெல்லும் வியானஸமான உதானனும் உண்டாயின ஒன்பதாவது ஸ்ருஷ்டியான இதுவும் ஆர்ஜவகமென்று வித்வான்கள் சொல்லுகின்றனர். பூபால! இந்த ஒன்பதுஸ்ருஷ்டிகளும் இருபததுநான்கு தத்வங்களும் வேதத்தில்சொன்னபடி சொல்லப்பட்டன. மஹாராஜனே! இதற்கு மேல் உள்ளபடி மஹரத்னாக்கனால் கிரமமாகச்சொல்லப்பட்ட இந்தக் குணத்தினுடைய காலக்கணக்கை என்னிடமிருந்து அறி.

முந்நூற்றுப்பதினாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தொடர்க்கி.)

(யாஜ்ஞவல்கியர் அவ்யக்தமதலியவற்றின் காலக்கணக்கையும்

ஸ்ருஷ்டியையும் ஜனகருக்குச் சொல்லியது)

அரசனே! '(உபாஸனத்தினால்) அவ்யக்தத்தன்மையடைந்தவ ருடையகாலத்தின்கணக்கை என்னிடமிருந்து அறி.. அவ்யக்தருக் குப் பதினாயிரம்கல்பங்கள் பகலாகச் சொல்லப்படுகின்றன. ராத்திரி யும் இவ்வளவே. ஒ! அரசனே (பிறகு) அவர் விழித்துக்கொண்டு முதலில் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஜீவனமாயிருக்கிற ¹ஒஷதியை யே படைக்கிறார், பிறகு, ஸுவர்ணமையமான ²அண்டத்திலிருந்தும் உண்டான பிரம்மாவைப் படைத்தார் அவர் எல்லாப்பிராணிகளுக்

1 அன்னத்தின்காரியமான மனம் என்பது பழையபுரைய.

2 பிரம்மாண்டம்.

கும்சரீரமென்று கேட்டிருக்கிறோம். அரசனே! 'பிரஜைகளுக்குப் பதியும் மகாமுனியுமான பிரம்மாவானவர் ஒருவருஷம் அண்டத்தில் வலித்து வெளியில்வந்து ஸ்வர்க்கம்பிருதிவி இவைகளுள் முழுதும் பிருதிவியான ஒருபாதியையும் ஸ்வர்க்கமான ஒருபாதியையும் சேர்த்தார்' என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. பிரபுவான பிரம்மா அவ் வீரண்டு பாதிக்குடையநடுவை ஆகாயமாகச் செய்தார். இவருடைய கணக்கையும் வேதவேதாங்கங்களின் கரைகண்டவர்கள் பகல் நாடி லொருபுடும் குறைவான பதினாயிரம் கல்பங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகத்தானஞ்செய்கின்றவர்கள் இவருடைய ராத்திரியையும் இவ்வளவாகச் சொல்லுகின்றார்கள். ஞானவானான அவர் முதலில் தேஜோமயரான அஹங்காரமென்கிற பூதத்தைப் படைக்கிறார். மகரிஷியான அவர் முதலில் தம் சரீரத்திலிருந்தும் வேறுநான்கு புத்திரர்களையும் படைக்கிறார். ஒ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அவர்கள் பித்ருக்களுக்கும் பித்ருக்களாகக் கேட்கப்படுகிறார்கள். தேவர்கள் பிதிருக்களுடைய புத்திரர்கள். ஒ! அரசனே! சராசரங்களான பிராணிகள் தேவர்களால் சூழப்பட்டனவென்று கேட்டிருக்கிறோம். மேலான ஸ்தானத்திலிருக்கிற அஹங்காரம் பிருதிவி, வாயு, ஆகாயம், அப்பு, ஐந்தாவதானதேயு என்னும் ஐந்துவித பூதங்களையும் படைத்தது. மூன்றாவதான ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கின்ற இந்த அஹங்காரத்தினுடைய ராத்திரியையும் ஐயாயிரம் கற்பங்களாகச் சொல்லுகின்றார்கள். பகலும் அவ்வளவாகவே சொல்லப்படுகிறது. ஒ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! சபுதம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், ஐந்தாவதான கந்தம் ஆகிய இவை ஐந்து மஹாபூதங்களிலுமுள்ள குணங்கள். ஒ! அரசனே! நாசமற்றவைகளான பிராணிகள் தங்களைச்சூழ்ந்து தங்கள்மனத்தை அபகரிக்கின்ற அந்தக்குணங்களால் தினந்தோறும் ஒன்றைஒன்று விரும்புகின்றன; ஒன்றற்றுகொன்று தீங்கு செய்தலில் பற்றுள்ளவைகளாகின்றன; ஒன்றுக்கொன்று மேலேபோகின்றன; ஒன்றோடொன்று சண்டைசெய்கின்றன; ஒன்றைஒன்று கொல்லுகின்றன; இவ்வுல்கிலேயே பசுபகூழி முதலான பிறவிகளிலகப்பட்டுச் சுழலுகின்றன. ஒ! அரசனே! இவைகளுக்கும் மனத்திற்கும் பகல் மூவாயிரம் கல்பங்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். ராத்திரியும் இவ்வளவே. ஒ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! இந்திரியங்களாலே செய்யப்பட்ட

1 ஐந்து பூதங்களுக்கும் காரணமானதால் அஹங்காரமென்கிற பூதம் என்றது.

2 'இவைகள்' என்பது பூதங்கள். அல்லது குணங்கள்.

எல்லாவற்றையும் மனம் செய்கின்றது இவைகளில் இந்திரியங்கள் பார்க்கிறதில்லை. மனமே பார்க்கின்றது நேத்திரமானது ரூபங்களை மனத்தினாலேதான் பார்க்கின்றது. (மனம்) நேத்திரத்தாலே பார்க்கின்றதில்லை. மனம் கலங்கியிருக்கும்பொழுது நேத்திரம் பார்க்கிறதாயிருந்தாலும் பார்க்கிறதில்லை ஆனால், எல்லா இந்திரியங்களும் பார்க்கின்றனவென்று சொல்லுகின்றார்கள் ஒ! அரசனே! மனம் ஒழிவடைந்தபொழுது இந்திரியங்களுக்கு ஒழிவு ஏற்படும் இந்திரியங்கள் ஒழிவடைந்தபொழுது மனத்திற்கு ஒழிவு ஏற்படாது. இவ்விதம் இந்திரியங்கள் மனத்தைப் பிரதானமாகவுடையவைகளென்று கருதுவண்டும். எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் மனம் தலைமையாகச் சொல்லப்படுகின்றது மிக்கபுகழுள்ளவனே! இவ்வுலகத்தில் எல்லாபயுதங்களும் இந்தமனத்தில் பிரவேசிக்கின்றன.

முந்நூற்றுப்பதினேழாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தொடர்க்கி.)

—:0:—

(யாஜ்ஞவல்கியர் பிரளயத்தின்றுறையை ஜனகருக்குச் சொல்லியது.)

தத்துவங்களுடையஸ்ருஷ்டியின்கணக்கும் காலத்தின்கணக்கும் என்னால் கிரமமாகச் சொல்லப்பட்டன. ஸம்ஹாரத்தையும் என்னிடமிருந்து கேள். ஆதியந்தமற்றவரும் நித்பரும் விகாரமேயில்லாத வருமான பிரம்மதேவர் பிராணிகளை அடிக்கடி ஸ்ருஷ்டிக்கவும் ஸம்ஹரிக்கவும்செய்தார். பகலின்முடிவை அறிந்து ராத்திரியில்நித்திரை செய்யஎண்ணி! பகவானும் அவ்யக்தருமானஅவர் அஹங்காராபிமானியாபிருக்கிற (காலாக்கி) ருத்திரரை அவ்விதம் (ஸம்ஹரிக்கும்படி) ஏவினார். பிறகு, ஹிரண்யகர்ப்பரால்ஏவப்பட்ட ஆதித்யரூபியான அவர் நூறுபிரம்கிரணங்களுடன் தம்முருவத்தைப் பன்னிரண்டுவிதமாகச்செய்து அக்னிபோல ஜவலித்தார். ஒ! அரசனே! அவர் ஜராயுஜம், அண்டஜம், ஸீவதஜம், உத்பிஜஜம்என்கிற நான்குவிதமானபிரஜைகளின்ஸமுதயத்தைத் தம்முடையதேஜலினால்வினாவில் எரித்தார். இவர் நேத்திரத்தைத்திறந்தவுடன் ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமும் நசித்து விட்டன. பிறகு, பூமியானது நாஞ்சுபக்கத்திலும் ஆமைமுதுகிற்கு நிகராய்விடுகிறது. அளவற்றபலமுள்ள ருத்திரர் ஜகத்தைஎரித்து

விட்டு வெறுமையான பூமியைப் பிறகு வேகமுண்டிய ஜலத்தினால் சீக்கிரமாக எங்கும் நிரப்புகிறார். பிறகு, அந்தஜலமானது பிரளயகாலக்களையே அடைந்து நாசத்தை அடைகிறது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஜலமானது நாசத்தையடைந்தபொழுது அக்னியானது வளர்ந்து மிகவும்ஜவலிக்கின்றது. அளவற்றஅதிகபலத்தையுடையதும் ஜவலிக்கிறதும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் உஷ்ணமானதும் எழுஜ்வலையையுடையதுமான அந்தஅக்னியைப் பிறகு எட்டுவிதமானருபமும் பலமும் அளவற்றவேகமுமுடைய வாயுபகவான் கீழும் மேலும் குறுக்குமாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு சீக்கிரம்பகஷித்துவிட்டான். *நிகரற்றபல்முடையவனும் பயங்கரனுமான அந்தவாயுவை ஆகாயம் விழுங்கியது. ஆகாயத்தையும் எங்கும்சஞ்சரிக்கின்ற ஸ்வபாவமுடையமனமானது பெரியசப்தத்தைசெய்துகொண்டு விழுங்குகின்றது எல்லாருபமாயும் பிரஜைகளுக்குப்பதியாயுமிருக்கிறஅஹங்காரமானது மனத்தை விழுங்குகிறது. அஹங்காரமானது சென்றவைநிகழ்வவைவருபவைகளையறிந்தவனும் மஹானுமான ஆதமாவாகிறது. நிகரற்றஸ்வரூபமுடையவனும் எல்லாமாயிருப்பவனும் மஹானுமான அந்தஆத்மாவையும் பிரஜைகளுக்குப்பதியானசம்புவானவர் விழுங்குகிறார். அணிமா, லகிமா, ப்ராப்திமுதலானவித்திருபரும் நியமனசக்தியுடையவரும் ஜ்யோதிஸ்வரூபரும் நாசமற்றவரும் எங்கும்ஐக்காலக்ஞடையவரும் எங்கும் நேத்திரமும் தலையும் முகமுமுடையவரும் எங்கும்காதுகளுடையவரும் எங்கும்வியாபித்திருக்கிறவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஹிருதயத்திருலிப்பவரும் ஒருபாகத்தினல்கட்டைவிரலளவுடையவரும் அணுவாயிருப்பவரும் அளவற்றவரும் மஹாத்மாவுமான அந்தஸஸ்வரர் எல்லாவற்றையும் விழுங்குகிறார். பிறகு, குறையும் நாசமும் விகாரமுமற்றவரும் சென்றவையும் இருக்கின்றவையும் வருபவையுமான பிராணிகளையெல்லாவுக்கிறவரும் தோஷமில்லாதவருமான அவரை அடைந்து எல்லாம் தன்மயமாகின்றன. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஸம்ஹாரமானது உள்ளபடி உனக்கு நன்கு சொல்லப்பட்டது. அத்யாதமத்தையும் அதிபூதத்தையும் அதிதெய்வத்தையும் கேள்

1 எட்டுத்திக்குகளிலிருந்து எட்டுஉருவங்கொண்டு.

2 'மஹாத்மாவென்கிறஹிர்ண்யகர்ப்பரிடம் லயிக்கிறது'என்றுருத்து.

முந்நூற்றிப்பதினேட்டாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

—:0:—

(யாஜ்ஞவல்கியர் அத்யாத்தமபிரபுவம்ஹையும் முந்நூற்றிப்பதினேட்டாவது)

ஜனகருதிச் சொல்லியது.)

தத்வங்களைத் தெரிவிக்கின்றவையாகிய, 'பாதங்கன் அத்யாத்மம்; மார்த்தம் அதிபூதம்; விஷ்ணு அதிதெய்வம்' என்று சொல்லுகின்றனர் உள்ளபடி தத்துவார்த்தங்களைத் தெரிவிக்கிறவர்கள், 'பாயு அத்யாத்மம்; விடுதல் அதிபூதம்; மித்திரன் அதிதெய்வம்' என்று சொல்லுகின்றனர் உள்ளபடி யோகத்தைத் தெரிவிக்கின்றவர்கள், 'சூரி அத்யாத்மம்; ஆனந்தம் அதிபூதம்; பிரபலா அதிதெய்வம்' என்று சொல்லுகின்றனர். ஸாங்கியப்படி தெரிவிக்கின்றவர்கள், 'கைகள் அத்யாத்மம்; செய்யக்கூடியது அதிபூதம்; இந்திரன் அதிதெய்வம்' என்றனர். வேதத்தை அனுஸரித்துத் தெரிவிக்கின்றவர்கள், 'வாகீசு அத்யாத்மம்; சொல்லவேண்டிய விஷயம் அதிபூதம்; அக்னி அதிதெய்வம்' என்றனர். வேதத்தை அனுஸரித்துத் தெரிவிக்கின்றவர்கள், 'நேத்திரம் அத்யாத்மம்; ரூபம் அதிபூதம்; ஸூர்யன் அதிதெய்வம்' என்று சொல்லுகின்றார்கள். வேதத்தை அனுஸரித்துச் சொல்லுகின்றவர்கள், 'ஸ்ரோத்ரம் அத்யாத்மம்; சபதம் அதிபூதம்; திக்குக்கள் அதிதெய்வம்' என்று சொல்லுகின்றார்கள். வேதத்தை அனுஸரித்துச் சொல்லுகிறவர்கள், 'ரஸனை அத்யாத்மம்; ரஸம் அதிபூதம்; அப்பு அதிதெய்வம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். வேதத்தை யனுஸரித்துச் சொல்லுகிறவர்கள், 'சரீரத்தில் கிரானம் அத்யாத்மம்; கந்தம் அதிபூதம்; பிருதிவி அதிதெய்வம்' என்று கூறுகிறார்கள். தத்வஞானத்தில் ஸமர்த்தர்கள், 'துவக்கு அத்யாத்மம்; ஸ்பரிசம் அதிபூதம்; வாயு அதிதெய்வம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். உள்ளபடி சாஸ்திரத்தில் ஸமர்த்தர்கள், 'மனம் அத்யாத்மம்; நினைக்கக்கூடிய விஷயம் அதிபூதம்; சந்திரன் அதிதெய்வம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். தத்வங்களைத் தெரிவிக்கின்றவர்கள், 'அஹம் காரம் அத்யாத்மம்; காசம் அதிபூதம்; புத்தி அதிதெய்வம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். உள்ளபடி தெரிவிக்கின்றவர்கள், 'புத்தி அத்யாத்மம்; அறியக்கூடிய விஷயம் அதிபூதம்; சேஷதர்மஞ்ஞன் அதிதெய்வம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். தத்வங்களை யுணர்ந்த அரசனே! ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸ்திதியிலும் முடிவிலும் உள்ளபடி ஸ்பஷ்டமாக

உனக்கு இந்த (தத்வங்களின்) விபூதியானது தெரிவிக்கப்பட்டது. பிரகிருதியானது இஷ்டப்படி ஆத்மாவின் விருப்பத்தினால் கீடைக் காகக் குணங்களை நூற்றுக்கணக்காகவும், ஆபிரக்கணக்காகவும் மிகவும் படைக்கிறது. மாஸிடர்கள் ஒருதிபத்திலிருந்தும் ஆயிரந்திபங்களே 'உண்டுபண்ணுவதுபோலவே' பிரகிருதியானது மனிதனுக்கு அநேக குணங்களைச் செய்கிறது. தைரியம், ஆனந்தம், அபிவிருத்தி, பிரீதி, மேலானவிஷயத்தில் விருப்பம், ஸுகம், மனத்தின்சுத்தி, ஆரோக்கியம், ஸந்தோஷம், ஸ்ரத்தை, எளிமையில்லாமை, பரபரப்பில்லாமை, பொறுமை, ஞாபகசுத்தி, ஹிம்ஸைசெய்யாமலிருத்தல், ஸமமாயிருத்தல், உண்மைபுரைத்தல், கடனில்லாமை, நேராயிருத்தல், லஜை, சபலமில்லாமை, சரீரசுத்தி, மேன்மை, ஆசாரம், விஷயத்திலாசையில்லாமை, மனத்தில் பரபரப்பில்லாமை, இஷ்டபரபதிகளையும் அறிஷ்டநிவிருத்திகளையும் செய்தகர்மங்களையும் புகழாமலிருத்தல், தானத்தால் பிராணிகளை வசப்படுத்தல், வைராக்கியம், பரோபகாரம், எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தயை இவைகள் ஸத்வத்தின் குணங்களாகக் கருதப்பட்டன. ¹அழகு, செல்வம், கலகம், ஈயாமை, தன்பயில்லாமை, ஸுகதுக்கங்களை அடுதது ஸேவித்தல், பிறர்தூஷணையில் விருப்பம், விவாதங்களைச் செய்தல், அகங்காரம், பெரியோர்களைப் பூஜியாமலிருத்தல், கவலை, விரோதத்தைப்பாராட்டல், புரிதாபம், எல்லாவற்றையும் கிரகித்தல், லஜையில்லாமை, ஒழுங்கில்லாமை, பேதப்படுத்தல், கடுமையாயிருத்தல், காமம், குரோதம், மதம், கர்வம், துவேஷம், அபிமானம் இவைகள் ரஜஸின் குணங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. தாமஸகுணங்களுடைய ஸமூகங்களைச் சொல்லுகிறேன்; ஞாபகத்தில் வைக்கக்கடவாய். அவை மோகம், பிரகாசமில்லாமை, தாமிஸ்ரம், அந்ததாமிஸ்ரம் என்பன. மரணம் அந்ததாமிஸ்ரமாகவும் குரோதம் தாமிஸ்ரமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. தமவின் அடையாளங்களாவன: பசுணமுதலானவைகளில் அபிருசி, போஜனங்களில் திருப்தியடையாமை, பானங்களில் திருப்தியடையாமை, எப்பொழுதும் வஸ்திரத்திலும் கந்தத்திலும் கேளிகளிலும் சயனங்களிலும் ஆஸனங்களிலும் பகல்நாக்கத்திலும் விவாதத்திலும் அஜாக்ரதைகளிலும் பற்றுதல், அறியாமையால் நடனவாத்தியகானங்களில் பற்றுதலுடனிருத்தல், விசேஷமானதர்மங்களில் துவேஷம் ஆகிய தமவின் குணங்களான இவைகளே.

முந்நூற்றிப்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடிக்சி.)

—:0:—

(யாஜ்ஞவல்கியர் துணங்களுக்கும் வினைகளுக்கும் உரியகதிகளை
ஜனகருக்குச்சொல்லியது.)

புருஷஸ்ரேஷ்டனே! பிரகிருதியினுடைய இந்தமூன்றுகுணங்
களும் எப்பொழுதும் எல்லாஉலகத்தையும்விட்டு விலகாமலிருக்கின்
றன. அவ்யுக்தரூபமானபகவான் பிரகிருதியினால் நூறுவிதமும் ஆயிரம்
விதமுமாகிரார் இவர் பிரகிருதியினால் தன்னைக் காமாக்ஷை நூறு
விதமாகவும் ஆயிரம்விதமாகவும் நூறுஆயிரம்விதமாகவும் தோடிக்கனாக்
காகவும் செய்கிரார் ஆத்மவிசாரம் செய்கின்றவர்கள் ஸதவகுண
முடையவனுக்கு உத்தமமானஸ்தானத்தையும் ரஜோகுணமுடைய
வனுக்கு இம்மையில் நடுவானஸ்தானத்தையும் தமோகுணமுடைய
புனுக்குக் கீழானஸ்தானத்தையும் சொல்லுகின்றார்கள். இதில் மணி
தன் புண்யமாத்ரத்தினால் மேலானகதியையும் புண்யபாபங்கள் கலந்
ததினால் மானிடஜன்மத்தையும் பாவமாத்ரத்தினால் தாழ்ந்தகதியை
யும் அடைவான். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்என்கிற இம்மூன்றனுள் இரண்
டின்றேர்க்கையையும் மூன்றின்சேர்க்கையையும் உண்மையாக என்
னிடம் கேள். ஸத்வத்தில் ரஜஸும் ரஜஸில் தமஸும் தமஸில் ஸத்வ
மும் ஸத்வத்தில் அவ்யுக்தமும் காணப்படுகின்றன. அவ்யுக்தனை
ஜீவன் ஸத்வத்தோடுகூடிய தேவலோகத்தை அடைவான் ரஜஸ்ஸத
வமிவைகளோடுகூடினவன் மனிதர்களிடத்தில் பிறக்கிறான். ரஜஸ்த
மஸ் இவைகளையுடையவன் விலங்குப்பிறவிகளில் பிறக்கின்றான் ராஜஸ
தாமஸ குணங்களோடுகூடிய ஸத்வங்களால் மனுஷ்யஜன்மத்தை
அடைவான் புண்யபாவங்கள் விலகின்பெரியோர்களுக்கு நிலைத்
தும் வீகாரமில்லாததும் குறைவில்லாததும் மரணமற்றதுமான அப்
படிப்பட்டஸ்தானத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். ஞானிகளுக்கு எற்படு
கிற ஸ்தானமானது சிறந்ததும் கெடுவில்லாததும் நமுவாததும்
இந்திரியங்களுக்குப்புலப்படாததும் காரணமற்றதும் ஜனனத்தையும்
மரணத்தையும் புஜ்ஞானத்தையும் போக்குகின்றதுமாயிருக்கிறது.
ஓ! அரசனே! நீ என்னைக்கேட்ட அவ்யுக்தததிலிருக்கிற பரம்பொரு
ளான பிரம்மம் பிரகிருதியிலிருந்தாலும் அவ்யுக்தத்திலிருப்பதாகச்
சொல்லுகிறார்கள். ஓ! அரசனே! பிரகிருதியானது அசேதன

மென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இந்தப்பூரமாத்மாவினாலே வியாபிக்கப்பட்டு ஸ்ருஷ்டிக்கவும் ஸம்ஹரிக்கவும்செய்கிறது' என்று சொன்னார்.

ஜனகர், 'சிறந்தஅறிவுள்ள ரிஷிஸ்ரேஷ்டரே! இவ்விரண்டுமே ஆதிபந்தமற்றவைகளும் சரீரமற்றவைகளும் அசைவற்றவைகளும் அசைக்கமுடியாத அஸங்கமென்கிறகுணமும், ஸங்கமென்கிறதோஷமுமுள்ளவைகளும் அறியமுடியாதவைகளுமாயிருக்கின்றன. (அப்படியிருக்க) ஒன்று ஜடமென்றும் மற்றொன்று அறிவுடன்கூடியன சேஷத்ராஜ்ஞனென்றும் எப்படி சொல்லப்பட்டன? ஓ! பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! நீரோ மோக்ஷதர்மத்தை முழுதும் அனுஷ்டிக்கின்றீர். நான் மோக்ஷதர்மமுமுமையையும் உள்ளபடி கேட்கவிரும்புகிறேன். (ஆகையால்) தத்வமில்லாமலிருப்பவனையும் நிரிக்குணத்தன்மையையும் பிரகிருதியைவிட்டிருப்பதையும் தேகத்தை அடைந்திருக்கின்ற தேவதைகளையும் எனக்கு நன்றாகச் சொல்லும். மரணத்தைஅடைந்து சரீரம்விட்டுக்கிளம்பினதேகிக்கு நாளடையில் அடையக்கூடியஸ்தானத்தை எனக்குச் செவ்வையாகச் சொல்லும். உள்ளபடி ஸாங்கியஞானதையும் தனிமையாகயோகத்தையும் மரணத்தைத்தெரிவிக்கின்ற குறிகளையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். ஓ! சிறந்தவரே! இவற்றைஎல்லாம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியோல அறிந்திருக்கிறீர்' என்று கேட்டார்.

முந்நாற்றிபூதாவது அத்தாயம்

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்கீச்சி.)

—:0:—

(யாஜ்ஞவல்கியர் ஸாங்கியமதத்தை ஜனகருக்குச் சொல்லியது.)

யாஜ்ஞவல்கியர் சொல்லத்தொடங்கினார். 'ஐயா! அரசனே! நிரிக்குணானுவன் குணமுள்ளவனாகச் செய்யப்பட்டான். குணவானாயிருப்பவனும் குணமில்லாதவனாகச்செய்யப்பட்டான். உள்ளபடி என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள். தத்வத்தையுணர்ந்தவர்களும் மிகாத மாக்களுமானமுனிவர்கள், 'குணங்களையுடையவன்' குணவானாகவே இருக்கின்றான். அப்படியே நிரிக்குணனும் குணமற்றவனாகவே இருக்கின்றான்' என்று இவ்விதம்சொல்லுகின்றார்கள். குணங்களைஇயற்கையாகவுடையபிராகிருதன் குணங்களிலேயே சமூலுகின்றான். இயற்கையாகவே அறிவீனனாயிருக்கிற அவனே குணங்களை

உபயோகிக்கிறான். 'இ'ற்கையாகவே அறிவினனான பிராகிருதபுருஷன் தன் ஆத்மாவை அறிகிறதில்லை. 'என்னைக்காட்டிலும் மேலானவனில்லை' என்று எப்பொழுதும் அபிமானிக்கின்றான். (பிராகிருதியுடன்கூடினவன் அறிவதில்லை) என்கிற இந்தக்காரணத்தினால் பிராகிருதி ஜடமாகும். (பிராகிருதியைச் சேர்ந்தபுருஷன்) நித்தியனும் நாசமில்லாதவனுமாயிருப்பதாலும் (பிராகிருதி) நாசமுடையதாயிருப்பதாலும் அது ஜடத்தன்மைக்கு வேறுகிறதில்லை. அஜ்ஞானத்தால் அடிக்கடி குணங்களுடைய படைப்பைச் செய்து ஆத்மாவை அறியாமலிருக்கும்பொழுது ஆத்மாவானது விபிபகிறதில்லை. ஸ்ருஷ்டிகளுக்குக் கீழ்த்தாவாயிருப்பதால் ஸ்ருஷ்டிதர்மமுடையவனாகச் சொல்லப்படுகிறான்; யோகங்களுக்குக்கீழ்த்தாவாயிருப்பதால் யோகதர்மமுடையவனாகச் சொல்லப்படுகிறான்; ¹பிராகிருதிகளையுண்டுபண்ணுவதால் பிராகிருதிதர்மமுடையவனாகச் சொல்லப்படுகிறான்; பீஜங்களுக்குக் கீழ்த்தாவாயிருப்பதால் பீஜதர்மமுடையவனாகவும் சொல்லப்படுகிறான். வலித்திபெற்றவர்களும் ஆத்மஜ்ஞானிகளும் மனக்கவலை நீங்கினவர்களுமானவதிகள் குணங்களுக்கு உற்பத்திஸ்தானமும் லயஸ்தானமுமாயிருப்பதாலும் ²உதாவீனனாயிருப்பதாலும் இரண்டற்றவனாயிருப்பதாலும் குணங்களில் அபிமானமாதீர ஸம்பந்தமுடையவனாயிருப்பதாலும் ஆத்மாவை நிரக்குனாக நினைக்கின்றார்கள். இந்தப்பிராகிருதியை (ஞானமில்லாதவரையில்) நித்தியமாயும் (ஞானத்தால்) ரசிப்பதாயும் (காரணரூபத்தால்) அவ்யக்தமரூபம் (கார்யரூபத்தால்) வியக்தமாயும் இருப்பதாகக் கேட்டிருக்கிறோம். எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் தையுடையவர்களும் ஞானத்தையே அடைந்தவர்களுமான புருஷர்கள் (இவ்விதம் அபிமானத்தால்) அவ்யக்தத்துடன் ஐக்யத்தையும் (ஸ்வபாவமாக) பேதத்தையும் சொல்லுகிறார்கள். நிலையுள்ளவனென்று பெயருடைய அந்தப்புருஷன் வேறு. நிலையற்றபிராகிருதி வேறு. நடுவிலிருக்கிற நாணற்குச்சிகளுக்குத் ³தர்ப்பை போலவே இது ஏற்படுகிறது. தர்ப்பத்தின் சேர்க்கையினால் குருத்தானது அதைச் சேர்ந்ததாகவே அறியப்படுகிறதில்லை. மசகத்தை வேறாகவும் அத்திப்பழத்தை வேறாகவும் அறியவேண்டும். அத்திப்பழத்தின் சேர்க்கையினால் மசகம் அதில் சேருகிறதில்லை. அப்படியே,

1 'பிரஜைகளை' என்பது பழையவரை.

2 இங்கு அதிகபாடமான ஒன்றரைசுலோகங்கள் பொருத்தமில்லாமையால் விடப்பட்டன.

3 'முஞ்சம்' என்பது மூலம்.

மதஸ்யம்வேறுகவும் ஜலம் அதைக்காட்டிலுய்ய வேறுகவும் கருதப்பட்டன. ஜலத்தின் ஸம்பந்தத்தினால் மதஸ்யம் எந்தவிதத்திலும் பற்றப்படுகிறதில்லை. எப்பொழுதும் அக்னி வேறு ; ¹ உகை வேறு. இவ்விதம் அறியக்கடவாய். அந்த அக்கினியானது உன்சயின் சம்பந்தத்தினால் பற்றப்படுகிறதில்லை. தாமரையிலே வேறுகவும் ஜலம் வேறுகவும் கருதப்பட்டன. ஜலத்தின்ஸம்பந்தத்தினால் தாமரையிலே அதில் ஸம்பந்திக்கிறதில்லை. பிராகிருதஜனங்கள் நித்யமாயிருக்கிற இந்தக் குணங்களுடைய ஸஹவாஸத்தையும் அவைகளினிருப்பிடத்தையும் எந்நாளும் உண்மையாகப் பார்க்கிறதில்லை வேறுவிதமாகப் பார்க்கிறவர்களுக்கு நல்லஞானமில்லை. அவர்கள் அடிக்கடி நிச்சயமாகக் கோரமானநரகத்தை அடைகிறார்கள் குணங்களைப்பிரித்து அறியப்படுவதும் உத்தமமுமான இந்த ஸாங்கியஞானமானது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஸாங்கியர்கள் இவ்விதம் குணங்களைப்பிரித்தறிந்து கைவலபத்தை அடைந்தார்கள். தத்வங்களில் ஸமர்த்தர்களான மற்றவர்களுடைய உறுதியும் இதுவே இதற்குமேல் யோகிகளுடைய ஞானத்தைச் சொல்லப்போகிறேன்.

முந்நூற்றிருபத்தோராவது அத்யாயம்.

மோக ஷ த ர் ம ம். (தோடீச்சி.)

(யாஜ்ஞவல்கியர் யோகத்தை ஜனகருக்குச் சொல்லியது.)

ஓ! ராஜஸ்ரீஷ்டனே! என்னால் ஸாங்கியஞானமானது சொல்லப்பட்டது. (இனி) நான் கேட்டறிந்தபடி யோகஞானத்தை என்னிடமிருந்து அறி. ஸாங்கியத்திற்கு நிகரான ஞானமில்லை. யோகத்திற்கு நிகரான பலமுமில்லை. அவ்விரண்டும் ஒரே அனுஷ்டானத்தையுடையவைகளாகவும் இரண்டும் மரணத்தையிடுதற்குக்கின்றவைகளாகவும் கருதப்பட்டன. ஞானத்தில் பற்றில்லாமலிருக்கிற மனிதர்கள் அவைகளைத் தனித்தனியாகப் பார்க்கின்றார்கள். ஓ! அரசனே! நாம் உறுதியினால் ஒன்றாகவே பார்க்கின்றோம். யோகிகள் எதைப் பார்க்கிறார்களோ அதையே ஸாங்கியர்களும் பார்க்கிறார்கள். யோகத்தையும் ஸாங்கியத்தையும் ஒன்றாகப் பார்க்கிறவன் தத்வமுணர்ந்தவன். சத்துருக்களைச் சிதைக்கிறவனே! பிராணன்ஸூதலியவைகளைப் பிரதானமாகவுடைய மற்றயோகிகளையும் அறியக்கடவாய். அவர்

கள் அந்தச்சரீரத்தோடு பத்துத்திக்குக்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். ஓ! குற்றமற்றவனே! அப்பா! பிரளயகாலம்வரையில் அணிமாதிகளான எட்டுக்குணங்களுடைய ஸுசிஷ்மயோகத்தால் (ஸ்தூலதேகத்தை) விட்டுவிட்டு ஸுகமா¹ உலகங்களில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறான். புத்திமான்கள் எட்டுஅங்கங்களுள்ளயோகத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள் ராஜஸ்ரேஷ்டனே! எட்டுஅங்கங்களுள்ளயோகத்தை ஸுசிஷ்மமாகச் சொல்லுகின்றார்கள் மற்றதைச் சொல்லுகிறதில்லை. யோகிகளுடைய உத்தமமானயோககார்யத்தைச் சாஸ்திரவசனப்படி ஸகுணம் நிரக்குணம்என இரண்டுவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ! அரசனே! மனத்தை (மூலாதாரமுதலானவிடத்தில்) தரிப்பதும் பிரணவாயுரிரோதமும் மனம்ஒரேமுகமாயிருப்பதும் இந்திரியநிகரமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன பிரணாநிரோதமானது ஸகுணயோகமாகும் ஆகையால், மனத்தை¹ நிரக்குணமாயிருக்கும்படி நிலைக்கச் செய்யவேண்டும் சிறந்தபதிலாதிபனே! (தியானத்தால் இஷ்டதேவதையைப்) பாராவிருக்கும்போது (கேவலயோகத்தைச் செய்து) பிரணான்களை வெளியிலவிட்டால் வாதிரோகம் அதிகரிக்கவே செய்யும் ஆகையால், அதை அனுஷ்டிக்கக்கூடாது ராத்ரியின் முதல்யாமத்தில் பன்னிரண்டு (மனத்தின்) எவுதல்கள் கருதப்பட்டன. நிராதரியில் நித்திரைசெய்து பின்பாமத்திலும் பன்னிரண்டுஎவுதல்களே கருதப்பட்டன. ஆகையால், இவ்விதம் மனத்தின் சமனத்தையடைந்தவனும் வெளிப்புலன்கள் அடங்கினவனும் தனித்திருக்கிறதன்மையுள்ளவனும் ஆத்மாவில் பற்றுள்ளவனும் ஞானியுமாயிருப்பவனால் மனமானது சோப்பிம்கத்தக்கது ஸந்தேகமில்லை. மதிலாதிபனான அரசனே! (யோகிகள்) சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்கிற ஐந்துஇந்திரியங்களுடைய ஐந்துவிதமான தோஷங்களையும் விலக்கி² விசேஷத்தையும்³ ஸப்ததையும் நிவிருத்தி செய்து எல்லாஇந்திரியஸமுகத்தையும் மனத்திலடக்கி மனத்தை அஹங்காரத்தில்ஸ்தாபித்து அஹங்காரத்தைப் புத்தியென்கிறமுகத் தத்வத்திலும் புத்தியைப் பிரகிருதியிலும் இவ்விதம்விலக்கி, பிரகு, கேவலமும் ரஜோகுணம்சுறிதாபீல்ஸாததும் நித்தியமும் அளவற்றதும் சுத்தமும் செந்நிலில்ஸாததும் ஸ்திரமும் பூர்ணமும் எப்பொழுதும்பேதிக்கமுடியாததும் மூடபிறப்பற்றதும் அனாதியும் விகாரமில்லாததும் (எல்லாவற்றிற்கும்) நியந்தாவும் நாசமில்லாததுமான

1 செய்கையற்றிருக்கும்படி.

2 வெளிக்கினம்பல்.

3 தானு³வுண்டான வயர்.

பிரம்மத்தைத் தியானம்செய்கின்றார்கள். ஸ்ரீ ஹாராஜனே! யோக முள்ளவனுடைய லக்ஷணங்களை மனத்தில் தரித்துக்கொள். யோகப் பிரஸாதத்தின் லக்ஷணம் திருப்தியடைந்தவன் ஸுகமாக நித்திரைசெய்வதுபோன்றது. காற்றில்லாதவிடத்தில் எண்ணெய்நிரம்பிய தீபமானது அசையாமல் உயரக்கிளம்பினஜ்வாலையுடன் ஜ்வலிப்பதுபோல யோகியும்இருப்பானென்று புத்திமான்கள் சொல்லுகிறார்கள். மேகத்திலிருந்துண்டானஜலத்திலைகளிலே அடிக்கப்பட்டும் சிலையானது சிறிதும் அசைக்கப்படாது அதுபோலிருப்பது யோகியினுடைய லக்ஷணம். ஊதப்பட்டசங்கம், தூந்துபிஇவைகளுடைய பெரியசப்தங்களாலும் பலவிதமானகானவாத்தியங்களாலும் (மனம்) சலியாமலிருப்பது யோகியின்லக்ஷணம். ஒருவன் எண்ணெய்நிறைந்தபாத்திரத்தைக் கைகளாலெடுத்துக்கொண்டு, கையில் கத்தியுடையவர்கள் அதட்ட அவர்களிடமிருந்துண்டானபயத்தினால் மனத்தைச் சலியாமல்வைத்துக்கொண்டு, ஒருதூனியும் பாத்திரத்திலிருந்துசிதறவிடாமல் படியில்ஏறுவதுபோல, யோகியானவன் மிகவும் சிறந்தயோகத்தையடைந்து இந்திரியங்களுடைய நிலையினாலும் அப்படியே (மனத்தின்) நிலையினாலும் ஒருமுகப்பட்டமனமுடையவனாயிருப்பான். இவ்விதம் யோகியானமுனிவனுடைய லக்ஷணங்களைக் கண்டுகொள்ளவேண்டும். ஆத்மயோகத்தோடுகூடினவன் மிகவும் சிறந்ததும் அழிவற்றதும் பெரிய அஜ்ஞானத்தின் இடையிலிருந்ததும் அக்னிக்கொப்பானதுமான அந்தப்பிரம்மத்தைப் பார்க்கின்றான். ஓ! அரசனே! அவன் இந்தஞானத்தினால் ஸாக்ஷியானஜீவன்விலகின்றாயிருக்கிற தேகத்தைவிட்டுவிட்டு நாளடைவில் கைவல்யத்தை அடைகிறான். இந்தப்படி அனாதியானவேதம் கூறுகிறது இதுவே யோகிகளுடையயோகம். யோகத்தின் லக்ஷணம் வேறில்லை. புத்திமான்கள் அதையறிந்து (தங்களை) கிருதார்த்தர்களாக நினைக்கின்றார்கள்.

முந்நூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடீக்சி.)

—:0:—

(யாஜ்ஞவல்கியர் ஜீவன்வேளிப்படும்உறுப்புக்களால்வரும்பயனையும் மாணக்குறிகளையும் ஜனகருக்குச் சொல்லியது.)

ஓ! அரசனே! அப்படியே, சரீரத்திலிருந்துமேலேகிளம்புகிற வர்களின்ஸ்தானத்தையும், ஜாக்கிரதையுடன்; கேள். பாதங்களின்

வழியே - முரித்துச்செல்லுகிறவனுக்கு விஷ்ணுவின் ஸ்தானமானது சொல்லப்படுகிறது கணுக்கால்களால் முரித்துச்செல்லுகிறவன் வஸுக்களென்கிறதேவர்களை அடைவானென்று நமக்குக் கேள்வி. முழங்கால்களால், மஹாபாக்கியம் பெற்றஸாத்யங்களென்கிற தேவர்களை அடைவான். பாயுவினால் மேலே ஓடும்புகிறவன் மிகானுடைய ஸ்தானத்தை அடைவான். பின்தட்டுவழியாய் உத்கிரமக்கிறவன் பிருதிவியையும் தொடைகளால்செல்லுகிறவன் பிரம்மாவையும் அடைவார்கள். பார்ஸ்வங்களால் மருத்துக்களென்கிற தேவர்களையும் நாவலிகைகளால் சந்திரனையும் கைகளால் இந்திரனையும் மாபால நுத்திரரையும் அடைவானென்றுசொல்லுகிறார்கள் கழுத்தினால், மூவும் சிறங்கவனும் முனிஸ்ரேஷ்டனுமானநனை அடைகின்றான் முதலினால் விஸ்வதேவர்களையும் காதினால் திக்குக்களையுடையவான். கிராணத்தால் வாயுவையும் நேத்திரங்களால் ஸூர்யனையும் புருவங்களால் அசுவினிதேவதைகளையும் நெற்றியினால் பிதருக்களையும் அடைவான் தலையினால் தேவர்களுக்கெல்லாம் முன்னுண்டானவரும் விபுஷாபாயிருக்கிற பிரம்மாவை அடைகின்றான். மிதிலாதிபனே! இந்தஉத்கிராந்தி ஸ்தானங்கள் சொல்லப்பட்டன வித்வான்களாலவிதிக்கப்பட்ட ¹ அரிஷ்டங்களைச் சொல்வேன். முன்பார்க்கப்பட்ட அருந்ததீசஷத்திரத்தையும் துருவநஷத்திரத்தையும் பிறகு ஒருபொழுதும்பாராமலிருந்தால் அந்தஸரீரிக்கு ஒருவருஷத்தில் சரீரவிடேயாகம் ஏற்படுமென்று சொல்லுகிறார்கள். பூர்ணசந்திரனையும் தென்பாகத்தில் தீபததையும் இரண்டு பிரிவானபிரகாசமுடையனவாகப் பார்க்கிறவர்களும் ஒருவருஷம் ஆயுளுடையவர்கள். ஓ! அரசனே! பிறருடைய நேத்திரத்தில் தம் முடையசாயாருபத்தைக் காணாதவர்களும் ஒருவருஷம் ஆயுளுடையவர்கள். அதிககாரத்தையும் அதிகப்ராஜனையும் பிராஜனையிலலாமையும் கார்த்தியில்லாமையும் ஸ்வபாவமாறி விதாரததையடைதலும் ஆறு மாதத்திலேற்படும் மரணத்திற்கு லக்ஷணம் தேவதைகளை அவமதிப்பதும் பிரம்மணர்களைவிதாதிப்பதும் புனைவோன்றகாரத்தையும் ஆறு மாதத்திலேற்படும் மரணத்தின் அடையாளம் குடம்சித்தின உருளை போலச் சந்திரனையும் சூரியனையும் துவாரமுடையனவாகப் பார்க்கின்றவன் ஏழுராத்திரியில் மரணத்தையடைவான். தேவாலயத்திலிருக்கிறவன் நல்லவாஸனையை அடைந்தும் சுவத்தின் வாஸனையாகக் கிரகித்தால் ஏழுராத்திரியில் மரணத்தையடைவான். காதுமூக்குக்கள் விளைதலும் பங்களிலும் நேத்திரங்களிலும் பசையற்றப்போவதும்

பிரஜைஞயின்நாசமும் உஷ்ணமில்லாமையும், உடனே உண்டாகும் மரணத்திற்கு லக்ஷணம். ஓ! அரசனே! இடக்கண் காரணமில்லாமல் கண்ணீர்வீடுகிறதும் தலையிலிருந்தும் புடைகளிம்புகிறதாமாகிய இவ்விரண்டும் உடனே உண்டாகும் மரணத்திற்கு அடையாளம். நல்ல மனமுஷ்டயமனிதன் இவ்வளவு அரிஷ்டங்களையும் அறிந்து எந்தக் காலம் மரணத்திற்கேற்பட்டதாகுமோ அந்தக்காலத்தை எதிர்பார்த்து இரவிலும் பகலிலும் மனத்தைப் பரமாத்மாவிடம் சேர்ப்பிக்கவேண்டும். ஆனால், இவன் மரணத்தில் இஷ்டமில்லாமல் உயிருடனிருக்கவிரும்புவானால் இந்தக்கிரியையைச் செய்யவிரும்பவேண்டும். எல்லாக்கந்தங்களையும் ரஸங்களையும் ஸமாதியுடன் ஜயிக்கவேண்டும். 'ஓ! அரசனே! ஸாங்கியபீயாகங்களுடன் (ஆக்மாவை) அறிந்து பரம்மத்தின்பற்றினமனததுடன் போகத்தினால் மரணத்தை ஜயிக்கவேண்டும். அவன் ஷயமில்லாததும் ஜனனமில்லாததும் ஸர்வமும் நாசமில்லாததுமான மங்களவஸ்துவையடைந்து சார்புதமும் சலனமற்றதும் மனோவசமில்லாதவர்களாலடைய அரியதுமான ஸ்தானத்தை அடைவான்.

முந்நூற்றிருபத்தமுன்றாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தேடீகீசி.)

—:o:—

(யாஜ்ஞவல்கியர் விஸ்வாவஸுடன் கேள்விகளுக்குத் தாம்விடை யளித்ததை ஜனகருக்குச் சொல்லியது.)

அரசனே! அவ்யகத்திலிருக்கிறதும் பரமுமான ஒன்றை நீ என்னிடம் கேட்டாய் அரசனே! பரமும் ரகசியமுமான இந்தக் கேள்வியை ஜாக்கிரதையுடன் கேள் ஓ! மிதிலாதிபதியே! இவ்வுலகில் ரிஷிமாளுஞ்சூரியவிதிபுடன் ஸஞ்சரிக்கிறவனும் சூருவினால் அவமதிக்கப்பட்டவனுமான நான் ஆதித்யனிடமிருந்தும் யஜுஸுகளை அடைந்தேன்¹ நான் தாபத்தைப் சீலமாகவுடைய தேவரைப் பெரியதவகத்தினால் ஆரதித்தேன். குற்றமற்றவனே! அப்பொழுது, பிரதியடைந்தவரும் பிரபுவுமான ஸூர்யர் என்னை நோக்கி, 'ஓ! பிரம்மரிஷியே! உனக்கு எது இஷ்டமோ அந்தவரத்தைக்கேள். நான், அடையமிகவுடிரிதாயிருப்பினும் அதனை உனக்குப்

1 இங்கு அதிகபாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

பிரியத்துடன் கொடுப்பேன். என்னுடைய அருள் அடையமிக அரியது' என்று சொன்னார். தபிர்க்கச்செய்வருட்சிறந்த அவரை நான் தலையால் வணங்கி, ' (இதற்குமுன் ஒருவராலும்) உபயோகிக்கப் படாத யஜுஸுகளை விகிரத்தில் அறியவிரும்புகிறேன்' என்று சொன்னேன். பிறகு, அந்தப்பகவான் என்னை நோக்கி, 'ஓ! பிராம்மண! உனக்கு (அப்படியே) கொடுப்பேன். இப்போது ஸரஸ்வதியானவள் சுப்தரூபத்துடன் உன்னுடைய சரீரத்தில் புகுவாள்' என்று சொன்னார். பிறகு, என்னை நோக்கிப் பகவானான அவர், 'உன் வாயைத்திற' என்று சொன்னார். 'அப்பொழுது, திறக்கப்பட்ட என்னுடைய வாயில் ஸரஸ்வதியானவள் புகுந்தாள். குற்றமற்றவனே! அதனால், எரிக்கப் படுகிறவனான நான் மஹாத்மாவான ஆதித்யரை அறியாமையினாலும் (அவருடைய தாபத்தைப்) பொறுமையினாலும் உடனே ஜலத்தில் விழுந்தேன். பிறகு, சூரியபகவான், எரிக்கப்படுகிறவனான என்னை நோக்கி, 'ஒருமுகூர்த்தம் தாபத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிரு. பிறகு சூரிர்ந்துவிடும்' என்று சொன்னார். சூரிர்ச்சியடைந்தவனான என்னைப்பார்த்துவிட்டு ஸூர்யபகவான், 'ஓ! பிராம்மண! உனக்குக்¹ கில மந்திரங்களுடன்கூடியதும் உபநிஷத்துக்களுடன்கூடியதுமான வேதமானது தோன்றும். ஓ! பிராம்மணஸ்ரேஷ்ட! சதபதமென்கிற பிராம்மணம் முழுமையும் வெளியிடப்போகிறது. அதன்முடிவில் உன்னுடைய புத்தியானது மோகஷத்தை நாடப்போகிறது. ஸாங்கியர்களாலும் யோகிகளாலும் விரும்பப்பட்டதும் உனக்கு இஷ்டமானதுமான அந்த (ப்ரம்ம) பதத்தை அயடையவும்போகிறது' என்று சொன்னார். இவ்வளவு சொல்லிவிட்டுப் பகவானான அவர் அஸ்தமனத்தை அடைந்தார். தேவரான ஆதித்யர் சென்றபிறகு, நான் அவருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு வீட்டுக்கு வந்து ஸந்தோஷத்துடன் ஸரஸ்வதியைத் தியானித்தேன். அப்போது, எனக்கு அதிமங்களையும் 'உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்துக்களால் லங்கரிக்கப்பட்டவீளுமான ஸரஸ்வதிதேவியானவள் ஓங்காரத்தை முன்னதாகச் செய்துகொண்டு வெளிப்பட்டாள். உடனே, நான் ஸரஸ்வதிக்கு விதிப்படி அரங்கியத்தையளித்தேன். சிறந்த முயற்சியைச் செய்து அந்த ஸரஸ்வதியையே 'மூக்கிய ஆகாரமாய்க்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். பிறகு, மிக்க சந்தோஷத்துடன் உபநிஷத்துக்களோடும் சுருக்கமான வரங்கியங்களோடும் சேஷவாக்கியங்களோடும் கூடின சதபதம் முழுமையும் செய்தேன். , மஹாராஜனே! சிஷ்யர்களுடன்

1 விரும்பிய உபயோகிக்கப்படும் வேறுசாசனங்களின் மந்திரங்கள்.

கூடினவரும் மகாத்மாவுமான ¹மாமாவின்னுடைய விரோதத்திற்காகச் சிறந்தவர்களான நூறுசிஷ்யர்களுக்கு அத்யயனம் செய்வித்துப் பிறகு கிரணங்களோடுகூடின ஸூரியன்போன்ற சிஷ்யர்களுடன் கூடின என்னுடைய மகாத்மாவான உன்னுடையுபிதாவின் யாகமானது விபாகிக்கப்பட்டது. பிறகு, மாதூஸ்ரோடுகலகம் ஏற்பட (அவரைச் சேர்ந்த) தேவலர் பார்த்திருக்கையில் என்னுடைய வேததகஷிண யின்மிரித்தம் பாதிப்பணத்தை அபகரித்தேன். 'பிறகு, நான் அத னால் ஸுமந்துவினாலும் பைலராலும் ஜைமினியினாலும் உன்னுடைய பிதாவிலுலும் முனிவர்களாலும் வெகுமானிக்கப்பட்டேன். ஓ! குற்றமற்றவனே! என்னால் ஸூரியரிடமிருந்து ²பதினைந்துயஜு ஸுகள் அடையப்பட்டன. அப்படியே ஸூதராலே (இந்தவேதத்திற குரிய) புராணம் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது ஓ! அரசனே! இந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு ஆதித்யருடைய பிரபாவத்தாலும் ஸரஸ்வதீ தேவியைமுன்னிட்டும் நான் சதபதப்ராம்மணத்தைச்செய்யத் தொ டங்கினேன் என்னால் புதிதானது ³செய்யவுட்பட்டது. அப்ப டியே, இஷ்டமானமார்க்கப்படி அது கொடுக்கப்பட்டது. சிஷ்யர்களோ ல்லோரும் ஸூத்ரவாக்யங்களோடுகூடின சதபதமுமுமையும் உபதே சிக்கப்பெற்றார்கள். எல்லாச்சிஷ்யர்களும் பரிசுத்தர்களாயும் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தவர்களாயும் சென்றார்கள். ஸூரியரால் உபதேசிக்கப் பட்ட பதினைந்து சாகைகளான இந்த வித்தைகளை இஷ்டப்படி நிலைக் கச்செய்துவிட்டு அதன்பிறகு பொருளைச் சிந்தித்தேன். அரசனே! 'இதில் பிராம்மணர்களுக்கு ஹிதமும் ஸத்யமுமாயுள்ளது எது? மேலானபொருளும் எது?' என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, வேதாந்தஞானத்திலல்லவனுன விர்வாவஸுவென் கிற கந்தர்வன் அவ்விடம் வந்து என்னை நோக்கி, வேதத்தைச் சேர்ந்த இருபத்துநான்கு கேள்விகளைக் கேட்டான். அரசனே! அப் பொழுது மண்ணென்கிற யுக்திவிஷயமாய் இருபத்தைந்தாவதுகேள் வியைக் கேட்டான் ஓ! அரசனே! புருஷஸ்பேஷ்ட! விர்வாவஸு வம், புருஷன், பிரகிருதி, மித்திரன், வருணன், ஞானம், ⁴ஞேயம், ⁵ஞன், ⁶அஜ்ஞன், ⁷கம், ⁸தபஸ், ⁹அதபஸ், ஸூரியாதிஸூரியர்கள்,

1 வைசுப்பாயனா.

6 அபியாதவன்.

2 சாவகன்.

7 ஆனந்தப்.

3 வெளியிடப்பட்டது.

8 ஆலோசனை.

4 ஞானவிஷயம்.

9 ஆலோசியாமை.

5 அபிகின்றவன்.

வித்யாவித்யைகள், ¹வேதயாவேத்யம், சலம், அசலம், ²அவ்யயம், ³அக்ஷரம், கேக்ஷம் ஆகிய இவற்றைப்பற்றி மிகவும் சிறந்த கேள்வியைக் கேட்டான் முஹூரஜனே! பிறகு, கந்தர்வப்ரேஷ்டனான அரசனைப்பார்த்து நான், 'நீ கிரமமூலக அர்த்தமுள்ளதும் உத்தமமுமான கேள்வியைக் கேட்டாய் ஒரு முகூர்த்தகாலம் இருக்கவேண்டும். இதைப்பற்றி ஆலோசிக்கிறேன்' என்று சொன்னேன் அந்தக்கந்தர்வன், 'ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு மௌனமாபிநுர்தான் பிறகு, மறுபடியும் நான் ஸ்ரஸ்வதிதேவியைத் தியானித்தேன் என்னுடைய மனத்தினுள் 'அந்தக்கேள்வியானது தயிரிலிருந்து நெய்ப்போல எடுக்கப்பட்டது. ஓ! அரசனே! அப்பொழுது, உபநிஷத்தையும் பரிசேஷமென்கிற மிச்சவாக்கியத்தையும் மனத்தால் ஆராய்ந்தேன். ஓ! ராஜப்ரேஷ்டனே! ஐயா! சிறந்தயுக்திருபமான வித்தையைப்பார்த்துவிட்டு மோக்ஷத்திற்கு நன்மையும் இருபத்தைந்தாவதான ஆக்மாவை அடைந்தவனான நான் உனக்குச்சொல்லியதும் (வேதம்வார்த்தைதண்டரீதி இவைகளை அபேக்ஷித்து) நான்காவதுமாயிருக்கிற இந்த வித்தையைச் சொன்னேன். அரசனே! பிறகு, உடனே நான் விஸ்வாவஸுவென்கிற கந்தர்வராஜனைப்பார்த்து, 'நீ என்னிடம் இப்பொழுது கேட்ட கேள்வியைச்சொல்லுகிறேன்; கேள். ஓ! கந்தர்வப்ரேஷ்டனே! நீ கேட்ட விஸ்வாவஸ்வமென்பதில் விசுவத்தைப் பரமாயும் சென்றதும் இனி வருவதுமான ஸம்ஸாரபயத்தைச் செய்கிறதாயும் குணங்களைச் செய்கிறதாயால் மூன்றுகுணங்களுடையதாயுமுள்ள அவ்யத்தாக அறிய வேண்டும். அவிஸ்வம் நிஷ்களானது ஆத்மா, விசுவாவிசுவமென்கிற இரட்டையானது இப்படியே காணப்படுகிறது அவ்யத்தத்தைப் பிரகிருதியென்றும் நிர்க்குணத்தைப் புருஷனென்றும் சொல்லுகிறார்கள். வருணனைப்பிரகிருதியாகவும் மித்திரனைப்புருஷனாகவும் நான்தைப்பிரகிருதியாகவும் நேயத்தைப்புருஷனாகவும் சொல்லுகிறார்கள். ⁴அஜ்ஞமானது அவ்யத்தமென்று சொல்லப்பட்டது. ஞானே நிஷ்களானகச் சொல்லப்படுகிறான். கமென்றும் தபஸென்றும் அதபஸென்றும் உம்மால் சொல்லப்பட்டவற்றில் இந்தப் புருஷன் ⁵'க' என்று சொல்லப்படுகிறான். தபஸைப் பிரகிருதியாகச் சொல்லுகின்றார்கள். அதபஸென்பவன் நிஷ்களானகக் கருதப்பட்டான். ⁶ஸூர்யம் அவ்

1 அறியக்கூடியது அறியக்கூடாதது.

2 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

3 நாசமற்றது.

4 குறைவற்றது.

5 அறியாதது.

6 ஸூர்யபன்.

7 ஜனங்களை விஷயத்தில் ஷேகின்றது.

யக்தமென்று சொல்லப்பட்டது. ¹ அதிஸூர்யின் ² நிஷ்களாள். அவ்
யக்தமானது அவித்தையாகச் சொல்லப்பட்டது. புருஷன் வித்தைத்
யாகச் சொல்லப்படுகிறான். அவ்யக்தம் ³ அவேத்யமாகவும் புருஷன்
⁴ வேத்யனாகவும் சொல்லப்படுகிறார்கள். நீ சொல்லிய சலாசலம் என்
பதையும் என்னிடம்கேள். ஸ்ருஷ்டிப்ரளாயங்களுக்குக்காரணமானபிர
கிருதியைச் ⁵ சலமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ருஷ்டிப்ரளாயங்களுக்குக்
கர்த்தாவாகாத புருஷன் ⁶ அசலனாக நினைக்கப்பட்டான். இருவரும்
⁷ அஜ்ஞர்கள். ⁸ நிலையுள்ளவர்கள். இருவரும் ⁹ ஸூக்யமில்லாதவர்கள்.
இருவரும் ஜனனமில்லாதவர்கள். நாசமுமில்லாதவர்களென்று ஆத்மா
வின்சுதியில் உறுதியுள்ளவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வுலகில் சீலர்
ஸ்ருஷ்டியில் ஜனியாததை ஸூக்யமில்லாததால் அவ்யயமாகச் சொல்லு
கிறார்கள். வித்வான்கள் இவனுக்கு ஸூக்யமில்லை என்கிற காரணத்
தால் புருஷனை அஸூக்யனாகவும் (அவ்யக்தத்தைக்) குணங்களுக்கு
ஸூக்யமேறப்படுவதால் பிரகிருதியாகவும் கர்த்தாவாயிருப்பதால் அஸூக்ய
மாகவும் சொல்லுகிறார்கள். உனக்கு மோஷத்திற்குரிய நான்காவ
தான இந்த நியாயவித்தை சொல்லப்பட்டது. ஓ! விர்வாவஸுவே!
வேதவாதிகளெல்லாரும் ¹⁰ கர்மாவினாலே வித்தையோடுகூடத் தனத்
தைத்தேடி நித்யமான கர்மத்தில் ஒரே திருஷ்டியுடையவர்களாக
நினைக்கப்படுகிறார்கள். கந்தருவப்ரேஷ்டனே! இந்தப்பிராணிகள்
இருப்பதற்கு இடமும் அவைகளால் நமுவப்பெற்றதும் வேதத்தின்
பொருளுமான (அந்த) வேத்யத்தை எவர்கள் அறியவில்லையோ
அவர்கள் பிறப்பதும் இறப்பதுமாக இருக்கின்றார்கள். அங்க
ங்களுடனும் உபாங்கங்களுடனும் வேதங்களை அத்தியயனம் செய்
தும் வேதத்தாலறியவேண்டியதை அறியாதவன் வேதங்களாகிற
சமைகளைச் சுமக்கிறவனே. ஓ! கந்தருவப்ரேஷ்ட! நெய்யில்
விருப்பத்துடன் கழுதைப்பாலேக்கடையவன் அதில் அசுத்தமான

1 சூரியனை அதிகர்மித்தவன்.

4 அறியக்கூடியவன்.

2 நிராக்ருணன்.

5 சலிக்கிறதாக.

3 அறியக்கூடாதது.

6 சலிக்காதவனாக.

7 ஒன்று ஜடம்; மற்றவன் ஞானருபனையன்றி ஞானமுள்ளவனல்லன்.

8 அனாதிகள்.

9 ஒன்று பரிணாமத்தால்; மற்றவன் ஸ்வபாவத்தால்.

10 ' [வேதவித்தையாகிற] தனத்தை நியாய சாஸ்திரத்தினால் சேர்த்து
[குருவேவை முதலிய] கர்மத்தினால் எல்லா வேதங்களும் நித்ய கர்மத்திலேயே
திருஷ்டியுள்ளவைகளாக நினைக்கப்பட்டவைகள் என்று அறியத்தக்கன
என்பது பழையவுரை.

பொருளையேயல்லாமல் 'ஆடையையாவது நெய்யையாவது காணாதது போல வேதங்களையுணர்ந்து வேத்யத்தையும் அவேத்யத்தையும் அறியாதமுடபுத்தியுள்ளவன் கேவலம் வேதமாகிறசுமையைச்சமக்கிறவனாகக் கருதப்படுகிறான். தனக்கு அடிக்கடி ஜனனமரணங்களைற்படாதபடி இந்தவேத்யாவேத்யங்களை அவைகளிலேயே மனத்தையிலேக்கச்செய்து எப்போதும் பார்க்கவேண்டும் ஒ! காசியப்! நித்யமானஜனனமரணங்களை ஆலோசித்து இந்தவேதத்தையும் (விசாரித்து) இதில் நசிக்கிறதானதர்மத்தைத்தள்ளிவிட்டு அழிவில்லாத (மோக்ஷ) தர்மத்தைப்பற்றிக்கொண்டு ஒவ்வொருநாளும் இடைவிடாமல் (வேத்யாவேத்யங்களை) நன்றாகப்பார்த்தால் அவன் கேவலனாக இருபத்தாறுவதானபரமாத்மாவைப் பார்க்கின்றான். சாசுவதனை அவ்யத்தன் வேறு. இருபத்தைந்தர்மவனை ஜீவன் வேறு. ஸாதுக்கள் அந்தஜீவல்வருபத்திலிருக்கிற அந்த ஈசனை ஒருவனென்று பார்க்கிறார்கள் ஆகையால், பரமபதத்தை விரும்புகின்றயோகிகளும் ஞானிகளும் ஜனனமரணபயத்தினாலே அழிவில்லாதவனாயிருந்தும் இருபத்தைந்தர்மவனைஜீவனைச் சிலா கிக்கிறதில்லை' என்றுசொன்னேன் விசுவாவஸு, 'ஓ! பிராம்ம ணேத்தமரீ! உம்மால்சொல்லப்பட்ட இந்தஇருபத்தைந்தர்மத்தை நான் அப்படி-அறியவில்லை. அதை நீர் சொல்லவேண்டும். ஜைகீஷ்வ யர், அலிதர், தேவலர், பிரம்மரிஷியானபராசரர், புத்திமானானவார் ஷகண்பூர், ஸந்யாவியானபஞ்சசிகர், கபிலர், சுகர், கௌதமர், ஆர்ஷடி ஷேணர், மஹாத்மாவான கர்க்கர், நாரதர், ஆஸூரி, புத்திமானான புலஸ்தியர், ஸநக்குமாரர், மகாத்மாவானசுக்கிரர் இவர்களிடம் நான் கேட்டேன். பிதாவானகசியபரிடமும் முன்னமேகேட்டிருக்கிறேன். அதன்பிறகு, விசுவருபரும் புத்திமானுமான ருத்ரர், தேவர்கள், பிதி ருக்கள், அஸூரர்கள் இவர்களிடமிருந்தும் முழுதும் தெரிந்து கொண்டேன். அவர்களும் வேத்யத்தை நித்தியமாகச்சொல்லுகிறார்கள். ஒ! பிராம்மணரீ! ஆகையால், அதை உம்முடையபுத்தியால் கேட்கவிரும்புகிறேன். நீர் சாஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவர்; சொல்லவல்லமையுள்ளவர்; மிக்கபுத்திமான். உமக்குத்தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. நீர் வேதநிதியாக நினைக்கப்படுகிறீர். ஒ! பிராம் மணரீ! நீர் தேவலோகத்திலும் பித்ருலோகத்திலும் புகழப்படுகிறீர். பிரம்மலோகத்தையடைந்த மகரிஷிகளுமே உம்மைக் கொண் டாடுகிறார்கள். ஜோதிகளுக்கெல்லாம்பதியான ஆதித்யர் உமக் குப் பலமுறை சொன்னவர். ஒ! பிராம்மணரீ! ஸாங்கிய

¹ ஞானம்முழுதும் நீர் கேட்டிருக்கிறீர். யாஜ்ஞவல்கியரே! அப்படியே விரேஷமாக யோகசாஸ்திரத்தையும் அறிந்திருக்கிறீர். நீர் ஐயமற உணர்ந்தவர்; சராசரங்களையறிகின்றவர். * தயிரிலிருந்து வெண்ணையைத் திரட்டிஎடுப்பதுபோல அந்தஞானத்தைக் கேட்கவிரும்புகிறேன் ' என்றுசொன்னான் நான், ' கந்தருவப்பேஷ்டனே! நான் உன்னை எல்லாவற்றையுமறிந்தவனாகவே நினைக்கிறேன். ஒ! அரசனே! என்னைப் பரிசுதிக்கவிரும்புகிறாய். ஆகையால், நான் கேட்டபடி (சொல்லுகிறேன்;) தெரிந்துகொள். அறிகிறவனாயிருப்பதால் இருபத்தைந்தாமவன் பிரகிருதியை அறிகிறான் ஒ! கந்தருவ! பிரகிருதியோ இருபத்தைந்தாமவனை அறிகிறதில்லை ஸாங்கியயோகங்களுடைய அர்த்தத்தினைத்தவத்தையுணர்ந்தவர்கள் வேதத்தில்சொன்ன படி ஞானம்பிரதிபலிப்பதால் அதைப் பிரதானமாகச்சொல்லுகிறார்கள். குற்றமற்றவனே! இவன் எப்பொழுதும் பார்க்கிறவனும் பாராதவனுமாயிருந்துகொண்டு பார்க்கிறான். வேறொருவன் எப்பொழுதும் இருபத்தாறாமவனுதன்னையும் இருபத்தைந்தாமவனையும் இருபத்துநான்காவதையும் பார்க்கிறான். இவனை அடுத்துப் பார்க்கிறஜீவன் பார்க்கிறவனாயிருந்தும் (இவைகளைப்) பார்க்கிறதில்லை. இருபத்தைந்தாமவனுத ஜீவன், ' எனக்குமேலே வேறு ஒருவனுமில்லை ' என்று அபிமானிப்பான். ஞானக்கண்ணுடையவர்களாலே இருபத்துநான்காவது (காமென்று) பார்க்கத்தக்கதில்லை. மதஸ்யமானது ஜலத்தைஅனுஸரித்ததுசெல்வதுபோல ஜீவனானவன் செலுத்தப்படுகிறபடி (பிரகிருதியை அனுஸரித்து) பிரவிருத்திப்பான். மதஸ்யம்அறிவதுபோல ஜீவனும் எப்பொழுதுமுள்ளஸ்னேகத்தாலும் ஸஹவாஸத்தாலும் அபிமானத்தாலும் பிரகிருதியையும் தன்னையும் ஒன்றாகவேஅறிகிறான். ஒருவனாயிருத்தலை அறியாதவரையில் ஸம்ஸாரத்தின் முழுக்குகிறான். ² பிரம்மபாவத்தை அடையும்போது ஸம்ஸாரத்திலிருந்தும் வெளிப்படுகிறான். ஒருபிரம்மமணன், ' நான் வேறு; இந்தப்பிரகிருதி வேறு ' என்று நினைக்கிறபொழுது கேவலனாகி இருபத்தாறாவதான பரமாத்மாவைப் பார்க்கிறான். ஒ! அரசனே! பரமன் வேறு. இருபத்தைந்தாமவன் வேறு. அந்த ஜீவனிடத்திலிருப்பதால் ஸாதுக்கள் அவனை ஒருவன் என்றே அறிகிறார்கள். ஒ! காகியபா! அதனால் ஜனனமாணத்துக்குப் பயந்தவர்களும் இருபத்தாறாமவனைப்பார்க்கிறவர்களும் அவனையே பற்றியிருப்பவர்களும் சுத்தர்களும் ஸாங்கியர்களும் யோகிகளும், அச்சதன

யிருந்தும் இந்த இருபுறத்தையுமே சிலாகிக்கிறதில்லை. அவன் கேவலனாகிப் பிரம்மத்தைப் பார்க்கும்பொழுது எல்லாவற்றையும் அறிந்த வித்வானாகி மறுஜன்மத்தை அடைகிறதில்லை ஓ! களங்க மில்லாதவனே! இவ்விதம் ஜடமான பிரகிருதியையும் அறிகிறவனான ஜீவனையும் ¹ஞானரூபமானபரம்மத்தையும் வேதத்தினதிரூஷ்டார் தத்தைக்கொண்டு உள்ளபடி சொன்னேன் ஓ! காசுப! பார்க்கிற தும் பாராததும் சேஷமத்திற்கு ஹிதாராததவத்தைப் பாராததும் ஜடமற்றதானதத்தமும் ஜடத்துடன் கூடியதுமான இருபத்தைந்தா வதும் பரமான இருபத்தாறுவதும் சொல்லப்பட்டன' என்று சொன் னேன். விஸ்வாவஸு, 'ஓ! பிரபுவே! உபாயம் உண்மையும் சுபமும் சேஷமத்திற்குரியதும் தேவதைகளுக்கு ஆதியுமான இவ்வித்யம் உள்ளபடி நன்கு சொல்லப்பட்டது உமக்கு எப்பொழுதும் அழி வில்லாதசேஷம் உண்டாகடும் அறிவிப்பிறந்த உம்மை எப்பொழு தும் புத்திபூர்வமாக நமஸ்கரிப்பேன்' என்று சொன்னான். இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு, ²சோபைபொருந்தியருபத்தால்வினங்குகின்றவனும் பூரம ஸந்தோஷமுள்ளவனாகக் காணப்பட்டவனும் மகாத்மாவுமான அந்தக்கந்தருவன் புதழ்ந்து என்னைப் பிரதக்ஷணம் செய்துவிட்டு ஸவர்க்கத்தை நோக்கிச் சொன்னான் ஓ! அரசனே! பிரம்மாமுதலான தேவர்களுக்கும் பூமியிலும் பாதாளத்திலும்வலிக்கிறவர்களுக்கும் சேஷமத்திற்குரியமார்க்கத்தை அடைந்திருக்கின்றவர்களுக்குமே அந் தச சாஸ்திரத்தை நன்றாகவெளியிட்டான் ஞானத்தால் காணப் பட்ட இந்தசசாஸ்திரம் ஸாங்கியதர்மத்தில் பற்றுள்ள எல்லாஸாங்கி யர்களுக்கும் யோகதர்மத்தில்பற்றுள்ள யோகிகளுக்கும் மோசஷத் தில் விருப்பமுள்ள மற்றமனிதர்களுக்கும் உரியது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! 'ஞானத்தால் மோக்ஷமுண்டாகிறது; அஜ்ஞானத்தாலுண் டாகிறதில்லை' என்று இவ்விதம் சொல்லுகின்றார்கள். ஆகையி னால், ஆத்மாவை ஜனனமரணங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கக்கூடியஞான த்தை உண்மையாகத் தேடவேண்டும் ப்ரததையுள்ளவன் பிராம் மணனிடமிருந்தோ சூத்தரியனிடமிருந்தோ வைத்யனிடமிருந் தோ சூத்ரனிடமிருந்தோ நீசுஷிடிமிருந்தோ எப்போதும் ஞான த்தையடைந்து ப்ரதத்தைவைக்கவேண்டும் ப்ரததையுடையவனை ஜனனமரணங்கள் தொடருகிறதில்லை. பிரம்மத்தினிடமிருந்துண் டான எல்லா வர்ணததார்களும் பிராம்மணர்களே. எல்லாரும்

1 வேறு பாடம்.

2 'சிறந்தசாஸ்திர ஞானத்தால்' ஏன்றும் கொள்ளலாம்.

எந்நாளும் பிரம்மத்தைச் சொல்லுகிறார்களே! '1 பிரம்மஞானத்தினால் உண்மையானசாஸ்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஸகலஜகத்தும் எல்லாமாயிருக்கிற இந்தப் பிரம்மமே. பிரம்மாவின்முகத்திலிருந்தும் பிரம்மமணர்களுண்டானார்கள்; கைகளிலிருந்தும் அரசர்களுண்டானார்கள்; நாயியிலிருந்தும் வைப்யர்களுண்டானார்கள்; பாதங்களிலிருந்தும் சூத்ரர்களுண்டானார்கள். எல்லாவர்ணங்களையும் வேறுவிதமாக அறியக்கூடாது. அரசனே! அவர்கள் அஜ்ஞானத்தால் அந்தஅந்த வினைக்குரியபிறவியை அடைந்து கெட்டுப்போகிறார்கள். அப்படியே அறிவீனமானவர்கள் மிகுந்த அஜ்ஞானத்தால் பிராகிருதமான பலபிறவிகளில் விழுகின்றனர். ஆகையால், ஞானமானது 2 அவ்விதமாகவாவது தேடத்தக்கது இந்தப் 3 பிரம்மமானது எங்குமிருக்கிறதென்பது என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஒ! அரசனே! 4 பிரம்மாவானாலும் மற்றவனானாலும் அந்தப் பிரம்மத்திலிருக்கிறவனுக்கு நிலைபெற்ற மோக்ஷமுண்டென்று சொல்லுகிறார்கள். அரசனே! நீ கேட்டதை நான் உனக்கு உண்மையாக உபதேசித்தேன். சோகமற்றவனாகி அதை அடையக்கடவாய். இந்த அர்த்தத்தினுடைய முடிவை அடையக்கடவாய் நன்றாகச் சொன்னேன். உனக்கு எப்பொழுதும் 'சேஷமுண்டாகுக' என்ற சொன்னார். இவ்விதம் புத்திமானான யாஜ்ஞவல்கியரால் மிதிலாதிபதியான அரசர் உபதேசிக்கப்பட்டு உடனே பிரீதியுள்ளவரானார். தேவராதனுடைய புத்திரரும் மோக்ஷத்தை அறிந்தவருமான ஜனகராஜர் முனிவரிற்சிறந்த அந்த யாஜ்ஞவல்கியரை பாதக்ஷணம் செய்ய, அவர் சென்றனர். பிறகு, அந்த அரசர் அவ்விடத்திலிருந்து கோடிப்பக்கங்களையும் கோடி ஸுவர்ணங்களையும் தானஞ்செய்தார். அப்பொழுது, வேதியர்களுக்கு ரத்னங்களைக் கையினால் அள்ளிக்கொடுத்தார். உடனே, அவர் புத்திரனிடம் ராஜ்யத்தை வைத்துவிட்டு யதிகளுடைய தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு வலித்தார். 'ராஜஸ்ரேஷ்டனே! அவர் ஸாங்கியசாஸ்திரத்தையும் யோகசாஸ்திரத்தையும் முழுதும் அத்யயனம் செய்துகொண்டு 'பிராகிருதமான தர்மா

1 அதிகபாடமான அரைஸ்ரலோகம் விடப்பட்டது.

2 'யாரிடத்திலிருந்தும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

3 'ஞானம்' என்றும் கொள்ளலாம்.

4 'அந்த ஞானநிஷ்டையுள்ளவனே' பிரம்மமனன். 5 'எவனாயிருந்தாலும் ஞானநிஷ்டையுள்ளவனுக்கு நித்யமான மோக்ஷமுண்டென்று சொல்லுகிறார்கள்' என்றும் கொள்ளலாம்.

5 அவித்யையாலுண்டான.

தர்மங்களை, நிந்தித்து நித்யனும் கேவலனுமாயிருக்கிற தன்னை
 'அனந்தனென்றுகருதித் தர்மாதர்மங்களையும் புண்ணியபாபங்களையும்
 ஸத்யாஸத்யங்களையும் ஜனனமரணங்களையும் பிராகிருதமாகநிச்ச
 யித்து அந்தப்பிரம்மத்தையே சிந்தித்தான். ஓ! மன்னரிற்சிறந்த
 அரசனே! தங்கள்சாஸ்திரத்திலிரிவரித்தர்களான ஸாங்கியர்களும்
 யோகிகளும் இந்தத்தர்மமுதலானவை அவித்தையின் காரியமென்று
 எப்பொழுதும் பார்க்கிறார்கள். பரததிற்கும் பரமானபிரம்மமானது
 இஷ்டாநிஷ்டங்களால்விடுபட்டு (அவனிடம்ஸ்திரமாய்) இருந்ததல்
 லவா? அந்தப்ரம்மத்தை வித்வான்கள் எப்பொழுதும் சுத்தமுள்ள
 தாகச் சொல்லுகின்றார்கள். ஆகையால், நீ சசியுள்ளவனாகக்கட
 வாய். அரசனே! கொடுக்கப்படுவதும் அடையப்படுவதும் கொடு
 க்கப்பட்டதைஸம்மதிப்பதும் அவ்யக்தத்தாலென்று நினை. வேறு
 விதமாக நினையாதே. கொடுப்பதும் வாங்குவதும் அவ்யக்தமே.
 'அவ்யக்தன் கொடுக்கிறான் அவ்யக்தன் கிரகிக்கிறானென்றிருப்
 பதால் ஆதமாவைச்சேர்ந்தவன் ஆத்மாஒருவனே அவனைக்காட்
 டிலும் வேறுஎவன் சிறந்தவனாவான்?' என்று எப்பொழுதும்
 நினை. வேறுவிதமாக நினையாதே ஸகுணமான அவ்யக்தத்தையும்
 நிர்குணத்தையும் அறியாதவனும் பண்டிதனுமானவன் புண்ணிய
 தீர்த்தஸ்நானங்களையும் யாகங்களையும் செய்யவேண்டும். குருவம்சத்
 திலுதித்தவனே! ஒருவன் தன்னுடைய வேதங்களாலும் தவங்களா
 லும் யாகங்களாலும் அவ்யக்தஸ்தானத்தை அடைகிறதில்லை 'அவ்
 யக்தத்தை அறிந்தவன் பூஜிக்கப்படுகிறான்; அப்படியே, மகத்தவத்
 தின் ஸ்தானத்தையும் அஹங்காரத்தின் ஸ்தானத்தையும் அஹங்கா
 ரத்திற்குமேலுள்ள ஸ்தானங்களையும் அடைவான். சாஸ்திரத்தில் பற்
 ருதலுடையவர்களும் அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும் வேறானதும் நித்ய
 முமாயிருக்கிற ப்ரம்மத்தை அறிகிறவர்களுமானவர்கள் ஜனன
 மரணமற்றதும் எப்பொழுதும்பந்தமற்றதும் ஸதஸத்தூபமான பிரபஞ்
 சமுமாயிருக்கிற (அதையடைகிறார்கள்.) ஓ! அரசனே! நான் இந்
 தப் பிரம்மஜ்ஞானத்தை முன்காலத்தில் ஜனகரிடமிருந்து அடைந்
 தேன். அவரும் யாஜ்ஞவல்கியரிடமிருந்து அடைந்தார். ஞான
 மானது சிறந்தது. யாகங்கள் அப்படியல்ல (மனிதன்) ஞானத்தினால்
 தூர்க்கத்தைத் தாண்டுகிறான்; யாகங்களால் தாண்டுகிறதில்லை. ஓ!
 அரசனே! ஞானத்தை அறிந்தவர்கள் ஜனனத்தையும் மரணத்தையும்

1 இடம் காலம் பொருள்மூன்றும் அளவிடற்கரியவன்.

2 தாண்டுவதற்கு அரியது.

தூர்க்கமாகச் சொல்லுகின்றார்கள். 1பெளிதிகமான தூர்க்கத்தைத் தூர்க்கமாகச் சொல்லுகிறதில்லை. (மனிதர்கள்) யாகங்களாலும் தவங்களாலும் நியமங்களாலும் விரதங்களாலும் ஸ்வர்க்கத்தையடைந்து (திரும்பவும்) பூமியில் விழுகின்றார்கள். ஆலீகயால், மகத்தும் சத்தமும் மங்களமும் மோக்ஷரூபமும் நீர்மலமும் பரிசுத்தமுமான படிம பொருளை உபாவிக்கக்கடவாய். ஒ! அரசனே! 2சேஷத்தையை அறிந்து உண்மையானனானமாகிற யாகத்தைஉபாவித்து நிஷியாவாய். முன்காலத்தில் அந்தபாஜனுவல்கியர் ப்ரம்மத்தைப்பற்றிய உபநிஷத்தை ஜனகராஜருக்கு உபதேசித்தார். அந்தஜனகர் (வித்வான் களால்) தியானம்பண்ணப்பட்டதும் அனாதியும் அழிவற்றதும்* சுபமும் சோகமற்றதும் மோக்ஷரூபமுமான அந்தப்பிரம்மத்தை அடைந்தார்” என்று சொன்னார்.

முந்நூற்றிருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்கீசி.)

(பஞ்சசிகி முப்பு இறப்புக்களைத்தாண்டும் வகையை ஜனகருக்குச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “ஒ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! மிகுந்த வல்லமையை அடைந்தோர், அதிகமானதவத்தையடைந்தோர் அல்லது நீண்டஆயுளை யடைந்தோர் எப்படி மிகுந்தபுவைத்தாண்டலாம்? பெரிதானதவத்தினாலேயா? அல்லது கர்மவினாலேயா? அத்தியயனத்தினாலேயா? ரஸாயனங்களை உண்பதினாலேயா? எந்த உபாயங்களால் ஜராமரணங்களை அடையாமலிருப்பான்?” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லலானார்.

“இவ்விஷயத்திலும் பஞ்சசிகிரென்கிற ஸன்யாஸிக்கும் ஜனகருக்கும் நடந்த ஸம்வாதரூபமான பழையசரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். விதேஹகுலத்திலுதித்த ஜனகமஹாராஜர், வேதத்தை நன்றாய் அறிந்தவரும் தர்மார்த்தங்குளில் ஸம்சயமற்றவருமான, பஞ்சசிகிரென்கிற மஹரிஷியைநோக்கி, ‘ஒ! பகவானே! ஒருமனிதன் தவத்தினாலேயா அல்லது வேதாத்தியயனத்தினாலேயா மதியினாலேயா அல்லது கர்மவினாலேயா எந்த நடக்கையினாலே ஜராமரணங்களைத் தாண்டவேண்டும்?’ என்று வினவினார். இவ்விதம் வினவ, (எல்லாவற்றும்)

றையும்). ப்ரத்யக்ஷமாயினர்ந்த அந்தப் பஞ்சசிகர் விதேஹராஜரை
 நோக்கி, 'இந்தஜராமரணங்களுக்கு நிவிருத்தியில்லை. ஒருவிதத்தா
 லும் இவைகளை மீறிச்செல்லமுடியாது. சென்றபகல்கள் மறுபடியும்
 திரும்புகிறதில்லை. மாளிகளும் திரும்புகிறதில்லை. ராத்ரிகளும் திரு
 ம்புகிறதில்லை. எல்லாப்பிராணிகளையும் நாசஞ்செய்வதும் நிலையாதது
 மான இந்தக்காலமானது நெடுநாளாக நிலையானமார்க்கத்தை அடை
 கின்றது. (அதனால்) பிராணியானது பிரவாஹத்தாலிழுக்கப்படுவது
 போல இழுக்கப்படுகிறது. (இவ்விதம்) இழுக்கப்பட்டவனும் ஜராமர
 ணங்களாகிற பெரியமுதலைகளையுடையதும் ஓடமில்லாததுமான கால
 மாகிற ஸமுத்திரத்தில் முழுகுகின்றவனுமான ஒருவனும் மீறுகிறது
 மில்லை. ஒருவனும் இவ்விதம் சேர்ந்தவனில்லை; இவனும் ஒருவனையும்
 சேர்ந்தவனாகிறதில்லை. மனைவியோடும்' மற்றஉறவினர்களோடுமுண்
 டான சேர்க்கையானது மார்க்கத்திலுண்டானசேர்க்கைபோன்றது.
 ஒருவனானும் இது நெடுநாள் ஸஹவாஸமாக முன்னமே அடையப்
 பட்டதில்லை. அடிக்கடி அதனோடு சேர்ந்தும் விடப்படுகிறார்கள். கால
 த்தால்சென்றுகொண்டிருக்கிற பிராணிகள், கர்ஜிக்கின்ற மேகங்கள்
 காற்றினால் பிரிக்கப்படுவதுபோல, அந்தஅந்தக்காரணங்களால் அடிக்க
 கடி பிரிக்கப்படுகின்றன. ஜராமரணங்கள் செந்நாய்கள்போல வலி
 மையுள்ளவைகளும் சிறியவைகளும் பெரியவைகளுமான எல்லாப்
 பிராணிகளையும் விழுங்குகின்றன. எப்பொழுதுமுள்ளவைகளும் நிலை
 யில்லாதவைகளுமாயிருக்கிற இவ்விதப்பிராணிகளப்பிறக்கும்போது எப்
 படி 'ஸந்தோஷிக்கலாம்? மரிக்கும்காலத்திலும் வருத்தத்தை அடை
 யக்கூடாது. 'நான் எங்கிருந்துவந்தேன்? நான் யார்? எங்கே போ
 கப்போகிறேன்? எவனைச்சேர்ந்தவன்? எவ்விடத்திலிருந்தேன்? எத
 னால் எங்கே உண்டாகப்போகிறேன்?' என்று ஏன் வருத்தப்படுகிறாய்?
 'ஸ்வர்க்கத்தைப் பார்த்தவனுமில்லை. அப்படியே நரகத்தைப்பார்த்த
 வனுமில்லை. வேதங்களை அதிக்ரமியாமல் தானஞ்செய்யவும் 'வேண்
 டும்; யாகஞ்செய்யவும் வேண்டும்' என்று மறுமொழிகூறினார்' என்று
 சொன்னார்.

கக்கச்சு

ஸ்ரீ ம ஹ ர ப ர த ம்.

முந்நூற்றிருபத்தைந்தாவது அந்நியாயம்.

மோக்ஷ த ர் ம ம். (தொடர்க்கி.)

(ஜனகருக்குமீ ஸுலபைக்கும் முக்தலக்ஷணமுதலியவற்றைப்பற்றி
நடந்த ஸம்வாதம்.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ! குருவம்சத்திய ராஜாபிஷாஸிற்சிறந்தவரே! கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தைவிடாமல் எந்த அரசன் வித்தியை அடைந்தான்? மோக்ஷத்தவத்தை எனக்குச் சொல்லும். ஓ! திரதாமஹரே! இந்த லிங்கசரீரமும் வ்யக்தமான ஸ்தூலசரீரமும் எப்படிவிலக்கப்படுகின்றனவென்பதையும் மோக்ஷத்தின் பரமவானதத்தவத்தையும் எனக்குச் சொல்லும்” என்றுசேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார். “பாரத! இங்கவிஷயத்திலும் ஜனகருக்கும் ஸுலபைஎன்பவளுக்கும் நடந்தஸம்வாதரூபமான ஒரு பழையசரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள். முன்காலத்தில், ஸன்யாஸத்தின்பயனை அடைந்தவரும் மிதிலாதிபதியும் தர்மத்வஜரென்று பிரலித்திபெற்றவருமான ஜனகரென்கிற ஓர் அரசர் இருந்தார். வேதத்திலும் மோக்ஷசாஸ்திரத்திலும் தம்முடையசாஸ்திரமான ராஜநீதியிலும் தேர்ச்சிபெற்றஅவர் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு இந்தப் பூமியை ஆண்டுவந்தார். உலகங்களிலுள்ள வேதவித்துக்களும் பிராஜ்ஞர்களுமான மற்றமனிதர்கள் அவருடைய அந்தஸ்தல்லநடக்கையைக்கேட்டுப் புருஷர்களிற்சிறந்த அந்தஜனகரை விரும்பினார்கள். பிறகு, தர்மத்தைப்பிரதானமாகவுடைய அந்தயுகத்தில் யோகதர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்ற ஸுலபையென்கிற ஒருபிஷ்ணுக்கியானவள் (பூமி முழுமையும்) ஸஞ்சரித்தாள். இந்தஉலகமுழுமையும்ஸஞ்சரிக்கின்ற அந்தஸுலபையானவள் அங்கங்கே திரிதண்டிகளானயதிகள், ‘மிதிலாதிபதி மேஷக்ஷாஸ்திரத்திலிடுபுனை’ என்றுசொல்வதைக்கேட்டாள். அவள், மிகவும்ஸுலக்ஷமமான ஜனகருடையசரித்திரத்தைக்கேட்டு உண்மையா அன்றுவென்று ஸந்தேசித்து அவரைப் பார்க்க விரும்பினாள். அப்பொழுது, குற்றமற்ற அங்கங்களுடையஅவள், உடனே யோகசக்தியினால் தன்னுடையபழையரூபத்தைத் தள்ளிவிட்டு மிகவும்உததமமானவேறுரூபத்தை எடுத்தாள். அழகானபுருவங்களும் தாமரைமலர்கள்போன்றகண்களுமுடைய அந்தஸுலபையானவள் வேகமுள்ள அஸ்திரத்தின்கதிபோல நடந்து இமைப்பொழுதில்

விதேக அரசர்களுடைய பிட்டணத்தை அடைந்தாள். அவள் செல்வ வான்களால் நிரம்பியதும் அழகுள்ளதுமான மிதிலையை அடைந்து பிஷாடணமென்கிற வியாஜத்தினால் மிதிலாதிபதியான ஜனகரைக் கண்டாள். அப்பொழுது, ஐசர் அவளுடைய சிறந்த அழகைப் பார்த்து, 'இவள் யார்? யாரைச் சேர்ந்தவள்? எங்கிருந்து வருகிறாள்?' என்று ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்; பிறகு, அவளுக்கு நல்வரவுகூறி உத்தமமான ஆஸனங்கொடுத்துப் பாதபரஷாளனம் செய்து பூஜித்துச் சிறந்த அன்னத்தினால் திருப்தியடையும்படி செய்தார். பிறகு, அரசர் மந்திரிகளால் குழப்பப்பட்டுப் போஜனம் செய்தவளும் பிரீதியடைந்தவளுமான அந்தபிஷாடணிகையை ஸர்வபாஷ்யங்களுமுணர்ந்த பண்டிதர்களின் நடுவில் சிலகேள்விகளைக் கேட்டார். 'ஓ! அரசனே! யோகத்தை அறிந்தஸுலபை, 'யோகதர்மங்களில் இவன் முக்தனோ அல்லனோ' என்றஸம்சயத்துடன் அவருடைய புத்தியிலு தன்னுடைய புத்தியினால் பிரவேசித்தவளானாள். அந்த ஸுலபையானவள் இவருடைய நயனங்களின் கிரணங்களைத் தனது கிரணங்களோடு சேர்ச்சி செய்து நேத்ரங்களால் அவரை ஏவி யோகத்தினுண்டான (மனோ) பந்தங்களால் கட்டினாள். ராஜஸ்ரேஷ்டீன! ஜனகராஜரும் சிரித்துக்கொண்டு இவளுடைய அபிப்பிராயத்தை (தம் அபிப்பிராயத்துடன் கலவாமல்) வேறுபடுத்தித் தம்முடைய அபிப்பிராயத்தினால் அவளுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தாம் கிரகித்தார். அப்பொழுது, குடைமுதலானவையகனில்லாத ஜனகருக்கும் திரிதண்டமுதலானவையிலுலாத ஸுலபைக்கும் ஒரு சரீரத்தில் ஒருஸம்வாதம் உண்டாயிற்று. அதனைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். பூபதியானஜனகர், 'பூஜிக்கத்தக்கவளான (உன்னுடைய) இந்தயோகானுஷ்டானமானது எவ்விடத்தில் அப்யவலிக்கப்பட்டது? எங்கே போகிறாய்? நீ யாரைச் சேர்ந்தவள்? எங்கிருந்துவருகிறாய்? ¹சாஸ்திரவிஷயத்திலும் பிராயத்தின்விஷயத்திலும்' ஜாதிவிஷயத்திலும் உண்மையானது அறியப்படவில்லை. ஆகையால், இந்தவிஷயங்களில் என்னுடன் சேர்க்கையின் நிமித்தம் விடைகூறவேண்டும். என்னை நீ குடைமுதலான (பேரக்ய விசேஷங்களில் முக்தனென்று) உண்மையாக அறியக்கூடவாய். நீ என்னால் பூஜிக்கப்படத்தக்கவனென்றுதோன்றுவதனால் நான் உன்னை நன்றாய் அறியவிரும்புகிறேன். முற்காலத்தில் வைசேஷிகசாஸ்திர ஜ்ஞானத்தை நீனக்கு உபதேசித்தவரும் மோக்ஷசாஸ்திரத்தை நன்ற

¹ இதனால் தன்னுடையபுத்தி அவளுடைய புத்தியினால்பிரவேசிக்கப்படவில்லை என்று காண்பித்தார்

கச்சொல்வதில் ஒப்பற்றவருமான எனது ஆசார்யர் யார் என்பதைக் கேள். நான், பராசரமஹரிஷிக்கு ஸமானகோதரமுடையவரும் பிராய முதிர்ந்தவரும் மஹாத்மாவும் ஸன்யாவியுமான பஞ்சசிகருக்கு மிக்க ப்ரியனுசிஷ்யன். நான் ஸாங்கியஞானம் (யோகம்) ராஜநீதி ஆகிய (ஞானம் உபாஸனம் கர்மம் என்கிற) இந்தமூன்றுவிதமான மோக்ஷ தர்மத்திலும் வெகுதூரஞ்சென்று ஸந்தேகந்தெளிந்தவன். அந்தப் பஞ்சசிகர் (ஸன்யாவியானதால்) சாஸ்திரத்தில் கண்டபடியான மார்க் கத்தினால் இவ்வுலகத்தில் ஸஞ்சரிக்கையில் முன்னொருகாலத்தில் என் னிடத்தில் மழைக்காலமான நான்குமாதங்கள் ஸுகமாக வலித்தார். ஸாங்கியர்களில் சிறந்தவரும் அர்த்தத்தை நன்றாகப் பார்த்தவருமான அவர் மூன்றுவிதமான மோக்ஷதர்மத்தையும் எனக்கு உண்மையாக உபதேசித்தார். ராஜ்யத்திலிருந்து விலகும்படி செய்யவுமில்லை நான் மேலானபதத்திலிருந்துகொண்டு மோக்ஷத்தை அடுத்த மூன்று விதமான அந்த எல்லாவிருத்தியையும் ஆசையற்றவனும் ஒரு வனுமாயிருந்து அனுஷ்டிக்கின்றேன் வைராக்யமோ இந்த மோக்ஷத் திற்கு உயர்த்தஸாதனம் முக்திபெறுவதற்குக்காரணமான வைராக்ய மும் ஞானத்தினால்தான் உண்டாகிறது. ஞானத்தினால் ¹யதனத்தைச் செய்கின்றான். யதனத்தினால் ²பெரியஅறிவு அடையப்படு கிறது. மஹத்தான ஞானம் ஸுகதுக்கமுதலான இரட்டைகளுடைய நாசத்திற்கும் காரணமாகின்றது. அந்த இம்மூன்றின் லித்தியா னது, ³பிராயத்தை அதிக்ரமித்தது. துவர்துவமில்லாத இந்த மேலான லித்தியானது இவ்வுலகத்திலேயே ஸங்கமிட்டு மோஹம் நீங்கி ஸஞ்சரிக்கிறவனுள் என்னால் அடையப்பட்டது. (உழவு முதலியவற் றால்) மிருதுவானதும் ஜலத்தினால் நனைக்கப்பட்டதுமான பூமியானது முனையை உண்டாகச்செய்வதுபோல மனிதர்களுடைய கர்மமானது மறுஜன்மத்தை உண்டாகச்செய்கின்றது. ஓட்டிலாவது அல்லது வேறு எதிலாவது நன்றாக வறுக்கப்பட்ட வித்தானது முளைக்குக்கா ணமாயிருந்தும் முளைக்குந்தன்மையில்லாமையால் முளைக்கிறதில்லை. சிசையென்கிறவார்த்தையுடன் கூடின பெயரைபுடையவரும் பிசுஷுவு மான அந்தப்பகவானுலே (சாஸனையாகிற) வித்தில்லாமல் செய்யப்பட் டமையால் என்னுடையஞானமானது விஷயங்களில் சேல்லுகிறதில்லை ;

1 முயற்சி; 'யோகாப்பாஸம்' என்பது பழைய உரை.

2 'மஹத்' என்பது மூலம்; 'ஆத்மஜ்ஞானம்' என்பது புதியவுரை.

3 மிருத்யுமவஜயித்தது.

திலும் பற்றுகிறதில்லை ;¹ ஸ்திரீமுதலான இடத்திலும் பற்றுகிறதில்லை. பீயனில்லாமையால் இவற்றின் விஷயத்திலுண்டான விருப்பு வெறுப்புக்களிலும் பற்றுகிறதில்லை. என்னுடைய வலக்கையைச் சந்தனத்தினால் நனைப்பவனும் இடக்கையை வாளால் வெட்டுவவனுமாகிய இவ்விருவரும் எனக்குச் சாட்சானவர்கள் அப்படிப்பட்டநான். ஸுகியும் பயனையடைந்தவனும் ஓட்டாஞ்சில்லையும் கல்லும் பொன்னும் ஸம்மானவனும் பற்றற்றவனும் மற்றயதிகளோடு கூடியவனுமாகிய ராஜ்யத்திலிருக்கின்றேன். மோகஷதர்மத்தை யறிந்தவர்களிலுத்தமர்களால் மோகஷதர்மத்தில் மூன்றாவிக்மான் நிஷ்டைகள் காணப்படுகின்றன. • மோகஷதர்மத்திரத்தையறிந்தவர்களான சிலஜனங்கள் உலகத்தில் உத்தமமான ஞானத்தையும் எல்லாக்கர்மங்களையும் விடுவதையும் ஞானநிஷ்டையாகச் சொல்லுகின்றார்கள். நுணுக்கமாகப் பார்த்துக்கின்றவர்களான மற்றயதிகள் கர்மநிஷ்டையைச் சொல்லுகின்றார்கள். மஹாத்மாவான அந்தர்யூகி கர்மவலஞானமும் கேவலகர்மமுமாயிருக்கிற அந்தஇரண்டையுமே தள்ளிவிட்டு இந்த மூன்றாவது நிஷ்டையை நன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார். யமமும் நியமமும் காமமும் துவேஷமும் ஸ்திரீமுதலான பரிக்கிரகமும் காவமும் டம்பமும் ஸ்நேகமும் ஆகிய இவைகளில் இருக்கும் விஷயத்தில் அந்தயதிகள் கிருகஸ்தர்களோடொப்பானவர்களே. திரிதண்டமுதலானவையிருக்கையில் ஒரு ஞானத்தினால் மோகஷம் நுகருமேயானால் குடைமுதலானவைகளிருந்தால் என்மோகஷமேற்படாது? பற்றிதலானது இருவருக்கும் ஸமம்தானே இவ்வுலகத்தில் எவனுக்கு எந்த எந்தக்காரணத்தால் கர்மத்தில் பயன் எற்படுகின்றதோ அவன் தன்னுடைய பயனுக்காகக் கொள்ளப்பட்ட எல்லாத் தீரவியத்திலும் அதை அதைப் பற்றுகின்றான் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தில் தோஷத்தைப் பார்த்து வேறு ஆஸ்ரமத்தில் பிரவேசிக்கின்றவன் ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றைக்கிரகித்தவனுனாலும்¹ ஸங்கத்தினின்றும் விடுபடுவதில்லை. அப்படியே, (சிஷ்யர்கள் முதலானவர்கள் விஷயத்தில்) நிக்ரஹானுக்ரஹரூபமான அதிகாரமானது ஸமானமாயிருத்தலால் அரசர்களுக்கொப்பான பிஷுபுகர்கள் எந்தக்காரணத்தினால் விடுபடுகிறார்கள்? இகத்தில் யஜமானத்தன்மையானது இருந்தாலும் கேவலம் ஞானத்தினாலேயே விடுபடுகிறார்களென்றால் மேலான ராஜ்யஸ்தானத்திலிருப்பவர்கள் ஏன் விடுபடுகிறதில்லை? நாஷாயந்தரித்தல் முண்டனஞ்செய்துகொள்ளுதல் மூன்றுதண்டம்சேர்த்துத்தரித்தல் கமண்

1 'ஸங்கம்' முதலால் என்றும் கொள்ளலாம்; ஸங்கம் அபிமானம்.

1. ஹூஆகிய மோஷூமார்க்கத்திற்குரிய ஸ்ரீபிப்படையான் (இந்த) அடையாளங்கள் மோஷூத்திற்குக்காரணமாகாவென்பது என்னுடைய எண்ணம் இந்த அடையாளமிருந்தாலும் இந்தவுலகத்தில் துக்கத்தின் நிவிருத்திக்கு ஞானமேகாரணமானால் அடையாளம் மாத்திரம் பயனற்றது 'அல்லது' துக்கத்திற்குறைவை ஆனோசித்து அடையாளத்தில் புத்திவைக்கப்பட்டதேயானால் குடைமுதலானராஜலக்ஷணங்களிலும் அந்தப் பொதுவானபயன்தானே காணப்படுகிறது? ஒன்றில்லாமலிருப்பதில் மோஷூமிருக்கிறதென்பதில்லை. ஏதாவதிரூப்பதில் பந்தமிருக்கிறதென்பதுமில்லை. செல்வமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் பிராணியானது ஞானத்தினால் முக்தியை அடைகிறது. ஆகையால், பந்தத்துக்கிருப்பிடமான தர்மார்த்தகாமங்களும் ராஜ்யபாரமும் இருக்கையிலும் பந்தமற்ற ஸ்தானத்திலிருப்பவனாக என்னை அறியக்கடவாய் இவ்வுலகில் ராஜ்யம்அதிகாரமவைகளின்ஸ்வரூபமும் ஸ்நேகத்திற்கிருப்பிடமான (ஸ்திரீமுதலானவர்களிடத்தில்) கட்டுகிறதுமான பாசமானது என்னாலே மோஷூமாகிறபாறையில்தீட்டப்பட்ட தியாகமென்கிற கத்தியால் அறுக்கப்பட்டது. பிஷூ-கியே! இவ்விதமானதன்மையை அடைந்தவனும் முக்தனுமானான் உன் விஷயத்தில் ஆதரவுடையவனுயிருக்கிறேன். உன்னுடைய ரூபமோ உண்மையானதன்று. அதைச் சொல்லப்போகிறேன். என்னிடம் கேள். உனக்கு மார்த்தவம் அழகு மேன்மை பொருந்தியசரீரம் (தருண) வயது இவையனைத்தாமிருந்தும் நியமமும்உண்டென்பதில் சந்தேகம் உண்டாயிருக்கிறது. உன்னுடைய செய்கையும் இந்தவேஷத்திற்குப் பொருந்தாதது. 'இவன் முக்தனாயிருப்பானே? இரானே?' என்று என்னுடையசரீரமானது அவமதிக்கப்பட்டதாகும். மூன்றுதண்டமுடையவனே! யோகியாயிருந்தாலும் ஆசையுள்ளவனிடத்தில் (முக்தனுடையலக்ஷணமானது) இருக்கிறதும்மில்லை. இந்தமுக்கலக்ஷணமானது உன்னால் ரக்ஷிக்கப்படவுமில்லை. முக்தனுக்கு மறைவானவ்யவஹாரமில்லை என்னுடைய சரீரத்தை உன்னுடைய இச்சையினாலே அடைந்தாய். அப்படி. என்னுடைய பக்ஷத்தை அடைந்ததால் உனக்குண்டானதோஷத்தைக் கேள். நீ என்னகாரணத்தினால் என்னுடையராஜ்யத்திலும் பட்டணத்திலும் பிரவேசித்தாய்? யாருடையஸம்பந்தத்தால் நீ என்னு

1 தாரிந்ரியத்தாலுண்டான துக்கம்குறைதல்.

2 'பிறனை அபிச்சிதசெயலும் வேண்டுவதில்லை' என்று கொள்ளலாம்.

3 சரீரத்தை.

டையமனத்தில் புகுந்தீர்? நீ வர்ணங்களுள் சிறந்த ப்ராம்மணஸ்திரீ யாயிருக்கிறாய். நானோ க்ஷத்ரியன். நம்மிருவருக்கும் ஒரு சேர்க்கையும்வில்லை. நீ வர்ணங்களுடைய ஸங்கரத்தைச் செய்யாதே. நீ மோக்ஷதர்மமுள்ளவளாயிருக்கிறாய். நான் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்திலிருக்கிறேன். ஆஸ்ரமஸங்கரமன இதுவுத உனக்கு இரண்டாவது தோஷம். நீ ஸமானகோத்ரமுடையவனோ வேறுகோத்ரமுடையவனோவென்று நான் அறியவில்லை. நீயும் என்னை அறியவில்லை. (ஒருபோது) ஸமான கோத்திரமுடைய என்னை அடைந்தவனானால் உனக்கு மூன்றாவதான கோத்திரஸங்கரம் ஏற்படுகிறது. தவிரவும், உன்னுடையப்தியானவர் ஜீவித்திருக்கிறாரோ; அல்லது எங்கேயாவது போயிருக்கிறாரோ பிறனுடைய மனைவி சேரக்கூடாதவளென்றிருப்பதால் நான்காவதானதர்மஸங்கரம் ஏற்படுகின்றது. அப்படிப்பட்ட நீ காரியத்தை அபேக்ஷித்து இந்தக் கெட்டகாரியங்களைச் செய்கிறாயா? அல்லது, அறியாமையினாலா? அல்லது, பிரார்த்தினாலா? அல்லது, இப்பொழுது ஏதாவது உன்னுடையதோஷத்தினால் ஸ்வதந்திரையாயிருக்கிறாயா? அப்படியானால், உனக்கு இருக்கிற சிறிது சாஸ்திரஞானமும் முழுதும் பயனற்றதாகிவிட்டது உன் சித்தத்தை என்சித்தத்துடன் சேர்த்ததென்பது மூன்றாவதுதோஷம் இது துஷ்டைபென்பதற்கு அடையாளமாக உன்னால் வெளியிடப்பட்டதென்று தெரிகிறது. ஜயத்தை விரும்புகிறவனான நீ என்னைமாத்திரம் ஜயிக்கவிரும்பவில்லை. என்னுடைய இந்தஸபை அக்ஷத்தையும் ஜயிக்கவிரும்புகிறாய். அப்படியே, பூஜயர்களையும் ஜயிக்கவிரும்புகிறாய். ஆகையினாலேதான், நீ என்பக்ஷத்தைக்கெடுப்பதற்கும் உன்பக்ஷத்தை மேன்மைப்படுத்துவதற்கும் (உன்னுடைய) பார்வையை ஒவ்வொருவரிடத்திலும் செலுத்துகிறாய். அப்படிப்பட்ட நீ பொறுமையாலும் போகவிர்த்தியின் மோகத்தாலும் மயங்கி மறுபடியும் விஷத்தையும் அமிருதத்தையும் சேர்ப்பதுபோல (என்புத்தியுடன் உன்புத்தியைச்) சேர்க்கிறாய். இவ்வுலகில், (பரஸ்பரம்) ஆசையுள்ள ஸ்திரீபுருஷர்களுடைய சேர்க்கையானது அமிருதத்திற்கொப்பாகும். 'தன்னைவிருப்புகிற புருஷனகப்படவில்லை' என்கிற அந்தத்தோஷமும், விஷத்திற்கொப்பாகும். (ஸ்வதர்மத்தை) விடாதே. நன்றாக ஆராய்ந்துபார். உனக்குரிய (யதி) சாஸ்திர

1 கலப்பு.

2 'மாத்யாதீ:' என்பது மூலம்; 'என்னைவிட்டுவிடு' என்றும் கொள்ள

3 யதிகளுக்குரிய உன்னுடைய சாஸ்திரத்தோ.

[லாம்.

ரத்தைக் காப்பாற்று. ‘(இவன்) முத்தளி¹ அல்லனா?’ என்று என்னை அறியவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை நிறைவேற்றினாய். உன்னுடைய மறைவான செய்கைகளை எல்லாம் நீ என்னிடம் மறைக்கக் கூடியவளல்லீ. அப்படிப்பட்ட நீ உன்காரியத்திற்காகவாவது வேறு அரசனுடைய காரியத்திற்காகவாவது² வேஷம்மாறிக் கொண்டு என்னிடம் உண்மையை மறைக்கத்தக்கவளல்லீ. அரசனைக் கள்ளத்தன்மாக அணுகக்கூடாது. பிராம்மணனை எவ்விதத்திலும் அப்படி அடையக்கூடாது. பெண்களுக்குரிய குணங்களையுடைய மனைவிகளையும் கள்ளத்தால் அடையக்கூடாது. இவர்களைக் கபடமாக அணுகுகிறவர்கள் நாசமடைவார்கள். அரசர்களுக்கு ஐஸ்வரியம் பலம் பிராம்மணர்களுக்கு வேதம் பலம். பெண்டிற்களுக்கு அழகும் யௌவனமும் கற்பும் மிகச்சிறந்தபலம் ஆகையால், தன்னுடையசேஷமத்தைவிரும்புகிறமனிதன் இந்தமுன்றையுமே பலமாகக்கொண்ட இவர்களை நேர்வழியால் அடையவேண்டும். கோணலானவழியானது கெடுதலுக்குக்காரணமாகும். (ஆகையால்) நீ உன்ஜாதி, வித்தை, ஆசாரம், அபிப்பிராயம், ஸ்வபாவம், வரவின்றோக்கம் இவ்வளவையும் உள்ளபடி சொல்லவேண்டும்’ என்றுகேட்டார். இவ்விதம் ஸுகமில்லாதவைகளும் யோக்யமில்லாதவைகளும் பொருந்தாதவைகளுமான வார்த்தைகளைக்கூறி அரசர் விலக்கவும் ஸுலபை சலிக்கவில்லை. அரசர்சொல்லிமுடித்தபிறகு, அழகானருபமுடையஸுலபை அவரை நோக்கித் தன் சரீரத்தைக்காட்டிலும் அழகான வார்த்தையைச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

‘ஓ! அரசனே! சொல்லின்குற்றம் ஒன்பதும் புத்தியின்குற்றம் ஒன்பதுமில்லாததும் உசிதமான அர்த்தத்தையுடையதும் பதினெட்டுக்குணங்களுள்ளதும் ஸுசக்தம், ஸாங்கியம், கிரமம், நிர்ணயம், பிரயோஜனம் இவ்வைந்துவிஷயங்களுள்ளதுமான சொற்றொடர் வாக்கியமென்று சொல்லப்படுகிறது. பதத்தின்பொருள், பதம், வாக்கியமிவைகளைக் கொண்டு³ பிரவிருத்திக்கும்படிசெய்யப்பட்ட ஸுசக்தமத்தன்மைமுதலிய இந்த விஷயங்களின் லக்ஷணத்தைக்கேள். வெவ்வேறானவிஷயங்களில் ஞானமானது வெவ்வேறு கப்பிரவிருத்திக்க அவைகளில் புத்தியைப்புகுவிப்பது ஸுசக்தமத்தன்மையாகும். ஓர் அர்த்தத்தைக்கருதிக் குணங்களையும் தோஷங்களையும் அளவிட்டுப் பிரித்தறிவது ஸாங்கியமாகும். ‘இது முன் சொல்லத்தக்கது. இது பின்சொல்லத்தக்கது’ என்றுபொருள்தோன்

றச்சொல்லப்பட்ட வாக்கியம் கிரமமுள்ளதென்று வாக்கியலக்ஷணம் தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் இவைகளில் ஒன்றைப்பிரதிஜைஞ்செய்து வாக்கியத்தின் முடிவில், 'இதுதான் அது' என்று சொல்லப்பட்டது நிர்ணயமாகும். ஓ! அரசனே! இச்சையாலுண்டாகிற • துக்கத்திலும் த்வேஷத்தாலுண்டாகிற துக்கத்திலும் (முறையே இதை அவசியம் செய்வேனென்கிற) ப்ரவிருத்தியும் (இதை அவசியம் விலக்குவேனென்கிற) நிவ்ருத்தியும் பிரயோஜனமாகும். ஓ! அரசனே! ஒரே அர்த்தத்தில் இப்படிப்பட்ட ஸுலக்ஷணத்தன்மை • முதலானவைகள் சேர்ந்திருப்பதே வாக்கியம் என்று நான் சொல்வதைக்கேள். தொடர்ந்த அர்த்தங்களை யுடையதும் அநேக அர்த்தமில்லாததும் யுத்தியுள்ளதும் சுருக்கமுள்ளதும் • பொருத்தமுள்ளதும் ஸந்தேகமில்லாததும் சிறந்த பொருளுள்ளதுமான வாக்கியத்தைச் சொல்லப்போகிறேன். கடினமான அக்ஷரங்களில்லாததும் (அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதில்) வெறுபபைத் தரும் பதங்களில்லாததும் பொய்யில்லாததும் தர்மார்த்தகாமங்களுக்கு விரோதமில்லாததும் (வியாகரண சாஸ்திரப்படி) ஸம்ஸ்காரமில்லையென்பதில்லாததும் வாக்கியக்குறையில்லாததும் பதக்குறையில்லாததும் முறைத்தவருகச் சொல்லப்படாததும் • லக்ஷணையிலலாததும் பயனற்றதாகாததும் யுத்தியில்லாததாகாததுமான வாக்கியத்தைச் சொல்லப்போகிறேன். காமத்தினாலும் குரோதத்தினாலும் பயத்தினாலும் லோபத்தினாலும் ஏழைத்தன்மையாலும் அயோக்யதையாலும் லஜ்ஜையாலும் தயையினாலும் கர்வத்தினாலும் ஒருவிதத்திலும் சொல்லமாட்டேன். ஓ! அரசனே! சொல்லவிரும்புங்கால் சொல்லுகிறவனும் கேட்கிறவனும் வாக்கியமும் முழுதும் ஒத்திருந்தால் அந்த அர்த்தம் பிரகாசிக்கும். வார்த்தை சொல்லுகிறவிஷயத்தில் சொல்லுகிறவன் எப்பொழுது கேட்கிறவனை அவமதிக்கிறானோ அப்பொழுது அந்தவார்த்தை தனக்குமாத்திரம் 'விளங்குவதேயன்றி' (அது எவ்வளவுசிறந்ததானாலும்) பிறரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. தவிரவும், தன் விஷயத்தைவிட்டுப் பிறர் விஷயத்தைச் சொல்லும் மனிதனிடம் சங்கையுண்டாகிறது. ஆகையால், அந்த வாக்கியமும் தோஷமுடையது. ஓ! அரசனே! கேட்கிறவனும் சொல்லுகிறவனுமான இருவருக்கும் விரோதமில்லாத அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறவனை சொல்லுகிறவன். மற்ற

1 'ஸ்ரவேஷை முந்லிய எட்டுக்குணங்களை யுடையது' என்பது பழைய வுரை; 'கடுஞ்சொற்களில்லாதது' என்றும் கொள்ளலாம்.

2 பரம்பரையாக அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் சப்த விருத்தி.

வன் சொல்லுகிறவனல்லன். ஓ! அரசனே! ஆகையால், அர்த்த முள்ளதும் வாக்கியலக்ஷணம் நிரம்பியதுமான இந்தலாக்கியத்தை மனத்தையெளியில்விடாமலும் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தியுமிருந்து கேட்கவேண்டும். ஓ! அரசனே! 'நீ யார்?' யாரைச்சேர்ந்தவன்? என்கிருந்து வருகிறாய்? என்று கேள்வி கேட்டாய். அதற்கு விடையான இந்தலாக்கியத்தை ஒருமனத்துடன் கேள். அரசனே! அரசுக்கும் கட்டையும் புழுதிகளும் ஜலத்தில்கூடும் நன்குசேர்ந்திருப்பதுபோன்றது இவ்வுலகில் பிராணிகளின் இருப்பு. சப்தம், ஸ்பரிசம், ரஸம், ரூபம், கந்தம், ஐந்து இந்திரியங்கள் ஆகிய வெவ்வேறான இந்தப்பத்தும் அரசுக்கும்கட்டையும்போல ஒரு சரீரத்தில் பொருந்தியிருக்கின்றன. இவைகளைக்குறித்து, 'நீ யார்?' என்று கேட்பவரில்லை என்பது உறுதி. அப்படிப்பட்ட தோஷமிருந்தலால் இவைகளுள் ஒவ்வொன்றும் தன்னையும் அறிகிறதில்லை; மற்றவற்றையும் அறிகிறதில்லை. நேத்திரம் தன்னைப்பார்க்கிறதில்லை. ஸ்ரோத்திரம் தன்னை அறிகிறதில்லை. ஜலமும் புழுதியும் சேர்ந்திருந்தும் ஒன்றையொன்று அறியாததுபோல இவைகளும் சேர்ந்திருந்தும் அறிகிறதில்லை. வெளியிலுள்ள மற்றக்குணங்களையே அபேக்ஷிக்கின்றன. அவைகளையும் என்னிடம் கேள். ரூபம் நேத்திரம் பிரகாசம் மூன்றும் பார்க்கும் விஷயத்தில் காரணங்கள். இதில்போலவே மற்றஞானஞேயங்களிலும் காரணங்களிருக்கின்றன. ஒருமனிதன் நன்மைநீமைகளை ஆராய்ந்துபார்க்கிறதற்குரியமனம் இந்தஞானஞேயங்களுக்கிடையிலிருக்கிறது. 'முதலில் சந்தேகிக்கப்பட்ட விஷயங்களில் உறுதியாய்செய்வதற்குரிய புத்தி என்கிற பன்னிரண்டாவதான வேறுகுணமும் கொள்ளப்படுகிறது. பன்னிரண்டாவதான அதில் ஸத்யமென்கிற வேறுகுணமிருக்கிறது. அதனால், அவன் மஹாஸத்வமுள்ளவனென்றும் அற்பஸத்வமுள்ளவனென்றும் ஊகிக்கப்படுகிறான். 'இவன் என்னைச்சேர்ந்தவன்; இவன் என்னைச்சேராதவன்' என்று அபிமானிக்கிற அகங்காரமென்னும் பதினான்காவதுகுணம் வேறு இருக்கிறது. ஓ! அரசனே! அந்த அகங்காரத்தில் பதினைந்தாவதான (பூர்வவாஸனை என்கிற) வேறுகுணமானது இருதப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வுலகில் அது தனித்தனியான (ரூபமுதலான) உறுதிகளின் ஸமூகத்தினுடைய சேர்க்கையாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதில் ஸங்காதமென்னும் பதினாறாவது வேறுகுணமானது இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

அதை ¹ஜாதிவ்யக்திஎனும் இரண்டு குணங்களும் ஆப்ரயித்திருக்கின்றன. ஸுகதுக்கங்கள் ஜனனமரணங்கள் லாபாலாபங்கள் பிரியாப்ரியங்கள் என்பவை ²துவந்துவயோகமென்னும்பத்தொன்பதாவதான் குணமென்று நினைக்கப்படுகின்றன. பத்தொன்பதிற்குமேல் காலமென்றுவேறொரு குணம் உண்டு. இவ்விதம் பிராணிகளுடைய உற்பத்திநாசங்கள் இந்த இருபத்திரான்குமென்று அறியக்கடவாய். இந்தக்கூட்டமான இருபது, மகாபூதங்களிலுந்து, இருப்பது இல்லாதது இவைகளுடைய ஸம்பந்தமுடையவைகளும் பிரகாசரூபங்களுமான (யதார்த்தஞானம், பிராமென்கிற) வேறு இரண்டு குணங்கள் ஆக இவ்விதம் ³குணங்கள் இருபத்தேழு. புண்ணியபாபங்கள், வீரியம், பலமென்று இவைகளவேறுமூன்று குணங்கள் இவ்விதம் முப்பதென்று கணக்கிடப்பட்ட கலைகள் பூர்ணமாக நிரம்பியது சரீரமென்று நினைக்கப்பட்டது. இந்தக்கலைகளுக்கு அவ்யக்தமானது காரணமென்று ஒருவன் கருதுகிறான். ஸ்தூலபுத்தியான மற்றொருவன் ⁴வ்யக்தமென்கிற ஸ்பஷ்டமானவஸ்துவைக் காரணமாகப் பார்க்கிறான். ஆத்மவிசாரிம்செய்கிறவர்கள் அவ்யக்தமோ வ்யக்தமோ இரண்டோ அல்லது ⁴நான்கோ எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் காரணமென்று நினைக்கிறார்கள். ஸ்பஷ்டமில்லாத இந்தப் பிரகிருதி கலைகளால் ஸ்பஷ்டமாயிற்று. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! நானும் நீயும் மற்ற சரீரிகளும் அவைகளிலிருந்து வர்தோம். வீரியபிந்துவைக்கார்ப்பத்திலவைத்தல் முதலான அவஸ்தைகள் வீரியம் உதிரமிவைகளிலிருந்து உண்டாகின்றன. அவைகளுடைய சேர்க்கையினால் கலலமென்பது உண்டாகிறது. கலலத்திலிருந்து புத்தமென்பது உண்டாகிறது. புத்தத்திலிருந்தும் பேசி (என்கிற மாம்ஸபிண்டமானது) உண்டாகிறது பேசியிலிருந்தும் அவயவங்கள் உண்டாகின்றன அவயவத்திலிருந்தும் நகங்களும் ரோமங்களும் உண்டாகின்றன ஓ! மதிவாதிபனே! ஒன்பதாவதுமாதம் நிறைந்தபின் பிறந்ததான ஜந்துவுக்கு அடையாளத்தைக்கொண்டு ஸ்திரீயென்றோ புருஷனென்றோ பெயரும் ரூபமும் உண்டாகின்றன. பிறந்தவுடன், (சிசுவானதி) சிவந்த நகங்களும் விரல்களுமுடையதாகக் காணப்படுகிறது. பிறகு, குமரனுக்குரிய ரூபத்தை அடைந்ததும் அதைவிட்டு வேறு ரூபமுடையவனாகி யெளவனத்தையும் யெளவனம்

1 'ஆக்ருதி', என்பது மூலம்; 'ஜாதிக்கு ஆதரமான சரீரம்' என்பது

2 இரட்டையினின் சேர்க்கை.

[பொருள்,

3 'பரமானு' என்பது பழையவுரை.

4 அவ்யகதி, வ்யக்தம், ஜீவன், ஸர்வரன்.

விட்டுக் கிழத்தன்மையையும் அடைகிறான்.¹ இந்தமுறையாக முன் முன் உண்டானருபம் காணப்படுகிறதில்லை. எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஷுணர்தோறும் தனித்தனிபயனுள்ளகலைகளுடையமாறுதலானது இருக்கிறது. ஸுஷுணராயிருப்பதால் அறியப்படுவதில்லை. அரசனே! ஒவ்வொருநிலைமையிலும் இந்தக்கலைகளுடைய உற்பத்தியும் நாசமும் தீபஜ்வாலையினுடையகதிபோலக் காணப்படுகிறதில்லை. இவ்விதமான தன்மையையுடைய எல்லா உலகமும் நல்ல குதிரைபோல எப்பொழுதும் ஒடிக்கொண்டிருக்கையில் 'யார் எங்கிருந்துவந்தவன்? எங்கிருந்துவரவில்லை? இது யாருடையது? இது யாருடையதில்லை? இது எங்கிருந்துவந்தது? இது எங்கிருந்து வரவில்லை? இகத்தில் பிராணிகளுக்குத் தம்மவயவங்களைவிடோன் என்ன ஸம்பந்தமிருக்கிறது? ஸூர்யன், ஸூர்யகாந்தமணி, கொடி இவைகளிலிருந்து 'அக்கினி உண்டாகிறதுபோல இவ்வுலகத்தில் கலைகளுடைய கூட்டத்திலிருந்தும் பிராணிகள் உண்டாகின்றன நீ உன்னுடைய சரீரத்தில் மனத்தினால் ஆத்மாவை பார்ப்பதுபோலவே பிறனிடத்தில் நீயே ஆத்மாவை ஏன் பார்க்கவில்லை உன்னிடத்திலும் பிறனிடத்திலும் ஸமமான தன்மையை நிச்சயிக்கிறாயானால் அப்பொழுது என்னை, 'நீ யார்? யாரைச் சேர்ந்தவன்?' என்று ஏன் கேட்கிறாய்? ஓ! மிதிலாதப! இது எனக்கு வேண்டும்; இது வேண்டாம்' என்கிற விருப்புவெறுப்புக்களான துவந்துவங்களால் விடப்பட்டவனுக்கு, 'நீ யார்? யாரைச் சேர்ந்தவன்? எங்கிருந்துவருகிறாய்?' என்கிற கேள்விகளால் என்ன பயன்? சத்துருவினிடத்திலும் மிதிரனிடத்திலும் உதாவீனனிடத்திலும் ஜயத்திலும் ஸந்தியிலும் கலகத்திலும் (அதற்கு உசிதமான) செய்கையுள்ள பூபதியினிடத்தில் முக்தனுக்குரிய ஷுணம் ஏது? இவ்வுலகத்தில் கர்மங்களில் தர்மமும், அர்த்தமும், காமமும், (தர்மமும் அர்த்தமும், தர்மமும் காமமும், அர்த்தமும் காமமும், தர்மம் அர்த்தம் காமம் மூன்றும்) ஆக ஏழுவிதமாகவைக்கப்பட்ட தர்மார்த்தகாமங்களை அபிரியாமல் அவைகளில் பற்றுள்ளவனாயிருப்பவனிடத்தில் முக்தனுடைய ஷுணம் ஏது? எவனுடைய பார்வை பூரியனிடத்திலும் அப்ரியனிடத்திலும் பலமில்லாதவனிடத்திலும் பலவாஷிடத்திலும் ஸமமாயில்லையோ அவனிடத்தில் முக்தனுக்குரிய ஷுணம் ஏது? அரசனே! ஆகையால், யோகமில்லாத உனக்கு மோக்ஷத்தில் அபிமானம் ஏற்படுவது பத்தியமில்லாதவனுக்கு டுருந்தைவிலக்குவதுபோல நண்பர்களால் தடுக்கத்தக்கது. ஓ! சத்துருக்களைச் சிக்குப்படுவேனே! (ஸ்திரீ

(முதலான) அந்த அந்த ஸங்கத்திற்குரிய ஸ்தானங்களை நன்றாக ஆராய்ந்து, ஆத்மாவினிடத்திலே நீயே பார் இதைத்தவிர முக்தனுக்குரிய ஸங்கமம் வேறுயாது? போகஷத்தையாதித்து ஸங்கமங்களும் சயனம், மறறஸுயானுபவங்கள், போஜனம், வஸ்திரமென்கிற நான்கு அங்கங்களிலுண்டானவைகளுமான வேறுஇந்தச் ஸிலஸங்க ஸ்தானங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேள். இப்படியும் முழுமையும் ஒரேகுடையின்கீழிருந்து ஆளுகிற அரசன் ஒரேபட்டணத்தில் வலிக்கிறான்; அந்தப்பட்டணத்திலும் ஒரேகிருஹத்தில் வலிக்கிறான்; அந்தக் கிருகத்திலும் இரவில் ஒரேசயனத்தில் படுத்துக்கொள்ளுகிறான். அதிலும் ஸ்திரீயுன்சயனித்தால் படுக்கையின்பாதிதான் அவனைச் சேர்ந்தது. ஆகையால், இந்தஸம்பந்தத்தினாலே அரசன் போகஸ்தானங்களிலும் போஜனம் வஸ்திரமுதலான அளவற்றகுணங்களிலும் அற்பப்பயனுள்ளவனாகிறான். சிவசுந்தரணுவியத்திலும் அரசன் எப்பொழுதும் தன்வசம்ற்றவன்; அவ்விதமிருந்தும் மிகவும் அற்பத்திலும் பற்றுதல்வைக்கிறான். ஸமாதானம் புத்தம் இவைகளின் ஸம்பந்தத்தில் அவனுக்கு ஸ்வாதந்திரியம் ஏது? ஸ்திரீகளிடம் போகமல்ல இவைகளிலும் இவன் எப்பொழுதும் ஸ்வாதந்திரியமில்லாதவன். மந்திரிகளுடன் சேர்ந்து ஆலோசிப்பதில் இவனுக்கு ஸ்வாதந்திரியம் ஏது? இதரர்களை ஆஜனஞ்செய்கிறதிலுமாதிரம் இவனுக்கு ஸ்வாதந்திரியம் இருக்கிறது அந்த அந்த ஸங்கத்திலும் அவசனமிருந்து காரியங்களைச் செய்கிறான் நித்திரைசெய்யவிரும்பமுள்ளவனுமிருந்தும் தன்னிடம் காரியநிமித்தம் ஜனம்வருதலால் நித்திரைசெய்ய அவகாசம்அடைவதில்லை சயனத்திலுமாதிரமும் தன் எவ்வால் அவசனஞ் எழுப்பப்படுகிறான். 'ஸ்நானம்செய். பூசிக்கொள். பானம்செய். போஜனம்செய் ஹேராமம்செய். யாகம்செய்' என்றும், 'சொல்லு, கேளு' என்றும் பிறர்சொல்ல அவசனாகக் காரியங்களைச் செய்கிறான் இப்படியே ஜனங்கள் வந்துவந்து எப்பொழுதும் யாசிக்கிறார்கள். தனத்தைக்காப்பாற்றுகிற அரசனும் அந்த ஜனக்கூட்டத்திற்குத் தானம்செய்ய உத்ஸாஹப்படுகிறதென்கிற கொடுத்தால், இவனுடைய பெரிக்காரமும், நசித்துவிடும். கொடுப்பவனுடைய இவனுக்கு (சேர்ந்தவர்களுடைய) விநோதமும் ஏற்படும். ஸங்கத்திற்குள் இவனுக்கு வெறுப்பையுண்டிப்பண்ணுகிற தோஷங்களும் நேரிடுகின்றன.) ஒரே இடத்திலிருக்கிறவர்களானாலும் பிராஜைகளையும் குரர்களையும் வைத்தியர்களையும் சங்கிக்கிறான். தன்

வேலைக்காரர்களிடத்திலும் பயத்துக்குக்காட்டினமில்லாமலே பயப்படுகிறான். அரசனே! அப்படியிருப்பதால் முன் என்னுள்சொல்லப்பட்ட இவர்கள் தோஷமுள்ளவர்களாகிறார்கள். அப்படியானால் இவனுக்கு அவர்களிடமிருந்து எவ்வளவுபுழுமுண்டாகுமென்பதைப் பார். எவனும் தன் தல்கிருகத்தில் அரசனே. ஜனக! தம் தம் கிருகத்தில் சிதைஷ்ரஷ்ணங்களைச் செய்கிற கிருகஸ்தானைவரும் அரசர்களுக்கு நிகரே. புத்திரர்கள், பத்தினிகள், சரீரம், பொக்கசம், மித்ரர்கள், ஸாதனங்கள் முதலிய இவைகள் அந்த அந்தக்காரணங்களால் அரசனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பொதுவாயிருக்கின்றன. 'தேசம் கெட்டுவிட்டது. பட்டணம் எரிந்துவிட்டது. பட்டத்துயானை இறந்துவிட்டது' என்று உலகங்களுக்குப்பொதுவான இவைகளில், 'எனது' என்கிற அபிமானத்தால் தாபத்தை அடைகிறான். இச்சை, துவேஷம், பயமிவைகளாலுண்டான மனோதுக்கங்களாலே விடுபடாதவனும் சிரோரோகமுதலிய ரோகங்களாலும் தீங்கைவிளைவிக்கிற அந்த அந்தத்வந்துவங்களாலும் கெடுக்கப்பட்டவனும் எங்கும் சங்கையுடையவனுமாயிருந்து அநேகர்களால் விரும்பப்பட்ட ராஜ்யத்தை ராத்திரிகள் முழுதும் கணக்கிட்டுக்கொண்டு ஆளுகிறான். ஆகையால், அற்பஸுகமுடையதும் மிகுந்த துக்கமுடையதும் சிறிதும்ஸாரமில்லாததும் வைக்கோலில்பற்றிய தீக்குலுப்பானதும் நுரைக்கும் குமிழிக்கும் நிகரானதுமான ராஜ்யத்தை எவன் அடைவான்? அடைந்தும் (எவன்) சாந்தியை அடைவான்? ஓ! அரசனே! இந்தப்பட்டணத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பொக்கசத்தையும் சேனையையும் மந்திரிகளையும் உன்னுடையவையென்று நினைக்கிறாயே. இவைகள் யாருடையவைகளல்ல? மித்திரர்கள், மந்திரிகள், பட்டணம், தேசம், ஸையம், பொக்கசம், அரசன்எனவுமுஅங்கங்களுடைய இந்தக்கூட்டமானது ராஜ்யமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஏழு அங்கங்களையுடைய இந்தராஜ்யம், ஒன்றோடொன்று கயிற்றினால் சேர்ந்ததாக நிற்கின்றமுக்காலிபோல ஒன்றுக்கொன்று ஸகாயமுடையதாயிருக்க, குணத்தினால் யார் யாஷாக்காட்டிலும் அதிகம்? அந்த அந்தக்காலங்களில் அந்த அந்த ஆங்கம் அதிகமாகிறது. ஒன்றினால் ஒரு காரியம் நிறைவேற்றப்படுகிறபோது அது பிரதானமாகிறது. ஏழு அங்கங்களுமுள்ள ஸகாயமும் (அபிவிருத்தி, ஷஷ்யம், இரண்டிமில்

1 வேறுபாடம். 2 'புரம்' என்பது மூலம்: 'அதற்கு வேங்கமான வாஷ்' என்பது பொருத்தம்.

லாமைமென்கிற) வேறுமூன்றுசேர்ந்து ¹ பத்தும்அடங்கியஇந்தக் கூட்டமானது ராஜ்யத்தை ஆளுகிறது. மிகுந்தஉத்ஸாஹத்துடன் ராஜதர்மத்தில் பற்றுள்ளவனையிருக்கிறஅரசன் பத்துப்பாகத்தாலும் ஸந்தோஷிப்பான். அவனைத்தவிர வேறுவன் குறைந்தபாகங்களால் ஸந்தோஷிப்பான். அரசனென்று தனிபே ருருவனில்லை. அரசனில் லாமல் ராஜ்யமில்லை. ராஜ்யமில்லாவிடில் தர்மமேது? தர்மமில்லா விட்டால் பரலோகமேது? இவ்விடத்தில் அரசனுக்கும் ராஜ்யத்திற்கும் பரிசுத்தத்தைத்தருவதும் சிறந்ததும் பூமியைத் தக்ஷிணையாக வுடையதுமான அஸ்வமேதமென்கிற தர்மமுமில்லை. ஓ! மிதி லாதிபதியே! நான் அரசர்களுக்குத் தூக்கத்தைவிளக்கக்கூடிய செய்கைகளை நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆபிரக்கணக்காகவும் சொல்லத்திறமையுள்ளவன். எனக்கு என்சீரத்தில் அபிமானமில்லை; பிற சீரத்தில் அபிமானமேது? இப்படிப்பட்டவனும் யோக்முடைய வனுமான என்னேநோக்கி நீ இவ்விதம் சொல்லத்தகாது. நீ (தியானமாகிற) உபாயம் ²உபநிஷத்து (யமமுதலான) தியா னீங்கங்கள் லித்தாரந்தம் இவற்றோடுகூடிய மோக்ஷத்தைப் பஞ்சசி கரிடமிருந்து முழுதும் கேட்டிருக்கிறாயன்றோ? அரசனே! ஸம் பந்தம்விட்டவனும் (காமமுதலான) பாசங்களோஜயித்தவனுமான உனக்குத், குடைமுதலானவிசேஷவஸ்துக்களில் மறுபடியும் அபிமா னம் எதற்கு? ³உன்னுடையசாஸ்திரவிசாரத்தை நான் விசாரமாக நினைக்கவில்லை. அல்லது, டம்பத்துக்காக ஸ்ரவணம்செய்திருக்க லாம். ⁴ இல்லாவிட்டால், சாஸ்திரம்போன்ற வேறுசாஸ்திரத்தை ஸ்ர வணம்செய்திருக்கவேண்டும். நீ ஸ்ரவணம்செய்திருந்தும் ஸாதா ரணமானிதனைப்போல விருப்புவெறுப்புக்களால்கட்டப்பட்டு இம்மைக் குரியஇந்தஞானங்களிலேயே பிரவ்ருத்திக்கிராய் நீ எல்லாவிஷயத் திலும் பற்றில்லாதவனானால் நான் உன்னிடத்தில் புத்தியினால்பிரவே சித்ததில் உனக்கு என்ன அபகாரம்செய்ததாகும்? சூன்யமானவிடத் தில்வலிப்பது யதிதர்மங்களுள் நியமமல்லவா? ⁴சூன்யமான உன் னுடையஹ்ருதயத்தில் நான் வலிப்பதினால் யாருக்கு என்னதீர்ப்பு செய்ப்பட்டதாகும்? ஓ! மறுவற்றிண்ணல்! கைகளாலும் புஜங்களாலும் பாதங்களாலும் தொடைகளாலும் மற்ற அவயவங்களாலும் நான்

1 தசவர்க்கம்.

2 ஸ்ரவணமனனங்கள், அல்லது ரகஸ்யம்.

3 இதனால் அரசனில்சொல்லப்பட்ட ஞானகரங்களின் சோக்கை துஷிக்கப்பட்டது.

4 குறிப்பால் இகழ்ந்தபடி.

உன்னைத்தொடவில்லை. பெரியகுலத்திற்பிறந்தவனும் லஜ்ஜையுள்ள வனும் தீர்க்காலோசனை யுள்ளவனுமாயிருப்பவன் நல்லதானாலும் தீதானாலும் ரகஸ்யத்தில்செய்ததை ஸபையில் சொல்லவாகாது. இந்தப்பிராமமனர்கள் உனக்குக் குருக்களும், குருக்களிலும்கிறந்தவர்களுந் பூஜ்யாகருமாயிருக்கின்றனர். நீயோ (சிகைஷாஷணம்செய்வதால்) இவர்களுக்கும் குருவாயிருக்கிறாய். ஒருவருக்கொருவருடைய மேன்மை இவ்விதமிருக்கிறது. அதை இவ்விதம் நன்குஆராய்ந்து பார்த்துச் சொல்லக்கூடியதையும் சொல்லக்கூடாததையும் பரிசுஷித்திறவனுனஉன்னை ஸ்திரீபுருஷர்களுடையஇந்தசேர்க்கையானது ஸபையில் சொல்லத்தக்கதில்லை ஒ! மிதிவேயந்தனை! தாமரை இலையிலிருக்கிறதன்னை! அந்த இலையைப்பற்றாமலிருப்பதுபோல நான் உன்னைத்தொடாமலே உன்னிடத்தில் வலிப்பேன். (அல்லது) இப்பொழுது என்னுடையஸ்பரிசுத்தை நீ அறிகிறானால் அந்தப் பஞ்சகிசிகைஷாவினால் உன்னுடையஞானமானது ஸம்ஸாரகாரணமற்றதாக எப்படிச் செய்யப்பட்டதாகும்? அப்படிப்பட்ட நீ கிருகஸ்தாஸ்ரமத்திலிருந்தும் தவறி அடைய அரிதான மோக்ஷத்தையும் அடையாமல் மோக்ஷவர்த்தையைப்பேசிக்கொண்டு இரண்டிற்கும் நடுவிலிருக்கிறாய் ஆக்ஷாவினன்னுயிரிருக்கும் தன்மையையும் சரீராதிகளின் பிரிவை முணர்ந்தமுத்தனுக்கு மற்றொருமுத்தனோடு ஆக்ஷாவுக்கும் பிரகிருதிக்குமுண்டாகிறசேர்க்கையில் வர்ணத்தின் கலப்பு உண்டாகிறதில்லை சரீரமும் ஆத்மாவும்ஒன்றுயிருப்பதால் தனித்தனியாக விஷயங்களைப்பார்க்கிறவனுக்கு வர்ணங்களும் ஆஸ்ரமங்களும் எற்பட்டன ஒன்று மற்றொன்றாகிறதில்லையென்று அறிந்தால் ஒன்று மற்றொன்றிலிருக்கிறதில்லை. கையில் தாழியும் தாழியில் பாலும் பாலில்லாத ஆசாரங்கையஸம்பந்தத்தால் வேறாக இருந்து கொண்ட ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றன தாழியில் பாலின் தன்மையிலே. பாலையாகிறதில்லை இந்தப்பதார்த்தங்கள் தம்தன்மையை அடையுமேயன்றி மற்றொன்றின் தன்மையை அடைகிறதில்லை ஆஸ்ரமங்கள் வேறாயிருப்பதாலும் வர்ணங்கள் வேறாயிருப்பதாலும் ஒன்றுக்கொன்று தனித்தனியாயிருப்பதாலும் உனக்கு வர்ணத்தின்கலப்பு எப்படிவரும்? நான் ஜாதியினால் உனக்கு மேலானவான்மல்லேன்; வைரியஜாதியுமல்லேன்; சூத்திரஜாதியுமல்லேன் அரசனே! உனக்குஸமானஜாதியும் சுத்தமானபிறப்புமுடையவனும் தோஷமில்லாதவனுமாயிருக்கிறேன். பிரதானரென்கிற ராஜிஷியை நீ நன்றாகக் கேட்டிருப்பாய். அவருடைய குலத்திற்பிறந்தவனும் ஸம்ஸாரப

என்றபெயருடையவளுமாக (என்னைத்) தெரிந்துகொள் துரோண பர்வதமும் ~~தூதருங்க~~பர்வதமும் ¹வக்ரத்வாரமென்கிற பர்வதமும் மஹேந்திரமும் என்னுடைய முன்னோர்களால் பாகங்களில் ²அம்னி சயங்களாகச் செய்யப்பட்டன. அந்தக் குலத்திலுண்டான நான் எனக்குச்சரியான கணவனில்லாமையால் மீமாம்சுதர்மங்களில் கற பிக்கப்பட்டுத் தனியே முனிவிரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறேன். நான். வேறு வேஷம்தரிக்கவில்லை; பிறர்பொருளில் பற்றுள்ளவளுமில்லை; தர்மஸங்கரத்தைச் செய்யவுமில்லை ஸ்வதர்மத்தில் உறுதியான விரதமு டையவளாயிருக்கிறேன் என்னுடைய பிரதிஜைஞரில் உறுதியில் லாமல்லை. நான் ஆலோசியாமல் சொல்லுகிறவளல்லேன். ஜனங்க ளுக்கதிபதியே! இப்பொழுது நான் ஆலோசியாமல் உன்னிடம் வர வில்லை. உன்னுடையபுத்தி மோஷதபாவ்நயுடையதென்று கேள்வி யுற்று சேஷமத்தைவிரும்பின நான் உன்னுடைய மோஷததஷதப பரி ஷித்துத் தெரிந்துகொள்ளும் விருப்பத்தால் இங்கு வந்தேன். தன் பஷம்பிறப்பஷங்களுள் ஒரு கூட்டத்தில் சேர்ந்துகொண்டு இதைச் சொல்லவில்லை. பற்றுக்களை அறுத்து அடக்கத்தைவிடாமல் விருப்பவீன முக்தன். யதியானவன் பட்டணத்தில் குன்யமான கிருத்தில் ஒரு ராத்திரிவலிப்பதுபோல உன்னுடைய இந்தச் சரீரத்தில் இந்த ஒருராத் திரி வலிக்கப்போகிறேன். மதிவாதிபனே! மௌரவத்தையளித்த லாலும் இன்சொல்லசொல்லுதலாலும் அதிதிபூஜைசெய்யுதலாலும் பூஜிக்கப்பட்டவளான நான் நல்லகிருத்தில் நித்திரைசெய்து பிரித் தியடைந்து நாளைப்போய்விடுகிறேன்' என்று சொன்னான் அந்த அரசர் இவ்விதம் யுத்தியுள்ளவைகளும் பயனுள்ளவைகளுப்பான வார்த்தைக ளைக்கேட்டு இதற்குமேல் வேறுஒன்றையும் சொல்ல அறியவில்லை' என்று சொன்னான்.

¹முந்நூற்றிருபத்தாருவது அத்யாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்க்சி.)

(ஆஸூரி அவ்யக்தமதலியவற்றைச் சொல்லும்படி கபிலரைக் கேட்டது.)

யுதிஷ்டிரர், “ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டரே! அவ்யக்தம் வ்யக்தம் தத்வம் இவைகளுடைய உறுதியையும் ஜனனமற்ற தேவருடைய கர்மாவையும் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லலானார். “இந்த விஷயத்திலும் குருசிஷ்யர்களான கபிலருக்கும் ஆஸூரிக்கும் நடந்த தும் துக்கத்தை எல்லாம் நிவிருத்திக்கின்றதுமான ஸம்வாத்ததைச சொல்லுகின்றார்கள். ஆஸூரியானவர், ‘ஓ! அளவற்ற அறிவுடைய பகவானே! நான் உம்மைப் பிரார்த்திக்கிறேன். நீர் எனக்கு அவ்யக்தம் வ்யக்தம் தத்வமறிவைகளில் உறுதியான உமது புத்தியின் நிசசயத் தைச சொல்லவேண்டும் வியக்தமென்பது எது? அவ்யக்தமென் பது எது? அவ்யக்தமும் வ்யக்தமுமாயிருப்பது எது? தத்வங்கள் யாவை? தத்வங்களுடைய ஆதியும் நடுவும் எவை? அத்யாத்மம் அதி பூதம் அதிதெய்வமென்பவை யாவை? ஸ்ருஷ்டிப்பிரளயமென்பவை யாவை? ஸ்ருஷ்டிகள் எத்தனை? பூதம் எது? பவ்யம் எது? பவிஷ் யம் எது? ஞானம் எது? ஞாதா யார்? அறியப்பட்டது எது? ஜடம் எது? அறியப்படுகிறது எது? கணுக்கள் எத்தனை? பிரவா கங்கள் எத்தனை? கர்மஜன்மங்கள் எத்தனை? ஏகத்தன்மை எது? அநேகத்தன்மை எது? ஸஹவாஸம் எது? வலிக்கும்ஸ்தானம் எது? வித்தை எது? அவித்தை எது?’ என்று கேட்டனர்.

முந்நூற்றிருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தோடர்க்சி.)

(கபிலர் அவ்யக்தமதலியவற்றை ஆஸூரிக்குச் சொல்லியது.)

கபிலர், ‘நீர், ‘வ்யக்தமென்பது எது? அவ்யக்தமென்பது எது?’ என்று கேட்டவரன்றோ? அதைச் சொல்லுகிறேன். அவ்யக்த மானது (கர்மேந்திரியங்களால்) கிரகிக்கமுடியாததும் (புத்தியினால்)

1 இதுமுதல் மூன்று அத்யாயங்கள் அதிகபாடம்.

விசாரிக்கமுடியாததும் (நானேந்திரியங்களால்) யதார்த்தமாக அறிய முடியாததுமாயிருக்கிறது. அவ்யக்தம் வ்யக்தமாகக் காணப்படுகிறது. ருதுக்கள் சரீரமில்லாதவைகளாயிருந்தும் அவைகளிலுண்டாகும்புஷ்பங்களாலும் பல்ங்களாலும் அவற்றின்ஸ்வரூபம் அறியப்படுகிறதுபோல வியக்தமான குணங்களால் அவ்யக்தம் அறியப்படுகிறது. கீழ்த்திசையை அடைந்ததும் மேற்றிசையை அடைந்ததும் மேலேயுள்ளதும் கீழேயுள்ளதும் குறுக்கேயுள்ளதுமாக அறியக்கூடியதாயிருப்பதால் கிருதி, ¹வியக்தம், உத்தமம், ரஜஸ், ஸத்வம், தத், பிரதானம், தத்வம், ²அசுஷ்ரம், அஜரம் இவைமுதலானவை அவ்யக்தத்திற்குப் பெயர்கள். இப்படி (ஆசார்யர்) சொல்லுகிறார். அதாவது, 'அவ்யக்தமானது வித்தின்தன்மையுடையது; ³பெரிதான முதலேபோன்றது; ஜடமானது அதிலிருந்து ஒருகுணமுடையது பிறந்தது. அது வ்யக்ததத்வமான ஈஸ்வரன்' என்பது. அப்படிப்பட்ட இந்த அவ்யக்தம் பெருகுதல், தரித்தல், கொடுத்தல்இவைகளை ஸ்வப்பாவமாக வுடையது பெருக்கால் அபபுக்களாகிறது. குணங்களைத்தரிப்பதிலும் உண்டுபண்ணுவதிலும் கொடுப்பதிலும் அது மூலகாரணம். அப்படிப்பட்ட இந்த அவ்யக்தம் இந்தக்காரியங்களைச்செய்வதில் மிகவும்ஜாக்ரதையுள்ளது வ்யக்தமென்பதைச் சொல்லுகிறேன். ஓ! ஆஸூரியே! முதலில் அவ்யக்தத்திலிருந்துண்டானதும் நியமன சக்தியுள்ளதும் அறியப்படாத குணங்களுள்ளதுமானது வ்யக்தம். இது புருஷனென்று பெயருடையது; மகத்தென்றும் புத்தியென்றும் சொல்லப்பட்டது. ⁴ஸததை, ⁵ஸ்மிருதி, ⁶த்ருதி, ⁷மேதை, ⁸வியவஸாயம், ⁹ஸமாதிப்ராப்தி முதலானபெயர்களை வ்யக்தசப்தத்திற்குப் பரியாயமாகச் சொல்லுகிறார்கள் இப்படி (ஆசார்யர்) சொல்லுகிறார். பெரியஸமாதியும் மேலான ஸ்ருஷ்டியும் (ஆத்ம) பிரகாசத்திற்காக மிக்கஉற்சாகமுமுண்டாயிருத்தலால் மேன்மேலும் (ஸ்ருஷ்டி) பெருக்குக்களால் பெரிதாயிருப்பதினாலும் ஜடமாயிருப்பதினாலும் அவ்யக்தமாயும் அவ்யக்ததரமாயுமிருக்கிற அகங்காரத்தை ஆத்மாவுக்கு உண்டுபண்ணுகிற வ்யக்தத்திலிருந்துமுண்டான லித்தி ஏனச்சுவர்துவிட்டது. இப்படி ஆசார்யர் சொல்லுகிறார். வ்யக்தாவ்யக்ததர

1 வ்யக்தத்தில் கிளம்புகிறது.

2 முதலேபோல எல்லாவற்றையும் கிரகிக்கிறது.

3 இருத்தல், 4 நினைத்தல். 5 தனித்தல். 6 புத்தியில்வழித்தல். 7 முயற்சி.

8 ஸாமாதிபெயர்.

மென்பதைச் சொல்லுகிறேன். ¹ 'வியக்தாவ்யக்ததரமென்பது மூன் றாவது புருஷனென்று பெயர்கொண்டது அப்படிப்பட்டது இது விரிஞ் சன், வைரிஞ்சம் என்னும் இவ்விரண்டினுடைய ஒவ்வொன்றில் உற் பத்தி. (என்னவென்றால் விரிஞ்சம், அபிமர்ஷியினிடமிருக்கிற அவி வேகம், பொறுமை, கர்மம், குரோதம், லோபம், மதம், கர்வம், மமதை இவைகள் அஹங்காரசபதத்திற்குப் பரியாயநாமங்கள்; இவ் விதம் (ஆசாரியர்) சொல்லுகிறார் ஈஸ்வரர், 'நான் கர்த்தா' என்று அஹங்காரமடைந்து ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார். அபிமானமாகிருகூண முடைய இவரை மூன்றாவதுபுருஷராக அறிகிறார்களே அஹங்காரத்தி லிருந்து ஒரேஸடயத்தில் சப்தஸ்பரிசுரூபரஸகந்தங்களை லக்ஷணங் களாகவுடைய ஐந்துமஹாபூதங்களை ² உண்டுபண்ணினார். ³ அவைகள் தாம் அறியப்படுகின்றன இவ்விதம் (ஆசாரியர்) சொல்லுகிறார். பூத ஸமூகத்தை அஹங்காரத்திலிருந்தும் உண்டானதாக அறிகிறவித் தான் அபிமானத்தைக்கடந்து மஹாதகத்வத்தில் நிலைத்திருக்கிறான். பூதங்களிலும் அஹங்காரத்தைச் செலுத்துகிறவன் ⁴ குதிரையின் ஸ்வ ரூபம்போன்ற ஸ்வரூபமுடையவனாகச் சொல்லப்படுகிறான். திரும்பி வும் அவன் விஷயத்தையறிவதில் ஹேதுவாவதால் மனமென்றுபெய ருடையவனாகக் கருதப்படுகிறான். அகங்காரி விகரனென்கிற அஸ்வ ரூபத்தினிடமிருந்தும் வைகரனை இந்திரியங்களுடன் ஒரேஸடயத்தில் உண்டுபண்ணுகிறான் சுரோத்திரம், கிராணம், நேத்திரம், ரஸனை, த்வக்கு என்கிற இவைகளைச் சப்தஸ்பரிசுரூபரஸகந்தங்களை அறிகிறதி னால் ஐந்துஞானேந்திரியங்களாகச் சொல்லுகிறார்கள் இவ்விதம் (ஆசாரியர்கள்) சொல்லுகிறார்கள் வாக்கு, பாணி, பாதம், பாபு, குறி என்னும் ஐந்தும் இந்திரியங்கள். விசேஷம், ஆதித்யம், அச வினிகள், நகஷத்திரங்கள் என்கிற இவைகளை இந்திரியங்களுக்கு வேறுபெயராகச் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதம் (ஆசாரியர்) சொல்லு கிறார். அஹங்காரத்திலிருந்தும் பூதங்களை உண்டுபண்ணிப் புத்தி ஆத்மா இவைகளுக்கு வைகரத்தன்மை வந்தது. அந்தவைகரனிட மிருந்தும் விஷயாபிமானியான வைகரியனென்கிற ⁵ ராஜன் உண்டா

1 'வ்யக்தாவ்யக்ததரம்' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

2 'உத்பாதயாமாஸ' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

3 'எது அறியப்படுகிறதென்கிற வினாவுக்கு விடை.

4 குதிரைபோல வேகமுடையவன்.

5 'ராஜனா' என்பது மூலம்! 'ராஜா' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது!

னன். அதங்காரத்தால் விகாரத்திலிருப்பதாக அறிந்தமனிதன் சந்திரனும் நசுக்கத்திரங்களுமுள்ளவனாவும் பெரியஐஸ்வரியத்தை அடைகின்றான்.

முந்நாற்றிருபத்தேட்டாவது அச்சமாயம்.

மேடாகூதம் மம். (சேடிக்சி.)

—:0.—

(கபிலீ தத்வங்கம் முதலியவற்றை ஆஸூரிபுதி சோலியது.)

‘தத்வங்கம் எவ்வாறு?’ என்று நினைக்கின்றார் ஸாரிசாராகச் சொல்லப்பட்டவையே தத்துவங்கள். இவ்விடம் ஆசாரிய சொல்லுகிறார். சொல்லப்பட்டதத்வங்களை அருமையாக அறிந்து (தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக) நிச்சயமாய் அறிகிறான் எல்லாவற்றினுடைய சேர்க்கையிலிருந்தும் விரிபட்டுப் பாவத்தைப் பற்றியிருந்தான். இப்பொழுது, ‘தத்துவங்களுடைய முதலிலும் இடையிலும் உண்டானவை எவை?’ என்று கேட்ட விஷயத்திலும் சொல்லுகிறேன். ‘புத்தியை முதலிலுடையவைகளும் ஸ்தூலபூதங்களை முடிவிலுடையவைகளுமான இருபத்துமூன்று தத்துவங்கள் அறியவேண்டியவைகளாகின்றன’ என்று என் ஆசாரியரால் சொல்லப்பட்டது ஆகையால், இந்த விஷயத்தில் விரிவாக நான் சொன்னேன் தத்துவமானது அந்தப் பிரதானமே (தேவ)ததன், பிரம்மமான், சுத்தகிரியன், வைரபன், சூத்திரன், சண்டாளன், புல்கஸன் முதலானவர்கள் உண்டாகும்பொழுது புத்தி முதல் ஸ்தூலபூதம்வரையிலுள்ள தத்துவங்களும் (வேறாக) அறியத்தக்கவைகளாகவும், மனம் மண்ணத்தக்கவைகளாகவும் த்யானிக் கத்தக்கவைகளாகவும் சொல்லப்பட்டன இது ஆகியமும் மத்யமுமாம் இந்தப்பிரதானத்திலிருந்தும் தத்துவங்களுடைய உற்பத்தி உண்டாகிறது. இதில் தத்துவங்கள் எபத்தையடைகின்றன. சில ஆசாரியர்கள் சொல்வதாவது, ‘நான் என்கிறவன் அருபத்தையுடையதும் சரீரத்தோடுகூடினதுமான தத்துவங்களுடையது’ (அருவங்கங்களிலும் வ்யத்தமாயும் அவ்யத்தத்திலிருப்பதாயுமுள்ளது. இது தேவதத்தனென்கிறபெயருடையது’ என்பது. போகம் ‘தசமபுருஷ (திருஷ்

1 ‘யுகி’ என்று கொள்ளப்பட்டது.

2 ‘ஆற்றில் பத்துமனிதர்கள் இறங்கிக்கையேறி ஒவ்வொருவனும் தன்னைவிட்டுவிட்டு ஒன்பதுபோகம் எண்ணிப்பார்த்து எல்லாருடையருத்தமுற அப்பொழுது அவ்விடாவந்தஒருவனுடைய உபதேசத்தால் தன்னை அறிந்து கொண்டதுபோல ஆசாரியனுபதேசத்தால் தன்னைத்தெரிந்துகொள்ளுகிறான்’ என்பது; உபதேசத்தால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்வருவதற்கு இது திருஷ்டாந்தம்.

டார்த்தாலுண்டான) அறிவு இவைகளையுண்டியவர்களுக்கு இருபத் தைந்துதத்வங்களுள் அறியப்பட்ட (பிரதானபுருஷர்கள்) விஷயத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சுத்தமாயும் மிகவும்விலகினதாயிருக்கிற பேத புத்தியுண்டாகிறதென்ற ஆசார்யர் சொல்லுகிறார். இருபத்து நான்குத்வங்களுையறிந்தவன் அவியத்தத்தில் நிலைத்திருக்கிறான் இருபத்தைந்துதத்வங்களுையுணர்ந்தவனும் அவ்யத்தத்திற்குமேலான வனாயிருக்கிறானென்று (ஆசார்யர்) சொல்லுகிறார் என்றுசொன்னார்” என்றார்.

முந்நூற்றிருபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடீச்சி.)

—:0:—

(வ்யாஸ! உலகம் அநித்யமென்பதையும் பாம்மஜ்ஞானத் தினால் மோக்ஷி பெறுவது அவசியமென்பதையும் சுருக்கிச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “ முன்காலத்தில் வ்யாஸருடையபுத்திரரான சுக முனிவர் எப்படி வைராக்யபதையடைந்தார்? இதை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். எனக்குக்கேட்பதில் மிக்கஆவலிருக்கிறது ” என்று கேட்க, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்

“ பிதாவானவ்யாஸர், உலகத்துக்கொத்தநல்லொழுக்கத்துடன் ஸஞ்சரிக்கிறவரும் ஒன்றிலிருந்தும்பயமில்லாதவருமான புத்திரருக்குத் தமக்குரியவேதமுழுமையும் அத்யயனம்செய்வித்து உபதேசித்தலானார். ‘புத்திரா! தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கக்கடவாய். இந்திரியங்களையிடுத்து மிகவும்மடுமையானபனிவெய்யில்களையும் பசிதா கங்களையும் காற்றையும் எப்பொழுதும் ஜயிக்கக்கடவாய். ஸத்யம், ருஜுவாயிருத்தல், குரோதமில்லாமை, அஸூயையிலலாமை, தமம், தவம், துன்பம்செய்யாமை, குரூரத்தனமில்லாமைஇவைகளை’ விதிப்படி காப்பாற்றி. கபடத்தையெல்லாவிட்டுத் தர்மத்தைப்பற்றி உண்மைவழியில் நில். தேவதைகளையும் அதிதிகளையும் ஆராதித்துச் சேஷத்தால் பிராணயாத்திரையான ஆகாரத்தை அருந்து. குழந்தாய்! நீ துரைக்குடிகரானதேஹத்தில் ஜீவன் பகிபோலிருக்கையிலும் இஷ்டர்களுடையஸகாயம் அநித்யமாயிருக்கையிலும் எப்படியி நித்திரைசெய்கிறாய்? (காமமுதலான) பகைகள் மிக்கஜாக்ரதை

1 மோக்ஷத்திற்கு யத்தனியாமலிருக்கிறாய் என்பது.

யுள்ளவைகளும் எப்போழுதும் (தர்மகார்யத்தில்) முயற்சியுள்ள
வைகளும் ஸமயத்தையடையவிரும்புகிறவைகளுமாயிருப்பதைச் சிறு
வனான நீ அறியாமலிருக்கிறாய். நான்கள் கணக்கிடப்படுகின்றன.
அபபடியே, ஆயுள் ஈனமாதிறது வாழ்நாள் (இவ்வளவென்று)
எழுதப்படுகிறது. ஏன் எழுந்திருந்து ஓடாமலிருக்கிறாய்? மிகவும்
நாஸ்திகர்களாயுள்ளவர்கள் பரலோகத்திற்குரியகார்யங்களில் தூங்கு
கிறவர்களாகி மாமஸம் உதிரமிவைகளே வளர்த்தற்குவேண்டிய இம்
மைத்தூரியகார்யங்களை விரும்புகிறார்கள் புத்திமோகத்தையடை
ந்து தர்மத்தில் அஸூனையடைகிறவர்களும் கெட்டமார்க்கத்தில்
ரெல்லுகின்றவர்களுமான மனிதர்களை அனுஸரிக்கிறவனும் துன்பத்
தையடைகிறான். மிக்கவலிமையுடையவர்களும் வேதத்தையேழுக்
கியமாகக்கொண்டவர்களும் ஸந்தோஷத்தையடைந்தவர்களும் தர்மத்
திலிருந்தும் விலகாதமார்க்கத்தையடைந்திருக்கிறவர்களுமான பெரி
யோர்களை உபாலித்துக் கேட்கக்கடவாய் விதவான்களும் தர்மத்
தைப்பார்க்கிறவர்களுமான அவர்களுடையகொள்கையை (மனத்தில்)
சுரித்து மேலானபுத்தியினாலே மார்க்கத்திலிருந்து விலகிசெல்லு
கின்றமனத்தை அடக்கக்கடவாய் நிகழ்காலத்தை மாத்திரம் பார்க்
கிறபுத்தியினாலே நாளையென்பது தூரத்திலென்று நினைத்துப் பய
மற்றவர்களும் எல்லாவற்றையும் பகலிக்கிறவர்களும் அறிவில்லாதவர்க
ளுமாயிருப்பவர்கள் சுர்மாவுக்குரியபூமியைப் பார்க்கிறதில்லை தர்ம
மாகிற ஏணியை அடைந்து சிறிதுசிறிதாக ஏறு தன்னை சகற்றிக்கொடு
கட்டுகிறபூச்சிபோல ஆத்மாவை (காமாதிகளால்) சுற்றச்செய்து
அறியாமலிருக்கிறாய் நாஸ்திகனும் மரபாத்தையே மீறினவனும் ²கரை
யையிடிக்கிறபிரவாகம் போலிருப்பவனுமான மனிதனைத் தடையற்ற
வனாகி (வழியில்) நடுங்கப்பட்ட ³மூங்கிலைப்போல இடப்பக்
கத்தில்செய்தைரியமாகிற ஓடத்தைச்செய்து, காமச்சோதங்க
ளாகிறமுதலானையுடையதும் ஐந்துஇந்திரியங்களாகிறஜலத்தையு
டையதுமான (மேஸார) நதியையும் (அதிலுள்ள) ஜனனங்களாகிற
மடுக்களையும் தண்டிக்கடவாய். உலகம் மிருத்யுவினால் கொல்லப்
பட்டும் ஜராரினால் துன்பப்படுத்தப்பட்டிருந்தலாலும் (ஆயுளை

1 'தீதய்வத்தையாவது குருவையாவது அடையாமலிருக்கிறாய்' என்பது கருத்து.

2 'வெள்ளத்தாலறுக்கப்படும் கரையின்மேலே கட்டப்பட்டவீடுபோன்றவனும்' என்பதும்,

3 'மூங்கிலைபோலவணங்காதவனும்' என்பதும் சிலர்கருத்து.

4 'விலகிவிடு' என்பது கருத்து.

(பஹரிப்பதால்) வீணாகாதஇரவுகள் வந்துகொண்டிருத்தலாலும் (ஸம்ஸாரமாகிறந்தியைத்) தர்மமாகிற ஓடத்தால் தாண்டிக்கடவாய். நிற்கிறவீனையும் படுத்திருக்கிறவீனையும் மிருத்புவானவன் அகாரணமாகக்கொல்லுகையில் (எவன்) எப்படி ஸுகந்தையடைவான்? ஒருவன் காம்பங்களில் திருபதியடையாமல் அவைகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கையிலே பெண்செந்நாய் செம்மறிக்கிடாயை எடுத்துக்கொண்டு பாவதுபோல மிருத்பு அவனை எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுகிறான். அந்தகாரத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டியிருக்கையில், வளர்க்கப்பட்ட ஜ்வாலையையுடையதும் தர்மபுத்திமயமும் பெரிதுமானதிபததை நாளடைவில் முயற்சியுடன் தரிக்கவேண்டும். பிராணியானது அநேக ஜன்மங்களையெடுத்து ஒருஸமயம் இந்தமனுஷ்யஜன்மத்தில் பிராம்மணத்தன்மையை அடைகிறது புத்திரனே! அதைக் காப்பாற்று இவ்வுலகில் பிராம்மணனுக்கு இந்தசகீரம் காமத்திற்கும் அர்த்தத்திற்குமாக உண்டாகிறதில்லை; கிலேசத்திற்கும் தவத்திற்கும் உண்டாகிறது. மரித்தபிறகு நிகரற்றஸுகமுண்டாகிறது. பிராம்மண ஜன்மமானது அநேகமானதவங்களால் அடையப்படுகிறது. அதனை அடைந்து கிரீடையில்பற்றுவைத்து விளையாடக்கூடாது. தன்வேதத்திலும் தவத்திலும் இந்திரியங்களையடக்குவதிலும் எப்பொழுதும் பிரவிருத்தித்து மோகஷத்தைவிரும்பி நல்லகாரியங்களில்பற்றுடன் எப்பொழுதும் முயற்சிசெய் அவ்யகத்தத்தைக்காரணமாகவுடையதும் கலைகளைச்சுரமாகவுடையதும் ஸுகீஷ்மமான ஸ்வரூபமுடையதும் ஷுணங்களும் த்ருடிகளும் இமைப்பொழுதுகளுமாகிற ரோமங்களுடையதும் ஸமமானசத்தியுள்ள சுக்லகிருஷ்ணபக்ஷங்களான கண்களுடையதும் மாஸங்களாகிறஉறுப்புக்களுடையதுமான மனிதர்களுடைய பிராயமாகிறஇந்தக்குதிரையானது ஒடுகிறது. எப்பொழுதும் புறப்பட்டதும், கடியவேசத்துடன்போகிறதானது அதைப்பார்த்து எப்பொழுதும் இம்மையில் நன்றாகப்பார்க்கிற உக்கண்ணானது மற்றொருவன்வழிகாட்டி அழைத்துக்கொண்டுபோகவேண்டாததாயிருந்தால் பரலோகத்தைக்கருதி உன்மனம் தாம்த்தில் பற்றிநிற்கட்டும். தர்மமும் காமமும் சீலமும்சூன்றியஜிவர்கள் எப்பொழுதும் அனிஷ்டத்தின் ஸம்பந்தத்தால் அலறுகிறவர்களும்” அதர்மங்களாகிற அநேக கவலைகளாலே மிகவும் கிலேசத்தையடைந்தவர்களுமாகி யாதனசுரீ

1 வேறு பாடம்.

[லாம்.

2 கலைபெண்கிறகாலம்; ‘பிராணன்முதலானகலைகள்’ என்றும் கொள்ள

3 இங்கு இரண்டுகொண்டே விடப்பட்டன,

ரத்தை அடைகின்றாள். எப்பொழுதும் தர்மத்தில் பற்றினவனும் உத்தமாத்மஜாதியை நன்றாகப்பார்த்துக் காப்பவனுமான அரசன் புண்ணியவாண்களடைகிற உலகங்களை அடைகிறான்; அவைகளில் பலவிதமாகவும் ஸஞ்சரிக்கிறான்; இதற்குமுன் அடையப்படாததும் குற்றமற்றதுமான (போகஷ்) ஸுகத்தைபும் அடைகிறான் குருக்களுடைய வார்த்தையைக்கொளாதவன் மரணத்தையடைந்தபொழுது, நரகத்தில் பயங்கரமான சரீரமுடைய நாய்களும் இரும்புபோன்ற மூக்குக்களையுடைய பக்ஷிகளும் வலியகமுகு குராமுதலான பக்ஷிகளுடைய கூட்டமுமான உதிரத்தை அருந்தும் துஷ்டஜந்துக்கள் வந்து குழுகின்றன: இவ்வுலகத்தில், மனம்போனவழியேசென்று பிரம்மானிலை நியமிக்கப்பட்டவைகளும் (சகியாபிரகந்தல், ஸந்தோஷம், தவம், வேதாத்தியயனம், ஈஸ்வரத்தியானம், கொல்லாமை, பொய்சொல்லாமை, திருடாமை, ப்ரம்மசர்யம், பிரதிக்கரகம்செய்யாமைமென்கிற) பத்துக்குணங்களுடையவைகளுமான இந்தமரிபாதைகளைப் பேதிக்கிற பாபியானவன் யமனுடையராஜபத்திலுள்ள (அலிபத்திர) வனத்தையடைந்து மிகவும் கஷ்டத்துடன் வெலிக்கிறான். லோபமுடையவனும் பொய்சொல்லுவதில் மிக்கபிரியமுள்ளவனும் எப்பொழுதும் அவமானத்திலும் வஞ்சனையிலும் பற்றுதலுடையவனும் வியாஜகர்மங்களால் பிறருக்குக்கஷ்டத்தைச் செய்தவனும் பாபகர்மமுடையவனுமான மனிதன் கொடிய நரகத்தையடைந்து மிக்கதுக்கத்தை அனுபவிக்கிறான்; (தவிர்வும்,) கொதிக்கின்ற வைதரணியென்கிற பேராற்றில் முழுகினவனும் அலிபத்திரவனத்தாலறுக்கப்பட்ட சரீரமுடையவனும் கோடாலிக்காட்டில் படுத்தவனுமாகிப் பெரியநரகத்தில்விழுந்து துன்பத்துடன் வலிக்கின்றான். (பிரம்மலோகமுதலான) பெரியஸ்தானங்களைப் புகழ்கிறாய்; பரப்ரம்மத்தைச் சிந்திக்கவில்லையே? சிலகாலத்தில் மரணத்தை விளைவிக்கிற கிழத்தனம் வருவதை நீ அறியவில்லையே. புறப்படு. ஏன், இருக்கிறாய்? பெரிதும் மிகவும் வருத்தமிகுந்தும் கொடியதுமான பயம் உண்டாகிவிட்டது. ஸுகத்திற்கு வழியைத் தேடு. நீ மரித்து யமனுடைய கட்டளையிலேை கொடியவர்களான யமபடர்களால் யமனிடம் கொண்டிப்போகப்படுவாய். (ஆகையால்) நீ நல்வழியில் முயற்செய். பிறர் துக்கத்தையறியாத பிரபுவானவன் பந்துக்களோடு ஸமூலமாக அபகரிப்பான். உன்னுடைய இந்த உயிர் எவ்வளவு? பூமணவிலக்குகிறவன் இல்லை. யமன் வருவதற்கு முன்

1 'நரகமும்' என்பது மூலம்; 'நரகளுக்கு வருத்தத்தைக்கொடுப்பது' என்பது.

2 'வேதத்தினால்' என்பது பழையவுரை.

வீசுங்காற்றானது உண்டாகப்போகிறது. நீ 'ஒருவனாகவே கொண்டு போகப்படுவாய். பரலோகத்திற்குரிய ஸாதனத்தைச் செய்துகொள். முடிவைச் செய்கிற காற்று ஒன்றே உனக்கு வீசப்போகிறது. பெரிய பயம்வரும்பொழுது உனக்குத் திசைமயக்கம், உண்டாகப்போகிறது. குழந்தாய்! இதத்தில் கலங்குத்தை அஷ்டந்த உனக்குக் காதும் அடைக் கப்படப்போகிறது (ஆகையால்,) உத்தமமான ஸமாதியைச் செய். அஜாக்கிரதையாலுண்டான கர்மத்தினால் சித்தின் பூர்வபுண்ணிய பாவங்களை நினைத்துப் பச்சாத்தாபத்தை அடையப்போகிறாய். தனி மையான (தர்மமாகிற) நிதியையே தேடக்கடவாய்¹ பலம், அங்கம், அழகு இவைகளைக்குறைக்கிற ஜரையானது உன்னுடைய சரீரத்தைத் தளர்ச்சியுள்வதாகச் செய்யப்போகிறது. கேவலம் புண்ணியநிதியைத் தேடக்கடவாய் அந்த அந்தகனுவன் உயிரிநீங்கும்போது ரோகங் களாகிற பாணங்கொலே பலாத்காரமாகச் சரீரத்தைப் பிளக்கப்போகி றான். பெரியதவத்தையெய்ய யத்தனம் செய் மனுஷ்யதேகங்களில் விருப்பமுள்ள பயங்கரமான² செந்நாய்கள் எங்கும் ஓடிவரப்போகின் றன. புண்ணியத்தைவிடாமல் அனுஷ்டிப்பதில் யத்தனம்செய். ஒருவா கை இருளைப் பார்க்கப்போகிறாய் (ஆகையால்,) விரைந்து செய். ³மலையினுச்சியில் ஸ்வர்ணமயமான விருஷங்களைப் பார்க்கப்போகி றாய். உன்னுடைய கெட்ட சேர்க்கைகளும் நண்பர்கள் போன்ற பகை வர்களும் உன்னை ஞானத்திலிருந்தும் சலிக்கச்செய்வார்கள். புத்திர! (ஆகையால்,) பிரம்மத்தையடைய முயற்சிசெய். அரசனிடமிருந்தும் பயமில்லாததும் திருடனிடமிருந்தும் பயமில்லாததும் மரித்தவனைக் கூடவிடாததுமான அந்த வித்யாதனத்தை ஸம்பாதனம் செய். அந்த யமலோகத்தில் தங்கள் கர்மங்களாலுண்டான 'கர்மப்பயனாகிற தன மானது ஒருவரோடொருவர் விபாகம் செய்துகொள்ளப்படுகிறதில்லை. எவனுக்கு எது விவாகத்தில் கொடுக்கப்பட்ட³ யௌதகம்போலுள் ளதோ அதையே அவ்விடத்தில் அவன் அனுபவிக்கிறான். புத்தி னே! பரலோகத்தில் எந்தத்தனத்தினால் ஜீவிக்கலாமோ அத்நீயே தேடு. எந்தத்தனம் நசியாமல் நிலைத்ததாயிருக்குமோ அத்நீயே தேடு. ஜனங்கள் யவையாவைப் பூக்குவாஞ்செய்கிற அளவுக்குள் விரைவாக நசிப்பாய் மரணஸங்கடத்தில் ஒருவனாகவேசெல்லுகிற

1 'காமமுதலானவை' என்பது பழையவுரை.

2 இது மரணசுருதிப்பு

3 விவாக காலத்தில் கன்னியையே கொடுக்கப்படுவது; இதில் மரீ வர்களுக்குப் பாகமில்லை

வீண அன்னையும் புத்திரர்களும் உறவினர்களும் தொடர்ந்து செல்ல
தில்லை. நன்கு உபசரிக்கப்பெற்ற அன்பர்களும் தொடர்ந்து செல்லுவ
தில்லை. புத்திரனே! முன்ஜன்மத்தில் செய்யப்பட்டபுண்ணியபாப
கர்மமாத்மிரம் போகிறவனுக்குப் பரலோகத்தில் யௌதகம்போலாகி
றது. நல்லினை தீவினைகளால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொன் மணி இவை
களுடைய குவியல்கள் அனுகூச சரீரநாசம் நேரிடும்போது ஒரு
காரியத்தையும் ஸாதிக்கிறதில்லை புத்திரா! உன்னுடையபுண்ணிய
பாபகர்மத்திற்கு முடிவுஇல்லை மனுஷ்யர்களுக்கு இந்த்புண்ணிய
பாபகர்மத்தில் ஆத்மாவுக்குச்சமமான ஒருசாக்ஷியும் இல்லை. பரலோ
கத்தில் செல்லுகிறவனுக்கு மனுஷ்யதேகம் சூன்யமாப்படுகிறது.
(பரலோகத்திற்குச்செல்லுகிற ஆத்மா ஞானியினால்) புத்தியாகிற
நேதிரததினால் பிரவேசித்து முழுதும்பார்க்கப்படுகிறது. இகத்தில்
அக்னி, ஸூர்யன், வாயுமூவரும் சரீரத்தை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறார்
கள். தர்மத்தைப்பார்க்கின்றஅவர்களை அதற்குஸாக்ஷிகளாகின்ற
னர். அவர்கள் இரவுப்பகலும் எல்லா ஈடங்களிலும் ஸ்பரிசித்திறார்
களும் ஸஞ்சரிக்கிறவர்களுமாயிருத்தலால் வெளிப்படையும் ரகஸ்யமு
மானசெய்கைகளில் உன்தர்மத்தையே காப்பாற்றி பரலோகமானது
அநேக சத்ருக்களையுடையதும் விசாரரூபமுள்ள பயங்கரமான சக்
களையுடையதுமாயிருத்தலால் தனக்குரியகர்மமே ரக்ஷிக்கப்பட
வேண்டும். தான்செய்தகர்மம் பரலோகத்தில்வரும் அவ்விடத்
தில் தங்க்கர்மங்களை ஒருவருக்கொருவர் பிரித்துக்கொள்வதில்லை.
தான்செய்தகர்மத்தாலுண்டானபயனை அபபடியே அனுபவிக்கவேண்
டும். அபஸரஸுகளுடையகூட்டங்கள் மகரிஷிகளுடன் விமானத்தி
லேறி இஷ்டமானவிடம்சென்று தம்கர்மத்தாலுண்டான இன்பப்
பயனை அனுபவிப்பதுபோல, இவவுலகில் பாவமில்லாதவர்களும் சரீ
ரத்தாலாகும் பயனையுடையவர்களும் சத்தமான பிறப்புள்ளவார்
களுமானமனிதர்கள் எந்தசகபதாமம் எவவிதம் செய்யப்பட்டதோ
அதை அவ்விதமே அடைகிறார்கள் அவர்கள், கிருகஸ்தர
மங்களாகிறஅணைகளாலே பிரம்மா, பிருஹஸ்பதி, இந்திரன் இவர்
களுடைய சிறந்தலோகங்களை அடைகிறார்கள். திரும்பவும் மதி
மயக்கத்தைச்செய்யாதவிஷயத்தை ஆயிரம்விதமாகவும் அநேகவித
மாகவும் சொல்லுவதற்கு உதஸாஹப்படுகிறேன். ஆகையால், நீ
பரிசுத்தமாகச்செய்கிறதீர்மமே உனக்குப் பிரபு. இருபத்துநான்கு
பிராயங்கள் ஞென்றுவிட்டன. நீசயமாக இருபத்தைத்தாவது

பிராயம் நடக்கிறது. தர்மத்தை ஸம்பாதிப்பாய். உனக்குப் பிராயம் சென்றுவிடுகிறதே. அந்தயமன் உன்தவறுதலைத் தன்சேனைக்குக் 'கோமுகமாகச' செய்யப்போகிறான். (ஆகையால்,) 'முயற்சியுடன் தர்மத்தைகடப்பதில் விரைவாய், முன்னும்பின்னும் ஒரு வருமின்றித் தனியேசெல்லப்போடு உனக்குச் சரீரத்தாலும் பிறறாலும் என்னஉபயோகம்? பரலோகத்தில் தனித்துச்செல்லுகிறவர்களுக்குப் பயநாலங்களில் நன்மைசெய்யக்கூடிய அந்தரிதியைமாத்திரம் தேடக்கடவாய். ஒருவரிடத்திலும் அபிமானமில்லாதவனும் யாராலும்தடுக்கமுடியாதவனும் பிரபுவுமானமிருத்யுவானவன்' 'நுனிமுதல் அடிவரையுமுள்ளபந்துக்களுடன் அபகரிப்பான்' (ஆகையால்,) தர்மமாகிறநல்லரிதியைதேடு. புத்திரா! நான் இம்மையில் (எல்லாராலும்) ஸம்மதிக்கப்பட்டஉதாரணத்தை எனது அனுபவத்தாலும் அனுமானத்தாலும் உனக்கு எடுத்துரைத்தேன் அவ்விதம்செய்தனதுகர்மத்தால்ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனங்களைக்கொடுப்பவன் ஒருவனே புத்திமோகத்தாலுண்டாகாத குணங்களுடையவன். அவன் சுபகர்மங்களைச் செய்கிறவனுக்குள்ள எல்லா நன்மைகளையும் அடைகிறான். அப்படிப்பட்ட இந்தஅர்த்தஞானமானது கிருதஜ்ஞனுக்குப் பயன்தரத்தக்கதாயிருக்கிறது கிராமத்தில்வலிப்பவனுக்குப் பற்றுதலென்பது கட்டும்கயிறு. புண்ணியசாலிகள் இதை அறுத்துவிட்டுச் செல்லுகிறார்கள் பாவிகள் இதை அறுப்பதில்லை. புத்திரனே! மரிக்கப்போகிறஉனக்குத் தனத்தாலும் உறவினர்களாலும் புத்திரர்களாலும் என்னபயன்? ஹ்ருதயகுகையைஅடைந்த ஆத்மாவைத்தேடு. 'உன்னுடையபிதாமஹர்கனெல்லாரும் எங்கே போனார்கள்? நாளைச்செய்வதை இன்றுசெய்யவேண்டும். சாயங்காலத்தில்செய்வதை முற்பகலிலே செய்யவேண்டும் மிருத்யுவானவன் இவனுடையகாரியம்முடிந்ததையும் முடியாததையும் எதிர்பார்க்கமாட்டான். மரித்தவுடன் பந்துக்களும் ஞாநிகளும் ஸுகிருததுக்களும் பிள்தொடர்ந்துவந்து மனிதனை 'அக்னியில்போட்டுவிட்டுத் திரும்பிவிடுகிறார்கள்' (ஆகையால்,) புரமாத்மாவை அடையவிருப்பமுடையவனும் சோம்பலில்லாதவனுமாகி நாஸ்திகர்களும் தயையில்லாதவர்களும் பாபபுத்தியுள்ளவர்களுமானமரிதர்களைத் தடையின்றி இடப்பக்கமாகச்செய். இவ்விதம், உலகம் கெடுக்கப்பட்டும் காலத்தால்பீடிக்கப்பட்டிமிருத்தலால் மிகுந்த துரியத்தையடைந்து

எல்லாவிதத்தாலும் தீர்ப்புத் தைச் செய். ஆனால், இந்தஞானோபாயத்தை நன்றாக அறிகிற மனிதன் இம்மையில் தன் தீர்ப்புத் தை நன்றாகச் செய்து பரிலோகத்தில் ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறான் அறிந்தவர்களுக்குத் தேகம்வேறாது. மரணமில்லை. நன்றாகக் காக்கப்பட்ட (தர்ம) மார்க்கத்தில் நாளமுமில்லை. தீர்ப்புத் தை நிரூபித்திருக்கின்றவனின் பண்டிதன் கூறாத விருந்துமரபு நிகழ்வன் தாபத்தை அடைகிறான். கர்மமார்க்கத்திலிருந்து தன்புணரியாபகாமங்களைச் செய்தால் அவற்றைச் செய்தவன் முறைப்படி பயனை அடைகிறான். இழிந்த கர்மத்தைச் செய்தவன் நுகத்தை அடைகிறான் தீர்ப்புத்தின் கரையையடைந்தவன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறான். ஸ்வர்க்கத்திற்குப் படிபோன்றதும் அடைபவரியதுமான மறுபிறவியை மகத்தையடைந்தவன் தன்னைத் திரும்பவும் நமுவாமலிருக்குமாடி செய்துகொள்ள வேண்டும் ஸ்வர்க்கமார்க்கத்தை அனுஸந்தித்துத் தாமதத்தையுடைய புகழ்க்கிற புத்தியையுடையவனைப் புணரியாபகாமுடையவனென்றும் மித்திரர்களாலும் பந்துக்களாலும் அங்கித்த தகாதவனென்றும் மீசால்குகிறார்கள். விஷயங்களைக் கெடுக்கப்படாததும் உறுதியில் பற்றிநிற்பதுமான புத்தியையுடையவனும் ஸ்வர்க்கத்தில் இடத்தைத் தேடிக்கொண்டவனுமானவனுக்குப் பெரியபயமில்லை தப்பாவனங்களில் பிறந்தவர்களும் அவ்விடத்திலேயே மாணத்தையடைந்தவர்களும் காமபோகங்களைப் பரிபாசுவர்களான அவர்களுடையதர்மமானது மிகவும் சிறிதாகும் போகங்களைத் தள்ளிவிட்டுச் சீர்த்து ஒல்தீவத்தைச் செய்யவனால் அடையப்படாதது ஒன்றமில்லை. அந்தப் பயனைத்தான் நான் நன்குமதிக்கிறேன் அநேகமாயிரம் தாய்தந்தைகளும் பெண்டிர்மனைகளும் உண்டானார்கள்; இனியும் உண்டாவார்கள். அவர்கள் யாரைச் சேர்ந்தவர்கள்? நாம் யாரைச் சேர்ந்தவர்கள்? நான் ஒருவனே. எனக்கு ஒருவருமில்லை நான் வேறு ஒருவனையும் சேர்ந்தவனில்லை. நான் எவ்விதச் சேர்ந்தவனோ அவனைப் பார்க்கவில்லை. எவன் என்னைச் சேர்ந்தவனோ அவனையும் பார்க்கவில்லை. அவர்களுக்கு உன்னால் செய்யக்கூடியதுமில்லை. உனக்கு அவர்களால் செய்யக்கூடியதுமில்லை. தங்கள் கர்மங்களை அவர்களுண்டானார்கள் நீயும் பீரீகரபோகியும் இந்த உலகத்தில் உலாமுள்ளவர்களுக்குப் பிறனும் தம் ஜனம்போலாகிவிடுகிறான். உபிரதனிருக்கையிலும் தரித்திரர்களுக்கு ஸ்வஜனங்கனிருந்தும் இல்லாதவர்

1 'அவைகளை மாத்திரம் புண்டிருண்டாகாது' என்றபடி; 'அதர்மம்' என்ற பதம்பிரிந்து, 'அதர்மம் மிகச்சிறிதாகும்', என்றும் கொள்ளலாம்.

களாகிறார்கள். மனிதன் களத்திரத்தை அபேக்ஷித்துத் தீவினைகளைச் செய்கிறான்; அதனால், இம்மையிலும் மறுமையிலும், துன்பத்தை அடைகிறான்; தன் கர்மத்தினாலே பந்துஜனங்கள் வலகினவர்களா யிருப்பதைப் பாரப்பான் புத்திரனே! சொல்லியவற்றையெல்லாம் சொல்லியபடியே செய்வாய். இதை நன்கு தெரிந்துகொண்டு பூமியைக் கர்மாவுக்குரியதென்று கண்டவன் பரமோகத்தைவிடும்பிசு சுபமான் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். மாதங்களுடனாகுதலென்னும் பெய ருள்ள தூண்டுதலுடையதும் இரவுபகல்நாளாகிற விறகுதளுள ளாதும் அவரவர்களுடைய கர்மவித்தையின் படினுக்குஸாக்ஷியமாகிற ஸூர்யனாகிற அக்கினியினால் காலமானது பிராணிகளை லுபிந்து பாகம்செய்கிறது கொடாததும் அனுபவியாததுமான தனத்தால் என்ன பயன்? பகைவர்களைவருத்தாத வன்மையால் என்னபயன்? தர்மத்தை அனுஷ்டியாத ராஸ்திரஞானததால் என்ன பயன்? இந்திரி யங்களை ஜயியாததும் மனோவசமற்றதுமான அந்த ஆக்மாவினால் என்னபயன்? என்றசொன்னார். வ்யாஸருடைய நன்மையைத்தராத தக்க இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு, சுகர் மோகத்தை உபதேசித்த பிதாவைவிட்டு நீங்கிச் சென்றார்” என்று சொன்னார்.

முந்நூற்றுமுப்பதாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

—:0:—

(வினை செய்வனையே சென்றடையுமென்பது முதலியன.)

யுதிஷ்டிரர், “பிதாமஹரே! தானம், யாகம், செய்யப்பட்ட தவம், குருபணியிடை இவற்றின் பயனை எனக்குச் சொல்லும்” என்று கேட்க, பிஷ்டர் சொல்லலானார்

“அனர்த்தத்தோடுகூடியபுத்தியால் மனம் பாவத்தில் செல்லுகிற து. அவன் தீவினையைச் செய்து பெரியதுன்பத்தை அடைகிறான். தீவினைசெய்தவர்கள் தரித்திரர்களுட்பிரேதங்களைக்காட்டிலும் பெரிய பிரேதங்களுமாகித் தூர்பிசுஷத்திலிருந்தும் அதிக தூர்பிசுஷத்தையும் துன்பத்திலிருந்தும் அதிகத் துன்பத்தையும் பயத்திலிருந்தும் அதிகப்பயத்தையும் அடைகிறார்கள். புண்ணியகர்மமுடையவர்கள் ஸ்ரத்தையுடையவர்களும் அடக்கமுடையவர்களும் தனமுடையவர்க ளுமாகி உத்ஸவத்திலிருந்தும் உத்ஸவத்தையும் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்

1 ஸந்தோஷத்தை விளைவிக்கக்கூடிய கர்மம்,

தும் ஸ்வர்க்கத்தையும் ஸுகத்திலிருந்தும் ஸுகத்தையும் அடைகிறார்கள். ஆதலான்களிருப்பதால் உட்புகமுடியாதவைகளும் ஸர்ப்பபயமும் சோரபயமுமுள்ளவைகளுமான இடங்களில் நான்சுகர்கள் கைவிலங்குடன் செலவழிப்பார்கள் இதைக்காட்டிலும் வேறு என்னவேண்டும்? தானத்தில்கிறந்தவர்களும் தேவர்களிடம் பிரிதியுடையவர்களும் விருத்தினர்க்கினியவர்களும் ஸாதுக்களிடம் பிரியமுடையவர்களும் கைகளிலக்கிணையுடையவர்களுமான மனிதர்கள் சேஷமத்திற்குக்காரணமும் மனத்தைஜயித்தயோகிகளுக்குரியதுமான மார்த்தகத்தை அடைந்தவர்களாவார்கள் எவர்களுக்குத் தர்மம் காரணமாகத் 'தோற்றவில்லையோ அவர்கள், தான்யங்களில் பதர்களும் பகதிமுட்டைகளுள் அழுகிமுட்டைகளும்போல மனிதர்களில் இருக்கிறார்கள் அதிகவேகமாகஓடுகிறவனாயிருந்தாலும் செய்த கர்மம் அவனைப் பின்தொடருகிறது எவன்எவனால் எந்தஎந்தவிதம் எந்தஎந்தக்கர்மம் செய்யப்பட்டதோ அவன்அவனை அந்தஅந்த விதம் அந்தஅந்தக்கர்மம் படுக்கையில் படுததும் நிற்கையில் நின்றும் ஓடுகையில் ஓடியும் ஒருகொழிலைசெய்கையில் தொழிலைசெய்தும் நிழல்போலஅனுஸரிக்கிறது எவன்எவனால் எப்படிஎப்படி எந்த எந்தக்கர்மம் முன்செய்யப்பட்டதோ அவன்அவனால் அப்படி அப்படி அதுஅதுவே எப்பொழுதும் அனுபவிக்கப்படுகிறதென்பது நிச்சயம் காலமானது அதிருஷ்டத்தால்காக்கப்பட்ட பொதுவானகர்ம நிதியைக்குறித்து இந்தப்பிராணிகளின் ஸமுகத்தை நான்சுபக்கத்திருந்தும் இழுக்கிறது மலர்களும் கனிகளும் பிறர்ஆண்டுதலின்றியே தங்களுக்குரியகாலத்தை அதிகர்மியாததுபோல முன்செய்யப்பட்டகர்மமும் தனக்குரியகாலத்தை அதிகர்மிக்கிறதில்லை ஸம்மானமும் அவமானமும் லாபமும் நஷ்டமும் ஜபமும் அபஜபமும் அடிக்கடிஉண்டாகிப் பயனைக்கொடுப்பதில் தவறுகிறதில்லை. ஒருவன் முன்சரித்தில் தன்னால் செய்யப்பட்டதுக்கத்தையும் ஸுகத்தையும் கர்ப்பமாகித்யனத்தை அடைந்ததுமுதல் அனுபவிக்கிறான் பாலனாகவும் தருணனாகவும் விருத்தனாகவுமிருந்து எந்தஎந்தப்புண்ப பாவத்தைச் செய்கிறானோ அதைஅதை அந்தஅந்த நிலைமையில் ஜன்மந்தோறும் அனுபவிக்கிறான். ஆரிரம்பகசுக்களுள் கன்றானது தன்னுடையதாயைத்தேடி அடைவதுபோலவே முன் ஜன்மத்தில் செய்யப்பட்டகர்மமுன்னது செய்தவனைச் சென்றடைகின்றது. அழுக்கான வஸ்திரமானது பிறரு ஜலத்தினால் சுத்தமாகிறதுபோல உபவாஸங்களாலே தாபத்தையடைந்தவர்கள் நீண்டதும் அழிவற்றது

மான ஸுகத்தை அடைகிறார்கள் நீண்டகாலம் தபோவனத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதவத்தினால் தர்மத்தால்பாவங்களைத் தவிர்த்தவர்கள் தங்கள்மனோரதங்களை அடைகிறார்கள். ஆகாயத்தில் பசுபிகளும் ஜலத்தில் மீன்களும் & சென்றவாழியானது, காணப்படாததுபோலப் புண்ணியசாலிகளுடைய ததியும் காணப்படுகிறதில்லை பிறரை நிந்திப்பதும் அவர்களுடைய தவறுகளைச் சொல்லுவதும் வேண்டா. நல்லதும் தகுதியுள்ளதும் ஆதாவுக்குஹிதமுள்ளதுமானவியையைச் செய்யவேண்டும்” என்று சொன்னார்.

—:o:—

முந்நாறுமுட்பத்தோராவது அத்பாயம்.

மே ர க்ஷ த ர் ம ம். (தோடிக்சி)

—:o:—

(வ்யாஸி புத்ரானுக்காகத் தவந்செய்ததும், சங்கரர் வாமளித்ததும்.)

யுதிஷ்டிரர், “பிரதாமஹே! வ்யாஸருக்குத் தர்மாத்மாவும் மிக்கதவமுடையவருமான சுகர் பிறந்தவரல்லாற்றையும் அவர் மேலான வலித்தியை அடைந்ததையும் எனக்குச் சொல்லும். தவத்தையே தனமாகவுடைய வ்யாஸமுனிவர் சுகரை எந்த ஸ்திரீயினிடத்தில் உண்டு பண்ணினார்? மஹாத்மாவான இந்தச் சுகருடைய மாதாவை நாங்கள் தெரிந்துகொள்ளவில்லை; உத்தமமான இவருடைய ஜன்மத்தையும் அறியவில்லை. இவர் பாலராபிருந்தபோதே இவருடைய புத்தியானது ஸுஷீலமான ஞானத்தில் எவ்விதம் பற்றியது? இவ்வுலகத்தில் வேறொருவருக்கும் இவ்விதம் உண்டானதில்லை. விசாலமான புத்தியுடையவரே! இதை நான் விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். இப்பொழுது, உத்தமமான கதாபிரகதத்தைக்கேட்டு எனக்குப் போதுமென்கிற திருப்தியானது உண்டாகவில்லை. ஒ! பிரதாமஹே! ஆகை யால், சுகருடையபெருமைபையும் ஆத்மீயாகத்தையும் பிரம்மஞானத்தையும் உள்ளபடி விரிவாகச் சொல்லும்” என்றுவினவ, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ரிஷிகள் பிராயங்கனால் தர்மத்தைச் செய்வதில்லை; நரர்களாலேயுமில்லை; தனங்களாலேயுமில்லை; பந்துக்களாலேயுமில்லை. எவர் சுற்றுணர்ந்தவரோ அவர் நமக்குப் பெரியவர். பாண்டிபுத்திரா! நீ என்னைக்கேட்டவையெல்லாம் தவத்தையே காரணமாகவுடையன. அந்தத்தவமானது இந்திரியங்களை அடக்குவதால் உண்டாகிறது;

வேறுவிதத்தால் உண்டாகித்தலை. மனிதன் இந்திரியங்களுடைய ப்ரவிருத்தியினால் சந்தேகமில்லாமல் தோஷத்தையடைவான் ; அந்த இந்திரியங்களை அடக்கியே லித்தியை அடைகிறான். ஐயா ! ஆயிரம் அபர்வமேதங்களுக்கும், ஶூறு வாஜபேயங்களுக்கும் யோகத்தினுடைய வீசத்திற்குள்ள பயனுதா இல்லை. இந்தவிஷயத்தில் உனக்குச் சகருடைய பிறப்பையும் யோகப்பயனையும் மனத்தை வசம் செய்யாதவர்களால் அடையமுடியாத மேலானகதியையும் சொல்லப்போகிறேன். முன்காலத்தில் நான்கு பக்கமும் கொன்றை வனங்களோடுகூடிய மேருவின் சிகரத்தில் மகாதேவர் பயங்கரமான பூதகணங்களால் சூழப்பட்டு வினாயாடிக்கொண்டிருந்தார். மலைபரமநாளான தேவியும் அங்கேயே இருந்தாள். அவ்விடத்தில், பிரபுவான கிருஷ்ணநவாபாயனரானவர் சிறந்த தவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தார் குருஸ்ரேஷ்டனே ! யோகத்திலும் தர்மத்திலும் பற்றுடையவரான அவர் யோகத்தால் ஆத்மாவான ஶஸ்வரரிடம் பிரவேசித்துத் தாரணையேசெய்து புத்திரனுக்காகத் தவம் செய்தார் ஓ ! விபுவே ! 'அக்னிக்கும் பூமிக்கும் அப்புக்கும் வாயுவுக்கும் ஆகாயத்திற்கும் ஒப்பான வீரமுள்ள புத்திரன் எனக்கு உண்டாகவேண்டும்' என்கிற ஸங்கற்பத்தோடும் மௌனத்தோடும் மனோவசமில்லாதவர்களால் அடையவரியதும் உத்தமமுமானதவத்தை மேற்கொண்டு தேவர்களுக்குத்தலைவரான மகாதேவரைப் பிரார்த்தித்தார். ஸமர்த்தரான அவர் வாயுவை ஆகாரமாகக்கொண்டு, அநேக ரூபங்களுடையவரும் உமாபதிபுமான மகாதேவரை ஆரதித்துவந்தார் அவ்விடத்தில், ப்ரம்மிவிஷ்ணுவரும் தேவரிஷிகளும் லோகபாலகர்களும் வஸுக்களும் ஸாத்யர்களும் ஆதித்யர்களும் ருத்ரர்களும் ஸூர்யசந்திரர்களும் வாயுவும் ஸப்தமுகுத்துக்களும் ஸமுத்திரங்களும் நதிகளும் அபர்வினீதேவர்களும் தேவகந்தர்வர்களும் நாரதபர்வதர்களும் விஸ்வாவஸுவென்கிற கந்தர்வனும் வித்தர்களும் அபஸ்ரஸுகளுடைய கூட்டங்களும் லோகேசரான அவரை ஆரதித்தார்கள். அவ்விடத்தில் ருத்ரரான மஹாதேவர் கொன்றைமலர்களால் கட்டப்பட்டதும், மங்களகரமுமான மலைபுத்தரித்துச் சந்திரன் சந்திரிகையோடு விளங்குவது போல விளங்கினார். திவ்யமும் பார்ப்போர் மனத்தைக் கவர்வதும் தேவர்களாலும் தேவரிஷிகளாலும் நிரம்பியதுமான அந்த வனத்தில் வ்யாஸமுனிவர்புத்திரனுக்காகச் சலியாமல் மேலான யோகத்திலிருந்தார். இவருக்குச் சக்தி குறையவில்லை ; களைப்பும் உண்டாகவில்லை. மூவுலகங்களுக்கும் ஆச்சரியமாயிருந்தது. யோகத்தைச் செய்வதும்

அளவற்ற தேஜஸுள்ளவருமான அவருடைய ஜடைகள், ஒளியால் அக்னிஜவாலைகள்போல மிகவும் ஜ்வலித்துக்கொண்டு விளங்கிப் பகவானுன மார்க்கண்டேயர் எனக்கு இதைச் சொல்லினர். அவர், அப்பொழுது இவ்விஷயத்தில் எனக்குத் தேவசரித்திரங்களைச் சொன்னார். ஐயா! மஹாக்மாவான வ்யாஸருடைய அந்தத்தவத்தால் ஜ்வலிக்கும்படி செய்யப்பட்ட அவருடைய ஜடைகள் இப்பொழுதும் அக்னிக்குச் சமமான வர்ணமுடையவைகளாகப் பிரகாசிக்கின்றன. பாரத! அவருடைய இவ்விதத்தவத்தாலும் பக்தியினாலும் மஹேஸ்வரர் மனத்தில் திருபதியுற்று அனுக்ரகம் செய்பவரானார். பிறகு, மகாதேவர் அவருக்கு அம்பிகையோடு பிரத்யக்ஷமானார், பகவானுன முக்கண்ணார் புன்னகையுடன் அவரைநோக்கி, 'த்வைபாயனரே! உமக்கு இப்படிப்பட்ட புத்திரன் உண்டாகப்போகிறான் அக்கினியும் வாயுவும் பூமியும் ஜலமும் ஆகாயமும்போலச் சுத்தனும் மஹானுமான புத்திரன் உண்டாவான். உம்முடைய புத்திரன் பிரம்மபாவத்தைப்பாவிக்கிறவனும் ப்ரம்மத்தில் உறுதியுடையவனும் பிரம்மதநினிடம் ஆதரவுள்ளவனும் ப்ரம்மத்தை ஆஸ்ரயமாகவுடையவனும் எனக்குத் தேஜஸால் மூவுலகங்களையும் வியாபிக்கச்செய்து கிரத்தியை அடையப்போகிறான்' என்று சொன்னார்.

முந்நூற்றுமுப்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி)

— * * * —

(சுகருடையபிறப்பும் உபநயனமுதலியனவும்.)

ஸுத்யவதியின் புத்திரரான அந்தவ்யாஸர், சங்கரரிடமிருந்து உத்தமமானவரதையைடைந்து, பிறகு, அக்னியையுண்டுபண்ணவேண்டுமென்கிறவிருப்பத்தால் அரணியை எடுத்துக் கடைந்தார் அரசனே! பிறகு, பகவானுன வ்யாஸமுனிவர், தன்னுடைய தேஜஸினால் உத்தமமானபுத்தைத்தரிக்கின்ற கிருதாசியென்று பெயருடைய அப்ஸ்ரஸைக் கண்டார். யுதிஷ்டிரனே! பகவானுன அவர், அந்தவனத்தில் அந்த அப்ஸ்ரஸைப்பார்த்து உடனே காமத்தால் மேஹத்தை அடைந்தவரானார். மகாராஜனே! அப்பொழுது, அந்தக்கிருதாசியும், காமத்தால் வருத்தமுற்ற மனத்தையுடைய வ்யாஸரைப்பார்த்துப்

1 'தத்பாவபாவி' என்பது மூலம்; 'நான் ப்ரம்மம் என்னும் தியானம்' என்பது பழையவுரை. 'ப்ரம்மத்தினிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்' என்பர் சிலர்.

பெண்களியாகிக் கிட்டவந்தாள். அவர் வேறுபுருபத்தால்மறைக்கப் பட்ட அந்த அபஸ்ரஸைப் பார்த்துச் சீரமுழுதும் காமத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டார் அந்த வ்யாஸமுனிவர், மிக்கதேவியத்தால் காமத்தை அடக்கியும், மிகவுப்பற்றின அந்தமனத்தை அடக்கக்கூட எல்லை. வருவதுவந்தேவிடுமானதினால், அவர் கிருதாசியினுடைய வடிவத்தின் அழகினால் இழுக்கப்பட்டார் அந்தமுனிவர் அக்கினியை உண்டுபண்ணவிருப்பததால் முயற்சியெடுத்து மனதையடக்கும் பொழுது, உடனே அவருடைய வீரியமானது அரணியிலேயே விழுந்தது. அர்ச்சனே! பிரம்மணசிரேஷ்டரான அந்தபிரம்மரிஷியானவர் சங்கையிலுள்ளதமனததுடன் அபபடியா அரணியைக் கடைந்தார். அந்த அரணியில் சுக்ரஉண்டானார் சுக்கிரமானது கடையப்படும் போது, பெருந்தவாரமுடையவரும் பரமரிஷியும் மஹாயோகியும் அரணியின் கர்ப்பத்தில் உற்பத்தியையுடையவருமான அந்தச் சுக்ரபிறந்தார்; யசகத்தில் விருத்திசெய்யப்பட்டவனும் ஹவிஸைத்தாங்கு கிறவனுமான அக்னியானவன் விளங்குவது போலத் தேஜஸினால் விளங்கினார். குருவம்சத்தரசனே! அப்பொழுது, அவர் பிதாவினுடைய மிகச்சிறந்தபுருபத்தையும் நிறத்தையுமுடையவரும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை தயானம்செய்கிறவரும் புறையிலலாத அக்கினிபோல ஜவலிக்கிறவருமாக விளங்கினார் அர்ச்சனே! அப்பொழுது, மகாமேருனின் சுகரத்தில் அவரை நதிகளுக்கிறந்த கங்காதேவியானவள் தன் வடிவத்துடன் வந்தடைந்து ஜலத்தினால் நீராட்டினாள். குருவம்சத்திலுதித்த ராஜஸ்ப்ரேஷ்டனே! மஹாத்மாவான சுகருடைய நிமித்தத்தில் ஆகாயத்திலிருந்தும் தண்டமும் கிருஷ்ணஜினமும் பூமியில் விழுந்தன. (அப்பொழுது) கந்தர்வர்கள் தானம் செய்தார்கள்; அபஸ்ரஸுகளின் கூட்டங்களும் நடனம் செய்தன; தேவதூதர்களும் ஆயிரக்கணக்காக வாசிக்கப்பட்டன. விரவாவஸுவென்கிற கந்தருவனும் தும்புருநாரதர்களும் ஹிஹாஹுஹிஹுவென்கிற கந்தர்வர்களும் சுகருடைய உற்பத்தியைத் துதித்தார்கள். அவ்விடத்தில் இந்திரன்முதலான லோகபாலர்களும் தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் பிரம்மரிஷிகளும் வந்தார்கள். வாயுவும் தேவலோகத்திலுள்ள எல்லாப்புஷ்பங்களையும் வருஷித்தான். ஜங்கமமும் ஸ்தாவரமுமான ஜகத்தானது மிகவும் ஸந்தோஷத்தையடைந்தது. மிக்ககாத்தியுஷ்டயவரும் மஹாத்மாவுமான (ஸ்ரீவரர்) தேவி

1 சுக்ரமேனரால் வீரியம் சுக்ரமென்கிறபதத்தில் ரகரத்தைத்தள்ளிச் சுக்ரென்று பெயர்கொண்டனா

கக்கஅ

ஸ்ரீ ம ஹா பார த ம்.

யோகுகூடச் தாமாகவே பிரீதியுடன் அந்தவ்யாஸமுனிவருடையபுத் திரருக்குப் பிறந்தவுடனே விதிப்படி உபநயனம்செய்வித்தார். தேவர் களுக்கெல்லாம் தலைவனான இந்திரன் பிரீதியுடன் அவருக்குத் தேவ லோகத்திலுள்ளதும் பார்க்க ஆசசரியமுமான கமண்டலுவையும் தேவர்களுக்குரிய வஸ்திரங்களையும் கொடுத்தான் பாரதனே! அநேக மாயிரம் ஹம்ஸங்களும் ஸாரஸபக்ஷிகளும் நூறுசிறகுளுடைய ஹம் ஸவிசேஷங்களும் கிளிகளும் அவரை வலம்வந்தன. திவ்யமான ஜன் மத்தையடைந்து மகாகாந்திமானுப மேதாஷ்யம் பிரம்மசாரியும் அரச ணியிலுண்டானவருமான சுகரானவர் ஸ நாதியையடைந்து அப்பொ முது அவ்விடத்திலேயே வலித்தார் மஹாராஜனே! வேதங்கள் உபரிஷததுக்களுடனும் ஸூத்ரங்களுடனும் அவருடையபிரதாவை வந்தடைந்ததுபோலவே பிறந்தவுடனேயே அவரை வந்தடைந்தன. மகாராஜனே! வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் அவற்றின்பாஷ்யங் களையும் அறிந்தவராயிருந்தும் அந்தச்சுகர் தர்மத்தையே ஆலோசித் துக்கொண்டு பிருகஸ்பதியை உபாத்தியாயராக வரித்தார் மகாமுனிவ ரான அவர் உபரிஷததுக்களோடும் ஸூத்ரங்களுக்கோடும் கூடிய எக் லாவேதங்களையும் இதிஹாஸத்தையும் தர்மசாஸ்திரங்களையும் முழு தும் அத்யபனம்செய்துவிட்டுக் குருவுக்குத் தக்ஷிணைகொடுத்து ஸமாவர்த்தனமென்கிற வித்தையின்முடிவைச் செய்துகொண்டு பிரம்ம சாரியும் ஸமாதியுடையவருமாயிருந்து உக்கிரமான தவம்செய்ய யத்தனித்தார். சிறு பிராயத்திலேயே பெரியதவத்தையுடைய அவர் ஞானத்தினாலும் தவத்தினாலும் தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் ஆலோசிக்கத்தக்கவரும் பூஜிக்கத்தக்கவருமானார். அரசனே! மோக்ஷ தர்மங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கின்ற அவருடைய புத்தியானது கிருகஸ் தாஸ்ரமமுதலான மூன்று ஆஸ்ரமங்களிலும் பற்றவில்லை.

முந்நூற்றுமூப்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷ தர் ம ம். (தேடர்ச்சி.)

—:0:—

(சுகரீ ப்ரதாவன் கட்டளையால் ஜனகரை அடைந்தது.)

அந்தச் சுகர் 'மோக்ஷத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டே பிரதாவை வந்தடைந்தார். மோக்ஷத்தை விரும்புகிற அவர் பிரதாயத்துடன்

1 'மோக்ஷசாஸ்திரத்தை உபதேசம் பெறவேண்டுமென்றெண்ணி' என் பது பழையவுரை.

பிதாவைவணங்கி, 'ஓ பிதாவே! என்னுடைய மனத்திற்கு மேலான சந்தியானது உண்டாகும்படி மோகஷதர்மங்களில் ஸமர்த்தரும் பகவானுமான நீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றுகேட்டார். பரமரிஷிபானவ்யாஸர் புத்திரருடைய விராத்தையைக்கேட்டு அவரை நோக்கி, 'புகதிர! மோகஷையும் அந்தஸ்திரமானதாமங்குளையும் அப்பயனம் செய்யக்கடவாய்' என்று சொல்லார். பரமவம்சத்தாசனே! தாமத்தை 'வசிக்கிறவர்களில் சிறந்தவரானவர்கள் பிதாவினுடைய கட்டளையினால் போகசாஸ்திரத்தைப்படிப்பாங்கியராஸ்திரத்தையும் முழுமையும் அறிந்தார்' அந்தவயாஸர் பிமந்தேஜஸாமி பிரம்மாவக்குச்சுவான பரமக்கிரமமுடையவாரிசுமகன் அந்தப்புத்திரரை மோகஷதர்மங்களில் ஸமர்த்தராக நினைத்தபொழுது, 'மிதிலாதிபதியான ஜனகனை அடையக்கடவாய் அந்தமிதிலாபிபன் உட்குருமோகஷவிஷயம் எல்லாவற்றையும் சொல்லுவான்' என்று சொன்னார். (அப்பொழுது) சுகர் பிதாவினுடைய கட்டளையினால் தர்மததினுடைய நிஷ்டையையும் மோகஷத்தினுடைய பரமாவஸ்தானத்தையும் கேட்டுத் தந்த மிதிலாதிபரான ஜனகராஜரை அடைந்தபு (கவிரவும்) வயாஸர், 'நீ மனிதர்கள் செல்லுகின்றவழியில் கர்வமில்லாமல் போகவேண்டும். (யோக) பரபாவத்தாலுண்டான ஆநாயகமனத்தால் போகக்கூடாது. ருஜுவாகசசெல்லவேண்டும் ஸுகத்தைத்தேடிக்கொண்டு போகக்கூடாது விசேஷபதார்த்தங்களைத் தேடக்கூடாது விசேஷபதார்த்தங்கள் பற்றுதலுக்குக்காரணம்' என்னுடைய சிஷ்யனான அந்த அரசனிடத்தில் அகங்காரம் அடையத்தக்கதில்லை. அவனுடைய வசத்தில் இருக்கவேண்டும் அவன் உன்னுடையஸந்தேகத்தை நிவிருத்திசெய்வான் அந்த அரசன தர்மத்தில் ஸமர்த்தன்; மோகஷசாஸ்திரத்தில் வல்லவன்; எனக்கு சிஷ்யன் அவன்சொல்லுவது சங்கையின்றிசெய்யத்தக்கது' என்று சொல்லினா இவ்விதம் சொல்லக்கேட்ட தர்மபுகதிபுடைய அந்தமுனிவர் கட்டுக்குழந்தையையே ஆகாயத்தால்தாண்டிவதற்கு ஸமர்த்தராயிருந்தாலும் மிதிலைக்குக் காலால் நடந்து சென்றார். அவர் மலைகளையும் ஆரகளையும் புண்ணியத்தார்களையும், அநேகமதயானைகளாலும் பிராங்கங்களாலும் சிப்பியகாமங்களையும், தாசசோலைகளையும், கடந்து, பிறகு, மேருவை வார்த்தினா விருதவருஷம் ஹரிவருஷமிரண்டையும், பிறகு இராமமலைபாசேர்ந்த கிம்புருஷவருஷத்தையும் இவ்விதம் கிரமமாகத்தாண்டிப் பாரதவருஷத்தை அடைந்தார். அந்தமகாமுனிவர் சீனர்களாலும் ஹிணர்களாலும் வசிக்கப்பெற்ற அநேகவிதமான தேசங்களைப் பார்த்துக்

கொண்டே ஆரியாவர்த்தமென்கிற இந்தத்தேசம் வந்தார். அவர் பிதாவின் வசனத்தைப்பறிந்து அந்த அர்த்தத்தையே ஆலோசித்துக் கொண்டு ஆகாயத்திலசெல்லுகின்றபக்ஷிபால மார்க்கத்தைத்தாண்டினார்; ரமணியமாபட்டணங்களையும் ட்ரெழிப்புள்ள நகரங்களையும் விசித்திரமான ரத்தினங்களையும் பார்த்தும் பாராதவரானார். பிறகு, மார்க்கத்திலசெல்லுகிற அந்தச் சுகர் அழகிய பூநீதோட்டங்களையும் தேவாலங்களையும் புண்ணியதீர்த்தங்களையும் தாண்டிச் சென்றார். அவர் சிறிதுகாலத்தில் தர்மமாக ராஜ்யம்வகிக்கிறவரும் மகாத்மாவுமான ஜனகராவே பரிபாலிக்கப்பட்ட விதேஹதேசத்தை அடைந்தார். அவர் அந்தத்தேசத்தில பல்வகை அன்னங்களும் சுவைபொருந்திய உணவுகளுமுள்ள கிராமங்களையும் மிகவும் செழிப்புள்ளவைகளும் அநேகம்பசுக்கூட்டங்களால் நிரம்பியவைகளுமான இடைச்சேரிகளையும் பார்த்துக்கொண்டு, நெற்பயிர்களாலும் யவப் பயிர்களாலும் செழித்ததும் ஹம்ஸங்களும் ஸாரஸபக்ஷிகளும்வலிக்கப் பெற்றதும் சோபைபொருந்திய அநேகந்தாமரைஒடைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மிகவும்செழிப்புடைய ஜனங்களால் ஸேவிக்கப்பட்டதுமான விதேகதேசத்தைக் கடந்து அழகுபொருந்தியதும் செழிப்புடையதுமான மிதிலையின் உபவனத்தை அடைந்தார் யானைகளாலுமகுதிரைகளாலும் தேர்களாலும் நிறைந்ததும் ஆடவர்களின் கன்றிரம்பியதுமான அதை அவர் பார்க்கிறவராயிருந்தும் பாராதவர்போலச் சலியாதவராய்த் தாண்டிச் சென்றார். மனத்தினாலே (பிதாவின்வசனமாகிற) அந்தப்பாரத்தைத்தாங்கிக்கொண்டு (டோஷ விஷயமான) அந்த அர்த்தத்தையே சிந்திக்கிறவரும் ஆத்மாவில் ரமிக்கிறவரும் தெளிவான மனத்தையுடையவருமாகி மிதிலையை அடைந்தார் அந்தமிதிலையின் வாயிலைபடைந்து வாயில்காப்பவரால் தடுக்கப்பட்டித் தியானம்செய்துகொண்டிருந்து, இன்னொன்று அறிந்தபின்விடப்பட்டு உள்ளேபிரவேசித்தார் அவர், செல்வவான்களான ஜனங்களால் நிரம்பிய ராஜமார்க்கத்தின் வழியே ராஜகிருகத்தையும் அடைந்து சங்கையிலலாமல் பிரவேசித்தார். அவ்விடத்திலுள் துவாரபாலகர்கள் கடுஞ்சொல்லினால் அவரைத்தடுத்தார்கள் அவ்விடத்தில் சுகர் முன்போலவே கோபமில்லாமல் நின்றார். வெய்யிலால் வழியில் மிகவும் தாபத்தையடைந்தவரும் பசிதாகங்களாலுண்டான சிரமத்தையுடையவருமாகியும் களைப்பும் வாட்டமும் அடையவில்லை; வெய்யிலினின்றும் விலகவுமில்லை. அந்தத்துவாரபாலகர்களில் ஒருவன் (ஆகாய) மத்தியைடைந்த ஆதித்யன்போலவிற்கிற சுகரைப்பார்த்துச்

சோகமடைந்து முறைப்படி வணங்கிப் பூஜித்து அஞ்சலிசெய்து கொண்டு அவ்விடமிருந்து ராஜகிருகத்தினுடைய முதற்கட்டில் பிரவேசிக்கச் செய்தான். ஐயா! நிழலிலும் வெயிலிலும் ஸமமான பார்வையும் ஸமமானகந்தியுமுடைய சகர் மோகத்தை யே சிந்தித்துக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே நின்றார் பிறகு, ஒருமுகர்த்தத் திற்குள் அரசனுடையமந்திரி வந்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு அவரை அங்கிருந்தும் ராஜகிருகத்தின் இரண்டாவதுகட்டில் கொண்டுவந்துவிட்டான். அவ்விடத்தில் அந்தப்புரத்திலிருப்பதும் பெரியதும் சைத்ராதமென்கிற குபேரனுடைய உத்யானத்திற்கு நிகரானதும் அழகானதும் பூத்தமரங்களுடையதும் நன்குஅமைக்கப்பட்டஜலமுள்ளதுமான உத்யானத்தை அந்தமந்திரியானவன் அந்தசகருக்குக்காணிப்பித்து உத்தமனான அந்தஜனகரையும் காண்பித்துத் தகுதியான ஆஸனமும்பெரித்துவிட்டுத் திரும்பவும் அங்கிருந்து வெளியிலசென்றான் (அப்பொழுது) அழகான வேஷமுடைய வர்களும் ¹ தருணவயதுள்ளவர்களும் பிரியமான தோற்றமுடைய வர்களும் மெல்லியசிவப்புவஸ்திரந்தரித்தவர்களும் புடம்வைத்த பொன்னுபரணமுடையவர்களும் ² சல்லாபம் ³ ஆலாபமிவைகளில் ஸாமார்த்தியமுடையவர்களும் நாட்டியம் கானம் இவைகளில் தேர்ச்சிபெற்றவர்களும் சிரித்துக்கொண்டேபேசுகிறவர்களும் அழகிய அப்ஸரஸுகளுக்கொப்பானவர்களும் அந்தரங்கத்துடன் உபசரிப்பதில் சக்தியுள்ளவர்களும் அபிப்ராயத்தை அறிகிறவர்களும் மூருங்காட்சேஷ்டைகளில் தேர்ந்தவர்களும் தாலிகளிற்சிறந்தவர்களுமான ஐம்பதற்கு மேற்பட்டஸ்திரீகள் அவரிடம் வந்தார்கள்; பாத்ய முதலானவைகள் கொடுத்துச் சிறந்த பூஜையினால் உபசரித்தார்கள்; அப்பொழுது, அந்தஸமயத்துக்குத்தகுந்த ருசியானஅன்னத்தினால் திருப்தியும் அடைவித்தார்கள். ஐயா! பாரத! அவர் போஜனம்செய்த பிறகு, ஒவ்வொருத்தியாக மிக்கஅழகான அந்தப்புரத்தோட்டத்தைக் காண்பித்தார்கள். (பிறர்) மனத்தைஅறிகின்றவர்களான ஸ்திரீகள் விளையாடுகிறவர்களும் நகைக்கிறவர்களும் இனிமையாகக் கானம் செய்கிறவர்களுமாகி உதாரமனமுடைய அவருக்குப் பணிவிடைசெய்தார்கள். சக்திமனமுடையவரும் ஸந்தேகமற்றவரும் மூரவண மன்னத்தித்தியாஸனமென்கிற மூன்றுகர்மங்களும்செய்தவரும் இந்

1 ஒருசொல் வீடப்பட்டது.

2 ஒருவரோடொருவர் மனங்கண்டு பேசுதல்.

3 ஒருவரே கதைமுதலியன சொல்லுதல்.

திரியவசமுடையவரும் கோபத்தைஜயித்தவரும்¹ அரணியிலுண் டானவருமானசுகர் ஸந்தோஷிக்கவுமில்லை; கோபிக்கவுமில்லை. சிறந்தவர்களான அந்தஸ்திரீகள் அவருக்குச் சிறந்ததும் சிறந்தவர்க ளுக்குரியதும் ரத்னங்களுள் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உயர்ந்ததான விரிப்புவிரித்ததும் படுக்கையோக்கியமுமான ஆஸனத்தைக்கொடுத்தார்கள். சுகர் பாதசுத்திசெய்துகொண்டு ஸந்தியை உபாவித்து விட்டு அந்தஅர்த்தத்தையே சிந்தித்துக்கொண்டு² பரிசுத்தமான ஆஸனத்தில் உட்கார்த்தார் ஸமர்த்தரானஅந்தசுகர் அதில் முன் ராத்ரியில் தியானத்திற்பற்றி³யிருந்துவிட்டு நிரோததிரியில் 'முறைப்படி நித்திரைசெய்தார் பிறகு, ஒருமுகூர்த்தம்சென்று எழுந்திருந்து சுத்திசெய்துகொண்டு புத்திமானானஅவர் ஸ்திரீகளால்சூழப் பட்டும் தியானத்தையேஅடைந்தார். பாரத! (மனம்) சலியாதவரான வ்யாஸபுத்திரர் இந்த விதியுடன் ராஜக்ருகத்தில் அந்தமீதிப்பக்கலை யும் அந்தராத்ரியையும் போக்கினார்.

மூன்றாறுமுப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தேடீக்சி.)

—:0:—

(ஜனகர் சுகரைப்பூஜித்து அவருக்கு பாம்மஜ்ஞானத்தை உபதேசித்தது.)

பாரத! பிறகு, அந்தஜனகராஜர் மந்திரிகளுடன் புரோஷி தரைமுன்னிட்டுக்கொண்டும் எல்லாஅந்தபபுரஸ்திரீகளாலும் ஆஸனத்தையும் பலவிதமானரத்தினங்களையும் எடுப்பித்துக்கொண்டும் சிரஸால் அர்க்கியத்தைஏந்திக்கொண்டும் குருபுத்ரரைவந்தடைந்தார். அப்பொழுது, அந்தஅரசர் அநேகரத்தினங்களால்அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உயர்ந்தவிரிப்பால் விரிக்கப்பட்டதும் எல்லாவிஷயத்திலும் மங்களகரமும் செழிப்புடையதும் புரோகிதரால்கிரிக்கப்பட்டதும் சிறந்ததும் பூஜிக்கப்பட்டதுமான ஆஸனத்தைவாங்கிக் கையால் துடைத்துக் குருபுத்திரரானசுகருக்குக்கொடுத்தார். அந்தஆஸனத்திலுட்கார்ந்த வ்யாஸபுத்திரரானஅந்தச்சுகரைச் சாஸ்திரப்படி பூஜித்து முதலில்¹பாத்தியத்தைக்கொடுத்துப் பிறகு அர்க்கியத்தையும் கோவையும்²கொடுத்தார். அவரும் மந்திரத்தையுடைய பூஜையை

1 வேறு பாடம்.

2 எல் கமுவ நீர்.

3 'ந்யவேதயத்' என்பது மூலம்.

விதிப்படி ஏற்றுக்கொண்டார். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரும் மிக்கதேஜஸுள்ளவருமான சுகர் ஜனகரிடமிருந்தும் அந்தப் பூஜையை ஏற்றுக்கொண்டு பசுவைக் (கொண்டுபோகும்படி) கட்டளை யிட்டு அரசரையும் கொளரவப்படுத்திப் பரிவாரங்களையுடைய அரசரிடம் அழிவில்லாத சேஷமத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் வினவினார். பிறகு, உதாரமான மனமும் வம்சமுமுடைய அந்த அரசர் அவரால் அனுமதி செய்யப்பட்டுப் பரிவாரங்களுடன் அஞ்சலி செய்துகொண்டு பூமியிலுட்கார்ந்தார். பூபதியான அரசர் வ்யாஸபுத்திரரைநோக்கிக் குசலத்தையும் குறைவில்லாமைபயும் வினவி, 'வந்ததென்ன?' என்றும் பிரஸுனம் செய்தார். சுகர், 'உமக்கு மங்கலம். 'மோக்ஷதர்மங்களின் விஷயத்தை அறிந்தவனும் விதேஹ தேசத்து அரசனும் என்னுடையாகம் செய்விக்கத்தக்கவனுமான ஜனகனென்பவன் பிரலித்தனாயிருக்கிறான். பிரலிருத்தியிலோ நிவிருத்தியிலோ உனக்கு மனத்தில் ஸந்தேகமிருக்குமானால் சீக்கிரம் அவனிடம் செல்லு. அவன் உன்னுடைய ஸந்தேகத்தை நிவிருத்திசெய்வான்' என்று என்பிதா எனக்குச் சொன்னார். நான் பிதாவின் கட்டளைப்படி உம்மைப் பிரஸ்னம் செய்ய இங்கு வந்தேன். தர்மிஷ்டர்களில் சிறந்தவரே! அதனை உள்ளபடி எனக்குச் சொல்லவேண்டும். இவ்வுலகில் பிராம்மணனால் எது செய்யுத்தக்கது? மோக்ஷருபமான புருஷார்த்தமானது என்ன ஸ்வரூபமுடையது? மோக்ஷமானது எப்படி அடையத்தக்கது? ஞானத்தினாலேயா? தவத்தினாலேயா?' என்று கேட்டார். ஜனகன், 'பிராம்மணனாலே ஜன்மம் தொடங்கி எது செய்யத்தக்கதோ அதைக்கேளும். ஐயா! உபநயனம் செய்யப்பட்டு வேதத்தில் பற்றாதலுடையவனாயிருக்க வேண்டும். பிராம்மணரே! தவத்தோடும் குருசுஸ்ரணஷ்யோடும் பிரம்மசரியத்தோடும் தேவதைகளுடைய கடனும் ரிஷிகளுடைய கடனும் தீர்த்தவனும் அஸுலியையிலலாதவனும் நியமமுடையவனுமாகிவந்து வேதங்களை அப்யயனம்செய்து குருவுக்குத் தக்ஷணைகொடுத்து விட்டீ (அவருடைய) அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு பிறகு ஸமாவர்த்தனம்செய்யவேண்டும். 'ஸமாவர்த்தனம் செய்துகொண்டு கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தில் தன்னுடைய பத்னியிடமேபற்றுகின்றவனாய் வலிக்கவேண்டும். அஸுலியையிலலாதவனும் நியாயப்படி அக்கினியை ஆதானம் செய்தவனும் கபடமற்றவனுமாகிப் புத்திரபெர்த்திரர்களை உண்டு பண்ணிப் பிறகு வரூபப்பிரஸ்தாஸ்ரமத்தில் சாஸ்திரப்படி அந்த அக்கினிகளையே ஆரதித்துக்கொண்டு அதிதிகளிடம் பிரியமுடையவனாக வலிக்கவேண்டும். தர்மத்தையுணர்ந்த அந்த வானப்பிரஸ்தன்

வனத்தில் அக்கினிகளை முறைப்படி ஆத்மாவில் ஸமாரோபணம் செய்துகொண்டு துவந்துவமில்லாதவனும் ஆசையொழிந்தமனமுடையவனுமாகி ப்ரம்மாஸ்ப்ரமமென்கிற ஸந்யாஸாஸ்ப்ரமபதத்தில் வலிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். சுகர், 'சாஸ்திரஞானமும் அனுபவமுமுண்டாகி இருதயத்தில் சாஸ்வதமீன ப்ரம்மம் பிரத்யக்ஷமாயிருக்கையில் அவர்யமாக ¹ஆஸ்ப்ரமங்களிலாவது வனங்களிலாவது இருக்கவேண்டுமா? அதனை உம்மிடம் கேட்கிறேன். அதனை நீர் சொல்லவேண்டும். அரசரே! வேதார்த்தத்தின் உண்மையை அனுசரித்து நீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார். (அப்போழுது) 'ஜனகர், ²ஞானமும் ³விஜ்ஞானமும்ல்லாமல் மோக்ஷப்ராப்தி உண்டாகாது. குருவின்ஸம்பந்தமில்லாமல் ஞானலாபமில்லையென்று கருதப்படுகிறது. இவ்வுலகில் குருவை ஓடக்காரனாகவும் அவனுடைய ஞானத்தை ஓடமாகவும் சொல்லுகிறார்கள் விஜ்ஞானத்தையடைந்து கிருதகிருத்யனும் (ஸம்ஸாரஸாகரத்தைத்) தாண்டினவனுமாகி அந்த ⁴இரண்டையும் தள்ளவேண்டும். உலகங்களும் கர்மங்களும் நசியாமலிருப்பதற்காக முன்னோர்களாலே நான்கு ஆஸ்ப்ரமங்களையும் பற்றியதர்மமானது அனுஷ்டிக்கப்பட்டது இம்மையில், இந்தக்கிரமப்படி கர்மங்களுக்குரிய அநேகம் பிறப்புக்களில், புண்யபாபகர்மங்களை விட்டு மோக்ஷமென்பது அடையப்படுகிறது. இந்த ஜீவன் அநேக ஸம்ஸார ஜன்மங்களிலே சுத்திசெய்யப்பட்ட (புத்திமுதலான) கரணங்களாலே சுத்தமனமுடையவனாகி முதலாஸ்ப்ரமத்திலேயே மோக்ஷத்தையடைகிறான். அந்தமுதலாஸ்ப்ரமத்தையடைந்தே முக்தனும் அனுபவிக்கப்பட்ட புருஷார்த்தத்தையுடையவனும் பரமாத்மாவையே அடைய விருப்பமுள்ளவனுமாயிருக்கும் பண்டிதனுக்கு 'மூன்று ஆஸ்ப்ரமங்களிலும் என்ன பயன் உண்டாகும்? எப்பொழுதும், ரஜோகுணத்தாலும், தடோகுணத்தாலுமுண்டான தோஷங்களை விலக்கவேண்டும். ஸாத்விசுமாரக்கத்தையடைந்து புத்தியினால் தன் ஆத்மாவை பார்க்கவேண்டும். தன் ஆத்மாவை எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும், எல்லாப்பிராணிகளையும் தன்னுத்மாவிடத்திலும் பார்க்கிறவன் ஜலத்தில் ஹம் ஸமிருப்பதுபோல ஸம்பந்தப்படமாட்டான். சமனத்தை அடைந்தவனும் துவந்துவமற்றவனுமான அவன், (ஸ்தூல்ஸூட்சுமகாரண)

1 'ஆஸ்ப்ரமேஷுத்ரிஷு' என்பது வேறு பாடம்; 'மூன்று ஆஸ்ப்ரமங்களிலும்' என்பது பொருள்.

2 சாஸ்திரத்தினுண்டானது.

3 அனுபவ ஞானம்.

4 ஓடத்தையும் ஓடக்காரனையும்.

5 வேறு பாடம்.

தேகங்களைவிட்டுத் தாழ்ந்தகதியிலிருந்து பகழிபோல ஊர்தவ்
கதியை அடைந்து முக்தனாகி மோகத்திற் அளவற்றதன்மையை
அடைகிறான். ஐயா! இந்த விஷயத்தில் முன் யபாதிராஜனால் சொல்
வப்பட்டவையும் மோகத்தால்ஸ்திரத்தில் தெளிந்தவர்களான பிராம்
மணர்களாலே தரிக்கப்படுகின்றவையுமான ப்ரலோகங்களைக் கேளும்.
(அவற்றின்பொருள்) 'ஜோதியானது ஆத்மாவிலிருக்கிறது. மற்ற
விடத்திலில்லை அது எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமாயிருக்
கிறது. மிகவும் ஸமாதியுடன் கூடிய சித்தமுடையவனால் அது நேரில்
பார்ப்பதற்குத்தக்கது. எவனிடமிருந்து மற்றவன் பயப்படவில்
லையோ, எவன் மற்றவனிடமிருந்து பயப்படுகிறதாமிலையோ, எவன்
(ஒன்றையும்) விரும்புகிறதிலையோ, வெறுக்கிறதாமிலையோ அவனே
பரம்மமாகிறான் எப்பொழுது, எல்லாப்பிராணிகளின் விஷயத்திலும்
செய்கையினாலும் மனத்தினாலும் சொல்லினாலும் கேட்டெண்ணத்
தைசெய்யவில்லையோ அப்பொழுது பரம்மமாகிறான் மனத்துடன்
ஆத்மாவைச்சேர்த்து மோகத்தையுண்பண்ணுகிற பொருமையை
விட்டுக் காமத்தையும் மோகத்தையும் விட்டுவிட்டுப் பிறகு பிரம்மா
யிருப்பதை அடைகிறான். எப்பொழுது, இவன் கேட்கத்தக்கதிலும்
பார்க்கத்தக்கதிலும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் ஸமமாகிறானே
அப்பொழுது துவந்துவமற்று ப்ரம்மமாகிறான். எப்பொழுது, துதி
யையும் நிந்தையையும் தங்கத்தையும் இரும்பையும் ஸுகத்தையும்
துக்கத்தையும் குளிர்ச்சியையும் உஷ்ணத்தையும் அர்த்தத்தையும்
அனர்த்தத்தையும் பிரியத்தையும் அபிரியத்தையும் பிஷ்டப்பையும்
இறப்பையும் ஸமமாகவேபார்க்கிறானே அப்பொழுது பிரம்மமாகி
றான். இவ்வுலகில் ஆக்மயானது (தன்னுடைய) உறபபுக்களை வெளி
யில் நீட்டித் திரும்பவும் சுருக்கிக்கொள்வதுபோல யதியானவன்
மனத்தால் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். இருட்டால்
நிரம்பியவிடு தீபத்தால் பார்க்கப்படுவதுபோல அஜ்ஞானத்தால்
நிரம்பிய ஆத்மாவானது புத்தியாகிற தீபத்தைக்கொண்டு பார்க்கக்
கூடியது' என்பது. புத்திமான்களில் சிறந்தவரே! உம்மிடத்தில் இந்த
எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறேன். என்னால் சொல்லப்படாமலிரு
க்கிறதையும் நீர் உண்மையாக அறிவீர். ஒ! பிரம்மரிஷியே! நீர் உம்
முடைய சிதாவின் அருளாலும் உம்முடையசகைஷ்யினாலும் விஷயங்க
ளின்முடிவையடுத்தவராக அறியப்பட்டீர். அந்தமகாத்மானினுடைய
அனுக்ரகத்தினாலேயே எனக்கும் இந்தத்தீவ்யஞானமானது உண்

டாயிற்று. அதனால், நான் உம்மை அறிந்தேன். உமக்கு விஜ்ஞா
னம் அதிகமாயிருக்கிறது. உம்முடையகதியும் அதிகமாயிருக்கிறது.
உம்முடையயோகைஸ்வரியமும் அதிகமாகவிருக்கிறது. அதனை நீர்
அறியவில்லை. இளமையினாலேயோ ஸீந்தகத்தினாலேயோ பயத்தி
லிருந்தும்விடுபடாமையினாலேயோ அனுபவமுண்டாயிருந்தும் அந்
தக்கதியை அறியவில்லை. என்னைப்போன்றவர்களாலே ஸம்சயமறுக்
கப்பட்டுச் சுத்தமானமுயற்சியுடன் இருதயமுடிசுக்களைவிட்டுவிட்டு
அந்தக்கதியை அடைகிறான் ஓ! பிராம்மணரே! நீர் அனுபவமுண்
டானவரும் ஸ்திரபுத்தியுடையவரும் ஆசையொழிந்தவருமாகி முயற்
சியில்லாமலே அந்தப்பரம்பரத்தை அடைகிறீர். உமக்கு ஸுக
துக்கங்களில் வேறுபாடில்லை. அவாவுடையவராகவில்லை. ஆடல்
பாடல்களில் உத்ஸாகமில்லை. ஸ்திரீகளிடத்தில் இச்சை உண்டா
கிறதில்லை. பந்துக்களிடத்தில் உமக்குப் பற்றுதலில்லை. பயங்க
ளுண்டாகும்பொழுது உமக்குப் பயமில்லை மஹாபாக்கியமுள்ளவரே!
நான் உம்மை ஒட்டாஞ்சில்லியிலும் ஸ்வர்ணத்திலும் ஸமமாயிருக்கிற
வராகப் பார்க்கிறேன். நானும் மற்றப்புகதிமான்களும் உம்மை நரச
மற்றதும் கெடுதலற்றதும் பரமுமான அந்தமாரக்கத்தை அடைந்தவ
ராகப் பார்க்கிறோம். இவ்வுலகில் பிராம்மணனுக்குரிய பயணை
மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தில் நீர் இருக்கிறீர். வேறு எதைக் கேட்கிறீர்?'
என்று சொன்னார்.

முன்னூற்றுமுப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்க்கி.)

—:—

(ஸுப்ரம்மணியர் உலகை அவமதித்துக்கூறியதும், விஷ்ணு சக்தியை
அசைத்ததும், ஸுமந்துழதலியோர் வ்யாஸரிடந் வேதமோதியதும்.)

மனத்தை ஜயித்தசகர் இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு உறுதிசெய்
துகொண்டு மனத்தை ஆத்மாவினிடம் செலுத்திய புத்தியினால் ஆத்
மாவைப்பார்த்துச் செய்யவேண்டியதைச் செய்தவரும், ஸுகியும் சார்
தருமாகி இமயமலையைநோக்கி வாயுவுக்குச் சமமாக மௌனத்து
டன் வடக்குமுதமாகச் சென்றார். இந்தஸமயத்திலேயே தேவரிஷி
யானநாரதரும் வலித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடுக்கப்பட்ட
தும், அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டின்களால் சூழப்பட்டதும், கானசப்
தத்தால் நாதமுடையதும், அநேகமாயிரம்கின்னரர்களாலும் சிறந்த

வண்டுகளாலும் நீர்க்காசுகளாலும் கருங்குருவிகளாலும் பலவித
மாணசகோரபக்ஷிகளாலும் விசித்திரவாணிமுடையவைகளும் அநேக
கேகாசபதங்களில் விளங்குகின்றவைகளுமான மயில்களாலும் சாஜ
ஹம்ஸஸமுகங்களாலும் ஸந்தோஷத்தையடைந்த குயில்களாலும்
வியாபிக்கப்பட்டதுமான அந்த இயமலையைப் பார்ப்பதற்குப் புறப்
பட்டார். பக்ஷிகளுக்கெல்லாம் அரசனாகியிருந்திருந்தனும் நித்தியம்
வலிக்கிற அந்தமலையில் நான்குலோகபாலர்களும் ரிஷிகளைங்களோடு
கூடினதேவர்களும் உலகத்தினுடைய ஹிதத்தில் விருப்பத்தால்
நித்தியம்வருகின்றார்கள். மஹாத்மாவானவிஷ்ணுவினால் புத்திரனி
மித்தம் அந்தமலையில் தவம்செய்யப்பட்டது. அந்தமலையில் சூ-
ரம்மன்யரால் பாலயத்தில் தேவர்கள் அவமதிக்கப்பட்டார்கள். மூன்று
உலகத்தையும் அவளானம்செய்து சந்தியானது பூதலத்தில் வைக்கப்
பட்டது அந்தஇடத்தில் அப்பொழுது ஸந்தரானவர் ஜகத்தைநிர்
தித்து, 'என்னவிடமேலானவனும் அந்தகாரிடம் அதிசுஅன்புள்ளவ
னும் அவருக்குநன்மைசெய்பவனும் முவுலகங்களுள்ளுடைய ரணமான
வேறுஇரண்டாமவனிருந்தால் அவன் இந்தரத்தியைத் தூக்கட்டும்;
அல்லது அசைக்கவாவதுசெய்யட்டும்' என்றுசொன்னார். அதைச்
கேட்டு உலகத்தினுள்ளவர்கள், 'எவன் இதைத் தூக்குவான்' என்று
மனவருத்தமடைந்தார்கள். பிறகு, பகவானான விஷ்ணுவானவர்
1 பிரமத்தைப்படைந்த இந்திரியங்களையும் மனத்தை, முடையதும்
அஸுரர்கள் இராசூஸர்கள் இவர்களுடன்கூடினதுமான எல்லாத்தேவ
களுமும் அவமதிக்கப்பட்டதைப் பார்த்தார்; இந்தவிஷயத்தில் எது
நல்லகாரியமாகுமென்று ஆலோசித்து அவரிடமிருந்து அவமானத்
தைப்பொறுக்காமல் ஸந்தரையும் பார்த்தார் மிகவும்சுத்தமான
மனமுடையபுருஷோத்தமர் அப்பொழுது மிகவும்ஜ்வலிக்கிறதான சக்
தியை இடக்கையால் பிடித்து அசைத்தார் பலரூபியான விஷ்ணுவி
னாலே சந்தியானது அசைக்கப்பட்டபோது மலைகளும் தோப்புக்
களும் காடுகளும் நிரம்பினபூமிமுழுமையும் நடுங்கியது. நாய்க்கச்சத்தி
யுடையவராயிருந்தும் அவனால் அப்பொழுது அது அசைக்கப்பட்ட
தாயிற்று. ஸமர்த்தரானவிஷ்ணுவினாலே குமாரசாஜனுக்கு அவமதி
ப்புவராமல் ரக்ஷிக்கப்பட்டது. பகவானானவர் அதைஅசைத்துவிட்டு
ப்ரஹ்மாத்மையானாக்கி, 'குமாரனுடையவீரியத்தைப் பார் மற்றவன்
இதைச் செய்யமாட்டான்' என்று சொன்னார். அப்பொழுது, அவன்

1 சுழலுகின்ற

2 ஸ்கந்தரை அவமதிக்கக்கூடாதென்று அவ்விதஞ்செய்தார்.

அந்தவார்த்தையைப்பொறுமல் அந்தத்தூக்க நிச்சயம்செய்துஅந்தச் சக்தியையபிடித்தான் அதை அசைக்கமுடியவில்லை ஹிரண்யகசிபுவினுடையபுத்திரனான அவன் பெரியசபதத்தைவெளியிட்டு மலையினுசசியில் மூர்ச்சையடைந்து தளர்ச்சியுற்றுத் தக்ரயில் விழுந்தான் மனத்தைஜயிக்காதவர்களை அடையமுடியாததும் ஆதித்யபர்வமென்று பெயருடையதுமான ஈஸ்வரனுடைய ஆஸ்ரமமானது ஜவலிக்கிறஅக்னியினால் சூழப்பட்டிருக்கிறது ஐயா! விருஷபதவஜரான அந்தஈஸ்வரர் அந்தவிடத்தில் வடதிக்கையடைந்து இமயமலையினுடையபக்கத்தில் மாற்றமுடியாதவத்தை எப்பொழுதும்செய்தார். அவ்விடத்தில், யக்ஷர்களாலும் ராசக்ஷஸர்களாலும் தானவர்களாலும் செல்லஜயலாது. அவ்விடத்திலுள்ளிரிமுள்ள அக்னிபகவான் தானே ஆயிரம்தேவவருஷம்ஒருகாலாஸ்நிப்பவரும் புத்திமானுமாகியமகாதேவருடையஎல்லா விக்னங்களையும் நிவிருத்திசெய்துகொண்டு பத்துயோஜனவிஸ்தாரம் அக்னிஜவாலையால் சூழப்பட்டதாயிருக்கும்படி நிற்கிறான். அந்த விடத்தில் பெரியவ்ரதமுடையமஹாதேவர் தேவர்களைத் (தவத்தால்) தபிக்கும்படி செய்தார். புத்திமானானஹிமவானுடைய கீழ்த்திசையை அடைந்து ஏகாந்தமானதாழ்வரையில் பெரியதவமுடையவரும் பராசரபுத்திரருமான வ்யாஸமுனிவர் மஹாபாக்கியவானான ஸுமந்து, வைசம்பாயனர், மகாபிராஜ்ஞரானஜைமினி, தவமுடையவரானபைலர்என்னும்சிஷ்யர்களுக்கு வேதங்களை அத்தியயனம் செய்வித்தார். மிக்கதவமுடையவ்யாஸர் இந்தச்சிஷ்யர்களால் சூழப்பெற்றிருந்தார். ஆகாயத்தில்சூரியன்போலச் சத்தஸ்வரூபமுடையவரும் அரணியிலுண்டானவருமான சுகர் அவ்விடத்தில் ரமணீயமும் உத்தமமான பிதாவின் ஆஸ்ரமத்தைக்கண்டார். அப்பொழுது, வ்யாஸர் அசைக்கப்பட்டதும் ஜவலிக்கிறதுமான அக்னிக்குரிகரானவரும் ஸூர்யனாக்ருசசுமமானதேஜஸுலயவரும் யோகத்துடன்கூடினவரும் மஹாத்மாவுமானபுத்திரர் நாணிலிருந்துவிடப்பட்டபாணம்போல விருசக்ஷங்களிலும் மலைகளிலும் தேசங்களிலும் பற்றுமல் வருகிறதைப் பார்த்தார்.- அந்தச்சுகர் ஸமீபம்வந்து பிதாவின்பாதங்களில் வணங்கினார். மகாமுனியானஅவர் பீதியுடன் அந்தச்சிஷ்யர்களுடன் 'சேர்ந்து கொண்டார். பிறகு, அவர் மனத்திலடங்கிச்செய்துவிட்டு பிதாவினிடம் ஜனகராஜருடனிடந்தலஸஸம்வாதத்தையும் குறைவின்றித் தெரிவித்தார். இவ்விதம் பராசரர்புத்திரரும் வீரியவானுமான வ்யாஸமகாமுனிவர் சிஷ்யர்களுக்கும் புத்திரருக்கும் அத்தியயனம் செய்வித்துக்கொண்டு ஹிமயமலையின்மேலே வலித்தார். பிறகு, ஒருஸமயம்

வேதாத்தியுயனத்தில்தோந்தவர்களும் சாந்தமானமனமுடையவர்களும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களுமான அந்தச்சிஷ்யர்கள் அவரைச் சுற்றி இருந்தார்கள். அப்பொழுது, உடனே தவமுடையவர்களாயிருக்கிற அந்தச்சிஷ்யர்கள், 'வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும்தோச்சி அடைந்து குருவான வ்யாஸரை நோக்கி, அஞ்சலி செய்துகொண்டு, 'மிக்கதேஜஸையுடையவர்களும் யசவிலிஸ்விருத்திசெய்விக்கப்பட்டவர்களுமாயிருக்கிறோம். இப்பொழுது, குருவான நீர் ஓர் அனுக்ரகம் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம்' என்று சொன்னார்கள். பிரம்மரிஷியான வ்யாஸர் இவ்விதமான அவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்களை நோக்கி, 'குழந்தைகளே! உங்களுக்கு நான் செய்யக்கூடிய விருப்பத்தைச் சொல்லுங்கள்' என்று சொன்னார். ராஜனே! அந்தச்சிஷ்யர்கள் குருவினுடைய அந்தவார்த்தையைக் கேட்டு மனத்தில் சந்தோஷத்தையடைந்து திரும்பவும் அஞ்சலி செய்துகொண்டு குருவைச் சிரத்தால் வணங்கி எல்லாரும் சேர்ந்து, 'ஓ! முனிசுகாமணியே! உபாத்தியாயரான நீர் பிரீதியுள்ளவரானால் நாங்கள் தனயர்களாகிறோம். ஆனாலும், நாங்களெல்லாரும் குருவான உம்மால் வரம் கொடுக்கப்பட விரும்புகிறோம். உம்முடைய ஆறாவது சிஷ்யன் கியாதியை அடையக்கூடாது. இந்த விஷயத்தில் எங்களுக்குக் கிருபை செய்யவேண்டும். உமக்கு நாங்கள் நாலு சிஷ்யர்கள்; ஐந்தாமவர் குருவான உமது புத்திரர். இந்த ஐவரிடத்திலும் வேதங்கள் நிலைத்திருக்கவேண்டும். இது எங்களால் விரும்பப்பட்டவரம்' என்று இந்த உத்தமமானவார்த்தையைச் சொன்னார்கள். சிஷ்யர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு வேதார்த்தத்தின் உண்மையையுணர்ந்தவரும் பராசரரின்புத்திரரும் புத்திரமாலும் பரலோகவிஷயத்தைச் சிந்திக்கிறவரும் தர்மாத்மாவுமாகிய வ்யாஸமுனிவர் சிஷ்யர்களை நோக்கித் தர்மத்தை விட்டு விடக்கூடாது மோகஷத்திற்கு ஸாதனமுமான ஒரு வசனம் சொல்லலானார். '(இந்த வேதமானது) பிரம்மலோகத்தில் நிலைத்த தானவாஸத்தை நன்கு விரும்புகிறவனும் பரப்ரம்மத்தை விசாரிக்கவிருப்பமுடையவனுமான பிரம்மணனுக்கு எப்பொழுதும் உபதேசிக்கத்தக்கது. நீங்கள் (சிஷ்யர்களால்) பிபருக்கடவீர்கள், இந்த வேதத்தைப் பரவுமபடி செய்யுங்கள். சிஷ்யகுகாதவனிடத்திலும் விரதமில்லாதவனிடத்திலும் மனத்தை வெல்லாதவனிடத்திலும் (இதைக்) கொடுக்கக்கூடாது. சிஷ்யனுக்குரிய எல்லாக்குணங்களும் உண்மையாக அறியத்தக்கன. நடக்கையைப் பரீக்ஷியாமல் ஒருவிதத்தாலும் வித்தையை உபதேசிக்க

கூடாது. சுத்தமானஸ்வரணத்தைக் காயசகதலாலும் வெட்டுதலாலும் உரைத்தாலும் பரீகூழிப்பதுபோலச் சிஷ்யர்களையும் குலம் குணமுதலியவைகளால் பரீகூழிக்கவேண்டும். நீங்கள் சிஷ்யர்களை ஏவக்கூடாதமிக்கபயமுள்ளகாரியத்தில் ஏவக்கூடாது. புத்திக்கும் படிப்புக்கும் தக்கபடி வித்தை பயன்படும். எல்லாரும் ஸங்கடங்களைத் தாண்டட்டும். எல்லாரும் மங்களங்களைப் பார்க்கட்டும். பிராம்மணனை முன்னேவைத்துக்கொண்டு நாலுவர்ணங்களையும் கேட்கும்படிசெய்ய வேண்டும். இது வேதத்தின் அத்யயனமன்றோ? அதுவோ பெரிய காரியமாகக் கருதப்படாது. பிரம்மாவினுடைய தேவதைகளுடைய ஸ்துதியின்பொருட்டு இவ்வுலகில் வேதங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. வேதத்தின்கரையை அடைந்தவனுடைய பிராம்மணனை மதிமயங்கி நிந்திப்பவன் பிராம்மணாவமானத்தால் ஐயமற அவமானதையடைவான். அதர்மமாக உபதேசம்செய்பவனும் அதர்மமாக ப்ரஸ்ஸம் செய்பவனுமான அவர்களில் ஒவ்வொருவனும் மரிப்பான்; அதிகமரண பகையையும் அடைவான். வேதாத்யயனத்தின்விதியைப்பற்றின இதுஎல்லாம் உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. சிஷ்யர்களுக்கு உபநரிக்கவும் வேண்டும். இது உங்களுடைய இருதயத்தில் இருக்கவும்வேண்டும்' என்றுசொன்னார்.

முந்நூற்றிழுப்பத்தாருவது அந்யாயம்.

மோகசுதர்மம். (தோடரிச்சி.)

(ஸுமந்துழலியோர் வ்யாஸரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றதும், நாரதர் எதுஎதற்கு எதுஎது தோஷமென்பதையும் பிசாசின்கதையையும் கோல்லி வ்யாஸரை வேதமோதச்சோல்லியதும், வ்யாஸர் பெருங்காற்றடிக்கையில் வேதமோதக்கூடாதகாரணத்தைச் சுருங்குச்சோல்லியதும்.)

மிக்கதேஜஸுள்ள வ்யாஸருடையசிஷ்யர்கள் குருவினுடைய இந்தவார்த்தையைக்கேட்டு உடனே மனத்தில் ஸந்தோஷத்தையடைந்து ஒருவரைஒருவர் ஆலிங்கனம்செய்துகொண்டார்கள் 'புகவானுள குரு அந்தஸமயத்திற்கும் வருங்காலத்திற்கும் மிகவும்புரிதமான ஒன்றைச் சொல்ல நாம் கேட்டோம். அது நம்முடையமனத்தில் நன்றாகப் பதிந்துவிட்டது. அதை அப்படியே செய்வோம்' என்று இவ்விதம் ஒருவரோடொருவர் ஸம்பாஷணம்செய்துகொண்டு மனத்

தில் மிகவும் பிரீதியடைந்து மறுமொழியில் ஸமர்த்தர்களான அவர்கள் திரும்பவும் குருவை நோக்கி, 'பிரபுவே! உமக்கு இஷ்டமிருக்குமானால் வேதங்களைப்பிரவச்செய்வதற்கு இந்தமலையிலிருந்து பூமிக்குச்செல்ல நாங்கள் விரும்புகிறோம்' என்று தெரிவித்தார்கள். ஸமர்த்தரான பராசரபுத்திரர் சிஷ்யர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, பிறகு, 'இஷ்டமிருக்குமானால் பூமிக்கோ தேவலோகத்துக்கோ போகலாம். வேதத்திற்குப் பலகெடுதிகளுண்டு. நீங்கள் ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும்' என்று அறம்பொருள்களுடன் கூடினதும் ஹிதமுமான வார்த்தையைச்சொன்னார். பிறகு, அவர்களெல்லாரும் ஸத்யவாதியானகுருவினாலே அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று அவரைப்பிரதக்ஷினம் செய்து தலையால்வணங்கிவிட்டுச் சென்றார்கள். உடனே, அவர்கள் பூமியிலிறங்கிப் பிராம்மணர்களையும் அரசர்களையும் வைசியர்களையும் யாகம் செய்யும் படி செய்து அக்னிஹோத்ரமுதல் ஸோமயாகபரியந்தமான நான்கு கர்மாவைச் செய்வித்தார்கள்; எப்பொழுதும் இருபிறப்போர்க ளாலே பூஜிக்கப்பட்டவர்களும் ஸந்தோஷிக்கிறவர்களும் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தில பற்றுதலுள்ளவர்களும் வேள்விசெய்வித்தலிலும் ஒதுவித்தலிலும் பற்றுதலுள்ளவர்களும் ஸம்பததையுடையவர்களும் உலகத்தில் பிரவலித்திபெற்றவர்களுமாயிருந்தார்கள். சிஷ்யர்கள், (பூமியில்) இறங்கியவுடன், புத்திமானும் புத்திரரை ஸஹாயமாயுடையவருமான வ்யாஸர் மௌனமாகத் தியானஞ்செய்துகொண்டு ஏகாந்தத்திலிருந்தார். இந்தசமயத்தில், தேவரிஷியான நாரதர் வித்தராலும் சாரணராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட இராமலையைப் பார்க்க வந்தார். (அப்பொழுது) மிகப்பெரிய தவத்தையுடைய நாரதரானவர் ஆஸ்ரமஸ்தானத்தில் அந்தவ்யாஸரைக் கண்டார். பிறகு, அவரை ஸமயத்தில் மதுரமான அஷ்டாங்கையுடைய வார்த்தையினால், 'ஓ! மகரிஷியே! வலிஷ்டகுலத்தில் பிறந்தவுரே! வேதகோஷமானது இல்லையே. ஒருவராகத் தியானம்செய்துகொண்டு ஆலோசிக்கிறவர் போல நீன் மௌனமாகவிருக்கிறீர்? வேதகோஷங்களில்லாத இந்தப் பர்வதமானது ரஜஸினாலும் தமஸினாலும், ராகுவினால் பிடிக்கப்பட்ட சந்திரன்போலச் சோபிக்கவில்லை. வேதகோஷமில்லாமையால் தேவர்களின் கூட்டங்களாலும் ரிஷிகளின் கூட்டங்களாலும் அடையப்பட்டிருந்தும் முன்விளங்கியதுபோலில்லாமல் வேட்களுடைய கிருகம் போலிருக்கிறது. ரிஷிகளும் தேவர்களும் பெரியகாந்தியுடைய கந்தருவர்களும் வேதகோஷமில்லாதவர்களாகி முன்போல விளங்கவில்லை' என்று சொன்னார். (அப்பொழுது) வ்யாஸர் நாரதருடைய

வார்த்தையைக்கேட்டு அவரை நோக்கி, 'வேதத்தைச் சொல்வதில் ஸமர்த்தரான மகரிஷியே! நீர் சொல்லிய இது என்மனத்திற்கு அனு கூலமானதே. நீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். நீர் (எனக்குச்) சொல் லத்தக்கவராகிறீர். நீர் சீல்லாம் அறிந்தவர்; ஸ்ல்லாவற்றையும் பார்த்த வர்; எல்லாவற்றிலும் உறசாகமுடையவர். மூவுலகங்களிலுமுள்ள ஆசாரமும் உம்முடைய கொள்கையிலிருக்கிறது. பிரம்மரிஷியே! ஆகையால், நான் உமக்கு என்ன செய்யவேண்டும்? - அதைக்கட்டளை யிடும். பிரம்மரிஷியே! நான் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதைச் சொல்லும். இவ்விடத்தில் சிஷ்யர்களைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பவளுள் என்னுடைய மனமானது சிறிதும் ஸந்தோஷத்தையடையவில்லை' என்று ஸொன் னார். நாரதர், 'வேதங்களுக்கு ஆவிருத்தியில்லாமை தோஷம். பிராம் மணனுக்கு விரதமில்லாமை தோஷம். பிருதிவிக்குப் பாஹ்லீக தேசத்து ஜனங்கள் தோஷம். ஸ்திரீகளுக்கு உத்ஸாஹம் தோஷம். (ஆகையால்), நீர் புத்திமானான புத்திரரோடு ராக்ஷஸ பயத்தாலுண் டான தமஸை வேதகோஷத்தால் விலக்கிக்கொண்டு வேதங்களை அத யயனம் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னார். பரமமான தர்மத்தை உணர்ந்தவ்யாஸர் நாரதருடைய வசனத்தைக்கேட்டு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு ஸந்தோஷத்தையடைந்தவரும் வே தாப்பியாஸத்தில் உறுதியான விரததையுடையவருமாகித் திரும்ப வும் மஹாப்பிராஜ்ஞரான நாரதரை நோக்கி, 'பேசுகிறவர்களுள் சிறந்த வரே! உம்மால் இப்பொழுது பிருதிவிக்குப் பாஹ்லீகதேசம் தோஷ மென்று சொல்லப்பட்டது. பாஹ்லீகர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? எனக்குச் சொல்லும்' என்று கேட்டார். நாரதர், 'இந்தப்பூமியில் நான்குதேசங்கள் பாவிக்கான ஜனங்களால் சூழப்பட்டவைகள். அவைகளில் முதலாவது யுகந்தரம். பூதிலகமென்பது (இரண்டாவ துத்க்) கருதப்படுகிறது. மூன்றாவது அச்சதச்சலமென்று சொல்லப் படுகிறது. அது மிகவும் பாவமுள்ளது. நான்காவது கொடியபாவ முள்ளதும் பாஹ்லீகமென்று பெயருள்ளதுமானது. இந்த யுகந்தரத் திலுள்ள ஜனங்கள் மான் ஓட்டகம் கழுதை இவற்றின் பாலைப் பானம் செய்கிறார்கள். அச்சதச்சலத்திலுள்ள ஜனங்கள் ஒரேசெவியுள்ளவர் களாகக் காணப்படுகிறார்கள். பூதிலகத்திலுள்ள பாவிக்கர் ஜலத்தில் மலமூத்திரங்களை விடுகிறார்கள். தினந்தோறும் அதிகமான ஆஹாரத் தையும் அந்த ஜலத்தையுமே அருந்துகிறார்கள். பாஹ்லீகதேசத்திலு

1 'வாஹீகா:' என்பது வேறுபட்டம்; 'மூட்டைதுக்குபவர்' என்பது பொருள்.

ள்ள ஜனங்கள் ஹரிஸ்பீல்ட்டில்கினவர்களாகி ஒருபொழுதும் ஹரிஸ்பீல்ட்டிலிருந்து வந்தனர். பாஹ்லீகர்களென்று பிரவலித்திபெற்ற அவர்கள் இவ்வல்லகஸ்தைதெயே மோகூமாக்கொண்டவர்களும் மூம்ஸத்தையும் ரகத்தையும் விருத்திசெய்கிறவர்களுமாகி வீணாகப்பிறந்தவர்களாவார்கள். ஓ! மஹாமுனிவரே. புஷ்கரகூஷத்திரத்தில் ஆகாரத்தில் ஆவலுள்ள ஒரு பெண்பேயானது கொடிய உலக்கையைவைத்துக் கொண்டு என்னசொல்லிற்றென்பதைக் கேளும். திர்த்தத்தைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிற (அந்தப்) பெண்பேயானது அனேகம் புத்திரர்களுடையவளும் புஷ்கரத்தில் ஸ்நானம்செய்யவந்தவளுமான ஒரு பிராம்மணஸ்திரீயைநோக்கி, 'நீ யுகந்தரத்தில் ஜபானம்செய்து அசுசுதச்சலத்தில் வாஸம்செய்து பூதிலகத்தில் ஸ்நானம்செய்து பாஹ்லீகர்களைப்பார்த்துவிட்டு அப்படியே ஸ்நானம்செய்வதற்கு வந்திருக்கிறாய். ஏன் ஸ்வர்க்கத்தை அடையமாட்டாய்?' என்று (பிராம்மணமாகச்) சொல்லி இருப்புலக்கையினால் பிராம்மணஸ்திரீயின் பாத்நிரத்தையடைத்துத்தள்ளிவிட்டுக் கோபத்தால் கண்சிவந்து, 'உனக்குப் பகலில் இந்தவேலை. பிறகு, இரவில் வேறுவிதமான வேலை. போ. நீ பாஹ்லீகர்களுடைய சேர்க்கையால் அசுத்தமானவள். சந்தேகமில்லை. மஹாத்மாவான அசுசுதரைத் தவிர்த்துக்கிறவர்களுக்கும் நினைவாதவர்களுக்கும் அவர்களுடையசேர்க்கையுடையவர்களுக்கும் புண்படுத்தங்களில் 'கதி கிடையாது' என்று சொல்லிற்று. இவ்விதம் அந்தப்பேய்சொல்லப் பிராம்மணஸ்திரீயானவள் பயமடைந்து புத்திரர்களுடன்திரும்பிச்சென்று தந்தேசத்திலிருந்து தியானத்திலுபற்றி நின்றுமுடிவில்லாதவரான ஹரியினுடைய சுத்தமும் பன்னிரண்டு அக்ஷரங்களுள்ளதுமானநாமத்தைப் புத்திரர்களுடனே ஜபம்செய்தாள். மூன்றுவருஷம்சென்றபிறகு, அந்தப்பிராம்மணஸ்திரீ மீண்டும் புத்திரர்களோடு புஷ்கரகூஷத்திரத்தின்வாயிலில் வந்தாள். அப்படியவந்த அவளைநோக்கிப் பிசாசுமானது, 'மங்களகுணமுள்ளபிராம்மணியே! உனக்கு நமஸ்காரம். உன்னுடைய தரிசனத்தினால் நான் பரிசுத்தமானேன். பாபமற்றவளான நீ புத்திரர்களுடன் திர்த்தத்தில் ஸ்நானத்தையும் செய்யக்கடவாய். பதிவரதையான நீ ஹரிநாமத்துடன் என்னையும் ஜலத்தினால் புரோகிஷிக்கவேண்டும்' என்றுசொல்லிற்று. இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டவளும் சுபமானவிரதமுடையவளுமான பிராம்மணஸ்திரீயானவள் புத்திரர்களோடு ஸந்தோஷத்தை அடைந்து பன்னிரண்டு அக்ஷரங்கொண்டநாமத்துடன் ஜலத்தினால் புரோகிஷித்தாள்.

அந்தக்ஷணத்திலேயே பிசாசானது பரிசுத்தமாகிவிட்டது; திவ்யமான ரூபமுடைய அப்ஸரஸென்னும் தெய்வப்பெண்வடிவத்துடன் உத்தமமானஸ்வர்க்கலோகத்தை அடைந்தது. வாஸுதேவரைப்பரகதியாகக் கொண்டபிராம்மணியும் காலக்கிரமத்தில் புத்திரர்களுடன் சுபமும் பாமுமான அச்சதருடையஸ்தானத்தை அடைந்தாள் ஓ! வித்துவானாகியமுனிவரே! இந்தவிஷயம் உமக்குச்சொல்லப்பட்டது. (புறப்பட்ட வேண்டிய) நேரமாகிவிட்டது. ஓ! போறிவானரே! நான் போகிறேன். மறுபடியும் வருகிறேன்' என்றுசொன்னார். பேசுகிறவர்களுர்சிறந்தவரான அந்தநாரதர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு உடனே சென்றார். பகவானுவ்யாஸர் முனிஸ்ரேஷ்டரிடமிருந்தும், அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, பிறகு புத்திரரானசுகரோடு சிஷ்யையுடன் கூடினதும் உயர்ந்ததுமான ஸ்வரத்தினால் உலகங்களைநிரப்புகிறவர்போல வேதாப்பியாஸத்தைசெய்தார் அவர்கள் நானாவிதமான தர்மங்களைவிசாரிக்கிறவர்களும் வேதாப்பியாஸம் செய்கிறவர்களுமாயிருக்கையில், ஒருபெருங்காற்று ஸமுத்திரக்காற்றுடன் வேகமாக அடித்தது. உடனே, வ்யாஸர் அத்தியயனம்செய்யக்கூடாதகாலமென்று அந்தப்புத்திரரைத் தடுத்தார். தடுக்கப்பட்டவுடன், சுகர், குதூஹலத்துடன் பிதாவைநோக்கி, 'ஓ! பிராம்மணரே! இந்தவாயு எங்கிருந்து உண்டாயிற்று? நீர் வாயுவினுடைய செய்கைஎல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்டார் மேலான தர்மத்தை அறிந்த வ்யாஸமுனிவர் சுகருடையஇந்தவார்த்தையைக்கேட்டு அத்தியயனம் 'இல்லாமைக்குநிமித்தமான இந்தவிஷயத்தில் பின்வருமாறு சொல்லலானார். 'உனக்குத் திவ்யநேத்திரமுண்டாகிவிட்டது. உன்னுடையமனம் நிச்சலமாகக் கவலைபற்றிருக்கிறது. தமோகுணத்தாலும் ரஜோகுணத்தாலும்விடுபட்டு ஸத்வகுணத்திலிருக்கிறாய். கண்ணாடியில் தன்னுடைய பிரதிபிம்பத்தைப்பார்ப்பதுபோலப் புத்தியினால் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறாய். ஆத்மாவில் நீயாகவே மனத்தை வைத்துப் புத்தியால் நன்றாக ஆலோசித்துப்பார். தேவயர்னமார்ச்சுத்திலிருப்பவர் விஷ்ணு. பித்ருயானமார்ச்சுத்திலிருப்பவன் ஸூர்யன். இந்தஇரண்டு மார்க்கங்களையும்அடைந்து தேவலோகத்திலும் கீழேயும் செல்லுகிறார்கள். பிருதிவியிலும், ஆகாயத்திலும் விசுகிறவாயுவினமார்ச்சுங்கள் ஏழு. அவைகளைக் கிரமமாக அறியக்கடவாய். 1 அவ்விடத்தில் மிக்கபலசாலிகளான ஸாத்தியர்களைன்கிறதேவகணங்கள் உண்டாயின. ஜயிக்கமுடியாதவனான ஸமானென்கிறபுத்

திரன் அவைகளுக்கு உண்டானான். அவனுக்கு உதானனென்கிற புத் திரனுண்டானான். அவனுக்கு வியானன் என்கிற புத்திரனுண்டானான். அவனிடமிருந்து அபானன் உண்டாயினன் அவனுக்கும் பிராணனென்கிற புத்திரன் உண்டானான் வெல்லமுடியாதவனும் பக்கவர் களைவாட்டுகிறவனுமானபிராணன் புத்திரனிலாதவனுான். அந்த வாயுக்களுடைய தனித்தவியானசெய்கையாலும் உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். வாயுவானது பிராணிகளுக்கு எங்கும்இயக்கத்தை உண்டுபண்ணுகிறது முதல் மார்க்கத்தில் முகமனாலும் உஷ்ணங்க ளாலுமுண்டான மேகக்கூட்டங்களைச் சேர்ச்செய்வதும் முதலாவ துமான ஆவஹனென்கிறவாயு பிராணிகளை மிகவும் உய்வதால் பிராணனென்று சொல்லப்படுகிறது. அடிக்கடி சந்திரன் முதலான சோதிகளுக்கு உதயத்தைச் செய்கிறதும் புத்திமான்களால் சரீரங் களில் உதானன் என்று சொல்லப்படுவதால் இரண்டாவதுமான பிரவஹனென்பது மேகங்களினின்று ஸ்னேகத்தையும் மின்னல்வகையிலிருந்து பெரியகாந்தியையும் அடைந்து ஜலத்தைவருவிக்கிற மேகங்களுடன் கூடிக்கொண்டு ஆகாயத்தில் வீசுகிறது நான் குலமுத்திரங்களிலிருந் தும் ஜலத்தைஎடுப்பதும் ஜலத்தை எடுதது ஆகாயத்தில் மேகங்களுக் குக்கொடுப்பதும் மேகங்களை ஜலத்துடன்சேர்த்துப் பரஜன்யனுக் குக்கொடுப்பதும் மிகவிருத்தியடைந்ததுமான உதவஹனென்பது மூன்றாவதுவாயு அந்தமேகங்களை வஹிப்பதும் அநேகவிதமாகத் தனித்தனியாக (அங்கங்கு) கொண்டு போவதும் ஜலங்களைவிடுவதில் ஆர ம்பம்செய்விப்பதும் கனமுள்ளவையும் லேசானவையுமாகச் செய்வ தும் அடிக்கப்பட்டவையும் சேர்க்கப்பட்டவையும் குமுறலைஉள்ளே உடையவையுமாகச் செய்வதும் (உலக) ரக்ஷணத்தின்பொருட்டுச் சேர்ந்து ஜலத்தைவருவிக்கும் தன்மையை அடையச்செய்வதும் ஆகாயத் தால் தேவர்களுடைய விமானங்களைத்தாங்குவதும் பாவதங்களையும் உடைப்பதுமான ஸ்ரீவஹன்என்பது நான்காவது வாயு. விரைந்துசெல்வதும் கொடிதும் ரஸங்களைவற்றசெய்வதும் மேகங்களை அடித்து வலாஹகங்களாகச்செய்யாததும் ஆகாயத்தில் பயங்கரமும் ஆபத்திற்கு நிமித்தமுமான ஸஞ்சாரத்தையுடையதும் மேகங்களோடு கூடியதும் பெரியவேகமுள்ளதுமான ஸ்ரீவஹனென்பது ஐந்தாவதுவாயு. தேவ லோகத்திலுள்ள ஜலங்களை ஆகாயத்தில் ஓட்டிப்படிசெய்வதும், பரிசுத்தமான ஆகாசங்களையின் ஜலத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பதும், பூமியைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதும் ஆபிரம்கிரணங்களுக்கு ஆகாசனுமான

ஸூர்யனைத் தூரத்தில் அடித்து ஒரே கிரணமுள்ளவன்போலச் செய்வதும், அமிருத்திற்குக்காரணனும் பிரகாசமுடையவனுமான சந்திரனைப் பூரணம்செய்வதுமான பரிவஹ்னென்பது ¹வெற்றியடைகிறவர்களில்சிறந்த ஆளுவதுவாயு. 'ஆத்மவிசாரம்' செய்கிறவரே! கல்பத்தின்முடிவில் எல்லாப்பிராணிகளுடைய பிராணன்களையும் வெளியாக்குவதும் மிருத்பு யமன் இருவரும் அனுஸரித்திருக்கும் மார்க்கமுள்ளதும் சாந்தமான புத்தியினாலே நன்றாகஆலோசிக்கிறவர்களும் தியானத்தின் அப்பாஸத்தில் பற்றுள்ளவர்களுமாயிருப்பவர்களுக்கு மோக்ஷத்தைச்செய்வதும் தன்னிடம் அகப்பட்டவர்களும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தனான தக்ஷனுடைய புத்திரர்களுமான பதினாயிரவரை தேவகத்தினால் திக்குக்களின் முடிவை அடையச்செய்வதும் தன்னுல்தொடப்பட்டவனை அவமானத்தையடைவித்துத் திரும்பாமலே போகச்செய்வதுமான பராவஹ்னென்பது (ஒருவராலும்) அதிக்ரமிக்கமுடியாத மேலான (ஏழாவது) வாயு. இவ்விதம் மிகவும்ஆச்சரியமான இந்தவாயுக்கள் அதிதியின்புத்திரர்கள். அவர்கள், எப்பொழுதும் எங்கும் செல்லுகிறவர்களும் எல்லாவற்றையும் தரிக்கிறவர்களுமாகி வீசுகிறார்கள். அதிகமாக வீசுகிற அந்தவாயுவினாலே மலைகளுட்சிறந்த இந்தமலையானது சீக்கிரமாக அலைக்கப்பட்டதென்பது பெரிய ஆச்சரியம். குழந்தாய்! இந்தவேதமானது விஷ்ணுவினுடைய மூச்சுக்காற்றாயிருக்கிறது. காற்றானது வேததால் தூண்டப்பட்டுச் சீக்ரமாகக் கிளம்பும்பொழுது உலகம் பீடையடைகிறது. ஆகையால், அதிகக்காற்றடிக்கையில் வேதவித்துக்கள் வேதத்தை அத்தியயனஞ்செய்வதில்லை. வாயுவுக்கு வாயுவினிடமிருந்து பயமானது சொல்லப்பட்டதல்லவா? ஆகையால், வேதமானது பீடிககப்பட்டதாகும்' என்றார். இவ்வளவு வார்த்தையைப் பிரபுவான பராசரபுத்திரர் சொல்லிப் புத்திரரை '(கற்றவரின்) தேதத்தை அத்தியயனம்செய்' என்றும் சொல்லிவிட்டு, அப்பொழுது தேவகங்கையை அடைந்தார்.

1 பலசாலிகளில்.

2 'சுகரிடத்துள்ள உயர்வினால் இங்ஙனம் பன்மையாகவினித்தார்' என்பது பழையவுரை.

முன்னூற்றுமுப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மோகஷதர்மம். (தொடர்க்கி.)

(நாரதர் சுகருக்த உலகஇயல்புநனைச்சோல்லி மோக்ஷாபாயத்தை உபதேசித்தது.)¹

இந்தஅவகாசம்விற்ப்பட்டபொழுது, நாரதரானவர் வேதாத்திய யனத்தில் . பற்றினவராயிருக்கிறசுகரிடம் வேதார்த்தங்களைக்கேட் கும்விருப்பத்தால் திரும்பவும் வந்தார். அப்பொழுது, சுகர் தம் ஸம்பந்தையடைந்த தேவரிஷியான நாரதரைப்பார்த்து, வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்க்கியமுதலான விதியினால் பூஜித்தார். பிறகு, நாரதர் பிரீதியடைந்து (சுகரைநோக்கி) ஸந்தோஷத்துடன், 'ஓ! பிரம்மவித்துக்களுள் சிறந்தவனே! குழந்தாய்! நான் உனக்கு என்னநன்மையைச் செய்யவேண்டும். சொல்' என்று கேட்டார். ஓ! பாரதனே! சுகர் நாரதருடையவார்த்தையைக்கேட்டு (அவரைநோக்கி) இந்தஉலகத்தில் எது ஹிதமோ அதை எனக்குச் செய்யும்' என்றுசொன்னார். நாரதர், 'முன்காலத்தில் தத்வத்தை அறிய விருப்பமுடையவர்களும் ஆத்மத்யானமுள்ளவர்களுமான முனிவர்களுக்குப் பகவானுனஸநந்தகுமாரர் பின்வருமாறு சொன்னார். 'வித்தைக்குச்சமமான நேத்திரமில்லை. ஸத்தியத்திறகுரிகரான தவ மில்லை. ஆசைக்குரிகரான துக்கமில்லை. தியாகத்திற்கு நிகரான ஸுகம இல்லை. பாபச்செய்கையிலிருந்து விலகுதல், எப்பொழுதும் புண்ணியசீலனாயிருத்தல், நல்லஜீவனம், நல்லஆசாரம் ஆகியஇவைகள் மிகச்சிறந்ததரேயஸ். 1 ஸுகமற்ற மனுஷ்யஜன்மத்தையடைந்து எவன் (விஷயங்களில்) பற்றுதலுற்று விடுபடவில்லையோ அவன் துக் கத்திலிருந்து விடுதலடைவதற்கு ஸமர்த்தனானான்' சேர்க்கையானது துக்கத்திற்குக் காரணம். (விஷயத்தில்) பற்றுள்ளவனுக்கு மோக மாகிறகிலையைவிருத்திசெய்து புத்தியானது சலிக்கிறது. மோகவில யால் சூழப்பட்டஅவன் இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் துக்கத் தை அனுபவிக்கிறான். சிரேயஸைவிரும்புகிறவன் எல்லாஉபாயத்தி னாலும் சூழ்ந்துவிராதங்களை அடக்கவேண்டும். அவைகள் நன்மை யைக்கொடுப்பதற்கு முயற்சிசெய்பவைகள். எப்பொழுதும் சூரோதத்தி லிருந்து தவத்தைக்காக்கவேண்டும். மாற்சரியத்திலிருந்தும் தனத் தைக் காக்கவேண்டும். மானுவமானங்களிலிருந்தும் வித்தையைக்

1 'கிடாக்க அரிதான' என்றும் கொள்ளலாம்.

காக்கவேண்டும். அஜாக்ரதையிலிருந்தும் ஆத்மாவை ரக்ஷிக்கவேண்
டும். ஹிம்ஸைசெய்யாமலிருப்பது மேலானதர்மம். பொறுமை மேலான
பலம். ஆத்மஜ்ஞானம் மேலானஞானம். ஸத்தியத்திற்குமேலானது
ஒன்றமில்லை. உண்மையை உரைத்தலே சூறந்தது. ஸத்தியத்தைக்
காட்டிலும் ஹிதத்தைச் சொல்லவேண்டும். பிராணிகளுக்கு மிக
வும் ஹிதமாயுள்ளதே ஸீத்யமாக நான் நினைக்கிறேன். எல்லீப்
பொருள்களையும் அவற்றிற்காக எல்லாப்பிரவிருத்திகளையும் தள்ளின
வனும் பிரார்த்தனைபில்லாதவனும் ஒன்றையும் தனதாகக்கருதாத
வனுமான அவன் வித்வான். அவனே பண்டிதன். இவ்வுலகில்,
இந்திரியங்களைத் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு இந்திரியவிஷயங்களில்
ஸஞ்சரிப்பவனும் ¹பற்றுதலில்லாதவனும் சாந்தமான மனமுள்ள
வனும் விகாரமற்றவனும் ஸமாதியுடையவனும் தான் இந்திரியங்
களாகாதவனும் தானானஇந்திரியங்களோடுகூடியும்கூடாமலுமிருப்ப
வனுமானஅவன் விபப்டி விரைவில் பரமானஸ்ரேயஸை அடை
கிறான். எப்பொழுதும், பிராணிகளுடன் கலந்து பார்த்தலும் தொடு
தலும் ஸம்பாஷித்தலும் செய்யாதவன் மேலானஸ்ரேயஸை அடை
கிறான். எந்தப்பிராணிகளுக்கும் துன்பஞ்செய்யக்கூடாது. மித்திரத்
தன்மையை அடைந்து ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். இந்தஜன்மத்தை
அடைந்து ஒருவனோடும் பகைகொள்ளக்கூடாது. மனத்தைஜயித்த
ஆத்மஜ்ஞானிக்கு ஒன்றமில்லாமலிருத்தல், மிகுந்தஸந்தோஷம், ஒன்
றையும்பிரார்த்தியாமலிருத்தல், சபலகர்மமில்லாமலிருத்தல் இவை
களை மேலானஸ்ரேயஸாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஐயா! எனதென்கிற
எண்ணத்தைவிட்டு இந்திரியங்களை ஜயிக்கக்கடவாய். சோகமற்ற
தும் இசத்திலும் பரத்திலும்பயமற்றதுமானஸ்தானத்தை அடையக்
கடவாய். பண்டமில்லாதவர்கள் சோகத்தையடைவதில்லை. தன்னு
டையபண்டத்தைத் தள்ளவேண்டும். பார்க்கப்பிரியமாயுள்ளவனே!
பண்டத்தைத்தள்ளிவிட்டால் துக்கம் தாபமിവையனிலிருந்தும் விடு
குவாய் மு னி யா ன வ ன் தவத்தைதித்தியமாகக்கொண்டவ
னும் பொறுனைவென்றவனும் மனத்தைஅடக்கினவனும் ஜயிக்கப்
படாததைஜயிக்கின்றும்பிடிவனும் (விஷய) ஸம்பந்தங்களில்ஸப்பந்திக்
காதவனுமாயிருக்கவேண்டும். குணங்களுடையஸப்பந்தங்களில்பற்றி
ல்லாதவனும் எப்பொழுதும் ஒருவனாகஸஞ்சரிப்பதில்பற்றள்ளவனு
மானபிராம்மணன் விரைவில் மிகச்சிறந்த ஸுகத்தை அடைகிறான்.
பிராணிகள் சேர்ந்து களித்துக்கொண்டிருக்கையில் எந்தமுனிவன்

ஒருவனாவேயிருந்து ஸந்தோஷிக்கிறானே அவனை உத்தமமானான தூதர்திருப்தியடைந்தவனாக அறியக்கடவாய். ஞானத்தால் திருப்தியடைந்தவன் சோகத்தையடைகிறதில்லை. (ஜீவனவன்) தன்வசமறறுச் சபகர்மங்களால்தேவத்தன்மையையும் சபர்சபகர்மங்களால் மனுவ்யஜன்மத்தையும் அசபகர்மங்களால் கீழானஜன்மத்தையும் அடைகிறான். அவைகளில், ஜந்துவானது மிருத்யுவின்வசத்தை அடைந்ததும் துக்கங்களாலே எப்பொழுதும் தூர்த்தப்பட்டதுமாகி ஸம்ஸாரத்தில் தவறிக்கப்படுகிறது. அதை ஏன் நீ அறியவில்லை? நீ அறிதத்தில் வறிதபுத்தியுடையவனும் நிலையில்லாததில் நிலையுள்ளதென்கிறபுத்தியுடையவனும் அனர்த்தத்தில் அர்த்தமென்கிறபுத்தியுடையவனுமாகி ஏன் அறியாமலிருக்கிறாய்? தன்னிடமிருந்துமுண்டானபலதூல்களால் சுற்றப்பட்ட தன்னை மோகத்தால் அறியாத பட்டுப்புச்சிபோல ஆசாபாசங்களால்சுற்றிக்கொண்டு உன்னை அறியாமலிருக்கிறாய். இவ்வுலகத்தில் (எனதென்கிற) அபிமானம் வேண்டாம். அபிமானமானது தோஷமுள்ளதன்றோ? கோசகாரமென்கிறபூசசி அபிமானத்தினால் கட்டப்படுகிறதன்றோ? மக்கள்பெண்டிர்என்னும்சூழும்பங்கள்'எப்பற்றினஜந்துக்கள் குளத்தின் மிக்கசேற்றில் முழுகினவைகளும் முதியவைகளுமானகாட்டுயானைகள்போலக் கட்டத்தை அடைகின்றன. பெரிதானவலையினாலிழுக்கப்பட்டவைகளும் கரையில் தூக்கியெறியப்பட்டவைகளுமானமீன்களைப்போல மோகவலையினால்இழுக்கப்பட்டவைகளும் மிகவும்துக்கத்தை அடைந்தவைகளுமான ஜந்துக்களைப்பார். குடும்பம், மக்கள், மனைவி, சரீரம், பண்டங்கள்ஆகியஎல்லாம் பிறரைச்சேர்ந்தவையும் நிலையில்லாதவையுமானவை இவற்றால் என்ன பயன்? புண்ணியமும் பாவமும் தன்னைச்சேர்ந்தவை எல்லாவற்றையும்விட்டுத் தன்வசமில்லாமல் போகவேண்டியதுதாயிருந்ததால் நீ தீயசெய்கையில் ஏன்பற்றுகிறாய்? நல்லகார்யத்தை என் அனுஷ்டிப்பில்லை? சிரமபரிஹாரமில்லாததும் ஆதாரமற்றதும் தேசத்தைஅடையாததும் கட்டுசேரற்றதும் இருளடைந்தகாடுகளுள்ளதுமான மார்க்கத்தில் எப்படி தனியே போகப்போகிறாய்? செல்லுகின்ற உன்னைப் பின்தொடர்ந்து ஒருவனும் வரப்போகிறதில்லை. புண்ணியமும் பாவமும், செல்லுகின்றஉன்னைப் பின்தொடர்ந்துவரும். வித்தை, கர்மம், சுசியாயிருத்தல், மிகவிவானஞானம் ஆகிய இவைகள் பயனுக்காக அனுஸரிக்கப்படுகின்றன. அர்த்தவிர்த்தியுடையவன் விடுபடுகிறான். (சிரமத்தில்வலிப்பவனுக்குப்) பற்றாதலானது கட்டுகிறகயிருகும். புண்ணியம்செய்தவர் இதை அறுத்துவிட்டுச் செல்லுகின்றனர். துவ

கர்மத்தைச் செய்தவர்கள் இதை அறியப்படுகிறீர். ரூபமாகிறகரையும் மனமாகிறபிரவாஹமும் ஸ்பர்சமாகிறதிட்டும் ரஸமாகிற்பெருக்கும் கந்தமாகிறசேறும் சப்தமாகிறஜலமுமுள்ளதும் ஸ்ரீரக்கமார்க்கத் தைஅடைவியாததுமான் ஸம்ஸாரமாகிறநீதியைப் பொறுமையாகிற துடுப்புக்ருதையதும் ஸத்யஸ்வரூபமும் தர்மமும் ஸ்திரபுத்தியுமாகிற கயிறுகளுள்ளதும் ஸன்யாஸமாகிறகாற்றின்மார்க்கத்தால் செல்லு கிறதும் வேகமுடையதுமான தோணியால் 'தாண்டவேண்டும். தர் மம் அதர்மம் இரண்டையும்தள்ளு. ஸத்தியம் அஸத்தியம் இரண் டையும் தள்ளு. ஸத்தியம் அஸத்தியம் இரண்டையும் எதனால் தள் ளினியோ அதையும் தள்ளு. ஸங்கற்பத்தைத்தள்ளினதனால் தர்மத் தைத் தள்ளு. பயனைவிரும்பாததால் அதர்மத்தைத் தள்ளு. மெய் பொய் இரண்டையும் புத்தியினால் தள்ளு. புத்தியைப் பரமமான (ஆத்ம) நிச்சயத்தால் தள்ளு. எலும்பாகிறதூணுள்ளதும் நரம் புகளுள்ளதும் மாம்ஸரக்தங்களால் பூசப்பட்டதும் தோலினால்கட் டப்பட்டதும் தூக்கந்தழுள்ளதும் ஜலமலங்களால்நிரம்பியதும் ஜரை யாலும் சோகத்தாலும் அடையப்பட்டதும் நோய்களுக்கு இருப் பிடமும் மனோவியாதியுள்ளதும் மலினமும் அரித்தியமும் பிராணி யாகிறபிசாசத்திற்கு இருப்பிடமுமான இந்தச்சீரமாகிறகிருகத்தை விட்டுவிடு. ஜங்கமமும் ஸ்தாவரமுமான எல்லாலகமும் மஹத்தும் ஆகிய எல்லாம் பஞ்சபூதஸ்வரூபம். ஆகாயம், வாயு, அக்னி, அப்பு, பிருதிவிஎன்பவை மஹாபூதங்கள். சித்தமென்பது ஆரூவது. அக ங்காரமானது ஏழாவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. எட்டாவது மன மென்று அறியவேண்டும். புத்தி ஒன்பதாவதாகக் கருதப்பட்டது. இந்திரியங்கள் ஐந்து, ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், ஆகப்பதினேழுசேர் ந்த இந்தக்கூட்டமானது அவ்யக்தமென்று பெயருடையது. வ்யக் தங்களும் அவ்யக்தங்களும் இந்திரியவிஷயங்களானதும் சேர்ந்து இருப்பதுநான்கு என்கிற இந்தக்கூட்டமானது வ்யக்தம் அவ் பக்தம் இவைகளின் ஸ்வரூபமாயிருக்கிறது. இவைகளெல்லாவற்றிட னும்கூடினவன் புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறான். தர்மார்த்தகாமங் கள், ஸுகம், துக்கம், ஸீவனம், மரணம்இவைகளை உள்ளபடி அறி ந்தவன் ஸ்ருஷ்டிப்பிரளயங்களை அறிந்தவனுவான். இவ்வுலகில் உள்ளவற்றையெல்லாம் ஞானங்களுடைய பரம்பரையால் அறிய வேண்டும். எது எது இந்திரியங்களால் கிரகிக்கப்படுகிறதோ

1 மூலப்பிரகிருதி, மஹத்தத்வம், மனம், ஸூக்ஷ்மபூதம்ஐந்து, இந்திரி யங்கள் பத்தி, ஸ்தூலபூதங்கள்ஐந்து, பிராணன்.

அது அது வ்யக்தமென்பது உறுதி. இந்திரியங்களுக்கெட்டாமல் ஏது வினால் அறியத்தக்கதானது அவ்யக்தமென்று அறியத்தக்கது. தேக முடையவன் ஐம்பொறிகளை அடக்குவதனால் தண்ணீரின் திருப்தி யடைவதுபோலத் திருப்தியடைகிறான். ஆத்மாவை உலகத்தில் வியா பித்ததாகவும் உலகங்களை ஆத்மாவினிடத்தில் வியாபித்தவையாகவும் பார்த்துப் பராவரத்தை அறிந்தவனுடைய ஞானமூலமான சக்தியா னது நசிக்கிறதில்லை. எல்லா நிலைமைகளிலும் எப்பொழுதும் எல்லாப் பிராணிகளையும் பார்ப்பவனும் பிரம்மமூலமானவனுக்கு அசுபத்துடன் ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறதில்லை. உலகத்தில், புத்தியின் தெளிவாலுண் டான ஞானத்தினால் மோகத்தாலுண்டான பலவிதமான கிலேசங்களை விலக்கிக்கொண்டு நடப்பவனுக்கு உலகங்களுடைய மார்க்கமானது நசிக்கிறதில்லை. சாஸ்திரத்தை அறிந்த பகவானாவர் ஆதியந்தமற்ற தையறிந்தவனை அவனை ஆத்மாவிலிருக்கிறவனாகவும் நீசமில்லாத வனாகவும் கர்த்தாவாகாதவனாகவும் சரீரமில்லாதவனாகவும் சொன் னார். தான் செய்த வினையினால் எப்பொழுதும் துக்கத்தையடைந்த பிராணியானது தன் துக்கத்தை விலக்கிக்கொள்வதற்குப் பலஜந்துக் களைக்கொல்லுகிறது ; அதனால், வேறு பல புதியவினைகளை அடைகி ருது ; பிறகு, நொயாளி அபத்தியத்தால் வருத்தமடைவதுபோல அந்த வினையினால் திரும்பவும் வருத்தமடைகிறது. எப்பொழுதும் மோகத்தால் அந்தனும் துக்கங்களை ஸுகமென்று நினைப்பவனு மானவன் (கயிற்றினால்) மத்துக் கட்டுப்படுவதுபோல வினைகளாலே கட்டப்படுகிறான் ; கடையவுப்படுகிறான். பிறகு, கர்மங்களின் உதயத்தி னாலே இம்மையில் தனக்குண்டான பிறவியில் கட்டப்பட்டுப் பல துன்பங்களையடைந்து ஸம்ஸாரத்தில் சக்கரம்போலச் சுழலுகிறான். ஆப்படிப்பட்ட நீ பந்தரிவிருத்தியுடையவனும் வினையினின்றும் நீங் கியவனும் எல்லாவற்றையுறிந்தவனும் எல்லாவற்றையும் ஜயித்தவ னும் (ஒன்றிலும்) விருப்பமில்லாதவனுமாகி லித்தியிலிருக்கக்கட் டாய். அனேகர்கள் (இந்திரியங்களுடைய) அடக்கத்தால் புதிதான பந்தத்தை நிவிருத்தித்துவிட்டுத் தவத்தின்வன்மையினால் கெடுத லில்லாததும் ஸுகத்தை விளைவிப்பதுமான லித்தியை அடைந்திருக் கிறார்கள்.

1 ப்ரம்மம்.

2 'தீர்த்தவீத' என்பது மூலம் 2 'மோகோபாயத்தை அறிந்தவன்' என் பது பழையவுரை.

முந்நூற்றிழுப்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

'மோகாஷதர்மம். (தோடீச்சி.)

—:0:—

(நாரதர் சுகருக்த உலகஇயல்புகளைச் சொல்லி மோகோபாயத்தை உபதேசித்தது. (தோடீச்சி.)

மனிதன், சோகமற்றதும் சோகநாசத்தைப் பயனாகவுடையதும் சாந்தியைச் செய்வதும் மங்களகரமுமான சாஸ்திரத்தைக்கேட்டுப் புத்தியை அடைகிறான்; புத்தியை அடைந்து 'ஸுகமாக' விருத்தியை அடைகிறான் அநேகமாயும் சோககாரணங்களும் அநேகபய காரணங்களும் தினந்தோறும் மூடனை வந்தடைகின்றன; பண்டிதனை அடைவதில்லை. ஆகையால், அனிஷ்ட நாசத்திற்காக என்னிடமிருந்து இதிஹாஸத்தை அறியக்கடவாய். புத்தியானது வசத்திலிருக்குமானால் (புருஷன்) சோகநாசத்தை அடைகிறான். புத்திக்குறைவுள்ளவர்கள் அனிஷ்டத்தின் சேர்க்கையாலும் இஷ்ட வஸ்துவின் பிரிவாலும் மனத்தில் துக்கத்தை அடைகிறார்கள். திரவியங்கள் நஷ்டமான பொழுது அவற்றின்குணங்களைச் சிந்திக்கக்கூடாது. அவைகளை ஆதரிக் கிவனுக்கு ஸ்நேகபந்தம் விடுகிறதில்லை. ஆசைபற்றியிருப்பதில் தோஷத்தைப் பார்க்கவேண்டும் ஹிதத்தை அனிஷ்டம்போலப் பார்க்கவேண்டும். அப்படியிருந்தால், விரைவில் வைராக்கியத்தை அடைவான். சென்றதைக்குறித்துத் துக்கிப்பவனுக்கு அர்த்தமுமில்லை; தர்மமுமில்லை; புகழுமில்லை. (அவன்) வறுமையையும் அடைகிறான். அவனுக்கு அது திரும்பி வருவதுமில்லை. எல்லாப்பிராணிகளும் விரும்பியவற்றை அடைவதும் உண்டு; பிரிவதும் உண்டு இந்தச்சோக காரணம் ஒருவனுக்குமாத்திரம் உண்டாகுமென்பதில்லை. இறந்த ஊனக்குறித்தோ நஷ்டவஸ்துவைக்குறித்தோ அல்லது சென்றதைக் குறித்தோ பச்சாத்தாபமடைகிறவன் துக்கத்தினால் துக்கத்தையடைகிறான். (ஆகையால்) இரண்டு அனர்த்தங்களை அடைகிறான். உலகங்களில் ஜனபரம்பரையைப் பார்த்துப் புத்தியை அடைந்தவர்கள் கண்ணீர்விடமாட்டார்கள். எல்லாவற்றையும் நன்றாகப் புரக்கிறவனுக்குக் கண்ணீருக்குரிய செய்கை ஏற்படுகிறதில்லை. சரீரத்தைப் பற்றியவையும் மனத்தைப்பற்றியவையுமான துக்கங்கள் உண்டானால் பரிகரிக்கக் கூடாத விஷயத்தில் கவலையடையக்கூடாது. இந்தத்துக்கத்தை நினை யாமலிருப்பது அதற்கு முருந்தாகும். நினைப்பதனால் துக்கம் விலகுகிறதில்லை; அதிகமாகவும் விருத்தியடைகிறது. புத்தியினால் மனத்

தின் துக்கத்தை விலக்கவேண்டும். மருந்துகளால் சரீரத்தைப்பற்றி
 நின துக்கத்தை நிவிர்த்திக்கவேண்டும் இதுவே அறிவின் திறம்.
 இளைஞர்களுக்குச் சமமாயிருப்பதை அடையக்கூடாது. யௌவனமும்
 அழகும் உயிரும் பொருட்குரியனும் ஆரோக்கியமும் விரும்பியதை
 யடைதலும் நிலையற்றவை அறிவுள்ளவன் அவைகளில் ஆசை வைக்கக்
 கூடாது தேசத்திற்குண்டான துக்கத்தைக் குறித்து ஒருவன் துக்
 கிக்கக்கூடாது. (நிவிர்த்திக்கும்) உபாயத்தை அறிவானான் துக்கப்
 படாமல் அதை விலக்கவேண்டும் ஜீவித்திருப்பதில் ஸுகத்தைக்
 காட்டிலும் துக்கமே மிகுதியாயுள்ளது. இந்த விஷயத்தில் ஸந்தேக
 மில்லை. மோகத்தால் இந்திரியவிஷயங்களில் விருப்பமும் மரணத்தில்
 வெறுப்பும் உண்டாகின்றன ஸுகம்துக்கம் இரண்டையும் தள்ளுகிற
 வன் திரும்புதலில்லாத பிரம்மபதத்தை அடைகிறான் அவனைக்குறி
 த்துப் பண்டிதர்கள் துக்கிக்கிறதில்லை அந்ததங்களைவிடவீதும் துக்
 கம். அவைகளைக்காப்பதும் துக்கம் அவைகளை அடைவதும் துக்கமே.
 (ஆகையால்) அவைகளின் நாசத்தைக்குறித்ததுக் கவலைபடையக்
 கூடாது. மனிதர்கள் வேறு வேறாயிருக்கிற பெருஞ்ஞெல்வத்தையடை
 ந்தும் திருபதியடையாமல் நாசத்தைபடைகிறார்கள். பண்டிதர்கள்
 ஸந்தோஷத்தை அடைகிறார்கள். கூட்டங்களெல்லாம் அழிவை முடி
 வாக்கவுடையன. மிகமேலேயுயர்கல் விழுதலை முடிவாகவுடையது.
 சேர்க்கைகள் பிரிவை முடிவாகவுடையன உயிர் மரணத்தை முடி
 வாக்கவுடையது. ஆசைக்கோ முடிவென்பது இல்லை. ஸந்தோஷம்
 மேலான ஸுகம் ஆகையால், அறிஞர்கள் இம்மையில ஸந்தோஷத்தை
 யே தனமாகக்கருதுகின்றார்கள் நடந்துகொண்டிருக்கிற பிராயமா
 னது இமையானவும் நித்பதில்லை. நிலையிலாத சரீரங்களில் எதை நிலை
 யுள்ளதாகநினைக்கலாம்? பிராணிகளின் தன்மையை ஆலோசித்து மன
 த்திற்கெட்டாத ஆத்மாவை அறிந்தவர்களும் (புலம்ஸார) மார்க்கத்தைக்
 கடந்தவர்களுமானவர்கள் துக்கநடையடையார் காமங்களைத் தேடு
 கிறவனும் திருபதியடையாதவனுமாயிருக்கையில் புலியானது டு
 வை எடுத்ததுக்கொண்டு போவது போல அவனை நிரூபியுவானது எடுத்த
 துக்கொண்டுபோகிறது. அப்படியிருந்தாலும், துக்கத்தைவிலக்குவத
 ற்குரிய உபாயத்தைத் தேடவேண்டும் துக்கியாமலே ஆரம்பிக்கவே
 ண்டும். முயற்சிசெய்வதனால் வியஸனமில்லாதவனாகவேண்டும். சப்
 தத்திலும் ஸ்பரிசத்திலும் ரூபத்திலும் கந்தத்திலும் ரஸத்திலும் தன
 வானுக்கும் தனமில்லாதவனுக்கும் அனுபவிப்பதைப் பார்க்கிலும்
 வேறுஒன்றும்இல்லை. பிராணிகளுக்குச் சேர்க்கையில்லாவிட்டால்

துக்கமென்பதில்லை. (ஆகைபால்,) எல்லாவற்றினுடைய பிரிவிலும் இயற்கைமாறாது துங்கியாமலிருக்கவேண்டும். தைரியத்தால் குறியையுடீ வயிற்றையும் காக்கவேண்டும்! கண்ணால் கைகளில்களைக் காக்க வேண்டும். கண்ணையும் காதையும் மனத்தால் காக்கவேண்டும். மனத்தையும் வாக்கையும் வித்தையால் காக்கவேண்டும் மித்திரர்களிடத்திலும் மற்றவர்களிடத்திலும் ஸ்நேகத்தை விலக்கிக்கொண்டு கர்வமில்லாமல் ஸஞ்சரிப்பவனை ஸுகமடைவான். அவனை பண்டிதன். ஆத்மாவில் பறறதலுடையவனும் விருப்பமற்றவனும் ஒருபொருளுமில்லாதவனுமாகி ஆத்மாவாகிற துணையோடு ஸஞ்சரிப்பவன் ஸுகமடைவான்.

மூக்நூற்றுமுப்பத்தொன்பதாவது அத்தாயம்.

மோகஷ தர்மம். (தோடிக்சி.)

—:0:—

(கடிகர் வைராக்கியமடைந்து கைலை சேன்றது.)

ஒருவனுக்கு ஸுகதுக்கங்களில் வேறுபாடான புத்தியானது உண்டாகுமானால் அவனை ப்ரஜ்ஞையாவது அல்லது நல்லநீதியாவது ரக்ஷிக்கிறதில்லை; சக்தியும் ரக்ஷிக்கிறதில்லை (அவன்) இயற்கையால் முயற்சியைச் செய்யவேண்டும். முயற்சியுடையவன் கெடுதலையடைய மாட்டான். பிரியமான ஆத்மாவை ஜரை மரணம் நோய்கள் இவற்றினின்றும் காப்பாற்றவேண்டும். சரீரத்தைச் சேர்ந்தவைகளும் மனத்தைச் சேர்ந்தவைகளுமான நோய்கள் கூரியமுனையுடையவைகளும் வலியவல்லாளிகளால் விடப்பட்டவைகளுமான பாணங்கள் போலச் சரீரங்களைப் பிளக்கின்றன. ஆசைகளாலே வருத்தமுற்றவனும் நெஞ்சத்தை அடைந்தவனும் ஜீவித்திருப்பதில் ஆசையுள்ளவனும் தன் வசமில்லாதவனுமாயிருப்பவனுடைய சரீரமானது நாசத்திற்கு இழுக்கப்படுகிறது. இராப்பகல்கள் மனிதர்களுடைய ஆயுளையெடுத்துக் கொண்டு மேலேமேலே நதிகளுடைய பிரவாகங்கள்போலப் போகின்றன; திரும்புவதில்லை சகலகிருஷ்ணபாஷங்களுடைய இந்தமறுதலானது பிறந்தவர்களானமனிதர்களை மிகவும் ஜீர்ணமாகச் செய்கிறது. ஒருநிமிஷமும் நிற்காததில்லை. ஸூரியன் ஜரையில்லாதவனாகி உதித்தும் அஸ்தமித்தும் பிராணிகளுடைய ஸுகதுக்கங்களை ஜீர்ணமாகச் செய்கிறான். முன்பார்க்கப்படாதவைகளும் (போய்விடுமோ வென்று) சங்கிக்கப்படாதவைகளுமான மீமனிதர்களுடைய இஷ்டங்

களும் அனீஷ்டங்களுமான டிபாருள்களை இரவுகள் எடுத்துக்கொண்டுபோய்விடுகின்றன. புருஷனுக்கு வினையின்பயசுனது பராதீனமாக இல்லாமலிருந்தால் எவன் எதை விரும்புவானோ அதை முயற்சியில்லாமல் விரும்பியபடி அடைவான். மிக்கமுயற்சியுள்ளவர்களும் ஸாமர்த்தியமுள்ளவர்களும் புத்திமான்களுமான மனிதர்களும் எல்லாக்கர்மங்களாலும்குறைவடைந்து பயனடையாதவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். மற்றவர்களானபுருஷாதமர்கள புத்திவீனர்களும் குணமில்லாதவர்களும் மற்றத்தீமைகளையுடையவர்களுமாயிருந்தும் விரும்பினவற்றையெல்லாம் அடைந்தவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். மற்றொருவன் பிராணிகளுக்குத்தான் பிஞ்செய்வதிலும் உலகத்தைவஞ்சிப்பதிலும் எப்பொழுதும் முயற்சியுள்ளவனாயிருக்கிறான். அவன் (விஷய) ஸுகங்களிலேயே ஜிபித்துவிடுகிறான். ஒருவிதமானபிரவிரத்தியுமில்லாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறஒருவனை ஸம்பத்தானது (தானே) வந்தடைகிறது. வேறொருவன் வேலைகளைச்செய்தும் அடையமுடியாததை அடைகிறதில்லை. மனிதனிடத்தில் இயற்கையாயுள்ளகுற்றத்தைச் சொல்லு. ஓரிடத்திலுண்டானவிரயம் திரும்ப வேறிடம்போகிறது. கருப்பையில்விடப்பட்டவிரயத்திற்குக் கர்ப்பம் உண்டாகிறதோ, இல்லையோ. விரயத்தினுடையபரிணாமமானது மாம்பூவுக்குடிகராகக் காணப்படுகிறது. புத்திரனைவிரும்புகிறவர்களும் பின்ஸந்ததியைவிரும்புகிறவர்களும் (கார்ய) லித்தியில்முயற்சிசெய்கிறவர்களுமான சிலருக்குக் கர்ப்பம் உண்டாகிறதேஇல்லை. கோபமுள்ள ஸர்ப்பத்தினிடம் ஸிங்குவதுபோலக் கர்ப்பத்தினிடம்நடுங்குகிறவர்களுக்கு மரித்தவனான அவர்களுடையதந்தை திரும்பிவந்ததுபோல ஆயுளோடுகடிய புத்திரன் உண்டாகிறான். தேவர்களைப்பூஜித்துத் தவத்தைச்செய்து புத்திரனைவிரும்புகிறதீனர்களாலே பத்துமாஸங்கள் சுமக்கப்பட்டுக் குலத்தைக்கெடுக்கின்றபுத்திரர்கள் பிறக்கிறார்கள். தேவபூஜைமுறை லானமங்களகார்யங்களாலே அடையப்பட்டசிலபுத்திரர்கள் பிதாவாஸஸ்பாதிக்கப்பட்ட மிகுந்ததனதான்யங்களோடும் போகங்களோடும் பிறக்கின்றனர். ஒன்றுக்கொன்றுஸம்மதித்துப் போகத்திற்காகச்சேர்ந்து கர்ப்பமானது கருவில் உபத்திரவம்பிரவேசிப்பது போலப் பிரவேசிக்கிறது. வேறுசரீரங்களில்சிதறினதும் (ஸ்வர்க்கநரகங்களுக்குக்) காரணமற்றதும் சரீரத்தோடுகடியதும் பிராணனுக்குத் தடைஉண்டாகுங்காலத்தில் மாம்ஸசிலேஷ்மங்களோடு புரளுகின்றதுமானபிராணியை வேறுசரீரங்கள் அடைகின்றன. சேர்க்

1 'அண்டம்' என்பது மூலம். 2 ஒருமலோகம் விடப்பட்டது.

* L அக

கையினால் வயிற்றில்வைக்கப்பட்டதும் அசேதனமுமானபிர்துவா
னது எந்தஉபாயத்தால் ஜீவனுள்ளகர்ப்பமாயிருக்கிறதென்று நீ அறி-
கிறாய்? அன்னபானங்களும்கூடப்படுத்தப்பட்டபட்சணங்களும் ஜீர்ணமா-
கிறஅந்தஉதரத்திலேயே கர்ப்பமானது ஏன், அன்னம்போல ஜீர்ண-
மாகிறதில்லை? உதரத்திலிருக்கிறமலமுத்திரங்களுக்கு (வெளியில்)
போக்கானது ஸ்வபாவத்தாலே அமைந்திருக்கிறது. ஸ்வாதீனமற்ற
ஜீவன் தரிப்பதற்கும விடுவதற்கும் கர்த்தாவாகிறதில்லை. சிலகர்ப்-
பங்கள் உதரத்திலிருந்தும் கரைந்துவிடுகின்றன. சில வெளியில்
வரும்போது மரிக்கின்றன. சில (பூர்ணமாகவே) ஜனிர்கின்றன.
இந்தக்கருவின்ஸம்பந்தத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறஜீவன் ஒருபிரஜை-
யையும் அடைகிறான். (அப்படியிருந்தும்) மறுபடியும் துவர்துவ-
ங்களில் பற்றுகிறான். அவன் ஒருவனுக்குப்பிறகு கூடப்பிறந்த
மையால் அவனிடமிருந்து உண்டான ஹந்தம், ¹ ஏழாவதான அவஸ்-
தையையும் ஒன்பதாவதான அவஸ்தையையும் அடைகின்றன; நூறு
பிராயம் இருப்பதில்லை மனிதர்களுடைய ² சேர்க்கைகள் மேல்வருவ-
தற்கு நிமித்தமாகா. இதில் ஸந்தேகமில்லை வேடர்களாலே அற்ப-
மிருகங்கள் துன்பமடைவதுபோல மனிதர்கள் வியாதிகளாலே பீடி-
கப்படுகிறார்கள். வியாதிகளால் துன்பப்படுகிறவர்களும் அதிகமான
தனத்தைக்கொடுப்பவர்களுமாயிருப்பவர்களுடைய துன்பத்தை வைத்-
தியர்கள் முயற்சிசெய்தும் போக்குவதில்லை. மிக்கஸமர்த்தர்களும்
பூர்ணமானமுந்துகளையுடையவர்களுமான அந்தவைத்தியர்களும்
வேடர்களாலே மிருகங்கள் துன்பமடைவதுபோல வியாதிகளால்
துன்பமடைகிறார்கள். அவர்கள் கஷாயங்களையும் பலவிதமான கிரு-
தங்களையும் பானம்செய்தும் பெரிய யானைகளால் மாங்கள் முறிக்கப்-
படுதல்போல ஜரையினால் முறிக்கப்படுகிறவர்களாகக் காணப்படுகின்-
்னர். பூமியில் கோயினால் பீடையடைந்தமான்களுக்கும் பறவைக-
ளுக்கும் கொடியவிலங்குகளுக்கும் தரிதர்களுக்கும் எவர்கள்
வைத்தியம்செய்கிறார்கள்? அனேகமாக அவர்கள் (வியாதியால்) துன்-
பமடைவதில்லை. பட்டணத்திலிருப்பவர்களும் (ஒருவராலும்) நெரு-
ங்கமுடியாதவர்களும் உக்கிரமானபராக்கிரமமுடையவர்களுமாயினும்

1 'பூதங்கள்' என்பது பழையவுரை

2 ஜீவனுக்குள்ள பத்து அவஸ் தைகளாவன:—கர்ப்பவாஸம், ஜன்மம், பால்-
யம், கௌமாரம், பெண்கண்டம், யௌவனம், ஸ்தாவிர்யம், ஜரை, பிராணரோ-
தம், நாசம் என்பவை.

3 'யோகா:' என்பது மூலம்; 'ஸாமர்த்தியங்கள்' என்பது பழையவுரை.

அரசர்களை நோய்கள் வியாதித்துப் புலையர் விலங்குகளைப் பகழிப்பது போலப் பகழிக்கின்றன. இவ்விதம், வேதனையால் அழிவற்றதும் சோகமோகங்களில்லிரம்பியதுமான உலகம் வலிய (ஸம்ஸாரப்) பிரவாஹத்தால் சிதறஅடித்து, விரைவில் இழுக்கப்படுவதைப் பார். விதியிலகப்பட்டவர்கள் தனத்தாலும் ராஜயத்தாலும் உக்கிரமானவத்தாலும் அமைப்பை மீறுகிறதில்லை முயற்சிக்கேற்றபயன் கிடைக்குமானால் எல்லாரும் மரிக்கமாட்டார்கள் ; மூப்படையமாட்டார்கள் ; விரும்பியவற்றையெல்லாம் அடைந்தவர்களுமாவார்கள் ; அபயிரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டார்கள் எல்லாரும் உலகில் மேலே மேலே இருப்பதற்கே ஆசைப்படுகிறார்கள் ; சக்திக்குத்தக்கபடி முயற்சியும் செய்கிறார்கள். அது அப்படியே ஆகிறதில்லை. தனமதத்தால் மயக்கமடைந்தவர்களையும் மதுபானத்தால் மயக்கமடைந்தவர்களையும் சூரர்களும் பராக்கிரமமுடையவர்களும் தவறுதலில்லாதவர்களும் உபாலித்கிறார்கள். சிலருக்கு நன்றாகப்பார்க்கப்படாமலே துன்பங்கள் விலகிவிடுகின்றன மற்றவர்களுக்குத் தம்முடையபொருளும் அடையப்படுகிறதில்லை. கர்மவித்திகளில் பயன்கள் வெவ்வேறுகக் காணப்படுகின்றன. எல்லாரும் செல்வத்தைவிரும்புகையில் சிலர் பல்லக்குச் சுமக்கின்றனர் ; சிலர் பல்லக்கேறிச் செல்லுகின்றனர் ; சிலர் தேருக்கு முன் போகின்றனர். சேர்த்துமகிழும்மனிதர்களில் அநேகங்கள் ஸ்திரீயை இழந்தவர்களாயிருக்கின்றனர். அநேகமனிதர்கள் தனித்தனி பலவிதமானஸ்திரீகளை அடைகின்றனர். (இதற்கு) வேறானஇரிதப்பரவலிதுவைப் பார். இவைகளில் மோகத்தை அடையாதே ; தர்மம் அதர்மம் இரண்டையும் விடு. ஸத்தியம்அஸத்தியம் இரண்டையும் விடு. ஸத்தியம்அஸத்தியம் இரண்டையும்விட்டு எதனாலிட்டாயோ அதையும் விடு. ரிஷிகளில் சிறந்தவனே ! தேவர்கள் பூலோகத்தை விட்டு ஸ்வர்க்கத்தையடையக்காரணமானதும் மிகச்சிறந்ததும் மூலஸ்யமுமானஇதனை 'உனக்குச்சொன்னேன்' என்றுசொன்னார்.

சிறந்தபுத்திமானும் தீரருமான சுகர் நாரதருடையவார்த்தையைக்கேட்டு மனத்தில்ஆலோசித்து நிச்சயத்தையடையவில்லை. 'புத்திரர்களாலும் மனைவிகளாலும் பெரியகிஷேசம் உண்டாகும். வித்தையைக்கந்தத்தில் பெரியபிரமுகிருக்கிறது. அற்பமானவருத்தமுடையதும் பெரிய பயனுடையதும் சாஸ்வதமானஸ்தானத்திற்குஸாதனமுமாயிருப்பது எதுவாகும்?' என்று எண்ணினார். பிறகு, 'மிகவும் மேலானதர்மத்தையுணர்ந்தஅவரீ. ஆத்மாவுக்குக்கதியாகநிச்சயிக்கப்

பட்டதும் மேலானதும் மோகூதன்தச்சார்ந்ததுமானகதியை ஒரு முகூர்த்தகாலம்துலோசித்து, 'நான் எப்படி பந்தமற்றவனாகி உத்தம் மானகதியை அடைவேன்? மறுபடியும் பிறவிக்கடலில் திரும்பாமலிருப்பேன்? மறுபடியும் திரும்புதல்இல்லாத மேலானதன்மையை விரும்புகிறேன். எல்லாஸங்கங்களையும்விட்டு மனத்தினால் கதியைநிச்சயித்து எவ்விடத்தில் என்னுடைய ஆத்மாவானது ஸுகத்தை அடையுமோ அவ்விடத்தில் செல்லுவேன். எதில் குறைவில்லாதவனும் நாசமில்லாதவனும் விகாரமில்லாதவனுமாயிருப்பேனோ அந்த மேலானகதியை என்னால் யோகமின்றிச் சக்தியினால் அடையமுடியாதே. எந்தயோகத்தால் முக்தியடைந்தவனுக்குக் கர்மஸம்பந்த முண்டாகிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட யோகத்தையடைந்து கிருகத்தையும், சரீரத்தையும் விட்டுவிட்டு வாயுருபமாகித் தேஜஸுகளுடைய ஸமுகமாயிருக்கிறஸூரியனிடம் பிரவேசிப்பேன். சந்திரன் தேவகணங்ஙளால் கூடியத்தை அடைவதுபோல இந்த ஸூரியன் கூடியத்தை அடைவதில்லை. சந்திரலோகத்தையடைந்தவன் நடுக்கத்துடன் பூமியில் விழுகிறான்; திரும்பவுமே ஏறுகிறான். சந்திரன் எப்பொழுதும் குறைவையடைகிறான்; திரும்பவும் நிரம்புதல் அடைகிறான். அடிக்கடி (உண்டான) இந்தவிருத்திகூடியங்களை அறிந்து (இந்தச்சந்திரனாகிறபிதிருலோகத்தை) நான் விரும்ப மாட்டேன். ஸூரியனோவென்றால், உக்கிரமானகிரணங்களால் உலகங்களைத் துபிக்கசெய்கிறான். எந்நாளும் குறைவற்றமண்டலமுடையவனாகி மற்றவற்றின்ஒளியைக் கவர்கின்றான். ஆகையினால்; எனக்கு மிகவிளங்குகின்றஒளியையுடைய ஸூரியனை அடைவதில் விருப்பமிருக்கிறது. (ஒன்றினாலும்) ஆக்கிரமிக்கமுடியாமல் ஸம்பந்த மற்ற அந்தராத்மாவுடன் இந்த ஸூரியனிடம் வலிப்பேன். ஸூரியனுடையஸ்தானத்தில் இந்தச்சரீரத்தைவைத்துவிட்டு ரிஷிகளோடு நான் மிகவும்பொறுக்கமுடியாத ஸூரியனுடைய (அந்தர்யாமியான) தேஜலில்¹வலிப்பேன். விருகூதங்கள், மலைகள், பூமி, பத்துத்திக்குக்கள், தேவர்கள், அஸுரர்கள், கந்தர்வர்கள், 'பிசாசங்கள், உரகங்கள், ராகூஸர்கள் ஆகியஇவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உலகங்களில் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் பிடிவேசிக்கப்போகிறேன்; ஸந்தேகமில்லை. எல்லாத்தேவர்களும் ரிஷிகளோடுகூட என்னுடைய யோகத்தின்வீர்யத்தைப் பார்க்கட்டும்' என்றுசொல்லிவிட்டு, உடனே, உலகங்களில் பிரவசித்திபெற்ற அந்தநாரதமுனிவருக்கு அனுமதிக்கொடு

1 'யாஸ்யாமி' என்பது வேறுபாடும்; 'அடைவேன்' என்பது பொருள்.

த்து அவரிடமிருந்து அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு பிதாவினிடம் சென்றார். அந்தச்சகமுனிவர் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்கிற (வ்யாஸ) முனிவரை நமஸ்கரித்துப் பிரதக்ஷிணம்செய்து அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டார். (அப்பொழுது) மஹாத்மாவான (அந்த) முனிவரும் சகருடைய அந்தவார்த்தையைக் கேட்டுப் பிரீதியடைந்து திரும்பவும் அவரைநோக்கி, 'ஓ! புத்திர! இப்பொழுது, உன்விஷயத்தில் நேத்திரத்தைத் திருப்திசெய்விக்கும் அளவு நில்' என்று சொன்னார். 'சுகர் அபேக்ஷயில்லாதவரும் ஸ்நேஹமில்லாதவருமாகி ஸந்தேஹமில்லாமல் மோக்ஷத்தையே நினைத்துப் போவதற்கே ஊனத்தைச் செலுத்தினார் முனிவர்களில் சிறந்தவரான அந்தச்சுகர் பிதாவைவிட்டுவிட்டு வலித்தார்களுடைய ஸங்கங்களால் அடையப்பட்ட விசாலமான கைலைமையின் உச்சியை அடைந்தார்.

முந்நூற்றாற்பதாவது அத்தாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்க்கி.)

(சுகர் யோகத்தேயது ஸ்வர்க்கத்துக்குப்புறப்பட்டதும், தம்பிதா அழைத்தால் மறுமொழிசொல்லுபடி தேவர்களுக்குச் சொல்லியதும்.)

ஓ! பாரத! அந்த வ்யாஸருடைய புத்திரரானவர் கைலைமையின்கொடுமுடியிலேறி ஸமமும் ஏகார்த்தமும் புற்களில்லாததுமீன இடத்தில் உட்கார்ந்தார். முறைப்படி யோகத்தை அறிந்த அவர் சாஸ்திரப்படியும் அனுஷ்டானப்படியும் பாதமுதலான அங்கங்களில் கிரமமாக ஆத்மாவை நிறுத்தினார். பிறகு, வித்வானான அவர் ஸூரியன் நன்றாக உதயமாயிருக்கையில் கிழக்கு முகமாகக் கைகளை மடக்கிக் கொண்டு வணக்கத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தார். புத்திமானான அவர் யோகத்தைச்செய்ய முயற்சிசெய்தவிடத்தில், பக்ஷிஸஞ்சாரம் இல்லை; ஓலி இல்லை; கண்ணுல்பார்க்கக்கூடியதுஒன்றும் இல்லை. அப்பொழுது, அவர் எல்லாஸம்பந்தமும்விட்டுவிட்கின ஆத்மாவைப் பார்த்தார். அவர் ப்ரமாண அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவர் திரும்ப மோக்ஷமார்க்கத்தையடைவதிற்பொருட்டு யோகத்தையடைந்து பெரியயோகியாகி ஆகாயத்தை அதிக்கிரமித்தார். அதன்பிறகு, தேவரிஷியான நாரதரைப்பிரதக்ஷிணம்செய்து பாமரிஷியான அவருக்குத் தம்முடையயோகத்தைத் தெரிவிக்கலானார். 'தவத்தையே தனமாகக்கொண்டவரே! மார்க்

கத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். பிரவிருத்தித்துவிட்டேன். உமக்கு
 சேஷமுண்டாகட்டும். மிக்ககார்தியுள்ளவரே ! உம்முடைய அனுக்
 கிரகந்தால் இஷ்டமானகதியை 'அடையப்போகிறேன்' என்றார்.
 வ்யாஸபுத்திரரானசகர் நாரதரால் அனுமதிசெய்யப்பட்டு (அவ
 ரை) எவணங்கி மறுபடியும் யோகத்தையடைந்து ஆகாயத்தில்
 சென்றார். கைலாஸத்தின் பின்பாகத்திலிருந்துகிளம்பி ஆகாயத்தில்
 ஸஞ்சரிக்கிறவரும் கார்தியுள்ளவரும் நல்ல நிச்சயமுடையவருமான
 அந்த வ்யாஸபுத்திரர் அப்பொழுது ஸ்வர்கத்தைக்குறித்துக் கிளம்
 பினார். மேலேகிளம்பினவரும் கருடனுக்குச் சம்மான கார்தியுடையவ
 ரும் மனத்துக்கும் வாயுவுக்கும் சம்மான வேகமுடையவரும் பிராங்
 மணஸ்ரேஷ்டருமான அவரை எல்லாப்பிராணிகளும் பார்த்தன. பிறகு,
 அக்சினிக்கும் ஸூர்யனுக்கும் நிகரான கார்தியுடைய அவர் எல்லாம்
 தாமாயிருக்கிற நிச்சயத்தால் மூன்றுஉலகங்களிலுமுள்ள எல்லாவற்
 றையும் நினைத்துத் தேவலோகத்தைச்சேர்ந்த மார்க்கத்தைத் அடைந்
 தார். ஒரேமனமாகப்போகிறவரும் பற்றில்லாதவரும் ஓரிடத்திலிருந்
 தும் பயமில்லாதவருமான அவரை ஜங்கமஸ்தாவரங்களான எல்லாப்
 பிராணிகளும் பார்த்தன ; அப்பொழுது, சக்திக்குத்தக்கபடி நியாய
 மாகப் பூஜிக்கவும்செய்தன. தேவர்கள் அவரைத் தேவலோகத்தி
 லுள்ள புஷ்பவாஷங்களாலே அலங்கரித்தார்கள். அவரைப்பார்த்துக்
 கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸுகள் இவர்களுடைய எல்லாக்கூட்டங்களும்
 ஆச்சரியத்தையடைந்தன. லித்தியை அடைந்தரிஷிகளும், 'தவத்
 தால் லித்தியைப்பெற்றவரும் ஆகாயத்தையடைந்தவருமான' இவர்
 யார் ? கீழேஉடலும்' மேலே நிமிர்ந்தமுடிமுடையவராய் நேத்திரங்
 களாலே நன்றாக 'வகிக்கப்படுகிறார்' என்று மிகுந்தஆச்சரியத்தை
 அடைந்தார்கள். பிறகு, சிறந்ததர்மத்தில் மனமுடையவரும் மூவுலகங்
 களிலும்பிரலித்திபெற்றவருமான அவர் ஆதித்தியனை நன்றாகப்பார்
 த்து மௌனமாக (வேகத்தாலுண்டான) சப்தத்தால் அகண்டமான
 ஆகாயமுழுமையும் பூர்ணம்செய்கிறவர்போலக் கிழக்குமுதமாகச்
 சென்றார். ஓ ! அரசனே ! அவர்வருகிறதைப் பிஞ்சுசூடைமுதலான
 எல்லா அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களும் பார்த்து உடனேபரபரப்
 புள்ளமனமுடையவைகளும் மிகவும் மலர்ந்த கண்களுடையவைகளும்,
 'இது எந்தத்தெய்வதம் உத்தமகதியையடைந்ததும் பலமானநிச்சய
 முடையதும் ஆசையற்றதும் முக்தியடைந்ததுபோன்றதுமாகி இங்
 கேவருகிறது?' என்று மிக்க ஆச்சரியமுடையவைகளுமாயின. பிறகு,

அவர் ஊர்வசிபும் பூர்வசித்தியும் எப்பொழுதும் வலிப்பதாகிய மலய மென்கிற பர்வதத்தைத் தாண்டினார். அவர்களும் பிரம்மரிஷிபுத்திரரான அவர்விஷயத்தில் மிக்க ஆசிரியத்தை அடைந்தார்கள். 'புத்திரர் னுடைய நிலைமையானது ஆசிரியர் வேதியராவையாஸர் வேதாப்பியாஸததில் பற்றினவராயிருந்த, இவர் சிறுபிரயாத்திலேயே சந்திரன் போல ஆகாயத்தில் ஸூர்பரிக்கிறார் இவர் பிதாவின் பணிவிடையினால் மிகவும் சிறந்தபுத்தியை அடைந்தார் பிதாவினிடம் பக்தியுடையவரும் பலமான தவமுடையவரும் பிதாவுக்கு இஷ்டமான புத்திரருமான இவர். (இவ்வரைததவிர) மற்றவிடத்தில் மனமில்லாதவரான அந்தப்பிதாவினால் எப்படிவிடப்பட்டார்' என்கிற ஊர்வசிபினுடைய வார்த்தையை மேலான தர்மத்தையறிந்த சுகா பீட்டு அந்த வார்த்தையில் மனம் பற்றினவராய் எல்லாத்திக்குக்களையும் பார்த்தார். அவர், அப்பொழுது ஆகாயத்தையும் மலைகளும் சோபபுக்களும் காடுகளுமுள்ள பூமியையும் தடாகங்களையும் ஆறுகளையும் பார்த்தார். அவ்விடத்தில் அவரைரசுற்றி எல்லாதேவர்களும் வெகுமானித்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு பார்த்தார்கள். அப்பொழுது, பரமதர்மத்தையறிந்தசுகர் அந்தத்தேவதைகளை நோக்கி, 'பிதாவானவர், 'சுகா' என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருவாரானால் நீங்களெல்லாரும் ஜாக்கிரதையுடன் அவருக்கு விடைகூறிவேண்டும். நீங்களெல்லாரும் ஸ்நேகத்தால் என்னுடைய சொற்படி செய்ய வேண்டும்' என்று சொன்னார் சுகருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு ஜலமும் காடும் நிரம்பிய திக்குக்களும் ஸமுத்திரங்களும் நதிகளும் நிலைகளும், 'ஓ! வேதியரே! அப்படியே நீர் கட்டளையிடுகிற்படி ஆகட்டும். ('சுகா' என்று) அழைக்கிற வ்யாஸமுனிவருக்கு நாங்கள் மறுமொழி சொல்லுகிறோம்' என்று நாலுபக்கத்திலும் சுகரை நோக்கிச் சொல்லின.

முந்நூற்றுநாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

மே, காஷ்யபர்வம். (தேடிக்ச.)

—:0:—

(சுகர் சென்றபின் வ்யாஸவருத்தியதும், பரமசிவன் வாழ்ந்ததும்).

பிரம்மரிஷியும் மிகப்பெரியதவமுடையவருமான சுகர் இவ்விதமான வார்த்தையைச்சொல்லி 'நான்குவிதமான தோஷங்களையும்

1 ஸத்வகுணத்தாலுண்டானவைகளும் மோகாதிதிற்குத் தடையாயுள்ளவைகளுமான தர்மம், ஞானம், வைராகியம், ஐஸ்வர்யம் என்பவைகள்.

தள்ளிவிட்டு யோகவலித்தியில் நிலையடைந்தார்; ¹ எட்டுக்குணமுள்ள தமனையும்விட்டு ² ஐந்துவிதமான ரஜனையும் விட்டார். பிறகு, புத்தி மாணா அவர் ஸத்வகுணத்தையும் விட்டார். அது ஆச்சரியமாயிருந்தது. பிறகு, 'அவர் நித்தியமும் நிர்த்ருணமும் விங்கசரீரமற்றதும் டிரம்மரூபமுமான அந்தப்பதீத்தில் புகையில்லாத அக்னிபோல ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தார். (அப்பொழுது) அந்தக்ஷணத்தில் ³ கொள்ளிகள் விழுந்தன; திக்குக்கள் எரிந்தன; பூமி நடுங்கிற்று; அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது; மரங்களின்களைகள் ஒடிந்துவிழுந்தன; மலைகளின் கொடுமுடிகள் சரிந்தன; பேரிடிகளுடைய சப்தங்களாலே பூமி பிளந்ததுபோலாயிற்று; 'ஸூர்யன் பிரகாசிக்கவில்லை; ' அக்னி ஜ்வலிக்கவில்லை; குளங்களும் ஆறுகளும் ஸமுத்திரங்களும் கலங்கின; இந்திரன் சுவையும் நல்லமணமுமுள்ள ஜலத்தை வருஷித்தான்; திவ்யமான கந்தத்தை வகிப்பதும் சுசியுள்ளதுமான காற்று வீசியது. ஓ! பாரத! அந்தச்சுகர் வடதிக்கையடைந்து நிகரற்றவைகளும் திவ்யங்களும் இமயமலைக்கும் மேருவுக்கும் ஒப்பானவைகளும் மிகநெருங்கினவைகளும் வெளுத்தவைகளும் பொன்னிறமானவைகளும் ரஜதமயமானவைகளும் ஸுவர்ணமயமானவைகளும் சுபமானவைகளும் உயரத்திலும் குறுக்கிலும் நூறுயோசனை விரிவுள்ளவைகளும் அழகுபொருந்தியவைகளுமான இரண்டுகொடுமுடிகளைக் கண்டார். அவர், சங்கையற்றமனத்துடன் அப்படியே பாய்ந்தார். ஓ! மஹாராஜனே! பிறகு, மலையினுடைய இரண்டு முடிகளும் சீக்கிரமாகவே இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டவைகளாகக் காணப்பட்டன. அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது. பிறகு, பர்வதத்தின் கொடுமுடிகளிலிருந்தும் விரைவில் வெளியில்வந்தார். அந்த உத்தமமான மலையானது இவருடையகதியைத் தடுக்கவில்லை. பிறகு, ஆகாயத்தில் தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், முனிவர்கள், மலையில் வசிக்கிற மற்றவர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய பேரொலியானது உண்டாயிற்று. ஓ! பாரத! (மலையைக்) கடந்து சென்றசுகரையும் இரண்டாகச் செய்யப்பட்ட மலையையும்பாந்து அப்பொழுது எங்கும், 'நல்லது, நல்லது' என்ற சப்தமானது உண்டாயிற்று. அவர், தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் முனிவர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் வித்பாதிகளுடைய கணங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டார். ஓ! மஹாராஜனே! சுகர்சென்ற

1 புரயஷ்டசுருபம்; 669-ம் பக்கம் குறிப்பிற்கான்க.

2 ஐந்து விஷயங்களில் பிரவிருத்திக்கச் செய்வன.

3 மகாபுருஷர் பூமியை விட்டமைபால் தூர்நிமித்தங்கள் உண்டாயின.

போது, ஆகாயமானது நான்குபக்கத்திலும் திவ்யமானபுஷ்பங்களால் நிறைந்ததாயிற்று. அங்கிருந்தும் மேலேகிளம்பித் தர்மாத்மாவான சுகர் ரமணியமும் புஷ்பித்தவிருஷங்கனோடுகூடிய வனங்கூடியுடைய துமான தேவதங்கையுக் கண்டார் அந்தக்கங்கையில் (ஜலக்கி டையில்) பறறுதலுடையவர்களும் வஸ்திரமில்லாதவர்களுமான அப் ஸ்ரஸுகளுடையகூட்டங்கள் மனத்தில்கீழ் பமில்லாத சுகரைப்பார்த் தும் விகல்பமில்லாமல் விளையாடின; ஸ்நானமும்செய்தன. சுகர் போகிறதைஅறிந்து ஸ்நேகத்தோடுகூடியபிதாவானவர் வேகமான நடையுடன் பின்னாலே தொடர்ந்தார் சுகரோ வாயுவைக்காட்டிலும் ஹேலுண ஆகாயமனத்தைசெய்து தம்முடையபெருமையைக்காண் பித்துக்கொண்டு அப்பொழுது எல்லாமாகிவிட்டார் மிக்கதவ முடையவ்யாஸர் மகாயோகத்தாலுண்டாகிய சிறந்தகதியையடைந்து அடுத்தநிமிஷத்தில் சுகர்புறப்பட்ட இடத்தை அடைந்தார். சுகர் பர்வதத்தின், கொடுமுடியை இரண்டாகச்செய்துவிட்டுப்போனதை அவர் பார்த்தார். அப்பொழுது, அவ்விடத்திலுள்ள ரிஷிகள் (வ்யாஸ) புத்திரருடைய (அந்தர்) செய்கையைப்பற்றிப் புகழ்ந்தார் கள். பிறகு, பிதா பெரியகுரலோடு மூவுலகங்களும் எதிரொலியிடும் படி, 'சுகா!' என்கிறீண்டஒலியால் அழைத்தார் தர்மாத்மாவான சுகர் அப்போது எங்கும் வியாபித்து எல்லாஸ்வரூபமுமாகி எங்கும் பிரவிருத்தித்தவராயிருந்து, 'போ:' என்கிறசப்தத்தினால் (எல்லா வற்றையும்) சப்திக்கசெய்துகொண்டு விடைசொன்னார் பிறகு, 'போ:' என்று ஒரேஅசுரத்தையுடைய உயர்ந்ததான நாதத் தைச்சொல்லி ஸ்தாவராஜங்கமமானஎல்லாஜகத்தையும் ஒன்றுசேர்த் தார். 2 அதுமுதல் இப்பொழுதும் மலைகள்குகைகள் இவைகளுடைய பூக்கங்களில் தனித்தனியாகஉச்சரிக்கப்பட்டசப்தங்களைச் சுகர்விஷய த்தில் (அவைகள்) சொல்லுகின்றன. அப்பொழுது, சுகர் மறைந்திரு ந்து தமதுபிராபவத்தைக்காண்பித்துச் சப்தமுதலான குணங்களைத் தள்ளிவிட்டுப் பரமபதித்தை அடைந்தார் அளவற்றதேஜஸுள்ள அந் திரருடைய அப்படிப்பட்டமஹிமையைப்பார்த்து (வ்யாஸமுனிவர்) பர்வதத்தின்தாழ்வரையில் புத்திரரையே சிந்தித்துக்கொண்டு உட் கார்ந்தார். பிறகு, தேவதங்கையின்கரையில்விளையாடிக்கொண்டிருந்த அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்கள் அந்தரிஷியையடைந்து எல்லாரும்

1 மரியாதையாகவுலிப்பது

2 'சுகருக்காகச்சப்தித்ததுமுதல் அவருடைய கீர்த்தியின்தொடர்ச்சிக் காக இப்பொழுதும் வார்த்தைக்கு விடைகூறுகின்றன' என்பது.

* L அஉ

பாபர்ப்பையடைந்தவர்களும் பிரஜைத் தவறினவர்களுடனாக. முனிஸ்ரேஷ்டன அவரைப்பார்த்துவிட்டுச் சிலர் நீரில் அழுங்கினார்கள் ; சிலர் புதர்களில் துழைந்தார்கள் ; சிலர் வஸ்திரங்களைத் தரித்தார்கள். அப்பொழுது, வ்யாஸமுனிவர் புத்திரருடைய முகத்தையும் தம்முடையபற்றுதலையும் நின்று ஸந்தோஷத்தையும் லஜையையும் அடைந்தார். தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும், சூழப்பட்டவரும் மகரிஷிகளுடைய ஸங்கங்களால்பூஜிக்கப்பட்டவரும் பிராகமென்கிற வில்லைக்கையிலுடையவருமாகிய பகவான்சங்கரர் அவரை அடைந்தார். அப்பொழுது, மஹாதேவர், புத்திரசோகத்தால்தாபத்தையடைந்த அந்தவ்யாஸரைநோக்கி, 'மூல்காலத்தில் நீர் வீரியத்தால் அக்னி, பூமி, அப்பு, வாயு, ஆகாயமவைகளுக்குநிகரானபுத்திரனை என்னிடம் வரித்தீர். அப்படிப்பட்ட லக்ஷணத்துடன் உமக்குப்பிறந்தவனான அந்தப்புத்திரன் உம்முடையதவத்தினாலும் என்னுடைய அனுக்கிரகத்தினாலும் நன்றாக நிரம்பினவனும் பிரம்மதேஜோமயனும் சகியுள்ளவனுமானான். அவன், தேவர்களாலும் இந்திரியங்களை ஜயிக்காமல் அடையமுடியாத பரமமானகதியை அடைந்தான். ஓ! பிரம்மரிஷியே! அவனைக்குறித்து நீர் ஏன் துக்கிக்கிறீர்? எவ்வளவுகாலம் பர்வதங்களிருக்குமோ, எவ்வளவுகாலம் ஸமுத்திரங்களிருக்குமோ அவ்வளவுகாலம் உமக்கும்புத்திரனுக்கும் அழிவறநகீர்த்தியானது உண்டாகும். ஓ! மகாமுனிவரே! நீரும் என்னுடைய அனுக்கிரஹத்தால் இந்தஉலகத்தில் எங்கும் எப்பொழுதும் (உம்மைவிட்டு) விலகாத உம்முடையபுத்திரனுக்குச்சமமான நிழலைப் பார்ப்பீர்' என்று ஸமாதானபூர்வமாக இந்தவசனத்தைச் சொன்னார். ஓ! பாரத! அந்த முனிவர் பகவானான ருத்திரரால் நேரில்ஸமாதானம்செய்யப்பட்டுச் சாயையைப்பார்த்துக்கொண்டே பரமஸந்தோஷத்தோடு திரும்பினார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! இவ்விதம், சுகருடைய பிறப்பையும் கதியையும், நீ என்னைக்கேட்டமையால், விரிவாகச் சொன்னேன். அரசனே! இதனை எனக்கு முன்காலத்தில் தேவரிஷியானநாரதர் சொன்னார். மகாயோகியானவ்யாஸரும் அடிக்கடி ஸல்லாபங்களில் சொல்லியிருக்கிறார். பரிசுத்தமும் மோகஷதர்மத்தைச்சேர்ந்த அர்த்தங்களைவிடக் கூடுதலானதுமான இந்தஇதிஹாஸத்தைச் சாத்தியில்பற்றுடக் கிரந்திப்பவன் பரமகதியை அடைவான்" என்று சொன்னார்.

முந்நாற்றிநாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோகூதர் மம். (தோடீச்சி.)

—:0:—

(நாராயணர்ஷி தாஃபூஜிப்பவரை நாரதருக்குச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரர், “பிதாமஹரே! கிருகஸ்தனானாலும் பரம்மசாரி யானாலும் வானப்பிரஸ்தனானாலும் அல்லது ஸந்த்யாவியானாலும் விரித் தியை அடையவிரும்புகிறவன் எந்தத்தேவதையை ஆராதிக்க வேண் டும்? இவனுக்கு எதனால் நிலைத்ததான் ஸ்வர்க்கம் எற்படும்? எதனால் பரமான் மோகூமுண்டாகும்? எந்தவிதியினால் தேவகர்மத்திலும் பிதிருகர்மத்திலும் ஹோமம்செய்யவேண்டும்? முக்தன் எந்தக்கதி யை அடைவான்? மோகூம்தான் என்ன தனமையுடையது? ஸ்வர்க் கத்தையடைந்தவனும் தான் அதினின்றும் நமுவாமலிருப்பதற்கு எதைச் செய்யவேண்டும்? தேவர்களுக்குத்தேவரும் பித்ருக்களுக் குப்பிதாவுமாயுள்ளவர் எவர்? அவரைக்காட்டிலும் எது மிகவும் சிறந்ததோ அதையும் எனக்குச் சொல்லும்” என்றுகேட்க, பிஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஓ! குற்றமற்றவனே! கேள்வியை அறிந்த நீ என்னேநோக்கி இப்பொழுது ரகஸ்யமானகேள்வியைக் கேட்கிறாய். அரசனே! இது தேவருடைய அருளில்லாமலும் ஞானப்ராப்தியில்லாமலும் தர்க் கத்தினால் நூறுவர்ஷங்களானாலும் சொல்லுவதற்கு இயலாது. சத்ருக்களை ஸம்ஹாரம்செய்பவனே! அறிதற்கு அருமையான இந்தச் சரித்திரமானது உனக்கு விவரணம்செய்யத்தக்கது. இந்தவிஷயத் திலும் நாரதருக்கும் ரிஷியான நாராயணருக்கும் நடந்த ஸம்வாத ஓபமான இந்தப்பழையசரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள். மஹா ராஜனே! எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவும் ஸநாதனருமான நாராயணர் முன்காலத்தில் ஸ்வாயம்புவமன்வந்தரத்தில் கிருதயுகத்தில் தாம்ருக் குப்புத்திரராகி நரரென்றும் நாராயணரென்றும் ஹரியென்றும் கருஷ ணரென்றும் நான்குமூர்த்திகளுடையவரானார். இவ்விதம் பிதாவான வர் எனக்குச் சொன்னார். அவர்களுள்ளே அழிவற்றவர்களான நாராய ணர்களுருவரும் பதரிதூர்ப்ரமீத்தையடைந்து ஸ்வர்ணமயமானவன் டியிலிருந்துகொண்டு தவத்தைச் செய்தார்கள். அந்தவாகனம் எட்டுச் சக்ரங்களுள்ளதும் பூதங்கள் கட்டியதும் மனத்திற்கு இனியதுமா னது. அதில், ஆதியிலுண்டானவர்களும் உலகங்களுக்குநாதர்களுமான அவர்கள் (தவத்தால்) இளைத்தவர்களும் நரம்புகளால் வியாபித்தவர்

களும் தவத்தாலும் தேஜஸாலும் தேவர்களுக்கும் பார்க்கமுடியாத வர்களுமாயிருந்தார்கள். (அவர்கள்) எவனுக்கு அனுகூலத்தைச் செய்கிறார்களோ அவனே அவர்களுடைய பார்க்கத்தகுதியுள்ளவனாகிறான். ராஜனே! நிச்சயமாக அவர்களுடைய ஸங்கல்பத்தினால் நாரதரானவர் இருதயத்தில் அந்தர்யாமியால் ஏவப்பட்டு மஹாமேருபர்வதத்தினுடைய கொடுமுடியினின்றும் மிகப்பெரிதான கந்தமாதன பர்வதத்தைக்குறித்துக்கொண்டி விரைவாக எல்லா உலகங்களிலும் ஸஞ்சரித்தார். அவர் அவர்களுடைய அனுஷ்டானகாலத்தில் அந்தப்பதரிசார்ப் ரமதேசத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது, அவருக்குக் 'குதாஹல முண்டாயிற்று. 'இது, எவரிடத்தில் தேவர்கள், அஸுரர்கள், கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள், பெரிய உரகர்கள் இவர்களுடன் கூடிய உலகங்களெல்லாம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவருடைய இருப்பிடம். முன் ஒன்றாயிருந்த இந்தமூர்த்தியானது தர்மருடைய குலபரம்பரையை விருத்தி செய்வதற்காகத் தர்மரிடமிருந்து நான்குவிதமாயுண்டாயிற்று. இவர்களால் தர்மர் விருத்தி செய்யப்பட்டார். ஆசசர்யம்! இவ்விடத்தில் இப்பொழுது தர்மரானவர், நரநாராயணர்கள் கிருஷ்ணர் ஹரியென்கிற இந்தத்தேவர்களால் அனுகூல விரிக்கப்பட்டார். இந்தவிடத்தில் தர்மரின் புத்திரர்களான ஹரியும் கிருஷ்ணரும் வேறு ஒருகாரணத்திற்காகத் தவத்தில் நிலைத்திருந்தார்களா அவர்கள் பரமமானஸ்தானம். அவர்களுக்கு ஆன்னிகங்களின் அனுஷ்டானம் ஏது? எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் தந்தைகளும் தேவர்களும் புகழுள்ளவர்களும் மிக்கபுத்திமான்களுமான இவர்கள் எந்தத்தேவதையை ஆரதிக்கிறார்கள்? எந்தபித்தருக்களைத்தான் பூஜிக்கிறார்கள்? என்று மனத்தினால் ஆலோசித்து நாராயணரிடத்தில் பத்தியோடு சிக்கிரமாக அப்பொழுது அந்தத்தேவர்களுடைய ஸமீபம்வந்தார். தேவகர்மாவையும் பித்தருகர்மாவையும் செய்தபிறகு அவர்கள் பார்த்துச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய விதிப்படி பூஜித்தார்கள். பகவானுந் நாரத முனிவர் பெரிய ஆச்சரியமும் அபூர்வமுமான அந்த அனுஷ்டானத்தின் விஸ்தாரத்தைப்பார்த்து ஸமீபத்திலுட்கார்ந்து மிகப்பரிதியடைந்து தெளிந்தமனத்துடன் மகாதேவரான நாராயணரைத்தரிசித்து 'நமஸ்கரித்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

‘புராணங்களோடும் அங்கங்களோடும் உபாங்கங்களோடும் கூடிய வேதங்களில் நீர் உற்பத்தியில்லாதவரும் சார்பவதரும் உலகங்களைச் சிருஷ்டிக்கிறவரும் உலகங்களுக்குத் தாவும் உத்தமமான மோக்ஷ ஸ்வரூபமுமாகச் சொல்லப்படுகிறீர். உண்டானதும் உண்டாவதுமான

இந்த எல்லா உலகமும் உம்மிடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒ! தேவரே! கிருகஸ்தாப்ரமத்தைமூலமாகவுடைய நான்குஆப்ரமத் தார்களும் பஹுமர்த்திகளிலிருக்கிற உம்மை ஒவ்வொருநாளும் பூஜிக்கின்றனர். நீர் எல்லா ¹உலகத்துக்கும் தந்தையும் தாயும் சாஸ்வத ரானகுருவுமாயிருக்கிறீர் இப்பொழுது, நீர் எந்தத்தேவரை ஆராதிக்கிறீர்? எந்தப்பித்ருதேவதையை ஆராதிக்கிறீர்? எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒ! மஹாபாக்கியமுடையவரே! யாரைப் பூஜிக்கிறீர்? கேட்கிறவனானக்கு அதனைச் சொல்லும்' என்றுகேட்டார் பகவான், 'ஒ! பிராம்மணரே! தன்னிடத்திலேயே ரதஸ்யாக இருக்கவேண்டுமதும், ஸனாதனமுமானிது சொல்லக்கூடாதது ஆனாலும், பத்தியுள்ள உமக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன் அந்தவஸ்துவானது ஸுசிஷ்மமும், அறியவரிதும், காரியமற்றதும், சலியாததும், நிலைத்ததும், இந்திரியங்களும் இந்திரியவிஷயங்களும் எல்லாப்பூதங்களும்* இல்லாததுமாயிருக்கிறது. அது, (எல்லாப்)பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவும் ஜீவனுமாகச் சொல்லப்படுகிறது அது மூன்றுகுணங்களுக்கும் வேறான புருஷனென்றும் சொல்லப்பட்டது. ஒ! பிராம்மணர்களில் சிறந்தவரே! அதனிடமிருந்தும் மூன்றுகுணங்களுள்ள அவ்யக்தமானது உண்டாயிற்று. அவ்யக்தமும் வ்யக்தமானபதார்த்தங்களில் இருப்பதுமான அது அழிவற்றபிரகிருதியென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்தப்பிரகிருதியை எங்களுக்குக் காரணமாகஅறியும். (பிரகிருதியுடன்கூடிக்) காரியகாரணரூபமானஅவர் எங்களால் பூஜிக்கப்படுகிறார். * அவர் தெய்வகர்மத்திலும் பிதிருகர்மத்திலும் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறாரோ அவரைக்காட்டிலும்வேறானவனும் மேலானவனுமான பித்ருதேவதையும் தெய்வமுமில்லை. அவர் எங்களுக்கு ஆத்மாவாக அறியத்தக்கவர். ஆகையால், அவரைப் பூஜிக்கின்றோம் ஒ! பிராம்மணரே! அவரால் உலகங்களைக்காக்கிறஇந்தமரியாதையானது பிரவரித்தி செய்யப்பட்டது தேவகர்மாவும் பித்ருகர்மாவும் செய்யவேண்டிய வையெகைபது அவருடையஆஜ்ஞை. பிரம்மா, ஸ்தானு, மனு, தசுஷன், ப்ருகு, தர்மர், யமசு, மரீசி, அங்கிரஸ், அத்ரி, புலஸ்தியர், புலஹர், நரது, வவ்ரிஷ்டர், பரமேஷ்டி, ஸூர்யன், சந்திரன், கர்த்தமர், குரோகர், விசுரீதர் என்று ³இருபத்தொருவர் உண்டானார்கள். அவர்கள் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். பிராம்மணர்களில் சிறந்த அவர்கள் அவருடையதெய்வகர்மத்தையும் பித்ருகர்மத்தையும் எப்

1 வேற பாடம்.

2 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

3 மூலத்தில் இருபதுபெயர்களே காணப்படுகின்றன.

பொழுதும் உண்மையாகத்தெரிந்துகொண்டு' அந்தத்தேவருடைய ஸனாதனமானமர்யாதையைப்பூஜித்துப் பிறகு தங்களால்டையப்பட்ட பயன்களையும் அறிகின்றார்கள். ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்களுையெல்லாம் வணங்குகின்றதேகிகள் அவர்களுடைய பிரஸாதத்தால் அவரால் கொடுக்கப்பட்டபயனையுடையகதிஸூ அடைகின்றார்கள். எவர்கள் 'பதினீந்துகலையுமீட்டிப் 'பதினேழுமுருணங்களுமீ கர்மங்களு மற்றவர்களாகின்றார்களோ அவர்கள் முக்தர்களென்பது உறுதி. ஓ! பிராம்மணரே! முத்தியடைந்தவர்களுக்குக் கதியானது கேசுதர்ஜனா நென்கிறசிதாத்மாவென்று கல்பிக்கப்பட்டது. அவன் எல்லாருக்கும் கதியாகவும் நிர்க்குணாகவுமீச் சொல்லப்படுகிறான். நாங்கள்இருவு ரும் அவனிடமிருந்துவந்தவர்களென்று ஞானயோகத்தால் தெரிகி றது. இவ்விதம்அறிந்துகொண்டு ஸனாதனான அந்தஆத்மாவைப்பூஜிக் கிறோம்.' அநேகம்சரீரத்தைஆஸ்ரயித்தஅவரை வேதங்களும் ஆஸ்ர மங்களும் இப்பொழுது பக்தியுடன் நன்றாகப்பூஜிக்கின்றன. அவரும் இவைகளுக்குக் கதியைக் கொடுக்கின்றார் உலகத்தில் எவர்கள் அவ ரையே தியானம்செய்துகொண்டு (மற்றதை நினைப்பதில்லையென்கி) ஏகாந்தியாயிருப்பதை நன்றாகப்பற்றினார்களோ அவர்கள் அவரையும் அடைவார்களென்பது அவர்களுக்குஅதிகமாயுள்ளது. ஓ! நாரதரே! இவ் விதம் ரகஸ்யமான விஷயமானது நம்முடைய பக்தியினாலும் அன்பி னாலும் உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஓ! பிரம்மரிஷியே! நீரும் எங்களி டம் பக்தியுடன் கேட்டீர்' என்று சொன்னார்.

முந்நூற்றாற்பத்துமுன்றாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோட்டீச்சி)

— + + + + —

(நாரதர் ஸ்வேதத்வீபஞ்சேந்தும், பாந்தராதா
சாஸ்திரத்தின் வாலாறு.)

புருஷர்களில்கிறந்தவரான அந்தநாரதர், புருஷோத்தமரானநார யணர் இவ்விதம் சொல்லக்கேட்டுப் புருஷஸ்ரேஷ்டரும் உலகங்களு டையநன்மைக்குஇருப்பிடமுமான 'நாராயணரைநோக்கி, 'உலகங் களுக்குநாதராயிருப்பவரே! தமக்குத்தாமே காரணமானவரே! நீர்

1 பிராணன், ஸ்ரீரத்தை, ஆகாயம், வாயு, தேயு, அப்பு, பிறுதிவி, மனம், அன்னம், வீர்யம், தவம், மந்திரம், கர்மம், லோகங்கள், நாமம்.

2 பிராணனைந்து, இந்திரியம் பத்து, மனம், புத்தி.

இந்த உலகத்தில் தர்மருடைய கிருகத்தில் நான்குவிதமாக உத்தம ஜன்மத்தை எடுத்தது உலகங்களின் நன்மைக்கே ஆகுத இப்பொழுது, நான் உமக்கு ஆதிபாணகாரனாகிய பார்ப்பதற்குப் போகிறேன். என்னால் வேதங்கள் நன்றாக அத்தியயனம் செய்யப்பட்டன ; தவம் செய்யப்பட்டது ; இதற்குமுன் அஸந்தியம் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுதும் குருக்களுடைய பூஜையைச் செய்கிறேன் ; பிறனுடைய ரஹஸ்யத்தை வெளிப்படுத்தினதில்லை என்னால் சாஸ்திரப்படி (கை கால் வயிறு குறி) நான்கும் காக்கப்பட்டன. எப்பொழுதும் சத்தருவினி டத்திலும் மித்திரனிடத்திலும் ஸமமாயிருக்கிறேன் ஆதிதேவரான அந்தப் பிரமாத்மாவையும் எப்பொழுதும் ஒரேபாவனையோடு அடைந்து எப்பொழுதும் வரிக்கிறேன் இந்த விசேஷங்களாலே மிகவும் சத்தமான முடையவனான நான் என் அளவற்றவரான ஈசரைப் பார்க்கமாட்டேன் ?' என்று சொன்னார். பிரம்மபுத்திரரான நாரதருடைய அந்தவார்த்தையைச் சாஸ்வதமான தர்மங்களைக் காக்கிறவரான அந்தநாராயணர் கேட்டு விதிப்படி கர்மங்களால் நாரதரை நன்றாகப் பூஜித்து அவரை, 'போம்' என்று சொன்னார் பிறகு, அனுப்பப்பட்ட பிரம்மபுத்திரரான அந்தநாரதர் ஸநாதனரான அந்தரிஷியைப் பூஜித்து உத்தமமான யோகத்திலிருந்து மொண்டு ஆகாயத்தில் கிளம்பினார் ; பிறகு, சீக்கிரமாக மகாமேருவின் மேல் இறங்கினார். அந்தமுனிவர் அந்தப் பார்வதத்தின் கொடுமுடியில் எகர்த்தஸ்தலத்தை அடைந்து ஒரு முகர்த்தகாலம் இருந்தார். (பின்) வடமேற்காகப் பார்த்துப் பாதகலின் வடதிக்கிலிருப்பதும் ஆச்சரியகரமும் (சாஸ்திரத்தில்) சொல்லப்பட்ட ரூபத்தையுடையதுமான ஒருநீவைக் கண்டார். விசாலமான அந்தத் தீவானது ஸ்வேதமென்கிற பெயரால் சிவவித்திபெற்றது. மகாமேருவி லிருந்தும் முப்பத்திராயிரம் யோஜனைகளுக்கு உயரத்திலிருப்பதாகக் கவிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே இருக்கிற அந்தப்புருஷர் கள் இந்திரியங்களில்லாதவர்களும் ஆகாயமில்லாதவர்களும் சலனமற்றவர்களும் மிகவும் நல்லகந்தமுள்ளவர்களும் மாயிருக்கிறார்கள். வெண்ணிறமுடையவர்களும், ஸ்கலபாவங்களற்றவர்களும், *பாவங்களோச செய்தவர்களான மனிதர்களுடைய கண்களால் கவர்கின்றவர்களும், வஜ்ரம்போன்ற எலும்புகளுள்ள சரீரமுடையவர்களும், ஸமமான அளவுடைய உயரமுள்ளவர்களும், திவ்யமான அவயவஸௌந்தர்யமுடையவர்களும், சுற்றத்தவலிமையுடையவர்களும், குடைபோன்றவடிவமுள்ள தலைகளையுடையவர்களும், மேகங்களுடைய கூட்டங்களின் தொனி போன்ற தொனியுடையவர்களும், *நான்கு *கைகளையுடையவர்களும்,

தாமரையிதழ்போன்றபாதங்களுடையவர்களும், வெண்மையான அறுபதுபற்களும், எட்டுத்தெற்றிப்பற்களுமுடையவர்களும், ஜகத்துக்களைமுகமாயுடையவரும் ஸூர்யனுக்கு நிகரான கார்நியுடையவரும் தம்மிடமிருந்தும் உண்டானஜனத்தையுடையவருமான தேவரை நாவினால் துவைபார்க்கின்றவர்களுமான அந்தப்புருஷர்களைப் பார்த்தார் எவரிடமிருந்து எல்லாஉலகங்களும் உண்டாயினவோ, எவருடைய சரீரங்களும் ஸூகக்ஷ்மங்களோ (வியாகரணமுதலான) அங்கங்களோடு கூடியவேதங்களும் தர்மங்களும் சாந்தியுள்ள முனிவர்களும் எல்லாத் தேவர்களும் அவருடைய பிரயாஸையில்லாத ஸ்ருஷ்டிபென்றுநினைத்தார்” என்று சொன்னார்

யுதிஷ்டிரர், “ஓ! பரதவம்சத்தில் சிறந்தவரே! இந்திரியமில்லாதவர்களும் ஆகாரமில்லாதவர்களும் சலனமில்லாதவர்களும் மிகவும் நல்லகந்தமுடைவர்களுமான அந்தப் புருஷர்கள் எப்படி ஜனித்தனர்? அவர்களுடைய உத்தமமானகதியானது எப்படிப்பட்டது? இங்கு முக்தர்களுக்குள்ள லக்ஷணமன்றோ ப்ரவேதத்திப்பவாலிகளுக்குஉள்ளது? ஆகையால், என்னுடைய ஸந்தேகத்தை நிவிர்த்திசெய்யும். எனக்கு அதிகமான ஊக்கம் உண்டாயிருக்கிறது. நீரோ எல்லாக் கதைகளுமிருக்கிறதோட்டம் நாங்களும் உம்மையே அடித்தவர்கள்” என்றுசொல்ல, பிஷ்மர் சொல்லலானார். “ஓ! அரசனே! இது விரிவானகதை; பிதாவின் முன்னிலையில் நான்கேட்டேன். உளக்குச் சொல்லத்தக்க இது கதைகளின் ஸாரமாகக்கருதப்பட்டது. முனிவர்களில் சிறந்தவரான நாரதர் சந்தனுவுக்குச் சொன்னார். அந்த நாரதர் முன்காலத்தில் அரசர் கேட்டமையால் சொல்லினார். அப்பொழுது நான் நேரில்கேட்டேன். (முன்காலத்தில்) இந்திரனுக்குநண்பனும் பிரவித்திபெற்றவனும் ஹரியான நாராயணரிடம்பக்தியுள்ளவனும் தர்மசீலனும் பிதாவினிடம் நித்தியப் பக்தியுடையவனும் எப்பொழுதும் சோம்பலில்லாதவனுமான உபரிசரனென்கிறஅரசன் பூமிக்கு அதிபதியாக இருந்தான். முன்காலத்தில் அவன் நாராயணருடையவரத்தினால் ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தான். அவன் முன்பு ஸூர்யனுடைய முகத்திலிருந்து வெளிவந்ததான பாஞ்சரத்தரவிதியை அனுசரித்துத் தேவர்களுக்கெல்லாம், ஈசரான நாராயணரையும் அந்த மீதியால் பிதாமஹர்களையும் பித்ருக்களுடைய மிச்சத்தால் வேதியர்களையும் (மிச்சமுள்ளதை) விபாகம்செய்து அடித்தவர்களையும் ஆராதித்தான். பூஜையின்மிச்சமாஷ அன்னத்தைப் புஜிப்பவனும் ஸத்யத்தைப் பெரிதாகக்கொண்டவனும் எல்லாப்பிராணிகள் விஷயத்தி

ஹும்ஹிம்ஸைசெய்யாதவனுமான அவன் தேவர்களுக்கெல்லாந்தேவரும் ஆகித்தியாந்தரஹிதரும் உலகங்களைப்படைத்தவரும் விகாரமற்றவருமான ஜனர்த்தனரைக்குறித்து மூன்றகரணங்களாலும் பக்திசெய்தான். நாராயணரிடும்பக்தியைச் செய்பவனும் சத்துருக்களைத் துன்பம்செய்பவனுமான அவனுக்கு நேவர்களுக்கெல்லாம் அரசனானதேவேந்திரன் தன்னோடு ஒரே ஆஸனத்தையும் படுக்கையையும் அளித்தான். அவனால் தன்னுடையராஜ்யம், தனம், மனைவி, வாகனம் ஆகிய எல்லாம் பகவானைச் சேர்ந்தனவென்று எப்பொழுதும் அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டன. ஒ! அரசனே! அவன் காமங்களும் நைமித்திகங்களும் யஜ்ஞத்தைச் சேர்ந்தவைகளுமான எல்லாக்காமங்கலையும் பாஞ்சராத்ரவிதியை அனுசரித்துச் செய்தான். மஹாத்மாவான அவனுடையகிருத்தில் பாஞ்சராத்ரத்தையறிந்தபெரியோர்கள் பகவானுக்கு நிவேதிக்கப்பட்ட சிறந்ததான அன்னத்தை முந்தினபோஜனமாயிருக்கும்படியே புஜித்தனர். தர்மத்துடன் அரசுசெலுத்துகிறவனும் சத்துருக்களைவதைக்கின்றவனுமான அவன் பொய்யானவார்த்தையைச் சொன்னதில்லை மனமும் தோஷமுள்ளதாகவில்லை. சீரத்தாலும் அவன் ஓர் அணுவளவும் பாவத்தைச் செய்ததில்லை. 1 சித்ராசிகண்டிகளென்று பிரஸித்திபெற்ற ஏழுமுனிவர்களால் ஒரேவிதமான அபிப்பிராயத்துடன் சொல்லப்பட்டதும் உத்தமமும் நான்கு வேதங்களையும் ஒத்ததுமான சாஸ்திரமானது மேருவென்கிறமகாபர்வதத்தில் செய்யப்பெற்றது. உத்தமமானதும் உலகதர்மங்கலையுடையதுமான அந்தச்சாஸ்திரமானது ஏழுமுகங்களால் வெளியிடப்பட்டது. மரீசி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹர், க்ரது, மிக்கதேஜஸையுடையவலிஷ்டர் என்கிற அவர்களே சித்ராசிகண்டிகள். அவர்தொழுமாரும் உலகத்திற்குக் காரணபுருஷர்கள். பிரம்மபுத்திரரான மனு எட்டாவது பிரகிருதி. அவர்களால் உலகம் தரிக்கப்படுகிறது. அவர்களிடமிருந்து சாஸ்திரமானது வெளிவந்தது. ஒருவழிப்பட்ட மனமுடையவர்களும் அடக்கமுள்ளவர்களும் (தியானம்தாரணைவழிதியென்கிற) ஸம்மதத்தில் பற்றுள்ளவர்களும் சென்றதும் நிகழ்கிறதும் வருவதுமானபதார்த்தங்களையறிந்தவர்களும் ஸத்தியம் தர்மம் இவைகளைப் பேமுக்கியமார்க்கமாகவுடையவர்களுமான அந்தமுனிவர்கள் இந்தஸ்ரேயஸையும் இந்தப்பிரம்மத்தையும் உத்தமமான இந்த நன்மையையும் உலகங்களையும் மனத்தால்சுந்தித்துப் பிறகு சாஸ்திரத்தைச் செய்தார்கள். அதில் தர்மார்த்தகாமங்களும் பிறகு மோக்ஷ

1 விசித்திரமானயில்தோஷமுள்ளவர்கள்.

* L'அந

மும் தேவலோகத்திலும் பூலோகத்திலும் நிலைத்திருக்கிற அனேக விதமானமரியாதைகளுமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களெல்லோரும் பிரகாசிப்பவரும் பாவங்களைப்போக்குகிறவரும், பிரபுவுமான நாராயணரை மற்றநீஷிகளோடு ஆயிரடிதேவவருஷம் தவத்தால் ஆராதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது, ஸரஸ்வதிதேவியானவள் உலகங்களுடையநன்மையைவிரும்பி நாராயணரால் கட்டளையிடப்பட்டு அந்தஎல்லாநீஷிகளிடத்திலும் பிரவேசித்தாள். பிறகு, தவத்தையறிந்தவர்களானபிராம்மணர்களாலே முதல் ஸ்ருஷ்டியில்உண்டான இந்தஸரஸ்வதி சப்தத்திலும் அர்த்தத்திலும் ஹேதுவிலும் நன்றாகப்ரவிருத்திக்கச்செய்யப்பட்டாள். முதலிலேயே, அந்தச்சரஸ்வதி ரமானது அந்தமுனிவர்களாலே ஓங்காரத்தின் ஸ்வரத்தால் கௌரவிக்கப்பெற்றுக் கருணைபொருந்தினவரான இந்தநாராயணரிருக்கிற இடத்தில் 'சொல்லப்பட்டது. அதனால், பகவானுனபுருஷோத்தமர் பிரஸாதத்தையடைந்து சுட்டிச்சொல்லப்படாத சரீரத்தையடைந்தவரும் பார்க்கத்தகாதவருமாகி அந்தமுனிவர்களையெல்லாம்நோக்கி, 'வேதியர்களே! தர்மம்நடத்தற்குக்காரணமானவையும் பிரவிருத்தியிலும்நிலிருத்தியிலும்காரணமாகப்போகின்றவையும் ரிக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம்என்னும் வேதங்களோடுகடினவையும் உலகச்செய்கைகளை துக்கும்ஹிதமும் உத்தமமுமான நூறாயிரம் ஸ்லோகங்கள் செய்யப்பட்டனவல்லவா? (என்னுடைய) அருளில் உண்டானபிரம்மாவும் கோபரதிலுண்டான ருத்ரரும் என்னால் பிரமாணமாகச்செய்யப்பட்டதுபோலவே, பிரதான புருஷர்களான நீங்களுந் பிரமாணம். ஓ! பிரம்மவாதிகளே! ஸூர்யனும் சந்திரனும் வாயுவும் பூமியும் அட்பும் அக்னியும் எல்லாநகூத்திரங்கூட்டங்களும் பூதங்களும் தங்கள்தங்கள் அதிகாரத்திலிருக்கின்றன. எல்லாரும்பிரமாணமாயிருப்பதுபோல, உத்தமமான அந்தச்சாஸ்திரமும் பிரமாணமாகும் இது 'என்னுடைய கட்டளை. பிரம்மாவின்புத்திரரானஸ்வாயம்புவ டூ தாமாகவே அதிலிருந்தும் தர்மங்களை எடுத்துச்சொல்லுவார். சுக்ரரும் பிருஹஸ்பதியும் உண்டாகும்பொழுது அவர்கள் உங்களுடையபுத்திகளாலெடுக்கப்பட்ட சாஸ்திரத்தைச் சொல்லுவார்கள். பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களே! ஸ்வாயம்புவமனுவினால்சொல்லப்பட்ட தர்மங்களும் சுக்கிரரால் செய்யப்பட்டசாஸ்திரமும் பிருகஸ்பதியின் மதமும் உலகங்களில்பரவும்பொழுது வஸுவென்கிற அரசன் உங்களால் செய்யப்பட்ட இந்தச்சாஸ்திரத்தைப் 'பிருஹஸ்பதியினிட

மிருந்து அடைவான். அவன் என்னுடைய தியானத்தில் பற்றிநின்று என்னுடைய பக்தனுமாவான்; அந்தச்சாஸ்திரத்தைக்கொண்டே உலகங்களில் எல்லாக்கிரியையையும் செய்வான். இது உங்களுடைய சாஸ்திரங்களுள்ளே உத்தமமென்று பெயருடைய சாஸ்திரமன்றோ? இது அர்த்தத்திற்கு நலமாயும் தரிசுத்திற்கு நலமாயும் ரகஸ்யமாயுமுள்ளது. இது உத்தமமானது இதைப்பிரவீருத்திக்கச் செய்வதினாலேயே பிரஜைகளையுடையவர்களாவீர்கள். அந்த வஸுவானவன் ராஜ ஸ்ரீயும் பெருமையுமுள்ளவனாவான். அந்தஅரசன் மரித்தகாலத்தில் ஸுதைனமான இந்தச் சாஸ்திரமானது முழுதும் மறைந்துவிடும். இது என்னால் உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது' என்று சொன்னார். இவ்வளவு வார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டுக் காணமுடியாதவராயிருந்த புருஷோத்தமரானவர் அந்த முனிவர்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு ஏதோ ஒருதிக்கில் சென்றுவிட்டார். பிறகு, உலகங்களுக்குத் தந்தைகளும் உலகங்களுடைய எல்லாக்காரியங்களையும் விசாரிக்கிறவர்களுமான அவர்கள் தர்மத்திற்குக் காரணமும் ஸுதைனமுமான அந்தச்சாஸ்திரத்தைப் பிரவீருத்திக்கச் செய்தனர். முந்தினதான (அந்த) க்ருதயுகத்தில் அங்கிரவின் புத்திரரான பிருஹஸ்பதி உண்டானவுடன் எல்லா உலகங்களையும் தரிப்பவர்களும் எல்லாத்தர்மங்களையும் நடக்கும்படி செய்பவர்களுமான அவர்கள் அவரிடம் அங்கங்களோடும் உபநிஷத்துக்களோடும் கூடின சாஸ்திரத்தை ஸ்தாபனம்செய்துவிட்டுத் தவத்தில் உறுதியுடன் இஷ்டமான தேசத்திற்குச் சென்றார்கள்.

¹ முந்நுற்றுநாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷ தர்மம். (தொடர்க்கி.)

(உபரிசாவஸு யாகுஞ்சேய்ததும் ஏகதீழதலியோர் நாராயணருடைய மகிமைமையி ப்ருஹஸ்பதீக்குச் சொல்லியதும்.)

பிறகு, சென்றதான் மஹாகல்பத்தில் அங்கிரஸுக்குப்புத்திரருண்டாகித் தேவர்களுக்குப் புரோகிதரானமொழுது தேவர்கள் ஸுகத்தையடைந்தார்கள். பிருஹத், பிரம்ம, மஹத்தன்கிற சொற்கள் ஒரே அர்த்தத்தையுடையவைகள். ஓ! அரசனே! குணங்களாலே இந்தப் பெயர்களையுடையவரும் வித்வானுமாயிருப்பவர் பிருகஸ்பதி. அவருக்குச் சிறந்தவனை உபரிசாவஸுவென்கிற அரசன் சிஷ்யனாயிருந்தான்.

1 இதுமுதல் நாராயணீயம் என்பது.

அவன் அப்பொழுது சித்ராசிகண்டிகளிடமிருந்து உண்டான சாஸ்திரத்தை நன்றாக அத்தியயனம் செய்தான். அந்தவஸு முதலில் தெய்வ கர்மத்தால் பூஜித்துக்கொண்டு இரத்திரன் ஸ்வர்க்கரீதைக்காப்பது போலப் பூமியைப் பரிபாலனம் செய்தான். மரூதமாவான அவன் அர்வ மேதமென்கிற பெரிய யாகத்தைச் செய்யத்தொடங்கினான். அந்த யாகத்தில் உபாத்தியாயரான பிருஹஸ்பதியானவர் ஹோதாவானார். அந்தயாகத்தில் ஏகதர் த்விதர் த்ரிதரென்ற பிரம்மாவின் புத்திரர்களான மூன்றாமஹரிஷிகளும் ஸபையோர்களானார்கள். தனுஷர், ரைபயர், அர்வாவஸு, பராவஸு, மேதாதிதி, தாண்டியர், மஹர்பாக்கியவா னுனசாந்திமுனிவர், வேதசிரஸீ, சாலிஹோத்திரருக்குப் பிதாவாகக் கருதப்பட்டவரும் முனிர்ரேஷ்டருமான கபிலர், முதல்வரான கடர், வைசம்பாயனருக்கு மூத்தவரான தைத்திரி, கண்வர், தேவஹோத் தர் ஆகிய இந்தப் பதினாறுவரும் ஸபையோர்களாகச் சொல்லப்பட்டார்கள். ஓ! அரசனே! பெரிதான அந்த யாகத்தில் எல்லாஸாமக்ரிக ளும் நன்றாகச் சேர்ந்திருந்தன. அதில் பசுவதமானது ஏற்படவில்லை. இவ்விதமிருந்த அந்த அரசன், ஹிம்ஸையில்லாதவனும் சுசியும் பெருந் தன்மையுள்ளவனும் வேண்டிதலில்லாதவனும் (நல்ல) கர்மங்களால் துதிக்கப்பட்டவனுமானான். அதில் வனப்பிரதேசத்திலுண்டான பதா ர்த்தங்கள் ஹவிர்ப்பாகவளாக அமைக்கப்பட்டன. அப்பொழுது, தேவதேவரும் புராதனருமான பகவான் அவனிடம் பிரீதியடைந்து பிரத்யக்ஷமாக அவனுக்குத் தரிசனம் அளித்தனர். அவர், மற்ற ஒருவ ராலும் பார்க்கமுடியாதவராய்த் தாமாகவே ¹புரோடாசமான பாகத் தை ஆக்ரணம்செய்து² கிரகித்தார். தேவரான ஹரியானவர் ஒருவ ராலும் பார்க்கப்படாமல் யாகத்தைக் கிரகித்தார்.³ அதனால், பிருஹஸ் பதியானவர் கோபத்தையடைந்தவரும் வேகமுடையவருமாகி ஸ்ருக் கென்கிற யாகபாத்திரத்தைத் தூக்கி ஆகாயத்தில் எறிந்து ஸ்ருக் குக் கீழேவிழுந்தவுடன் ரோஷத்தால் கண்ணீரைச் சொரிந்தார். உபீரிசரண நோக்கி, 'அரசனே! என்னால் எடுக்கப்பட்ட இந்தப்பாக மானது, தேவரால் எனக்குப்பிரத்தியக்ஷமாகி நோயில் கிரஹிக்கத்தக் கது. ஸந்தேஹமில்லை. இந்தயாகத்தில் என்னால் கையிடுமெடுக்கப்பட்ட யஜ்ஞபாசங்கள் தேவர்களாலே பிரத்தியக்ஷமாகவே கிரகிக்கப்பட் டனவல்லவா? எதற்காக இந்த யாகத்தில் ஹரியானவர் என் கண்ணுக் குத் தோன்றவில்லை' என்றும் சொன்னார். அப்பொழுது, மகானுன

1 முன்னுள்ள மூவரும் சேர்ந்து பதினாறுவர்.

2 மாவிலால் செய்யப்பட்ட ஹவிஸு.

வஸுவென்கிற அந்த அரசனும் ஸபையோரனைவரும் மிகவும் கோபம் கொண்ட அந்தமுனிவரைச் சமாதானம் செய்தார்கள். வஸுராஜன், 'இப்பொழுது இந்தயாகத்தில் உம்மால் புரோடாசத்தினுடைய எவ்வளவுபாகமானது ஹோமம்செய்யப்பட்டதோ அவ்வளவும் என்னெதிரில் தேவதேவரானபகவான்கிரகித்துக்கொண்டார்; ஸந்தேகமில்லை' என்று இவ்விதம்சொன்னபொழுது, சூருவானவர் (திருப்பவும்) கோபத்துடன், 'அரசனே! இந்தயாகத்தில் நான் இனி யஜிக்கமாட்டேன். உன்னால் அவமானம்செய்யப்பட்டேன். உன்னால் பசுவானது தடுக்கப்பட்டது. மானினால் உண்டாகும்பசுவானது செய்யப்பட்டது. நீ என்னாலும் தேவரைப் பார்க்கிறாயானால் நான் ஏன் பாராமலிருப்பேன்?' என்றுசொன்னார். வஸுவானவன், 'பசு ஹிம்ஸையானது யஜுர்வேதமுதலானமந்திரத்தால் தடுக்கப்பட்டது. ஹிம்ஸையை நான் தடுக்கவில்லை. ¹ ஏகாந்திகளுகையால் நான் ஹரியைப் பார்க்கவே போகிறேன். ஆகையால், குருவானநீர் என்னைக் கோபிக்கலாகாது' என்று சொன்னான். (உடனே) பிருஹஸ்பதியானவர் கோபத்துடன் இவ்விதம்சொல்லுகின்றவஸுவையும் ரித்விக்குக்களையும் தடுத்து, 'நமக்கு ஏன் கர்மா?' என்றுசொன்னார். அப்பொழுது, ஏகதர், த்விதர், த்ரிதர் என்கிறமஹாமுனிவர்கள் பரபரப்பிலாமல் அவரைநோக்கிச் சொல்லலானார்கள். 'புத்திர! நீ கோபத்தை அடையலாகாது. நீ நாங்கள்சொல்லும்வார்த்தையைக் கேள். நீ இப்பொழுது ரோஷத்தைச் செய்வது கிருதயுகத்திற்குரியதாமமில்லை எவருக்கு இந்தப்பாகமானது அடுக்கப்பட்டதோ அந்தத்தேவர் ரோஷத்திற்குவிஷயமில்லாதவர். ஓ! பிருஹஸ்பதியே! அவர் உன்னாலும் எங்கனாலும் பார்ப்பதற்குமுடியாதவர். எவனுக்கு அவர் அருள்செய்கிறாரோ அவன் அவரைப்பார்ப்பதற்குத் தக்கவன். நாங்களோ பிரம்மாவின்மானஸபுத்திரர்களாகச் சொல்லப்பட்டவர்கள். நாங்கள் ஒருஸமயம் மோஷத்திற்காக உத்தரதிக்கையடைந்தோம்; ஒருகாலால்கிற்கிறவர்களும் ஸ்ராதையுள்ளவர்களமாகி நாலாயிரம்வருஷங்கள் உத்தமமானதவத்தைசெய்து அடைபோலானோம். ² 'வரிக்கத்தக்கவரும் வரங்களையளிப்பவரும் தேவர்களுக்குத்தேவரும் ஸனாதனரும் தேவருமருநராயணரை நாம் எப்படி பார்ப்போம்?' என்று மிகவும்கடுமையானதவத்தை நாங்கள்செய்த இடம் மஹாமேருவுக்குவடக்கே பாற்கடலின்கரையை அடுத்திருக்கிறது. ஓ! விபுவே! பிறகு, விரதத்தினுடைய அவபிருதத்தில் ஸ்நேஹத்துடன் கூடியதும் கம்பிரமுநான வாக்கினுண்டானதும் மிகவும்

ஸந்தோஷத்தைச் செய்கிறதுமான அசரீரிவாக்கானது, 'ஓ! வேதியர்களே! நீங்கள், தெளிந்தமனத்துடன் தவத்தை நன்றாகச் செய்தீர்கள். ஓ! டந்தர்களே! நீங்கள் பார்க்கவிருப்பமுள்ளவர்களா? இருக்கிறீர்கள். அந்தப்பிரபுவை எவ்விதம் பார்ப்பீர்கள்? புறங்கடலின்வடபாகத்தில் பெரியகடந்தியுள்ள ஸ்வேதத்வீபமானது இருக்கிறது. அங்குள்ளமனிதர்கள் சந்திரனுக்குநிகரானகாந்தியுள்ளவர்களும், நாராயணரைப்பரமாகக்கொண்டவர்களுமாயிருக்கின்றனர். அந்தப்பத்தர்கள் புருஷோத்தமரை ஏகாந்தபாவையுடன் அடைந்தவர்கள். அவர்கள் ஆயிரம் கிரணங்களுள்ளவரும் ஸுனாதனருமானதேவரிடம் பிரவேசிக்கிறார்கள். ஸ்வேதத்வீபத்தில் வலிக்கின்ற அந்தப்புருஷர்கள் ¹இந்திரியமில்லாதவர்களும் ஆஹாரமில்லாதவர்களும் சலனமில்லாதவர்களும் நல்லகந்தமுடையவர்களும் ஏகாந்திகளுமாயிருக்கின்றார்கள். ஓ! முனிவர்களே! அங்கே செல்லுங்கள் அங்கே என்னுடையஆத்மாவானது பிரகாசிக்கிறது' என்றுசொல்லிற்று. பிறகு, நாங்களெல்லோரும் அசரீரியான அந்தவார்த்தையைக்கேட்டுச் சொல்லப்பட்ட மார்க்கத்தினுலே அந்தத்தேசத்தை அடைந்தோம். அவரிடம் சித்தமுடையவர்களும் அவரைப்பார்க்க விருப்பமுள்ளவர்களுமாகப் போன நாங்களெல்லோரும் ஸ்வேதமென்கிற பெரியதவீபத்தை அடைந்து உடனே அதனுடையஒளியினால் மோகத்தையடையும்படி செய்யப்பட்டோம். அதனால், அப்பொழுது எங்களுடையநேத்திரங்களின்விஷயமானது கெடுக்கப்பட்டதாயிற்று. அந்தத்வீபத்தினுளியினால் கெடுக்கப்பட்டதிருஷ்டியையுடையநாங்கள் புருஷரான 'பகவானைப்' பார்க்கவில்லை. பிறகு, தவம்செய்யாதவனால் சிக்கிரமாகப் பார்க்கமுடியாதென்கிற விசேஷஞானமானது ²தெய்வயோகத்தால் எங்களுக்கு உண்டாயிற்று. பிறகு, நாங்கள் தூறுவருஷம் அந்தஸமயத்திற்குரிய மிபரிய தவத்தைச்செய்து விரதத்தின்முடிவில் வெறுப்புவாணமுடையவர்களும் சந்திரனுக்குநிகராயிருப்பவர்களும் எல்லாலக்ஷணங்களும்பொருந்தியவர்களும் எப்பொழுதும்அஞ்சலி செய்பவர்களும் ஜபத்தைஜபிப்பவர்களும் வடக்கையும்கிழக்கையும் நோக்குபவர்களும் சுபர்களுமானமனிதர்களைப் பார்த்தோம். 'அந்தமகாத்மாக்களாலே மானஸமென்கிறஅந்தஜபமானது ஜபிக்கப்படுகிறது. அதனால், அவர்கள் ஒருமுகமானமனத்தையுடையவர்களாயிருப்பதால் ஹரியானவர் பிரீதியடைந்தவராகிறார். ஓ! முனிசிரேஷ்

1 'அநிந்திரியா' என்பது மூலம்; 'ஸ்துலதேகஸம்பந்தமில்லாதவர்கள்' என்பது பழையவுரை.

டனே ! யுகாந்தகாலத்துஸூர்யனுடைய ஒளிப்பால் ஒவ்வொருமனிதனுக்கும் காந்தியானது உண்டாயிற்று. அந்தத்விபமானது தேஜஸுகளுக்கிருப்பிடமென்று நாங்கள் நினைத்தோம். அவ்விடத்தில் ஒருவனும் அதிகனில்லை. எல்லோரும் ஸம்மான தேஜஸுடையவர்கள். ஓ ! பிருஹஸ்பதியே ! மஹபடியும் ஒரேகாலத்திலுதித்த ஆயிரம்ஸூர்யர்களுடைய காந்தியைச் சீக்கிரமாகப் பார்த்தோம் உடனே, அந்தமனிதர்கள் சேர்த்தவர்களும் அனூபந்தமுடையவர்களும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் நமஸ்காரமென்றே சொல்லுகிறவர்களுமாகி விரைவாக ஓடினார்கள். பிறகு, அவர்கள் பேசுகிறதினால் உண்டான ஒலியைக் கேட்டோம் அந்தத்தேவருக்கு அந்தப்புருஷர்களாலே பூஜைக்குரியபொருள் கொண்டிடேய்க்கப்படுகிறது. நாங்களோ அவருடைய தேஜஸினாலே விரைவாகச் சித்தங்கவரப்பட்டவர்களும் நேத்திரமுதலான இந்திரியங்களின் பலம்குறைந்தவர்களமாகி ஒன்றையும் பார்க்கவில்லை சிஷையோடுகூடின அஷ்டரங்களையுடையதும் ஆகாயமுழுமையும் நிரம்பியதும் உன்னதமாகச் சொல்லப்பட்டதும் விஸ்தாரமுமான ஒருசபத்ததை நாங்கள் கேட்டோம். 'ஓ! செந்தாமரைக்கண்ண! உனக்கு ஜயம். உலகங்களைப்படைத்தவனே! உனக்கு நமஸ்காரம் இந்திரியங்களுக்கு ஈசனே! ஓ! மஹாபுருஷ! எல்லாருக்கும்முன்னுண்டானவனே! உனக்கு நமஸ்காரம்' என்று சிஷையுடன்கூடின அஷ்டரங்களையுடைய சபதமானது எங்களால் கேட்கப்பட்டது. இந்தஸமயத்தில் கந்தங்களைமெல்லாம் வஹிப்பதும் சகியுமான வாயுவானது திவ்யமானபுஷ்பங்களையும் அப்படியே கர்மாக்களுக்குரிய ஓஷதிகளையும் கொண்டுவந்தது. 'ஐந்து காலங்களையும்றிந்தவர்களும் ஏகாந்திகளும் பரமபக்தியுள்ளவர்களுமான அந்தமனுஷ்யர்களால் அப்பொழுது ஹரியானவர் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் செய்கையினாலும் பூஜிக்கப்பட்டார். அவர்கள் வார்த்தைசொல்லியபடியே அவ்விடத்தில் பசுவான் வந்தாசென்பது நிச்சயம். நாங்கள் அவருடையமாயையினால் மோகத்தையடைந்து அவரைப் பார்க்கவில்லை. ஓ! ஆங்கிரஸர்களில் சிறந்தவனே! வாயுபும் நின்றுபூஜையும் செய்யப்பட்டபிறகு, நாங்கள் கவலையால் மனக்கலக்கமடைந்தோம். சித்தமான ஜன்மத்தையுடைய அந்த அநேகமாயிரம் மனிதர்களில் ஒருவரும் எங்களைக் கண்ணாலவது மனத்தினாலவது மதிக்கவில்லை ஸ்வஸ்தர்களும் ஒரேபாவணையை அடைந்தவர்களும் பிரம்மபாவணையை அனுஷ்டிக்கிறவர்களுமான அந்தமுனிக்கூட்டத்

தார்களும் எங்களை நினைக்கவில்லை. பிறகு, தவத்தால் மிகவும் சிரமத்தை அடைந்தவர்களும் மிகவும் இளைத்தவர்களுமான எங்களைநோக்கி அவ் விடத்தில் ஆகாயத்திலிருக்கிறதும், சரீரமில்லாததுமாறா ஒருபூதமானது சொல்லத்தொடங்கிற்று. ‘வெளுத்தவர்களும் எல்லா இந்திரியங்களுமில்லாதவர்களுமான புருஷர்களை நீங்கள் பார்த்தீர்கள். நீங்கள் பார்த்த இந்தப் பிரம்மணஸ்ரேஷ்டர்கள் தேவேசனுள் பகவானைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஓ! முனிவர்களே! ‘எல்லோரும் இவ்விடம் விட்டு விரைவில் வந்தபடி செல்லுங்கள். பக்தனாகாதவனுலே அந்தத் தேவர் எவ்விதத்தாலும் பார்க்கமுடியாதவர். ‘பிரபைக்ஷிம்மண்டலத்தால் பார்க்கமுடியாதவரான’ அந்தப்பகவான் நெடுங்காலம் ஐசுந்திரியாயிருப்பவர்களால் இஷ்டப்படி பார்க்கக்கூடியவராவார். ஓ! பிரம்மணஸ்ரேஷ்டர்களே! உங்களால் பெரியகாரியமானது செய்யத்தக்கதாயிருக்கிறது. வேதியர்களே! இதற்குப்பிறகு, கிருதயுகம்சென்று மாறுதலையும் அடைந்து வைவஸ்வதமன்வந்தரத்தில் மீண்டும் திரேதாயுகம்வரும்பொழுது தேவர்களுடைய காரியலித்திக்காக நீங்கள் ஸகாயர்களாவீர்கள்’ என்றது பிறகு, ஆசசரியமும் அமிருதத்திற்கு நிகரானதுமான அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு அவருடையபிரஸாதத்தால் சீகரத்தில் இஷ்டமானதேசத்தை அடைந்தோம். இவ்விதம் நல்லதவத்தைச் செய்தும் ஹவ்யகல்யங்களைச் செய்தும் நாங்கள் அந்தத்தேவரைப் பார்க்கவில்லை. நீ எப்படி பார்ப்பதற்குத் தக்கவனாகியிருக்கிறாய்? நாராயணரானவர் ஹவ்யகல்யங்களைப்பூஜிப்பதும் எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிப்பதுமான மஹத்தான பூதம்; ஆகியந்தமற்றவரும் அவ்யத்தரும் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் ஆரதிக்கப்பட்டவருமாயிருக்கிறார்’ என்றனர். இவ்விதம் ஓததருடைய வார்த்தையாலும் த்விததிரிதர்களுடைய ஸம்மதத்தாலும் ஸபையோர்களாலும் ஸாதானம்செய்யப்பட்டுக் கம்பீரமான புத்தியுள்ள பிரகஸ்பதியானவர் பிறகு யஜ்ஞத்தை நிறைவேற்றினார்; தெய்வத்தையும் நன்றாகப் பூஜித்தார். வஸுவென்கிற அரசனும் யாகத்தைநிறைவேற்றிப் பிரஜையைப் பரிபாலித்துவந்தான். பிறகு, பிரம்மணஸ்ரேஷ்டர்களுடைய சாபத்தால் ஆகாயத்திலிருந்து, நழுவிப் பூமியில் விழுந்தான். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் பரகதியாகவுடையவனும் எப்பொழுதும் தர்மத்தில் அன்புள்ளவனுமான அந்த அரசன் பூமியினிடத்தையடைந்து நாராயணரைப் பரமாகக்கொண்டு நாராயணமந்திரத்தையே ஜபித்து அவருடைய ‘அருளாலேயே திரும்பவும் கிளம்பிப் பூப்பிரதேசத்திலிருந்தும் பிரம்மாவுக்கு அடுத்தஸ்தானத்தை

அடைந்து மேலானகதியை அடைந்தானென்பது நிச்சயம்” என்று சொன்னார்.

முந்நூற்றுநூற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதரீமம். (தோடிக்சி.)

—:0:—

(உபரிசாவஸு சாபமும் விமோசனமும் பெற்றது.)

யுதிஷ்டிஹர், “மகானானவஸுவென்கிற அரசன் பசுவானிடத்தில் பக்தியுள்ளவனுயிருந்தபொழுது எதற்காக நழுவிப் பூமியின்புதரில் பிரவேசித்தான்?” என்றுகேட்க, பிஷ்மர் சொல்லக்கொடங்கினார்.

“ஓ! பாரத! இந்தவிஷயத்திலும் ரிஷிதனுக்கும் தேவர்களுக்குமுண்டான ஸம்வாதரூபமான இந்தப்பழைபசுரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். இது கர்மாவுக்குரிய பூமியாகும் ஸ்வர்க்கமானது போகத்தின்பொருட்டு உண்டாக்கப்பட்டது. ஆகையால், இந்திரனானவன் பூமியை அடைந்து யாகத்திற்குத் தீசைக்ஷசெய்து கொண்டான். ஸவரீயபசுவினுடையகாலானது வந்தபொழுது, பிருஹஸ்பதியானவர், ‘இப்பொழுது பசவுக்காக மாவைக் கொண்டுவரலாம்’ என்றுசொன்னார். அதைக்கேட்டுத்தேவர்களெல்லாரும் மாம்ஸத்திலாசையுள்ளவர்களாகி ப்ராம்மணஸ்ரேஷ்டரான பிருஹஸ்பதியையும் மற்ற ப்ராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களையும் நோக்கி, ‘அஜந்தால் யாகம் செய்யவேண்டும் அந்த அஜமும் வெள்ளாடென்று அறிய வேண்டும். மற்றவை பசுவல்லவென்பது முறை’ என்று இந்தவார்த்தையைத் தனித்தனியே சொன்னார்கள். ரிஷிகள், ‘யாகங்களில் தான் பூங்களால் பூஜிக்கவேண்டுமென்று வேதவிதியிருக்கிறது. அஜமென்று பெயருடையவை தான்யங்களே. நீங்கள் வெள்ளாட்டைக்கொல்லுதல் தகுதியன்று. ஓ! தேவர்களே! எதில் பசுவானது வதைக்கப்படுகிறதோ அது ஸத்துக்களுடையதர்மமாகாது. இது சிறந்ததான கருதயுகம். பசுவானது எப்படி வதைக்கப்படலாம்?’ என்றுசொன்னார்கள். • தேவர்களோடு அந்தமுனிவர்கள்விவாதம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அந்தவழியில்வந்தவனும் அரசர்களில்கிறந்தவனும் ஆகாயத்தில்சஞ்சரிப்பவனும் ஸூரபொருந்தியவனும் பலமுடைய ஆயிரம்வானங்களுள்ளவனுமான வஸுவானவன் அந்தஇடத்திற்கு வந்தான். வேகமாகவருகிறவனும் ஆகாயத்தையடைந்தவனுமான அந்தவஸு

1 யாகத்துக்குஉரிபுது.

வைப்பார்த்து, அந்தப்பிராம்மணர்கள் தேவர்களைநோக்கி, 'யாக சிலனும் தானங்களுக்குப்பதியும் 'சிறந்தவனும் எல்லாப்பிராணி களுடையநன்மையிலும்பிரியமுள்ளவனுவான இவன் 'ஸந்தேஹத் தை நிவர்த்திசெய்வான் மஹானு இந்நவஸுவானவன் ஒருவித த்திலும் ' தவறுதலானவார்த்தையைச் சொல்லமாட்டான் ' என்று சொன்னார்கள். இவ்விதம் 'அந்தத்தேவர்களும் முனிவர்களும் ஸங் கேதத்தைசெய்துகொண்டு, எல்லாரும்கேள்வது வஸுவென்கிற அரசனுடையஸம்பீடம்வந்து, 'ஓ! அரசனே! அஜத்தினலா, அல்லது தான்யங்களாலா எதனால் யாகம்செய்யவேண்டும்? எங்களுடைய இந்தஸந்தேகத்தை நிவர்த்திசெய் ' நாங்கள் உன்னைப் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம்' என்கேட்டார்கள். அந்தவஸு அவர் களைநோக்கி அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, 'ஓ! பிராம்மணப்ரேஷ்டர்களே! யாருக்கு எந்தபபசுதம் ஸம்மதம்? ஸத்தியத்தைசொல்லுங்கள் ' என்கேட்டான். ரிஷிகள், 'ஓ! அரசனே! தான்யங்களால்யாகம் செய்யவேண்டுமென்பதே எங்களுடையபசுதம். தேவர்களுக்கோ பசுவினால்யாகம்செய்கிறபசுதமே ஸம்மதம் ஓ! அரசனே! எங் களுக்குச் சொல் ' என்றுசொன்னார்கள் அப்பொழுது, வஸு, தேவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தையறிந்து அவர்களுடையபசுத்தை ப்பற்றி, 'சாகமென்கிற அஜத்தினலே யாகம்செய்யவேண்டும்' என கிறவார்த்தையைச் சொன்னான். அதனால், ஸத்ரயனுக்குநிகரான கார் தியுடைய அந்தமுனிவர்களெல்லாரும் கோபத்தையடைந்து விமான த்திலிருப்பவனும் தேவபசுத்தின்விஷயத்தைச் சொல்லுகிறவனு மான வஸுவைநோக்கி, 'தேவர்களுடையபசுத்தை நீ கொண்ட காரணத்தால் ஆகாயத்திலிருந்து விழக்கடவாய் அரசனே! இதுமுதல் உன்னுடைய ஆகாயகமனமானது கெட்டுப்போகட்டும். அரசனே! வேதங்களுக்கும் ஸ்ரீஸூத்திரங்களுக்கும் மாறாக நீசொல்லியிருந் தால் எங்களுடையசாபமாகிற அடியால் நீ பூமிஷிப்பிளந்துகொண்டு விழுவாய். நாங்கள் விரோதமானவார்த்தையைச் சொல்லியிருந்தால் அவ்விடத்தில் 'விழுகிறோம்' என்றுசொன்னார்கள் 'ஓ! அரசனே! அப்பொழுது, உடனே, அந்தசசாபத்தினால் அந்தசுஷணத்திலேயே உபரிசரனென்கிறஅரசன் விரைவில் 'பூமிடின் துவாரத்தையடைந்து கிழேயிருப்பவனானான். அவ்விதமிருந்தும் அப்பொழுது நாராயண ருடைய ஆஜ்ஞையினால் நினைவு விலகாமலிருந்தது. தேவர்களெல் லோரும் சேர்ந்துகொண்டு வஸுவினுடையசாபமோசனத்தைக்

குறித்து ஜாக்ரதையோடு ஆலோசனைசெய்தார்கள். அது அரசனுடையபுண்ணியமன்றோ? 'மனோதர்மாவான அந்த அரசன் நம்முடைய நிமித்தத்தில் சாபத்தையடைந்தான் ஓ! தேவர்களே! நாம் சேர்ந்து இவனுக்குப் பிரதிபுக்ாரம் செய்யவேண்டும்' என்று ஈஸ்ரவர்களுள் அந்தத்தேவர்கள் புத்தியினால் ஆலோசித்து விரைவில் சிச்சயத்தையடைந்து ஸந்தோஷமுள்ள மனத்துடன் அப்பொழுது அரசனான உபரிசரணேநோக்கி, 'ஓ! அரசர்களில் உத்தமனே! நீ பிரம்மணர்களுக்கு அனுகூலமான தேவருக்குப்பத்தன். அந்தஹரியானவர் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் குருவாயிருப்பவர். அவர் உன்னுடைய விஷயத்தில் மனத்தில் மிக்கஸந்தோஷத்தையடைந்து சாபமோசனத்தைச் செய்வார். மஹாத்மாக்களான பிரம்மணர்களுக்கும் மரியாதை செய்யவேண்டும் அவர்களுடைய தவமானது அவர்மேல் பலிக்கவேசெய்யும் நீ சீக்கிரமாக ஆகாயத்திலிருந்தும் பூப்பிரதேசத்தில் விழுந்ததனால், நன்மையைவிரும்புகிறவன் 'வேதத்திற்கும் ஸுத்திரங்களுக்கும் விவராதமாகச் சொல்லக்கூடாது எங்களுடையபக்கத்தின் நிமித்தத்தினால் இப்படிப்பட்ட துன்பத்தை அடைந்தாய். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! நாங்கள் உனக்கு ஒருவரத்தைக் கொடுக்கிறோம். குற்றமில்லாதவனே! எவ்வளவு காலம் நீ சாபதோஷத்தினால் பூமியின் துவாரத்தை அடைந்திருப்பாயோ அவ்வளவு காலம் நீ யாகங்களில் மனம்பற்றியவர்களான வேதியர்களால் நன்றாக ஆகுதிசெய்யப்பட்ட வஸோர்த்தாரை யென்கிற ஆஜ்யதாரையை எங்களுடைய அனுக்கிரகத்தால் அடைவாய். எங்களுடைய அனுக்கிரகத்தால் உன்னை ஸ்ரமமானது அடையமாட்டாது ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பூமியின் துவாரத்தில் வஸோர்த்தாரையை அருந்துவதுனாலும் விருத்தி செய்யப்பட்ட பலத்தினாலும் பசியும் தாகமும் உண்டாகா. எங்களுடையவரத்தினால் அந்தப் பகவான் பிரதிபுடைந்து பிரம்மலோகத்தை அடையும்படி செய்வார்' என்றனர். இவ்விதம் அந்தத்தேவர்களால் லாரும் அரசனுக்குவரத்தையளித்து அப்பொழுது முனிவர்களுடைய வசனத்தினால் மாவிலையே யாகத்தை நிறைவேற்றிவிட்டு இருப்பிடம் சேர்ந்தார்கள் தவத்தையே தனமாகவுடைய முனிவர்களைவரும் தகூறையைப்பெற்றுக்கொண்டு தாங்கள் ஆஸ்ரமங்களை அடைந்தார்கள். இந்திரனும் வஸுவையே நினைத்துக்கொண்டு அமராவதியை அடைந்தான். வஸுவும் அப்பொழுது பெரியபொய்சொன்னதன்பயனாகப் புதரை அடைந்தான் ஓ! பாரத! பிறகு, வஸுவானவன் விஷக்கலேநருக்குப் பூஜையைச் செய்தான். எப்பொழுதும் நாராயணரு

டையவாக்கிலிருந்து வெளியான மந்திரத்தையும் ஜபித்தான். ஓ! பைசு வரைச்சுஷிப்பவனே! அப்பொழுதும், பூமியின் துவாரத்தை அடைந் திருந்தும் ஐந்துகாலங்களிலும் ஐந்துயுஜன்களால் தேவர்களுக்குப் பதியான் ஹரியைப் பூஜித்தான். பிறகு, பகவானும் பாவங்களைப்போக் குபவருமான நாராயணர் அந்நயபக்தனும் தம்மையே பரகதியாகவுடையவனும் மனத்தை ஜயித்தவனுமான அவனுடைய பக்தியினால்ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது, வரத்தையளிப்பவரும் பகவானுமானவிஷ்ணுவானவர் தமதருகிலிருப்பவரும் மிக்கவேகமுள்ளவரும் பக்திகளுட்சிறந்தவருமான வைந்தேயரை நோக்கித் தம்விருப்பத்தைச் சொல்லலானார். 'ஓ! மிக்கபாக்யமுள்ளபகிராஜனே! என்வார்த்தையால் பார்க்கலாம். ஸம்ராட்டும் தர்மாத்மாவும் கடுமையானவிரதமுள்ளவனுமான வஸுவென்னும் அரசன் பிராம்மணர்களுடைய பெரியகோபத்தாலே பூமியினுள் பிரவேசித்துவிட்டான் அந்தப்ராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களும் கௌரவிக்கப்பட்டார்கள். பகிராஜனே! நீ போ. ஓ! கருடனே! இப்பொழுது, எனதாஜனையினாலே, பூமியின்மீதில் மறைந்திருப்பவனும் கீழேஸஞ்சரிப்பவனுமான ராஜஸ்ரேஷ்டனை ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனாகச் செய். தாமலியாதே' என்று சொன்னார். பிறகு, வைந்தேயர் சிறகுகளைஉதறி வாயுவுக்கு நிகரான வேகத்துடன் வஸுவானவன் மௌனமாகவலிக்கிற அந்தப் பூமியினுடைய துவாரத்தில் பிரவேசித்தார் அவர் விரைவில் அவனை அங்கிருந்து உயரத்தாக்கி வேகமாக ஆகாயத்தில் கிளம்பி அங்கே அவனை விட்டுவிட்டார். அந்தமுகூர்த்தத்தில் அரசன் மீண்டும் உயிரிசாளுனான். அரசரிற்சிறந்த அவன் சரீரத்தோடு ப்ரம்மலோகத்தையும் அடைந்தான். குந்திபுத்ரனே! இவ்விதம் மகாத்மாவான அவனும் தேவர்களின் கட்டளைப்படி பொய்சொன்னதற்காக ப்ராம்மணசாபத்தால் அதோகதியை அடைந்தான். அவன் எல்லாச்சரீரங்களிலும் வலிப்பவரும் ஈஸ்வரருமான ஹரியைமாத்திரம் உபாலித்துவந்தான்; அதனால், விரைவில் சாபத்தினின்றும் விடுபட்டான். ப்ரம்மலோகத்தையும் அடைந்தான். இதையெல்லாம் உனக்குச் சொன்னேன். அரசனே! மனிதர்களுண்டானதையும் நாரதமுனிவர் ஸ்வேததீபத்தையடைந்ததையும் உனக்கு முழுதும் சொல்லுவேன். ஓரேமனத்துடன் கேட்கக்கடவாய்.

முந்நூற்றுநூற்பத்தாருவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (தொடிக்சி.),

—:௦,—

(நாதர் நாராயணரைத் துதித்தது.)

பகவானான நாரதமுனிவர் சிறந்ததான ப்வேதவீடுக்கையடைந்து வெண்ணிமூள்ளவர்களும் சந்திரன்போன்றகாந்தியுள்ளவர்களுமான அந்தமனிதர்களுையே கண்டார்; அவர்களைத் தலையால் வணங்கிப் பூஜித்தார் அவர்களாலும் மனத்தால் பூஜிக்கப்பெற்றுப் பகவானைப்பார்க்கவிரும்பி மந்திரத்தை முக்கியமாக ஜபித்துக்கொண்டு எல்லாப் பீரமங்களையும் அடைந்திருந்தார் அந்தவேதியர் ஒருவழிப் பட்டமனமுடையவரும் மேலேதூக்கப்பட்ட கைகளையுடையவரும் ஸமாதியுள்ளவருமாயிருந்து எல்லாமாயும் நிரக்குணமாயும் குணஸ்வரூபமாயிருக்கிற பகவானைக்குறித்துத் துதிக்கலானார்.

௧. ஓம். ௨. தேவதேவசரே! ௩. நிஷ்க்ரியரே! நிரக்குணரே! ௪. லோகஸாக்ஷியே! ௫. ரோகிதரஜஞரே! ௬. புருஷோத்தமரே! அநந்தரே! புருஷரே! ௭. மஹாபுருஷரே! ௮. புருஷோத்தமரே! ௯. க்ரிகுணரே! ௧௦. ப்ரதானரே! ௧௧. அம்ருதரே! ௧௨. அம்ருதாப்யரே! ௧௩. அநந்தாக்யரே! ௧௪. வ்யோமரே! ௧௫. அம்ருதாத்மாவே! ௧௬. ஸநாதநரே! ௧௭. ஸதஸத்வபக்தாவ்யக்

பிவ்ளரும் நாமங்களில் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் வந்துள்ளவற்றின் அர்த்தவிசேஷங்களை அங்கே கண்டுகொள்க.

1. இத்திரிபங்களால் விளைபாடும் ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமி.
2. வியாபகராயிருப்பதால் செய்கையில்லாதவர்.
3. உதாலீனமான ஞானரூபமாதலால் உலகங்களுக்கு ஸாக்ஷி.
4. 'ஸ்தூலஸூக்ஷ்மசரீரங்களை அறிகின்ற ஜீவஸ்வரூபர்' எனினுமாம்.
5. சரீரஜீவேஸ்வரர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்.
6. ஸ்தூலசரீரஸமஷ்டிகளில் சயனித்திருப்பவர்.
7. அன்னமயன் முதலான புருஷர்களுக்கெல்லாம் உத்தமர்.
8. ஸீத்வராஜஸ்தமோகுணங்களுன்னவர்.
9. மூன்று குணங்கள் சேர்ந்த வடிவமானவர்.
10. அம்ருதரூபமாயிருப்பவர்.
11. தேவர்களெனிகிற பெயர்பெற்றவர்.
12. ஆதிசேஷனை அநந்தனைன்னும் பெயருள்ளவர்.
13. அவ்யாக்ருத ஆகாசரூபர்.
14. அழிவற்றரூபமுள்ளவர்.
15. அநாதியாயிருப்பவர்.
16. கார்யகாரணரூபமாகி க்ரீகிக்கக்கூடியவரும் கூடாசவருமாயிருப்பவர்.

தரே! ¹ருததாமரே! ²ஆதிதேவரே! ³வஸுப்ரதரே! ⁴ப்ரஜா
பதியே! ⁵ஸுப்ரஜாபதியே! ⁶வஸ்பதியே! ⁷மஹாப்ரஜாபதியே!
⁸ஊர்ஜஸ்பதியே! ⁹வாசஸ்பதியே! ¹⁰ஜகத்பதியே! ¹¹மநஸ்பதியே!
¹²திவஸ்பதியே! ¹³மருத்பதியே! ¹⁴ஸலிலபதியே! ¹⁵ப்ருதிவிபதி
யே! ¹⁶திசுபதியே! ¹⁷பூர்வநிவாஸரே! ¹⁸சூஹயரே! ¹⁹ப்ரம்மபுரோ
ஹிதரே! ²⁰ப்ரம்மகாயிகரே! ²¹ராஜிகரே! ²²மஹாராஜிகரே! ²³சா
தூர்மஹாராஜிகரே! ²⁴ஆபாஸுரரே! ²⁵மஹாபாஸுரரே! ²⁶ஸப்த
மஹாபாசரே! ²⁷ஸப்தமஹாஸ்வரரே! ²⁸யாம்யரே! ²⁹மஹாயாம்யரே!

- 1 விகாமில்லாத பிரகாசமுள்ளவர்.
- 2 'நாராயணா' என்பது பீழைபுகை.
- 3 காமபலனைக் கொடுப்பவர்.
- 4 தக்ஷன் முதலான ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்களின் வடிவமானவர்.
- 5 மோக்ஷகுருவான ஸனகாதிஸ்வரூபர்.
- 6 அரசு முதலான வ்ருக்ஷரூபர்.
- 7 நான்முகராயிருப்பவர்.
- 8 ப்ரம்மா முதலான ஜீவர்களுக்குப் பதியாயிருப்பவர்.
- 9 தேவகுருவாயிருப்பவர்.
- 10 உலகங்களுக்குப் பதியான இந்திரா.
- 11 ஸுத்திராத்மாவாயிருப்பவர்.
- 12 ஸூர்யரூபர்.
- 13 பிராணவாயுரூபர்.
- 14 வருணரூபர்.
- 15 ஆசராயிருப்பவர்.
- 16 திசுபாலராயிருப்பவர்.
- 17 மஹாப்ரளயத்தில் உலகங்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவர்.
- 18 வெளியிடக்கூடாதவர்.
- 19 ப்ரம்மாவுக்கு வேதங்களை உபதேசித்தவர். [னவைமாயிருப்பவர்.
- 20 ப்ரம்மண சகீர்த்தால் நிறைவேற்றக்கூடிய யாகம் அத்யயனமுதலா
- 21 ராஜகாரியமான பாலன முதலியவையாயிருப்பவர்.
- 22 மஹாராஜிகமென்னும் தேவக்கூட்டமாயிருப்பவர்.
- 23 சாதூர்மஹாராஜிகமென்கிற தேவக்கூட்ட மாயிருப்பவர்.
- 24 ஆபாஸுரரென்கிற தேவக்கூட்டமாயிருப்பவர்.
- 25 மஹாபாஸுரரென்கிற தேவக்கூட்டமாயிருப்பவர்.
- 26 காயத்ரி முதலான ஏழு மந்திரங்களால் அரபணம் செய்யக்கூடிய
பெரிய ஏழுமஜ்ஞபாகங்களுடையவர்.
- 27 பெரிய ஏழுஸாமஸ்வரங்களுடையவர்.
- 28 யமகணஸ்வரூபர்.
- 29 சித்திரகுபதன் முதலானவராயிருப்பவர்.

1 ஸம்ஜ்ஞாஸம்ஜ்ஞரே ! 2 துவிதரே ! 3 மஹாதுவிதரே ! 4 ப்ரமர்த்த
நரே ! 5 ப்ரிநிர்மிதரே ! 6 அப்ரிநிர்மிதரே ! 7 வசவர்த்தி ! 8 அப்ரிநிந்
தி ! 9 அப்ரிநிதரே ! 10 வசவர்த்தி ! 11 அவசவர்த்தி ! 12 யஜ்
ஞரே ! 13 மஹாயஜ்ஞரே ! 14 அஸம்பஜ்ஞரே ! 15 யஜ்ஞஸம்பவரே !
16 யஜ்ஞயோநிம் ! 17 யஜ்ஞாம்பரே ! 18 யஜ்ஞஹ்ருசயரே ! 19 யஜ்ஞஸ்து
தரே ! 20 யஜ்ஞபாகஹரே ! 21 பஞ்சயஜ்ஞரே ! 22 பஞ்சகாஸவர்த்துருபதி
யே ! 23 பாஞ்சராத்திரி ! 24 வைகுண்டரே ! 25 அபராஜிதரே ! 26 மான

- 1 ஸம்ஜ்ஞாமென்னும பெயருடையவர்
- 2 துவிதசென்கிற தேவகணஸ்வரூபர்
- 3 மஹாதுவிதரென்கிற தேவக்கூட்டமாயிருப்பவர்
- 4 மிருத்யுருபராயன்வர்.
- 5 மிருத்யுக்குஸஹாயமாக ஏற்றுத்தப்பட்ட காரோகாதிஸ்வரூபர்.
- 6 காமம்ரோகமுதலியவற்றிற்குளதிரான சகம் ஆரோக்யமுதலியனவா
யிருப்பவர்.
- 7 சமமுதலானவற்றின் வசத்திலிருப்பவர்.
- 8 சாமுதலியனவையுள்ளவராயிருப்பதால் நிகழ்க்கூடாதவர்.
- 9 எல்லாஜாதிகளின் ரூபங்களிலும் அடங்காதவர்.
- 10 சினகைக்கு உள்பட்டவர்.
- 11 நெழிக்கின்றவர்.
- 12 அக்னிஹோத்ரமுதலியனவாயிருப்பவர்.
- 13 ப்ரம்மயஞ்ஞமுதலியனவாயிருப்பவர்.
- 14 யஜ்ஞத்திற்குளதிரான கர்மமாயிருப்பவர்
- 15 யஜ்ஞத்திலேற்பட்ட ரிதவிசமுதலானவராயிருப்பவர்.
- 16 யஜ்ஞத்திற்குக் காணமான வேதஸ்வரூபர்.
- 17 யஜ்ஞத்தை உட்கொண்டிருப்பவராயிருப்பவர்
- 18 யஜ்ஞாவகத்தின் உபாஸனஸ்வரூபர்.
- 19 யஜ்ஞத்தில் தூதிகப்பட்டவர்.
- 20 யஜ்ஞத்தில் பாகத்தைக் கிரகிப்பவர்
- 21 பஞ்சயஜ்ஞஸ்வரூபர்.
- 22 புகலீரவு, மாதம், ருது, ஆனம், வருஷமென்கிற ஐந்து வஸங்களுக்
கும் அதிஷ்டாணம்: காத்தடி, கரணம், கிரியை, அதிர்ஷ்டமென்கிற
ஐந்து வஸங்களுக்கும் பீதியாயுள்ளவர்.
- 23 பாஞ்சராத்ரமென்கிற ஆகமத்தால் அறியக்கூடியர்
- 24 மடங்குதலில்லாதவர்; அல்லது, விசுண்டையின்புத்தர்
- 25 பிறரால் ஜயிக்கப்பட்டவர்.
- 26 மனத்தை உபாதிதாகவுடையவர்.

லிகரே ! ¹நாவமிகரே ! ²நாமநாமிகரே ! ³பரஸ்வாமியே ! ⁴ஸுஸ்
 நாதரே ! ஹம்ஸரே ! பரமஹம்ஸரே ! ⁷மஹாஹம்ஸரே ! ⁸பரம
 ஜ்ஞேபரே ! ⁹பரமயாஜ்ஞிகரே ! ¹⁰ஸாங்க்யயோகரே ! ¹¹ஸாங்க்யமூர்த்
 தியே ! ¹²அம்ருதேசயரே ! ¹³ஹிரண்யேசயரே ! ¹⁴வேதேசயரே ! ¹⁵தே
 வேசயரே ! ¹⁶குசேசயரே ! ¹⁷பிரம்மேசயரே ! ¹⁸பத்மேசயரே ! ¹⁹விஸ்வே
 ஸ்வரரே ! ²⁰விஷ்வக்ஸேநரே ! உமக்கு நமஸ்காரம். நீர் ²¹ஜகதர்வயர்.
 நீர் ²²ஜகத்ப்ரக்ருதி. உமக்கு அக்நி வாய். வீட்டவையின்முகத்திலிருந்
 தும்உண்டான அக்னியும் ஆஹுதியும் நீர். ஸாரதியென்கிற அக்னியும்
 நீர். வஷட்காரம் நீர் ஓங்காரம் நீர். தவம் நீர் மல்மும் நீர். பூர்ணமான
 அங்கங்களுடைய சந்திரன் நீர். நீர் ²³சக்ஷராஜ்யம். நீர் ஸுலிம்பன்.
 நீர் திக்கஜம். ²⁴திப்பாநுவே ! ²⁵விதிக்காநுவே ! ²⁶ஹயசிரஸே ! நீர்

- 1 புதிதாய் அறியக்கூடியவர்.
- 2 ஒவ்வொருநாமத்தினாலும் அறிவிக்கப்பட்டவர்
- 3 பரனென்னும் பிரம்மாவுக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பவர்.
- 4 வேதவ்ரதத்தைமுடித்தவர்.
- 5 மூன்றுதண்டமுடைய யதியாயிருப்பவர்.
- 6 ஒருதண்டமுள்ள யதியாயிருப்பவர்
- 7 தண்டமுதலான வையல்லாதமஹாஹஸரென்கிறயதியாயிருப்பவர்.
- 8 பரமமான ஞேயபரம்ஸ்வரூபர்.
- 9 மஹாயாகம்செய்கின்ற திக்ஷிதராயிருப்பவர்.
- 10 ஸாங்கியயோகஸௌரூபர்.
- 11 ஸாங்கியமான அதாவது கல்பிதப்பிரபஞ்சநீங்கினஸ்வரூபமுடையவர்.
- 12 அம்ருதர்களைன்கிற ஜீவாக்ஷிணம் சடனித்திருப்பவர்.
- 13 ஹிரண்யமென்கிற ஹருதயத்தில் சயனித்திருப்பவர்.
- 14 வேதத்தில் சடனித்திருப்பவர்.
- 15 இந்திரியங்களில் சயனித்திருப்பவர்.
- 16 குசமென்கிறஸமுத்திரஜலத்தில் சயனித்திருப்பவர்.
- 17 வேதத்தில் சயனித்திருப்பவர்.
- 18 பிரம்மாண்டமாகிற பத்மத்தில் சயனித்திருப்பவர்
- 19 எல்லாருக்கும் ஈஸ்வரராயிருப்பவர்.
- 20 பக்தரைப்பாதுகாக்க எங்கும் செல்லுந்தன்மையுள்ள ஸேனையுள்ளவர்
- 21 ஜகதில் ஸத்தாரூபராக ஸம்பந்திததவர்.
- 22 ஜகதிற்கு உபாதானகாரணம்.
- 23 யாகத்தில் (பத்தினியின்) நேத்திரத்தால் பார்க்கப்பட்டு அதனால் சுத்தியடைந்த நெய்.
- 24 திசைகளைப் பிரகாசிக்கச்செய்கிறவர்.
- 25 விதிக்குக்ளைப் பிரகாசிக்கச்செய்ப்பவர்.
- 26 ஹயக்ரீவர்.

1 ப்ரதமத்ரிஸுபர்ணர் ; 2 வர்ணதார் 3 பஞ்சாக்நியே ; 4 த்ரிணுகே
தரே ! 5 ஷ்டங்கநிதாரநே ! 6 பிராக்ஜோதிஷ்நே ! 7 ஜ்யேஷ்டஸாமகரே !
8 ஸாமிக்வரதரே ! (நீர்) 9 அதர்வசிரஸ். 10 பஞ்சமஹாகம்பரே !
11 ப்ரபாசார்யரே ! 12 வால்கில்யரே ! 13 வைகாந்ஸரே ! 14 அபக்நயோ
கரே ! 15 அபக்நவ்ரதரே ! 16 அபக்நபரிஸங்க்யாநரே ! 17 யுகாதியே !
18 யுகமத்யரே ! 19 யுகநிதரே ! 20 ஆகண்ட்ஸரே ! 21 ப்ராசீநகர்ப்பரே !
22 கௌசிகரே ! 23 புருஷ்நிதரே ! 24 புருஹுதரே ! 25 விஸ்வகிருத்
தே ! 26 விஸ்வஜித்தே ! 27 விஸ்வரூபரே ! 28 அநந்தகதியே ! 29 அநந்த

- 1 முந்தினதான த்ரிஸுபர்ணமந்திரத்தால் சொல்லப்பட்ட ஆதித்யரூபர்.
- 2 பிராம்மணர்முதலான ஜாதிகளைத் தரிப்பவர்.
- 3 கார்ஹபத்யம், ஆஹவனீயம், சக்ஷிணம், ஸபத்யம், ஆவஸத்யம் என்கிற
ஐந்து அக்னிகளாயிருப்பவர்.
- 4 நாசிகேதமென்கிற அக்னியை மூன்றுதரம் சயனமசெய்ததால் த்ரிணு
சிகேதரென்று பெயருள்ளவர்.
- 5 ஆறு அங்கங்களுள்ள வேதஸ்வரூபர்.
- 6 பிராக்ஜோதிஷ்மென்கிற ஸாமரூபர்.
- 7 ஜ்யேஷ்டமென்கிற ஸாமத்தைக் கானம்செய்பவர்.
- 8 ஸாமகர்களுடைய விரதத்தைத் தரிப்பவர்.
- 9 அதர்வசிரஸென்கிற உநிஷத்தின் ஸ்வரூபர்.
- 10 ஸௌரம், சாக்தம், காண்பத்யம், சைவம், வைஷ்ணவம் என்கிற
ஐந்துபெரிய ஆகமங்களால் தெரிவிக்கப்பட்டவர்.
- 11 துரையை அருந்தகின்ற முனிவர்களுக்கு ஆசார்யராயிருப்பவர்.
- 12 வால்கில்யரென்கிற முனிவராயிருப்பவர்.
- 13 வைகாணஸவ்ரதமுடையவர்.
- 14 கெடுக்கப்படாத யோகமுடையவர்.
- 15 கெடுக்கப்படாத வ்ரதமுள்ளவர்.
- 16 கெடுக்கப்படாத விசாரமுடையவர்.
- 17 யுகத்தின் ஆதியாயிருப்பவர்.
- 18 யுகத்தின் மத்தியமாயிருப்பவர்.
- 19 யுகத்தின் முடிவாயிருப்பவர்.
- 20 இந்திரனாயிருப்பவர்.
- 21 பிராசீனகர்ப்பரென்கிற முனிஸ்வரூபர்.
- 22 கௌசிகமுனிரூபர்.
- 23 வெருவாகத் துதிக்கப்பட்டவர்.
- 24 வெருவாக (யாகத்திலி) உபபிடப்பட்டவர்.
- 25 எல்லாவற்றையும் செய்தவர்.
- 26 எல்லாவற்றையும் ஜயித்தவர்.
- 27 எல்லாரூபமாயிருப்பவர்.
- 28 அனவற்ற கதியுடையவர்.
- 29 அனவற்ற சரீரமுடையவர்.

போகரே! ¹அருந்தரே! ²அநாதியே! ³அமத்யரே! ⁴அவ்யக்த
மத்யரே! ⁵அவ்யக்தநிதநரே! ⁶வ்ரதாவாஸரே! ⁷ஸமுத்திராதி
வாஸரே! ⁸யசோவாஸரே! ⁹தபோவாஸரே! ¹⁰தமர்வாஸரே!
¹¹ஸக்ஷம்யாவாஸரே! ¹²வித்யாவாஸரே! ¹³கீர்த்த்யாவாஸரே! ¹⁴ஸ்ரீவா
ஸரே! ¹⁵ஸ்ர்வாவாஸரே! வாஸுதேவரே! ¹⁶ஸ்ர்வச்சந்தகரே!
¹⁷ஹரிஹயரே! ¹⁸ஹரிமேதரே! ¹⁹மஹாயஜ்ஞபாகஹரரே! ²⁰வர
ப்ரதரே! ²¹ஸுகப்ரதரே! ²²தனப்ரதரே! ²³ஸ்ரீஹரிமேதரே! ²⁴யமரே!
²⁵நியமரே! ²⁶மஹாநியமரே! ²⁷க்ருச்ரரே! ²⁸அதிக்ருச்ரரே!

- 1 அனவற்றவர்.
- 2 ஆகியற்றவர்.
- 3 மத்தியமற்றவர்.
- 4 ஸ்பஷ்டமில்லாத மத்தியததையுடையவர்.
- 5 அவ்யக்தமான முடிவையுடையவர்.
- 6 வ்ரதங்களுக்கு இருபபிடமாயுள்ளவர்.
- 7 ஸமுத்திரத்தை இருபபிடமாகவுடையவர்.
- 8 யசஸுக்கு (தனக்குத் தெரியாத புகழுக்கு) இருபபிடமானவர்.
- 9 தவத்திற்கு இருபபிடமானவர்.
- 10 அடக்கத்திற்கு இருபபிடமானவர்.
- 11 லக்ஷிக்கு இருபபிடமானவர்.
- 12 வித்தைக்கு இருபபிடமானவர்.
- 13 கீர்த்திக்கு (தனக்குத் தெரிந்த புகழுக்கு) இருபபிடமானவர்.
- 14 ஸ்ரீதேவிக்கு இருபபிடமானவர்.
- 15 எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமானவர்.
- 16 எல்லாருடைய இஷ்டததையுமளிப்பவர்.
- 17 ராமாவதாரத்தில் வானரனை அர்வமாகவுடையவர்.
- 18 அர்வமேதஸ்வரூபர்.
- 19 மஹாயஜ்ஞமாகிற யோகத்தில் ஹவிர்ப்பாகமாயிருக்கிற ஜீவஸ்வ ரூபத்தைக் கிரஹிப்பவர்.
- 20 வரத்தையளிப்பவர்.
- 21 ஸுகத்தையளிப்பவர்.
- 22 தனத்தையளிப்பவர்.
- 23 ஹரியினிடத்தில் புத்தியையுடைய பக்தஸ்வரூபர்.
- 24 யமமென்கிற யோகாங்கஸ்வரூபர்.
- 25 நியமமென்கிற யோகாங்கஸ்வரூபர்.
- 26 பெரிதான நியமரூபர்.
- 27 க்ருச்ரமென்கிற வ்ரதஸ்வரூபர்.
- 28 அதிக்ருச்ரரூபர்.

1 மஹாக்குச்ரரே! 2 ஸர்வக்ருச்ரரே! 3 நியமதரே! 4 நிவ்ருத்தப்ர
மரே! 5 நிவ்ருத்திதர்மபரவாகதரே! 6 ப்ரவசநகதரே! 7 ப்ருச்நி
கர்ப்பப்ரவ்ருததரே! 8 ப்ரவ்ருந்த வேதவித்ரிபரே! 9 அஜரே!
10 ஸர்வகதியே! 11 ஸர்வதர்சியே! 12 நக்ராஹ்யரே! 13 அக்ஷயரே! 14 அச
லரே! 15 மஹாவிபுதியே! 16 மஹாந்யசர்ரரே! 17 பவித்ரரே! 18 மஹா
பவித்ரரே! 19 ஹிரண்யமயரே! 20 ப்ருஹத்தே! 21 அப்ரதர்க்ரரே! 22 அவி
ஜ்ஞேயரே! 23 ப்ரம்மாபிரியரே! 24 ப்ரஜாஸர்க்ககரே! 25 ப்ராஜாநிதநகரே!
26 மஹாமாயாதரே! 27 வித்யாதரே! 28 யோகதரே! 29 கித்ரகிகண்

- 1 மஹாக்குச்ரரே.
- 2 எல்லாக்குச்ரமாயுமிருப்பவர்.
- 3 வ்ரதங்களைத் தரிப்பவர்.
- 4 பரம்மில்லாதவர்.
- 5 சிறந்த நிவ்ருத்திதர்மங்களைடைந்தவர்.
- 6 வேதாந்யனத்தையடைந்த பரம்மசாரி.
- 7 (வேதத்தைக் கர்ப்பத்திலுடையவராகி) ப்ருஸ்நிகர்ப்பராகிப் பிர
விருத்தித்தவர்.
- 8 வேதகர்மத்தை நடத்திவருகிறவர்.
- 9 ஜனமற்றவர்.
- 10 எல்லாக்கதியுள்ளவர்; அல்லது, எல்லாருக்கும் கதியாயிருப்பவர்.
- 11 எல்லாவற்றையும் பாடபவர்.
- 12 கர்மேந்திரியங்களால் கரஹிக்கமுடியாதவர்.
- 13 அக்ஷயமற்றவர்.
- 14 சலனமற்றவர். [வர்]
- 15 ஆகாயமுதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டிருபமான, பெரிய ஐஸ்வர்யமுடையவர்.
- 16 மஹிமைபொருந்திய விராட்சர்மமுடையவர்.
- 17 சுக்ரியமென்கிற ஆரண்யகமந்தர்ஸவரூபர்.
- 18 பாவமானீஸூக்தமுதலான மந்திரஸ்வரூபர்.
- 19 மண்டலப்ரம்மணமுதலிய மந்திரஸ்வரூபர்.
- 20 வேதஸ்வரூபர்.
- 21 புத்தியால் ஊக்கிக்கமுடியாதவர்.
- 22 (ரூபமுதலானவை இல்லாததினால்) அபிரமுடியாதவர்.
- 23 கார்யகாரணமஹாகாரணங்களுள் சிறந்தவர்.
- 24 பிரஜைகளின் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கின்றவர்.
- 25 பிரஜைகளின் நாசத்தைச் செய்கின்றவர்.
- 26 பெரிதானமாயையைத் தரிப்பவர்.
- 27 வித்தையைத் தரிப்பவர்.
- 28 யோகத்தைத் தரிப்பவர்.
- 29 விசித்ரமான கொண்டைகூடியுடையவர்.

டியே! ¹வரப்ரதரே! ²புரோடாசபாகஹரே! ³கதாத்வரே! சிந்நத்ருஷ்ணரே! ⁵சிந்நஸம்சயரே! ⁶ஸர்வீதோவ்ருத்தரே! ⁷நிவ்ருத்தரூபரே! ⁸ப்ராம்மணரூபரே! ⁹ப்ராம்மணபரியரே! ¹⁰விப்ரவமூர்த்தியே! ¹¹மஹாமூர்த்தியே! ¹²பாந்தவீரே! ¹³பக்தவத்ஸலீரே! ¹⁴ப்ரம்மணயதேவரே! பக்தனானான் உம்மைத் தரிசிக்கவிரும்புகிறேன். ¹⁵நிர்வகல்பகஜ்ஞானத்தின்பொருட்டு உமக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம்' என்று துதித்தார்.

முந்நூற்றநூற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மோகஷதீர்மம். (தொடர்க்கி.)

—:0:—

(நாயகனார் நாரதருக்குக் காட்சியளித்துத் தாம்சேயதஸ்ருஷ்டிமுதலியவற்றைச் சொல்லியது.)

இவ்விதம், ரகஸ்யமும் உண்மையுமானநாமங்களால் துதிக்கப்பட்டவரும் எல்லாமறிந்தவரும் எல்லாவற்றையும்படைப்பவருள்சிறந்தவரும் எல்லாமூர்த்திகளின்ஸ்வரூபரும் ப்ரபுவும் ஹரியுமான அந்தப் பகவான் சிறந்த அந்தரூபத்தை நாரதமுனிவருக்குக் காட்டினார். ஓரிடத்தில் சந்திரனைக்காட்டிலும் மிகவும் சுத்தமானரூபமுடையவரும் ஓரிடத்தில் சந்திரனைக்காட்டிலும் விசேஷத்தோடுகூடியவரும் ஓரிடத்தில் அக்ரிமினிறமுடையவரும் ஓரிடத்தில் ஆதித்யனுக்குநிகரானரூப

- 1 ஸ்ரேஷ்டமானஸ்தானத்தை அளிப்பவர்.
- 2 புரோட்டாசத்தின்பாகத்தைக் கிரகிப்பவர்.
- 3 யாகத்தையடைந்தவர்.
- 4 ஆசையை அழித்தவர்.
- 5 ஸம்சயமறுத்தவர்.
- 6 எங்குமிருப்பவர்.
- 7 விலகினஸ்வரூபத்தையுடையவர்.
- 8 பிராம்மணரூபராயிருப்பவர்.
- 9 பிராம்மணர்களிடம் பிரியமுள்ளவர்.
- 10 ஜகத்தைச் சரீரமாகவுடையவர்.
- 11 பெரிதான சரீரமுடையவர்.
- 12 பந்துவாயிருப்பவர்.
- 13 பக்தர்களிடம் அன்புள்ளவர்.
- 14 பிராம்மணர்களுக்கு ஹிதமானதேவர்.
- 15 'ஏகாந்ததர்சனாய என்பது' மூலம்,

முடையவரும் ஓரிடத்தில் கிளியின் இறகுக்கு நிகரானவரும் ஓரிடத்தில் படித்துக்கு நிகரானவரும் ஓரிடத்தில் மைம்மலைக்கு நிகரானவர் தியுடையவரும் ஓரிடத்தில் பொன்னிறமுடையவரும் ஓரிடத்தில் பவளக்கொடிக்கு நிகராவவ்வுமுடையவரும் ஓரிடத்தில் வெண்ணிறமுடையவரும், ஓரிடத்தில் ஸ்ரீமான்னாத்து நிகரானவர் முடையவரும் ஓரிடத்தில் வைபவாத்துக்கொப்பின்வரும் ஓரிடத்தில் நீலவையத்துக்கொப்பின்வரும் ஓரிடத்தில் இந்திரநீலத்துக்கொப்பானவரும் ஓரிடத்தில் மயிலின்கழுத்துக்கு நிகரானவர் முடையவரும் ஓரிடத்தில் முகுதுமலைக்கொப்பானவரும் ருபங்கவாலே பலவிதமாக இந்தவர்களைத்தரித்திருக்கிறவரும் அநாதியும் ஆயிரங்கண்களுடையவரும் ஸ்ரீபொருந்தியவரும் அயிரங்கலைமுடையவரும் ஆயிரம்பாதங்களுடையவரும் ஆயிரம் உதாங்களுக்கைகளுமுடையவரும் ஓரிடத்தில் இவ்விதமென்று விவரிக்கப்பெற்றவரும் பரபுவும் வாயினுலே ப்ரணவத்தையும் அதனுடையேந்தகாயத்ரீமந்தித்தையும் உச்சரிப்பவரும் மற்றமுகங்களாலே பலவிதமானநான்குவிதங்களை யும் சொல்லுகிறவரும் பாவங்களை ஹரிப்பவரும் இந்திரியவரமுள்ளவரும் தேவருமான நாராயணர் உபநிஷதத்தைக் கானம்செய்தார். அப்பொழுது, யஜ்ஞங்களுக்குப் பதியானதேவேவர் வேதி, கமண்டலு, தர்பயங்கள், சிறந்த (ஜப) மணிகள், குசங்கள், மான்தோல, தண்டம் இவற்றையும் ஜவலிக்கின்ற அக்ரிபையுடும் கைகளால் தரித்துக் கொட்டிநுந்தார். தெளிவானமனமுள்ளவரும் வேதியறிந்திரந்தவருமானநாரதர் ப்ரஸன்னரான அந்தப்பரமேஸ்வரரை மென்னத்துடன் வணங்கிமலஸ்கரித்தார். தலைமாலவணங்கின அந்தநாரதரையோக்கித் தேவர்களுக்கெல்லாம் ஆதியும் விவாரமற்றவருமானபகவான், 'ஏகதர், த்விதர், தரிதர்என்னுமமனமுனிவர்களும் என்னுடைய தர்சனத்தில் விருப்பத்துடன் இந்தஇடத்தை அடைந்தார்கள்'. அவர்களும் என்னைப்பார்க்கவில்லை. ஏகாந்தினிற்சிந்தவனைத்தவிர என்னை ஒருவனும் பார்க்கமாட்டான். நீயும் எகாந்திகளில்உத்தமன். ஒ! பிராம்மண! சிறந்தவைகளான என்னுடைய இந்தசசீரங்கள் தர்மருடையகிருகத்தில் உண்டாயின. நீ எப்பொழுதும் அவைகளைப் பஜி. வந்தபடி போ. ஒ! அந்தனை! இப்பொழுது நீ விரும்புகிறவரத்தை என்னிடமிருந்து கேட்டுக்கொள். விஸ்வரூபனும் விவாரமற்றவனுமானநான் இப்பொழுது இவ்விடத்தில் உனதுவிஷயத்தில் அருளுள்ளவனாயிருக்கிறேன்' என்று சொன்னார்.

நாரதர், 'ஓ! தேவரீ! பகவானுநர் என்னுல்பார்க்கப்பட்ட மையால் இப்பொழுது என்னுடைய' தவம், யமம், நியமம் இவற்றின் பயன் உடனே அடையப்பட்டது. ஓ! பகவானே! அனாதியும் எல்லா வற்றையும்பார்த்தவர்களில் சிறந்தவரும், எல்லாமூர்த்தியுமுள்ளவரும் மஹானும் பிரபுவுமானநீர் மார்த்தப்பட்டுரென்பதே எனக்கு மேலானவரம்' என்றசொன்னார் (பகவான்). இவ்விதம்தரிசனம் கொடுத்துவிட்டுப் பரம்மபுத்ரரானநாரதரைநோக்கி, மறுபடியும் ஒரு வார்த்தை சொல்லலானார். 'நாரத! போ தாமஸ்யாதே. இந்திரியங்க ளும் ஆஹாரமுமில்லாதவர்களும் சந்திரனுக்குநிகரானகார்த்தியுள்ள வர்களுமான என்னுடைய இந்தீபபக்தர்கள் ஒருமுகமாக, எண்ணீத் தியானஞ்செய்வார்கள் இவர்களுக்கு விந்நம் உண்டாகவேண்டாம். மகாபாக்யவான்களான இந்தவித்தர்கள் முன்காலத்தில் ஏகாந்திக ளாயிருந்தார்கள்; தமஸுகளாலும் ரஜஸுகளாலும்விடுபட்டு எண்ணி அடையப்போகிறார்கள் ஸந்தேகமில்லை. நேத்திரத்தால்பார்க்கமுடி யாதவரும் த்வக்கினுஸ்பரிசுக்கமுடியாதவரும் (மூக்கினுல) முகமுடி யாதவரும் கந்தமுமரஸமுமில்லாதவரும் ஸத்வம்ரஜஸ்தமஸென்கிற குணங்களடையாதவரும் எங்கும்வியாபித்தவரும் ஸாக்ஷியும் உல கத்துக்கு ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறவரும் பிராணிவர்க்கங்களு டைய சரீரங்கள் நசிக்கையிலும் நசியாதவரும் ஜனனமில்லாதவரும் நாசமில்லாதவரும் எந்நாளுமிருப்பவரும் நிர்த்துணரும் நிஷ்கள ரும்' இருபத்துநான்குதத்வங்களைக்காட்டிலும் பிரலித்தமான இரு பத்தைந்தாமவரும் புருஷரும் கிரியையில்லாதவரும் ஞானத்தால் பார்க்கக்கூடியவராகச் சொல்லப்படுகிறவரும் இவ்வுலகில் பிராம்மண ஸ்ரேஷ்டர்கள்' தம்மைஅடைந்து முக்தர்களாகப்பாரணரும் ஸநாதன ரும் பரமாத்மாவுமான அந்தவாஸுதேவர் அறியத்தக்கவர். ஓ! நாமு! சுபகர்மங்களாலும், 'அசுபகர்மங்களாலும் ஒருபோதும் பற்றப்படாத இந்தத்தத்வருடையவியாபகத்தன்மையையும் மகிமையையும் பார். ஸத்வம்ரஜஸ்தமஸென்னுமிவைகளைக் குணங்களாகச் சொல்லுகிறார் கள். இவைகள் எல்லாச்சரீரங்களிலுமிருக்கின்றன; ஸஞ்சரிக்கவுஞ் செய்கின்றன. இந்தக்குணங்களைச் சேஷத்ரஜ்ஞன் அனுபவிக்கிறான். இவைகளால் அவன் அனுபவிக்கப்படுகிறதில்லை அவன் நிர்த்துணனும் குணங்களைப்புலிக்கிறவனும் குணங்களைப்படைக்கிறவனும் குணங் களை அதிகரித்தவனுமாயிருப்பான். ஓ! தேவரிஷியே! ஜகத்துக்கு ஆதாரமானபிருதிவியானது அப்பில் ஸ்யத்தை அடைகிறது. அப்பதேயு

விலும் தேயு வாயுவினும் வாயு ஆகாயத்திலும் ஆகாயம் மனத்திலும் லயிக்கின்றன. பரமபூதமான அந்தமனமும் அவயுத்தத்தில் லயிக்கிறது. ஓ! பிராம்மண! அவ்யக்தமானது கிரியையற்றவனுன ப்ருஷ்ணிடம் லயிக்கிறது. ஸனாதனனான அந்தப்ருஷ்ணம்கு மேலானவன் இல்லை. ஸனாதனரும் ப்ருஷ்ணமான அந்தவாஸுதேவர் ஒருவனாத் தவிர உலகத்தில் சராசரமும் நித்யமுமான பூதமானது இல்லையன்றோ? மகாபலமுள்ள வாலுதேவர் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மாவன்றோ? ப்ருதிவியும் வாயுவும் ஆகாயமும் அப்புத் தேயுவுமாகிய பெரிய ஸ்வரூபமுள்ள இவைகள் சோந்து சீரென்று பெயரிடப்பட்டன. ஓ! பிராம்மண! அதில பிரவேசித்திருப்பவரும் சிறந்த பராசரமமுள்ள வருமான அவர் பார்க்கத்தக்கவரெவர் பிரபுவானவர் சீரத்தைச் சேஷிக்கச்செய்து உண்டானவராகவே ஆகிறார். தூதுக்களுடைய சேர்க்கையின்றி ஓரிடத்திலும் சீரமானது உண்டாகித்தல்லை ஓ! பிராம்மண! தவிரவும், ஜீவனிலலாவிட்டால் வாயுக்கள் சேஷடிக்கும் படி செய்கிறதில்லை. அந்தஜீவன் சேஷரும் பரபுருமான ஸங்கர்ஷண மாகச சொல்லப்படுகிறான் அவர் தம்முடைய (திபானமுதலான) கர்மத்தினலே (ஜீவன்முத்தரான) ஸந்தகுமாரராயிருப்பதை அடைந்தார். அந்தஸங்கர்ஷணரிடமிருந்தும் பிரளயத்தில் எல்லாப்ராணிகளுடைய லயத்துக்கும் ஆதாரமும் எல்லாப்ராணிகளுடைய மனமுமாயிருக்கிற பரத்யும்னர் (உண்டானாரென்று) சொல்லப்படுகிறார். அவரிடமிருந்தும் கர்த்தாவும் காரணமும் காரியமுமாயிருப்பவர் உண்டானார். அவரிடமிருந்து சராசரமான ஜகமனைத்தும் உண்டாகிறது. அவர் அநிருத்தர் அவர் ஈசானர். அவர் எல்லாக்கர்மங்களிலும் அதி காரி. பகவானும் சேஷத்தரஜனரும் நிர்க்குணமான ஸ்வரூபமுடைய ஶ்ருமான வாலுதேவரே பிரபுவான ஸங்கர்ஷணரென்கிற ஜீவனாக அறியத்தக்கவர். ஸங்கர்ஷணரிடமிருந்து உண்டான பரத்யும்னர் மன மாகசசொல்லப்படுகிறார் பரத்யும்னரிடமிருந்துமுண்டான அநிருத் தர் அகங்காரம்; அவர் ஈஸ்வரர். ஓ! நாரத! அக்ஷரமான ஜீவனும் ஈக்ஷர மென்கிற பிரகிருதியும் காரணமும் காரியமும் சராசரமான எல்லாஜகத் தும் என்னிடமிருந்து உண்டாகின்றன இவ்வுலகில் எவர்கள் என்னு டைய பக்தர்களோ அவர்கள் என்னிடம் பிரவேசித்து முக்தர்களா கின்றார்கள். நானே பூரணனும் கிரியையற்றவனும் இருபத்தைத்தாம வனும் நிர்க்குணனும் நிஷ்களனும் (ஸுகதுக்கமுதலிய) த்வர்த்வமற்ற வனும் ஒன்றையும் எந்தென்று கருதாதவனுமாக அறியத்தக்கவன்.

நீ என்னை ரூபமுள்ளவனாக நினைக்கவேண்டாம். 'ஜகத்துக்குக்குருவும் ஈசனுமான நான் விரும்பினால் ஒரேக்ஷணத்தில் மறைந்துவிடுவேன். நாரத! எல்லாப் பூதகுணங்களுடனுங்கூடனவனாக நீ இப்பொழுது பார்ப்பது என்னால் படைக்கப்பட்டமாயை. நான் இவ்விதமிருப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டா. என்னால் உனக்கு இந்த நான்கு மூர்த்திகளும் நன்கு சொல்லப்பட்டன. 'நானன்றோ ஜீவனென்று பெயருள்ளவன்? என்னிடம் ஜீவன் கற்பிக்கப்பட்டவன். ஆகையால், இப்பொழுது உனக்கு, 'ஜீவன் என்னால் பார்க்கப்பட்டான்' என்னும்புத்தி வேண்டா. ஓ! பிராம்மண! நான் எங்கும் வியாபித்தவன்; பிராணிவர்க்கங்களுக்கு அந்தராத்மா. பிராணிவர்க்கங்களுடைய சரீரங்கள் 'நசித்த பொழுது நான் நசியாமலிருக்கிறேன். வலித்தார்களும் மகாபாக்யமுள்ளவர்களுமான அந்த மனிதர்கள் ஏகாந்திகளாகிறார்கள். ஓ! முனிவ! தமஸாலும் ரஜஸாலும் விடுபட்டு என்னிடம் பிரவேசிக்கப்போகிறார்கள். நாரத! நான் கர்த்தாவும் காரணமும் காரியமுமாயிருப்பவன். தேவனான நான் கண்ணால் பார்க்கத்தக்கவனல்லேன்; த்வக்கால் பரிசுக்கத்தக்கவனல்லேன்; (மூக்கால்) முகரத்தக்கவனுமல்லேன்; கந்தமும் ரஸமுமில்லாதவன் ஸத்வம்ரஜஸ்தமஸ் என்னும் அந்தக்குணங்கள் என்னிடம் இல்லை எங்கும் பிறைந்தவனும் ஸாக்ஷியுமான நான் உலகத்துக்கு ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறேன் ஹிரண்யகர்ப்பரும் உலகங்களுக்கு ஆதியும் நான்கு முகங்களுடையவரும் சொல்லமுடியாதமூர்த்தியை அடைந்தவரும் ஸநாதனருமான ப்ரம்மதேவர் என்னுடைய பலகாரியங்களை விசாரிக்கிறவர் குரோதத்திலிருந்துண்டானவரும் தேவருமானருத்ரர் என்னுடைய நெற்றியின்வழியே வெளிவந்தார். ' என்னுடைய வலப்பக்கத்தை அடுத்திருக்கிற பதினொரு ருத்ரர்களையும் பார். இடப்பக்கத்தை அடுத்திருக்கிற பன்கிரண்டு ஆதித்யர்களையும் பார். என்னுடைய முன்னிலையில் தேவர்களிற் சிறந்த எட்டு வஸுக்களையும் பார். என்னுடைய பின்பாகத்தில் நாஸத்யனென்றும் தஸ்ரனென்றும் சொல்லப்படும் வைத்தியர்களையும் பார். ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்தளெல்லோரையும் பார். ஸப்தவிஷுகளையும் பார். வேதங்களையும் அநேகமான யாகங்களையும் அமிருதத்தையும் ஜஷ்டிகளையும் பார். தவங்களையும் நியமங்களையும் வெவ்வேறு விதமான யம்ங்களையும் எட்டுவிதமான ஐஸ்வர்யமும் மூர்த்திகரித்து ஓரிடத்திலிருப்பதையும் பார். ஸம்பத்தையும் லக்ஷ்மீதேவியையும் கீர்த்தியையும் கோருபமான பூமியையும் வேதங்களுக்கு மாதாவும் என்னிடமிருப்பவளுமான ஸரஸ்

வத்யென்கிற காயத்ரீதேவியையுட்பார். நாரத! ஜோதிகளுள் மிகச் சிறந்ததும் (ஆகாயத்திலுள்ள சரிப்பதுமான) தருவாகத் தந்தையும் பார். சிறந்தவனே! மூர்த்திகரித்தமேகங்களையும் ஸமுத்திரங்களையும், தடாகங்களையும் நதிகளையும், சீரம்பெற்ற நான்குபித்ருகங்களையும் பார். சீரமில்லாமல் என்னிடமிருக்கிற இந்தமுனரதுகங்களையும் பார். ஓ! முனியே! தேவகாரியத்தைக்காட்டிலும் பிரதிகாரியமானது சிறந்தது. தேவர்களுக்குப் பித்தருக்கு அனுகூலம் ஆகியான நான்குபித்ருக நான் ஹயக்ரீவனாகி, வடமேற்கு ஸமுத்திரத்தில் (இருந்தாகொண்டு) நன்கு ஹோமம் செய்யப்பட்டவையும் ஸ்ரத்தையுடன் கூடியனையுமான ஹவ்யத்தை யுட்கவயத்தையும் புலிக்கிறேன். அதியில் என்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பரமாவானவர் யஜஞரூபனான என்னை நான் புலித்தார் அதனால், நான் பிரீதியடைந்து கலபத்தின் அதியில் அருளுக்கு சிறந்த வரங்களையும் எனக்குப் புத்ரராயிருக்கும் தன்மையையும் உலகங்களுக்கு யஜமானராயிருக்கும் தன்மையையும் அகங்காரத்தால், செய்யப்பட்ட பெயரையும் கொடுத்தேன் 'உரமால் செய்யப்பட்டவரையறையை ஒருவனும் பிறமாட்டான் நீருட வரத்தைவிடும்புகிறவர்களுக்கு வரத்தை அளிப்பவராவீர் தபோதனரே! மிக்கபாக்யமுள்ளவரே! கடுமையானவிரதமுடையவரே! தேவகங்களிற்கும் அஸுரகங்களிற்கும் ரிஷிகளுக்கும் பித்ருகளுக்கும் பலவகையான பிராணிகளுக்கும் நீர் எப்பொழுதும் உபாலித்ததற்கவராவீர். ஓ! பிரம்மாவே! தேவகாரியங்களினிமித்தம் அவதாரத்தை அடைந்தான் எப்பொழுதும் உம்மாலே புத்திரன்போல உபதேசிக்கவும் (காரியங்களில்) எவவுத்தக்கவன்' என்றும் சொன்னேன் நான் அளவற்ற தேஜஸுள்ள பிரம்மாவிற்கு இந்தநல்லவரங்களையும் மற்றவர்களையும் கொடுத்து இப்படியே ருத்ரருக்கும் மனுவுக்கும் அளவற்ற தேஜஸுள்ள இந்திரனுக்கும் வரங்களைக் கொடுத்துவிட்டுப் பிரீதியடைந்து நிவ்ருத்தியைப் பற்றினவனானேன். ஸுகரூபமான நிவ்ருத்தியானது எல்லாத் தர்மங்களிலும் சிறந்ததாகக் கருதப்பட்டது. ஆகையால், நிவ்ருத்தியை அடைந்தவனும் எல்லா அங்கங்களிலும் ஸுகரூபத்தை யடைந்தவனுமாக ஸஞ்சரிக்கவேண்டும் வித்தையை ஸ்காயமாக விடையவனும் ஸூர்யமண்டலத்திலிருப்பவனும் ஸநாதனனுமான என்னை ஸாங்கியசாஸ்திரத்தின் நிரசயத்தையே, உறுதியாகவு

1 குதிரைத்தலையுள்ளவன்.

2 'எல்லாத் தர்மங்களுடைய பரமான நிவ்ருத்தியும் மோக்ஷமாகக் கருதப்பட்டது' என்றும் கொள்ளலாம்.

* L அக்

டையஆசார்யர்கள் கரிலாதச சொல்லுகிறார்கள். ஒ! பிரம்மண! பகவானை இந்த ஹிரண்யகர்ப்பத் வேதத்தில் துதிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அப்படியப்பட்ட ஹிரண்யகர்ப்பனுநான் யோகசாஸ்திரங்களில் யோகத்தியாகச் சொல்லப்பட்டேன் இந்தச் சாஸ்வதனுநான் சித்தத்தையெடுத்துக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தில் இருக்கிறேன். பிறகு, ஆரியமயங்கந்தருடையமுடிவில் திரும்பவும் உலகத்தை ஸீம் ஹரிப்பேன். திரும்பவும் சராசரங்கவானிராணிகளையும் உலகத்தையும் என்னிடமிருக்கச்செய்துகொண்டு ஒருவனும் வித்தைபுடன்லீலை செய்வேன். பிறகு, எல்லா உலகத்தையும் படைப்பேன் இவைகளில் நான்காவதுமூர்த்தியானது அழிவற்றசேஷரைப் படைத்தது. அவர் ஸங்கர்ஷணராகச்சொல்லப்பட்டார். அவரும் பிரத்யும்னரைப் படைத்தார். பிரத்யும்னரிடமிருந்தும் அநிருத்தனுநான் உண்டானேன்; என்னுடையஸ்ருஷ்டி அடிக்கடி உண்டாகிறது. அநிருத்தரிடமிருந்தும் அவருடையநாசமலவழியாக ப்ரம்மா உண்டானார் பிரம்மாவினிடமிருந்தும் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான எல்லாப் பிராணிகளும் உண்டாயின ஆகாயத்திலிருந்தும் ஆதித்யனுக்கு உதயமும் அஸ்தமனமும் ஏற்படுவதுபோலக் கற்பங்களின் ஆதிகளில் அடிக்கடி இவ்வுலகில் இந்தஸ்ருஷ்டி உண்டாகிறதை அறி. அவைற்ற கார்த்தியுள்ளவனே! திரும்பவும் நாசத்தையடையும்பொழுது காலமானது பலாக்காரமாக (உலகத்தைத்) திருப்புகிறது' என்றுசொன்னார்.

முந்நூற்றநூற்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்க்கி.)

(நாராயணி தீர்வுதாரங்களை நாதருக்குச் சொல்லியது.)

நாரதர், ஜனார்த்தானபகவானைநாக்கி, 'ஓ! மகாப்ரபுவே! மிகவும்கோரமானஎகார்க்கணவத்தில் சராசரங்கள் நாசத்தையடைந்த பொழுது எந்தளந்தப்பொருள்களில் காணப்படுகிறீர்?' என்றுவினவ, பகவான் சொல்லலானார். "

'ஓ! நாரதமாமுனியே! (என்னுடைய) அவதாரங்களை உள்ள படி கேள். மதஸ்யம், கூர்மம், வராஹம், நரலிம்மம், வாமனன், பரசராமன், தாசுதிராமன், பலராமன், புத்தன், கல்கிஎன்று பத்து

1 'க்ருஷ்ண: கல்கி' என்பது வேறுபாடும்,

அவதாரங்கள். நான் முதலில் மீனமாக அவதரித்துப் பெரியகடலில் முழுகுகின்ற உலகங்களை வெளிப்படுத்திப் பிரஜைகளை நிலைநிறுத்து வேன். பிரம்மமணஸ்ரீரேஷ்ட! ஹேமகூடப் பவதத்துக்கொப்பாகக் கருதப்பட்ட இரண்டாவுதான கூர்மாவதாரமுசெய்து அமிருதத்துக் காக மந்தரகிரியைத் தரிப்பேன். ஓ! வித்வானே! பிறகு, நான் வராஹரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு கோசமானஸமுததிரத்தில் முழுகினதும் பாரத்தால்கிறந்ததும் பிராணிகளால் வியாபிக்கப்பட்ட எல்லா அங்கங்களையுமுடையதும் ஸமுத்தத்தை மெகலையாகவுடையதும் மறைத்துமானபூமியை எல்லாப்பிராணிகளுடைய நன்மைக்காக வழ் மீண்டும் பலத்தினுலே தன்னிலையில் கொண்டு வந்து மேர்ப்பேன். பலத்தால்காவங்கொண்ட ஹிரண்யமாஷ்டனென்கிற அஸுரனைக் கொல்லப்போகிறேன். திரும்பவும் நரவிரம்மாவதாரத்தை எடுத்து யாகத்தைக்கெடுக்கின்ற ஹிரண்யகசிபுவென்கிற அஸுரனையும் தேவமாரியத்துக்காகக் தொல்வேன் தேவர்களா, அஸுரர்களா, ராஷ்டிரஸ்துள்முதலிய எல்லாராலும் கொல்லமுடியாதவனும் பலவானும் விரோசனனுடைய புத்ரனுமான பஸ்யென்கிற பெரியஅஸுரன் உண்டாவான். அவன் இந்திரனையும் அவன் ராஜபத்திரிஞந்து நமுவசெய்வான். அதனால் முஷலகமும் அபகரிக்கப்பட்டு இந்திரனும் விலகியிருக்கும்பொழுது, கார்யபரிடமிருந்து அதிதியிடைத்தில பன்னிரண்டாவதுபுத்திரனாகப் பிறப்பேன் பிரம்மாரியாகி யாகசாலையை அடைந்து உத்தமர்களானவேதியர்கள் துதிக்க (அவனுடைய) யாகத்தைத் துதிப்பேன். (அதைக்) கேட்டுப் பஸ்யானவன் பீர்தியடைவான் (பிறகு அவன்) 'ப்ரம்மசாரியே! எதை விரும்புகிறீர்? சொல்லு' என்றிகைக்க, ஒரு பெரியவரத்தை யாகப்பேன் 'மூன்றடி அளவுள்ளதலம் கொடுக்க வேண்டும்' என்று (அந்த) மகாஸுரனை யாகப்பேன். அவன் மந்திரிகளால் தடுக்கப்பட்டும் என்னிடம் மிகவும்பீர்தியுடன் கொடுப்பான். பிறகு, தானஜலமீனது என்கையில்விழுந்தவுடன் மூன்று அடிகளுக்குள்ளடங்கிய ராஜபத்தை அவ்வற்றபராக்ரமமுள்ள இந்திரனுக்கு அளிப்பேன். ஓ! நாரத! தேவர்களை அவரவர் அதிகாரங்களில் நிலைக்கச்செய்வேன். எல்லாத்தேவர்களாலும் கொல்லமுடியாதவனும் பலவான்களுக்கிறந்தவனுமான பஸ்யென்கிற அஸுரனையும் பாதாளத்தில் வலிக்கச்செய்வேன். தரேதாயுகத்தில் பிருகுமகரிஷியின் குலத்தைவகிக்கின்ற பாசராமனாக அவதரிப்பேன். ஸேனைகளும் வாகனங்களும் நிறைந்த ஷக்ரரிய ஜாதியையும் நாசம்செய்வேன். திரேதாயுகத்துக்கும் துவாபரயுகத்துக்கும் ஸந்தி எப்பெும்பொழுது

தசரதபுத்ரனைராமனாகிப் பூமண்டலாதிபதியானேன். ஸ்ருஷ்டிகர்த் தரின் புத்ரர்களும் ரிஷிகளுமான எஃதரும் த்விதரும் த்ரிதருடைய சாபத்தால் தம்உருவமிழந்து வானரத்தன்மையை அடைவார் ஓ! பிராம்மண! அவர்களுடையவம்சத்தில் மிக்கபலசாலிகளும் பெரிய வீரத்தன்மையுள்ளவர்களும் இந்திரனுக்கு நிகரானபராக்ரமமுள்ளவர் களுமாகப்பிறக்கும்வானரர்கள் எனக்குத் தேவகாரியநிமித்தம் துணை யாவார்கள். அந்தஸஹாயத்தால் ராசக்ஷஸராஜையும் பயங்கரனும் புல ஸ்தியவம்சத்தைக் கெடுப்பவனும் கொடியவனும் உலகத்துக்குத் துன்பஞ்செய்பவனுமானராவணனைப் பரிவாரத்துடன் கொல்லுவேன். அவனுடையராஜபத்தைக் கிரஃபபபுடி விசீஷணனுக்குக் கொடுப்பேன். நான் அப்போததியில் வலிக்கின்ற எல்லாரையும் அழி வற்றலோகத்தை அடையச் செய்வேன் த்வாபரயுகத்துக்கும் கலியுகத்துக்கும், ஸந்தியானது முடியும்பொழுது (என்னுடைய) அவதாரமானது மகூராபட்டணத்தில் கம்ஸனுக்காச உண்டா கும். நான் அந்த அவதாரத்தில் தேவகண்டகர்களான அநேகம் அஸுரர்களைக்கொண்டு சூாஸ்தலியென்கிறந்வாரகாநகரத்தை இரூப் பிடமாகச் செய்வேன். அந்தநகரத்தில்வலித்துக்கொண்டு அதிதிக்கு அரிஷ்டத்தைச்செய்கிற பூமிபுத்ரனை நரகன், முரன், பீடனென் கிற அஸுரர்களைக் கொல்வேன். மிக்கபொருளுள்ளதும் அழகுள்ளதுமான ப்ராக்ஜோதிஷநகரத்திலுள்ள அஸுரஸ்ரேஷ்டர்களைக் கொண்டு அதன்செல்வங்களைக் சூாஸ்தலிக்குக் கொண்டுவருவேன். தவிரவும், ஜ்ணைகப்பிறந்த ந்ருகனென்பவனைத் திருப்பவும் (சாபத்தி னின்று) விடுவிப்பேன். அந்தஅவதாரத்தில் பேரனை அநிருத்தனுக் காகச் சோணித்புரமென்கிற பாணஸுரனுடையநகரத்தையடைந்து பெரும்போர்புரிவேன் (அப்பொழுதும்) பாணஸுரனுக்கு நன்னை யைச்செய்வதில் பற்றுள்ளவர்களும் (என்னுடன்போருக்கு) முயன்ற வர்களும் தேவர்களும் உலகங்களால் வணங்கப்பட்டவர்களுமான சங்குரையும் ஸுப்ரமண்யரையும் ஜயிப்பேன் பிறகு, பலியின்புத்ர னும் ஆயிரங்கைகளுள்ளவனுமான பாணனைஜபித்து உடனே ஸௌப மென்கிறநகரத்திலவலிப்பவர்களெல்லாரையும் கொல்வேன், ஓ! பிராம் மணஸ்ரேஷ்ட! காக்கமஹரிஷியிந்தேஜ்ஷால், சூழப்பட்டவனும் (உல கத்தில்) பிரலித்தபெற்றவனுமான காலயவனனுடையவதமும் என் னாலேயே நடக்கும். கம்ஸனையும் கேசியையும் சூரனான அரிஷ்ட நென்கிற மகாஸுரனையும் மிக்கவீர்ப்புமுள்ளசாணூரனையும் பெரிய பலமுள்ளமுஷ்டிகனையும் பூரஸ்பனையும் தேனுகளையும் காலாவடி

மெடுத்த . அரிஷ்டனையும் கொலவேன் யமுனையின் பெரியமடு
வில் காளியனைவசஞ்செய்து அதன்பிறகு கோகுலங்களில் இந்திரன்
வர்ஷிக்க' (அப்பொழுது) பசுக்களின் ஷோபத்துக்காக ஏழுரத்திரி
(கோவர்த்தனமென்கிற) பெரியமலையையும் தரிப்பேன் ஒ! பிராம்
மண! பிறகு, மழைநின்றபொழுது பர்வதத்தின் உச்சியிலிருந்துகொ
ண்டு உடனே இந்திரனொடுகூட ஸம்வாதம் சொல்வான். பொண்ண
ட்ரகவாஸுதேவனையும் சீக்கிரம் எல்லாதிரவியத்தையும் அபகரித்
துக் கொலவேன் கிவ்ரஜத்தில பலவானும் எல்லா அரசர்களுக்கும்
விரோதத்தைசெய்கிறவனும் செழிப்புற்றவனுமான ஜராஸந்தனென்
னும் அஸுரன் அரசனுவான் என்னுடைய புத்தியின் ஆலோசனையி
னால் அவனுடையவதம் உண்டாகும் தர்மபுத்திரருடைய யாகத்தில்
சுகபாலனைக் கொல்வேன் துர்யோதனனுடைய குற்றத்தினாலும்
யுதிஷ்டிரருடைய குணத்தினாலும் பூமியில் பலசாலிதானான் எல்லா
அரசர்களும் (யுத்தத்திற்காக) சேர்ந்திருக்கையில் எனக்கு இந்திர
புத்ரனான அர்ஜுனனொருவனை நல்ல ஸகாயனுவான் (அப்பொழுது)
யுதிஷ்டிரரைத் தம்பிகளோடு அவருடைய ராஜபத்தில் ஸ்தாபிப்பேன்.
'ஸ்ரவரஸ்வருபர்களான நரநாராயணர்களென்கிற இரண்டுரிஷிகளும்
லோககார்யத்துக்காக முயற்சிசெய்துகொண்டு ஷத்திரியக்கூட்டத்தை
எரிக்கிறார்கள்' என்று உலகத்துஜனங்கள் சொல்லுவார்கள். எல்லா
அரசர்களும் ஆயுதங்களால் கொல்லப்பட்டு ஸ்வர்கத்தை அடைவார்
கள். சிறந்தவனே! இஷ்டப்படி பூமியின்பாரத்தை இறக்கிவிட்டு
ஆக்பீஞானத்தை ஆஸ்ரயித்து ஸாத்வதர்களில் முக்கியமானவர்களெல்
லோருக்கும் துவாரகைக்கும் மோரமான பிரளயத்தைசெய்வேன்.
ஆத்மாதீனமாகசெய்த துவாரகையை ஸமுத்ரத்தில் முழுகச்
செய்வேன். பிராம்மணஸரேஷ்ட! பிறகு, ¹கலியுகத்தின் ஆதியில்
காஷ்யபவஸ்திரதாரியும் முண்டனஞ்செய்துகொண்டவனும் சுத்த
மானதந்தங்களுடையவனும் சுத்தோதனனென்பவனுக்குப் புத்ரனு
மான புத்தனுகி (தவத்திற்காக) வருஷத்தை அடுத்தும் என்னி
டம்பயத்தோடு கூடிய மகத்தேசத்தரசனுடன் தர்மராஜனான அவன்
கிருகத்தில் வவ்வித்துக்கொண்டும் ஜனங்களை மோகிக்கச்செய்வேன்.
நான் புத்தனுகிருக்கையில் சூத்ரர்கள் சுத்தர்க்கரிடத்தில் புலிப்பார்
கள். மனிதர்களெல்லோரும் காஷ்யபந்தரித்துப் புத்தர்களாவார்கள்.
பிராம்மணர்கள் அத்தயனஞ்செய்யாதவர்களும் யாகமில்லாதவர்களு
மாவார்கள். ; அந்நிலைநேரங்கள் நாசமடையும். குருவின் ஆரா

தனமும் நசித்துவிடும். பிதாவின் (வார்த்தையைப்) புத்ரர்களும் புத்ரர்களின் பத்திகளும் கேட்கமாட்டார்கள். ஜ்யேஷ்டர்களின் (வார்த்தைகளைக்) கரிஷ்டர்களும் (பிதாமஹர்களின் வார்த்தைகளைப்) பெளத்ரர்களும் (பதியின்வார்த்தைகளைப்) பத்திகளும் கேட்கமாட்டார்கள். கீழோர்கள் மேலோர்களும் (மேலோர்கள் கீழோர்களும்) ஆவர்கள் கலியானது பூர்ணபாகையில் உலகபெல்லாம் இவ்விதம் வேதமும் ஸ்மிருதியுமற்றதாகும் அசுத்தமாகத் தீர்மத்தின் ஸங்கரமும் ஏற்படும் அவர்களுடைய ஸபீபத்திலிருந்து தீர்மமுணர்ந்தவர்களும் தேவதைகளையும் பரபரம்மத்தையும் அறியாதவர்களுமான 'மனிதர்கள்' அசுத்தர்களும் பொய்மறக்குவார்களும் அவர்களுமானவர்கள் தீர்மம், நஷ்டமானவர்களிடமிருந்து கேட்பவர்கள் பாவத்தை நிசரயமாகச் செய்யும்பொழுது (நஷ்டதர்மத்தைச் சொல்லுகிறவர்களுக்குச்) சமமானவர்களே. ஆகையால், நன்மையை விரும்புகிறவர்கள் அவர்களோடு பேசத்தானது (அவர்களைத்) தொடவும்பொழுது அவர்களுடன் ஸங்கந்தோஷத்திலிருத்திக்காக மூன்று நாள் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். பிறகு, கலியுகத்தின் முடிவில் பிராம்மணனும் பசுசைநிறமும் பொன்னிறமுமுடையவனும் விஷ்ணுயசஸ்ஸென்கிற பிராம்மணனும் சூரபுத்ரனும் ¹யாகநுபமான கடிவாளமுள்ளவனும் (எல்லாருக்கும்) புரோஹிதனுமான கல்கியாக அவதரிப்பேன். உயர்ந்த மூக்குள்ள அந்த அப்ரவம் ஆசைவனமென்கிற (விஷ்ணுயசஸ்ஸென்கிற) அந்தப்ராமத்தில் இருக்கும். பிராம்மணர்களைவிடேயும் அப்ரவமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள் நானும் அந்தப்பிராம்மணர்களுடன் சேர்ந்து கீங்கு முள்ளமிலேசசர்க்களையும் பாஷண்டாக்களையுமே நாசஞ்செய்வேன். கலியில், அப்பொழுது (என்னுடைய) மாயையினாலேயே பாஷண்டமதம் நசிக்கும் அந்தப்பிரபயத்தில் நான் முடிவுவரை பாஷண்டர்களைக்கொன்றுவிட்டு² அதன் பிறகு எப்பொழுதும் யாகங்களில் பற்றாவிடவனவேன் தவிரவும், குந்தியின் புத்திரரான தர்மபுத்ரர் ராஜ்யத்தை ஆளும்பொழுது நான்கு சர்க்களுடைய நான் ஆளவற்ற கர்மங்களைச்செய்து பிரம்மதேவரால் பூஜிக்கப்பட்ட என்னுடைய லோகங்களை அடைவேன். ஓ! பிராம்மணப்ரேஷ்ட! ³ஹம்ஸம்,

1 நஷ்டதர்மத்தைச் சொல்லுகிறவனுக்கும், கேட்கிறவனுக்கும் பாவம் ஸமமென்பது.

2 'யாஜ்ஞவல்க்ய:' என்பதுமூலம்; 'யாஜ்ஞவல்கரின் வம்சத்தில் உதித்தவனும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

3 இது, முன்சொல்லப்படவில்லை. 'இங்கே பலராமாவதாரம் சொல்லப்படவில்லை'.

மதஸ்யம், க்ரப்யம், வரஹம், நவவிவரம், வாமனன், பாசராமன், தாசரதிராமன், க்ருஷ்ணன், கல்கியென்பவை என்னுடைய அவதாரங்கள்¹ வேதமும்² ஸ்ருதியும் நஷ்டத்தையடைந்தபொழுது திரும்பவும் என்னுடைய கொண்டுமொழியான (மதஸ்யம், க்ரப்யம், வரஹம், நவவிவரம், வாமனன், பாசராமன், தாசரதிராமன், க்ருஷ்ணன்) வேதமும் சுருதியும் என்வந்தவதரம்³ பெறப்பட்டார்கள். சென்றவைதவரன் அவதாரங்களின் என்னுடைய புராணங்களில் எவ்வையாவது கேட்கப்பட்டிருக்கின்றனவா? சென்றவைகளும் சிறந்தவைகளுமான என்னுடையபலஅவதாரங்களின் உலகபரிபாஷை எய்துவிட்டு மறுபடியும் எனதுபிரகிருதியை அடைந்தன ஒவ்வொருதிரான புத்தியுள்ளீர் இப்பொழுது இவ்விடத்திலிருந்து இப்படியான இந்த என்னுடையதர்சனமானது முன் பிரம்மவியூதமும் அடையப்படவில்லை ஒ! பிரம்மம்மா! சிறந்தவனே! உலகப்புகழ் உன்கடியுதும் நடந்ததும் நடப்பதுமான இந்தவிஷயமானது பத்திரிகாவானதுக்கு என்னுடைய முழுதும் சொல்லப்பட்டது⁴ என்கொன்னா. தேவரும் எல்லாமூர்த்திகளையும் தரிப்பவரும் விகாரமற்றவருமான அந்தப்புகழான் இவ்வளவுவார்த்தையையும் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பவும் அவ்விடத்திலேயே அந்தாத்நாமமொரு மிக்கதேவஸும வநாரதரும் இவ்வுடமான அனுமரத்தை அடைந்து நகராயணமொழிபெய்தற்காகப் பதிகாபரமத்தை அடைந்தார அப்பா! நான்நீவேதங்களுடன் கூடியதும் ஸாங்கியயோகங்களுடன்செய்யப்பட்டதும் அந்நால்⁵ (ஐந்துதினங்களாலசொல்லப்பட்டதால்) பஞ்சராத்ரமென்று சொல்லப்பட்டதும் நாராயணருடையவாக்கினால் வெளியிடப்பட்டதுமான இந்தமஹோபநிஷத்தை நாரதர் திரும்பவும் பிரம்மாவின் கிருகத்தில் கேட்டுஉணர்ந்தபடி உபதேசித்தார்⁶ என்று சொன்னார்.

யதிஷ்டிரர், “புத்திமானான அந்சப்பகவானுடையமகிமை ஆசசரியமாயிருக்கிறது பிரம்மாவானவர் இதை அழியாதவரா? நாரதரிடமிருந்து கேட்டனரே அந்தத்தேவருக்கரிததவரும் பிதாமஹரும் எல்லாமறிந்தவருமாயிருந்தும் அந்தப்பிரம்மா அளவற்றபாபரம் முள்ளவிஷ்ணுவின்ஊமகிளையை என் அழிப்பிலை⁷” என்றாமகடக, பிஷ்டம் சொல்லலானார். “ஓ! ராஜஸ்பிரேஷ்டனே! ஆயிரம்மீசாகல்பங்களும் தூறுகிசாகல்பங்களும் ஸ்ருஷ்டிகளும் பிரளயங்களும் சென்று

1 கர்மகாண்டா; அல்லது மூன்றுவேதங்கள்.

2 கர்மம், உபாஸனம், ஞானம் ஆகிய மூன்றுகாண்டங்கள்; அல்லது வேதார்த்தவிசாரம்.

3 நான்குவேதங்களுக்கும் நான்குநாள்; ஸாங்கியயோகங்களுக்குஒருநாள்.

விட்டனவல்லவா? ஓ! அரசனே! ஸ்ருஷ்டியின் ஆதியில் ஸங்கல்பத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவரும் பிரஜைகளுடைய ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறவரும் பிரபுவர்மனம்மதேவர் பரமடக்கமாவும் நியந்தாவும் தமக்குக் காரணரும் தேவப்ரோக்டருமான நாராயணரை நாரதரைக்காட்டி லும் மிகவும் அதிகமாக அறிகிறார் ஆனால், பிரம்மலோகத்தில்வந்திருந்த மற்றவித்தர்களின்கூட்டங்களுக்கு வேதத்திற்குநிகரான அந்தப்புராணத்தைக் கேட்கச்செய்தார். பிரம்மாவானவர் ஆத்மாவையறிந்தவர்களும் ஆத்மத்தானமுடையவர்களுமான இருபத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்களை உள்ளபடி கேட்டித்தார். இவ்விதம் நாரதமுனிவரால் சொல்லப்பட்ட இது முன்காலத்தில் ஆதிதயனால் அடைபட்டபட்டது. உலகங்களுக்குத் தாபத்தைச்செய்கின்றஸூர்யனுக்கு அறுபத்தாறாயிரம்வருஷம் முன்செல்லவேண்டியவர்களாகப் படைக்கப்பட்டவர்களும் ஆத்மாவானமுடையவர்களுமான எல்லாருக்கும் ஆதிதயன் உபதேசித்தான். ஐயனே! ஸூர்யனைத்தொடர்ந்து செல்லுகிறவர்களும் மகாத்மாக்களுமான அந்த முனிவர்களாலே மேருவில்சூடின தேவர்களுக்குச் சிறந்ததானஇது சொல்லப்பட்டது ஓ! ராஜப்ரோக்டனே! பிறகு, முனிசிகாமணியாகிய அவரிதொன்கிற பிரம்மணர் தேவர்களிடமிருந்துகேட்டுப் பிதாவுக்குச் சொன்னா ஐயா! சந்தனுவென்கிற பிதாவும் எனக்குச்சொன்னார் ஓ! பாரத! அவரிடமிருந்து நான் கேட்டு உனக்கும் சொன்னேன். தேவர்களானாலும் முனிவர்களானாலும், இந்தப்புராணத்தைக் கேட்டவர்களெல்லாரும் எங்கும் பரமாத்மாவைப் பூஜித்தவர்களாவார்கள் ஓ! அரசனே! ரிஷியால் சொல்லப்பட்டதும் பரம்பரையாகவந்ததுமான இந்தக்கதையை வாஸுதேவரிடம்பக்தியில்லாதவனுக்கு நீ ஒருவிதத்தாலும் சொல்லக்கூடாது அரசனே! உத்தமமான இந்தச்சரித்திரத்தை எவன் எப்பொழுதும் பக்தியுடன் சொல்லுவானோ அந்தானிதன் அப்பொழுதே சுத்தனும் ஸமாதிபுள்ளவனுமாகி விரைவில் நிலைபெற்றவிஷ்ணுவோகத்தையும் அடைவான் அரசனே! என்னிடமிருந்து நீகேட்ட வெவ்வேறான அநேகசரித்திரங்களுள் இது ஸாரமாக எடுக்கப்பட்டது ஓ! அரசே! தேவாஸூரர்களாலே (கடலைக்) கடைந்து அமிருதமெடுக்கப்பட்டது போல முன்காலத்தில் வேதியர்களால் இந்தக்கதையாகிய அமிருதம் எடுக்கப்பட்டது. ஒரேமுடிவானதியானத்துடன் ஏகாந்தத்தில் நன்

1 'ஸூர்யனுக்குமுன் செல்லப்படிபடைக்கப்பட்ட அறுபத்தாறாயிரம் ரிஷிகள்' என்பது வேறுபாடும்.

2 'பித்ருர்' என்பது மூலம்; 'பித்ருதேவதைகளுக்கு' என்பர் சிலர்.

முகஇருந்து இதை எப்பொழுதும் படிக்கிறவனும் கேட்கிறவனுமான
 ஊனிதன் பெரியஸ்வேதத்விபத்தையடைந்து சந்திரன்போன்ற காந்தி
 யுள்ளவனாகி ஆயிரம்கிரணங்களுள்ள ஸ்வயம்பிரகாசரானாராயணரை
 அடைவான். இதில் ஸந்தேகமில்லை ரோகியானவன் இந்தக்கதையை
 ஆதிமுதல்கேடடால் ரோகத்திலிருந்தும் விடுபடுவான். ஆறியவேண்
 மீமென்றுவிரும்புகிறவன் விரும்பியவற்றை அறிவான். பக்தன் பக்
 தனுக்குரியகதியை அடைவான். வேந்தனே! உன்னாலும் புருஷோத்த
 மரானபகவான் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்படத்தக்கவர். அவரோ, ஸகல
 ஜகத்துக்கும் தாயும் தந்தையும் குருவுமாயிருக்கிறவர் கைவன்மையுள்ள
 யுதிஷ்டிர! பிரம்மணர்களுக்கு, ஹிதரானதேவரும் ஸநாதனரும்
 மகாபுத்திமானும் பகவானுமான ஜனர்த்தனர் உன்னிடம் பரிதியடை
 யக்கடவர்” என்று சொன்னார் ஜனமேஜயமகாராஜே! தர்மராஜரும்
 அவருடைய ஸகோதரர்களுள்வரும் சிறந்த இந்தக்கதையைக்கேட்டு
 நாராயணரையே கதியாகக்கொண்டார்கள் பாரதே! ‘பகவானு
 அந்தப்புருஷரே ஜயமுள்ளவர்’ என்று எப்பொழுதும் இந்தஜபத்
 தைசெய்துகொண்டு ஸரஸ்வதியினஸாரமான புராணத்தைப் படித்
 தார்கள். எங்களுக்குக்குருவும் சிறந்தவரும் சிறந்ததும்ஜபிப்பதற்கு
 உரியதுமான இதைச்சொன்னவருமான கிருஷ்ணத்வையாயனரென்
 கிறமுனிவர் நாராயணரைத்துதித்துக்கொண்டு எப்பொழுதும் அமி
 ருதத்துக்கிருப்பிடமான பாற்கடலை ஆகாயமார்க்கமாக அடைந்து
 தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈசரானபகவானைப் பூஜித்துவிட்டு மறுபடியும்
 தமதாஸ்ரமத்திற்கு வருவார். பீஷ்மர், “நாரதரால் சொல்லப்பட்ட இந்
 தச்சரித்திரமுழுதும் உனக்கு என்னுல் கொல்லப்பட்டது. பரம்ப
 ரையாகவந்த இது முன்காலத்தில் என்னுடைய பிதாவினால் எனக்குச்
 சொல்லப்பட்டது” என்று சொன்னார்” என்றார் வைசம்பாயனரால்
 சொல்லப்பட்ட இந்த எல்லாச்சரித்திரமும் உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்
 டது. அந்தச்சரித்திரத்தைக்கேட்டு ஜனமேஜயர் விதிப்படி நன்றாக
 அனுஷ்டித்தார். நீங்களெல்லோரும் தவஞ்செய்தவர்களும் விரதத்தை
 அனுஷ்டித்தவர்களுமாயிருப்பவர்கள். நைமிசாரண்யவாஸிகளான
 நீங்களெல்லோரும் வேதனிததுக்களும் முக்கியர்களுமாயிருக்கிறீர்
 கள். செளனகருடைய மகாஸீத்ரத்தையடைந்த பிரம்மமேணத்தமர்
 களான நீங்களெல்லாரும் நன்குஹோமஞ்செய்யப்பட்டயாகங்களால்
 சார்வதரானபரமேஸ்வரரைப் பூஜியுங்கள். பரம்பரையாகவந்த இது
 என்னுடைய பிதாவால் முன்காலத்தில் எனக்குச்சொல்லப்பட்டது”
 என்று சொன்னார்.

முந்நாற்றாற்பத்தோன்பதாவது அந்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்க்கி)

(ப்ரம்மாழதலியோர் தவம்புரிந்ததும் நாராயணர் வாமளித்ததும்.)

சௌனகர், “ஸூதபுத்ரே! யஜ்ஞங்களில் முந்தினபாகத் தைக்கிரஹிப்பவரும் பிரபுவும் வேதவேதாங்கங்களை அறிந்தவரும் பகவானுமான அந்தத்தேவர் எப்படி எப்பொழுதும் யஜ்ஞங்களைச் செய்கிறவராகிறார்? கேஷமமுள்ளவரும் பகவானுடைய அம்சமும் பிரபுமான அவர் எப்படி நிவ்ருத்திதீமத்தையும் அடைந்தார்?, பகவானுன அந்தப்ரபுவே எப்படி நிவ்ருத்திதர்மங்களைச் செய்தார். தேவர்கள் எப்படி பிரவ்ருத்திதர்மங்களில் பாகத்துக்கு உரியவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள்? (விஷயத்திலிருந்தும்) திரும்பின புத்தியுள்ளவர்கள் எப்படி நிவ்ருத்திதர்மங்களையுடையவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள். வெகுநாளாயிருப்பதும் ரஹஸ்யமுமான எங்களுடைய இந்தச்சந்தேகத்தை நிவ்ருத்திசெய்யும். தர்மத்தைத்தருகின்ற நாராயணருடைய கதைகளை நீர் கேட்டிருக்கிறீர்” என்றுகேட்க, ஸூதபுத்ரர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஓ! உத்தமரானசௌனகரே? புத்திமானுன வ்யாஸருடைய சிஷ்யரிடம் ஜனமேஜயர்கேட்டதும் புராணத்தைச்சேர்ந்ததுமான அநை உமக்குச் சொல்லுவேன். தேகிகளுக்கு அந்தராத்மாவான பகவானுடைய மாஹாத்மியத்தைக்கேட்டு மிக்கஅறிவையுடைய ஜனமேஜயர் வைசம்பாயனரைநோக்கி, “பிராம்மணரே! பிரம்மாழதல் தேவர்கள், அஸ்வர்கள், மானவர்கள்வரையிலுள்ள இந்த உலகங்கள் எல்லாம் அபிவிருத்தியின்பொருட்டுச் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களிலே பற்றினவைகளாகக் கர்ணப்படுகின்றன. மோக்ஷமோ உம்மால் சாந்தமும் ப்ரம்மாயிருக்கிறஸுகமாகச் சொல்லப்பட்டது. எவர்கள் இம்மையில் புண்ணியபாவமற்றவர்களாகி முத்தர்களாகின்றார்களோ அவர்கள் ஆயிரம்கிரணங்களுள்ள ஸூரியாதர்மாயிபான தேவரை அடைகின்றார்களென்று கேட்டோம். எல்லாத் தேவர்களும் (அந்த மோக்ஷதர்மத்தைச்செய்ய அரிதென்று) விட்டுவிட்டு ஹவ்யகவ்யங்களை அருந்துகிறவர்களானார்கள். அப்படிப்பட்ட ஸனாதனமான மோக்ஷதர்மமானது அனுஷ்டிக்க அரியது. மேலும், தம்காலத்தின் அளவை நினைத்தும் (ஸ்ருஷ்டிமுதலான) பிரவ்ருத்தியை அடைந்தவர்களான பிரம்மா, ருத்ரா, வலாஸுரனைக்கொன்றவரும் பிரபுமான இந்தி

ரன், ஸூர்யன், சந்திரன், வாயு, அக்கினி, வருணன், ஆகா
யம், பிருதீதி, மற்றுமுள்ளதேவர்கள் ஆகிய இவர்கள் தமக்கு ஏற்பட்ட
நாசத்தை அறியவில்லையா? அதனால்தான் அவர்கள் நிலையுள்ளதும்
நாசமில்லாததும் கெடுதலில்லாததுமான மோக்ஷமார்க்கத்தை அடை
யவில்லையா? கிரியையுள்ளவர்களுக்கும் காலத்தின்பரிமாணமென்கிற
இது பெரிதான தோஷம். வேதியரே! என்னுடைய இருதயத்தில்
முனையடிக்கப்பட்டதுபோலிருக்கிற இந்தஸந்தேகத்தை இதிஹாஸத்
தைச்சொல்லி நிவ்ருத்திசெய்யும். இதைக்கேட்பதில் எனக்குப்
பெரியகுதூஹம் உண்டாயிருக்கிறது. ஓ! பிராம்மணரே! தேவர்
கள் யாகங்களில் ஏன் பாகத்தைக்கூகிப்பவர்களாகச் சொல்லப்பட்
டார்கள்? ஓ! பிராம்மணரே! எதற்காகத் தேவர்கள் யாகத்தில் பூஜிக்
கப்படுகிறார்கள்? ஓ! பிராம்மணரேஷ்டரே! எவர்கள் யாகங்களில்
பாகத்தைக் கிரஹிக்கின்றார்களோ அவர்கள் பெரிய யாகங்களாலே
(யாரைப்) பூஜித்து யாருக்குப் பாகத்தைக் கொடுக்கின்றார்கள்?"
என்றதேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"ஓ! அரசரே! ஆச்சரியம். உம்மால் மிகவும் ரஹஸ்யமானகேள்
வியானது கேட்கப்பட்டது. இந்தக்கேள்வியானது தவம் செய்யாத
வனும் வேதத்தையறியாதவனும் புராணங்களை அறியாதவனுமாயிருப்
பவனால் ருஜுவாகச்சொல்லமுடியாது. ஸந்தோஷம். முன்காலத்
தில் கிருஷ்ணத்வைபாயனரும் வேதங்களைப்பிரித்தவரும் மகாமுனிவ
ரும் எனக்குக்குருஷமான வ்யாஸரிடம் நான்கேட்டதை உமக்குச்
சொல்லுகிறேன். எல்லோரும் சேர்ந்தவர்களும் அடக்கமுள்ளவர்
களும் சுத்தர்களும் ஆசாரமுள்ளவர்களும் கோபத்தைவென்றவர்
களும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களுமான ஸமீந்து, ஜைமினி,
பலமானவிரதமுடைய பைலர், நான்காவதுசிஷ்யனுனான், ஐந்தாமவ
ராகக் கருதப்பட்டசுகர் ஆகிய இந்த ஐந்து சிஷ்யர்களுக்கும் நான்கு
வேதங்களையும் ஐந்தாம் வேதமான பாரதத்தையும் அழகுள்ளதும்
விரித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் ஸேவிக்கப்பட்டதும் பர்வதங்களில்
சிறந்ததுமான மஹாமேருவில் அத்தியயனம் செய்வித்தார். வேதங்
களை அப்யயாஸம் செய்துகொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு ஒருஸமயம்
நீர்கேட்டதான இந்த ஸந்தேகம் உண்டாயிற்று. அவர் எங்க
ளுக்கு நன்றாகச் சொல்லினார். ஓ! பாரதரே! உமக்கு இப்பொ
ழுது சொல்லவேண்டிய விஷயமானது அவரிடமிருந்து நான் கேட்
டது. எல்லாருடைய அஜ்ஞாநஇருளையும் நிவ்ருத்திக்கிறவரும் பராச
ரருக்குப்புத்திரரும் கார்திபொருந்தியவருமான வ்யாஸர் சிஷ்யர்

களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, பிறகு, ஒருவார்த்தை சொல்ல லானார். 'ஓ! மிகச்சிறந்தவர்களே! நிகழ்ந்ததையும் நிகழ்கின்றதையும் நிகழ்வதையும் அறியவேண்டுமென்று என்னால் முகப்பெரிதும் கடுமையுள்ள துமான தவமானது செய்யப்பட்டது. பாற்கடலின்கரையில் தவம்செய்தவனும் இந்தியங்களை அடக்கினவனுமான எனக்கு நாராயணருடைய அனுகூலஹத்தால் விரும்பியபடி மூன்றுகாலங்க ளிலுமுள்ள பதார்த்தங்களை அறிகிறதான இந்த ஞானமானது உண்டாயிற்று. ஆகையினால், உத்தமமான ஸந்தேகத்தான நியாயத்தை அனுஸரித்துச் சொல்வேன்; கேளுங்கள் கல்பத்தின் ஆதியில் நடந்தபடி நான் ஞானக்கண்ணால் பார்த்தேன். ஸங்கியத்தையும், யோகத்தையும் அறிந்தஜனங்களால் பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுகிற அவர் தம் முடைய காமத்தினால் மஹாபுருஷரென்கிற பெயரை அடைகிறார். அவரிடமிருந்தும் அவ்யக்தமுண்டாயிற்று. பண்டிதர்கள் அந்த அவ்யக்தபுருஷனைப் பிரதானமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவ்யக்தனு னுள்வாநிடமிருந்தும் உலகஸ்ருஷ்டிக்காக வ்யக்தமுண்டாயிற்று. வ்யக்தமாயிருப்பதையடைந்து பிதாமஹரை உண்டுபண்ணின அந்த அனிருத்தரோ உலகங்களில் மகானான ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறார் அகங்காரமென்று சொல்லப்படுகிற அவர் எல்லாத் தேஜஸின்ஸ்வரூபமுமாயுள்ளவர். பிருதிவி, வாயு, ஆகாயம், அப்பு, ஐந்தாவதான தேயுவென்கிற ஐந்துவிதமான மகாபூதங்கள் அஹங்காரத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்டன மகாபூதங்களைப் படைத்துவிட்டுப் பிறகே அந்தக் குணங்களைப்படைத்தார். சரீரமுடையவர்கள் பூதங்களிலிருந்தும் உண்டானார்கள். அவர்களைத் தெரிந்துகொள். மரீசி, அங்கிரஸ், அத்ரி, புலஸ்தியர், புலஹர், கிரது, மகாத்மாவான வலிஷ்டர், ஸ்வாயம்புவரஹு ஆகிய எண்மரும் உலகங்கள் நிலைத்திருப்பதற்குப் பிரதானமான காரணங்கள். உலகங்களுக்குப் பிதாமஹரான பிரம்மாவானவர் உலகங்களின்வித்திக்காக வேதாங்கங்களோடும் யஜ்ஞங்களோடும் யஜ்ஞாங்கங்களோடுங்கூடின வேதங்களைச் சிருஷ்டித்தார். எட்டுப்பிரகிருதிகளிடமிருந்தும் இந்த கால்ல ஜகத்துமுண்டாயிற்று. கோபஸ்வரூபரானருத்தர் உண்டானார் அவர், வைறுத்தின் மறைத் தாம் சிருஷ்டித்தார். இந்தப்பதினொரு ருத்திரர்களும் விகாரபுருஷர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். உலகங்களின் வித்திக்காக உண்டான அந்த ருத்திரர்களும் தேவரிஷிகளான எல்லாப்பிரகிருதிகளும் பிரம்மாவினிடமிருந்து, 'ஓ! பகவானே! ஸமர்த்தரான உம்மாலே நாங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டோம்.' ஓ! பிதாமஹரே! யார் எந்த

அதிகாரத்திலிருக்கவேண்டும்? உம்மால் நியமிக்கப்பட்டகார்யத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற அதிகாரத்தை அஹங்காரத்தையுடைய ஒருவன் எப்படி பரிபாலிக்கலாம்? அதிகாரத்தில்விஷயத்தைப்பார்க்கிறவனுக்குப் பலத்தைக்கொடும்' என்று சொன்னார்கள். இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட மகாதேவரான் பிரம்மாவானவர் அந்தத்தேவர்களை நோக்கி, 'ஓ! தேவர்களே! நான் உங்களால் ஈனகுதெரிவிக்கப்பட்டேன். உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். 'உலகங்களுடைய எல்லாவியவ ஹாரத்தினுடைய அபிகாரமும் எப்படி செய்யத்தக்கது? உங்களுக்கும் எனக்கும் எப்படி பலக்குறைவு உண்டாகாமலிருக்கும்?' என்கிற இந்தச்சிந்தையானது உங்களுக்குண்டானதுபோல எனக்கு முண்டாயிற்று. (ஆகையால்) இப்பொழுது நான் எல்லாரும் உலகங்களுக்கு ஸாக்ஷியும் அவயக்தருமான மஹாபுருஷரைச் சரணமடைவோம். எது நன்மையோ அதை நமக்கு அவர் சொல்லுவார்' என்று சொன்னார். பிறகு, அந்தரிஷிகளும் தேவர்களும் பிரம்மாவுடன் உலகங்களின் ஹிதத்தைவிரும்பிய பாறதலின்வடகரையை அடைந்தார்கள். அவர்கள் வேதத்திலிதிக்கப்பட்டதும் பிரம்மாவின் சொல்லப்பட்டதுமான தவத்தைச் செய்தார்கள் மஹாநியமமென்கிற அந்தத்தவத்தினுடனானது மிகவும் கடுமையுள்ளது. எல்லோரும் மேல்நோக்கினபார்வையும் பாஹுவுமுடையவர்களும் ஒற்றைக்காலால்நிற்கிறவர்களும் கட்டைபோலானவர்களும் ஸமாதியுடையவர்களுமாகி ஒருவழிப்பட்டமனத்தையுடையவர்களானார்கள். அவர்கள் ஆயிரம் தேவபுருஷங்கள் மிகவும்கடுமையானதவத்தைச் செய்து, 'ஓ! ஓ! பிரம்மாவுடன்கூடின தேவர்களே! தவத்தையேதன் மாகவுடைய முனிவுகளே! உங்களெல்லாரையும், 'ஸ்வரவா' என்ற சரஸ்வத்தினால் பூஜித்துச் சிறந்தஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன். உங்களுடைய காரியத்தை நான் அறிந்தேன். அதுவும் உலகங்களுக்குப் பெரியநன்மையும் பிரவிருத்திமார்க்கத்துக்குரியதுமானது. * (ஆகையால்) உங்களுக்குப் பலத்தின்விருத்தியானது செய்யத்தக்கது. ஓ! தேவர்களே! என்னுடைய ஆராதனத்திலிருப்பத்தால் நீங்கள் மிக்க தவத்தைச் செய்தீர்கள். ஓ! பெரியபலமுடையவர்களே! இந்தத்தவத்தின் உத்தமமானபயனை அனுபவிப்பீர்கள். உலகங்களுக்கெல்லாம் குருவும் பிதாமஹருமான இந்தப்பிரம்மாவும் தேவர்களின்சிறந்தவர்களான நீங்களும் ஸமாதியுடன் ஆராதியுங்கள். எல்லோரும் எந்நாளும் யஜ்ஞங்களில் எனக்குப் பாகங்கள் ஏற்படுத்துங்கள். ஓ! சர்வவரர்களே! அப்பொழுது, அதிகாரத்திலிருத்தக்கபடி சேஷமத்தைச்

சொல்லுவேன்' என்னும் வேதவேதாங்கங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இன்பமானவசனத்தைச் செவியுறநூர்கள். தேவர்களுக்கும் தேவரான பகவானுடைய இந்தவார்த்தையைக் கேட்டு உடனே அந்தளல்லாத் தேவர்களும் பிரம்மாவும் அந்தமகாமுனிவர்களும் உடல்புகித்து வேதத்தில்காணப்பட்டவிதிப்படி ஷிஷ்ணு வைத்தேவதையாகவுடைய யாகத்தைச் செய்தார்கள். அந்தஸத்திரமென்கிற யாகத்தில் எப்பொழுதும் பிரம்மாவானவர் தாமே யாகத்தைக் கல்பித்தார். தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் பகவானுக்குறித்துத் 'தங்களுடைய பாகங்களைக் கல்பித்தார்கள். கிருதயுகத்திலுள்ள தர்மங்களையுடைய அந்தப்பாகங்கள் மிகவும் கௌரவிக்கப்பெற்று ஆதித்யனுக்கு நிகரான நிறமுடைய வரும் தமஸுக்கு அப்புறப்பட்டவருமான அந்தப்புருஷரைப் பெரிய வரும் எங்கும் வியாபித்தவரும் பிரகாசிக்கின்றவரும் நியமனம் செய்கிறவரும் வரமளிப்பவரும் பிரபுவுமாகத் தெரிவிக்கின்றன. அதன்பிறகு வர்த்தையளிப்பவரும் தேவருமான மஹேஸ்வரர் சரீரமில்லாதவரும் ஆகாயத்திலிருப்பவருமாகி (யாகத்தில்) இருக்கிறவர்களான அந்ததேவர்களை எல்லாம் நோக்கிப் பின்வருமாறு, சொல்லலானார். 'யாரால் எந்தப்பாகமானது கல்பிக்கப்பட்டதோ அது அப்படியே என்னை அடைந்தது. பீதிபடைந்தவனானான் இப்பொழுது ஆவிருத்திருப்பான பயனை அளிக்கிறேன். ஓ! தேவர்களே! இது உங்களுக்கு என்னுடைய அனுக்ரகத்தாலுண்டான அடையாளம். நீங்கள் பூர்ணமான கிறந்தகஷிணையுடைய யாகங்களாலே யுகந்தோறும் (என்னைப்) பூஜித்துப் பிரவிருத்திக்கூரிய பயனை அடையுங்கள். , ஓ! தேவர்களே! எல்லா உலகங்களிலும் எந்தமனிதர்கள், யஜ்ஞங்களால் ஆரதிப்பார்களோ அவர்கள் உங்களுக்கு வேதத்திலேற்படுத்தப்பட்ட பாகங்களைக் கல்பிப்பார்கள். இந்தப் பெரியயாகத்தில், எவன் எந்தப்படி எனக்குப் யாகத்தைக் கல்பிப்பானோ, அவன் அந்தப்படியே யாகத்தில் யாகத்திற்கு யோக்யனாக வேதத்திலுள்ள விதிவாக்கியத்தில் என்னால் செய்யப்பட்டிருக்கிறான். நீங்கள் யஜ்ஞபாகத்தின் பயனுக்கு யோக்யர்களும்' என்னாலே அதிகாரத்தில் 'நியமிக்கப்பட்டவர்களும் உலகத்தில் எல்லாவிஷயங்களையும் பார்க்கிறவர்களுமாகி உலகங்களை விருத்திசெய்யுங்கள்; 'பிரவிருத்தியின் பயனால் கௌரவிக்கப்பட்டு நடக்கப்போகின்ற கர்மாக்களாலே விருத்திசெய்யப்பட்ட பலத்தையுடையவர்களாகி உலகங்களைத் தரிப்

1 தாங்கள் கல்பிக்கவேண்டியதைக் கல்பித்தார்தான் என்றுகூற்து. [யது.

2 செய்தபடி தான் பெறத்தல், அல்லது, ஒன்றுக்கே நேகமடங்கிமாகவுடைய

பீர்கள். நீங்கள் மனிதர்களாலே எல்லாயாகங்களிலும் ஆராதிக்கப் பெற்று, அதனால் என்னைச் சிந்திப்பீர்கள். இதுதான் எனக்கு நீங்கள் செய்கிறபூஜை. இதற்காகவே வேதங்களும் ஓஷதிகளோடு யஜ்ஞங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. பூமியில் நன்றாகச் செய்யப்பட்ட இந்தயாகங்களாலே தேவர்கள் நிதிபை அடைவார்கள். ஓ! தேவர்களில் சிறந்தவர்களே! உங்களுக்குப் பிரவிருத்தியின் குணத்தால் கல்பிக்கப்பட்ட இந்த ஆமைப்பானது இவ்வுலகத்தில் கல்பத்தின்முடிவு வரையில் என்னால் செய்யப்பட்டது. ஓ! சர்வவாசகனே! அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி உலகங்களின் ஹிதத்தை ஆலோசிப்பவன் மரிசி, அங்கிரஸ், அத்ரி, புலஸ்தியர், புலஹர், த்ரது, வலிஷ்டர் என்ற இந்த எழுவரும் மனத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் வேதவித்துக்களும் முக்கியர்களான வேதாசாரியர்களுமாகக் கல்பிக்கப்பட்டார்கள். பிரவிருத்திதர்மமுடையவர்களாகி ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்ஸ்தானத்திலும் கல்பிக்கப்பட்டார்கள். அநிருத்தரென்றசொல்லப்பட்ட இவர்களியையோடு கூடினவர்களுக்கு மார்க்கமும் வியத்தமானவரும். ஸநாதனரும் பிரஜைகளின் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறவரும் பிரபுவமாயுள்ளவர். ஸநர், ஸநத்ஸுஜாதர், ஸநகர், ஸநந்தனர், ஸநத்ருமாரர், கபிலர், ஏழாமவரான ஸநாதனர் ஆகிய இந்த எழுரிஷிகளும் பிரம்மாவின்னுடையுமானஸபுத்திரர்களாகச் சொல்லப்பட்டார்கள். அவர்கள், தானாகஉண்டான ஞானத்தையுடையவர்களாகி நிவிருத்திதர்மத்தை அடைந்தார்கள். அவர்கள் யோகத்தை அறிந்தவர்களும் முக்கியர்களும் ஸாங்கியசாஸ்திரத்தில் வல்லவர்களும் தர்மசாஸ்திரங்களில் ஆசாரியர்களும் மோக்ஷதர்மத்தைப் பிரவிருத்திக்கச் செய்கிறவர்களுமானவர்கள். அவ்வித்தத்திலிருந்தும் முதலில் மூன்று குணங்களை யுடையவனும் மகானுமான நான் வெளியில் வந்தமையால் அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும் மிகவும் மேலான சேஷத்திரஜனென்று எண்ணப்பட்டேன் அப்படிப்பட்ட நான் கிரியையுள்ளவர்களுக்கு உறுபடி திரும்புதலில்லாத மார்க்கமாயுள்ளவன் எந்த ஜந்துவானது பிரவிருத்தியிலோ நிவிருத்தியிலோ எந்தஎந்தக்கர்மத்தில் எப்படி படைக்கப்பட்டதோ அது ஸ்வாதீனமில்லாமல் அப்படியே அதன் அதன் பயனை அனுபவிக்கிறது. ஜதத்தினுற்பத்தியைச் செய்கிறவரும் பிரபுவமான இந்தப்பிரம்மாவானவர் உலகங்களுக்குக் குருவாயிருக்கிறவர். இவர் உங்களுக்கு மாதாவும் பிதாவும் பிதாமஹருமானவர். இவர் என்னால் உபதேசிக்கப்பட்டு ஷெல்லப்பிராணிகளுக்கும் வரமளிப்பவராவார், இவருடைய நெற்றியிலிருந்துமுண்டானவரும் இவருக்குப்

புத்திரருமான நூதரானவர் பிரம்மவினால் உபதேசிக்கப்பட்டு எல்லாப் பிராணிகளையும் தரிக்கின்ற பிரபுவாவார். செல்லுங்கள்! விதிப்படி உங்கள் அதிகாரங்களைப் பாருங்கள். எல்லா உலகங்களிலும் எல்லாக் கிரியைகளும் நடக்கட்டும். தாமஸிக்கவேண்டாம். ஓ! தேவஸ்ரேஷ்டர்களே! பிராணிகளுக்குக் கர்மங்களையும் 'கதிகளையும்' இகத்தில் ஆயுள்வரையறையையும் கொடுங்கள். கிருதயுகமென்கிற சிறந்த இந்தக்காலமானது நடக்கிறது. இந்தயுகத்தில் 'பாகத்தில்' பசுக்களை ஹிம்லிக்கக்கூடாது அது வேறுவிதமாக மாறுகிறதில்லை. ஓ! தேவர்களே! இந்தயுகத்தில் தர்மமானது நான்குபாடுகளோடு பூர்ணமாகவே இருக்கிறது. பிறகு, திரேதாயுகம் வரும், அதில் (வேதம்) மூன்றாகப் பிரியும் யாகத்தில் பசுக்கள் கொல்லப்பட்டு மரணத்தையடையும் தர்மத்திற்கு நான்காவது பாதம் குறைந்து போம். பிறகு, துவாபரமென்கிற (புண்ணியபாபங்கள் ஸமமாகக்) கலந்தகாலமானது வரும். அந்தயுகத்தில் தர்மமும் இரண்டு பாதம் குறைந்ததாகும். பிறகு, கலிபுருஷனை முன்னிட்ட கலியுகம் வந்தவுடன், தர்மமானது எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் ஒருபாகத்துடனிருப்பதாகும்' என்று சொன்னார் தேவர்களும் தேவரிஷிகளும், இவ்விதம் சொல்லுகிறவரும் குருவுமான பகவானேனோக்கி, 'ஓ! பகவானே! தர்மமானது ஒருபாகத்துடனிருந்து எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் ஒதுங்கினகாலத்தில் நாங்கள் என்னசெய்யவேண்டும்?' அதை எங்களுக்குச் சொல்லும்' என்று கேட்டார்கள். ஸ்ரீபகவான், 'எந்த இடத்தில் லீல ஆராதனையுடையகுருக்கள் பூஜிக்கப்படுகிறார்களோ, எந்தவிடத்தில் தர்மமாவது குறையாமலிருக்கிறதோ அவ்விடத்தில் நீங்கள் வசிக்கவேண்டும் தேவஸ்ரேஷ்டர்களே! எந்தவிடத்தில் வேதங்களும் யஜ்ஞங்களும் தவமும் ஸத்யமும் இந்திரியநிகரகமும் அஹிம்ஸையும் தர்மத்துடன் சேர்ந்துநடக்குமோ அந்த இடத்தை நீங்கள் ஆடையுங்கள் அதர்மமானது உங்களைப் பிடித்தால் ஸ்பரிசுக் காமலிருக்கட்டும்' என்று சொன்னார் அந்தப்படி பகவானுலே உபதேசிக்கப்பட்ட ரிஷிஸமூகங்களோடு கூடிய அந்தத்தேவர்கள் பகவானுக்கு நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு இஷ்டமான இடங்களை அடைந்தார்கள். தேவர்கள் சென்றபிறகு, பிரம்ம ஒருவாள்மாதிரி "அநிருத்த சரீரத்திலிருக்கிற அந்தப்பகவானைப் பார்க்கவிரும்பமுடையவராயிருந்தார். (அப்பொழுது) தேவரானவர் பெரிய அஸ்வசிரஸைச் செய்துகொண்டு ஸாங்கமான வேதங்களை ஆவிருத்தி செய்கிறவரும் கமண்டலுவையும் தரிதண்டத்தையும் தரிக்கிறவருமாகி அவருக்குத்

தரிசனம்கொடுத்தார். பிறகு அஸ்வத்தின்சிரஸையுடையவரும் அளவற்றதேஜனஸுடையவருமான அவரைப் பார்த்து உலகங்களுக்குக் கர்த்தாவும் பிரபுவுமானபிரம்மாவானவர் உலகங்களுடையநன்மையை விரும்பி வரத்தையளிக்கின்றவரான அவரைத் தலையால் வணங்கி அஞ்சலிசெய்துகொண்டு முவ்வே நின்றார். அப்பொழுது பகவான் அந்தப் பிரம்மாவை 'ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு ஒருவர்த்தைசொல்லினர். 'நீர் விதிப்படி' உலகங்களின் காரியங்களுடைய எல்லாநிலைமையையும் விசாரியும். நீர் எல்லாப்பிராணிகளையும் தரிக்கிறவர். நீர் பிரபு. நீர் ஜகத்திற்குக் குரு. ஆகையால், நான் உம்மிடம் பார்த்தைவைத்து விட்டு உடனே' ஸந்தோஷத்தையடைவேன். தேவர்களுக்குவேண்டியகாரியமானது உமக்கு ஸாத்யமில்லாததாகிறபொழுது நான் 'ஆத்மஜ்ஞானத்தைக்கொடுத்துக்கொண்டு அவதாரத்தை அடைவேன்' என்று சொன்னார். இவ்விதம்சொல்லிவிட்டுப் பகவான் அவ்விடத்திலேயே மறைந்தார். அவரால்உபதேசிக்கப்பட்டபரம்மீவும் சீக்கிரமாகத் தம் உலகத்தை அடைந்தார். இவ்விதம் மஹாபாக்கியவானும் ஸநாதனருமான அந்தப்பத்மநாபர் எப்பொழுதும் யாகங்களில் முதற் (பாகத்தை) கிரஹிக்கிறவரும் யாகங்களைத் தரிப்பவருமாகச்சொல்லப்பட்டார். அக்ஷயமான தர்மத்தையுடையவர்களுக்கு ஸாதனமான நிவிருத்திதர்மத்தையுமடைந்தார்; உலகத்தினுடையவிசித்திரத்தன்மையைச்செய்து பிரவிருத்திதர்மங்களையும் செய்தார். பிரஜைகளுக்கு அவர் ஆதி; அவர் மத்தியம்; அவர் முடிவு; அவர் தரிப்பவர்; அவரே தரிக்கத்தக்கவர்; அவரே கர்த்தா; அவரே கார்யம்; யுகத்தின்முடிவில் உலகங்களைத் தம்மிடமொடுக்கிக்கொண்டு நித்திரைசெய்து யுகத்தின் ஆதியில் விழித்து ஜகத்தைப் பலவிதமாய் ஸ்ருஷ்டித்தார். நிர்குணரும் மகாத்மாவும் உற்பத்தியில்லாதவரும் விஸ்வரூபரும் எல்லாத் தேவர்களுக்கும் ஸ்தானமும் மகாபூதங்களுக்கு ஆதிபதியும் ருத்ரார்களுக்குப் பதியும் அஸ்வினிடேவர்களுக்குப்பதியும் வஸுக்களுக்குப் பதியும் வாயுக்களுக்குப்பதியும் ஆதித்யர்களுக்குப்பதியும் வேதங்களுக்கும் யஜ்ஞங்களுக்கும்பதியும் வேதாங்கங்களுக்குப்பதியும் எப்பொழுதும் ஸமுத்திரத்தில் வஸிப்பவரும் (பாவங்களை) ஹரிப்பவரும் தர்ப்பைபேரே னேசங்களையுடையவரும் சாந்தியுடையவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் மோக்ஷதர்மத்தை உபதேசிப்பவரும் தவங்களுக்கும் தேஜஸுகளுக்கும் யசஸுகளுக்கும்பதியும் எப்பொழுது

1 'அமானுஷகரீமத்தநல்' என்னைத் தெரிந்துகொள்ளும்படிசெய்துகொண்டு' என்றுகருத்து.

தும் வாக்குக்களுக்குப்பதியும் நதிகளுக்குப்பீதியும் ஜடைகளுள்ள வரும் ஒருகொம்புள்ள வராகமானவரும் புத்திமானும் ஸூர்பருப நும் அஸ்வத்தின்சிரம்போன்ற சிரத்தையுடையவரும் எப்பொழுதும் (வாஸுதேவர், ஸங்கர்ஷணர், பிரத்யும்நர், அநிருத்தர் என்கிற) நான்கு மூர்த்திகளைத்தரிப்பவரும் ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பவரும் ஞானத் தால் பார்க்கக்கூடியவரும் ஜரையற்றவரும் நாசமற்றவருமான அந் தத்தேவருக்கு நமஸ்காரம் செய்யுங்கள். அழிவற்ற அந்தத்தேவர் எங்கும் கமனமுள்ளவராக ஸஞ்சரிக்கிறார். அப்பர் இந்தப் பரப்ரம்மம்; சாஸ்திரஞானமாகிறநேத்திரத்தால் பார்க்கத்தக்கவர். இவ்விதமான இது முன்காலத்தில் என்னு ஞானநேத்திரத்தால் காணப்பட்டது. நீங்கள் கேட்டமையால் நான் அவற்றைஎல்லாம் உள்ளபடி சொன் னேன். ஓ! சிஷ்யர்களே! நான் சொல்வதைச் செய்யுங்கள். ஈஸ்வர ரானஹரியை உபாஸியுங்கள். வேதங்களிலுள்ளசப்தங்களால் துதி யுங்கள். விதிப்படி பூஜியுங்கள்' என்று சொன்னார். இவ்விதம் புத்திமானான அந்தவேதவ்யாஸர், அவருடையசிஷ்யர்களான நாங் கள் சிறந்ததர்மத்தையுணர்ந்த புத்திரான சுகர்ஆகிய எல்லோருக் கும் சொன்னார். அரசரே! எங்களுடைய உபாத்தியாயரான அவ ரும் எங்களோடு நான்குவேதங்களிலுமிருந்துண்டான ரிக்குகளாலே அந்தஹரியைத் துதித்தார். நீர்என்னிடம்கேட்ட இவற்றைஎல்லாம் உமக்குச் சொன்னேன். ஓ! அரசரே! இந்தப்படி முன்காலத்தில் துவைபாயனரென்கிறகுருவானவர் எனக்குச் சொன்னார். எந்த மனிதன் ஓவ்வொருநாளும் பகவானைக்குறித்து நமஸ்காரம் செய்து விட்டுப் புத்தியை நன்றாகச்செலுத்தி இதைக்கேட்பானோ, எவன் படிப்பானோ அவர்கள் நோயில்லாதவர்களும் புத்திமான்களும் பல மும் ரூபமுமுடையவர்களுமாவார். நோயாளி நோயினின்றும் விடு படுவான். கட்டப்பட்டவன் கட்டினின்றும் விடுபடுவான். விஷய ஸுகத்தைவிரும்புகிறவன் விஷயஸுகத்தையும், நீண்டஆயுளையும் அடைவான். பிரம்மமணன் எல்லாவேதங்களையும்றிந்தவனாவான். சூத்திரியன் விஜயமுள்ளவனாவான். வைஸ்யன் அதிகமானலாபமு டையவனாவான். சூத்திரன் ஸுகத்தை அடைவான். புத்திரனில் லாதவன் புத்திரனை அடைவான். கன்னிகையும் இஷ்டமுடையவனை அடைவாள். கர்ப்பம்சிக்கினவள் (அதிலிருந்தும்) விடுபடுவாள். (அந்தக்) கர்ப்பினி புத்திரனைப் பெறுவாள். மலடியானவள் புத்திர பெளத்திரர்களுடைய அபிவிருத்திக்குக்காரணமான குழந்தையை அடைவாள். எவன் இதை வழியில்செல்லும்போது சொல்லுகிறானோ

அவன் கேஷமத்தோடு மார்க்கத்தில் செல்லுவான். எவன் எந்தப் பொருளைவிடும்புகிறானோ அவன் அதை நிச்சயமாக அடைவான். மகாத்மாவானபுருஷோத்தமரிடமிருந்து ரிஷிகளும் தேவர்களும் வந்ததையும் அவருடையஉபதேசத்தையும் இந்தப்பக்தர்கள் கேட்டுப் பரமஸுகத்தை அடைவார். இது ஸ்யாஸமகரிஷியின்உறுதியுனவார்த்தை” என்றார்.

முற்றற்றைம்பதாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்க்கி.)

----->*~<-----

(கிருஷ்ணன் தமதுமகிமையையும் தமதுநாமங்களின் அரித்தவிசேஷத்தையும் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், “ பகவானே ! வ்யாஸநானவர் சிஷ்யர்களோடு வேதத்திலுண்டான பலவிதமான எந்தநாமங்களாலே மதுஸூதனை நைத் துதித்தாரோ பிரம்மாவுக்குப்பதிபான ஹரியினுடைய அந்த நாமங்களுடைய அர்த்தத்தின்விவரணத்தைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். எனக்குச் சொல்லவேண்டும். அதைக்கேட்டுக் களங்கமற்றசரத்தால சந்திரன்போலப் பரிசுத்தனாவேன் ” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ ஓ ! அரசரே ! பிரஸன்னமானமனத்துடன் பிரபுவான ஹரியானவர், குணங்களாலும் கர்மவினாலுமுண்டான தம்முடைய நாமங்களுடைய அர்த்தவிஸ்தாரத்தை அர்ஜுனனுக்குச்சொன்னபடி (சொல்லுகிறேன்;) கேளும். ஓ ! அரசரே ! பகைவீர்களைக்கொல்லுகிறவனான அர்ஜுனன், மஹாத்மாவான அந்தவாஸுதேவருடைய முன்சொல்லப்பட்டநாமங்களைக்கொண்டு அவரைநோக்கி, ‘ ஓ ! பகவானே ! சென்றவைகளுக்கும் (இப்பொழுது) இருப்பவைகளுக்கும் தலைவரே ! ஸகலப்ராணிகளையும் படைக்கின்றவரும் அழிவிடவாதவரும் உலகங்களுக்குஸ்தானமும் ஜகத்திற்கு நீதரும் உலகங்களுக்கு அபயத்தையளிப்பவருமாயிருப்பவரே ! ஓ ! தேவரே ! மகரிஷிகளாடீ பிராணங்களிலும் வேதங்களிலும் உம்முடைய கர்மங்களால்உண்டானவைகளையும் ஹஸ்யங்களுமானநாமங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஓ ! கேசவரே ! அவைகளுடைய அர்த்த விவரணத்தை உம்மிடமிருந்து நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். ஓ ! பிரபுவே ! உம்மைத்தவிர வேறொருவராலும் இந்தநாமங்களுடைய அர்த்த

விஸ்தாரத்தைச் சொல்லியலாது' என்றுகேட்க, ஸ்ரீபகவான் சொல்லலானார். 'ஓ! அர்ஜுன! ரிக்வேதத்திலும் யஜுர்வேதத்திலும் ஸாமவேதத்திலும் அதர்வவேதத்திலும் புராணத்திலும் உபநிஷத்திலும் சோகிடசாஸ்திரத்திலும் ஸாங்கியசாஸ்திரத்திலும் யோகசாஸ்திரத்திலும் ஆயுர்வேதத்திலும் மஹர்ஷிகளால் என்னுடைய அநேகநாமங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் சில நாமங்கள் குணத்தாலுண்டானவைகள்; சில கர்மத்தினாலேற்பட்டவைகள். ஓ! பாபமற்றவனே! நீ பரிசுத்தனாக நானுள்ளே சொல்லப்படும் கர்மத்தாலேற்பட்ட நாமங்களுடைய அர்த்தவிஸ்தாரத்தைக் கேள். குழந்தாய்! முன் நீ என்னுடையபாதியாகக் கருதப்பட்டவன். எவ்ருடைய அருளிலிருந்து பிரம்மாவும் கோபத்திலிருந்து ருத்ரரும் உண்டானார்களோ, எவர் ஸ்தாவராஜங்கமம் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமோ தேவர்களுள்ளே மிகுந்தயசஸூடையவரும் பாமாத்மாவும் எல்லாமும் நிற்க்குணமும் குணஸ்வரூபமுமாயிருக்கிற அந்த நாராயணருக்கு நமஸ்காரம். ஓ! பலவான்களில் சிறந்தவனே! பதினெட்டுக் குணங்களுடைய ஸத்வகுணமான அது என்னுடைய பாமானஸ்வரூபம்; அது ஆகாயமும் பூமியுமாயிருந்து உலகங்களைத் தரிக்கின்றதும் கர்மங்களின் பயனான ஸ்வர்க்கமுதலானஸ்வரூபமும் பாதிக்கப்படாத சித்ரூபமும் அழிவற்றதும் ஐயிக்கமுடியாததும் உலகங்களுக்கு ஆத்மாவாகச் சொல்லப்பட்டதுமாயிருக்கிறது. அதிலிருந்தும் ஸ்ருஷ்டிப்ரளயமுதலான எல்லாவிசுரங்களும் உண்டாகின்றன. தவமும் யஜ்ஞமும் யாகம்செய்பவரும் புராணபுருஷரும் விராட்டும் உலகங்களுடைய உற்பத்திராசங்களுக்குக்காரணருமாயிருப்பவர் அநிருத்தரென்று சொல்லப்பட்டார். பிரம்மாவின் ராத்ரியினுடைய முடிவானது உண்டானபொழுது ஆளவற்றபாக்ரமமுள்ள அந்தஅநிருத்தருடைய அருளால் க்ஷணமாகத் திரத்தில் ஸூரியனுக்குச்சமமான கமலமானது உண்டாயிற்று. அதில் பிரஹ்மாவானவர் உண்டானார். அவர் அவருடைய அருளிலிருந்து முண்டானவரே. பகலின்முடிவில் கோபத்தால் வியாபிக்கப்பட்ட தேவரான அநிருத்தருடையநெற்றியிலிருந்தும் ஸம்ஹாடத்தைச் செய்கின்றருத்ரர் புத்ராக உண்டானார். இவர்களிருவரும் தேவர்

1 பிரீதி, மிகுதியான பிரகாசம், விருத்தி, ஸூலபனாயிருத்தல், ஸுகம், கிருபணத்தனமில்லாமை, பரபாப்பில்லாமை, ஸந்தோஷம், ஸ்ரத்தை, பொறுமை, தைரியம், கொல்லாமை, சுசியாயிருத்தல், குளோதமில்லாமை, ருசுவாயிருத்தல், ஸமமாயிருத்தல், உண்மையுடையதல், அஸூயையில்லாமை.

களில்சிறந்தவர்கள். இருவரும் அருளிலும் கோபத்திலுமிருந்து உண்டானவர்கள்; அவரால்கற்பிக்கப்பட்ட மார்க்கத்தையுடையவர்களாகி ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாத்தொழில்களைச் செய்கிறவர்கள். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் வரத்தையளிக்கின்ற அவர்கள் இந்தவிஷயத்தில் நிமித்தமாகிாமாயிருக்கிறவர்கள். ஒ! பாண்டுபுத்திரனே! யுகந்தோறும் கபர்த்தமென்னும்ஜடையையுடையவரும் முண்டனமுடையவரும் மயானமாகிறி கிருகத்திலிருப்பவரும் உக்ரமான விரதங்களை ஆசரிப்பவரும் யோகமுள்ளவரும் திரிபுரங்களை அழித்தவரும் தக்ஷன்யாகத்தை அழிப்பவரும் பகனென்கிறஸூர்யனுடைய நேத்திரத்தைக் கவர்ந்தவருமுள்ள நுத்ராரானவர் நாராயணஸ்வரூபராக அறியத்தக்கவர். ஒ! குந்திபுத்திரனே! தேவர்களுக்கெல்லாம்தேவரான அந்தமஹேஸ்வார் பூஜிக்கப்பட்டால் தேவரும் பிரபுவுமானநாராயணர் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவராவார். ஒ! பாண்டுபுத்திரா! நான் எல்லா உலகங்களுக்கும், ஆத்மாவாயிருக்கிறேன். ஆகையால் நான் முதலிலே நுத்ராயிருக்கும் என்னையே பூஜிக்கிறேன். நான் எல்லாருக்கும் சிஷ்யனும் வரங்களையளிப்பவனும் சிவரூபனுமான என்னைப் பூஜியாமலிருந்தால் ஒருவரும் பூஜிக்கமாட்டாரென்று என்னால் ஆத்மபூஜையானது செய்யப்பட்டது. என்னால் செய்யப்பட்டபிரமாணத்தையன்றோ உலகமானது நன்குஅனுஸரித்துவருகிறது? பிரமாணங்கள் கௌரவிக்கத்தக்கவைகள். ஆகையால், அவரை நான் பூஜிக்கிறேன். எவன் அவரை அறிகிறானோ அவன் என்னை அறிகிறான். எவன் அவரை அனுஸரிக்கிறானோ அவன் என்னை அனுஸரிக்கிறான். ஒ! குந்திபுத்திரனே! ஒரேவஸ்துவானது நுத்ராகவும் நாராயணராகவும் இரண்டாகச்செய்யப்பட்டு உலகத்தில் சரீரத்திலிருந்துகொண்டு எல்லாக்காரியங்களினிமித்தமாகவும்ஸஞ்சரிக்கிறது. ஒ! பாண்டுபுத்திரனே! எனக்கு ஒருவனாலும் வரமானது அளிக்கத்தக்கதில்லையென்று மனத்தில்ஆலோசித்து நான் அனாதியும் ஈஸ்வரரும் நுத்திரருமான என்னையே நானாகவே புத்திரனுக்காக ஆராதித்தேன். விஷ்ணுவானவர் தம்மைத்தவிர ஒரு தெய்வத்தையும் வணங்குகிறதில்லையென்று நினைத்தே நான் நுத்ரரை வணங்குகிறேன். பிரம்மா, நுத்ரர், இந்திரன் இவர்களுடன்கூடியதேவர்களும் முனிவர்களும், தேவர்களில்சிறந்தவரும் தேவரும் ஹரியுமானநாராயணரைப் பூஜிக்கின்றார்கள். ஒ! பாரத! முக்காலத்திலுமுள்ள எல்லாருக்குமேவிஷ்ணுவானவர் தலைவரும் எந்நாளும்ஸேவிக்கத்தக்கவரும் பூஜிக்கத்தக்கவருமாயிருக்கிறார். ஒ! குந்திபுத்திரனே! ஹவிசையளிப்பவரான

விஷ்ணுவை நமஸ்கரிப்பாயாக. சரணத்தையளிப்பவரானவிஷ்ணுவை வணங்கு. வரத்தையளிப்பவரை வணங்கு. ஹவ்யகவ்யங்களை யருந்துகிறவரை வணங்கு. ¹நான்குவிதமானஜனங்களும் என்னுடையபக்தர்களே. அவர்களில் வேறுதேவதைகளை உபாஸ்யாதவர்களானவுகாந்திகள் சிறந்தவர்கள். விருப்பத்தைவிட்டுக் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களான அவர்களுக்கு நானே கதி. மற்றமூன்றுவகையான பக்தர்களும் பயனைவிரும்புகிறவர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். அவர்களெல்லோரும் நசிச்சிற்ற தர்மத்தையுடையவர்கள். ஞானியோ சிறந்த முக்தியை அடைவான். ஞானத்துடன்கூடின அனுஷ்டானமுடையவர்கள் பிரம்மாவையோ ஈஸ்வரரையோ மற்றத்தேவர்களுையோ ஸேவித்தவர்களானாலும் என்னையே பயனாக அடைவார்கள். ஓ! பார்த்த! பக்தனைப்பற்றிய இந்தவிசேஷமானது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஓ! குந்திபுத்திர! நீயும் நானும் நரநாராயணர்களாகக் கருதப்பட்டவர்கள். பூபாரத்தைத்தொலைப்புதற்காக மனுஷியசரீரத்தில் பிரவேசித்தோம். ஓ! பாரத! ஆத்மாவைப்பற்றிய யோகங்கையறிகின்றவனும் நிவிருத்திருப்பமான (தர்மத்திற்கும்) அபிவிருத்தியைச்செய்கிற (தர்மத்திற்கும்) காரணனும் ஸநாதனமான நானொருவனே நர்களுக்குப் பிரஸித்தமான ஸ்தானம். அப்புக்கள் நரனிடமிருந்துமுண்டாயின. (ஆகையால்) அப்புக்கள் நாரங்களென்று சொல்லப்பட்டன. முன் அவைகள் எனக்கு ஸ்தானமாயின. ஆகையால் நான் நாராயணனாகிறேன். நான் எல்லாமுமாகி ஸூர்யன்கிரணங்களாக்மறைப்பதுபோல மறைக்கிறேன். அதனாலும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் வாஸஸ்தானமாயிருப்பதனாலும் வாஸுதேவனாகிறேன். ஓ! பாரத! குந்திபுத்திர! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் லயஸ்தானமாயிருப்பதாலும் உற்பத்திஸ்தானமாயிருப்பதாலும் என்னால் ஆமியும் ஆகாயமும் வியாபிக்கப்பட்டமையாலும் எனக்கு அதிகமான கார்தியிருப்பதாலும் பூதங்களில்பிரவேசித்து அந்தஜகத்தாயிருப்பதாலும் என்கும் வியாபித்தலாலும் விஷ்ணுபிவன்று சொல்லப்படுகிறேன். இந்திரியங்களையடக்குவதால் வித்தின்பயும் தேவலோகத்தையும் பூலோகத்தையும் அந்தரிக்ஷத்தையும் அடையவிருப்பமுள்ளவர்கள் என்னை விரும்புகிறார்கள். ஆகையால், நான் தர்மோதாரன

¹ பீடையடைந்தவன், ஞானத்தையிரும்புகிறவன், பொருளை விரும்புகிறவன், ஞானி.

² தாம் = இந்திரியநிகரகம், உத் = உயர்வு, ரு = அடைவது; இந்திரியநிகரகத்தினால் அவரைஅடுத்து உயர்வுவடைவதால் தாமோதரர் என்பது

கிறேன். அன்னமுமீ வேதங்களும் ஜல்மும் அமிருதமும் ப்ருச்னி என்று சொல்லப்படுகின்றன. அவைகள் எப்பொழுதும் என்னுடையகர்ப்பத்திலிருப்பதால் நான் ப்ருச்னிகர்ப்பனாகிறேன். ரிஷிகள் என்னைநோக்கி வரும் த்விதராலும் கிணற்றில் தள்ளப்பட்டிருந்ததைக் காப்பாற்றும்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு பிரம்மாவின் முந்திநபுத்திரமும் ரிஷிகளில் சிறந்தவருமானந்திரதர், 'பிருச்னிகர்ப்பா' என்றுசப்தித்ததால் கிணற்றிலிருந்தும் கரையேறினார். உலகங்களைத்தபிக்கச்செய்கிறஸூர்யன் அக்னிசந்திரன் இவர்களுடையகிரணங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. இவைகள் என்னுடையகேசங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையால் எல்லா முணர்ந்தபிரம்மணஸ்ரேஷ்டர்கள் என்னைக் கேசவனாகச் சொல்லுகின்றார்கள். மகாத்மாவானஉசத்தியராலே தம்முடையபத்னியினிடம் கர்ப்போத்தபத்தி செய்யப்பட்டது. பிறகு ஒருஸமயம் உசத்தியரில் லாதபொழுது பிருகஸ்பதியானவர் தேவர்களுடைய ஆஜ்ஞையினாலே புத்திமானான அந்தஉசத்தியருடைய அந்தப்பத்னியைஅடைந்தார். ஒ! குந்தீபுத்தா! அப்பொழுது சேர்க்கையின்பொருட்டு வந்தவரும் ரிஷிகளில்சிறந்தவருமான அவரைநோக்கிப் பஞ்சபூதங்களின் குணஸ்வரூபமான கர்ப்பமானது, 'ஒ! வரமளிப்பவரே! நான் முன்னமே வந்திருக்கிறேன். ஆகையால் என்மாதாவை வருத்தப்படுத்தாதீர்' என்றுசொல்லிற்று. இதை ப்ருஹஸ்பதிகேட்டுக் கோபித்து, 'சேர்க்கையின்பொருட்டுவந்தஎன்னை நீதடுத்தமையால் என்சாபத்தால்புருடனாவாய். இதில் ஸந்தேகமில்லை' என்று சாபமும்நொடுத்தார். உடனே அந்தக்கர்ப்பம் ரிஷிஸ்ரேஷ்டரானப்ருகஸ்பதியின்சாபத்தால் நெடுநரனள்ள நேத்திரதோஷத்தை அடைந்தது. அது முன்காலத்தில்தீர்க்கதமஸ் என்கிறபெயர்கொண்ட ரிஷிபாயிற்று. அப்பொழுது அவர் அனாதியானநான்குவேதங்களையும் ஸாக்ஷோபாங்கமாக அத்யயனம்செய்து ரகஸ்யமானஎன்னுடைய இந்தநாமத்தை விதிப்படி கிரமமாக, 'கேசவ' என்று அடிக்கடி ஜபித்தார். அதனால் அவர் நேத்திரங்களை அடைந்தவரானார். மேலும் சிறந்த நேத்திரங்களை யுடையவருமானார். ஒ! அர்ஜுனா! 'கேசவ' என்கிறஎன்னுடைய நாமமானது இவ்விதம் எல்லாத்தேவர்களுக்கும் மகாதமாக்களான ரிஷிகளுக்கும் வரத்தையளிக்கின்றது. ஸோமனுடன் சேர்ந்த அக்னியானவன் ஒரேகாரணத்தையடைந்து (எல்லாத்தேவர்களுக்கும் மகாதமாக்களானரிஷிகளுக்கும்) முகமாகச் செய்யப்பட்டான். ஆகையால், சராசரமான எல்லா ஜகத்தும் அக்னினோமர்களுடையஸ்வரூபம்.

புராணத்திலும், 'அக்னியும் ஸோமனும் ஒரேகாரணத்தையுடையவர்கள். தேவர்களும் அக்னியைமுகமாகவுடையவர்கள்' என்றும், 'ஒரேகார்ப்பத்தில் பிறந்ததனால் ஒருவரையொருவர் ஸந்தேர்ஷிக்கச் செய்கிறவர்களும் உலகங்களைத் தரிக்கிறவர்களுமாயிருக்கிறார்கள்' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்" எனச் சொன்னார்.

முந்நூற்றைம்பத்தோராவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (தொடர்ச்சி.)

கிருஷ்ணன் உலகத்தின்படைப்புமுறையையும் பிராம்மணர் மகிமையையும் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லியது.)

அர்ஜுனன், 'விரானமதுஸுதனரே! முன் அக்னியும் ஸோமனும் எப்படி ஒரேஇடத்திலிருந்து பிறந்தவர்களாகச் சொல்லப்பட்டார்கள்? எனக்கு இந்தச்சந்தேகமுண்டாயிருக்கிறது. அதை நிவிருத்தியெய்யும்' என்றுவினவ, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லத் தொடங்கினார்.

'ஓ! பாண்புத்திரனே! மிகவும்ஸந்தோஷம். என்னுடைய தேஜஸின்உத்பத்தியாகிற பழமையான கதையை உனக்குச் சொல்லப் போகிறேன். ஓ! குந்திபுத்ராணை அரசனே! ஒருமனத்துடன் கேட்பாய்க. பிரளயகாலத்தில் ஆயிரம்சதுர்யுகம்முடிந்தபின் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும்பிரளயமுண்டாகியும் சராசரமானஅவைவிளங்காமற் போயும் பிருதிவிதேயுவாயுவையெல்லாம் அந்தகாரஇருளில் உலகம் ஜலத்தால் ஒரேஸமுத்திரமாகியும், 'இது என்ன' என்று பூதங்களின்பெயர் அறியப்படாததாக இரண்டற்றவஸ்துவானது நிலைபெற்றும் ராத்ரியில்லாமலும் பகலில்லாமலும் ¹ஸத்தில்லாமலும் ²அஸத்தில்லாமலும் வெளிப்படையில்லாமலும் மறைஷில்லாமலுமிருப்பதான இந்நிலைமையில் நாராயணரது (ஐஸ்வர்யமுதலிய) குணங்களுக்கிடமும் மூட்டும்இறப்புமில்லாததும் ஞானேந்திரியங்களுக்குப்புலப்படாததும் (கர்மேந்திரியங்களால்) பற்றமுடியாததும் உற்புத்தியில்லாததும் ஸத்யமும் கத்திமுதலியவற்றால் கொல்லமுடியாததும் இரண்டற்றதும் பிரவிருத்திகளின் விசேஷங்களில்லாததும் வைரமற்றதும் குறைவற்றதும் சரீரமின்றி (ஞானமில்லாதவரையில்) ஜகநாசமற்றது

எங்கும்விபாபித்து அஞ்சியாய் எல்லாவற்றையும் செய்கிறதமனுக்கு மேலானதுயான பிரம்மத்தினிடமிருந்து புருஷர் உண்டானார். பிரம்மத்தைக்காரணமாகவுடையவரும் புருஷருமான இந்தப் பிரம்மாவின் டைய அவதாரகாலத்தில் அழிவற்றவரான ஹரியானவர் இருந்தார். இந்தவிஷயத்தில், 'பகஸ்ருந்ததில்லை. ராத்ரியமிருந்ததில்லை. ¹ஸத்து மிருந்ததில்லை. ²அஸத்துமிருந்ததில்லை. எல்லாஸ்வரூபமாயிருக்கிற தமஸே ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னிருந்து' என்று வேதவசனமுமிருக்கிறது. அது விஸ்வரூபனுடைய ராத்ரியன்றோ? இவ்விதம் இதனுடைய அர்த்தமானது விவரிக்கப்படுகிறது. தமஸிலிருந்து முண்டானவரும் ப்ரம்மத்தைக்காரணமாகவுடையவரும் புருஷருமான பிரம்மாவின் டைய அவதாரமுண்டானபொழுது அந்தப் புருஷர் பிரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கவிரும்பி நேத்திரங்களிலிருந்தும் அக்னியையும் ஸோமனையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். பிறகு பூதங்களுடைய ஸ்ருஷ்டிகள் செய்யப்பட்டுப் பிரஜைகள் கிரமவசத்தால் பிராம்மணஜாதியையும் கூத்திரியஜாதியையும் அடைந்தன. ³ஸோமனென்பவன் பிராம்மணஜாதி. பிராம்மணஜாதி பிராம்மணர்கள். அக்னியென்பவன் கூத்திரியஜாதி. கூத்திரியஜாதியைக்காட்டிலும் பிராம்மணஜாதி மிகவும் பலமுடையது. இந்தப் பிராம்மணஜாதியானது உலகங்களுக்குப் பிரத்யக்ஷமான குணங்களை யுடையது. அது எப்படியென்றால், பிராம்மணர்களுக்கு மேலான பிராணியானது இதற்குமுன் உண்டானதில்லை 'எவன் பிராம்மணன் முகத்தில் ஆஹுதிசெய்கிறானோ அவன் ஜ்வலிக்கிற அக்னியில் ஹோமம் செய்கிறவன்' என்றெண்ணிச் சொல்லுகிறேன். பிராணிகளைநிலைக்கச்செய்த மூவுலகமும் பிராம்மணஜாதியால்தரிக்கப்படுமென்று ப்ரம்மாவினால் பிராணிகளுடைய ஸ்ருஷ்டியானது செய்யப்பட்டது. (இதற்கு) மந்திரவசனமும் இருக்கிறது. அதன்பொருளாவது, 'ஓ! அக்னியே! நீ எல்லாய்ஜ்ஞங்களிலும் ⁴ஹோதாவாயுள்ளவன்; தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உலகத்திற்கும் நன்மைசெய்கிறவன்' என்பது. இந்தவிஷயத்தில், 'ஓ! அக்னியே! நீ எல்லாயாகங்களுக்கும் ஹோதா' என்றும், 'நீ தேவர்களுக்கும் மனுஷ்பர்சுளுக்கும் உலகத்திற்கும் ஹிதமாயிருப்பவன்' என்றும் ஸ்பஷ்டமான வேதவசனமும் இருக்கிறது. ⁵அக்னியன்றோ யஜ்ஞங்களுக்கு ஹோதாவும் கர்த்தாவும்

¹ மூர்த்தம்.

² அமூர்த்தம்.

³ ஸோமனென்பவன் ப்ரம்மம். ப்ரம்மமே ப்ராம்மணர்கள்.

⁴ 'அக்னியை ஹோதாவாகத்துதித்ததால் அக்னியைவிட ஹோதாவான பிராம்மணன் மேலானவனென்று அறியக்கூடியது' என்பதபழையவுரை.

மாயிருப்பவன்? அந்தஅக்னி பிராம்மணஜாதி. மந்திரங்களின்றி ஹோமம்இல்லை. புருஷனில்லாமல் ஹவிஸுக்குரியமந்திரங்களுடைய ஆலோசனைஇல்லை. தேவர்கள் மனிதர்கள் ரிஷிகள் இவர்களுக்குப் பூஜையானது ஏற்பட்டிருக்கிறது. புருஷன், 'இதனால் நீ ஹோமம் செய்யக்கடவாய்' என்றுஏவப்பெற்றவன். மனிதர்களுக்குஹோமம் செய்வித்தவில்லையென்கிறார்மெற்றவர்கள் செய்விப்பார்கள். ஹோமம் செய்வித்தலானது பிராம்மணனுக்கே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது; இரு பிறப்பினர்களாயிருந்தும் கூத்தரியனுக்கும் வைஸ்யனுக்கும் விதிக்கப்படவில்லை. ஆகையால் அக்னிஸ்வரூபர்களைபிராம்மணர்களே யஜ்ஞங்களை வகிக்கிறார்கள். அந்தயஜ்ஞங்கள் தேவர்களைத் திருப்தியடையச்செய்கின்றன. தேவர்கள் பூமியை விருத்திசெய்விக்கிறார்கள். எந்தவிதவான் பிராம்மணன்முகத்தில் ஆஹுதியைச்செய்கின்றானோ அவன் ஜ்வலிக்கிறதான அக்னியில் ஹோமம்செய்கிறவனென்று சதபதமென்கிற சுக்லயஜுர்வேதபாகத்திலும் பிராம்மணன் முகத்தில் ஹோமம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமிருந்தாலும் அக்னிபூபர்களும் விதவான்களுமானபிராம்மணர்கள் அக்னியைஆராதிக்கின்றார்கள். அக்னியானவன் விஷ்ணுரூபனாகி எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும்பிரவேசித்துப் பிராணன்களைத் தரிக்கிறான். மேலும் இந்த விஷயத்தில் ஸந்தகுமாரரால்சொல்லப்பட்ட சுலோகங்களிருக்கின்றன. (அவற்றின்பொருளாவது), 'முன்காலத்தில் எல்லாவற்றிற்கும்ஆதியும் சலனமற்றவருமான பிரம்மாவானவர் ஜகத்தைஸ்ருஷ்டித்தார். ²பிரம்மாவைக்காரணமாகவுடையதேவர்கள் வேதகோஷங்களால் தேவுலோகத்தில் வலிக்கின்றார்கள். பிராம்மணர்களுடையஸத்யவசனமும் கர்மமும் ஸ்ரத்தையும் தவமும் ³உறிகள் (வெண்ணெயைத்) தாங்குவது போலப் பூமியையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் வாக்குக்குஅமிருதமான வேதத்தையும்தரிக்கின்றன. ஸத்யத்திற்குமேலானதர்மமில்லை. மாதாவுக்கு ஸமமானகுருவுமில்லை. இகபாங்களிலுள்ளநன்மையையுண்டிபண்ணுவதில், பிராம்மணர்களுக்குமேல்பட்டது இல்லை. எந்த அரசர்களுடைய ராஜ்யத்தில் பிராம்மணர்கள் ⁴விருத்தியால் இழிவானவர்களாயிருக்கின்றார்களோ அவர்களுடையதேசத்தில் எருது(மழையில்லாமையால் கலப்பையை) இழுக்கிறதில்லை; வாஷுனங்கள் (தாய்பில்லாததால் வண்டிகளை) இழுக்கிறதில்லை; செக்கானது ஆடுகிறதில்லை. அவர்கள் தானத்தில் இல்லாமையடைந்தவர்களும் திருடர்களுமாகின்றார்கள்.

1 செழிப்படைய.

2 அல்லது வேதத்தை.

3 வேறு பாடம்.

4 'ஜீவனோபாயமற்ற' என்றும்கொள்ளலாம்.

அந்தப்பிராம்மணர்களும் புராணம் இதுவாஸம்இவைகள் பிரமாண
மானதால் நாராயணருடையமுகத்திலிருந்துமுண்டானவர்களும் ஸர்
வஸ்வருபர்களும் எல்லாவற்றிற்கும் கர்த்தர்களும் எல்லாத்தன்மையு
முடையவர்களுமாயிருக்கின்றார்கள். வியவஹாரீமுடிவிலோ வரத்தை
யளிப்பவரும் தேவர்களுக்குத்தேவருமான அந்தநாராயணருடைய
வர்க்கின்மொளனஸமயத்தில் முதலில் பிராம்மணர்களுண்டானார்கள்.
பிராம்மணர்களிடமிருந்தும் மற்றவர்களுண்டாயின. இவ்வித
மிருத்தலால் வேதமபுமானபிராம்மணர்கள் தேவர்களையும் அஸு
ரர்களையும் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள். தேவர்களும் அஸுரர்களும்
மகரிஷிகளுமான பிராணிவிசேஷங்கள் பிரம்மாவான என்னாலேயே
முன்காலத்திலுண்டுபண்ணப்பட்டன; ஸ்தாபிக்கவும்பட்டன; நிக்ர
ஹிக்கவும்பட்டன. அந்தப்பிராம்மணர்களுடைய மஹிமையைக்கேள்.
இந்திரனானவன் அஹஸ்யையைச்சேர்ந்தகாரணத்தினால் கௌதமரிட
மிருந்து பச்சையானமீசையுடையவனாயிருக்கும்தன்மையை அடைந்
தானன்றோ? கௌதமர்நிமித்தமாக இந்திரன் அண்டமில்லாதவனாகிப்
பிறகு அஜத்தின்விருஷணத்தையும் அடைந்தான். அஸ்வினீதேவர்
களுக்குரியஸோமக்கிரகத்தைத்தடுப்பதற்கு வஜ்ராயுதத்தைஓங்கின
இந்திரனுடையகைகள் ச்யவனரால் ஸ்தம்பனஞ்செய்யப்பட்டன. யாக
த்தையழித்ததால் கோபங்கொண்டவனானதக்ஷனால் திரும்பவும் சரீ
ரத்தைத் தவத்தில்விநியோகித்து நெற்றியில் ருத்ராபைபோல மூன்று
நேத்திரங்களுடையஆகிருதியானது உண்டுபண்ணப்பட்டது. திரி
புரங்களைக்கொல்லுவதற்காகத் திஷ்டுபெற்றவானருத்ரருடையஜடை
கள் சுக்கிராசாரியரால் தலையிலிருந்தும்அறுந்து அக்னியில்போடப்
பட்டன. அதிலிருந்தும் ஸர்ப்பங்களுண்டாயின. அந்தஸர்ப்பங்க
ளாஸ்பீடிக்கப்பட்டஅவருடையகழுத்துக் கறுத்தவர்ணத்தையடைந்
தது. முன் ஸ்வாயம்புவமன்வந்தரத்திலும் அவர் நாராயணருடைய
கரத்தினால்கட்டுண்டதால் கறுத்தகழுத்தையுடையவரானார். அமிரு
தத்திஹிப்பத்திகாலத்தில் வாயுவினால்சேர்க்கப்பட்டவிஷத்தைப் பிசுநி
க்கிறவரானார். 'விஷபானஞ்செய்தார்' என்கிறநிமித்தமாகவே பிரம்
மாவினால் சந்திரகலையானது (சிரத்தில்) வைக்கப்பட்டது. அங்கிர
ஸின்புத்திரரானபிருகஸ்பதி ஸ்நானம்செய்கையில் ஜலம் தெளிய
வில்லை. உடனே பிருஹஸ்பதி ஜலவிஷயமாகக் கோபித்தார். 'நான்
ஸ்னானம்பண்ணுகையில் கலங்கித் தெளியாமலிருந்தமையால் இது
முதல் சிறுமீன், பெருமீன், மகம், ஆமைமுதலானஜந்துக்களாலும்
தவளைகளாலும் வியாபிக்கப்பட்டுக் கலங்கக்கடவீர்கள்' என்று சபித்

தார். அதுமுதல் ஜலங்கள் ஜலஜந்துக்களால் நிரம்பினவாயின. துவஷ்டாவின்புத்திரானவிய்வருபன் தேவர்களுக்குப் புரோஹித னானான். அஸ்ரர்களுக்குமருகனான அவன் தேவர்களுக்குப் பிரத யக்ஷமாகவும் அஸ்ரர்களுக்கு மறைவாகவும் ஹவிர்ப்பாகத்தையளி த்தான். அப்பொழுது அஸ்ரர்கள் ஹிரண்யகசிபுவை முன்னிட்டுக் கொண்டு விய்வருபனுக்குமாதாவானஸுஹோதரியினிடம், 'ஓ! சுகோ தரியே! துவஷ்டாவுக்குப்பிறந்தவனும் உன்னிடையபுத்திரனும் முன் றுசிரமுடையவனும் தேவர்களுக்குப்புரோஹிதனுமான இந்தவிய்வ ருபன் தேவர்களுக்குப் பிரதயக்ஷமாகப் பாகத்தையளித்தான்; எங் களுக்கு மறைவாக அளித்தான். அதனால் தேவர்கள் விருத்தியடை கின்றார்கள். நாங்கள் க்ஷயத்தை அடைகின்றோம். ஆகையால் நீ இவ் னைத் தேவர்களினின்றும் விலக்கி, எங்கள் பக்ஷத்தைச் சாரும்படி செய யவேண்டும்' என்னும் வரத்தைப் பிரார்த்தித்தார்கள். உடனே தாயா னவள் நந்தன்வனத்தையடைந்த விய்வருபனைநோக்கி, 'புத்திரா! நீ ஏன் சத்ருவிற்பக்ஷத்தைவிருத்திசெய்கிறாய்? மாதுலர்களுடைய பக்ஷத்தை நாசம்செய்கிறாய்; இவ்விதம் நீ செய்யக்கூடாது' என்று சொன்னான். அந்தவிய்வருபனும் தாயின்வார்த்தையைத் தடுக்கலாகா தென்றெண்ணிக் கௌரவித்து ஹிரண்யகசிபுவை அடுத்தான். ஹிரண் யகசிபு பிரம்மாவிற்புத்திரானவஸிஷ்டரிடமிருந்தும், 'நீ வேறொரு வனை ஹோதாவாகவரித்ததனால் யாகத்தைமுடிக்காதவனாகவே அபூர் வமரகண்டானபிராணியிடமிருந்தும் மரணத்தை அடைவாய்' என்று சாபத்தை அடைந்தான். அவருடையசாபத்தால் ஹிரண்யகசிபு மா ணத்தை அடைந்தான். பிறகு விய்வருபன் மாதாவிற்பக்ஷத்தை விருத்திசெய்துகொண்டு மிகவும்தவமுடையவனானான். அவனுடைய விரதங்களைப் பங்கம்செய்வதற்காக இந்திரன் அழகுபொருந்திய அநேக அப்ஸரஸுகளை ஏவினான். அவர்களைப்பார்த்து அவனுடைய மனமானது கலங்கியது. (அவன்) அந்த அப்ஸரஸுகளிடம் விரா வில் பற்றுள்ளவனானான். அவன் பற்றுள்ளவனாயிருப்பதை, அப்ஸர ஸுகள் அறிந்து, 'நாங்கள் வந்தபடி போகிறோம்' என்று சொன்னா ர்கள். அப்பொழுது விய்வருபன் அவர்களைநோக்கி, 'எங்கேபோகி றீர்கள்? என்னுடன் இருக்கலாம். நன்மையுண்டாகும்' என்று சொன்னான். அவர்களும் அவனைநோக்கி, 'தேவஸ்திரீகளும் அப் ஸரஸுகளுமான நாங்கள் தேவனும் வரமளிப்பவனும் ஸமர்த்தனு மானஇந்திரனை முன் வரித்திருக்கிறோம்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு விய்வருபன் அவர்களைநோக்கி, 'இப்பொழுதே இந்திரனும்

தேவர்களும் இல்லாமற்போவார்கள்' என்று சொன்னான்; உடனே மந்திரங்களை ஜபித்தான். அந்தமந்திரங்களாலே திரிசிரஸு விருத்தியடைந்தான். ஒருமுகத்தினாலே எல்லா உலகங்களிலும் விதிப்படி கிரியை செய்கின்ற வேதியர்களாலே யாகங்களிலே நன்றாக ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஸோமத்தை யும் ஒருமுகத்தால் அன்னத்தையும் ஒருமுகத்தால் இந்திரனுடன்கூடின தேவர்களையும் பானம் செய்தான். பிறகு இந்திரன், விருத்தியடைகிறவனும் ஸோமபானத்தால் புஷ்டி செய்யப்பட்ட எல்லா அவயவங்களையுமுடையவனுமான அவனைப்பார்த்துத் தேவர்களுடன் கவலையடைந்தான். இந்திரனைச் சேர்ந்த அந்தத் தேவர்கள் பிரம்மாவை அடைந்தார்கள். அவர்கள் அவரை நோக்கி, 'விரிவருபனாலே எல்லா யாகங்களிலும் நன்றாக ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஸோமமானது பானம் செய்யப்படுகிறது. நாங்கள் பாகமில்லாதவர்களானோம், அஸுர்களுடைய பாகும் விருத்தியடைகிறது. நாங்கள் குறைந்துபோகிறோம். ஆகையால் உடனே எங்களுக்குக் கேஷமத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். அவர்களை நோக்கிப் பிரம்மா, 'பிருசுவம்சத்திலுதித்த ததீசரிஷியானவர் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அவர் சரீரத்தை விடும்படி அவரிடம் வரத்தைக் கேளுங்கள். அவருடைய எலும்புகளால் வஜ்ராயுதம் செய்யுங்கள்' என்று சொன்னார். பிறகு தேவர்கள் பகவான் ததீசமகரிஷியானவர் தவம் செய்கிற விடம் வந்தார்கள். இந்திரன் முதலான தேவர்கள் அவரை அடைந்து, 'ஓ! பகவானே! கேஷமமா? தவம் இடையூறில்லாமல் நடக்கிறதா?' என்று கேட்டார்கள். ததீசரும் அவர்களை நோக்கி, 'உங்களுக்கு நல்வரவா? என்ன செய்யவேண்டும்? சொல்லலாம். எதைச் சொல்லுவீர்களோ அதைச் செய்யவேன்' என்று சொன்னார். அவர்கள் அவரைப்பார்த்து, 'உலகத்தின் நன்மைக்காகப் பகவானுன் நீர் சரீரத்தை விடவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட ததீசர் 'ஆயிரம் வருஷம் என்னால் இந்திரனுடைய பதமுடையப் பெரிமானால் சரீரத்தை விடுவேன்' என்று அவர்களுக்குச் சொன்னார். அப்பொழுது இந்திரன், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லித் தன்னுடைய ஸ்தானத்தைக்கொடுத்துவிட்டுத் தபஸியானான். ததீசர் இந்திரனுடைய அவ்வளவுக்குமுன்னமே இந்திரனுடன்கூடின தேவர்கள், 'தேகத்தை விடுவதற்கு இதுகாலம்' என்று வந்தார்கள். அப்படியே வருத்தமில்லாத மனமுடையவரும் ஸுகதுக்கங்களில் ஸமமானவரும் மகாயோகியுமான ததீசரானவர் உடனே புத்தியில் பரமாத்மாவைத் தியானித்துக்கொண்டு சரீரத்தை விட்டார். இந்த விஷயத்தில்

ததீசர் இந்திரனாள். (அவருடைய) எலும்புகளால் (வஜ்ராயுதம்) செய்
யப்பட்டதென்று சுருதியுமிருக்கிறது. அவருடையபரமீத்மாவிலே
ஸமயத்தில் பிரம்மாவானவர் அந்தளும்புகளை எடுத்து வஜ்ராயுதத்
தைச் செய்தார். பிளக்கமுடியாததும் அணுகமுடியாததும் பிரம்மண
ருடைய எலும்புகளாலுண்டானதும் விஷ்ணுவினால் பிரவேசிக்கப்பட்
டதுமான அந்தவஜ்ராயுதத்தால் இந்திரன் விஸ்வரூபனைக்கொன்றான்.
'பஜ்ஞபசுவான உன்னுடைய சிரஸைக் கொய்கிறேன்' என்று சொல்லிக்
கொண்டு தச்சனால் அவனுடைய தலையையும் வெட்டினான். அதற்குப்
பிறகு விஸ்வரூபனுடைய சரீரத்தைக்கடைந்து துவஷ்டாவின்புத்திர
னாலே உண்டுபண்ணப்பட்டவனான விருத்திரனென்கிற சத்ருநுவை
இந்திரன் கொன்றான். அந்தஇரண்டுவிதமான பிரம்மஹத்தியும் உண்
டானபொழுது இந்திரன் பயத்தால் தேவராஜ்யத்தைவிட்டு மானஸ
ஸாஸில் ஜலத்திலுண்டாகிக் குளிர்ச்சியாயிருக்கிற தாமரைக்கொடி
யையும், அடைந்தான். அதிலும் தன்னுடைய ஐஸ்வரியத்தின்
யோகத்தால் அனுமாத் திரமாகித் தாமரைத்தண்டில் புருந்தான்.
பிறகு பிரம்மஹத்திரிமித்தமாக முவுலகங்களுக்கும்நாதனும் இந்திர
ராணீவல்லபனுமான இந்திரன் ஒளித்தபொழுது ஜகத்து ஈஸ்வரனில்
லாததாயிற்று. தேவர்களை ரஜஸும் தமஸும் வந்தடைந்தன.
மஹரிஷிகளுடைய மந்திரங்கள் பிரவிருத்திக்கவில்லை. ராக்ஷஸர்கள்
களம்பிவிட்டார்கள். வேதமும் குறைவுபட்டது. இந்திரனில்லாமல்
பலமற்றவைகளான உலகங்கள் லேசாக ஆகரமிக்கக்கூடியவைகளா
யின. பிறகு தேவர்களும் முனிவர்களும் ஆயுடுவென்கிற அரசனுடைய
புத்திரனான நஹுஷ்டினன்பவனைத் தேவராஜ்யத்தில் அபிஷேகம்
செய்தார்கள். நகுஷன் நெற்றியில் ஜவலிக்கிறவைகளும் கல்லாத்
தேஜஸுகளையும் அபகரிக்கின்றவைகளுமான ஐந்நூறுஜோதிகளாக
ளால் ஸ்வர்க்கத்தைப் பிரிபாவித்துவந்தான். பிறகு உலகங்கள் ஸ்வபா
வத்தை அடைந்தன. கவலையற்றவைகளும் ஸந்தோஷமடைந்தவைக
ளுமாயின. பிறகு நஹுஷன், 'இந்திராணியைத்தவிர இந்திரனு
டையபோக்யவஸ்துக்களெல்லாம் என்னை அடைந்தன' என்று சொன்
னான். அவன் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு இந்திராணியின் ஸமீபம்சென்
றான். பிருஹஸ்தியின் கிருகத்திற்குப்பவளான அவனை நோக்கி,
'அழகானவளே! நான் தேவர்களுக்கு இந்திரன். என்னை நீ அடை
வாயாக' என்று சொன்னான். அவனை நோக்கி இந்திராணியானவன்,
'நீர் இயற்கையாகவே தர்மத்திலன் டுள்ளவரும் 'சந்திரவம்சத்திலுண்
டானவருமாயிருக்கிறீர்.' ஆனகயால் பிறன்மனையைய விரும்புதல்

தகாது' என்று விடைகூறினான். பிறகு நஹுஷன், 'நான் இந்திரனுடைய பதத்திலிருக்கிறேன். நான் இந்திரனுடையராஜ்யத்தில் சிறந்தவஸ்துக்களை ஆடைசிறவன். இதில் ஓர் அந்ரம் முயில்லை. நீ இந்திரனால் அனுபவிக்கப்பட்டவன்' என்று அவளுக்குச்சொன்னான். அவள் அவனைநோக்கி, 'எனக்கு ஒருநிரதம் முடிவுபெறும்விரும்பு; சிலதினங்களுக்குள்ளே அந்ரனுடைய முடிவில் உம்மை அடைவேன்' என்று சொன்னான். இந்திராணி இவ்விதம்சொல்ல அவன் சென்றுவிட்டான். பிறகு இந்திராணியானவள் துக்கசோகங்களுள்வருத்தமுற்றவளாகவும் பதியைப்பார்ப்பதிலாவலுள்ளவளாகவும் நஹுஷனிடமிருந்தும் பயத்தால் பற்றப்பட்டவளாகவும் பிறுஹஸ்பதியிடம் சென்றாள். அந்தப்பிறுஹஸ்பதியும் மிக்கவருத்தமுற்றவளான அவளைப் பார்த்தவுடனே தியானம் செய்து பதியின்காரியத்தில் பற்றுள்ளவளாக அறிந்து, 'இந்தவிரதத்தோடு தவத்தைச்செய்து வரத்தைஅளிப்பவளான உபஸ்ருதியென்கிறதேவியை அழை. அப்பொழுது அவள் உனக்கு இந்திரனைக் காண்பிப்பான்' என்று சொன்னார். உடனே அவள் பெரிதான 'நியமத்திலிருந்துகொண்டு வரமளிப்பவளான உபஸ்ருதிதேவியை மந்திரங்களால் அழைத்தாள். அந்தஉபஸ்ருதி சசியின்ஸமீபம் வந்தாள். அவளை நோக்கி, 'இதோ இருக்கிறேன்' என்று சொல்லி, 'நீ அழைத்தபடி வந்துவிட்டேன். உனக்கு என்னஇஷ்டத்தைச்செய்ய வேண்டும்?' என்றம்கேட்டாள். சசி, 'அவளைத் தலையால் வணங்கி, 'ஓ! பூகவதி! என்னுடையபர்த்தாவைக் காண்பிக்கக்கடவாய். நீ ஸ்தயமாயும் ஸத்துக்களுக்குமாதாவாயும் இருப்பவன்' என்று சொன்னான். அவள் இவளை மானஸஸரஸுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனாள்; அவ்விடத்தில் தாமரைதண்டிலிருக்கின்றஇந்திரனைக் காண்பித்தாள். அப்பொழுது இந்திரன் இளைத்தவனும் சோர்வடைந்தவனும் தனதுமனைவியுமான அந்தச்சசியைப்பார்த்து, 'ஓ! ஓ! தூணமல்போனுள்ளதைத்தேடி (என்னுடைய) பத்னியானவள் துக்கத்தால் வருந்திக்கொண்டு வந்தடைந்தாளென்கிற இந்தத்துக்கம் எனக்குவந்ததே' என்று கவலைகொண்டான். அவளைநோக்கி இந்திரன், 'எவ்விதமிருக்கிறது?' என்று கேட்டான். அவள், 'நஹுஷன் என்னைப் பத்னியாகச்செய்துகொள்வதற்கு அழைக்கிறான். என்னால் அவனுக்குக் காலமும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னான். இந்திரன் அவளுக்கு, 'நீ போ. நஹுஷனைநோக்கி, 'நீர் ரிஷிகளால் வகிக்கப்பட்ட புத்திரானவாஹனத்திலேறிவந்து என்னை விவாஹம்

செய்யும்' என்றும், இந்திரனுக்குப் பெரியவைகளும் மனத்திற்குப் பிரியமானவைகளும் அவனாலேற்பட்டவைகளுமான சீரகனங்களிருக்கின்றன. நீர் வேறுவாகனத்தினால் என்னை அடைவதற்கு யோக்கியராகிறீர்' என்றும் சொல்' என்று சொன்னான். இவ்விதம்சொல்லப்பட்ட அவன் ஸந்தோஷமடைந்து சென்றான். இந்திரனும் திரும்பவும் தாமரைத்தண்டினுள் சென்றான். பிறகு நகுஷன் அந்த இந்திராணிவந்ததைப் பார்த்து, 'நீ எனக்குக்குறிப்பிட்ட அந்தக்காலமானது பூர்ணமாகிவிட்டது' என்று சொன்னான். அவனைநோக்கி இந்திராணி இந்திரன்சொன்னபடி சொன்னான். அவன் மஹரிஷிகளால்வசிக்கப்பட்ட வாகனத்திலேறிக்கொண்டு இந்திராணியின்ஸம் பம் சென்றான். அப்பொழுது மித்ரனுக்கும் வருணனுக்கும் கும்பத்தில்பிறந்தவரும் ரிஷிகளில்சிறந்தவருமான அகஸ்தியமுனிவர் நஹுஷனாலே 'அந்தமஹாமுனிவர்கள் அவமதிக்கப்பட்டதைப்பார்த்தார். அது தாங்குவதற்குவருத்தமுள்ளதென்றுநினைத்துத் தாமும்கிரிக்க அவனால் பாதங்களால் பரிசிக்கவும்பட்டார். உடனே அவர் நகுஷனை நோக்கி, 'கெட்டகாரியத்திலுமுயலுகின்றவனே! பாபி! பூமியில் விழுக்கடவாய். எதுவரை பூமியும் மலைகளும் இருக்குமோ அதுவரை ஸர்ப்பமாயிருக்கக்கடவாய்' என்றுசொன்னார். மகாமுனிவர்சொல்லும் பொழுதே அவன் அந்தவாகனத்திலிருந்தும் விழுந்தான். பிறகு மூவுலகமும் இந்திரனற்றதாயிற்று. அப்பொழுது தேவர்களும் முனிவர்களும் இந்திரனுக்காகப் பகவானுனிஷ்ணுவைச் சரணமடைந்தார்கள். அவரைநோக்கி, 'ஓ! பகவானே! பிரம்மஹத்தியரில் அவமதிக்கப்பட்டஇந்திரனை ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது 'வரத்தையளிப்பவரான அவர் அவர்களைநோக்கி, 'இந்திரன் விஷ்ணுவைத்தேவதையாகவுடைய அசுவமேதயாகத்தைச் செய்யட்டும். அதனால் ஸ்வர்க்கஸ்தானத்தை அடைவான்' என்று சொன்னார். பிறகு தேவர்களும் முனிவர்களும் இந்திரனைக்காணுமையால் இந்திராணியைநோக்கி, 'ஓ! ஸ்ரீபாக்யவதி! செல். இந்திரனை அழைத்துவா' என்று சொன்னார்கள். அவள் அந்த ஸரணிலிருக்கிறஇந்திரனை அழைத்தாள். இந்திரனும் அந்தஸரணிலிருந்து வெளியில்வந்து ஸரஸ்வதீநதியை அடைந்தான். பிறகுஸ்பதியும் இந்திரனுக்காக அஸ்வமேதமென்கிறமஹாயாகத்தை நடத்தினார். அந்தயாகத்தில் கறப்பும் வெளுப்புமான யாகஸ்வத்தைவிட்டு அதையே ¹வாகனமாகச்செய்து பிருஹஸ்பதியானவர் தேவர்களுக்

குப்பதியான் இந்திரனை¹ ஸ்வர்க்கஸ்தானத்தை அடையும்படி செய்தார். பிறகு அந்தத்தேவராஜன் பாவமற்றவனாகத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் துதிக்க ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவனான, பிரம்மஹத்தியை ஸ்திரீகள் விருகூங்கன் மலைகள் பூமி ஆகிய இவைகள் நான்குஸ்தானங்களிலும் பிரித்துக்கொடுத்தான். அது ஸ்திரீகளிடம் ரஜஸாகவும் விருகூங்கனில் பிசினாகவும் மலைகளில் பாலாகவும் பூமியில் உவராகவுமிருக்கிறது. அவைகள் தொடத்தக்கவைகளல்ல. ஆகையினாலேதான் ஹவிஸானது லவணமின்றிப் பாகம்செய்யப்படுகின்றது. இவ்விதம் இந்திரன் பிரம்மணர்களுடைய தேஜஸின்பெருமையால் விருத்திசெய்யப் பட்டிச் சூத்துருவதம்செய்து தன்ஸ்தானத்தை அடைவிக்கப்பட்டான். நஹுஷணுடையசாபநிலிருத்திக்காகத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் பிரார்த்தித்ததால் அகஸ்தியர், 'ஸ்ரீமானுதர்மராஜன் பிரதாக்களோடு உன்வம்சத்தில் பிறப்பான். அவனுக்குத்தம்பியானபிமனை² கிரகிப்பாய். அப்பொழுது தர்மபுத்திரன் உன்னுடையவினாக்களுக்குவிடை சொல்லி உன்னையும் அவனையும் விடுதல் அடையச்செய்வான்' என்று சொன்னார். முன்காலத்தில் பரத்வாஜமஹரிஷியானவர் 'ஆகாயக்கையை அடைந்து ஸ்நானம்செய்தார்; மூன்று அடிகளைவைக்கிறவரானவிஷ்ணுவினாலே அடிக்கப்பட்டார். (அப்பொழுது) அவர் பரத்வாஜராலே அடையாளத்தோடுகூடியகையால் மார்பிலடிக்கப்பட்டு அடையாளத்தோடுகூடியமாற்பையுடையவரானார். அக்னி பிருகுமஹரிஷியினால்சுபிக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையும்புஜிப்பவனானான். அதிதியானவன், 'இதைப்புஜித்துவிட்டுத் தேவர்கள் அஸுரர்களைக் கொல்லுவார்கள்' என்று தேவர்களுக்கு அன்னத்தைப் பாகம்செய்தான். புதனானவன் விரதானுஷ்டானத்தின்முடிவில் அவ்விதம் வந்தான். அதிதியினிடம், 'பிணைக்கொடு' என்றுபாசிக்கவும்செய்தான். அப்பொழுது அதிதியானவன், 'இது முதலில் தேவர்களால் அருந்தத்தக்கது. மற்றவனால்தான் அருந்தத்தக்கதில்லை' என்றுசொல்லிப் பிணைக்கொடுக்கவில்லை. *உடனே பிணைக்கொடாததால் கோபங்கொண்டவனும் பிரம்மணனுமானபுதன், 'அதிதியின்உதரத்தில் பிடை உண்டாசுப்போகிறது' என்று அவனைச்சபித்தான். அண்டமென்று பெயருள்ள ஸூரியனுடைய இரண்டாவதுஜன்மத்தில் மாதாவான அதிதியினுடைய¹ அண்டமீனது பேதிக்கப்பட்டது. ²மார்த்தாண்டனென்கிற அந்தஆதித்யன் சிராத்ததேவனானான். தக்ஷனுக்கு அறுபது கன்னிகைகள் இருந்தார்கள். அவர்களில் பதினமூவரைத் தக்ஷன் கஸ்

¹ கருப்பை.

² மருத + அண்ட = மனத்தாண்ட.

யபருக்குக் கொடுத்தான்; பதின்மரைத் தர்மருக்குக் கொடுத்தான்; பதின்மரை மனுவுக்குக் கொடுத்தான்; இருபத்தெழுவரைச் சந்திரனுக்குக் கொடுத்தான். ஒரேதன்மையுள்ளவர்களும் நக்ஷத்ரமென்கிறபெயர்கொண்டவர்களுமான அவர்களில் ரோஹினியிடம் சந்திரன் மிகவும் அதிகமானபிரீதியுடையவனாயிருந்தான். அதனால் மற்ற அந்தப் பத்னிகள் பொறுமைகொண்டு பிதாவின்ஸமீபம்சென்று, 'ஓ! பகவானே! நாங்கள் ஒரேதன்மையுள்ள பிரபாவமுடையவர்களாயிருக்க, சந்திரன் ரோஹினியை மிகவும் அதிகமாக விரும்புகிறான்' என்று இந்தவிஷயத்தைச் சொன்னார்கள். அவன், 'சூயமானது இவனை அடையட்டும்' என்றுசொன்னான். தக்ஷனுடையசாபத்தால் ஸோமராஜனுக்கு சூயமும் உண்டாயிற்று. சூயத்தினால்வியாபிக்கப்பட்ட அவன் தக்ஷனை அடைந்தான். தக்ஷனும் அவனைநோக்கி, 'நீ ஒரு தன்மையாயில்லை' என்றுசொன்னான். அப்பொழுது ரிஷிகள் சந்திரனைநோக்கி, 'சூயரோகத்தால் குறைந்துபோகிறாய். மேற்குத்திக்குில் ஸமுத்திரத்தில் ஹிரண்யஸாஸென்னும்தீர்த்தம் இருக்கின்றது. அவ்விடம்சென்று சரீரத்தை ஸ்நானம்செய்வி' என்றுசொன்னார்கள். உடனே சந்திரன் சென்றான். அவ்விடத்திலுள்ள ஹிரண்யஸாஸின் தீர்த்தத்தையடைந்து சரீரத்தை முழுகச்செய்தான். ஸ்நானஞ் செய்து தன்னைப் பாவத்திலிருந்தும் விடுவித்துக்கொண்டான். அந்தத்தீர்த்தத்தால் சந்திரன் விசேஷகாந்தியடைந்ததுமுதல் அந்தத்தீர்த்தமானது பிரபாஸதீர்த்தமென்கிறபெயரால் கயாதிபெற்றதாயிற்று. அந்தச்சாபத்தால் இப்பொழுதும் சந்திரன் அமாவாஸ்யையினிடையில் சூயத்தை அடைகிறான். பெளர்ணிமையில் மாத்ரிம் பூர்த்தியடைந்து மேகரோகைபோல அடையாளமுடைய சரீரத்தைக் காண்பிக்கிறான்; மேகத்திறகுரிகரானவரணத்தை அடைந்தான். அவனுடைய முழல்போன்றஅடையாளமானது கிரீமலமாகிவிட்டது. ஸ்துலசிரஸென்கிற மகாமுனிவர் மேருவினுடைய ஈசானதிக்கின்கோணத்தில் தவம்புரிந்தார். அப்பொழுது தவம்செய்கிற அவருடையசரீரத்தை எல்லாக்கந்தத்தையும் வகிக்கிறவனும் ஈசியுமானவாயு வீசிக் கொண்டு பரிசித்தான். தவத்தால் தாபத்தையடைந்த சரீரமுடையவரும் இளைத்தவருமான அவர் வாயுவீசுவதால் மலத்தினால் சந்தோஷத்தை அடைந்தார். அவ்விடத்தில் வாயுவின் வீசுதலால் செய்யப்பட்ட ஸந்தோஷத்தையுடைய அவருக்கு விருக்ஷங்கள் புஷ்பசோபையைக் காண்பித்தனவென்று அவர் அவைகளை, 'நீங்கள் எல்லாக்காலமும் புஷ்பங்களும் பூங்களுமுடையவர்களாகமாட்டீர்கள்' என்று

சபித்தாராம். முன்காலத்தில் நாராயணர் உலகங்களின் நன்மைக்காகப் படபாழுசென்ற மகரிஷியானார். மேருவில் தவம் செய்கிறவரான அவர் சமுத்திரத்தை அழைக்க அது வரவில்லை. அதனால் கோபமுடைந்த அவர் தம்முடைய சரீரத்தின் உஷ்ணத்தால் ஸமுத்திரத்தை அசைவற்ற ஜலமுடையதாகச் செய்தார். வேர்வையின்பெருக்குக்குச் சமானமாக இந்த ஸமுத்திரத்திற்கு லவணத்தன்மையையும் உண்டெண்ணினார். 'அருந்தத்தகாததாவாய். உன்னுடைய இந்த ஜலம் படபாழுகமென்று பெயருடைய அக்னியினால் பானம் செய்யப்பட்டு அதற்கு மதுரமாகும்' என்று சொல்லினர். அப்படிப்பட்ட இந்த ஜலம் ஸமுத்திரத்திலிருந்தும் இப்பொழுது தம்கூடத் தொடர்ந்ததாயிருக்கிற படபாழுகமென்னும் பெயருடைய அக்னியினால் பானம் செய்யப்படுகிறது. உமையானவள் தக்ஷனிடம்கோபத்தால் திரும்பவும் ஹிமவானுக்குப் புத்ரியானாள். இமயமலையினுடைய புத்ரியான உமை என்கிற கன்னிகையை நுத்ரர் விரும்பினார். பிருகமஹரிஷியும் ஹிமவாளை அடைந்து, 'இந்தக் கன்னிகையை எனக்குக் கொடு' என்று கேட்டார். அவரை நோக்கி ஹிமவான், 'நுத்திரானவர' என்புதியினால் விரும்பப்பட்ட நாயகாயிருக்கிறார்' என்று சொன்னான். (அப்பொழுது) பிருகுவானவர் அவளை நோக்கி, 'கன்னியை வரிப்பதில் விருப்பமுள்ளான் உன்னால் மறுக்கப்பட்டமையால் நீ ரத்தினங்களுக்கு இருப்பிடமாக மாட்டாய்' என்று சொன்னார். இதுவரையில் இந்த முனிவசனம் நினைத்திருக்கிறது. ஆகையால் பிராம்மணர்களுடைய மஹிமை இவ்விதமாயிருக்கிறது. கூத்தரியஜாதியும் பிராம்மணர்களுடைய அருளால் சாஸ்வதமும் அழிவற்றதுமாயிருக்கிற பூமியைப் பத்னியாக அடைந்து அனுபவித்தது. அப்படிப்பட்ட இந்தப் பிரம்மக்ஷத்திரஜாதிகள் அக்கினிஸோமஸ்வரூபம். அதனால் இந்த ஜகத்துத் தரிக் கப்படுகிறது.

முந்நூற்றைம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

— ❀ —

(கிருஷ்ணன் தம்நாமங்களின் தூர்த்தவிசேஷங்களையும் நுத்ரரும் நாராயணருக்கும் போர்நெய்தலையும் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லியது.)

நாமங்களுடைய அர்த்தவிஸ்தாரத்தைச் சொல்லப்போகிறேன். ஒரு முகமான மனமுடையவனாகக் கேட்கக்கடவாய். ¹ஸூரியனும்

¹ 'அக்கினி' என்பது பழையது.

சந்திரனும் கிரணங்களென்றுபெயர்கொண்ட¹ என்னுடைய கேசங்
 ளாலே உலகத்தை அடிக்கடி விழிக்கச்செய்கிறவர்களும், தபிக்கச்
 செய்கிறவர்களுமாகித் தனித்தனி கிளம்புகிறார்கள். போதிப்பத்
 தும் தபிக்கச் செய்வதனும் உலகத்திற்குச் சந்தோஷமேற்படும்.
 ஒ! பாண்டுபுத்திரனே! அக்னியினாலும் ஸோமனாலும்செய்யப்பட்ட
 இந்தக்கர்மங்களால் ஈசானும் வாமனிப்பவனும் உலகங்களை உண்டு
 பண்ணுகிறவனுமானநான் ஹ்ருஷீகேசனாகிறேன். நான் கிருகங்
 களில்நடக்கின்றயாகங்களில், 'இலோபஹூத' என்கிறமந்திரத்தி
 னால்அழைக்கப்பட்டுப் பாகத்தை ஹரிக்கிறேன்; அதனாலும் என்னு
 டையநிறம் சிரேஷ்டமானஹரிதவர்ணமானதனாலும் நான், 'ஹரி'
 என்று கருதப்பட்டேன். 'தாம்' என்றால் உலகங்களின்ஸாரம்.
¹ விசாரிக்கப்பட்டது நிறம், ஆதலால் (விசாரித்த)உடனே நான் பிராம்
 மணர்களாலே, 'ரிததாமா' என்றுசொல்லப்பட்டேன். முன்காலத்தில்
 ஜலத்தில்முழுகினதும் ஜலத்தின்குகையைஅடைந்ததுமான (கோ
 வென்ற) பூமியை (அவிந்தம்)அடைந்தேன். அதனால் நான் தேவர்க
 ளால், 'கோவிந்தன்' என்னும்சொல்லால் துதிக்கப்பட்டேன். 'சிபி
 விஷ்டன்' என்கிறநாமாவில், 'சிபி' என்றால் ரோமங்களில்லாதவன்.
 (அதனால் அவயவமற்றவன். ஆதலால்) அவனால் எல்லாம் (ஆவிஷ்டம்)
 பிரவேசிக்கப்பட்டதுபற்றி, 'சிபிவிஷ்டன்' என்று கருதப்பட்டேன்.
 யாஸ்கரென்கிறமுனிவர் அநேகயாகங்களில் ஜாக்ருகராகி, 'சிபிவிஷ்ட'
 என்றுகானம்செய்தார். இந்தக்காரணத்தால் நான் ரகஸ்யமான இந்தநா
 மத்தைத் தரிக்கிறேன். கம்பிரமான புத்தியையுடையயாஸ்கமுனிவர்
 என்னை, 'சிபிவிஷ்ட' என்று துதிசெய்து என்னுடையஅனுகரகத்தால்
 பாதாளத்திலுமறைந்ததான நிருக்தமென்கிறகிரந்தத்தை அடைந்தார்.
 எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் கேஷத்திரஜ்ஞனானநான் ஒருபொழுதும்
 ஜனித்தவனுமில்லை; ஜனிக்கிறவனுமில்லை; ஜனிப்பவனுமில்லை. அத
 னால் நான் அஜனென்றுகருதப்பட்டேன். குந்தியின்புத்திரா! என்
 னால் அற்பமாகவும் அமங்களமாகவும் ஒருபோதும் முன் சொல்லப்
 படவில்லை. பிரம்மாவின்புத்திரியான என்னுடையஸர்வதீதேவியான
 வள் தவ்ருத்தவள்; உண்மையுள்ளவள். (அப்படிஸத்யத்தைகூரைத்தவ
 னைதலாலும் பிரத்யக்ஷமானபிருதிவிஅப்புதேயஆகிய)²ஸத்தம் (அப்
 ரத்தியக்ஷமானவாயுஆகாயம்ஆகிய) அஸத்தம் என்னால் என்னிடத்

¹ ஸத்தியம்.

² 'ஸத் + த்யத் = 'ஸத்யம்', என்று, பிரித்துப் பொருள்கூறுவது பழையபுரா.

தில் பிரம்மாவுக்கிருப்பிடமானநாபீகமல்தேசத்தில் பிரவேசிக்கச் செய்யப்பட்டதனாலும் என்னை முனிவர்கள் ஸத்யகாக அறிகின் றார்கள். நான் ஸத்வகுணத்திலிருந்தும் முன் நமஸ்கரணம், ஸத் வத்தை என்னால்செய்யப்பட்டதாக அறிவாய்! தனஞ்சய! முன் ஜன்மத்திலுள்ள ஸத்வநீனது இந்தஜன்மத்திலும் என்னிடமிருக் கும். அதனாலும் ஸத்வகுணத்தால் நிஷ்காமகர்மமுள்ளவனும் களங்க மற்றவனுமாயிருப்பதனாலும் ஸாத்வதமென்கிற பாஞ்சராத்ராஸ்தி ரத்தாலுண்டானஞானத்தினால் பிரம்மவித்துக்களால் பார்க்கப்பட்ட வனென்பதனாலும் தான் ஸாத்வதன். ஓ! பார்த்த! அர்ஜுன! நான் இரும்பினால்செய்யப்பட்ட பெரியகல்பைக்கொழுவாகிப் பூமியைக் கீறுகிறேன். (அப்படி கர்ஷணம்செய்வதாலும்) என்னுடையவர்ணம் கிருஷ்ணமாயுள்ளதனாலும் நான் கிருஷ்ணன். என்னால் அப்புக்களு டன்பூமியும் வாயுவுடன் ஆகாயமும் தேஜஸுடன்வாயுவும் சேர்க்கப் பட்டன. (அந்தவிஷயத்தில் எனக்குக் குண்டமென்கிற மடங்குதல் வி=இல்லாததால்) நான் வைகுண்டனானேன். சாந்தமான ப்ரம்ம மும் மேலானது. இந்தத்தர்மமும் பரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. நான் அவைகளிலிருந்து முன்நமஸ்கரணம், அந்தக்கர்மத்தினால் நான் அச்சதன். எங்கும்வியாபித்த பிருதிவி ஆகாயமிரண்டும் பிர சித்தமானவை. அவைகளைச்சேர்த்துத் தரித்ததினிமித்தம் நுஜு வாய் 'அதோக்ஷஜனாகச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச்சொல்லப் பட்டஎன்னை வேதங்களை அறிந்தவர்களும் வேதங்களின் அர்த்தங் களை விசாரிக்கிறவர்களுமாயிருப்பவர்கள் பிராக்வம்ச(மென்கிறயாக சாலையின்ஸ்தலவிசேஷ)த்தில் கானம்செய்கிறார்கள். அதனாலும் நான் அதோக்ஷஜனாகக் கருதப்பட்டேன். ஒரே அபிப்பிராயமாக, 'பிரபு வாநாநாராயணரைத்தவிர உலகத்தில் வேறு 3 அதோக்ஷஜனில்லை'

1 'வி' என்பதற்கு வாயுவும் தேஜஸும் ஜல்மும் பொருள்; 'கு' என்ப தற்குப் பூமியென்பது பொருள்; 'ட' என்பதற்கு ஆகாயமென்பது பொருள். அவற்றைச்சேர்த்தவர் வைகுண்டர். 'குண்ட' என்பதற்குத்திறமையின்மை என்பதும், 'வி' என்பதற்கு இல்லை என்பதும் பொருள். அவற்றைச்சேர்ப் பதில் திறமையின்மை இல்லாததால் வைகுண்டர் என்று மாம்.

2 'அத' = கீழிருப்பதான பிருதிவி. அக் = வியாபித்திருப்பதான ஆகாயம். ஸஞ்ஜ = சேர்த்துத்தரிப்பவன். இதில் ஸந்தியால் ௧௧ரம் மறைகிறது. ஸகரம் ஷகரமாகிறது.

3 'அ' = உலகங்களுக்கு லயஸ்தானம்; 'தோக்ஷ' = இருப்பிடம்; 'ஜ' = உற் பத்திகாரணம். உலகீங்களின் லயத்திற்கும் ஸ்திதிக்கும் உத்பத்திக்கும்ஸ்தா னமானதால், அதோக்ஷஜன் என்பது பழையது.

என்கிறசப்தமானது பாமரீஷிகளாலே சொல்லப்பட்டது. உலகத்தில் அக்னிஜ்வாலாருபனை என்னைச்சேர்ந்தகிருதமானது பிராணிகளுடையபிராணன்களைத் தரிக்கின்றது. அதனால் ஜாக்ரதையுள்ளவேத வித்துக்களால் நான், 'கிருதார்ச்சிஸ்' என்று சொல்லப்பட்டேன். பித்தமென்றும் சிலேஷ்மமென்றும், வாதமென்றும் பிரஸித்தமான மூன்றுதாதுக்களும் கர்மத்தாலுண்டானவைகளென்று கருதப்பட்டன. இவை ஸங்காதமென்று சொல்லப்படுகின்றன. இவைகளால் ஜந்துவானது தரிக்கப்படுகிறது. இவைகள் குறைந்தால் குறைவடைகிறது. அதனால் ஆயுர்வேதத்தையறிந்தவர்கள் என்னை (மூன்று தாதுக்களையுமுடைமையால்) திரிதாதுவாகச் சொல்லுகின்றார்கள். ஓ! பாரத! 'வ்ருஷம்' என்பது உலகங்களில் நிகண்டுப்தங்களுடைய விவரணத்தில், 'பூஜ்யமானதர்மம்' என்று பிரசித்தமாயிருக்கிறது. என்னை உத்தமமானவிரூஷமாக அறிவாய். கபிஎன்றால் வராஹமென்றும் விருஷஎன்றால் ஸ்ரேஷ்டமென்றும் தர்மமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. அதனால் கர்யபரென்னும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர் என்னை, 'விரூஷாகபி' என்று சொன்னார். வேதியர்களும் தேவர்களும் என்னுடைய ஆதிபையும் மத்யத்தையும் முடிவையும் ஒருபோதும் அறிகிறதில்லை. (ஆகையால்) ஆதியும் மத்தியமும் முடிவுமற்றவனும் ஈஸ்வரனும் உலகங்களுக்கு ஸாக்ஷியுமானநான் ¹விபுவாகச்சொல்லப்பட்டேன். ஓ! தனஞ்சய! சுசியானவைகளும் கேட்பதற்கினிமையுள்ளவைகளுமான வார்த்தைகளை நான் இவ்வுலகில் கேட்கின்றேன். பாவங்களைக் (காதாலும்) கேட்கிறதில்லை. அதனால் நான் சுசிஸ்வஸ் (என்றுசொல்லப்படுகிறேன்.) தேவர்களை விருத்தியடையச்செய்கின்றவனுநான் முன்காலத்தில் ஒருகொம்புடைய வராஹமாகி இந்தப் பூமியை எடுத்தேன். அதனால் நான், 'ஏகஸ்ருங்கன்' என்று சொல்லப்படுகிறேன். வராஹரூபத்தைத்தரித்தவனை நான் அப்படியே இருந்தேன். உயர்ந்தவைகளானதோள், நாஸிகை, தெற்றுப்பல் இம்மூன்றையுமுடைய சரீரத்தினுடையபரிமாணத்தால் நான், 'தரிககுத்' என்று பிரஸித்திபெற்றேன். ஞானத்தை, விசரீர்க்கின்றவர்களால் கபிலவண்ணமானஎன்னுடையஸ்வரூபமானது, 'விரிஞ்சன்' (விசேஷமாகத் தத்துவங்களை லயஞ்செய்கிறான்) என்றுசொல்லப்பட்டது. சேதனன்மூலமாய் எல்லாஉலகங்களையும்செய்கின்றஅந்த, 'விரிஞ்சி' என்கிற பரம்மாவும் நானே. உறுதியானநிச்சயத்தையுடைய ஸாங்கியர்களான ஆசாரியர்கள் வித்தைபிணுடையஸஹாயமுள்ளவனும்

¹ எங்கும் வியாபித்தவன்.

ஆதித்யமண்டலத்திலிருப்பவனும் ஸந்தானனுமான என்னைக் 'கபிலனாகச் சொல்லுகின்றார்கள். வேதத்தில் துதிக்கப்பெற்றவரும் எப்பொழுதும் யோகிகளால் பூஜிக்கப்படுகிறவரும் விபுவும் காந்தியுள்ளவருமான ஹிரண்யகர்ப்பரும் நானே. வேதத்தையறிந்த ஜனங்கள் இருபத்தோராயிரம் கணக்குள்ளே ரிக்குவேதமாக என்னைச் சொல்லுகிறார்கள்; ஆயிரம்சரிகைகளுடன் கூடிய ஸாமவாகவும் சொல்லுகிறார்கள். என்னை ஆரண்பகமென்றிற உபநிஷத்தில் காணம் செய்கின்றவர்களும் வேதியர்களுமான என்னுடைய பக்தர்கள் மிகவும் ஆரியவர்கள். (தவிரவும்) நூற்றொருசூகைகளுள்ளதும் அத்வரியுகாண்டமென்னப்படுவதுமான யஜுர்வேதத்தில் நான் அந்த யஜுர்வேதமாக ஸ்மரிக்கப்பட்டேன். அப்படியே அதர்வவேதத்தை அறிந்தவர்களான வேதியர்கள் ஐந்துகல்பங்களுள்ளதும் கிருத்தியைகளென்கிற கிரந்தங்களால் விவரணம் செய்யப்பட்டதுமான அதர்வவேதமாக என்னைச் சொல்லுகின்றார்கள். சாகைகளுடைய பேதங்களும் சாகைகளிலுள்ள கானங்களும் ஸ்வரமும் வர்ணமும் உச்சாரணமும் ஆகிய எல்லாம் என்னால் செய்யப்பட்டவைகளென்று அறியக்கடவாய். ஒ! பார்த்தனே! வரத்தையளிக்கின்றவரும் அஸ்வசிரமுள்ளவரும் ¹கிரமத்தின்பிரிவையும் அக்ஷரங்களின்பிரிவையும் அறிந்தவரும் வடகோணத்திலிருப்பவருமான அவர் நானே. ²வாமதேவராலுபதேசிக்கப்பட்ட மார்க்கத்தையுடையவரும் மஹாத்மாவுமான பாஞ்சாலமுனிவரால் என்னுடைய அனுக்கரத்தால் அனாதியான அந்தப்பூதத்தினிடமிருந்தும் கிரமமானது அடையப்பட்டது. பாப்ரவ்யகோத்திரத்தில் பிறந்த அவர் முதலில் கிரமத்தின்கரையை அடைந்தவராக விளங்கினார். பிறகு ³காலவரென்யவர் நாராயணரிடமிருந்து வரத்தையடைந்து சிறந்ததானயோகத்தையும்பிற்றுக் ⁴கிரமத்தை உண்டுபண்ணி வேதசிக்ஷையையும் உண்டுபண்ணிக் கிரமத்தின்கரையை அடைந்தவரானார். பிறகு ⁴புண்டரீகனென்பவனுழ் பிரதாபமுடைய பிரம்மத்தனென்கிற அரசனும் ஜனனமரணங்களால் ஓண்டானதுக்கத்தை அடிக்கடி நினைத்து நினைத்து ⁵ஏழுஜன்மங்களில் முக்கிய ஜன்மத்தையடைந்து 'யோகஸம்பத்தை

¹ 'இரண்டுபத்தைச் சொல்லித் திரும்பவும் முந்தியபத்தைவிட்டுப் பிரியபத்துடன் அடுத்தபத்தைச் சேர்த்துச் சொல்வது.

² வேறுபாடும்.

[ப்பில் தெரிகிறது.

³ 'காலவருக்குப் பாப்ரவ்யகோத்திரம்' என்று இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்

⁴ 'கண்டரீகன்' என்பது வேறுபாடும்.

⁵ 'ஏழுஜன்மத்திலுள்ள ஜனனமரணதுக்கங்களை அடிக்கடி நினைத்து நினைத்து' என்பது பழையவுரை.

யடைந்தார்கள். ஓ! பார்த்தீனே! முன்காலத்தில் நான் ஒருகாரணத்திற்காகத் தர்மருக்குப் பிரஸித்தனுடையபுத்திரானேன். ஓ! கௌரவப்ரேஷ்ட! அதனால் நான் தர்மஜனாகக் கருதப்பட்டேன். முன்காலத்தில் நரநாராயணர்கள் அழிவற்றதர்மமயமான வாசனத்திலேறிக் கொண்டு கந்தமாதனமென்கிற பர்வதத்திலீ நவம்புரிந்தார்கள். அந்தஸமயத்தில் தக்ஷனுடையபாகமானது நடந்தது. ஓ! பாரத! தக்ஷன்ருத்ராருக்குப் பாகத்தை அமைக்கவில்லை. அப்பொழுது ததீசியின் வசனத்தால்(ருத்ரர்)தக்ஷயஜ்ஞத்தை அழித்தார்; கோபத்தால் அடிக் கடி. ஜ்வலிக்கிறசூலத்தை ஏவினார். அந்தச்சூலப்பானது விஸ்தாரமான தக்ஷனுடையபாகத்தைச் சூம்பலாகச்செய்துவிட்டுப் பதிரிகாழ்ரமத்திலிருக்கிறஎங்களுடையஸமீபத்தில் வேகமாகவந்தது. 'ஓ! பார்த்தீ! (அது) மிக்கவேகத்துடன் நாராயணருடையமார்பில்விழுந்தது. அப்பொழுது நாராயணருடையகேசங்கள் அந்தச்சூலத்தின்தேஜஸால் வியாபிக்கப்பட்டு முஞ்சத்தின்றிமுடையவைகளாயின. அதனால் நான் முஞ்சகேசமுள்ளவன். அந்தச்சூலமும் மஹாத்மாவானநாராயணரால் ஹுங்காரத்தால் விலக்கப்பட்டது. நாராயணரால் திருப்பப்பட்டஅது சங்கரருடைய கரத்தை அடைந்தது. பிறகு ருத்ரர் தவமுள்ளவர்களான அந்தரிஷிகளிடம் ஓடினார். அப்பொழுது எல்லாஸ்வரூபமுமான அந்த நாராயணர் மிகவும்படபடப்புடைய இவரைக் கையால் கழுத்தில் பிடித்தார். அதனால் அவருக்கு (சரியகண்டமுடையவரென்கிற) சிதிகண்டத்தன்மை உண்டாயிற்று. பிறகு ருத்திரரை அடிப்பதற்காக நான் தர்ப்பத்தின் உட்குச்சியை எடுத்தது மந்திரங்களோடு விரைவாகச் சேர்த்தார். அது பெரியகோடாஷ் ஆயிற்று. அப்பொழுது அந்தநரால் வேகமாய்எறியப்பட்ட அது முறிந்துவிட்டது. பாசமுறிந்த அந்தக்காரணத்தால் நான், 'கண்ட பாச' என்று கருதப்பட்டேன். ருத்திரருக்கு உச்சேஷணமென்கிற பாகத்தைத் திரும்பவும் அளித்தார்கள். இந்தவிஷயத்தில் சுருதியுமிருக்கிறது. வேதங்களால் திரும்பவும், 'அப்படியே ருத்ரானவர்² உச்சேஷணபாகத்தையுடையவர். எல்லாராலும் அடையமுடியாத ஸ்வரூபத்தையுடைய உச்சேஷணபாகத்தால் உச்சேஷணகாலத்தில் அவருக்கு ஹோமம் செய்யவேண்டும்' என்று சொல்லப்பட்டார்' என்று சொன்னார்.

அர்ஜுனன், 'ஓ! விருஷணிகுலத்திலுதித்தவரே! அப்பொழுது மூவுலகங்களையும்நாசம்செய்கின்ற அந்தயுத்தத்தில் யார் ஜயத்

¹ தர்ப்பை.

² மிகுந்தபாகம்.

தை அடைந்தார்? ஓ! ஜனார்த்தனரே! இதை எனக்குச் சொல்லும்' என்றுவினவா புனிகிருஷ்ணபகவான் சொல்லத்தொடங்கினார். 'மிகுந்த முயற்சியுள்ளவர்களும் ருத்திரநாராயணரூபர்களுமான அவர்களுடையபுத்தத்தில் எல்லாஉலகங்களும் முழுமையும் அப்பொழுது விரைவில் வருத்தத்தையடைந்தன. அக்னியானவன்¹ யாகங்களில் சுத்தமும் நன்றாக ஆஹுதிசெய்யப்பட்டதுமான ஹவிசைக் கிரகிக்கவில்லை. ஆத்மபாவனையுள்ளரிஷிகளுக்கு வேதங்கள் தோன்றவில்லை. அப்பொழுது ரஜஸும் தமஸுமே தேவர்களுையடைந்தன. பூமியானது மிகவுச்சலித்தது. ஆகாயம் பிளந்தது. (ஸூர்யன்முதலான) தேஜஸுகள் விளங்கவில்லை. பிரம்மாவும், ஆணத்திலிருந்து நழுவினார். கடலும் வற்றிற்று. இமயமையும் சிதறிற்று. ஓ! பாண்டுபுத்திர! இவ்விதம் நிமித்தங்களுண்டானபொழுது பிரம்மாவானவர் தேவகணங்களாலும் மஹாத்மாக்களானரிஷிகளாலும் சூழப்பெற்று யுத்தம் நடக்கின்ற இடத்தை விரைவில் அடைந்தார்.² வியவஹார விஷயத்தை அடைந்தவரான அந்தநான்முகர் அஞ்சலியைச்செய்து கொண்டு ருத்ரரைநோக்கி, 'ஓ! விஸ்வேசரே! உலகங்களுக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். உலகத்தினுடையநன்மையில் விருப்பத்தால் ஆயுதங்களை விட்டுவிடும். அக்ஷரமும் அவ்யக்தமும் நியந்தாவும் உலகத்தைப்படைப்பதும் சலனமற்றதும் கர்த்தாவும் த்வந்த்வமற்றதும் கர்த்தாவன்றென்று சொல்லப்படுவதும் வ்யக்தமாயிருக்குந்தன்மையை அடைந்ததுமான ப்ரம்மத்தினுடைய சுபமான ஓர் அம்சமானது ஞர்மருடையகுலத்தை வகிக்கிறவர்களும் தேவஸுரேஷ்டர்களும் பெரியதவத்தோடுகூடினவர்களும் பெரிய வ்ரதமுள்ளவர்களுமான நரநாராயணர்களாக அவதரித்திருக்கிறது. ஒருகாரணத்தினிமித்தம் நான்³ அவருடைய அருளால் உண்டானேன். ஐயா! ஸநாதனரான நீரும் முன்ஸ்ருஷ்டியில் அவருடையக்ரோதத்தில் உண்டானவர். ஓ! வரத்தையளிப்பவளே! என்னோடும் தேவர்களோடும் மஹரிஷிகளோடும் சிக்கிரமாக அவருக்கு அருள்வாச்செய்யும். உலகங்களுக்குச் சாந்தியானது உண்டாகட்டும். தாமஸிக்கவேண்டாம்' என்று சொன்னார். இவ்விதம் பிரம்மாவினால் சொல்லப்பட்ட ருத்ரர்கோபக்னியைவிலக்கிவிட்டு உடனே தேவரும் பிரபுவுமான நாராயணரை அருளுள்ளவராகச்செய்தார்;⁴ ஆதியாயிருப்பவரும் வரிக்கத்தக்கவரும்

¹ வேறுபாடும்.

² 'நிருத்தங்களாகாமத்திரம் அறியத்தக்கவரான' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

வரத்தையளிப்பவருமான ஹிரியைச்சரணமாகவுமடைந்தார். அப்பொழுது உடனே வரத்தையளிப்பவரும் தேவரும் குரோதத்தைஜயித்தவரும் இந்திரியைக்களைஜயித்தவருமான ஹரியானவர் அவ்விடத்தில் ருத்திரருடன் சேர்ந்து ப்ரீதியடைந்தவரானார். ரிஷிகளாலும் பிரம்மாவிலும்தேவர்களாலும் மிகவும் பூஜிக்கப்பட்ட உலகத்திற்குப்பிரபுவான அந்தஹரியானவர் தேவரின் ஈசானரைநோக்கி, 'எவன் உம்மை அறிகிறானோ அவன் என்னை அறிகிறான். எவன் உம்மை அனுஸரிக்கிறானோ அவன் என்னை அனுஸரிக்கிறான். நம்மிருவருக்கும் சிறிதும் பேதமில்லை. உமக்கு வேறுவிதமானபுத்தி உண்டாகவேண்டாம். இதுமுதல் எனக்குச் சூலத்தாலுண்டான இந்த அடையாளமானது ஸ்ரீவத்ஸமாகக்கடவது. என்னுடையகரீத்தால் அடையாளம்செய்யப்பட்டதீரும் ஸ்ரீகண்டராவீர்' என்றுசொன்னார். அப்பொழுது இவ்விதம் ருத்ரரும் நாராயணரும் ஒருவருக்கொருவர் அடையாளத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டார்கள். நாராயணரிஷிகள்சேர்ந்து ருத்ரருடன் நிகரற்றஸ்நேகத்தையும்செய்து தேவர்களை அனுப்பிவிட்டு ஜாக்ருதர்களாகித் தவத்தைச் செய்தார்கள். ஓ! பார்த்தனே! இவ்விதம் யுத்தத்தில் நாராயணருடையஜயமானது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஓ! பாரத! ரகஸ்யமானநாமங்களும் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன. சொல்லப்பட்ட அவைகள் இவ்வுலகில் ரிஷிகளால் சொல்லப்பட்டவைகள். ஓ! குந்தீபுத்திரனே! இவ்விதம் நான் அநேக விதமானருபங்களுடன் பூமியிலும் பிரம்மலோகத்திலும் அனாதி யானகோலோகத்திலும் ஸஞ்சரிக்கின்றேன். என்னால் நீ யுத்தத்தில் ரக்ஷிக்கப்பெற்றுப் பெரிபஜயத்தை அடைந்தாய். இப்பொழுது யுத்தம்நடக்கையில் உனக்குமுன்னேபோகின்றவரைத் தேவதேவரும் ஜடாதாரியுமானருத்திரராக அறி. குரோதத்திலுண்டானமையால் அவரே என்னால் உனக்குமுன்னே காலனாகச் செய்யப்பட்டார். முன் அவரால் கொல்லப்பட்டவர்களானசத்துருக்களை நீ கொன்றாய். அறிபுவரிதானபிரபாவமுடையவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம்தேவரும் உமாபதியும் உலகங்களுக்கேசரும் பாவங்களை ஹரிப்பவரும் நாசமற்றவருமானஅந்தத்தேவரை நீ பரிசுத்தனாகி 'வணங்கக்கடவாய். ஓ! தனஞ்சய! அவர் கோபத்தாலுண்டானவனென்று முன் பலமுறை உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். அகருமடயபெருமையையும் நீ முன்னமே கேட்டிருக்கிறாய்' என்றுசொன்னார்" என்றார்.

முந்நூற்றைம்பத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

மோகூதர்தம் (தோடர்ச்சி.)

— — ❀ — —

(நாரதர் ஸ்வேதத்வீபத்திலிருந்துத்நம்பிப் பதிகாஸ்ரமம்வந்ததும் அங்ங
நாநாராயணருடன் ஸம்பாஷித்ததும்.)

சௌனகர், 'ஓ! ஸூதபுத்திரே! எல்லாமுனிவர்களும்
கேட்டு மிக்கஆச்சரியத்தைபடைந்த மிகப்பெரியகதையை நீர் விளிவா
கச்சொன்னீர். ஓ! ஸூதபுத்திரே! எல்லாஆஸ்ரமங்களின் அனுஷ்
டானமும் எல்லாதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானமும் நாராயணருடைய
கதையானதுபயனளிப்பதுபோலப் பயனளிக்கிறதில்லை. நாராயண
ரைப்பற்றியதும் பரிசுத்தமும் எல்லாபாவங்களிலிருந்தும் விடுவிப்
பதுமான இந்தக்கதையை ஆதிமுதல் கேட்டுப் பரிசுத்தமான அங்கங்
களுடையவர்களானோம். தேவரும் எல்லாஉலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்
பட்டவருமானபகவான் பிரம்மாமுதலான எல்லாதேவர்களா
லும் மற்றமஹரிஷிகளாலும் பார்க்கமுடியாதவர். ஓ! ஸூதபுத்தி
ரே! (அப்படியிருக்க) நாரதானவர் தேவரும் ஹரியுமானநாராயண
ரைப் பார்த்தாரென்பது அந்தத்தேவருடையஸ்மதத்தாலென்பது
நிச்சயம். நாரதானவர் அநிருத்தசரீரத்திலிருக்கிறஐகநாதரைப்
பார்த்தாரென்பதற்கும் தேவர்களிற்சிறந்தவர்களான நாராயணர்க
ளைப்பார்ப்பதற்குத் திரும்பச்சென்றாரென்பதற்கும் என்னகாரணம்?
அதை எனக்குச்சொல்லும்" என்றுகேட்க, ஸூதபுத்திரர் சோல்
லத்தொடங்கினார்.

'ஓ! சௌனகரே! பரிசுத்தித்குமாரரின் ஜனமேஜயருடைய
அந்நயாகம் நடந்துவீரும்பொழுது விதிப்படிசெய்யப்பட்டகர்மாக்க
ளுடையமத்யங்களில் அரசர்களில் சிறந்தவரானஜனமேஜயர் வேதங்
களுக்குரிதியும் ஷமர்த்தரும் தமது பிதாமஹாநுக்குப்பிதாமஹரும்
கிருஷ்ணதன்வபாயணரென்றுபெயருள்ளவருமான வ்யாஸமுனிவரை
நோக்கி, 'சுவேதத்வீபத்திலிருந்தும் திரும்பினவரும் பகவானுடைய
வாக்கியத்தைத்தியானம்செய்பவரும் தேவரிஷியுமானநாரதரால் இத்
ற்குமேல் என்னசெய்யப்பட்டது? அவர் பதிகாஸ்ரமம்வந்து அந்த
முனிவர்களையும் அடைந்து எவ்வளவுகாலம் வசித்தார்? எந்தக்
கதையைக்கேட்டார்? ஓ! தவங்களுக்குரிதியான பிரம்மணரே!
லக்ஷக்கணக்குள்ள விளிவானபாரதமென்னும் இதிலுறாஸத்திலிருந்
தும் மிகவும்உத்தமமான ஞானகாகிதஸமுத்திரத்தைப் புத்தியாகிற

மத்தால் கடைந்து தயிரிலிருந்து வெண்ணெய்போலவும் மலயாசலத் திலிருந்து சந்தனம்போலவும் வேதங்களிலிருந்து உபநிஷத்துப் போலவும் ஓஷதிகளிலிருந்து அமிருதம்போலவும் எடுக்கப்பட்டதும் நாராயணருடைய சரீரத்திரத்தைப்பற்றியதுமான இந்தக்கதாமிருதமானது உம்மால் சொல்லப்பட்டது. பகவானும்தேவருமான அந்தசூர் எல்லாப்பீராணிகளுக்கும் ஆத்மாவீனவர். ஓ! பிராம்மணசிரேஷ்டரே! எதில் கல்பத்தின்முடிவில் பிரம்மாமுதலான எல்லாத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் சராசரமான எல்லா உலகமும் பிரவேசிக்கின்றனவோ அந்தநாராயணரூபமான தேஜஸானது பார்க்கமுடியாததாயுள்ளது. அதைக்காட்டிலும் இவ்விடத்திலும் ஸ்வர்க்கத்திலும் பரிசுத்தமும் மேலானதுமான வஸ்து இல்லையென்று நினைக்கிறேன். எல்லா ஆஸ்ரமங்களின் அனுஷ்டானமும் எல்லாத்தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானமும் நாராயணருடைய கதையோல் பயனை அளிக்கிறதில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்வரான ஹரியினுடையதும் இம்மையில் எல்லாப்பாவங்களையும் நாசம்செய்கின்றதுமான இந்தச்சரீரத்திரத்தை ஆதிமுதல்கேட்டு இப்பொழுது எல்லாவிதத்தாலும் பரிசுத்தர்களானோம். வாஸுதேவரை ஸஹாயமாகக் கொண்டு உத்தமமானஜயத்தை அடைந்தவரும் எனக்குப்பிரபிதாமஹருமானதனஞ்சயர் அந்தயுத்தத்தில் செய்தது ஆச்சரியமன்று. ஏனென்றால், மூவுலகங்களுக்கும் நாயகரான அந்தவிஷ்ணுவானவர் ஸஹாயத்தைச்செய்கின்ற ஸகாவானமையால் இவருக்கு முன்று உலகங்களிலும் அடையமுடியாதது ஒன்றுமில்லையென்று நினைக்கிறேன். ஓ! பிராம்மணரே! என்னுடைய முன்னோர்களுடைய நன்மைக்கும் ஸ்ரேயஸுக்கும் ஜனார்த்தனரே துணையாயிருந்ததெமையால் அவர்களே சிறந்தவர்கள். அவர்கள் உலகங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவரும் தவத்தாலும் பார்க்கமுடியாதவரும் ஸ்ரீவத்ஸம் என்கிற மறுவை அடையாளமாகவுடையவருமான பகவானே நேரில்பார்த்தார்கள். ஜலத்தில்சயனித்தவரும் ஜனனமற்றவரும் விடாபகரும் தேவருமான ஹரியைப்பார்த்த பிரம்மபுத்திரரான அந்தநாரதர் அவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் சிறந்தவர். ஸ்வேதத்வீபம்சென்று ஹரியை நேரில் தரிசித்தவரும் நாசமற்றவருமான அந்தநாரதமுனிஷரே அல்பதேஜஸுடையவராக நான் நினைக்கவில்லை. அப்பொழுது அநிருத்தசரீரத்திலிருக்கிறதேவரை நாரதர் தரிசித்தது தேவருடைய அருளைப் பற்றியதென்பது வெளிப்படை. திரும்பவும் நாரதர் நாராயணர்களைப் பார்ப்பதற்குப் பதரிகாவனத்திலுள்ள ஆஸ்ரமத்தையடைந்தா

ரென்பது என்னகாரணம்? ஸ்வேதத்வீபத்திலிருந்து திரும்பினவரும் பிரம்மபுத்ரருமான நாராதர் பதரிகாஸ்ரமம்வந்து அந்தரிஷிகளையும் டைந்து 'எவ்வளவுகாலம் வஸித்தார்? என்னகேள்விகளைக் கேட்டார்? பெரியமஹாத்மாவான அந்தமுனிவர் ஸ்வேதத்வீபத்திலிருந்து திரும்பிவந்தபோது மஹாத்மாக்களான நாராயணமுனிவர்கள் என்ன சொன்னார்கள்? அவற்றையெல்லாம் உள்ளபடி எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றுகேட்டார். அப்பொழுது வ்யாஸர் அவருடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு ஸமீபத்திலிருக்கிற வைசம்பாயனனென்கிறசிஷ்யருக்கு, 'என்னிடமிருந்து நீ கேட்டஎல்லாவற்றையும் இவனுக்குச்சொல்' என்று ஆஜ்ஞைசெய்தார். வேதியர்களில்சிறந்தவரான அவரும் குருவினுடைய வசனத்தை அங்கீகரித்து அப்பொழுதே புராதனமானசரித்திரத்தையெல்லாம் (அவருக்குச்) சொல்லத்தொடங்கினார்.

“எவருடைய அனுகூலத்தால் நாராயணருடைய இந்தக்கதையைச் சொல்லப்போகிறேனோ பகவானும் அளவற்றதேஜஸுடைய வருமான அந்தவ்யாஸருக்கு நமஸ்காரம். ஒ! அரசரே! பெரிதான ஸ்வேதத்வீபத்தையடைந்து விகாரமற்றவரான ஹரியையும் பார்த்து விட்டுத் திரும்பினவரான நாராதர் பாமாத்மாவினால் சொல்லப்பட்ட அரியவிஷயத்தை மனத்தால்வஹித்துக்கொண்டு விரைவாக மேருவையடைந்தார். ஒ! அரசரே! தூரமானவழிசென்று திரும்பவும் கேஷமத்துடன் கூடினவராக இவ்விடம்வந்தமையால் பிறகு இவருக்கு மனத்தில் பெரிதான பயமுண்டாயிற்று. பிறகு மேருவிலிருந்தும் கந்தமாத்நபர்வதத்தைக்குறித்துப் புறப்பட்டார். ஆகாயத்திலிருந்தும் வேகமாகப் பதரிகாவனத்தில் குதித்தார். பிறகு அவர் தேவர்களும் ஸநாதனர்களும் ிரிஷிகளிலே சிறந்தவர்களும் பெரிதான தவத்தை அனுஷ்டிக்கின்றவர்களும் ஆத்மசிஷ்யுடையவர்களும் பெரியவிரதங்கையுடையவர்களும் உலகங்கையெல்லாம் பிரகாசிக்கச்செய்கிற ஸூர்யனைக்காட்டிலும் அதிகமான தேஜஸுள்ளவர்களும் ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறுவையுடையவர்களும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் ஜடாமண்டலதாரிகளும் ஹம்ஸம்போன்ற ரோகைகளுள்ள புஜங்களுடையவர்களும் பாதங்களில் சக்ரரோகை அடையாளமுடையவர்களும் விசாலமான மார்பையுடையவர்களும் ிண்டபுஜங்களுடையவர்களும் நான்குகைகளுடையவர்களும் அறுபதுபற்களுடையவர்களும் எட்டுத்தெற்றுப் பற்களுடையவர்களும் மேகக்கூட்டத்திற்கு நிகரான ஒலியுடையவர்களும் அழகான முகமுடையவர்களும் விசாலமான நெற்றியுடையவர்

களும் அழகானபுருவமும்¹ கபோலமும் நர்ஸிகையுமுடையவர்களு
மான நாராயணர்களைக் கண்டார். அந்தத்தே
கள் குடைக்குடிகராயிருந்தன. இவ்விதலக்ஷணமுள்ளவர்களும் மகா
புருஷர்களென்றுபெயர்பெற்றவர்களுமான அவர்களை நீரதர்பார்த்துச்
சந்தோஷமுடையவரானார். பிறகு அவரின் 'அவர்களால் நன்றாகப்
பூஜிக்கப்பட்டவரும், 'நல்வரவா' என்றுசொல்லி 'கேதமம்விசர்ரி'க்
கப்பட்டவருமாகி அந்தப்புருஷர்ஸேஷ்டர்களைப்பார்த்து, 'இந்தரிஷி
ஸ்ஸேஷ்டர்கள் ஸ்வேதத்வீபத்தில் என்னால் பார்க்கப்பட்டவர்களும்
எல்லாப்பிராணிகளாலும்நமஸ்கரிக்கப்பட்டவர்களுமான, ஸபையோர்
களைப்போலவே இருக்கிறார்கள்' என்று உள்ளத்தில் நினைத்தார்.
இவ்விதம் அந்தநாரதர் மனத்தினால்சிந்தித்துப் பிரதக்ஷிணமும்செய்து
அங்கு தர்ப்பத்தாலானதும் சுததமுமான பீடத்தில் உட்கார்ந்தார்.
பிறகு தவங்களுக்கும் தேஜஸுகளுக்கும் யசஸுகளுக்குயிருப்பிட
மும் சார்த்திரீதிகளையுடையவர்களுமான அந்தரிஷிகள் முன் பகற்
கடனைமுடித்துவிட்டுப் பிறகு ஸாவதானத்துடன் பாத்யத்தாலும்
அர்க்கியத்தாலும் நாரதரைப் பூஜித்தார்கள். அரசே! அதிதிபூஜை
யையும் ஆன்னிகங்களையும்செய்து அவ்விருவர்களும் பீடங்களிலிருந்
தார்கள். அவ்விடத்தில் (நாரதரும்நாராயணர்களையாகிய) அவர்கள்
உட்கார்ந்திருக்கையில் அந்தத்தேசமானது ஆஜ்யத்தின்ஆஹுதி
யால் பெரியஜ்வாலையுடைய அக்கினிகளாலே யாகசாலையிங்குவது
போல விளங்கிற்று. பிறகு அவ்விடத்தில் நாராயணரானவர் ஸுக
மாகஉட்கார்ந்திருப்பவரும் ஸாமம்நீங்கினவரும் அதிதிபூஜைசெய்யப்
பெற்றவரும் ஸுகத்துடனிருப்பவருமான நாரதரைநோக்கி, 'இப்
பொழுது உம்மாலே 'ஸ்வேதத்வீபத்தில் பகவானும் ஸநாதனரும்
எங்களிருவருக்கும்பரமகாரணருமான அந்தப்பரமாத்மா கூணப்
பட்டாரா?' என்றுகேட்டார். நாரதர், 'என்னால் விஸ்வரூபத்தைத்
தரிக்கிறவரும் விக்ரமற்றவரும் ஸ்ரீமானுமானபுருஷர் பார்க்கப்பட்
டார். எல்லாஉலகங்களும் ரிஷிகளும் தேவர்களும் அவரிடமிருக்கி
றார்கள். ஸநாதனர்களானஉங்களைப்பார்த்து இப்பொழுதும் அவரைப்
பார்க்கிறேன்.' அவ்யக்தமானரூபத்தைத்தரிக்கிற அந்தஹ்ரிபானவர்
எந்தலக்ஷணங்களுடனிருக்கிறாரோ வ்யக்தரூபத்தைத்தரிக்கின்ற நீங்
களும் அந்தலக்ஷணங்களுடனிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் அவ்விடத்தில்
என்னாலே அந்தத்தேவருக்குப் பக்கத்தில்பார்க்கப்பட்டீர்கள். இப்
பொழுதுதான் பரமாத்மாவினால்அனுப்பப்பட்டு இங்கே வந்தேன்.
மூவுலகங்களிலும் தேஜஸினாலும் யசஸினாலும் ஸ்ரீயினாலும் தர்ம

ருடைய புத்தர்களான உங்களைத்தவிர வேறுயார் அவருக்கொப்பா
வார்? அவரால் எனக்குத் தர்மமுமுதும் சொல்லப்பட்டது. கேஷத்ர
ஜ்ஞரென்று பெயருடையவரும் சொல்லப்பட்டார். 'இவ்வுலகில் இனி
உண்டாகப்போகின்ற அவதாரங்களும் சொல்லப்பட்டன. அவ்விடத்
தில் வெருப்பு வர்ணமுடையவர்களும் ஐந்து இந்திரியங்களுடைய
செய்கையுமில்லாதவர்களும் ஞானிகளுமான புருஷர்களிருக்கின்றார்
கள். அவர்களெல்லாரும் புருஷோத்தமரிடம் பக்தியுள்ளவர்கள்.
அவர்கள் எப்பொழுதும் தேவரைப் பூஜிக்கின்றனர். அவரும் அவர்
களுடன்கூட விளையும்கிறார். பரமாத்மாவும் பிரம்மணர்களிடம்
பிரியமுள்ளவருமான பகவான் பக்தர்களிடம் அன்புள்ளவரன்றோ?
பாகவதர்களிடம் பிரியமுள்ளவருமீ எல்லாவற்றையும் புஜிக்கிறவரும்
எங்கும் நிறைந்தவரும் தேவரும் லக்ஷ்மிக்குப் பதியும் பக்தர்களிடமன்
புள்ளவருமான அவர் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷிக்கின்
றார். ஸ்வேதத்வீபத்திற்குமேற்பட்டவரும் தேஜஸென்றுமிகவும்
கியாதிபெற்றவரும் ஸ்வப்பிரகாசத்தால் விளங்கும்படி செய்யப்பட்டவ
ரும் பெரிதான புகழ்பெற்றவரும் மிகுந்த பலமும் கார்த்தியமுடையவரு
மான அந்தப் பரமாத்மாவே தவத்துடன் கர்த்தாவும் உபாதானகாரண
மும் கார்யமும் நிமித்தமும் ஆஜ்ஞையை விதிப்பவரும் தத்வமுமாக
இருக்கிறார். ஆத்மத்தியானத்தையுடைய அவரால் மூன்று உலகங்க
ளுக்கும் கேஷம்முண்டாயிற்று. சுபமான இரதச்சார்தபுத்தியினாலே
அவர் ஆத்மநிஷ்டையுடன் கூடியனவிரதத்தை அடைந்தார். தேவர்க
ளுக்கீசரான பகவான் அனுஷ்டிக்க அரிதான தவம் செய்கையில் அவ்
விடத்தில் ஸூர்யன் லெப்பத்தைச் செய்கிறதில்லை. சந்திரன் விளங்
குகிறதில்லை. வாயு வீசுகிறதில்லை. உலகங்களுக்குக் கர்த்தாவான அந்
தத்தேவர் பூமியில் வீட்டு அங்குல உயரமுள்ள வேதியிலிருந்து ஒருபா
தத்தால் நிற்கிறவரும் மேலே தூக்கப்பட்ட கைகளையுடையவரும் வடக்
குமுகமானவரும் ஆங்கங்களை ஓடுகடிய வேதங்களை ஆவிருத்தி செய்ப
வருமாக அனுஷ்டிக்காமிகவும் அரிதான தவத்தைச் செய்தார். பிரம்
மாவும் ரிஷிகளும் ஸாக்ஷாத் பகபதியும் மற்றத்தேவஸ்ரேஷ்டர்களும்
தைத்யர்களும் தானவர்களும் ராக்ஷஸர்களும் நாகர்களும் கருடர்க
ளும் கந்தருவர்களும் வித்தர்களும் ராஜரிஷிகளும் எப்பொழுதும்
விதியுடன் கொடுக்கின்ற ஸூர்யகவ்யமனைத்தும் அந்தத்தேவருடைய
சரணங்களை அடைகின்றன. ஏகாந்தத்தையடைந்த புத்தியுடையவர்
களால் செய்யப்பட்ட கிரியைகளையெல்லாம் தேவரானவர் தாமே
சிரஸால் ஏற்கிறார். அவருக்கு ஆத்மஞானமுடையவர்களான மகாத்

மாக்களைக்காட்டிலும் மிகவும்பிரியமாயிருப்பவன் மூன்று உலகங்களிலும் வேறில்லை. அதனால் அவருடைய ஏகாந்தமானஸம்பத்தையடைந்து அந்தப்பரிமாற்றமாவல்லிடப்பட்டி இப்பொழுது இங்கேவந்தேன். இவ்வீதம் பகவானும் தேவருமான ஹரியானவர் தாமே எனக்குச் சொன்னார். ஆகையால் அவரையே மேலாகீர்க்கொண்டவனாகி உங்களுடன் எப்பொழுதும் இங்கேயிருப்பேன்' என்று சொன்னார்.

முந்நூற்றைம்பத்துநான்காவது ஆத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (தொடர்ச்சி.)

—→***←—

(நாராயணரீகப் பகவானுடைய மகிமையைச் சொல்லியதும் நாரதர் தவஞ்செய்ததும்.)

நாரதம் நாராயணரும், 'பிரபுவானவர் உம்மால் நேரில் பார்க்கப் பட்டமையால் நீர் சிறந்தவர். அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவருமாகிறீர். அவரை, பிரம்மவாயிருந்தாலும் ஒருவரும் பார்த்தவரில்லை. அவ்வகத்திற்குக்காரணரும் புருஷோத்தமருமான பகவான் பார்ப்பதற்கரியவர். ஓ! நாரதரே! எங்களுடைய இந்தவார்த்தை ஸத்தியமானது. இவருக்கு உலகத்தில் பக்தனைக்காட்டிலும் மிகவும்பிரியமாயுள்ளவன் ஒருவனுமில்லை. ஓ! பிரம்மணஸ்ரேஷ்டரே! ஆகையால் அவர் தாமாசுவே தம்முடைய ஆத்மாவைக் காண்பித்தார். ஓ! பிரம்மணசிரேஷ்டரே! தவத்தைச் செய்கிறவரான அந்தப்பரிமாற்றமானுடையஸ்தானத்தை எங்களிருவரைத்தவிர ஒருவனும் அடைகிறதில்லை. அந்தஸ்தானத்துக்கு ஒன்றுசேர்ந்த ஆபிரம்ஸூரியர்களுக்குள்ள கார்தியானது விளங்குகின்ற அவரால் உண்டாகின்றது. ஓ! பொறுமையுடையவர்களிற்கிறந்தவரானவேதியரே! ப்ரம்மாவுக்கும் பதிலாயிருக்கிற அந்தத்தேவரிடமிருந்தும் பூமியினிட்டுள்ளபொறுமையானது உண்டாகிறது. எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஹிதமான அந்தத்தேவரிடமிருந்தும் ரஸமானது உண்டாகிறது. அப்புக்கள் அந்த ரஸத்துடன் கூடுகின்றன; ஒடுந்தன்மையையுடையவர்கள், அவரிடமிருந்துதானே ருபமென்கிறகுணத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையதேயுவானது உண்டாயிற்று. அந்தத்தேயுவுடன் ஸூரியன் சேர்ந்து உலகத்தில் விளங்குகிறான். புருஷோத்தமரான அந்தத்தேவரிடமிருந்தும் ஸ்பரிசம் உண்டாயிற்று. அந்தஸ்பரிசத்துடன் வாயுவானது சேர்ந்து

உலகங்களில் நன்றாக விசுகிறது. எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈசுவாரும் பிரபுவுமான அவரிடமிருந்தும் சப்தமுமுண்டாயிற்று. அந்தச்சப்தத் துடன் ஆகாயம் சேர்ந்து மறைக்கப்படாததாயிருக்கிறது. அந்தத் தேவரிடமிருந்தும் எல்லாப் பிராணிகளிடமுமுள்ள மனமானது உண்டாயிற்று. சந்திரன் அதனுடன் பிரகாசிக்கிறான். வித்தையுஸஹாயமாகவுடையவரும் ஹவ்யகவ்யங்களைப்பூஜிப்பவருமான பகவானுடைய ஸ்தானமானது ஸத்தும் பிராணிகளின் உற்பத்திக்குக்காரணமும் வேதமென்றுபெயருள்ள துமாயிருக்கிறது. ஓ! பிராம்மணசிரேஷ்டரே! உலகத்தில் ஸங்கமற்றவர்களும் புண்ணியபாபமற்றவர்களும் கேசுமகரமான மார்க்கத்தையடைகின்றவர்களுமானவர்களுக்கு இந்த உலகத்தைத்தரிப்பவனும் ஜ்வாலைகளின்பரம்பரையோடுகூடியவனும் மிக்கதேஜஸையுடையவனும் எல்லா உலகத்திலுமுள்ள இருளைப்போக்குகின்றவனுமான ஆதித்யன் துவாரமாகச் சொல்லப்படுகிறான். அவர்கள் ஆதித்யனுல்தகிக்கப்பட்ட எல்லா உறுப்புக்களையுமுடையவர்களும் ஒருவராலும் ஓரிடத்திலும்காணமுடியாதவர்களும் பரமானுவாயிருப்பவர்களுமாகப் பிறகு¹ அந்தத்தேவரை அடைகின்றார்கள். அவரிடமிருந்தும்விடுபட்டு அநிருத்தருடையசரீரத்திலிருக்கிறார்கள். பிறகு அதைவிட்டு மனமாகப் பிரத்யும்னரை அடைகின்றார்கள். பிறகு வேதியர்களிற்சிறந்தவர்களான ஸங்கியர்கள் பாகவதர்களுடன் பிரத்யும்னரிடமிருந்துவிடுபட்டு ஸங்கர்ஷணரென்கிற ஜீவனை அடைகின்றார்கள். அவரைவிட்டு அந்தப்பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்கள் (ஸத்வம்ராஜஸ்தமஸென்னும்) முக்குணங்கள்விட்டவர்களாகி கேசுத்ராஜனும் நிர்க்குணமானஸ்வரூபமுடையவனுமான பரமாத்மாவைச் சித்திரம் அடைகின்றார்கள். எல்லாவற்றிற்குமிருப்பிடமான வாஸுதேவரை உள்ளபீடி கேசுத்ராஜனாக அறியும். நிலைத்தமனமுள்ளவர்களும் நியமமுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் ஒரேவிதமானபாவனைஷய அடைந்தவர்களுமான அவர்கள் வாஸுதேவரை அடைகின்றார்கள். ஓ! பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! நாங்களும் தீர்மருடையகிருகத்தில் பிறந்து மனனியமாயும் விசாலமாயிருக்கிறபதரிசையை அடைந்து உக்கிரமானதவத்தை மேற்கொண்டோம். ஓ! பிராம்மணரே! தேவர்களுக்குப் பிரியமும் மூன்று உலகங்களிலுமிருப்பவைகளுமாக உண்டாகும் அந்தத்தேவருடைய அவதாரங்களுக்கு கேசுமமுண்டாகவேண்டும். ஓ! பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! தபோதனை! திரும்பவும் முன்போலத் தங்கள் விதியோடுகூடினவர்களும்

¹ ஆதித்தியமண்டலவாவியாஸ் நாராயணரை.

ஸ்ரேஷ்டமானஸர்வகிருச்சிரமென்கிற விரதத்தைநன்றாகச் செய்கிறவர்களுமானவர்களாலும் உமக்குள்ளிவிடிகுடினவரும் ஸர்வகிருச்சிரமென்கிறவிரதத்திலிருப்பவரும் பகவானுன்சேர்ந்து ஸங்கற்பத்தைச்செய்தவருமானீர் ஸ்வேதத்வீபத்தில் காணப்பட்டீர். ஸ்தாவரஜங்கமங்களுடன் கூடின மூன்றுஷ்டலங்களிலும் நடந்ததும் நடக்கின்றதும் நடப்பதுமான சபாசபங்களெல்லாம் எங்களுக்கு நன்றாகத்தெரியும். ஒ! மகாமுனிவரே! தேவர்தனக்குத்தேவரான அவர் உமக்கு எல்லாவற்றையும் சொன்னார்” என்று சொன்னார்கள். உக்கிரமானதவத்திலிருப்பவர்களான அவர்களுடைய இந்தவார்த்தையைக் கேட்டு நாராயணரைப்புகதியாகவுடையவரானநராதர் அஞ்சலி செய்துகொண்டு நாராயணரைப்பற்றியபலமந்திரங்களை விதிப்படி ஜபித்தார். மிக்கதேஜஸுள்ளவரும் பகவானுமான அந்தநராதரிஷி நாராயணர்களுடைய ஆஸ்ரமத்தில் தேவவருஷத்தில் ஆயிரம்வருஷம் தேவர்களான அந்தநாராயணர்களுடைய பூஜித்துக்கொண்டு வசித்தார்.

முந்நாற்றைம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(நாராயணர் பித்ருகாரியம்மிகச்சிறந்ததென்று நாராதருக்குச் சொல்லியது.)

பிறகு ஒருஸமயத்தில் பிரம்மாவின் புத்திரரானநராதர் நியர்யப் படி தெய்வகர்மத்தைச்செய்துவிட்டுப் பிறகு பித்ருகர்மானுவச்செய்தார். அப்பொழுது அவரைநோக்கித் தர்மரீன்முதற்புத்திரரும் பிரபுவுமான நாராயணர், ‘ஒ! பிரம்மணசிரேஷ்டரே! புத்திமான்களிற்கிறந்தவரே! உம்மால்செய்யப்பட்டதெய்வகர்மத்திலும் பித்ருகர்மத்திலும் எவர் ஆராதிக்கப்படுகிறார்? அதை என்னக்கு உண்மையாகச் சொல்லும். இது என்னகர்மம் செய்யப்படுகிறது? இதற்கு என்ன பயன் விரும்பப்படுகிறது?’ என்று வினவ, நராதர் சொல்லலானார். ‘முன் உம்மாலே தெய்வகர்மவானது ஐத்யயத்தக்கடிதன்றும் பராயும் ஆதியந்தமற்றவராயுமிருக்கிற ப்ரமஹத்மா தெய்வதமாக அறியத்தக்கவரென்றும் சொல்லப்பட்டது. ஆன்கயால் அவரையே பாவனை செய்துகொண்டு விகாரமற்றவரானநாராயணரை எந்நாளும் பூஜிக்க

1 ‘அந்தவார்த்தையையே பாவித்துக்கொண்டு’ என்றாம்.

கிறேன். அவரிடமிருந்து முந்தி உலகங்களுக்குப்பிதாமஹானபிரம்மா உண்டானார். பிரம்மாவும் பிரீதியடைந்து என்னுடையபிதாவை உண்டுபண்ணினார். நான் அவருடையஸங்கற்பத்தினாலுண்டானவனும் முன்னதாக உண்டுபண்ணப்பட்டவனுமான புத்திரன். ஒ! ஸாதுவே! நாராயணருடைய பூஜைஔவச்செய்தபிறகு நான் பித்ருக்களை ஆராதிக் கிறேன். இவ்விதம் பிதாவும் மாதாவும் பிதாமஹரும் உலகங்களுக் குப்பதியுமாயிருக்கிற ஆந்தப்பகவானே நித்யம் பித்ருயஜ்ஞங்களில் என்னால் பூஜிக்கப்படுகிறார். 'தேவர்களானபித்ருக்கள் புத்திரர்களைப் பூஜித்தார்கள்' என்றுவேறுவிதமான சுருதியுமிருக்கிறது. (அக்னி ஷ்வாதத்தர்கள் என்கிறபுத்திரர்களுக்கு வேதாததியயனம்செய்வித்து விட்டு அஸுரர்களுடன் யுத்தத்திற்குப்போனதேவர்களுக்கு) வேத சுருதியானது நஷ்டமாகிவிட்டது. திரும்பவும் அவர்கள் புத்திரர்களாலே அத்தியயனம்செய்விக்கப்பட்டார்கள். ஆகையால் மந்திரங்களைக்கொடுத்த ஆந்தப்புத்திரர்களை 'பிதாவாயிருக்கும். தன்மையை அடைந்தார்கள். புத்திரர்களும் பிதிருக்களும் ஒருவரைஒருவர்பூஜித்தார்களென்பது ஆதம்பாவனையுள்ள உங்களுக்குத் தேவர்களால் தெரிந்திருக்கும்; நிச்சயம். தர்ப்பங்களைப்போட்டுப் பிதிருக்களுக்குரியமூன்றுபிண்டங்களைவைத்துப் பூஜிக்கிறார்களே. முன்காலத்தில் ஆந்தப்பிதிருக்கள் எப்படி பிண்டமென்கிறபெயரை அடைந்தார்கள்?' என்றுகேட்டார். நாராயணர்கள் சொல்லத்தொடங்கினார்கள். 'முன்காலத்தில் ஸமுத்திரத்தைஆடையாகவுடையதும் நஷ்டமானதுமான இந்தப்பூமியைக் கோவிந்தரானவர் வராகரூபத்தைஅடைந்து சீக்கிரமாக உத்தரணம்செய்தார். ஒ! நாரதே! பிரபுவானபுருஷோத்தமர் பூமியைத் தன்நிலையில் ஸ்தாபனம்செய்துவிட்டுப் பிறகு ஜலத்திலுள்ள சேற்றினால்சூசப்பட்ட அங்கங்களையுடையவரும் உலககாரியத்தின்பொருட்டு முயற்சித்தவருமாகி ஸூரியன்உச்சியையடைந்துஆந்திககாலம்வந்தவுடன் தெற்றுப்பற்களில்பறிக்கொண்ட மூன்றுமண்கூடிகளைச் சிக்கிரமாகஉதறிப் பூமியில் தர்ப்பங்களை விசித்து ஸ்தாபனம்செய்தார். அவர் ஆந்தப்பிண்டங்களில் தம்மைஉத்தேசித்து ஓதிப்படி பிதிருகர்மாவைச் செய்தார். தேவங்களுக்கீசான பிரபுவானவத் தம்முடையவிதியினாலேயே மூன்றுபிண்டங்களை ஸங்கல்பித்துத் தம்முடைய அங்கங்களின்உஷ்ணத்தாலுண்டானவைகளும் உள்ளே எண்ணெயுள்ளவைகளுமான திலங்களை அபஸவ்யமாக இறைத்துத் தாமே கீழக்குமுகமாயிருந்து பிண்டத்தியாகத்தைச்செ

ய்தார்; பிறகு மரியாதையைஸ்தாபனம்செய்வதற்காக ஒருவார்த்தை யையும் சொன்னார். விருஷாகபிளன்கிறபகவான், 'உலகங்களைச்செய்த நானே பிதிருக்களைச்சிருஷ்டிக்க யித்தனித்தேன். உடனே பிதிருக்க ளுடைய சிறந்தகார்யங்களின் ஏற்பாடுகளைச்சிந்திக்கிறவனான என்னு டைய கோர்ப்பற்களிலிருந்தும் நன்றாகஉதவிப்பட்ட இந்தப்பிண்டங் கள் (எனக்குத்)தென்திக்குல் பூமியைப்பீடித்துக்கொண்டு அடைந் தன. ஆகையால் அவைகள் பித்ருக்களே. இந்த மூன்றும் சரீர மில்லாதவர்களும் பிண்டமூர்த்திகளைத் தரிக்கிறவர்களும் உலகத் தில்என்னுல்ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களும் ஸந்தநர்களுபான பிதா, பிதாமஹர், பிரபிதாமஹரென்கிற பிதிருக்களாகட்டும். நானே இந்த மூன்றுபிண்டங்களிலுமிருக்கிறவனாக அறியத்தக்கவன். என்னைக் காட்டிலும்அதிகனாயிருப்பவன் ஒருவனுமில்லை. வேறுஎவன் என் னுல் பூஜிக்கத்தக்கவனாவான்? உலகத்தில் நானே பிதா; நானே பிதா மஹன். காரணமானானே இவ்வுலகத்தில் பிதாமஹருக்குப்பிதாவு மாயுள்ளவன்' என்றார். இவ்விதம் இந்தவார்த்தையைத் தேவர் களுக்குத்தேவரானவிருஷாகபியானவர் சொல்லிவிட்டு வராஹபர் வதத்தில் விஸ்தாரமானபிண்டங்களைவைத்து ஆத்மாவைப்பூஜித்து விட்டு அவ்விடத்திலே மறைந்தார். வேதியரே! சோபனமான புத்தியுடையவரே! இந்தநிமித்தமாகப் பிதிருக்கள் பிண்டமென்கிற பெயரைஅடைந்து விருஷாகபியின்வசனப்படி எப்பொழுதும் பூஜை யைப் பெறுகின்றார்கள். எவர்கள் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் குருக்களையும் அதிதிகளையும் கோக்களையும் பிராம்மணசிறேஷ்டர் களையும் மாதாவையும் பிதாவையும் மனத்தினாலும் செய்கையினாலும் வாக்கினாலும் பூஜிக்கின்றார்களோ அவர்கள் விஷ்ணுவையே பூஜிக் கிறார்கள். அந்தப் பகவானானநாராயணர் எல்லாப்பிராணிகளுடைய சரீரங்களையும்டைந்தவரும் உள்ளத்திற்சென்றவரும் எல்லாப்பிராணி களிடத்திலும் ஸம்மானவரும் ஸுகதுக்கங்களுக்கீஸ்வரரும் பூஜிக் கப்படுகிறவரும் மஹாதமாவும் எல்லாஸ்வருருமாயிருப்பவரென்று வேதம் சொல்லுகிறது' என்றுசொன்னார்கள்.

முந்நூற்றைம்பத்தாறுவது' அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (தோடீக்சி.)

—*—

(நாரதர் தமதாஸ்ரமத்திசன்றதும் வைசம்பாயனர் பகவானுடைய மகிமையைச் சொல்லியதும்.)

நாரதரானவர் நரநாராயணர்களால்சொல்லப்பட்ட இந்தவார்தைையைக்கேட்டுத் தேவரிடத்தில்கிவம்பக்தியடைந்து ஏகாந்தியாயிருக்கும்தன்மையைஅடைந்தார்; நரநாராயணர்களுடைய ஆஸ்ரமத்தில் ஆயிரம்வருஷம்வஸித்துப் பகவானுடையசரித்திரத்தைக்கேட்டு விகார்மற்றவானஹரியையும்தரிசித்து இமயமலையின் நடுவில் தேவர்களால்பூஜிக்கப்பட்ட தமதாஸ்ரமத்தை அடைந்தார். பிரஸித்தமான கீர்த்தியுடைய நரநாராயணர்களென்கிற அநதரிஷிகளும் அழகான அந்தஆஸ்ரமத்திலேயே உத்தமமான தவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அளவற்றபராக்ரமமுடையவரும் பாண்டவர்களுடையகுலத்தைத்தாங்குகிறவருமானரீரும் இப்பொழுது ஆதிமுதல் இந்தக்கதையைக்கேட்டுப் பரிசுத்தமான ஆத்மாவையுடையவரானீர். ஒ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! எவன் கர்மத்தினாலோ மனத்தினாலோ வாக்கினாலோ அழிவற்றவரானவிஷ்ணுவைப் பகைப்பாடு அவனுக்கு இவ்வுலகமும் பாலோகமும் இல்லையேஇல்லை. எவன் தேவர்களிற்சிறந்தவரும் தேவரும் (பாபங்களை) ஹரிப்பவருமானநாராயணரைத் துவேஷிப்பாடு அவனுடையபித்திருக்கள் அளவற்றவருஷங்கள் நாகத்தில் முயுகுகின்றார்கள். 'ஆத்மாவானது எந்தஜனத்திற்குத்தான் எப்படி துவேஷிக்கத்தக்கதாகும். ஒ! புருஷஸ்ரேஷ்டரே! 'விஷ்ணுவானவர் ஆத்மாவாக அறியத்தக்கவர்' என்று சுருதி மொழிகின்றதன்றோ? ஐயா! கந்தவதியின்புத்திரரும் எங்களுக்குருவுமான ரிஷியானவர் பரமாத்மவினுடைய இந்தமகிழ்மையைச்சொல்லினர். ஒ! களங்கமற்றவரே! இதை அவரிடமிருநீது நான் கேட்டேன். உமக்கும் சொன்னேன். ஒ! அரசரே! நாரதரோ சகல்யமானதும் சுருக்கமுள்ளதுமரீன இந்தத்தர்மத்தை ஜகத்துக்குநாரதரானநாராயணரிடமிருந்தும் நேரில் அடைந்தார். ஒ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! ஆப்படிப்பட்ட மகத்தான இந்தத்தர்மமானது முன் உமக்கு ஹரிகீனீதகனில் சுருக்கமானவிகியினால் இவ்விதம் அமைத்துச் சொல்லப்பட்டது. கிருஷ்ணத்வைபாயனரான வ்யாஸரைப் பிரபுவானநாராயணராக அறியக்கடவீர். புண்டரீகாக்ஷரைத் தவிர வேறுஎவன் மகாபாரதத்தைச் செய்கிறவனாவான். பிரபுவான

அந்தநாராயணரைத்தவிரப்பில்விதமானதர்மங்களையும் துவன் சொல்லுவான். உம்மால் எப்படிசெய்யவேண்டுமென்றுநினைக்கப்பட்டதோ அப்படி உம்முடைய மஹாயாகமானது நடக்கட்டும். “அர்வமேத்ததைத்தொடங்கியரீர்” உண்மையாகத் தர்மத்தைக்கேட்டுவிட்டீர்” எனறுசொன்னார். பெரிதான இந்தச்சரித்திரத்திலேக்கேட்டுப் பரிசுஷித்தின்புத்திரரான ஜனமேஜயமகாராஜர் உடனே யாகத்தை முடிப்பதற்கு எல்லாக்கர்மங்களையும் ஆரம்பித்தார். ஓ! சௌனகரே! இவ்விடத்தில் நைமிசாரண்யவாஸிகளின் இடையில் கேட்கப்பட்ட நான் இப்பொழுது நாராயணீயமென்கிற இந்தச்சரித்திரத்தை உமக்குச் சொன்னேன். முன்காலத்தில் நாரதரால் ரிஷிகளும் புண்டவர்களும் கிருஷ்ணனும் பிஷ்மரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் பிருஹஸ்பதிக்குச் சொல்லப்பட்டவரும் பரமரிஷியும் ஜனங்களுக்கும் உலகங்களுக்கும்பதியும் பெரியபூமியைவகிப்பவரும் வேதத்தையும் வினயத்தையும் முக்கியமாகக்கொண்டவரும் சமம்விரதமிவைகளுக்குநிதியும் யமநியமங்களைப்பரமாகக்கொண்டவரும் பிராம்மணசிரேஷ்டர்களுடன்கூடினவரும் தேவர்களுக்குஹிதருமான அந்த ஹரியே உமக்குக் கதியாவார். அஸுர்களுடையவதத்தைச்செய்கிறவரும் தவங்களுக்கிருப்பிடமும் மிகப்பெரியகீர்த்திகளுக்குப் பாத்நிரமும் ஏகார்திகளுக்கு மோக்ஷத்தைக்கொடுப்பவரும் சரணத்தைக்கொடுப்பவரும் அபயத்தைக்கொடுப்பவரும் ஸுகங்களுடைய பாசுத்தைக்கொடுப்பவருமான ஹரியானவர் உங்களுக்குக் கதியைக் கொடுக்கிறவராகட்டும். மதுகைடபர்களைக்கொன்றவரும் கிருதயுத தர்மத்தைஅறிந்து (அனுஷ்டிப்ப) வர்களுக்குக் கதியைக்கொடுப்பவரும் அபயத்தைக்கொடுப்பவரும் யாகத்தில்பாகத்தைக்கிரகிப்பவருமான அவர் உமக்குச் சரணமாகட்டும். (ஸத்வமுதலான) முக்ஞனங்களுடையவரும் (உண்மையில்) நிர்க்ஞனரும் (வாஸுதேவர்முதலான), நான்குஸ்வரூபங்களைத் தரிப்பவரும் (குளம்வெட்டுதல்முதலான) பூர்த்தம்யாகமிவைகளுடையபயன்களின் பாகத்தை “அளிப்பவரும் எப்பொழுதும்ஜயிக்கப்படுதவரும் சலிக்கின்றவைகளை அதிக்கிரமித்தவருமானபகவான் மனஸ்கிளையும் புண்ணியசாலிகளுமான ரிஷிகளுக்குக் கதியைச்” செய்யட்டும். “ஜலத்திலுலூட்டான நாராயணரும் அந்தரிஷியான வாஸுதேவரைவீணக்கிணமையால் உலகங்

1 ‘ஹர’ என்பது மூலம்; ‘கொள்பவர்’ என்றும் கொள்ளலாம்.

2 ‘ஸல்லோத்பவ’ என்பது மூலம்; அநிருத்தமூர்த்தி; சத்ரமுகப்ரம்மா என்பர் சிலர்.

களுக்குஸர்க்கியும் ஜனமற்றவரும் 'அனாதியானபுருஷரும் ஸூர்யன்போன்றநிறமுடையவரும் ஈரவரும் அநேகவிதமானகதியுமான அந்தவாஸுதேவரை ஒரேபுத்தியுடன் நமஸ்கரிபுகள். அவரோ, உலகங்களுக்குக்காரணம்; மோக்ஷத்திற்குஸ்தனம் ஓ! 'உதாரரே! ஸூக்ஷ்மமும் பரமநுஸ்தானமும் சலியாதஸ்தானமும் ஸநாதனமுமான அப்படிப்பட்ட இந்தவாஸுதேவரென்கிறபரம்மமானது புத்தியால் மனத்தை அடக்கி ஸாங்கியர்களாலும் யோகிகளாலும் வரிக்கப்பட்டது" என்றுசொன்னார்.

முந்நூற்றைம்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (தோடீச்சி.)

(நாராயணர் பரம்மாவைப் படைத்ததும் மதுகைபரீகளைக் கொன்று வேதத்தை மீட்டதும்.)

சௌனகர், “பகவானு அந்தப்பரமாத்மாவினுடையமாகாத்மியத்தையும் தர்மருடையகிருதத்தில் நரநாராயணஸ்வரூபமானஜன்மத்தையும் மகாவராஹத்தால்ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பிண்டங்களின் பழமையானஉற்பத்தியையும் கேட்டோம். ஓ! களங்கமற்றபிராம்மணரே! பிரவிருத்தியிலும் நிவிருத்தியிலும் யார் எப்படி கல்பிக்கப்பட்டாரென்பதையும் நாங்கள் கேட்டோம். ஈசானதிக்கில் பெரிய கடலில் ஹவ்யகவ்யங்களைப்புஜிக்கிறவரான விஷ்ணுவையும் கேட்டோம். முன் நீர் பெரிய¹ அசுவத்தின்சிரமுடையரூபத்தையும் அது பரமுமானஸ்தானத்திலிருப்பவரும் பகவாஹமானபிம்மானினால் பார்க்கப்பட்டதையும் கிசான்னீர். ஓ! புத்திமான்களில்சிறந்தவரே! உலகங்களைத் தரிக்கிறவரான ஹரியினுலே மகான்களாலும்முன்பார்க்கப்பட்டதும் பிரபாவமுடையதுமான அந்தரூபமானது ஏன் உண்டு பண்ணப்பட்டது? ஓ! முனிவரே! தேவர்களில்ஸ்ரேஷ்டரும் ஆச்சரியகாரும் அளவற்றபராக்கிரமமுடையவரும் பரிசுத்தருமான அந்த ஹயக்ரீவரைப் பிரீம்மாவானவர் பார்த்து என்னசெய்தார்? ஓ! உத்தமீமானபுத்தியுடையவரே! எங்களுடையஇந்தஸம்சயத்தை (நிவிருத்திசெய்யும்.) பரம்மந்தினிடமிருந்துண்டானதும்² மஹாபுருஷனைப்பற்றியதுமானபுராணத்தைச் சொல்லும். ஓ! பிராம்மணரே! உம்மால் நாங்கள் பரிசுத்தம்செய்யப்பட்டோம். பரிசுத்தமானஅந்

¹ வேறுபாடும்.

² ஹயக்ரீவரானவர்.

தக்கதைகளைச் சொல்லும்” என்றுகேட்க, ஸூதபுத்திரர் சொல்லத்தொடங்கினார். “ஓ! (சௌனகரே!) பரிசுதித்தின்புத்திரரான ஜனமேஜயமகாராஜருக்குப் பகவானுனவ்யாஸர் (வைசம்பாயனர்மூலமாய்ச்) சொல்லியதும் வேதத்திற்குநீகரானதுமான அந்தஎல்லாப் புராணத்தையும் உமக்குச் சொல்லுவேன். ஜனமேஜயராஜர் அசுவத்தின்சிரத்தையுடையவரும் தேவருமான ஹரிமேதஸினுடைய மூர்த்தியைக் கேட்டுச் சந்தேகமுற்று வைசம்பாயனரை நோக்கி, “பிரம்மாவால் பார்க்கப்பட்ட அசுவத்தின் சிரத்தைத்தரிக்கின்ற தேவருடைய அந்தச்சரீரமானது எதற்காகத் தேவரால் கல்பிக்கப்பட்டதாயிற்று?” என்கிறஇதைக் கேட்டார். வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார். “ஓ! அரசரே! இந்தஉலகத்தில் தேஹபந்தத்துடன் கூடிய எல்லாம் ஈஸ்வருடைய இச்சையாலுண்டான ஐந்து பூதங்களாலும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஈஸ்வரரோ உலகங்களைப்படைப்பவரும் பிரபுவும் விராட்டும் பிராணிகளுக்கு அந்தராதமாவும் வரங்களையளிப்பவரும் ஸகுணரும் நிர்க்குணருமான நாராயணர். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! வ்யக்தமான பூதங்களின் ப்ரளயத்தைக் கேளும். முன்காலத்தில் ஒன்றாயிருக்கிறஸமுத்திரஜலத்தில் பிருதிவியானது லயத்தையடைந்தபிறகு ஜலமும் தேயுவாகித் தேயுவும் வாயுவில் லயித்து வாயுவும் ஆகாயத்தில்ஒடுங்கி ஆகாயமும்மனத்தையடைந்து மனமும்மஹத்தவத்திலொடுங்கி மஹத்தவமும் பிரகிருதியில் அடங்கிப் பிரகிருதியும் புருஷனை அடைந்து புருஷனும் எங்கும் வியாபித்தவனாயிருக்க எல்லாம் தமஸாகவே ஆயிற்று. ஒன்றும்¹ இழக்கவில்லை. தமஸிலிருந்தும் (காரணமான) ப்ரம்மமுண்டாயிற்று. தமனை மூலமாகவுடையதும் ஸத்யமானஸ்வரூபத்தையுடையதும் (ஸகலபிரபஞ்சமுமாயிருக்கிற) எல்லாநாமரூபங்களையும் முடிவாகக்கொண்டதுமான அந்தஅதிஷ்டானமானது புருஷரூபமானசரீரத்தை அடைந்தது. (புருஷரூபமானசரீரத்தையடைந்த) அவர் அநிருத்தனென்று சொல்லப்பட்டார். அவரைப் பிரதானமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அந்தப் பிரதானத்தை (ஸத்வமுதலான) முக்குணங்களுடைய அபயகத்தமென்று அறியவேண்டும். பிரபுவான ஹரிபுரானவர் வித்தையை ஸஹாயமாகக்கொண்டு தேவஹனவீஷ்வரேஸேனாராயிருக்கிறார். பிராணிகளுக்கு ஆதிகர்த்தாவும் பிரபுவும் அறியமுடியாதவருமான அந்தஹரியானவர் நித்திரையின்ஸ்வரூபமான யோசனத்தை அடைந்து பலகுணங்களினின்றுமுண்டாகும் பலவிதமான உலகத்

¹ ‘பகுத்தறிவு இல்லையாயிற்று’ என்பது பழையவுரை.

தின்ஸ்ருஷ்டியை நினைத்து ஜலத்திலே¹ ஈயனம்செய்துகொண்டார். ஸ்ருஷ்டியைச் சிந்திக்கிற அவர் மஹத்தான ஆத்மகுணத்தை நினைத்தார். அகிலிநீர்த்தும் அஹங்காரமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது அழகான நான்கு முகங்களை யுடையவரும்² ஹிரண்யகர்ப்பமும் எல்லீர் உலகங்களுக்கும் பிதாமஹாநு³ தாமரைப்பூக்கள் போன்ற கண்களுள்ளவரும் பகவானுமான பிரம்மாவானவர் (அகங்காரரூபமான) அநிருத்தரிடமிருந்தும் (நாபி) கமலத்திலுண்டானார். பிறகு காந்திமானும் ஸநாதநமும் ஆச்சரியமானவரும் ஸத்குணமுள்ளவரும் மேலானஸ்தானத்திலிருப்பவரும் பிரபுவான அவர் உலகங்களைப் பூர்ணம்செய்யப் பிராணிகளின் கூட்டங்களைப் படைத்துக்கொண்டு ஆபிரீம்தழக்கையுடைய தாமரைப்புஷ்பத்திலிருப்பவராகக் காணப்பட்டார். முன்னமே ஸூர்யகிரணத்திற்குடிகிரணபத்மத்தின்தளத்தில் நாராயணரால்செய்யப்பட்டவைகளும் சிறந்தகுணமுடையவைகளுமான இரண்டுஜலத்திலுலகைகளிருந்தன. பகவானும் ஆதியந்தமற்றவருமான் அச்சதானவர் அவைகளைப்பார்த்தார். அவைகளில் ஒரு பிந்துவானது தேன்நிறமுடையதும் அழகானகாந்தியுடையதுமாயிற்று. அப்பொழுது அது நாராயணருடைய ஆஜ்ஞையினால் தமோகுணம்நிறைந்த மதுவென்கிற அஸூரனாயிற்று. கடினமான மற்றப்பிந்துவானது கைடபனாயிற்று. அவன் ரஜோகுணம் நிறைந்தவன். ஸ்ரேஷ்டர்களும் தமோகுணரஜோகுணங்கையுடையவர்களும் பலவான்களுமான அவர்கள் கதாயுதபாணிகளாகிப் பத்மத்தின் தண்டையனுஸரித்து ஓடினார்கள். அவர்கள் தாமரைமலரிலிருக்கிறவரும் அளவற்றகாந்தியுடையவரும் முதலில் அழகான உருவமுள்ள நான்குவேதங்களையும்⁴ ஸ்ருஷ்டிக்கிறவருமான் பிரம்மாவைக் கண்டார்கள். பிறகு அஸூரஸ்ரேஷ்டர்கள் சரீரத்தோடுகூடிய அந்தவேதங்களைப்பார்த்து உடனே ப்ரம்மாபார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் சீக்கிரமாக வேதங்களைக் கவர்ந்துகொண்டார்கள். பிறகு அஸூரஸ்ரேஷ்டர்களான அவர்கள் ஸநாதனமான வேதங்களைக் கவர்ந்துகொண்டு விரைவாக ஈசானதிக்கில் சமுத்திரத்தின்வழியாகப் பாதாளத்தை அடைந்தார்கள். பிறகு வேதங்கள் அப்கரிக்கப்பட்டபொழுது பிரம்மாவானவர் கலுக்கத்தை உண்டாக்கினார். பிறகு வேதமிழந்தவானபிரம்மா ஈசானரான நாராயணரைநேங்கி, 'வேதங்கள் எனக்குச் சிறந்தநேத்திரம். வேதங்கள் எனக்குச் சிறந்தபலம். வேதங்கள் எனக்கு மேலானஸ்தானம். வேதங்கள் எனக்கு ஸ்ரேஷ்டமானப்ரம்மம். என்னுடைய

¹ ஸுவர்ணத்தை உதாத்திலுண்டையவர்.

² வெளியிடுபவர்.

வேதங்களெல்லாம் அஸூரர்களால் இங்கிருந்தும் பலாத்காரமாக அபகரிக்கப்பட்டன. என்னுடைய உலகங்கள் வேதமில்லாமல் செய்யப்பட்டு இருக்கின்றனவென்றதையெல்லாம் கவனித்துக்கொண்டே இருக்கின்றேன். வேதங்களில்லாமல் நான் எப்படி உலகங்களுடைய உத்தமமான ஸ்ருஷ்டியைச் செய்வேன். ஓ! கஷ்டம், என்னுடைய வேதங்களின் நாசத்தாலுண்டானதும் பெரிதும் கடுமையானதும் சோகத்திற்குக் குறித்த காரணமுமினதுக்கமானது உண்டாகி மனத்தை வருத்துகிறது. சோகலாகாத் தில்முழுகினவனான என்னை இதின்னிறும் இப்போது யார் கரையேற்றுவார்? யார் நஷ்டமான அந்த வேதங்களைக் கொண்டுவருவார்? யாருக்கு என்னிடம் பிரியமுண்டாகும்? என்றவார்த்தையைச் சொன்னார். ஓ! புத்திமான்களின் சிறந்தவரான ராஜஸ்ரேஷ்டரே! இவ்விதம் சொல்லுகிறவரான பிரம்மா ஹரியினுடைய ஸ்தோத்திரத்தைச் செய்ய நினைத்தார். பிறகு பிரபுவான பரமமேதவர் அஞ்சலி பந்தத்தோடு பரமமான ஸ்தோத்திரத்தைச் சொல்லினார். 'பரணவருப மாயிருப்பவரே! வேதங்களின் அபிப்பிராயத்திற்கு விஷயமாயிருப்பவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். எனக்கு முன்னிருப்பவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். உலகங்களுக்கு ஆதியிலிருப்பவரே! உலகங்களின் சிறந்தவரே! ஸாங்கிய போகங்களுக்கு நிதியாயிருப்பவரே! ஓ! பிரபுவே! ஸ்தூலஸூக்ஷ்மங்கள் யாவற்றையும் செய்தவரே! சிந்திக்கமுடியாதவரே! கேசுமமான மார்க்கத்தையடைந்தவரே! எல்லாவற்றையும் புலிக்கிறவரே! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவே! கருவிய் ஜனியாதவரே! நான் உலகங்களுக்கு ஸ்தானமும் தாமே உண்டானவருமான உம்முடைய அருளிலுண்டானவன். எனக்கு உம்மிடமிருந்து பிரம்மணர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட மானஸமென்கிற முதல்ஜன்மம் உண்டாயிற்று. (பிறகு) எனக்குச் சாக்ஷிமென்கிற புனாதனமான ஆரண்டாவது ஜன்மம் உண்டாயிற்று. உம்முடைய அருளாலே எனக்கு வாசிகமென்கிற பெரிதான மூன்றாவது ஜன்மமுண்டாயிற்று. ஓ! பிரபுவே! உம்மிடமிருந்து எனக்கு ஸ்ரோத்ராஜமென்கிற நான்காவது ஜன்மமுண்டாயிற்று. உம்மிடமிருந்து எனக்கு ²நாஸத்யமென்கிற ஸீர்தர்வது ஜன்மம் சொல்லப்படுகிறது. உம்மிடமிருந்தும் எனக்கு அண்டஜமென்கிற ஆராவது ஜன்மமும் ஏற்பட்டது. ஓ! பிரபுவே! இதுவோ பத்மஜன்மமென்கிற ஏழாவது ஜன்மம். ஓ! மூன்று குணங்களில்லாதவரே! ஸ்ருஷ்டிதோறும் முதன்மையானவனும் தாமரைப்

1 'உலகங்களுக்குப் பிரகாசத்தைச் செய்கிறவர்' என்பது பழையவுரை.

2 நாவிகையிலுண்டானது.

புஷ்பங்கள்போன்ற கண்களுடையவனும் பிரதானத்தின்குணத்தால் கல்பிக்கப்பட்டவனுமானான் உம்முடையபுத்திரன். நன்குபடைப்பவரே! நீர் ஸ்ஸ்வரமும் பிராணிகளுடைய பிரகிருதியுமாயிருப்பவர். வயதைஅதிகாமித்திருப்பவரே! உம்மால் நான் வேதங்களைநீத்திரமாகவுடையவனாகஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டேன். என்னுடையநேத்திரமான அந்தவேதங்கள் அபூதரிக்கப்பட்டன. குருடனாகிவிட்டேன். விழித்துப் பாரும், என்னுடையநேத்திரங்களைக் கொடும். நான் உமக்குப் பிரியன். நீர் எனக்குப் பிரியர்' என்றுசொன்னார். இவ்விதம்துதிக்கப்பட்டவரும் புகவாஷ்டு எங்கும்முகமுடையவருமான அவர் நித்திரையையிட்டார். பிறகு உடனே பிரபுவானவர் வேதங்களின் காரியத்திற்காக முயற்சியுள்ளவராய் ஸ்ஸ்வரத்தன்மையாலுண்டான பிரவிருத்தியினாலே அழகானநாஸிகைகளையுடையசரீரத்தோடு சந்திரனுக்குரிகரானகார்தியுடையவராகி வேதங்களுக்கிருப்பிடமும் சுத்தமூமாயிருக்கிற ஹயக்ரீவரூபத்தைத்தரித்து இரண்டாவதுசரீரத்தை அடைந்தார். (அஸ்வினிமுதலான) நக்ஷத்திரங்களுடனும் மற்றத்தாரைகளுடனும் கூடினஸ்வர்க்கமானது அவருக்குச் சிரமாயிற்று. அவருடையகேசங்கள் நீண்டவைகளும் ஸூட்ரியனுடைய கிரணங்களுக்குச்சமமான கார்தியுடையவைகளுமாயின. ஆகாயமும் பாதாளமும் காதுகளும் பிராணிகளைத்தரிக்கின்றபூமியானது நெற்றியும் பரிசுத்தமானகங்கையும் ஸர்ஸ்வதியும் பெரியகார்தியுள்ளபுருவங்களுமாயின. சந்திரனும் ஸூட்ரியனும் அவருக்கு நேத்திரங்களாயின. ஸந்தியாகாலம் நாஸிகையாகக் கருதப்பட்டது. தவிரவும் ஒங்காரமானது ஸம்ஸ்காரமாகவும் மின்னல் நாவாகவும் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டன. ஓ! அரசரே! ஸோடபர்களுன்று பிரஸித்திபெற்றபிதிருக்கள் தந்தங்களாயினர். கோடீலாகமும் பிரமீமலோகமும் மகாத்மாவானஸ்ஸ்வருக்கு உதிகளாயின ஓ! அரசரே! சிறந்தகுணங்களையுடையகாளராத்ரியானது அவருக்குக் கழுத்தாயிற்று. இவ்விதம் அநேகமூர்த்திகளால்குழப்பப்பட்ட ஹயக்ரீவரூபத்தைச்செய்துகொண்டு மறைந்தார். ஜகத்திற்கெல்லாம் ஈசரான அந்தப்பிரபு பாதாளத்தில் பிரவேசித்தார். பாதாளத்தில் பிரவேசித்தவரான அவர் சிறந்ததான யோகத்தையடைந்து வேதசிகைகூழில்ஏற்பட்ட ஸ்வரத்தை நன்றாகக்கிரகித்துக்கொண்டு (ஸாமாவயவமான) உக்கிதஸ்வரத்தை உண்பெண்ணினார். அந்த ஸ்வமானது எங்கும் எதிரொலியுள்ளதும் குளிரந்ததும் எல்லாப்பூதங்களுடனும் உண்டானதுமாகி ஜலத்தினுட்சென்றது. அப்பொழுது அந்த அஸுரர்கள் வேதங்களை ஸங்கேதத்தால்கட்டிப் பாதாளத்தில்

வைத்துவிட்டுச் சப்தமுண்டானவிடத்தைக் குறித்து வேகமாகப் புறப்பட்டார்கள். அரசரே! அந்த ஸமயத்தில் தேவரும் ஹயக்ரீவ ரூபத்தைத்தரிப்பவருமான ஹரியானவர் பாதாளத்தையடைந்த எல்லாவேதங்களையும் கிரகித்துத் திரும்பவும் பிரம்மாவினிடம் கொடுத்தார். ஹயக்ரீவரானவர் வேதங்களை ஸ்தாமசாகச் செய்துவிட்டுப் பிறகு ஈசான்யஸமுத்திரத்தில் தமது ஸ்வபாவநிலைஷு அடைந்தார். ஆதலால் ஹயக்ரீவர் வேதங்களுக்கிருப்பிடமுமற்றார். பிறகு மதுகைட பர்களென்கிற அந்த அஸுரர்கள் ஒன்றையுங்காணாமல் எந்தஇடத்தில் வேதங்கள் வைக்கப்பட்டனவோ அவ்விடம் மீண்டும் வேகத்துடன் வந்தார்கள்; அந்தஸ்தானம் சூன்யமாயிருப்பதையும் பார்த்தார்கள். பலசாலிகளில்சிறந்தவர்களான அவர்கள் உடனே மிக்க வேகத்துடன் அப்பொழுதே திரும்பவும் பாதாளத்திலிருந்து சீக்கிரமாக மேலேவந்தார்கள். உற்பத்தியைச் செய்தவரும், பிரபுவும், வெண்ணிறமுடையவரும், சந்திரன்போலச் சுத்தமானகாந்தியுடையவரும், அகிருத்தசரீரத்திலிருப்பவரும், அளவற்றபராக்ரமமுடையவரும், மீண்டும் தமமுடைய அளவுக்குத் தக்கபடி செய்யப்பட்டதும் ஜலத்தின்மேலமைக்கப்பட்டதும் ஸர்ப்பத்தின் உடலால்திறைந்ததும் ஜவாலைகளின்பரம்பரையால் சூழப்பட்டதுமான சயனத்தில் யோக நித்திரையை அடைந்தவருமான அந்தப்புருஷரையே பார்த்தார்கள். அந்த அஸுரத்தலைவர்கள் களங்கமற்றஸத்வகுணமுள்ளவரும் அழகான காந்தியுடையவருமான அவரைப் பார்த்துவிட்டு அட்டஹாஸம்செய்தார்கள். ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் நிரப்பின அவர்கள், 'வெண்ணிறமுள்ள இந்தப்புருஷனே அவன்; நித்திரையை அடைந்து படுத்திருக்கிறான். இவனாலேதான் பாதாளத்திலிருந்து வேதங்கள் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும். நிச்சயம். இவன் யகைச் சேர்ந்தவன்? இவன் யார்? ஏன் ¹போகத்துடன் தூங்குகிறான்?' என்று சொல்லினர். அவர்கள் இவ்விதவார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டு ஹரியை எழுப்பினார்கள். அப்பொழுது 'புருஷோத்தமரானவர் விழித்துக்கொண்டு அவர்களைப்பார்த்து அந்த அஸுரரோஷ்டர்கள் யுத்தத்தில்விருப்பமுள்ளவர்களாயிருத்தலை அறிந்து யுத்தத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினார். பிறகு அவர்களுக்கும் நாராயணருக்கும் யுத்தமானது நடந்தது. அப்பொழுது மதுஸுத்தன் ரஜஸாலும் தமஸாலும் வியாபிக்கப்பட்டசரீரத்தையுடைய அந்தமனுகைடபர்களிருவரையும் பிரம்மாவக்குமரியாகைசெய்வதற்காகக் கொன்றார். அப்பொழுது

புருஷோத்தமரானவர் அவர்களுடைய வதத்தினாலும் வேதங்களைக் கொண்டுவந்ததினாலும் பிரம்மாவின்னுடையசோகத்தைச் சீக்கரம் விலக்கினர், பிறகு ஹரியினால்வரிக்கப்பட்டவரும் வேதங்களை லுபசரிக்கப் பட்டவருமான¹ அந்தப்பிரம்மாவானவர் உடனே ஸ்தாவரஜங்கமங்களான எல்லா உலகங்களையும் படைத்தார். தேவரான ஹரியானவர் பிரம்மாவுக்குச் சிறந்ததும் உலகங்களுடைய ஸ்ருஷ்டிக்கு உசிதமுமான மதிபை அளித்துவிட்டுத் தாம் எங்கிருந்துவந்தாரோ அங்கேயே மறைந்தார். ஹரியானவர் ஹயக்ரீவவடிவங்கொண்டு அந்த அஸூரர்களைக்கொன்றுவிட்டுத் திரும்பவும் பிரவிருத்திதர்மத்தின்பொருட்டு அந்த அபிருத்தச் சரீரத்தையே தரித்தார். இவ்விதம் மஹாபாக்கியவானான இந்த ஹரியானவர் ஹயக்ரீவரானார். வரத்தையளிப்பதும் ஸ்ஸ்வரரசர்சேர்ந்ததுமான இந்த ரூபமானது புராணத்தில் சொல்லப்பட்டுப் பிரஸித்தமாயிருக்கிறது. எந்தப்பிராம்மணன் இந்தச் சரித்திரத்தை எந்நாளும் கேட்டு (மனத்தில்) தரிப்பானோ அவனுடைய அத்தியயனமானது ஒருநாளும் நாசத்தையடையாது. பாஞ்சாலக்ஷசத்தரசன் கடுமையானவதத்தினால் தேவரான ஹயக்ரீவரை ஆராதித்து ¹அந்தத்தேவரால் மார்க்கமுபதேசிக்கப்பட்டுக் காமத்தை அடைந்தான். ஓ! அரசோ! நீர்என்னைக்கேட்டமையால் ஹயக்ரீவரைப் பற்றியசரித்திரமாகிற வேதத்திற்கு நிகரான இந்தப் புராணம் உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. தேவரானவர் ஒருகாரியத்தைச் செய்வதினியித்தம் எந்தஎந்தச் சரீரத்தை எடுப்பதற்கு விரும்புவாரோ, அந்த அந்தச் சரீரத்தைத் ²தாம் தம்மையே தம்மாலேயே வேறுபடுத்திக்கொண்டு எடுத்துக்கொள்ளுகிறார். பூரிமானாயிருக்கிற அவர் வேதங்களுக்கிருப்பிடம்.³ அவரே தவத்திற்கும் இருப்பிடம். யோகமும் ஸாங்கியமும் மேல்: ஸபிரம்மமும் ³ஹவிஸும் பயனையளிக்கிற பிரபுவும் அவரே. வேதங்கள் நாராயணரையே தாத்பரியவிஷயமாயுடையவைகள் யஜ்ஞங்கள் நாராயணஸ்வரூபம். தவமும் நாராயணரைப் பயனுடையது. மோக்ஷமும் நாராயணரை விஷயமாயுடையது. ஸத்யமும் நாராயணரைப் பயனுடையது. கர்மாவின்பயனும் நாராயணஸ்வரூபமாயுள்ளது. மறுபடி திரும்புதலில்லாத மோக்ஷதர்மமும் நாராயணரையே பயனாகவுடையது, பிரவிருத்தியைக்காரணமாகவுடைய தர்மமும் நாராயணஸ்வரூபமாயுள்ளது. பூமியிலிருக்கிற மிகவும்

¹ வேறுபாடும்.

² தாம்என்பதால்: கர்த்தாவும்வரே. தம்மையேஎன்பதால் உபாதானமும்வரே. தம்மாலேயேஎன்பதால் ஹ்ணைக்கருவியும் அவரே. ³ கர்மம்.

சிரேஷ்டமானகந்தமும் நாராயணஸ்வரூபமீகக் கருதப்பட்டது. அரசோ! அப்பினுடையகுணமானஸங்களும் நாராயணஸ்வரூபம். ஜோதிகளுடையசிரேஷ்டமானரூபமும் நாராயணஸ்வரூபமாகக் கருதப்பட்டது. வாடிவின் குணமானஸ்பரிசமும் நாராயணஸ்வரூபமாகக் கருதப்பட்டது. ஆகாயத்திலுண்டாணாசுத்தமும் நாராயணஸ்வரூபமாகவேயிருக்கிறது. பிரகாசமீல்லாதகுணங்களை லக்ஷணமீகவுடையமனமும் அவரிடமிருந்தும் உண்டாபிற்று. (ஆதித்யன்முதலிய) ஜோதிகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமானகாலமும் நாராயணரைக் காரணமாகவுடையது. கீர்த்தியும் கார்த்தியும், லக்ஷ்மியும் தேவதைகளும் நாராயணரை ஆதாரமாகவுடையவர்கள். ஸாங்கியுமானது நாராயணரை விஷயமாகவுடையது. யோகமானது நாராயணஸ்வரூபமாயுள்ளது. பூர்வவாஸனையும் கர்மங்களும் அதிருஷ்டமும் எவைகளுக்குக் காரணமோ அவைகளுக்குப் புருஷன் காரணனன்றோ? பிரதானமும் காரணம். இந்தஉலகத்தில் உபாதானமும் கர்த்தாவும் தனித்தனியான ¹காரணமும் பலவிதமானசேஷ்டையும் இந்தாவதான தெய்வமும் என்று ஐந்துகாரணங்களாகக் கணக்கிடப்பட்டவரான ஹரியே எல்லாவற்றிலும் ஆதாரமாயுள்ளவர். எங்கும்பிரவிருத்திக்கின்ற ஹேதுக்களாலே தத்வத்தை அறியவிரும்புகிறவர்களுக்கு மகாயோகியும் பாபங்களை அபகரிப்பவரும் பிரபுவுமான நாராயணர் ஒருவரேதத்வம். உலகங்களோடுகூடியபிரம்மாமுதலியவர்கள், மஹாத்மாக்களானரிஷிகள், ஸாங்கியர்கள், யோகிகள், ஆத்மாவையறிந்தயதிகள் ஆகியஇவர்களுடையஅபிப்பிராயத்தைக் கேசவன் அறிகிறார். அவர்கள் அவருடையஅபிப்பிராயத்தை அறிகிறதில்லை. எல்லா உலகங்களிலும், எவர்கள் தெய்வகர்மத்தையும் பிதிருகர்மத்தையும் செய்கிறார்களோ, தானங்களைக் கொடுக்கின்றார்களோ, ² பெரித்தவத்தைச் செய்கின்றார்களோ அவர்களெல்லோருக்கும் ஈஸ்வரத்தன்மையை அடைந்தஹரியே ஆதாரமாயிருப்பவர். எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் வஸிப்பதால் அவர் வாஸுதேவரென்று சொல்லப்படுகிறார். நித்யரும் பரமரும் மஹரிஷியுமாயிருக்கிறஅவர் பெரியஐஸ்வரியமுடையவரும் ²குணவானும் குணமென்றுபெயருடையவுருமாகக் காலமானது எப்படி ருதுவில் ருதுவுடன்கூடிக் குணங்களுடைய சேர்க்கையை அடைகிறதோ அப்படி ³சீக்கிரமாகக் குணங்களோடு

¹ அஸாதாரணமானகாரணம்.

² 'குணவாஜிதாக்ய' என்பது வேறுபாடும்; 'குணவாஜிதர்' என்று பெயருள்ளவர்' என்பது பொருள்.

சேர்க்கையை அடைகிறார். இவ்வுலகத்தில் மகாத்மாவான அவருடைய கதியை அறிகிறவர்கள் இவர். ஒருவரும் அவருடையவாவையும் பார்க்கிறதில்லை. ஞானத்தையேடிவமாகவுடையவர்களும் சித்தத்தை அடக்கினவர்களுமான மகரிஷிகள் நித்யரும் 'குணங்களால் சிறந்த வருமான புருஷரைப் பார்க்குகின்றார்கள்' என்று சொன்னார்.

முந்நூற்றைம்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

மேரகூஷதர்மம் (தோடர்க்கி.)

(ஏகாந்திதர்மத்தின்வரலாறு.)

ஜனமேஜயர், “ஆ! ஆ! பகவானுன ஹரியானவர் ஏகாந்திகளான எல்லோரையும் சந்தோஷிக்கச் செய்கிறார்; விதிப்படி” செய்யப் பட்டபூஜையையும் தாமே சிரஸால் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார். உலகத்தில் வாஸனை நசித்தவர்களும் புண்ணியபாபமற்றவர்களுமாயிருக்கிற ஆவர்களுக்குக் குருபரம்பரையாகவந்த ஞானமானது உம்மால் சொல்லப்பட்டது. அவர்கள் நான்காவதான வாஸுதேவருபமான மோக்ஷத்தில் புருஷோத்தமரான வாஸுதேவரையே அடைகிறார்கள். ² ஏகாந்திகளான புருஷர்கள் பாமபதத்தை அடைகிறார்கள். ஏகாந்திகள் 3 மூன்று விதமான கதிகளை அடையாமல் விகாரமற்றவரான ஹரியை அடைகின்றமையால் இந்த ஏகாந்ததர்மமானது சிறந்ததும் நாராயணருக்குப் பிரியமுமாயுள்ளதென்பது நிச்சயம். எந்த வேதியர்கள் உபநிஷத்துக்களோடு வேதங்களையும் நன்றாக அறிந்து விதிப்படி படிக்கிறார்களோ, எவர்கள் யதிதர்மத்துடனிருக்கிறார்களோ அவர்களைக் கர்த்தவியும் ஏகாந்திகளான மனிதர்களுக்கு உயர்ந்ததான கதியுண்டென்று நினைக்கிறேன். ஓ! ஸமர்த்தே! இந்த ததர்மத்தைச் சொன்னவர் அபார்? தேவனா? ரிஷியா? ஏகாந்திகளுடைய அனுஷ்டானம் எப்படிப்பட்டது? எப்பொழுது உண்டுபண்ணப்பட்டது? என்னுடைய இந்த ஸந்தேகத்தை நிவிர்த்தி செய்யும். எனக்கு மிக்க குதூஹலமுண்டாயிருக்கிறது” என்று வினவ், வைசம்பாயனர் செரீல்லத்தெரீடங்கினார். “கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் நேரிட்ட யுத்தத்தில்” சேனைகள் ஆயத்தமாயிருக்கையில்

1 ‘குணங்களுக்கு மேற்பட்டவரும்’ எனினுமாம்.

2 ‘நிஷ்காமர்களான பக்தர்கள்’ என்பது பழையவுரை. [வுரை.

3 ‘ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ன அநிருத்தர்களை உபாவியாமல்’ என்பது பழைய

அர்ஜுனன் மனத்தில் வருத்தமடைந்தபொழுது பகவானுகிருஷ்ணனுலே நேரில்சொல்லப்பட்ட ¹கதியில்லாதஞானத்மமும் கதியுடன்கூடினபர்ஸுனாதர்மமும் என்னுல் உமக்கு முன்னமே சொல்லப்பட்டன. அறியவரிதாயிருக்கிற இந்தத்தர்மமோ மனத்தைவசம் செய்யாதவர்களால் அறியமுடியாததாயிருக்கிறது. ஸாமவேதத்தோடொப்பானஇது முன்னமே கிருதயுகத்தில் செய்யப்பட்டது. 'ஓ! அரசரே! ஈசரானநாராயணரால் தம்மாடியே தரிக்கப்படுகிறது. ஓ! மகாராஜரே! ²இதற்காகவே தர்மபுத்திரர் மஹாபாக்கியவானான நாரதரை ரிஷிகளுக்குருடுவில் கிருஷ்ணனுடைய பீஷ்மரும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்பொழுது பார்ஸ்னம்செய்தார். ஓ! ராஜஸ்யேஷ்டரே! குருவானவ்யாஸர் நான்கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் சொல்லினர். அவ்விடத்தில் நாரதர் சொன்னபடி சொல்லுகிறேன். அதைக் கேளும்.' ஓ! பூபாலரே! பிரம்மாவுக்கு நாராயணர்முகமாக மாணஸ ஜன்மமுண்டீர்போது நாராயணரே அந்தத்தர்மத்தினுலே தெய்வ கர்மாவையும் பித்ருகர்மாவையும் செய்தார். பேனபர்களென்னும்ரிஷிகளும் அந்தத்தர்மத்தை அடைந்தார்கள். பேனபர்களிடமிருந்தும் வைகானஸர்கள் அந்தத்தர்மத்தை அடைந்தார்கள்; வைகானஸர்களிடமிருந்து சந்திரன் அடைந்தான். பிறகு அது திரும்பவும் மறைந்துவிட்டது. ஓ! அரசரே! பிரம்மாவுக்குச் சாக்ஷுஷ்மென்கிற இரண்டாவதுஜன்மம் ஏற்பட்டபொழுது ஸோமனிடமிருந்து அந்தப்பிதாமஹர் இந்தத்தர்மத்தைக் கேட்டார். ஓ! அரசரே! அப்பொழுது நாராயணஸ்வரூபானபிதாமஹர் அதை நுத்திரருக்குக் கொடுத்தார். அரசரே! பிறகு முன்கிருதயுகத்தில் யோகத்திலிருந்தருத்திரர் வாலகில்பர்களென்கிற எல்லாரிஷிகளுக்கும் இந்தத்தர்மத்தைக் கற்பித்தார். திரும்பவும் அந்தத்தேவருடைய மாணியினுலே மறைந்துவிட்டது. அரசரே! வாக்கிலிருந்தும் பிரம்மாவிலுடைய மூன்றாவது பெரியஜன்மமானது உண்டானபொழுது இந்தத்தர்மமானது நாராயணரிடமிருந்தே உண்டாயிற்று. அதை ஸுபர்ணரென்கிறரிஷியானவர் நாராயணரிடமிருந்தும் அடைந்தார். ஸுபர்ணரானவர் இந்தஉத்தமமானதர்மத்தை நன்றாகச்செய்யப்பட்ட தவத்தோடும் பெறிகளினடக்கத்தோடும் விரதத்தோடும்மூன்றுதரமானுஷ்டித்ததனால் இந்தவிரதம் இவ்வுலகில் திரிஸௌபர்ணமெ

¹ வேறுபாடும்.

² அறியமுடியாததாய் நாராயணராலேயே தரிக்கப்படுவதால் அந்தநாராயணரானுகிருஷ்ணன்கேட்கப் பியர்ஸ்னம் செய்தாரென்று கருக்க.

ன்றுசொல்லப்படுகிறது. ரிக்குவேதத்தின்பாடத்தில் படிக்கப்பட்ட இத்தவிரதம் அனுஷ்டிக்க அரிதானது. ஓ! அரசரே! ஸுபர்ணரிடமிருந்தும் ஸநாதநமும் பிரஸித்தமுமான இந்தத்தர்மமானது உலகங்களுக்கு ஆயுளாபிருக்கிறவாயினால் அடையப்பட்டது; வாயுவினஸம் பத்திலிருந்தும் 'விக்ஷிணந்த உண்ணுகின்ற ரிஷிகளால் அடையப்பட்டது. அவர்களிடமிருந்தும் உத்தமமான அந்தத்தர்மத்தை ஸமுத்திரராஜன் அடைந்தான். பிறகு அந்தத்தர்மமானது திரும்பவும் நாராயணரால்கிண்கப்பட்டு மறைந்துவிட்டது. புருஷஸ்ரேஷ்டரே! திரும்பவும் காதிலிருந்து ஹிராத்மாவான பிரம்மாவின் ஸ்ருஷ்டியானது உண்டாயிற்று. அந்தவிஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். என்னிடமிருந்து கேளும். ஹரியும் தேவநுமான நாராயணர் தாமே ஜகத்தைப் படைக்க எண்ணி ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறவரும் ஸமர்த்தருமான புருஷரைச் சிந்தித்தார். உடனே சிந்திக்கிறவரான அபருடைய காதுகளிலிருந்தும் புருஷரும் பிரஜைகளுடைய ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறவருமான பிரம்மாவானவர் வந்தார். அவரை நோக்கி ஜகத்பதியான நாராயணர், 'புத்திரா! முகத்திலிருந்தும் பாதத்திலிருந்தும் எல்லாப் பிரஜைகளையும் ஸ்ருஷ்டி செய். நல்லவிரதமுடையவனே! உனக்கு ஸ்ரேயஸையும் பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் செய்வேன். ஸாத்வதமென்று பெயருடைய தர்மத்தையும் என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொள். அந்தத்தர்மத்தைக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருதயுகத்தை விதிப்படி நிலைக்கச்செய்' என்று சொன்னார். அப்பொழுது பிரம்மாவானவர் ஹரிமேதஸானதேவருக்கு நமஸ்காரம் செய்தார். அவர் உபநிஷத்துடனும் சுருகிகத்துடனும் ஆரண்யகத்துடனும் சேர்ந்ததும் நாராயணர் முகத்தில் வெளிவந்ததும் சிறந்ததுமான தர்மத்தையும் கிரகித்தார். அப்பொழுது வரத்தையறிக்கின்ற தேவரானவர் அளவற்ற தேஜஸையுடைய பிரம்மாவுக்குக் கிருதயுகத்திற்குரிய தர்மமுள்ளதும் பணியில் விருப்பமில்லாத தர்மமென்று பெயர்கொண்டதுமான அந்தத்தர்மத்தை உபதேசம் செய்துவிட்டுப் பிறகு அந்தக்ஷணமே எதில் அவ்யக்தமான சுத்தப்ரம்மமானது நிலையுள்ளதாயிருக்கிறதோ அஜ்ஞானத்தின் அக்கரையான அந்தப்பதத்தை அடைந்தார். பிறகு உலகங்களுக்குப்பிதாஹரான அந்தப் பிரம்மாவானவர் ஸ்தர்வராஜங்கமங்களான எல்லா உலகங்களையும் படைத்தார். உடனே அப்பொழுது முதலில் சுபமான கிருதயுகமாய் நடைபெற்றது. அதில் ஸாத்வத

1 897 - மப்க்கம் 33 - வசுவரிழிற்காண்க.

2 பலத்தைச் செலுத்துகின்ற திறமை.

மென்கிறதர்மமானது உலகீகங்களில் பரவி நிலைத்திருந்தது. உலகம் களைப்படைத்த பரம்மாவானவர் முதன்மையான அந்தத்தர்மத்தினு லேயே தேன்களுக்குச்சரும் * ஹரியும் பிரபுவமான நாராயண ரைப் பூஜித்தார். 'பிறகு அப்பொழுதே உலகங்களுடைய நன்மை யின் விருப்பத்தால் தர்மம் நிலைத்திருப்பதற்காக ஸ்வாரோசிஷ மனுவுக்கு அத்யயனம் செய்வித்தார். ஓ! அரசரே! பிறகு ஜாக்கிரதையுடையவரும் எல்லா உலகங்களுக்கும் பதியும் விபுவ மான ஸ்வாரோசிஷர் தமது புத்திரரான சங்கபதருக்குக் கற்பித்தார். பாரதரே! பிறகு சங்கபதரும் தம்முடைய ஒவ்வொரு புத்திரனும் திக்குக் களைக்காப்பவனுமான ஸுதர்மாவுக்குப் போதித்தார். பிறகு திரே தாயுசும்வந்தபோது திரும்பவும் 'அந்தத்தர்மமானது' மறைந்துவிட் டது. ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! முன்காலத்தில் நாவிகையிலிருந்தும் பிரம்மாவினுடைய ஜன்மம் ஏற்பட்டபொழுது உடனே தேவரும் ஹரியும் பிரபுவும் தாமரைமலர்கள் போன்ற கண்களையுடையவருமான நாராயணர் தாமாகவே பிரம்மாபார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் இந்தத் தர்மத்தைச் சொன்னார். அரசரே! அவரிடமிருந்தும் பகவானான ஸநத்ருமாரர் அத்தியயனம் செய்தார். ஓ! கௌரவஸ்ரேஷ்டரே! கிருதயுகத்தின் ஆதியில் ஸநத்ருமாரிடமிருந்தும் வீரணரென்கிரஸ் ருஷ்டிகர்த்தர் இந்தத்தர்மத்தை அத்யயனம் செய்தார். வீரணரும் இதை அத்தியயனம் செய்து ஸாய்ரென்கிரமுனிவருக்குக் கொடுத்தார். ஸாய்ரர் புத்திரரும் சுத்தரும் நல்லவிரதமுடையவரும் நல்ல மேதையுடையவருமான 'குக்ஷிபாலருக்கும் தர்மவானான விசுலருக் கும் கொடுத்தார். பிறகும் நாராயணருடைய முகத்தால் வெளிவந்த தர்மமானது மறைந்துவிட்டது. திரும்பவும் அண்டஜமென்னும் ஜன்மமுண்டானபொழுது ஹரிபை உத்தபத்திகரீரணமாகிவருபு பிரம் மாவிற்கு மீண்டும் இந்தத்தர்மமானது நாராயணருடைய முகத் தால் வெளிவந்தது. ஓ! அரசரே! பிரம்மாவினால் கிரகிக்கப்பட்டு விதிப்படி அனுஷ்டிக்கவும்பட்டது. அரசரே! பர்ஹிஷத்துக்க ளென்றுபெயர்கொண்ட முனிவர்களும் ஒதுவிக்கப்பட்டார்கள். அது பர்ஹிஷத்துக்களிடமிருந்தும் ஸாமவேதத்தின் முடிவை அடைந்த வரும் ஜ்யேஷ்டரென்று, எங்கும்புகழ்பெற்றவருமான ஓருவேதியரை அடைந்தது. ஹரியானவர் ஜ்யேஷ்டரின் ஸாமத்தால் வரிக்கப்பட்ட டார். ஜ்யேஷ்டரிடமிருந்து அவிசம்பன்னென்கிற அரசனிடம் வந் தது. ஓ! ஸமர்த்தரான அரசரே! பிறகு இந்தத்தர்மமானது மறைந்து

1 'திக்காலகரான குக்ஷியென்பவருக்கு' என்பது வேறுபாடும்.

விட்டது. ஓ! அரசரே! ஹரியினிடமிருந்தும் பிரம்மாவினுடைய பத்மஜமென்கிற இந்தவழாவதுஜன்மமுண்டானபொழுது இந்தத் தர்மமானது நாராயணராலே தாமாகவே யுகத்தினுதியில் சுத்தரும் உலகங்களைத்தரிப்பவருமான பிதாமஹருக்குச் சொல்லப்பட்டது. பிதாமஹரும் இந்தத்தந்திரத்தை முன்காலத்தில் தக்ஷனுக்குச் சொன்னார். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு தக்ஷன் புத்திரியின்புத்திரர்களில் மூத்தவனான ஆதித்யனிடம் கொடுத்தான். ஜயேஷ்டனான அந்த ஆதித்யனிடமிருந்து பிறகு விவஸ்வான் கிரகத்தான். பிறகு திரேதாயுகத்தின் ஆதியிலு் விவஸ்வான் மனுவுக்குக் கொடுத்தான். மனுவும் உலகங்களுடைய ஸர்வரியத்திற்காகப் புத்திரனான இக்ஷ்வாகுவுக்குக் கொடுத்தான். இக்ஷ்வாகுவினால் சொல்லப்பட்டு உலகங்களில்பாவி நிலைத்திருக்கின்றது. அரசரே! பிரளயத்தில் திரும்பவும் நாராயணரை அடையப்போகிறது. ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! பகவத்கீதையில் சுருக்கமானவிதியுடன் கற்பிக்கப்பட்ட யதிர்த்மத்தையும் முன் உமக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஓ! அரசரே! இந்ததத்மமானது ஜகந்நாதரான நாராயணரிடமிருந்தும் நாரதராலே நேரிலேயே ரகஸ்யத்துடனும் சுருக்கத்துடனும் நன்றாக அடையப்பட்டது. ஓ! அரசரே! இவ்விதம் பெரிதும் ஆதியிலுண்டானதும் எப்பொழுதும் இருப்பதும் அறியவரியதும் செய்யவரியதுமான இந்தத்தத்மமானது ஸாத்வதர்களால் எப்பொழுதும் தரிக்கப்படுகின்றது. தர்மத்தின் ஞானத்துடன் நன்றாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டதும் அஹிம்ஸையென்கிறதர்மத்துடன் கூடினதுமான இந்தக்கர்மத்தினால் ஈஸ்வரரான ஹரிபிரானவர் பிரீதியடைகிறார். கேஷத்ராஜனும் மம்தையற்றவரும் நிஷ்களருமான ஹரியே ஒருபிரிவானபாகத்தையுடையவராகவும் சிலவிடத்தில் இரண்டுபிரிவையுடையவராகவும் மூன்றுபிரிவையுடையவராகவும் நான்குபிரிவையுடையவராகவும் கணக்கிடப்பட்டுக் காணப்படுகிறார். அரசரே! பஞ்சபூதங்களுடைய குணங்களையும் அதிக்கியமித்தஜீவனும் ஐந்து இந்திரியங்களையும் ஏவுகின்றபிரீஷித்தமானமனமும் ஹரியே. ஸ்ரீமானான அவர் உலகங்களுக்கிருப்பிடம். அவர் உலகங்களின் ஸ்ரேஷ்டியைச்செய்ப்பவர்; அகர்த்தாவும் கர்த்தாவும் காரியமும் காரணமுமாயிருப்பவர். வேந்தரே! விகாரமற்றவரான அந்தப்புருஷர் எப்படி விரும்புகிறாரோ அப்படி விளையாடுகிறார். ஓ! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! மனோவசயில்லாதவர்களால் அறியமுடியாத இந்த ஏகாந்திதர்மமானது என்னால் குருவின் அருளால் உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. அரசரே! ஏகாந்திகளான புருஷர்கள் அநே

கார்களிடைப்பது அரிது. * 'ஓ! குருநந்தனே! ஹிம்ஸைசெய்யாத
வர்களும் ஆத்மஜ்ஞானமுடையவர்களும் எல்லாப்பிராணிகளுடைய
நன்மையிலும் பற்றுள்ளவர்களுபான் ஏகாந்திகளால் உலகமானது
வியாபிக்கப்படுமானால் (அப்பொழுது) பயனில்விருப்பத்தோடு செய்
யப்பட்ட கர்மங்கள் இல்லாத கிருதயுகப்பூப்பதியானது உண்டாகும்.
ஓ! அரசே! இவ்விதம் பகவானும் எனக்குக்குறையும் தர்மங்களை
யுணர்ந்தவரும் வேதியர்களில் சிறந்தவருமான அந்தவ்யாஸமுனிவர்
முனிவர்களுடையஸன்னிதியில் கிருஷ்ணனும்பீஷ்மரும் கேட்டுக்
கொண்டிருக்கும்போது தர்மராஜருக்குச் சொன்னார். மன்னே!
அவருக்கும் முன்காலத்தில் மிகவும்பெரியதவமுடையவரானநாரதர்
தேவரும் பாபரம்மமும் வெண்ணிறமுள்ளவரும் சந்திரனுக்கு நிக
ரானகாந்தியுடையவருமான அச்சுதரைப்பற்றிச் சொன்னார். நாராய
ணரைப் பரகதியாயுடையவர்களான ஏகாந்திகள் எந்தவிடத்தில்
சேருகின்றார்களோ அதுவே முக்தர்களுக்குரியதும் பாபும்¹ கேவல
முமாயிருக்கிறஸ்தானமாகும்” என்றுசொன்னார். ‘ஜனமேஜயர்,
“இவ்விதம் பலவிதமாயும் அறிஞர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாயு
மிருக்கிறதர்மத்தை மற்றவேதியர்கள் பலவிதமானவிரதங்களிலிருந்து
ஏன் செய்வதில்லை?” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர், “ஓ! பரத
குலத்தரசே! தேகத்தில்கட்டுண்டஜீவர்களில் ஸாத்தவிகி, ராஜஸி,
தாமஸிஎன்று மூன்றுபிரகிருதிகள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. குரு
குலத்தைவகிக்கின்றஅரசே! ஜீவர்களில்ஸ்ரேஷ்டனான ஸத்வகுணமு
டையபுருஷன் மோக்ஷத்திற்கு நிச்சயிக்கப்பட்டவனாவான். ² அவன்
இவ்வுலகத்திலும் மோக்ஷத்திலும் புருஷரும் பிரம்மவித்துக்களில்
சிறந்தவருமான நாராயணரைப் பரமாக அறிகுறன். அதனால் அவன்
ஸாத்தவிகளைக் கருதப்பட்டான். நாராயணரைப் பரகதியாகவுடைய
ஏகாந்தப்பக்தனவன் ஏப்பொழுதும் புருஷோத்தமரைச் சிந்தித்துக்
கொண்டு இஷ்டத்தையுமடைகிறான். புத்திமாண்களும் மோக்ஷதர்
மத்தோடுகூடினவர்களும் ஆசையற்றவர்களுமான சிவீபதிகளுடைய
யோகக்ஷேமங்களை ஹரியானவர் வகிக்கின்றார். பிறக்கின்றவனான
எந்தப்புருஷனை மதுஸூதனர் பார்க்கின்றாரோ அவன் ஸாத்தவிகளை
அறியத்தக்கவன். அவன் மோக்ஷத்திற்கு நிச்சயிக்கப்பட்டவனா
வான். ஏகாந்திகளால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தர்மமானது ஸாங்கியயோ

¹ இரண்டற்றது.

² ‘அவன் இவ்வுலகத்திலும் நாராயணரைப் பிரம்மவித்துக்களில்சிறந்த
புருஷராகவும் மோக்ஷதில்பரமாகவும் அறிகுறன்’ என்றும் கொள்ளலாம்.

கங்களுக்குக்கொப்பானது. ஆகையால் அவர்கள் நாராயணரூபமான மோக்ஷத்தில் பாகதியை அடைகின்றார்கள். நாராயணரால்பார்க்கப் பட்டபுருஷன் ஆத்மஞானியாவான். அரசரே! இவ்விதம் தன்னிஷ்டத்தால் ஆத்மஞானியாகான். ராஜஸி, தாமஸி, என்கிறபிரகிருதிகள் ஒன்றோடொன்று கலந்தலுவகளாகக் கருதப்பட்டன. அரசரே! அவ்வுருவமாகப்பிறந்து 1 பிரவிருத்திதர்மங்களுடன் கூடினவனையிருக்கிற புருஷனையோ ஹரியானவர் பார்க்கிறதில்லை பிறப்பவனான இவனை உலகங்களுக்குப்பிதாமஹரானப்ரம்மாவானவர் பார்க்கிறார். அவனுக்கு ராஜஸினாலும் தமஸினாலும் மனமானது வியாபிக்கப்படடிருக்கிறது. ஓ! அரசர்களிலசிறந்தவரே! தேவர்களுக்கும் முனிவர்களும் ஸத்வத்திலிருப்பவர்களாயினும் ஸுபெக்ஷமமான ஸத்வமில்லாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். அதனால் 1 வைகாரிகர்களாகக்கருதப்பட்டார்கள் ” என்று சொன்னார்.

ஜனமேஜயர், “ வைகாரிகளுனபுருஷன் எப்படி புருஷோத்தமரை அடைவான்? எல்லாவற்றையும் பார்த்தபடி சொல்லும். பிரவிருத்தியையும் கிரமமாகச்சொல்லும் ” என்று வினவ வைசும்பாயனர், “ மிகவும் ஸுபெக்ஷமனும் தத்வங்களோடுகூடினவனும் (அகாரஉகாரமகாரமென்கிற) மூன்று அக்ஷரங்களோடுகூடினவனும் கிரியையற்றவனும் இருபத்தைநதாமவனுமானபுருஷனை 2 புருஷன் அடைவான். இவ்விதம் ஸாங்கியமும் யோகமும் வேதத்தின் உபநிஷததும் பாஞ்சராத்ரமும் ஒன்றாகவும் இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று ஸாதனமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. ஏகாந்திகளுடைய இரத்தத்தர்மமானது பரமான்நாராயணரை விஷயமாகவுடையஸ்வரூபமுள்ளது. அரசரே! ஸமுத்திரத்திலிருந்தும் பெருகியஜலப்பிரவாகங்கள் திரும்பவும் அதையே அடைகின்றதுபோலவே இந்தஞானங்களாகிய பெரியஜலப்பிரவாகங்கள் திரும்பவும் நாராயணரையே அடைகின்றன. ஓ! யதுக்களுக்குப் பந்துவாயுள்ளவரே! உமக்கு ஸாத்வதமென்கிற இந்தத்தர்மமானது சொல்லப்பட்டது. ஓ! பாரதரே! சக்தியிருந்தால் நீர் முறைப்படி இதைச் செய்யும். 3 இவ்விதம் மஹாபாக்கியவானுன அந்தநாதர் என்னுடைய குருவுக்கு 3 ஸ்வேதர்களுக்கும் யதிகளுக்குமுரிய அழிவற்ற ஏகாந்தகதியைச் சொன்னார். வ்யாஸரும் பிரதிபுடன புத்திமா

1 ஆகங்காரிகஸ்ருஷ்டியிலுள்ளவர்கள்.

2 பிரகிருதியிலிருந்து உபேட்டஜீவாத்மா.

3 ‘கிருகஸ்தர்களுக்கும்’ என்பது பழையவுரை; ‘வெள்ளைவஸ்திர முடையவர்’ என்பது.

னாதர்மபுத்திரருக்குச் சொன்னார். குருவினிடமிருந்துபாவினதான அப்படிப்பட்ட இந்தத்தர்மமே என்னால் உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஓ! அரசர்களில்சிறந்தவரே! இவ்விதம் இந்தத்தர்மமானது அனுஷ்டிக்கமுடியாததாயிருக்கிறது. உம்மைப்போலவே மற்றவர்களும் மோகத்தையடைந்து அனுஷ்டிக்கவில்லை. ஓ! அரசரே! கிருஷ்ணரே உலகங்களைச்சிருஷ்டிக்கிறவரும் மேஷ்டறிக்கச்செய்கிறவரும் ஸம்ஹாரத்தைச்செய்கிறவரும் காரணருடியிருக்கிறார்” என்று சொன்னார்.

முந்நூற்றைம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மோகஸ்தர்மம் (தோடீச்சி.)

(வ்யாஸர் விஷ்ணுவுக்குப்பூதாரானவரலாறு.)

ஜனமேஜயர், “ஓ! பிரம்மரிஷியே! உலகங்களில் ஸாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராதர்மம், வேதத்தின் ஆரண்யகம் என்கிற இந்தச்சாஸ்திரங்கள் வழங்குகின்றன. ஓ! முனிவரே! இவைகள் ஒன்றைப்பற்றியவையா? பலவற்றைப்பற்றியவையா? என்னால்கேட்கப்பட்ட நீர் சொல்லும். கிரமமாக இவைகளின்வரலாற்றையும் சொல்லும். விகாரத்தை அடைந்தவனானபுருஷன் புருஷோத்தமரானபரமாத்மாவை எப்படி அடைவான்?” என்றுகேட்டார். வைசம்பாயனர், “அதிகமாகஅறிந்தவரும் சிறந்தவரும் மிகவும்உதாரரும் நல்லமனமுள்ளவரும் ஸத்யவதியானவன் பாசாரிடமிருந்தும் தவீபத்தின்மத்தியில் பெற்றபுத்திரரும் அஜ்ஞானமாகிறஇருளை நாசஞ்செய்கிறவருமான அந்தவ்யாஸமுனிவருக்கு நமஸ்காரம். பிதாமஹருக்குமுந்தினநாராயணர் முதற்கொண்டு ஆறாமவரும் மஹரிஷிக்குரியஸம்பத்தோடுகூடினவரும் நாராயணருடையஅம்சத்தாலுண்டானவரும், ஒரேபுத்திரரும் த்வைபாயனரும் வேதங்களுக்குப்பெரியரிதியமாகச்சொல்லப்படுகிறவரும், மஹாத்மாவும் ஜனனமற்றவரும் அனாதியுமான அந்தவ்யாஸரை ஆதிகாலங்களில் பெரியயீஸ்வரியுமுடையவரும், உதாரமானதேஜஸுள்ளவருமானநாராயணர் புத்திரராக ஸ்ருஷ்டித்தார்” என்றுசொன்னார்.

1 அதிகபாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

2 ஒருசொல் விடப்பட்டது

ஜனமேஜயர், “ஓ! பிராம்மணஸீகோஷ்டரோ! முன்பு நீரே, வஸிஷ்டருடையபுத்திரர் சக்தி. சக்தியின்புத்திரர் பராசார். பராசாரின்புத்திரர் கிருஷ்ணத்வைபரயனமுனிவர்” என்று உற்பத்தி சொன்னார். தீர்தாமே திரும்பவும் இவரை நாராயணருடையபுத்திரராகச் சொல்லுகிறார். அளவற்றதேஜஸையுடைய வ்யாஸருடையமுந்தின ஜன்மமானது எப்படிப்பட்டது? ஓ! உத்தமமானபுத்தியையுடையவரே! நாராயணரிடமிருந்துண்டான ஜன்மத்தைச் சொல்லும்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார். “ஓ! அரசரே! வேதத்தின்று அர்த்தத்தையுணர்ந்தவரும் தர்மத்தில்கிறந்தவரும் தவத்திற்கிருப்பிடமும் எனக்குக்குருவும் ஞானநிஷ்டரும் இமயமலையின்தாழ்வரையிலிருப்பவரும் பாரதமென்கிறசரித்திரத்தைச்செய்துவிட்டுத் தவத்தால் ப்ரமத்தையடைந்தவரும் புத்திசாலியுமானவ்யாஸருக்கு அப்பொழுது ஸுமந்த, ஜைமினி, மிகவும்பலமானவிரதமுடையபைலர், நாலாவதுசிஷ்யனானான், வ்யாஸபுத்திரரானசுகர்ஆகியநாங்கள் ஜாக்ரதையுடன் சுஸ்ருஷைசெய்துகொண்டிருந்தோம். ஸாங்கமானவேதங்களையும் பாரதத்தின்அர்த்தங்களையும் முழுதும் ஆவிரூத்திசெய்கின்றவானவ்யாஸமுனிவர் இமயமலையின்தாழ்வரையில் உத்தமர்களான இந்திரீந்துசிஷ்யர்களாலே சூழப்பட்டுப் பூதங்களால் சூழப்பட்டஈஸ்வரர்போல விளங்கினார். ஒருமனமுடையவரும் அடக்கமுடையவருமான அவரை நாங்கள் அடுத்த உபாஸித்தோம். பிறகு ஒருகதையின்மத்தியில் வேதியர்களிற்சிறந்தவரான அவரை நாங்கள் வேதார்த்தங்களையும் பாரதத்தின் அர்த்தங்களையும் அப்படிப்போலவே நாராயணரிடமிருந்துண்டான ஜன்மத்தையும் கேட்டோம். தத்வத்தையுணர்ந்தஅவர் முந்தி வேதங்களின் அர்த்தங்களையும் பாரதத்தின் அர்த்தங்களையும் சொல்லிவிட்டு நாராயணரிடமிருந்தும் உண்டான இந்த ஜன்மத்தையும் சொல்லுவதற்கு ஆரம்பித்தார். வ்யாஸர், ‘ஓ! வேதியர்களே! ஆதிசூரத்திலுண்டானதும் உத்தமமும் ரிஷியைப்பற்றியதும் என்னைத்தவந்தாலறியப்பட்டதுமான இந்தச்சிறந்தசரித்திரத்தைக் கேளுங்கள். ஏழாவதுப் ப்ரம்மாவின் காலத்தில் பிரஜைகளுடையஸ்ருஷ்டியானது உண்டானபொழுது மகாயோகியும் சுபாக்ஷங்களற்றவரும் அளவற்ற கார்தியுடையவருமான நாராயணரானவர் முதலில் நாகியிலிருந்தும் பிரம்மாவைப் படைத்தார். பிறகு பிரம்மா ஆவிர்ப்பவித்தார். அப்பொழுது அந்தப் பிரம்மாவைநோக்கி நாராயணர், ‘ஓ! பிரம்மாவே! பிரஜைகளின்ஸ்ருஷ்டி னாச்செய்கிறவரும் பிரபுவான

நீர் என்னுடையநாபியிலிருந்து உண்டானீர். பண்டிதபுரமார்களு டன்கூடின பலவிதமானபிரஜைகளை நீர் ஸ்ருஷ்டியும்¹ என்று சொன்னார். இவ்விதம் சொல்லப்பட்டவரான அந்தப்பிரம்மா பிர விருத்தியில்லாதவரும் கவலையால் மனத்தில்வியாசுலத்தைஅடைந்த வருமாகி வாங்களையளிப்பவரும் தேவரும், ஈஸ்வரருமான ஹரியை வணங்கி, 'ஓ! தேவர்களுக்கெல்லாம்தலைவரே! பிரஜைகளைஸ்ருஷ்டிப் பதற்கு எனக்குச் சக்திவா? உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ! தேவரே! நான் பிரஜைகளில்லாதவன். மேலே எது செய்யவேண்டியதோ அதைச் செய்யும்' என்று சொன்னார். இவ்விதம்சொல்லப்பட்டவரும் தேவர் களுக்கேரும் புத்திமான்குளில் சிறந்தவருமான அந்தப்புதவான், உடனே மறைந்தவராகிப் பிறகு புத்தியை நினைத்தார். உடனே புத்தி யானவன் ஸ்வரூபத்தோடு பிரபுவானஹரியின்பக்கத்தில் நின்றான். அப்பொழுது தாம் யோகமற்றவராயிருக்கிற ஹரியானவர் இந்தப் புத்தியை யேசகத்தோடு சேர்ப்பித்தார். அந்தப்புத்தியானவன் ஈஸ் வரியையோகத்தோடுருப்பவனும் நடையுள்ளவளுமாயிருக்கையில் பிர புவும் விகாசமற்றவருமான அந்தத்தேவர் அவனைநோக்கி, 'உலகத் தின்படைப்பாகிறகாரியஸித்தியின்பொருட்டுப் பிரம்மாவினிடம் பிர வேசிக்கக்கடவாய்' என்னும்வசனத்தைச்சொன்னார். உடனே ஈஸ்வர ரால் கட்டளையிடப்பட்ட அந்தப்புத்தியானவன் சீக்கிரமாக அவரிடம் சென்றான். பிறகு அந்தஹரியானவர் புத்தியோடுகூடின அந்தப்பிரம் மாஷை மீண்டும் பார்த்தார். திரும்பவும், 'பலவிதமானஇந்தப்பிர ஜைகளை ஸ்ருஷ்டியும்' என்று ஒருவார்த்தை சொன்னார். அந்தப்பிர ம்மா, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுசொல்லிவிட்டு ஹரியினுடைய ஆஜ்ஞையைச் சிரத்தால் வகித்தார். பகவானான அந்தநாராயணர்இவ்வி தம் சொல்லிவிட்டு அந்தவிடத்திலேயே மறைந்தார்.² பிறகு ஒரு முகூட்டக்காலத்தில் தேவனென்றுபெயருடைய¹ ஆகிருதியானது இவரையடைந்தது. அந்தஆகிருதியை அடைந்து அதனுடன்² ஒன் றுயிஞ்சுக்குந்தன்மையை அடைந்தவரானார். அப்பொழுது உடனே இவருக்குத்திரும்பவும் வேறுபுத்தியானது உண்டாயிற்று. 'மேலான ஸ்தானத்திலிருக்கிறபிரம்மாவினிலே தைத்தீர்கள், தானவர்கள். கந் தருவர்கள், ராக்ஷதர்கள், இவர்களுடையஸங்கங்களால் ஈகிரம்பிபிருக் கிற இந்த எல்லாப்பிரஜைகளும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. இந்தப்பூமி

¹ வேறுபாடும்.

² 'தேவசரீரத்தில் ஆதம்பாவத்தையடைந்தார்; அஹங்காரியானார்' என்றுகருத்து.

யானவள் பாரத்தால்வியாபிக்கப்பட்டு இரக்கப்படத்தக்கவளானாள். பகரில் பலசகலிகளான அநேகம்மைதத்யர்களும் தானவர்களும் ராகுத தர்களுமுண்டீவார்கள் ; தவத்தைச்செய்து உத்தமமானவர்களை யுமடைவார்கள். வரதானத்தால் கொழுத்தவர்களான அவர்கள் எல்லாரும் அவசியம் தேவுஸங்கங்களையும் தவத்தையேதனமாகவுடைய முனிவர்களையும் பிடிப்புார்கள். அப்பொழுது நான் இந்தப்பாரத்தை இறக்குதலானது நியாயமாகும். பிறகு பூமியில் கிரமமாக அநேக அவதாரங்களாலே துஷ்டர்களுடைய நிக்கிரகத்தினாலும் ஸாதுக்களுடைய அனுக்கிரகத்தினாலும் இரங்கத்தக்கவளும் ஸத்யமானவருமான இந்தப்பூமியான்வன் நிலைத்திருப்பான். பாதாளத்திலிருக்கிற ஸர்ப்ப ரூபனைஎன்னுலே இவன் தரிக்கப்படுகிறானே? என்னால் தரிக்கப்பட்டுச் சராசரமான எல்லா ஜகத்தையும் தரிக்கிறான். ஆகையால் அவதாரத்தை அடைந்து பூமியினுடைய ரகூணத்தைச் செய்வேன்' என்று இவ்விதம் ஆலோசித்துப் பகவானான அந்தமதுஸூதனார் அவதாரத்தின் உற்பத்தியின்பொருட்டு வராஹரூபம், நரஸிம்மரூபம், வரமனரூபம், அப்படிப்போலவே மனுஷ்யரூபம் ஆகிய அநேகரூபங்களை, 'இவைகளாலே நான் தேவசத்துருக்களான துஷ்டர்களைக்கொல்லவேண்டும்' என்று ஸ்மிருத்தார். பிறகு ஜகத்தைஸ்ருஷ்டித்த பகவான் திரும்ப, 'போ?' என்கிறசொல்லால் எதிரொலியுண்டாகச் செய்துகொண்டு ¹ஸாஸ்வதியை உச்சரித்தார். அப்பொழுது ஸாஸ்வதியின் ஸாரமானவரும் பிரபுவினுடைய வாக்கிலுண்டானவரும் சென்றதும்பிகழ்கின்ற துமவருவதுமானவற்றை அறிகிறவரும் உண்மையுரைக்கிறவரும் பலமானவிரதமுடையவருமான அபாரந்தாதம ஸென்றிறபுத்திரர் உண்டானார். தேவர்களுக்கு ஆதியும் விகாரமற்ற வருமானபகவான் நிலையால்வணங்கின அவரானோக்கி, 'புத்திசாலிகளில்சிறந்தவனே! நீ வேதத்தின் சரித்திரத்தில் ²சுருதியைக்ஞ்சய்யவேண்டும். முனிவு! ஆகையால் கட்டளைப்படி என்னுடைய இந்த வார்த்தையைச்செய்' என்றுசொன்னார். அப்பொழுது அவராலே ஸ்வாயம்புமன்வந்தரத்தில் வேதங்கள் பிரிக்கப்பட்டன. அப்பொழுது பகவானுள்ளி இவருடைய அந்தச்செய்கையினால் ஸந்தோஷித்தார். (பிறகு அவரைநோக்கி), 'ஓ! புத்திரா! பிராம்மண! வேறுமன்வந்தரங்களிலும் நீநன்றாகச்செய்தவத்தினாலும் யமத்தினாலும் நியமத்தினாலும் இவ்விதமே உலகத்துளுக்குப்ரவர்த்தகனும் சலிக்காதவனும் எப்பொழுதும் (மற்றவர்களால்) அவமதிக்கமுடியாதவனுமாவாய். மீள

¹ வாக்கை.

² வேதச்சுருக்கம்.

வும் கலியுகமானதுவரும்பாது பாதகுலத்திலுண்டானவர்களும் மஹாத்மாக்களும் பாருலகில்பிரசித்திபெற்றவர்களுமான கௌரவர்களென்கிற அரசுக்கள் உண்டாவார்கள். ஒ! பிராம்மணர்களில்சிறந்தவனே! உன்னிடமிருந்துண்டான அவர்களுடையகுலத்தில் உன்னைத்தவிர (மற்றவர்களுக்கு) ஒருவரையொருவழிகூல்துதற்காகக் கலகமானதுநேரிடும். அப்பொழுதும் தவத்தூடன்கூடமுனிவேதங்களை ஆரேகவிதமாகப் பிரிக்கப்போகிறாய். கறுப்பானகலியுகம் வந்தபொழுது கறுத்தநிறமுடையவனாவாய். தவத்துடன் நானுவிதமானதர்மங்களைச் செய்கிறவனும் ஞானத்தைஉண்டுபண்ணுகிறவனுமாவாய். (ஆனாலும்) ராகத்திலிருந்தும் விடுபடமாட்டாய். என்னுடையபுத்திரனே, மஹேஸ்வரருடைய அனுக்கரத்தால் ஆசைநீங்கிப் பரமாத்மாவாவான். இந்தவார்த்தை மாறாது. பிதாமஹருடையமானஸபுத்திரரென்று பிராம்மணர்களால் சொல்லப்படுகிறவரும் உத்தமமான புத்தியுள்ளவரும் சிறந்தவரும் தவத்திற்குஇருப்பிடமானவரும் ஸ்ரீரயனுக்குமேலான கார்தியுள்ளவருமான வஸிஷ்டருடையகுலத்தில் அவரைக்காட்டிலும்மேலானமகிமையுள்ள பராசாரென்கிறமஹரிஷி உண்டாவார். வேதங்களுக்குரிதியும் மிகவும்சிறந்தவரும் பெரியதவமுடையவரும் தவத்திற்குஇருப்பிடமுமான அவர் உனக்குப் பிதாவாவார். அந்தமுனிவரிடமிருந்தும் நீ பிதிருகன்னிகையிடம் கானீனபுத்திரனாகக் கர்ப்பத்தில் பிறப்பாய். சென்றதும் நிகழ்கின்றதும் வருவதுமான ஞானங்களுடையகதியை அறிவாய். முன்னேசென்றவையும் என்னால் செய்யப்பட்டவையுமான ஆயிரம்புகங்களின் மாறுதல்களைத் தவத்தினால் நீ பார்ப்பாய். திரும்பவும் வரப்போகிற அநேகமாயிரம்புகங்களுடைய மாறுதல்களையும் பார்ப்பாய். ஒ! முனிவனே! என்னுடையஸ்மானத்தினாலே ஆதியந்தமற்றவனும் சக்கரத்தைச் சுழல்த்தரிப்பவனுமானனனையும் உலகத்தில் பார்ப்பாய். இந்தவார்த்தை மாறாது. விசாலமானபுத்தியையுடையவனே! உனக்கு நிரூபணத்தியுமுண்டாகும். சனியின்சகோதரனும் மகானுமான ஸ்ரீரயனத்தின் மனுவாகப் பிறப்பான். புத்திரனே! என்னுடையஅருளால் அந்தமன்வந்தரத்திலும் நீயே மனுமுதலானவர்களுடையசங்கத்திற்கு முந்தினவனாவாய். ஸந்தேகமில்லை. உலகத்திலிருப்பதெல்லாம் என்னுடைய கார்யம். (என்னைத்தவிர) மற்றவன் (ஒன்றைச்செய்வதற்கு) மற்றொருவனை அபேகிக்கிறான். நான் இஷ்டப்படிசெய்கிறேன் என்றார். ஈஸ்வரானநாராயணர் ஸர்வதயிவினிடமுண்டான அயாந்தாதமரென்னும்ரிஷியைநோக்கி இவ்விதமானவார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டுப்

பிறகு, 'கார்யத்தை ஸாதி' என்றும் சோன்னர். அப்படிப்பட்ட நான் தேவரானவிலுண்ணுவின் அனுகரகத்தால் அவரிடமிருந்து அபாந்தரதமென்கிற பெயருடையவனுக்குப் பிறந்தேன். மீண்டும் ஹரியினுடைய ஆஜ்ஞையினாலே பிரஸித்தனும் வஸிஷ்டவம்சத்தின் புத்திரனுமாகப் பிறந்தேன். நான் நாராயணருடைய அருளால் நாராயணருடைய அம்சத்தாலுண்டான என்னுடைய இந்தமுன்ஜன்மத்தைச் சொன்னேன். ஓ! புத்திமான்களில் சிறந்தவர்களே! என்னால் முன்காலத்தில் சிறந்தஸமாதியினாலே மிகவும்பெரிதும் மிகவும்கடுமையுமான தவமானது முசய்யப்பட்டது. ஓ! புத்திரர்களே! நீங்கள் கேட்டவைகளான இந்தமுன்ஜன்மம் வரும்ஜன்மம் எல்லாவற்றையும் பக்தர்களான உங்களுக்கு ஸ்நேகத்தால் சொன்னேன்' என்று சொன்னார். ஓ! அரசரே! நீர்கேட்டபடி எங்கள்குறையும் கிலேசமில்லாத மனத்தையுடையவருமான வ்யாஸமுனிவருடைய இந்தமுன்ஜன்மமானது சொல்லப்பட்டது. பின்னும் கேளும். ராஜரிஷியே! ஸாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், வேதம், பாசுபதமென்கிற இந்தச் சாஸ்திரங்களை வெவ்வேறுமதங்களாகவே அறியக்கடவீர். பரமரிஷியான அந்தர்கபிலர் ஸாங்கியத்தைச் சொன்னவராகச் சொல்லப்படுகிறார். யோகத்தை அறிந்தவர் ஹிரண்யகர்ப்பர். அதற்குமுன்னறிந்தவன் ஒருவனுமில்லை. அந்த அபாந்தரதமே வேதத்திற்கு ஆசாரியராகச் சொல்லப்படுகிறார். இவ்வுலகில் அந்தமுனிவரைச் சிலர் ப்ராசீனகர்ப்பராகச் சொல்லுகிறார்கள். உமைக்குப்பதியும் பூதங்களுக்குப்பதியும் ஸ்ரீகண்டரும் பிரம்மாவுக்குப்புத்திரரும் நிலையுள்ள மனமுடையவருமான சங்கரர் இந்தப் பாசுபதமென்கிற சாஸ்திரத்தைச் சொன்னார். பாஞ்சராத்திரமுமையும் பகவானுந் நாராயணர் தாமே சொன்னார். ஓ! அரசர்களில் சிறந்தவரே! இந்த எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் வேதத்தையனுஸரித்தும் அனுபவத்தையனுஸரித்தும் பிரபுவான நாராயணரே, தாத்தரியமான அர்த்தமாகக் காணப்படுகிறார். ஓ! அரசரே! தமோகுணம்மேலிட்டவர்கள் இவரை இவ்விதமாக அறிகிறதில்லை. அவரைத்தவிர மற்றொருவனும் இல்லை' என்று சொல்லுகிற புத்திமான்களானவர்கள் ஸர்வஜ்ஞான அந்தநாராயணரையே சாஸ்திரங்களைக் செய்தவராகவும் சாஸ்திரங்களுடைய தாத்தரியத்திற்கு விஷயமாகவும் சொல்லுகிறார்கள். ஸந்தேகமில்லாத எல்லா ரிடத்திலும் ஹரியானவர் எப்பொழுதும் வஸிக்கிறார். தர்க்கத்தின் பலத்தினாலே ஸந்தேகமுடையவர்களிடம் மாதவர் வஸிக்கிறதில்லை. ஓ! அரசரே! பாஞ்சராத்திரத்தை அறிந்தவர்களும் கிரமப்படிபற்

முள்ளவர்களும் ஏகாந்தமரீவனையை அடைந்தவர்களுமானவர்கள் ஹரியை அடைகிறார்கள். ஓ! அரசரே! ஸாங்கியமும்போகமுமாகிய இரண்டும் ஸநாதநமானவை. எல்லாவேதங்களும் ஸநாதனமானவை. அனைக்கெல்லாவற்றாலும் எல்லா முனிவர்களாலும், நாராயணரே அனாதியான இந்த எல்லா ஜகத்தாகவும் சொல்லப்பட்டார். வேதத்தால் சொல்லப்பட்டு எல்லா உலகங்களிலும் நடக்கிற சபாசபமான எல்லாக்கர்மாக்களும் ஸ்வர்க்கத்திலும் அந்தரிக்ஷத்திலும், பூமியிலும் ஜலங்களிலுமுள்ளனவும் ரிஷியான அவரிடமிருந்து உண்டாயின வென்று அறியவேண்டும்” என்று சொன்னார்.

முன்னுற்ற பதாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (தொடர்க்கி.)

(பரமாத்மாவின் மகிமையைப்பற்றி பரமமாவுகீதும் சிவனுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை.)

ஜனமேஜயர், “ஓ! பிராம்மணரே! புருஷர்கள் அநேகர்களா? அல்லது ஒருவனேதான்? இவ்வுலகில் எவன் ப்ரேஷ்டனான புருஷன்? இகத்தில் யார் காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறார்?” என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார். “ஓ! குருவம்சத்தைவகிக் கின்றவரே! உலகத்தில் ஸாங்கியர்கள் யோகிகள் இவர்களுடைய விசாரத்தில் புருஷர்கள் அநேகர்கள். புருஷனை ஒருவனாக இவர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறதில்லை. எல்லாப் புருஷர்களுக்கும் காரணமானது ஒன்றாகச் சொல்லப்படுகிறது. குணங்களால் சிறந்தவனும், எல்லா மாயிருப்பவனுமான அந்தப் புருஷனை ஆத்மாவையறிந்தவரும் தவத்துடன் கூடினவரும் அடங்கினவரும் (எல்லாராலும்) நமஸ்கரிக்கத் தக்கவரும் பரமரிஷியும் குருவுமான வ்யாஸரைவணங்கி விரிவாகச் சொல்லுகிறேன். ஓ! அரசரே! அவசியம்பூண்டுகொள்ளும், ஸத்யமுமாக எல்லாவேதங்களிலும் பிரஸித்தமான இந்தப் புருஷஸூக்தமானது முனிசிகாமணியான வ்யாஸராலே சிந்திக்கப்பட்டது. ஓ! பாரதரே! கயிலர் முதலான முனிவர்களாலே ஆத்மவிசாரத்தை ஆராயித்துப் பொதுவாகவும் விசேஷமாகவும் சுரஸ்திரங்கள் சொல்லப்பட்டன. வ்யாஸரானவர் சுருக்கமாக ஒரே புருஷனென்பதைச் சொன்னார். அவ்வற்றத்தேஜஸுள்ள அவருடைய அனுக்ரகத்தால் அதை

¹ புருஷனான பரமனைச் சொல்லுகிறவசனம்.

நான் உமக்குச் செவ்வையாகச் சொல்லுகிறேன். ஓ! அரசரே! இந்தவிஷயத்திலும் பிரம்மாவுடன் ருத்ராருக்குண்டான ஸ்வாத்ருபமான, பழைய இந்தச் சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். அரசரே! பாற்கடலின் நடுவில் ஸ்வர்ணத்திற்கு நிகரான காந்தியுடைய வைஜயந்தமென்று பெயர்பெற்ற சிறந்ததான ஒருமலை இருக்கிறது. அரசரே! வைஜயந்தமென்னும் சிவ்விடத்தில் பிரம்மதேவரீ ஒருவராக ஆத்மாவின் கதியை விசாரித்துக்கொண்டு ப்ரம்மலோகத்திலுள்ள கிருகத்தைவிட்டு நித்தியம் வலிக்கிறார். புத்திமானான அந்த நான் முகர் அவ்விடத்திலிருக்கும்பொழுது ஒரு காலத்தில் (அவருடைய) நெற்றியிலுண்டான புத்திரரும் மஹாபோகியும் மூன்று கண்களுடையவரும் பிரபுவுமான சங்கரரீ தற்செயலாக ஆகாயமார்க்கத்தில் வந்தார்; பிறகு ஆகாயத்திலிருந்தும் மலையின்கொடுமுடியில் சீக்கிரமாக இறங்கி எதிரில்வந்து சநதோஷத்துடன் பாதங்களில் நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது பாதங்களில் பணிந்த அவரைப்பார்த்துப் பிரபுவும் தனித்திருப்பவருமான பிரம்மாவானவர் இடக்கையினால் தூக்கிலார். நீண்டகாலத்தின்பின்வந்த அந்தபுத்திரரையோக்கிப் பகவானுவர், 'ஓ! நீண்டபுஜங்கையுடையவரே! உமக்குரல்வரவா? பாக்கியத்தால் என்னுடைய ஸமீபம் வந்தீர். ஓ! புத்திரரே! உம்முடைய அத்தியயனத்திற்கும் தவத்திற்கும் எப்பொழுதும் ஷேமமா? நீர் எப்பொழுதும் கடுமையான தவமுடையவராதலால் உம்மைத் திரும்பவும் கேட்கிறேன்' என்று சொன்னார். நூதர், 'ஓ! பகவானே! உம்முடைய அனுக்ரகத்தால் என்னுடைய வேதாத்தியயனத்திற்கும் தவத்திற்கும் எல்லாஜகத்திற்கும் ஷேமமே. சுகுறைவேயில்லை. ஓ! பகவானே! என்னால் நீர் ப்ரம்மலோகத்திலுள்ள கிருகத்தில் வெகு காலத்திற்குமுன் பார்க்கப்பட்டீர். ஆகையால் நான் உம்முடையபாதத்தால் அடையப்பட்ட இந்தமலையை அடைந்தேன். தவிரவும் நீர் ஏகாந்தமாய் வசிப்பதால் எனக்கு (கேட்க) குதூஹல்முண்டாகிறது. ஓ! பிதாமஹரே! இது அற்பமான காரணமாயிராதன்றோ? சிறந்ததும் பசிதாகமுற்றதும் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் வலிக்கப்பட்டதும் அளவற்ற ஒளியுடைய முனிவர்களாலும் கந்தருவர்களாலும் அப்ஸரஸுகளாலும் எப்பொழுதும் நன்குவசிக்கப்பட்டதுமீன அந்தக்கிருகத்தைவிட்டுவிட்டு இந்தச் சிறந்ததான பருவத்ததைத் தனியே ஏன் அடைந்தீர்?' என்று கேட்டார். பிரம்மா, 'வைஜயந்தம் என்கிற இந்தச் சிறந்தமலையில் நான் எப்பொழுதும் வசிக்கிறேன். இதில் ஒருமுகமான மனத்தால் விராட்

புருஷரைத் தியானிக்கிறேன்' என்றுசொன்னார். 'ருத்ரர், 'ஓ! பிரம்மாவே! ஸ்வயம்புவானஉம்மாவே அனேகம்புருஷர்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். ஓ! பிரம்மாவே! மற்றவர்களும் 'ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறார்கள். அந்தவிராட்புருஷரோ (அநேகர்களில் ஒருவர்.. ஓ! பிரம்மாவே! உம்மால்தியானிக்கப்படுகிற ஒருவரான அந்தப்புருஷோத்தமர் யார்? என்னுடையஇந்தீஸந்தேகத்தை விலக்கும். எனக்குப் பெரியகுதூறுலம் உண்டாயிருக்கிறது' என்றுகேட்டார். பிரம்மா, 'புத்ரரே! நீசொல்லிய அந்தப்புருஷர்கள் அநேகர்கள். இவ்விதமானஇது பிரத்யக்ஷத்தினாலே அறியப்பட்டவிஷயம். இவ்விதம் பார்க்கவேகூடாது. ஒருவரான விராட்புருஷருடையஆதாரத்தைச் சொல்லுவேன். அவர் அநேகம்புருஷர்களுக்கு ஒரேகர்ணராகச் சொல்லப்படுகிறார். (அவரைஅறிந்தவர்கள்) 1 விராட்டும 2 ஸூத்ராதாமாவும் 3 காரணரும் 4 நிர்க்குணரும் எப்பொழுதுமிருக்கிறவருமானஅந்தப்புருஷரை நிர்க்குணராகி அடைகின்றார்கள்.

முந்நூற்றபத்தோராவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (தோடர்ச்சி.)

— — * * * — —

(பரமாத்மாவின்மகிமையைப்பற்றி ப்ரம்மாவுக்கும் சிவனுக்கும்நீட்டத்
ஸம்பாஷணத்தோடர்ச்சி.)

ஓ! 'புத்திரரே! கேளும். இந்தப்புருஷர் சார்வதரும் 'அழிவற்றவரும் குறைவற்றவரும் அறியமுடியாதவரும் எல்லாவற்றையும் அடைந்தவருமாகச் சொல்லப்படுகிறார். ஓ! சிரோஷ்டஜே! அவர் குணங்களோடுகூடியனஉம்மாலும் என்னாலும் மற்றவர்களாலும் பார்க்கமுடியாதவர். எல்லாமாயிருக்கிறஅவர் நிர்க்குணர்களால் ஞானத்தினாலே பார்க்கத்தக்கவராக நினைக்கப்படுகிறார். ஆய்ர் சரீரமில்லாதவராகி எல்லாச்சரீரங்களிலும் வசிக்கிறார். அவர் சரீரங்களில்வசிக்கிறவராயிருந்தாலும் கர்மங்களால் ஸம்பந்திக்கப்படுகிறதில்லை. அவர் எனக்கும் உமக்கும் தேஹாபிமானிகளானமற்றவர்களுக்கும் அந்தர்யாமி. எல்லாருக்கும் அவர் ஸாக்ஷியாகாவர்; ஒருவனாலும் ஒரிடத்திலும் அறியமுடியாதவர். எல்லாச்சிரங்களையுமுடையவரும் எல்லாப்புஜங்களையுமுடையவரும் எல்லாப்பாதங்களையும் கண்களையும் நாஸி

கைகளையுமுடையவருமாயிருக்கிறார். அவர் ஒருவராகச் சரீரங்களில் ஸூகத்தாடணியேதச்சையாக ஸஞ்சரிக்கிறார். சரீரங்களும் சபாசபமான அவற்றின்வாஸனையும் ஷீக்ஷத்திரங்கள். அவைகளை யோகத்தையே உருவமாகக்கொண்ட அவர் அறிகின்றார். அதனால் அவர் ஷீக்ஷத்திரஜஞ்ஞரென்று ஓனல்பப்படுகிறார். பிராணிகளுள் ஒன்றாலும் அவ்ருடையவரவும் போக்கும் அபிரியமுடியா. ஸாங்கியமார்க்கத்தினாலும் யோகத்தினாலும் சிரமப்படி அவ்ருடையகதியை நானும் ஆலோசித்தேன். (ஒருவருக்கும்) எட்டாத மிகவும்மேலான அவ்ருடையகதிபைநான் அறியவில்லை. அனாதியானபுருஷனையும் அவர் ஒருவராயிருக்குமதன்மையையும் அவ்ருடையபெருந்தன்மையையும் அறிந்தபடி சொல்லுகிறேன். அவர் ஒரேபுருஷராக நினைக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஸநாதனரான அவர் ஒருவர்தாம் மஹாபுருஷரென்கிற பெயரை வஹிக்கிறார். உலகத்தில் ஒரே அக்னியானது அநேகவிதமாகப் பிரகாசிக்கிறது. ஒரேஸூரியன் பிரகாசத்திற்கு ஒரேகாரணமாயிருக்கிறான். ஒரேவாயு அநேகவிதமாக வீசுகிறது. ஒரேஸமுத்திரம் ஜலங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிறது. அதுபோல் நிர்க்குணரான ஒரேபுருஷர் எல்லாபுபமுமாயிருக்கிறார். நிர்க்குணரான அந்தப் புருஷரை முக்தர்கள் அடைகின்றார்கள். குணமயமான எல்லாவற்றையும் தள்ளிவிட்டுச் சபாசபமான கர்மத்தையும் தள்ளிவிட்டு ஸத்யத்தையும் மிதீதையையும் தள்ளிவிட்டவன் இவ்விதம் நிர்க்குணனாகிறான். சிந்திக்கமுடியாதவரும்¹ சேதனர்களில் ஸூக்ஷ்மமான அகிருத்தர் முதலியநான்காயிருப்பவருமான அவரை அறிந்து எவன் மிகவும் சாந்தனாகி ஸஞ்சரிக்கிறானோ அவன் மங்களபுபமானபுருஷனை அடைவான். 'சில² பண்டிதர்கள் பரமாத்மாவை ஒருவனாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஜத்மாவைவிசாரிக்கின்ற³ மற்றவர்களும் அப்படியே பிரத்யகாத்மாவை ஒரேஆத்மாவான பரமாத்மாவாகச் சொல்லுகின்றார்கள். அவைகளில் பரமாத்மாவானவன் நித்யனும் நிர்க்குணனுமாகத் கருதப்படுகிறான். அவனோ நாராயணனாக அறியத்தக்கவன். அவன் ஸர்வாத்மாவானபுருஷன். அவன் ஜலத்தினால் தாம்பரையிலே பற்றப் படாததுபோல வினைப்பயன்களால் பற்றப்படுகிறதில்லை. 4 கர்மத்தையே உருவமாகக்கொண்ட மற்றவன் பந்தமோக்ஷங்களோடு கூடுகிறான். அவன் 5 பதினேழுடன்கூடிய ஸங்காதத்தோடும் கூடுகிறான்.

1 'பாவஸூக்ஷ்மம்' என்பது மூலம்.

2 யோகிகள்.

3 ஸாங்கியர்கள்.

4 கர்மங்களில் பற்றுள்ள.

5 பதினேழு தத்வங்களின் கூட்டமானுலிங்கசரீரம்.

இவ்விதம் பலவிதமாயிருக்கிறபுருஷன் உமக்குக் கிரமமாகச் சொல்லப்பட்டான். யீயா! எல்லாமானதும் (ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸ்ஹாரமான) உலகவியாபாரத்திற்குஸ்தானமும் ஆறியவேண்டியதும் மேலானதும் சாஸ்திரங்களால்அறிவிக்கக்கூடியதும் நினைக்கிறதும் நினைக்கப்படுவதும் புஜிப்பதும் புஜிக்கக்கூடியதும் முகனுகூறதும் முகரத்தக்கதும் ஸ்பரிசிக்கிறதும் ஸ்பரிசுநத்தக்கதும் பார்க்கிறதும் பார்க்கத்தக்கதும் கேட்கிறதும் கேட்கத்தக்கதும் அறிகிறதும் அறியத்தக்கதும் ஸகுணமும் நிர்க்குணமும் பிரதானமும் அழிவற்றதும் அனாதியும் விகாரமற்றதுமானது பிரம்மம் என்று நன்குஷேஸ்ஸப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மாவான எனக்கு முந்தியஸ்ருஷ்டியைச்செய்தஅதைப் பிரம்மணர்கள்¹ அகிருத்தனாகச் சொல்லுகிறார்கள். உலகத்தில் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதும் நல்லதும் இஷ்டமானபயனுடையதுமாயிருக்கிற கர்மம் அவருக்கு த்ருப்தியுண்பண்ணத்தக்கது. எல்லாதேவர்களும் மிகவும்ஆடக்கமுடையமுனிவர்களும் பிராக்வம்சம்என்கிறஸ்தானத்தில் யஜ்ஞபாகத்திற்குரியஅவரை உபாஸிக்கின்றார்கள். ஓ! புத்திரரே! முந்தியுண்டானவனும் பிரஜைகளுக்குஈஸ்வரனும் பிரம்மாவான நான் அவரிடமிருந்து உண்டானவன். நீரும் என்னிடமிருந்து உண்டானீர் என்னிடமிருந்து சராசரமானஉலகமும் உபநிஷத்துக்களுடன்கூடியஎல்லாவேதங்களும் உண்டாயின. நான்காகப்பிரிந்த அந்தப்புருஷர் எப்படி விரும்புகிறாரோ அப்படி² விளையாடுகிறார். இவ்விதம் தேவரான அந்தப்பகவான் தம்உருவமானஅறிவினால் அறிவித்தார். ஓ! புத்திரரே! கேட்டவரானஉமக்கு ஸாங்கியசாஸ்திரத்திலும் யோகசாஸ்திரத்திலும் உள்ளபடி சொன்னேன் இது உண்மையாகச் சொல்லப்பட்டது' என்றார்" என்று சொன்னார்.

முந்நாற்றறபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

மோகஷதர்மம் (தோடீச்சி.)

(நாரதர், இந்திரனிடம் வந்ததும் அவன் அவரைக் கதை சொல்லச்சொல்லியதும்.)

தர்மபுத்திரர் பிஷ்மரைநோக்கி, “பிராமஹாஜ் உமமால் மோகஷதர்மத்தைச்சேர்ந்த சுபமானதர்மங்கள் சொல்லப்பட்டன. பிரம்மசாரிமுதலானஆஸ்ரமிகளுக்குரிய சிறுந்ததர்மத்தை நீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, பிஷ்மர் சொல்லலானார்.

¹ அஹங்காரம்.

² லீலைசெய்கிறார்.

“எல்லா ஆஸ்ரமங்களிலும் விதிக்கப்பட்டதர்மம் ¹ஸத்தியமும் ²ஸத்தியமானபயினைப்பதுமானதே. இவ்வுலகில் அநேகவழிகளையுடைய தர்மத்தின் அனுஷ்டானம், வீண்போகாது. ஓ! பாதஸ்ரேஷ்டனே! எவன் எவன் எந்த எந்தவிஷயத்தில் உறுதியை அடைகிறானோ அவனவன் அதை அதையே வெகுமதிக்கிறான். மற்றதை வெகுமதிப்பதில்லை. ஓ! அரசனே! முன்காலத்தில் நாரதமகரிஷியால் இந்திரனுக்குச் சொல்லப்பட்ட இரதக்கதையை நீ என்னிடமிருந்து கேள். அரசனே! வித்திபெற்றவரும் மூவுலகங்களுக்கும் ஸம்மதருமான நாரதமஹாமுனிவர் வாயுவானது தடையில்லாமல் ஸஞ்சரிப்பதுபோலக் கிரமமாக உலகங்களில் ஸஞ்சரித்தார். பெரிய வில்லுடையவனே! அவர் ஒரு ஸமயம் தேவராஜனுடைய அரண்மனையை அடைந்தார்; இந்திரனுல்பூஜிக்கப்பட்டு ஸமீபத்தை அடைந்து உட்கார்ந்தார். அவகாசம் செய்துகொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிற அவரைநோக்கிச் சசிபதியான அவன், ‘ஓ! சூற்றற்றமகர்முனிவரே! ஏதாவது ஆச்சரியம் உம்மால் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறதா? பிரம்மரிஷியே! சராசரங்களோடுகூடிய மூன்றுஉலகத்தையும், நீர் பார்த்திருக்கிறீர். வித்திபெற்றவரானநீர் குதூஹலத்துடன் எந்நாளும் ஸாக்ஷிபோல ஸஞ்சரிக்கிறீர். ஓ! தேவரிஷியே! உலகில் உமக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. (ஆகையால்) கேட்கப்பட்டதையோ அனுபவிக்கப்பட்டதையோ பார்க்கப்பட்டதையோ எனக்குச் சொல்லும்’ என்றுகேட்டான். மன்னவ! பேசுகிறவர்களில் சிறந்தவரானநாரதர் அடுத்த உட்கார்ந்திருக்கிற அந்த இந்திரனுக்குவிரிவானகதையைச் சொன்னார். பிரம்மமேனோத்தமமாகிய அவர் கேட்கப்பட்டபொழுது எந்த உறைபாடச் சொன்னாரோ அப்படி நீ என்னிடமிருந்து கேள்.

முந்நூற்றபத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (தொடர்ச்சி.)

—***—

(ஒருபிரம்மணர் வீட்டுக்கு ஓர் அந்தி வந்ததும் அவர் அவரை உபசரித்ததும்.)

அரசனே! கங்காநதியின் தென்கரையில் மஹாபத்மமென்கிற சிறந்தபட்டணத்தில் நிலையாயிருப்பவரும் அழகுடையவரும் ³அத்ரி

1 அவசியம் பயனுள்ளிருந்தன்மை.

2 நெடுளிருக்கிறபயன்.

3 ‘ஸோமாந்வயே’ என்பது மூலம்.

வம்சத்தில்பிறந்தவரும் மனதைஜயித்தவரும் பாக்கவகோத்ரமு
டையவரும் தர்மத்தைநித்யமாகக்கொண்டவரும் கோபந்தைவென்ற
வரும் எப்பொழுதும் திருப்தியுடையவரும் இந்திரியங்களை ஜயித்த
வரும் தவத்திலும்தம்வேதத்திலும்பற்றுதலுள்ளவரும் மெய்சொல்
லுகிறவரும் ஸஜ்ஜனர்களுக்குஸம்மதமானவரும் நியாயமாகக்கிடை
த்தனைத்தோடும் தம்சீலத்தோடும்கூடினவருமான ஒருபிராம்மணர்
இருந்தார். ஓ! அரசனே! ஞானிகளாலும் ஸம்பந்திகளாலும் விரிவா
யும் புத்திரபௌத்தர்களால் நிலைபெற்றதாயும் புகழ்பெற்றதாயுமிருக்
கிற பெரியகுலத்தில் உயர்வானஜீவனத்தை அடைந்த அவர் அநேகம்
புதல்வர்களைப்பெற்று விரிவானகர்மத்திலிருக்கிறவரும் குலதர்மத்
தையடுத்தவருமாகித் தர்மத்தைச்செய்வதில் நிலையுள்ளவராயிருந்
தார். ஒருகால் அவர் வேதத்தில்சொல்லப்பட்டதும் சாஸ்திரத்தில்
சொல்லப்பட்டதும் சிஷ்டர்களாலனுஷ்டிக்கப்பட்டதுமான மூன்று
விதமர்மதர்மத்தையும் மனத்தால்ஆராய்ந்து, 'எந்தக்கர்மத்தைச்
செய்தால் எனக்குச் சுபம் கிடைக்கும்? எது கர்மஸாத்தியம்? எது
மேலானஸ்தானம்?' என்று இவ்விதம் நித்தியமாக ஆராய்கிறவரா
யிருந்தும் நிச்சயத்தை அடையவில்லை. இவ்விதம் அவர் ஆராய்ந்து
கொண்டிருக்கும்போது, ஒருநாள் சிறந்ததர்மத்தையடைந்தவரும்
மிகவும்ஸமாதியுற்றவருமானஒருபிராம்மணஅதிதி வந்தார். அவர்
அவருக்கு (விசிறிவிசுதல்முதலான) கிரியையுடன்கூடினஸூதனத்
தால்பூஜையைச்செய்தார். ஸ்ரமம்நீங்கினவரும் செவ்வையாகஉட்
கார்ந்திருக்கிறவருமான அவரைநோக்கிப் பின்வரும்வசனத்தைச்
சொல்லலானார்.

முந்நூற்றபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தொடர்ச்சி.)

(பிராம்மணர் மோக்ஷோபாயத்தைக்கேட்க, அதிதி தமக்கீதம்
அது ஸம்சயமாயிருப்பதாகச் சொல்லியது.)

‘ஓ! குற்றமற்றவரே! இந்தப்பூஜையைச்செய்து உம்முடைய
வாக்கினமாதிரியத்தால் மீத்திரத்தன்ஸமையை அடைந்தநான் ஒன்று
சொல்லுகிறேன். அதைக் கேளும். பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! நானே
குடும்பகாரியத்தைப் புத்திராநிடம்ஒப்பித்துவிட்டு மேலானமோக்ஷ

தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். வேதியே! அதற்கு மார்க்கம் எதா
கும்? நான் 'ஆத்மாவையடைந்து ஒருவகை ஆத்மாவிலிருப்பைப்
பார்க்கவிரும்புகிறவனாயிருந்தும் சாதாரணமானகுணங்களாலே கட்
டப்பட்டு அனைப் பார்க்கவில்லை. புத்திப்பயனை ஆராயித்தீர்ந்தான்
னுடையபிராயமான ஆ நெல்லுவதற்குமுன்னே பாலோகத்திற்கு ஹித
மீனபாதேயத்தைத் தேடிக்கொள்ளவிரும்புகிறேன். 'இந்த உலகத்தி
லுள்ள பண்டங்களில் ¹ ஏதில் அக்கரையையடையவிரும்புகிற எனக்குத்
தர்மமயமான ஒடம் (ஏற்படும?) என்கிற இந்தப்புத்தி உண்டாயிற்று.
உலகத்தில் சேர்த்து வைக்கப்பட்டவைகளும் பிறகு பிரிந்துபோகும்
படிசெய்யப்பட்டவைகளுமான பிராணிஸூழகங்களைப்பார்த்தும் பிர
ஜைகளுக்குமேலே சலிக்கும்படி செய்யப்பட்ட (ரோகங்களாகிற) தர்ம
ராஜனுடையகொடிச்சீலையின்வரிசையைப்பார்த்தும் (அன்னமுதலிய)
போகங்களிலாசைகளால் பிறரைப்பிரார்த்திக்கின்ற ² புத்திகளையும்
பார்த்தும் என்னுடையமனம் (ஒன்றிலும்) பற்றவில்லை. ஓ! அதி
தியே! ஆகையால் புத்தியின்பலத்தைப்பற்றிய தர்மத்தினாலே நீர்
என்னைத் தர்மத்தில் ஆஜ்ஞாபிக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார். மிக
வும் அறிவுடையவரான அந்த அத்தியானவர் தர்மமாகச்சொல்லுகிற
அவருடையவார்த்தையைக் கேட்டு அவரைநோக்கி இனியசொற்க
ளால் அழகாக மறுமொழிசொல்லலானார். 'நானும் இந்தவிஷயத்தில்
மயக்கமுடையவனாயிருக்கிறேன். எனக்கும் (இதைத் தெரிந்து
கொள்ளவேண்டுமென்கிற) இந்த எண்ணம் இருக்கிறது. அநேக
மடர்க்கங்களுள்ள ³ ஸ்வர்க்கத்தின் விஷயத்தில் நல்லநிச்சயத்தை
'அடைபயில்லை. சிலர் மோக்ஷத்தை ஸ்லாகிக்கின்றார்கள். சிலவேதி
யர்கள்⁴ யாகத்தின்பயனைப் புகழ்கின்றார்கள். 'சிலர் வானப்பிரஸ்தாஸ்
ரமத்ஸூத அபித்தீருக்கின்றார்கள். சிலர்கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தை அபித்
திருக்கின்றார்கள். சிலர் ராஜதர்மத்தை அபித்திருத்திவ்ருக்கின்றார்கள்.
சிலர் தமது ⁴ பயனை ஆராயித்திருக்கின்றார்கள். சிலர் குருவின் (பணி
விடைமுதலான) தர்மங்களை ஆராயித்திருக்கின்றார்கள். சிலர் மௌ
னத்தை ஆராயித்திருக்கிறார்கள். சிலர் மாதாபிதாக்களுடையசுஸ்
ருஷையையச்செய்து ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். சிலர் அஹிம்ஸை
யினாலும் சிலர் ஸத்தியத்தினாலும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள்.
சிலர் யுத்தத்தில் எதிர்த்துநின்ற கொல்லப்பட்டு ஸ்வர்க்கத்தை

1 எந்த ஆஸ்ரமத்தில்?

2 வேறுபாடும்.

3 மோக்ஷம் ஸ்வர்க்கம் இரண்டுக்கும் பொது.

4 இகத்திலுள்ளபயனை.

அடைந்தார்கள். சிலர் உஞ்ச்விருத்திகளாலே விததிபெற்று ஸ்வர்க்
கமார்க்கத்தையடுத்தார்கள். சுபகர்மமுடையவர்களும், புத்திரமான்
களும் ஸந்தீதாஷமுள்ளமனமுடையவர்களும் இந்திரியங்களை ஜயித்த
வர்களுமானசிலர் வேதாத்தியயனத்திற்குரிய விரதங்களில் பற்றுள்ள
வர்களும் வேதாத்தியயனத்தில் முயன்றவர்களுமாக ஸ்வர்க்கத்தை
அடைந்தார்கள் நேர்வழியுடையவர்களும் சுத்தமனமுடையவர்களு
மான சிலர் ருஜுத்தன்மையில்லாதஜனங்களால் உபத்திரவிக்கப்
பட்டும் ருஜுத்தன்மையை விடாதவர்களாக ஸ்வர்க்கத்தின்கீழே
ஸ்தாபிக்கப்பட்டார்கள். இவ்விதம் ஸ்பஷ்டப்பிரகடிக்ரதர்மமார்க்
கங்களாலே பலவிதமானஜனங்களாலே காற்றினால் மேகத்தின்ஊரிசை,
கலக்கப்படுவதுபோல என்னுடையபுத்தியும் கலக்கப்பட்டதாயிருக்
கிறது.

முந்நூற்றபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

மோகூதர்மம் (தோடர்ச்சி.)

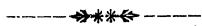
(அதீதி, பராமணரைப் பத்மனிடம் போகச்சொல்லியது.)

ஓ! வேதியரே! ஆனாலும் நான் உமக்கு என்னுடையகுருவி
னால் எப்படிச் சொல்லப்பட்டதோ அப்படிக் கிரமமாக உபதே
சத்தைச்செய்கிறேன். அர்த்தத்தின்தத்வத்தை என்னிடமிருந்து
கேளும். கோமதிநீதீரத்தில் நைமிசமென்கிறவனத்தில் முன்ஸுருஷ்டி
யில் தர்மமயமானசக்கரமானது பிரவிருத்திக்கும்படி செய்யப்பட்டது.
அவ்விடத்தில் பெரிதான நாகச்சுனை ஒன்றிருக்கிறது. ஓ! பிராம்
மணசிரோஷ்டரே! அவ்விடத்தில் எல்லாத் தேவர்களாலும் பூசகம்
செய்யப்பட்டது. அந்த்விடத்தில் அரசர்களில்சிறந்தவனான மாந்
தாதா இந்திரனை ஜயித்தான். அவ்விடத்தில் தர்மபுத்தியுடைய
பெரியஒருநாகன் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறான். ஓ! பராமண
சிரோஷ்டரே! பத்மநாபனென்கிறபெயருடையவனும் பத்மனென்றே
பிரஸித்திபெற்றவனும் கர்மம் உபாஸனம்ஞானமென்கிற முன்னுவித
மானமார்க்கத்திலும் நிஷேபெற்றவனுமான அந்தமஹாநாகன் வாக்
கினாலும் செய்கையினாலும் மனத்தினாலும் பிராணிகளுக்குச் சந்தோ
ஷத்தைச் செய்கின்றான். அவன் விஷமத்திலிருப்பவையும் ஸமநிலையி
லிருப்பவையுமான நேத்திரமுதலானவற்றை ஸாம்தானபேததண்டங்

களால் நான்குவிதமாயிருக்கும்படி தியானத்தால் ரக்ஷிக்கிறான். நீர் விதியினால் அவனிடம்நீசன்று உமதுஇஷ்டத்தைக் கேட்கக் கடவீர். அவன் உமக்குச் சிறந்ததர்மத்தைத் தெரிவிப்பான்; பொய்யைச் சொல்லமாட்டான். அந்தநாகன் எல்லாஅதிதிகளையு முடையவனும் புத்தியிலும்சாஸ்திரத்திலும்வல்லவனும் உவமையற்ற வைகளும் விரும்பப்பட்டவைகளுமான எல்லாகாருணகளுமபொருந் தியவனும் இயற்கையால் எப்பொழுதும் ஜலம்போலத்தெளிவுள்ள வனும் எப்பொழுதும்அத்தியயனத்தில்பற்றுள்ளவனும் தவம்அடக் கம்மேலாவுசீலம்இவைகளுள்ளவனும் யாகசீலமுடையவனும் நானத் தைச்செய்கிறவனும் பொறுமையுள்ளவனும் மேலானதையிலநிலைத் திருப்பவனும் உண்மையானவர்க்குடையவனும் அஸூரையையற்ற வனும் நல்லசீலமுடையவனும் இந்திரியங்களையடக்கினவனும் (தேவர் களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும்கொடுத்து) மிச்சமான அன்னத்தைப் புசிப்பவனும் வார்த்தையால்எல்லாருக்கும்அனுபூலாயிருப்பவனும் ஹிதத்தாலும்நுஜுத்தன்மையினாலும் உயர்ந்தவனும் நன்மைநீமைக ளையறிந்தவனும் ஒருவரோடும்வைரத்தைசெய்யாதவனும் பிராணிக ளின் ஹிதத்தில்முயன்றவனும் கங்கையின்மடுவிலுள்ளஜலத்தில் குல க்கிரமமான வாஸத்தையுடையவனுமாயிருக்கிறான்' என்றுசொன்னார்.

முந்நூற்றறுபத்தாருவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம். (தோடர்ச்சி.)

(பிராம்மணர் நாகனிடம் சென்றது.)

அந்தப்பிராம்மணர் அதிதியைநோக்கி, 'என்னால் கேட்கப் பட்ட இந்தஉம்முடையவார்த்தையானது பெரியசுமையைச்சுமப்ப வனுக்குப் பெரியசுமைதாங்கிபோல மிகவும் களைப்பைகீக்குகிறது. வழிநடந்து ஸ்ரமிப்பட்டவனுக்குச் சயனம்போலவும் நின்றுசிர மத்தையடைந்தவனுக்கு ஆஸனம்போலவும் தாகமுள்ளவனுக்குத் தீர்த்தம்போலவும் அசியால்வருந்துகிறவனுக்குப் போஜனம்போல வும் விரும்பியபொருள் வேண்டியகாலத்தில் கிடைத்ததுபோலவும் புத்திரனைவிரும்புகிறவனும் விருததனுமாயிருப்பவனுக்குப் புத்திரன் போலவும் நனத்தால்நனைக்கப்பட்டவனை பிரீதியுள்ளஸ்தனேகித னுடையதர்சனம்போலவும் உம்கால் இந்தவார்த்தையானது சொல்-

லப்பட்டது. அது என்னை மிகவும்ஸந்தோஷிக்கச்செய்கிறது. மிகவும் அறிவையுண்டுபண்ணுகிற வார்த்தையினாலே என்னக்கு இந்த உபதேசமானது செய்யப்பட்டது அதை ஆகாயத்தில் செலுத்தப்பட்ட கண்ணையுடையவன்போல (தடையின்றி) பாடிக்கவுஞ்செய்கிறேன்; யோசிக்கவுஞ்செய்கிறேன். நீர் என்னக்கு எவ்விதம் செல்லுகிறீரோ அவ்விதமே செய்வேன். 'ஓ! ஸாதுவே! இந்தாரத்திரீர்' என்னுடன்கூட வஸிக்கக்கடவீர். இதோ ஸுபிரயபகவான கிரணமடங்கினவனும் கீழ்நோக்கினவனுமாயிருக்கிறான். ஆகையால் நீர் ஸுகமாகவஸித்துச் சிரமபரிகாரம்செய்துகொண்டு நாளைக்காலையில் போகலாம்' என்றுசொன்னார். ஓ! பகைவர்களைக்கொல்பவனே! பிறகு அந்தஅதிதியானவர் அந்தவேதியரால் ஆதித்யம்செய்யப்பட்டு அந்த ராதிரி அவரோடு வஸித்தார். அப்பொழுது தர்மத்தோடு கூடியுதல்வத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பவர்களான அவர்களுக்கு ஸுகமாக அந்தாராதிரிமுழுவதும் பகலுக்கொப்பாகச் சென்று விட்டது. பிறகு விடியற்காலத்தில் அந்தஅதிதியானவர் தம்காரியத்தைவிரும்புகிறவரான அந்தவேதியரால் சக்திக்குத்தக்கபடி பூஜித்கப்பட்டார். பிறகு தர்மத்தைச்செய்கிறவரும் ஸுகிருதத்தில் ஒரே விதமான உறுதியுடையவரும் (செய்யவேண்டிய) கர்மத்தில்சிச்சயத்தைச்செய்தவருமான அந்தவேதியர் பந்துக்களால் அனுமதிசெய்யப்பட்டு உபதேசிக்கப்பட்டபடி ஸமயத்தில் ஸர்ப்பங்களிற்சிறந்தவனுன்பத்மனுடையகிருகத்தை அடைந்தார்.

முந்நூற்றிபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (நோடீச்சிஸ்)

(பிராம்மணர் நாகனுக்குத் தம்வரவைத்தேரிவிக்கும்படிசொல்லி மணல்தீட்டில் வஸித்தது.)

அந்தவேதியர் விசித்திரமானவனங்களையும் புண்ணியதீர்த்தங்களையும் தடாகங்களையும் கிரமமாக அடைந்து ஒருமுனிவுரை அடைந்தார். பிறகு அந்தவேதியர் அந்தப்பிரம்மணரால்சொல்லப்பட்டபடி அந்தமுனிவரிடம் நாகத்தைக்குறித்து நியாயமாக வினவினார். அவர் முறைப்படி கேட்டுச் சென்றார். அர்த்தத்தையுணர்ந்த அவர் நியாயப்

வேதமிடம்.

படி நாகத்தின்கிருகத்தையடைந்து, 'நான் வந்திருக்கிறேன்' என்று, 'பேர' என்ஹிசபத்தத்தால் அழகானவார்த்தையைச் சொன்னார். அவருடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு ரூபமுடையவனும் தர்மத்திலன்புடையவனும் பதிவிரதையுமான நாகபத்ரியனவன் வந்து அந்த வேதியரைக் கண்டான். தர்மத்தில்பற்றுள்ள அவன் அவருக்கு விதிப்படி பூஜைபைச் செய்தான். 'நவ்வாவா?' என்றுகேட்டுவிட்டு, 'நான் என்னசெய்யவேண்டும்?' என்றும்சொன்னான். வேதியர் அவனை நோக்கி, 'உன்னுடையஇனியவார்த்தையாலே சிரமபரிகாரத்தையடைந்தவனும பூஜிக்கப்பட்டவனுமானேன். பெண்ணே! உத்தமனும் தேவனுமானநாகனைப் பார்க்கவிரும்புகிறேன். இதுதான் எனக்குப் பெரியகாரியம். இதுதான் எனக்குப் பெரியவிருப்பம். இந்தப் பயனுக்காகத்தான் இப்பொழுது நான் நாகனுடைய ஆராமத்தை அடைந்தேன்' என்றுசொன்னார். நாகபாரியை, 'அந்தணரே! பூஜ்யரான என்னுடையநாயகர் ஸூர்யனுடையரத்ததைவகிப்பதற்காக ஒருமாஸம் ஸஞ்சரிக்கப்போயிருக்கிறார்; 'வெழுட்டுநாட்களில் சந்தேகமின்றி வந்துவிடுவார். பூஜ்யரானஎன்னாயகர் பாடேசம்சென்றிருப்பதை நீர் தெரிந்துகொள்ளும். வேறு என்னசெய்யவேண்டும்? அதை எனக்குச் சொல்லும்' என்றுசொன்னான். பிராமமணர், 'ஓ! பதிவிரதையே! நான் இந்தநிச்சயத்தால் இவ்விடர் வந்தேன். தேவியே! அவன்வரவைஎதிர்பார்த்துக்கொண்டு பெரிதானஇந்தவனத்தில் வசிப்பேன். அவன்வந்தவுடனே ரூபகமாக நான்இவ்விடம்வந்ததாகத் தெரிவிக்கவேண்டும். அவன்வந்தவுடன் நான்வந்த செய்தியை நீ அவனிடம்சொல்லவேண்டும். நானும் கோமதிநதியினுடைய அழகான இந்தமணல்திட்டில் அல்பமான ஆகாரத்தைச் செய்துகொண்டும் நீ சொன்னகாலம்வரையில் எதிர்பார்த்துக்கொண்டும் வசிப்பேன்' என்று சொன்னார். பிறகு வேதவித்தும் வேதியர்களில்சிறந்தவருமான அந்தவேதியர் அந்தநாககன்னிகையைப் பல முறைஸமாதானஞ்செய்துவிட்டு, நதியின்மணல்திட்டையடைந்தார்.

முந்நூற்றறுபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (தோடரிச்ச.)

(நாகனைச்சேரித்தவர்கள் போஜனம்செய்யும்படி ப்ராம்மணநகீத்ச்
சொல்லியதும் அவர் மறுத்ததும்!)

ஓ! நாகிரோஷ்டனே! பிறகு தவத்தையுடையவரும்! ஆகார
மில்லாமல்வழிப்பவருமான அந்தவேதியருக்காக அந்தநாகர்கள் துக்
கத்தை அடைந்தார்கள். இந்தப்பத்மனென்கிற நாகனுடையபந்துக்க
ளும் ஸகோதரர்களும் புத்திரர்களும் பத்னியும் எல்லோரும் கூட்ட
மாகச் சோந்துகொண்டு அந்தவேதியரிடம் சென்றார்கள். அவர்கள்
மணல்திட்டில் ஏகார்த்தத்தில் உறுதியான விரதமுடையவரும் நன்றாக
உட்கார்ந்திருப்பவரும் ஆகாரமற்றவரும் மந்திரஜபத்தில்பற்றுள்ள
வருமரீன அந்தப்பிராம்மணரைக் கண்டார்கள். அந்தப்பந்துக்களெல்
லோரும் அந்தவேதியரையடைந்து அடிக்கடி பூஜித்து யீயமற அகிதி
ஸத்காரத்திற்குரியவார்த்தையைச் சொல்லலானார்கள். 'ஓ! தபோ
தனரே! இங்குவந்தமக்கு இப்பொழுது ஆறாவதுதினமாய்விட்ட
து. தர்மத்திலன்புள்ளவரே! ஆகாரத்தைக்குறித்து நின்றும்
சொல்லவில்லை. எங்களைக்குறித்து வந்தவராயிருக்கிறீர். நாங்களும்
உம்முடையஸமீபம் வந்திருக்கிறோம். உமக்குஇஷ்டமும் கிரஹியது
மான அதிதிபூஜையை நாங்கள் செய்யவேண்டும். ஓ! பிராம்மணர்
களில்சிறந்தவரான பிராம்மணரே! ஆகாரநிமித்தமாகக் கிழங்
கையோ கீளியையோ சருகையோ ஜலத்தையோ அன்னத்தையோ
நீர் புஜிக்கவேண்டும். ஆகாரமில்லாமல் நீர் வனத்தில்வழிப்பதால்
குழந்தைகள்முதல் முதியவர்கள்வரையுமுள்ள இவர்களுல்லோரும்
தர்மத்தின்ஸங்கரத்தாலே பீடிக்கப்படுகிறார்கள். நாகர்களானஎங்க
ளுள் ப்ருணஹத்திபண்ணினவனும் இந்தக்குலத்தில் தேவதைகளுக்
கும் அதிதிகளுக்கும் பந்துக்களுக்கும்முந்தி ஆகாரம்செய்தவனும்
ஒருவனுமில்லை' என்றுசொன்னார்கள். வேதியர் (எங்களுடைய உப
தேசத்தாலேயே நான் ஆகாரம்செய்தவன்போலானேன். நாகனுடைய
வடிவைக்குறித்து இரண்டுகுறையப் பத்துநாளாண்டு, எட்டுநூற்றி
சென்றதன்பிறகும் நாகன்வராமலிருந்தால் அப்பொழுது ஆகாரத்
தைச்செய்வேன். இந்தவிரதமானது அவனுடையவரவுக்காக ஏற்
பட்டது. நீங்கள் வருத்தத்தையடையவேண்டாம். வந்தபடி போக
லாம். அவனுடையவரவுக்காக இது எல்லாம் ஏற்பட்டது. இதை

இப்பொழுது நீங்கள் கெடுக்கவேண்டாம்' என்று சொன்னாள். ஓ! ஆசனே! அந்த நாகர்கள் அந்தப் பிராம்மணரால் அனுமதிசெய்யப் பட்டும். பயனையடையாதவர்களாதத் தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள்.

முந்நாற்றத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

மேரகூதர்மம் (தொடர்ச்சி.)

—*—

(நாகன்வந்ததும் அவன்மனைவி அவன் பிராம்மணரிடம்போகச் சொல்லியதும்.)

பிறகு பலதிதிகளையுடையகாலமானது பூர்ணமானபொழுது பத்மனென்கிறநாகன் தன்காரியத்தைச்செய்து ஸூரியனால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றுத் தன்வீட்டுக்கு வந்தான். அவன் மனைவி அவனைப் பாதபீக்ஷாலனமுதலான பணிவிடைகளாலே உபசரித்தாள். (அப்பொழுது) நாகன் தன்ஸமீபத்தை அடைந்த அந்தப்பதிவிரதையை நோக்கி, 'கல்யாணி! தேவதைகளையும் அதிதிகளையும் பூஜித்துக் கொண்டிருக்கிறாயா? முன்சொல்லப்பட்டவிதியுடன் கர்மங்களில் முயற்சியுடையவளாயிருக்கிறாயா? * * * பயனில்லாததானஎன்பிரிவினிமித்தம் பெண்புத்தியால் (மனம்) மெலிந்தவளாகித் தர்மஸேதுவைவிடாமலிருக்கிறாயா?' என்று கேட்டான். நாகபுத்தியானவள், 'சிஷ்யர்களுக்குக் குருசுப்ருஷையும் வேதியர்களுக்கு வேதங்களை ஓதுவதும் தொண்டர்களுக்கு எஜமானனுடைய கட்டையைச்செய்வதும் அரசனுக்கு உலகங்களைக்காப்பதும் கூத்திரியஜாதிக்கு எல்லைப்பிராணிகளையும் ரக்ஷிப்பதும் இவ்வுலகத்தில் தர்மமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. வைசியர்களுக்கு அதிபுஷ்டியை உடையதாகவிரித்தியானது சொல்லப்படுகிறது. வேதியன்கூத்திரியன் வைசியன் இவர்களுடைய பணிவிடையானது குத்திரர்களின் கீழ். ஓ! நாகர்களிற்சிறந்தவரே! எல்லாப்பிராணிகளுடைய ஹிதத்தையும் விரும்புவது கிருகஸ்தனுக்குரியதர்மம். நியமமுள்ள ஆகாரமும் எப்பொழுதும் கிரமப்படிவிரதா னுஷ்டானமும் இந்திரியங்களுடையதர்மஸம்பந்தத்தினுண்டான விசேஷதர்மம். 'நான் யாருடையவன்? எங்கிருந்துவந்தவன்? யார்? இம்மையில் என்னைச்சேர்ந்தவன் யாராவன்?' என்கிற இவ்விதமானபயனுள்ளபுத்தியுடன் எப்பொழுதும் மேரகூதர்மமானஸையாஸத்தில் வளிக்கவேண்டும். புத்திநிக்குப்

பதிவிரகாதர்மமானது பரமதர்மமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஓ! நாகர் களிற்சிறந்தவரே! உம்முடைய உபதேசித்தால் அதை நான் உண்டையாக அறிவேன். தர்மத்தையுணர்ந்தவளானநான், 'நீர் தர்மத்தை நித்தியமாகக்கொண்டிருத்தலால் ஸன்மார்க்கத்தை விட்டுவிட்டுக் கெட்டமார்க்கத்தை எப்படி அடைவேன்? ஓ! மஹாபாக்கியமுன் வரே! தேவதைகள் விஷயத்தில் தர்பானுஷ்டாபமானது சூறையாடல் தில்லை. அதிதிகளுடையபூதையிலும் சோம்பலில்லாமல் எந்நாளும் முயற்சித்துவருகிறேன். ஆனால் இவ்விடம் ஒருபிராம்மணர்வந்து ஏழுஎட்டுநாள்கள்சென்றுவிட்டன. அந்தக்காரித்யத்தையும் என்னிடம் சொல்லவில்லை. உம்முடையதரிசனத்தை விரும்புகின்றார். உந்தப்பிராம்மணர் சோமதீரதியின்மணல்திட்டில் உம்மைப்பார்ப்பதில் விருப்பமுடையவாகி வேதத்தைஆவிருத்திசெய்துகொண்டு கடுமையானவிரதத்துடன் உட்கார்ந்திருக்கிறார். நாகர்களிற்சிறந்தவரே! அவர், 'நாகஸ்ரேஷ்டர்வந்தவுடன் என்னிடம் அவரை அனுப்ப வேண்டும்' என்று உறுதியாக என்னிடம் ஸமாதானம்சொன்னார். ஓ! மகாபுத்திரமானே! நீர் இதைக்கேட்டு அவ்விடம் போகவேண்டும். ஓ! கண்ணீர்செவியாயுடையவரே! அவருக்குத்தரிசனம் கொடுப்பதற்கும் தக்கவராகிநீர்' என்றுசொன்னான்.

முந்நூற்றெழுதாவது அத்யாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (தொடர்ச்சி.)

(நாகன்கோபித்ததும் அவன்மனைவி அவனை ஸமாதானத்

செய்து பிராம்மணரிடம்போகச்சொல்லியதும்.)

நாகன், நாகன் மனைவியைநோக்கி, 'சுத்தமானபுன்சிரிப்புள்ளவனே! பிராம்மணரூபத்துடனகூடினஅவரைக் கேவலம் மனுஷ்யரானவேதியராகவா அல்லது தேவராகவா பாராக நினைக்கிறாய்? கிர்த்திபெற்றவனே! எந்தமனிதன் என்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்பினால் (பார்க்கச்) சக்தனாவன்? காந்தியுடையவனே! தேவாஸுரக்ஷணங்களிலும் தேவரிஷிகளிலும் பார்க்கருகி' என்னவன் ஆஜ்ஞையைமுன்னிட்டு வார்த்தையைச் சொல்லுவான்? நாகர்களும் (அவர்களை) அடுத்தநாங்களும் மிக்கவீரியமுடையவர்களும் திவ்யகந்தத்தை யுடையவர்களும் வேகமுடையவர்களும் வணங்கத்தக்கவர்களும் வர்த்தையளிக்கின்றவர்களுமாயுள்ளவர்கள், விசேஷமாக மனிதர்

களுக்குப் பார்க்கத்தொடர்வதென்று என்னுடைய கருத்து என்று சொன்னான். நாகபத்தினியிடையே, 'ஓ! வாயுவை அருந்துகிறவரே! உண்மையால் இவர் தேவரல்லவென்று நினைக்கிறேன். அதிலும்கோப முடையவரே! அவரிடம் ஒன்றை அறிகிறேன். என்னென்றால் பத்திமானியிருக்கிறார். வேறு ஏதோ காரியத்தை விரும்புகிற அவர் ஜாதகையடைய விருப்பமுடையதும் மழையில் சிறிய முடையதாயிருக்கிற சாதகபத்தியானது மழையை எதிர்பார்ப்பதுபோல உம் முடைய தரிசனத்தை எதிர்பார்க்கிறார்; உம் முடைய தரிசனத்தைத் தவிர 'ஒருவிக்கினத்தையும் எதிர்பார்க்கமாட்டார். நல்லவம்சத்தில் பிறந்த உம்மைப்போன்ற ஒருவனும் உபேக்ஷிக்கமாட்டான் ஆகையால் கூடப்பிறந்த கோபத்தைத் தள்ளிவிட்டு நீர் அவரைப் பார்க்க வேண்டும். அவருடைய ஆசையைக் கெடுப்பதால் இப்பொழுது ஆதமாவைத் தக்கித்துக்கொள்ளாதீர். ராஜனுடனும் ராஜகுமாரனுடனும் ஆசையுடன் வந்தவாகளுடைய கண்ணீரைத் துடையாவிட்டால் பருணஹத்திசெய்தவர்களாகிறார்கள். ஒருவன் மௌனத்தால் ஞானபல லாபத்தையும் தானத்தால் பெரியபுகழையும் ஸத்பவார்த்தையால் பேசுந்திறமையையும் அடைகிறான்; பாலோகத்திலும் பூஜிக்கப்படுகிறான் பூமிதானத்தால் ஆஸ்ரமத்திற்கு நிகரான கதியை அடைகிறான். நியாயமாகத்தனலாபத்தைப் பெற்றவன் பயனை அடைகிறான். இஷ்டமூலம் பரவத்துடன் கூடாததும் ஆத்மாவுக்கு ஹிதமுமான கிரியையைச் செய்து ஒருவனும் நாகத்தையடைகிறதில்லையென்று தர்மத்தை யுணர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்' என்று சொன்னான். நாகன், 'அபிமானங்களால் எனக்கு அஹங்காரமில்லை பதிவிரதைதே! ஆனால் ஜாதியின்தோஷத்தால் ஸங்கற்பத்தாலுண்டான மிக்க கோபமானது உன் சொல்லாகிறதேயினாலே எரிக்கப்பட்டது. பதிவிரதையே! நான் கோபத்தைக்காட்டிலும் அதிகமான இருளைப் பார்க்கவில்லை. கோபத்தின் மிகுதியினால் நாகர்கள் நின்றதையை அடைகின்றனர். பூதாப முடையவனும் அப்படியே இந்திரனுடன் சண்டையெய்தவனுமான இராவணன் கோபத்தின்வசத்தையடைந்து யுத்தத்தில் ராமரால் கொல்லப்பட்டான். அந்தப்புரத்திலிருந்த கன்றை அபகரிக்கப்பட்டதாகக்கேட்டு அவமானத்தாலுண்டான கோபத்தால் மனவருத்தம்டைந்த கார்த்தவீரியனுடைய புத்திரர்கள் பாசராமரால் கொல்லப்பட்டார்கள். ஜமதக்கினியின் புத்திரரான பாசராமரால் இந்திரனுக்கு

1 'மற்றது லக்ஷ்யமில்லை' என்பது கருத்து.

2 ஆஸ்ரமங்களை எல்லாம் அனுஷ்டித்தனாலுண்டாகும் பூயன்.

நிரானவனும் மகாபலசாஸ்திரமான கார்த்தவீரன் கோபத்தால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். ஆகையால் உன்னுடைய இவ்விதமான வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தவங்களுக்குச் சத்துருவும் ஸ்ரேயஸாகக் கெடுப்பதுமான இந்தக் கோபமானது என்னால் அடக்கப்பட்டிருக்கிறீண்டகண்களையுடையவளே! தர்மத்தின்கெடுதலில்லாதவளே! உன்னுடைய நீ எனக்கு மனைவியானதால் என்னை விட்டுவிடமாக ஸ்லாகித்துக்கொள்ளுகிறேன். நான் எந்தவிடத்தில் அந்தப் பிரம்மணர் இருக்கிறாரோ அவ்விடம் இப்பொழுதே போகிறேன். எல்லாவிதத்தாலும் என்னிடம் வார்த்தையைச் சொல்லி அவர் காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு போகட்டும்' என்று சொன்னான்.

முற்றற்றெழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

மோகூதர்மம் (தொடர்க்கீ.)

(நாகன் பிரம்மணரைக்கண்டு பேசியது.)

நாகர்களுக்குத்தியான அர்த்தப்பத்மன் இவ்விதம்சொல்லி விட்டு மனத்தால் அந்தப் பிரம்மணரையே தியானம்செய்துசென்றும் அவர்காரியத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டும் அவரைக்குறித்து அவ்விடம் சென்றான். அசனே! புத்திமானும் இயற்கையாகவே, தர்மத்தில் ஆவலுடையவனுமான அந்தநாகராஜன் அவரை அடைந்து, 'ஐயோ! கூழிக்கவேண்டும். சொல்லுகிறேன்: கோபத்தையடையாதீர். இவ்விடத்தில் யாரிமித்தம் எதற்காக வந்தீர்? ஓ! பிரம்மணரே! உம்முடைய ஸ்நேகத்தால் நேரில் உம்மையடைந்து பிரம்மணஞ்செய்கிறேன். நீர் ஏகாந்தமான கோமகிந்திரத்தில் பரமனை உபாவிக்கிறீர்?' என்று மதுரமானவார்த்தையைச் சொன்னான். பிரம்மணர், 'ஓ! நாகஸ்நேகத்தே! நான் தர்மாரண்யனென்று பெயருள்ளவன். பத்மநாபன் என்கிறநாகனைப்பார்ப்பதற்கு இவ்விடம்வந்திருக்கிறேன். இதை அறியக்கடவாய். அவ்விடத்தில் எனக்குக்காரியமிருக்கிறது. நான் அவனில்லாதிருக்கையில் அவனுடையபந்துவினால், 'அவர் வெளியேபோயிருக்கிறார்' என்று கேட்டேன். அவனை, உழவன் போலத் தள்ளிப்பார்ப்பதுபோல எதிர்பார்க்கிறேன். யோகத்துடன் கூடியவனும் சீடையில்லாதவனுமானான் அவனுக்குக் கிலேசத்தைப் போக்குவதும் சேஷமத்தைச் செய்வதுமான அந்தவேதத்தை ஆளிருத்திசெய்கிறேன்' என்றுசொன்னான். நாகன், 'ஓ! மஹாபாக்கிய

முள்ளவரே! ஆச்சரியம். நீர் நல்லசிலமுடையவரும் ஸாதுவும் ஸத்ஜனர்களிடத்தில் அன்புள்ளவருளியிருக்கிறீர். குற்றம்வொல்லத்தகாதவரான நீர். பிறன் ஸ்நேகத்துடன் புரர்க்கிறீர். ஓ! பிராம்மணசிரேஷ்டரே! நீர் அடையவிரும்பிய அந்தநாகன் நானே! இஷ்டப்படி கட்டுச் செய்யும். நான் உமக்கு என்னபிரியத்தைச் செய்யவேண்டும்? நான் நீவந்திருப்பதை என்னுடையமனைவியால் கேட்டேன். ஓ! பிராம்மணரே! அதனால் உம்மைப்பார்க்க நானே வந்தேன். என்னை அடைந்தவரான நீரும் இப்பொழுது கிருதார்த்தநாகத் திரும்பிப்போவீர். ஓ! பிராம்மணசிரேஷ்டரே! நீர் நம்பிக்கைவைத்து என்னை உம் முடியுபகாரியத்தில் பிரவிருத்திக்கச்செய்யலாம். நீர் உம்முடைய ஷௌங்கயத்தைவிட்டுவிட்டு இவ்விடத்தில் என்னையே அனுஸரித்திருப்பதால் எங்களை எல்லாம் விசேஷமாகக் குணங்களால் விலைக்கு வாங்கிவிட்டீர்' என்று சொன்னான். பிராம்மணர், 'ஓ! மஹாபாக்கிய முள்ளநாகனே! அர்த்தங்களை அறிவாதவனுநான் உன்னுடையதரிசனத்தில் விருப்பமுடையவனும் ஒருவிஷயத்தைக்கேட்க விருப்பமுடையவனுமாக வந்தேன். நான் விஷயங்களினின்றும் திரும்பித் தன்னிடமிருப்பவனும் ஜீவாத்மாவுக்கு அடையவேண்டியவஸ்தானமாயிருக்கி, பரமாத்மாவைத்தேடுகிறவனுமாகிச் சலிப்பதும் இருப்பிடத்தைவிருப்புகிறதும் பெரிய அறிவையுடையதுமான சித்தத்தை அடைந்தவனாயிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்டீ யசஸுகளாகிறமத்திய கிரணங்களையுடையவைகளும் சந்திரகிரணங்களுடையஸ்பரிசத்திற்கு நிகரானவைகளும் உன்னால் பிரகாசிக்கச்செய்யப்பட்டவைளும் மனத்திற்கினியவைகளுமான குணங்களால் பிரகாசிக்கிறாய். ஓ! காற்றே! அருந்திகிறவனே! உன்னைப்பார்த்தநான் ஒருபாய்ஸன்மெய்க்கிறேன். நீ நிவந்தித்தெய்யவேண்டும். பிறகு காரியத்தைச் சொல்லுவேன். அந்தக்கள்வியை நீ கேட்கக்கடவாய்.

— முந்நிற்றமுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

மோக்ஷதர்மம் (தோடர்ச்சி.)

—***—

(நாகன் ஸ்ரீராமன் டக்துள்ள அதிசயங்களைப் பிராம்மணநூத்சுக்ஷோல்லியது.)

முறைப்படி ஒரேஉருளையையுடைய குரியனுடைய அந்தாதத்தைவழிப்பதற்குப் போகிறாய். அவ்விடத்தில் நீ ஆச்சரியமான ஏதாவது ஒன்றைப்பார்த்திருந்தால் அதைச் சொல்லவேண்டும்' என்று

கொல்ல நாகன் அவரைநேக்க, 'ஸூரபகவானன்வர் அநேகஆச்
சரியங்களுக்கு இருப்பிடம். அவர் மூன்று உலகங்களிலும்
ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட எல்லாப்பிராணிகளும் பிரவிருத்திக்கின்றன.
அவருடைய ஆயிரங்கிரணங்களிலும் நன்றாகவித்திடுற்றமுனிவர்கள்
தேவர்களுடன்கூடக் கிளைகளில் பகவிகள் போல ஆஸ்ரயித்
கொண்டு வளிக்கிறார்கள். அவரிடமிருந்து பெரியவாயுவானது கிள
ம்பி அவருடையகிரணங்களை ஆஸ்ரயித்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில்
விருத்தியடைகின்றது. அவரிடமிருக்கும் இதைக்காட்டிலும் மே
லான ஆச்சரியம் என்ன இருக்கிறது? ஓ! பிரம்மணரிஷியே! பிரஜை
களுடைய ஹிதத்தைவிரும்பி அந்தவாயுவைப்பிரித்து வர்ஷாகாலங்க
ளில் ஜலத்தை வருஷிக்கிறார். இதைக்காட்டிலும் வேறு என்ன
ஆச்சரியம் வேண்டும்? அவருடையமண்டலத்தின்மத்தியிலிருந்து
கொண்டு அந்தர்யாமியானவர் பாமமானகார்தியினாலே ஜவலித்
துக்கொண்டு, உலகங்களைப் பார்க்கிறார். இதைக்காட்டிலும் வேறு
என்ன ஆச்சரியம் வேண்டும்? அவருக்குப்பாதம்பேரின்ற சூக்கிர
னென்றுபெயருடைய வெண்மையான கிரகமானது ஆகாயத்தில்
மேகமாகி வருஷாகாலங்களில் ஜலத்தை விடுகிறது. இதைக்காட்டி
லும் மேலான ஆச்சரியம் என்ன இருக்கிறது? அவர் வர்ஷாநாலத்தில்
பொழிந்தஜலத்தைத் திரும்பவும் வெண்மையானகிரணத்தால் எட்டு
மாதங்கள் இழுக்கிறார். இதற்குமேல் என்ன ஆச்சரியம் இருக்கி
றது? அவருடையவிசேஷமானதேஜஸுகளில் ஆத்மாவானவர் நிலைத்
திருக்கிறார். இந்தப்பூமியும் அவரிடமிருந்து சராசரங்களோடுகூட
ஒஷிதப்படுத்திக்கிறது. அவரிடத்தில் மிக்கபுஜபலத்தையுடையவரும்
சார்வதரும் புருஷோத்தமரும் ஆதியந்தமற்றவருமானதேவர் இருக்
கிறார். ஓ! வேதியரே! இதைக்காட்டிலும் மேலான ஆச்சரியம் என்ன
இருக்கிறது? ஸூரியனை ஆஸ்ரயித்ததனால் நிர்மலமான ஆகாயத்தில்
நான் பார்த்த ஆச்சரியங்களுக்கெல்லாம் ஆச்சரியமாயிருக்கிற இந்த
ஒன்றையும் என்னிடமிருந்து கேளும். முந்நிலத்தில், மந்தியாந்ந
ஸமயத்தில் ஆதித்தியர் உலகங்களைத்தபிக்கச்செய்கையில் எங்கும்
வேறொருஸூரியன்போலப் பிரகாசிக்கிறபரான ஒருவர் காணப்பட
தார். அவர் தம்முடையநாந்தியாகிற தேஜஸினால் எல்லவுலகங்களை
யும் ஒளிமழுங்கச்செய்து ஆகாயத்தைப்பிளக்கிறவர்போல ஆதித
யனுக்குநேரே வந்தார். ஹோமம்செய்யப்பட்ட அக்கினிபோலத்
தேஜஸுகளாகிறகிரணங்களால்வியாபித்து நிச்சயிக்கமுடியாதருபத்
தாலே இரண்டாவது ஆதித்யர்போலவும் (வந்தார்.) அவர்வந்ததும்

ஆதித்தியர் கைகளைக் கொடுத்தார். எதிர்கொண்டுப் பூஜிக்கப்பட்ட வரும் பிரார்த்திக்கிறவருமான அவர் வலக்கையைக்கொடுத்தார். பிறகு அவர். ஆகாயத்தைப்பேதித்துக்கொண்டே ஸூரியமண்டலத்தில் பிரவேசித்தார். அவருடைய தேஜஸானது ஒன்றாக்சேர்ந்துகொண்டு கைகளைத் தாலத்தில் ஸூரியனுயிற்று. அப்பொழுது அவர்களுடைய தேஜஸுகள் சேருகையில் எங்கிருக்கு, 'இவர்களுள் தேரிவிருந்த ஸூரியன் யார்? வந்தவர் யார்?' என்று ஸந்தேகம் உண்டாயிற்று. ஸந்தேகத்தை அடைந்தநாங்கள் ஆதித்யரைநோக்கி, 'வேறு ஸூரிய பண்போல ஆகாயத்தை ஆக்கியிட்டு அடைந்த இவர் யார்?' என்று கேட்டோம்.

முந்நூற்றெழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

மோகஷதர்மம் (தொடர்க்கி.)

(ஸூரியன் தன்னிடம் பிரவேசித்ததேஜஸின்வரலாற்றைக் சொல்லியது.)

ஆதித்யர், 'இவர் வாயுவக்குமித்ரான அக்னிதேவரல்லீர்; அஸுரனும் அல்லா; நாகனும் அல்லர். உஞ்சலிருத்திறதத்தில் ஸித்திபெற்ற இந்தமுனிவர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். இந்தவேதியர் கிழங்குகளிகளை ஆகாரமாகவுடையவரும் உதிர்ந்தசருகுகளை ஆகாரமாகவுடையவரும் ஜலத்தையருந்துகிறவரும் வாயுவைப் பகிழ்ப்பவருமாகி ஸமாதியுடையவருந்தார். ஸ்வர்க்கமாரக்கத்தில் முயற்சி செய்த இவர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்குக்காரணரான (அந்த) ஸூரியரை வேதத்தின்ஸம்ஹிதைகளால்துதித்தார். ஓ! நாசுக்களே! இந்தவேதியர் ஸங்கமற்றவரும் ஆசையற்றவரும் எந்நாளும் உஞ்சலினைத் தவிர ஆகாரமாகவுடையவரும் ஸகலமான பிராணிகளுடையஹிதத்திலும் முயற்சியுள்ளவருமானவர். தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் பாலர்களும் இப்படிப்பட்டவர்கள் அடைந்த உத்தமகுதியைப் படைக்க ஸம்ர்த்தாகார்' என்று சொன்னார். ஓ! பிராம்மணரே! அந்த ஸூரியமண்டலத்தில் இவ்விதமான இந்த ஆச்சரியமானது எனனை பார்க்கப்பட்டது. பிராம்மணரே! அந்த மனுஷ்யர் மிகவும் நன்றாக ஸித்தியைப்பெற்று ஸித்தர்களுடையகுதியை அடைந்தார். அவர் ஸூரியனோடு சேர்ந்துகொண்டு பூமியைச் சுற்றி வருகிறார்' என்று சொன்னான்.

மொறுக்கிசேர்த்ததன்யம்.

முந்நூற்றெழுபத்துநான்காவது அத்யாயம்

மோகஷதர்மம் (தாடரிச்சி.)

(பிராம்மணர் நாகனிடம் விடைபெற்றுச் செல்பது)

பிராம்மணர், 'ஓ! நாகனே! இது ழிச்சரியம். இதில் ண்டேக மில்லை. மிகவும் பிரீதியடைந்தவனாகியேன். 'வேறுவிஷயத்தை, 'அடுத்து நேரிட்டவாக்கியங்களால் மார்க்கத்தைக்கூட காண்பிக்கப்பட்டவனேன். நாகர்களிற்சிறந்தஸாதுவே! உனக்கு கேஷமுண்டாகட்டும். போகிறேன். காரியங்களில்வவுவதிலும் செஷந்தலிலும் என்னை நினைக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார். நாகன், 'மனத்திலுள்ளகிரீடம் ண்டுதச்சொல்லாமல் நீர் இப்பொழுது எங்கேபுறப்பட்டீர்? ஓ! பிராச்சிணரே! என்னகாரியத்திற்காக நீர் இவ்விடம் வந்தீர்? அதைச்சொல்லும், உல்லவிரதமுடையபிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! (சிறிது) சொல்லப்பட்டதும் (முழுதும்) சொல்லப்படாததுமானகாரியமானது செய்யப்பட்டபிறகு என்னிடம் தெரிவித்து என்னுடையதிகொடுக்கப்பெற்றுப் பின்பு நீர் போகவேண்டும். ஓ! பிரம்மரிஷியே! சினேகமுள்ளவரான நீர் இப்பொழுது பிரயோஜனமில்லாமல் என்னைப்பார்த்துத்தள்ளிவிட்டு மரத்தினடியை அடைந்தவர்போலப் போகத்தக்கவரல்லீர். ஓ! பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! உம்மிடத்தில் நானும் என்னிடத்தில் நீரும் இருக்கிறோம். சந்தேகமில்லை. இந்த உலகமெல்லாம் உம்மைச்சேர்ந்தது. ஓ! குற்றமற்றவரே! என்னை உம்மக்கு என்ன ஆலோசனை?' என்றுசொன்னான். பிராம்மணர், 'பேரறிவுடையீயீனும் ஆத்மாவையறிந்தவனுமான நாகனே! இது இப்படியே. உள்ள படி எல்லாவிதத்தாலும் உன்னைவிடமேலானதேவர்கள் இல்லை. நானும் நீயும் எல்லாப்பிராணிகளும் எவரிடத்தில் எப்பொழுதும் அண்டத்தங்களாயிருக்கிறோமோ அவரே நீ; அவரே நான்.' நான் யாரோ, அவரே நீயும். ஓ! நாகஸ்ரேஷ்டனே! உன் மகுப் புண்யஸமூகத்தில் சந்தேகமுண்டாயிருந்தது. ஓ! ஸாதுவே! நான் புருஷார்த்தஸாதனமான உஞ்சவரத்ததை அனுஷ்டிப்பவன். ஓ! ஸாதுவே! இதே எனனுடைய உறுதி. உத்தமமன்காரனானது நானேயல்ல. உட்பட்டது. ஓ! நாகனே! விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். கருதார்த்தனுனை' என்று சொன்னார்.

1 'உம்மிடத்தில் நான் அன்புடையவன் என்னிடத்தில் நீர் அன்புடையவர்' என்பது பழையவுரை.

முந்நூற்றேழுமுதலானவைத் தாவது அத்தியாய

மோக்ஷதர்மம் (தொடர்ச்சி.)

(பிராம்மணருக்கும் நாகனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதமாகதை

உலகிவந்தமுறை.)

அரசனே ! உறுதியைப்படைந்தவரான அருதப் பிராம்மணர் நாகஸ்ரேஷ்டனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு திகைப்பைவிரும்புகிறவராகி உடனே பிருதுவமசக்தி ஸுண்டாணசபவனமாகரிஷியை அழைந்தார். அவர் அருதப்பவனரால் ஸுஷ்ருவப்பபட்டுத் தாமதமாகியே நிலைத்திருந்தார். அரசனே ! அப்பொழுது இந்தக்கதையை யும் சொன்னார். ராஜஸ்ரேஷ்டனே ! சப்பவனராலும் ஜனகருடைய கிருகத்தில் மஹாத்மாவானாரதருக்குப் பரிசுத்தமனஇருதக்கதையானது சொல்லப்பட்டது ராஜஸ்ரேஷ்டனே ! நிகட்கப்பட்டவருக்கு ஸ்ரீபிங்களை எளிதில்செய்பவருமானாரதராலும் இந்திரன் ஸுடயகிருகத்தில் சொல்லப்பட்டது. பரதஸ்ரேஷ்டனான அரசனே ! அருதத்தேவராஜனும் முன்காலத்தில் சபமான இருதக்கதையானது பரிசுத்திகளான எல்லாவேதியாகருக்கும் சொல்லப்பட்டது. அரசனே ! எனக்குப் பரசராமருடன் மிகவுப்பயங்கமானயுத்தமானது நேரிட்டபொழுது வஸுக்களால் இருதக்கதையானது எனக்கும் சொல்லப்பட்டது. தம்மததைவகிப்பவர்களில் சிறந்தவனே ! என்னுடைய நிகட்கிறவனுனைக்கு உததமபூம் பரிசுத்தமுடி சம்மததீந்ரு நூவினிகிததுமான இந்தக்கதையானது உள்ளபடி சொல்லப்பட்டது. ஒ! பரத ! நீ என்னிடம் எனக்க நிகட்கியுயோ அதுவே மேலானதர்மம் அரசனே ! அவர் ஆசையில்லாமல் தர்மமாற்றிபுருஷார்த்தத்தைசெய்வதில் தீராக இருந்தார், உறுதியைப்படைந்த தப்பிராம்மணர். நாகஸ்ரேஷ்டனாலேபதேசிக்கப்பட்ட தமதுகிருத்தியத்தைபுதியைவரும் மமநியமங்களைச்சகிக்கிறவரும் அற்பமன்ன உஞ்சகிலக்கதை ஸுஷ்ருவர்க்குடையவருமாகி வனத்தின்மத்தியத்தை அடைந்தார்” என்றுகொன்னார்.

மோக்ஷதர்மம் முற்றிற்று.

சாந்திபர்வம் முற்றிற்று

